

KENDRIYA SANSKRIT VIDYAPEETHA
LIBRARY, TIRUPATI.

Author

Cl. No.

Title

AITAREYA BRAHMANA

Acc. No 7-80

If the book is not returned on or before the date mentioned an over due charges of 5 paise per book per day will be collected.

[illegible]

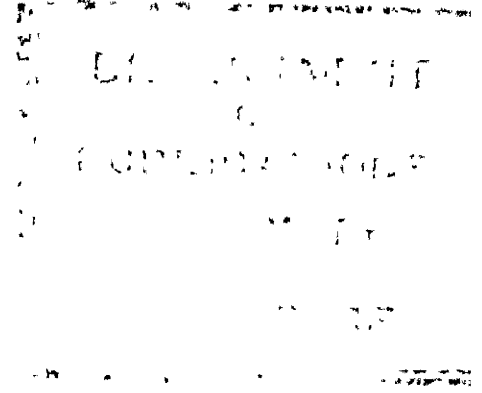

UNIVERSITY OF TRAVANCORE.

SANSKRIT SERIES No. CXLIX.

AITAREYA BRĀHMAṆA

WITH THE VṚTTI SUKHAPRADĀ

OF

ṢAḌGURUŚIṢYA.

EDITED BY

R. Anantakriṣṇa Śāstri.

VOL I 1—15 ADHYAYAS.

TRIVANDRUM

1942

All rights reserved.

[Price Rs. 6-8-0]

PRINTED
AT THE 'BHASKARA' PRESS, TRIVANDRUM,
BY N. PADMANABHA AIYANGAR, MANAGING PROPRIETOR
1942.

प्रथमसंपुटविषयानुक्रमणिका ।

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
प्रथमोऽध्यायः ।		उदयास्तमयाश्रावणादिकालेषु	
मङ्गलाचरणम्	१	दीक्षितस्य बहिर्वेदिगमननिषेधः	
उपोद्धातः	११	संस्कारान्तरविधिश्च	२५
ऐतरेयमहर्षीतिहासः	४	आज्यभागयोः पुरोनुवाक्याविषये	

THE First Volume of the *Aitareya Br̥hmana* (adhyāyas I to XV) with Śaḍguruśiṣya's *Vṛtti*, *Sukhapradī*, is now issued. A note on the various editions of the *Aitareya Br̥hmana* and the author of the present *Vṛtti* will be appended to the Second Volume

सोमस्य दर्शपूर्णमासानन्तर-		पूर्वकं प्रशंसा	३८
कालिकत्वविधिः	११	छन्दसां त्रेकक्षरेणाधिकत्वेऽपि	
सामिधेन्यनुवचनविधिः	११	नान्यथात्वम्	३९
सामिधेनीसंख्यास्तुतिः	१७	सिष्टकृद्यागे विराट्छन्दसो	
इष्टिशब्दनिर्वचनम्	१८	नित्यत्वेन विधानम्	४०
आहुतिशब्दनिर्वचनम्	१२	दीक्षितस्यानृतवचनप्रतिषेधः	४१
होतृशब्दनिर्वचनम्	२०	अनृतवचनप्रतिनिमित्तता	
दीक्षितसंस्काराः	२१	विचक्षणशब्दयुक्तवाग्वदनविधिः	४२
दीक्षितस्य शालाप्रवेशविधिः	२४	विचक्षणशब्दस्तुतिः	४३

विषयः.	पृष्ठम्.
द्वितीयोऽध्यायः ।	
प्रायणीयाशब्दनिर्वचनम्	४४
प्रायणीयाया उदयनीयया तुल्य- कर्तृत्वम्	४५
प्रायणीयेष्टेर्देवताविधानार्थमितिहासः	॥
यज्ञस्याद्यन्तयोरादित्यचरुविधिः	४७
प्रायणीयदेवताविधिः	४८
पथ्यादियानविधिः	॥
प्रायणीयेष्टौ प्रयाजेषु गुणतः फलकथनम्	५३
पुनः पथ्यादिदेवतास्तवः	५९
पथ्याम्वन्तेर्याज्यापुरोनुवाक्याविधिः	६१
यज्ञे गायत्र्यादिच्छन्दस्त्रिस्तवः प्राधान्यकथनम्	६३
उदाहृतयाज्यापुरोनुवाक्यास्तुतिः	६४
स्विष्टकृतो याज्यापुरोनुवाक्ये	६६
याज्यापुरोनुवाक्यागत- विराजोऽक्षरसंख्यया स्तवः	६७
प्रायणीयकर्मणि प्रयाजानुयाजयो- र्मतभेदः	६९
तन्निराकरणम्	७०
पत्नीसंयाजसंस्थितयजुर्निषेधः	७१
प्रायणीयानिष्कासस्थापनम्	॥
प्रायणीयोदयनीययोर्याज्या- पुरोनुवाक्याविषये मतान्तर- प्रदर्शनम्	७२

विषयः.	पृष्ठम्.
याज्यापुरोनुवाक्याव्यतिषङ्गकरणेन तन्स्वण्डनम्	७१
यज्ञस्याद्यन्तयोरादित्यचरुकरणस्य प्रयोजनकथनं, तत्र दृष्टान्त- प्रदर्शनं च	७४
तृतीयोऽध्यायः ।	
इतिहासकथनपूर्वकं सोम- कयणार्थद्विविधिः	७६
अष्टनृशब्दनिरुक्तिः	७८
क्रयादिषु पठितव्यानामृचामष्ट- संख्याविधिः	॥
सोमप्रवहणे होत्रानुवक्तव्यविधिः	७९
सोमस्य शकटादवारोहणविधिः	९१
सोमस्य शकटादवारोहणे द्वयोरनष्टु- होर्योगे विमोचने च दोषोपपादन- पुरस्सरमन्यनरम्य विमोचनविधिः	॥
इतिहासपुरस्सर सोमोपावहरणे पेशनद्विविधिः	९४
आतिथ्येष्टिः तस्यां द्रव्यदेवताविधिश्च	९७
आतिथ्येष्टिमन्येऽभिमन्यनविधिः	९९
अभिमन्यनीयविधिः	१००
तत्र चोद्यपरिहारौ	॥
तत्र नैमित्तिकऋग्विधिः	१०२
प्रसङ्गान्नञ इवार्थकताप्रति- पादनम्	१०४

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
प्रसङ्गाच्छातातपोक्तषड्ब्राह्मण- स्वरूपकथनम्	१०९	ब्रह्मणो जपविधिः	१३९
अग्निमन्थनीयऋक्स्तुतिः	१११	धर्मभक्षजपविधिः	१४१
प्ररोचनापूर्वकमाज्यभागयोः		देवमिथुनाकारेण धर्मस्तवः	१४२
पुरोनुवाक्याविधिः	११२	उपसदर्थेतिहासः	१४४
याज्याविधिः	११३	उपसद्विधिः	१४९
प्रधानस्य याज्यापुरोनुवाक्याविधिः	११५	उपसत्स्तुतिः	१५०
स्विष्टकृतो याज्यापुरोनुवाक्ये	११५	आतिथ्येष्ट्यनन्तरं प्रवर्ग्यात् प्राक् तानूनप्त्रकर्मणि आख्यायिका	१५१
आनिध्यस्येष्टान्तत्वविधिः	११६	तानूनप्त्रनामनिर्वचनम्	१५४
अनुयाजप्रतिषेधः	११६	आतिथ्योपसदां तुल्यबर्हिष्ट्वविधिः	१५५
अनुयाजकरणे दोषप्रतिपादनम्	११७	सहेतुकमुपसदामाज्यहविष्ट्वकथनम्	१५७
अनुयाजफलस्य प्रयाजेनैव सिद्धि- कथनम्	११८	उपसद्व्रतक्षीरपरिमाणकथनम्	१५९
		पूर्वाह्णापराह्णयोः सामिधेनीविधिः	१५९
		प्रधानस्य याज्यानुवाक्याविधिः	१६०
		पूर्वाह्णापराह्णयोर्याज्यापुरोनुवाक्ययो- र्विपर्यासकथनम्	१६०
चतुर्थोऽध्यायः ।		तत्र तुल्यच्छन्दस्त्वविधानम्	१६१
अभिष्टवार्थेतिहासः	११८	नानाच्छन्दस्त्वभिन्दा	१६१
होतुरभिष्टवार्थऋग्विधिः	१२१	उक्तार्थे पूर्वाचार्यसंवादः	१६३
वेनशब्दनिरुक्तिः	१२३	उपसत्सु प्रयाजानुयाजा- भावविधिः	१६३
नाभिश्शब्दनिरुक्तिः	१२७	वेदाद्वनीययोर्गन्धे संहृदेवानि- क्रमणविधिः	१६४
पूर्वपटलोपसंहारः पटलद्वयकरणे हेतुः	१२९	सहेतुकं सोमाप्यायनविधिः	१६५
अभिष्टवन्त्योत्तरपटलनारम्भश्च	१३१	निहवविधिः	१६६
उत्तरपटलस्थप्रथमर्च आवृत्तिनिषेधः	१३३		
उत्तिष्ठेत्यादीनामृचां विनियोगः	१३७		
पूर्वाह्णापराह्णयोर्याज्याविधिः	१३८		
अनुषट्कारस्य स्विष्टकृत्स्थानी- यत्वम्	१३९		

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
पञ्चमोऽध्यायः ।		यूपस्थापनविधिः	१०२
सोमकयणमारभ्याग्निप्रणयनान्त-		यूपस्थाष्टाश्रित्वम्	"
मुपांशुवचनार्थारूपाधिकारः	१६७	यूपस्तवः	२०१
अग्निप्रणयनीयविधिः	१७१	काननानुसारेण यूपप्रकृतिद्रव्यविधिः	२०४
तत्र क्षत्रियवैश्ययोर्निशेपेण		प्ररोचनापुरस्सरं होत्रानुवक्तव्य-	
प्रथमविधिः	१७२	यूपाभनोन्नायपरिव्याणाभि-	
मानान्येनाग्निप्रणयनीयः ऋचः	१७४	भायिनीनामृचां विधिः	२०७
वाग्विसर्गविधिः	"	अमतिशब्दनिर्वचनम्	२१०
अग्निप्रणयनीयर्कप्रशंसा	१८१	उत्कर्षप्रशंसा	२१६
हविर्धानप्रवर्तनीयविधिः	१८२	पशुसमाप्त्यनन्तरं यूपस्त्याज्यो	
तत्र चोद्यपरिहारौ	१८३	वा नवेति विचारः	२१७
उत्तमया परिधाने काष्ठविधिः	१८७	पशुकामस्येतिहामपुरस्सरं	
परिश्रयस्य शङ्कुनिस्त्रातान्तत्वम्	१८८	यूपवस्थानविधिः	"
हविर्धानीयानामष्टानामृचां प्रशंसा	१८९	स्वर्गकामस्य प्रक्षेपविधिः	२१८
प्ररोचनापूर्वकमग्नीषोमप्रणयनीय-		अर्वाचीनमते यूपस्थाने स्वरूपप्रक्षेप-	
सप्तदशविधिः	१९०	विधिः	२१९
तत्र चोद्यपरिहारौ	"	अग्नीषोमीयगन्धालम्भविधिः	२२०
उत्तमया समापने नैमित्तिक-		पीनाङ्गपशुग्रहणे हेतुकथनम्	२२१
ऋगन्तरविधिः	१९७	ब्रह्मवादिमतनिराकरणपूर्वकं पशोः	
सप्तदशर्चा प्रशंसा	"	हुतशेषभक्षविधिः	२२३
		अप्रीयताविधिः	२२४
		नराशंसशब्दनिर्वचनम्	२२६
		तपशब्दनिर्वचनम्	२२८
षष्ठोऽध्यायः ।		यथर्प्याग्नीन्नुक्तविधिः	२२९
यूपार्थारूपादिका	२००	पर्यभिकरणविधिः	२३१
यूपशब्दनिर्वचनम्	"		

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
मैत्रावरुणोपप्रेषे चोद्यपरिहारौ	२३३	हृदयाद्यङ्गरूपप्रधानहविषोऽवदान-	
आसुरवाक्स्वरूपकथनम्	"	काले मैत्रावरुणपठनीय-	
अग्निगुप्रेषमन्त्राः	२३४	सूक्तविधिः	२९६
मेघपतिशब्दार्थविचारः	२३५	अत्र चोद्यपरिहारौ	२५६
पशोः पुरतोऽमेर्हरणे इतिहासः	२३६	हृदयाद्यवदानरूपप्रधानहविषो	
पशोः पुरतोऽमेर्हरणविधिः	२३७	याज्याविधिः	२९७
असृजो रक्षोयोगित्वविधानम्	२४०	वनस्पतियागविधिः	२५८
यज्ञे रक्षःसंवन्धिकीर्तनाकीर्तन-		स्विष्टकृद्यागविधिः	२५९
विचारः	२४१	इळोपाह्वानविधिः	२६०
अकीर्तने दोषप्रतिपादनम्	२४२		
यज्ञे रक्षसामुपांशुकीर्तनविधिः	२४३		
उच्चैः कीर्तने दोषप्रतिपादनम्	"	सप्तमोऽध्यायः ।	
राक्षसवाक्स्वरूपकथनम्	२४४	पर्यग्निकरणप्रशंसार्थेतिहासः	२६०
अग्निगुप्रेषान्ते जपविधिः	२४६	पर्यग्निकरणविधिः	२६२
अत्रार्थे इतिहासः	"	पशोः शामित्रदेशनयनविधिः	२६३
पशुपुरोडाशसम्बन्धिन्याख्यायिका	२४७	पशोः पुरत उरमुकहरणविधिः	"
किंनरादिशरभान्तानां मांसस्या-		वर्णिःस्तरणः द्विविधिः	"
भक्ष्यत्वकथनम्	२५०	ऊवध्यगोहृत्वननविधिः	२६४
पुरोडाशाङ्गानां पश्वङ्गैः साम्य-		पशुपुरोडाशप्रशंसार्थचोद्यपरिहारौ	२६५
कथनम्	२५१	लोकानुवचनीयग्विधिः	२६६
पुरोडाशयागस्तवः	२५२	स्तोकयागप्रशंसा	२७०
वपायाज्या	२५३	स्वादाहृतवाक्यान्त्यप्रयाजे याज्या-	
वपायाज्याप्रशंसा	"	पुरोनुवाक्याप्रेषविषये	
पशुपुरोडाशयाज्या	"	चोद्यपरिहारौ	२७१
पुरोडाशस्विष्टकृद्याज्या	२५४	वपायागप्रशंसार्थख्यायिका	२७२
पशुपुरोडाशसम्बन्धीडोपाह्वानविधिः	२५५	वपाहोमप्रशंसा	२७५
		वपायाः पञ्चावत्तात्वम्	२७६

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
हिरण्याभावे प्रतिनिधित्वेनाज्य- विधिः	२७८	अष्टमोऽध्यायः ।	
अवदानगतपञ्चसंख्याप्रशंसः	"	अपोनप्त्रीयार्थं कवषेतिहासः	३०४
प्रातर्यावाणो देवता	२८०	अपोनप्त्रीयविधिः	३०७
प्रातरनुवाकसम्बन्धिन्याख्यायिका	"	तस्यानुवचने सांतत्यविधिः	"
प्रातरनुवाकशब्दनिर्वचनम्	२८१	अपोनप्त्रीयमूक्तम्यानवचनप्रकारः	३०८
तस्य कालविधिः	"	मूक्तस्वर्चा विनियोगकथनम्	"
तत्र प्रथमर्ध्विषयकेतिहासः	२८४	समन्या इति ऋक्प्रशंसार्था- रूपायिका	३०९
आपोरेवतीरिति ऋचो माहात्म्य प्रतिपादिका कथा	२८९	होतुराणां प्रत्युत्थानविधिः	३१२
त्रिष्टुभिः सर्वच्छन्दोयोगप्रतिपादनम्	२८८	अनुवर्तनविधिः	३१३
प्रातरनुवाके कामनाविशेषानुसारेण ऋक्संख्याविधिः	२८९	अनुगमने कामनाविशेषानुसारेण होतुरनुवचनीयविधिः	"
आग्नेयादिकृतुस्तुतिः	२९४	प्रातरनुवाके कृतवाग्यमनस्य होतुः उपान्तर्गमप्रदानन्तरमेव वाग्विमर्गविधिः	३१५
प्रातरनुवाकानुवचनप्रकारकथनम्	२९६	अन्यथाकरणे दोषः	३१६
तत्र मतभेदाः	२९८	बद्धिष्पवमानसर्पणे होतुरपि सर्पणं स्याद्वा नवेति विचारः	३१९
प्रातरनुवाकक्रमे चोद्यपरिहारौ	२९९	न सर्पदिति मिद्धान्तः	"
प्रातरनुवाकज्ञानप्रशंसा	३००	तत्र होतुरनुमन्त्रणविधिः	३२०
सोमपासोमपभेदेनाहुतिभागादेवता- द्वैविध्यम्	"	पयस्याप्रशंसार्थारूपायिका	३२१
सोमपासोमपेद्देशः	३०१	सवनीयपुरोडाशप्रशंसार्था- रूपायिका	३२४
प्रातरनुवाकस्योभयविदेवता- प्रीणनकथनम्	३०२	पुरोडाशविधिः	"
समापनर्ध्विषये चोद्यपरिहारौ	"	पुरोडाशशब्दनिर्वचनम्	"

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
पूर्वपक्षनिराकरणपूर्वकमेकादश- कपालपुरोडाशनिर्वापविधिः	३२९	भक्षणप्रकारः	३४५
घृतानक्तपुरोडाशमेव भक्ष्यमिति पूर्वपक्षं निराकृत्य यतः कुतश्चिद्		द्विदेवत्यग्रहमन्त्रेषु होतुरनुच्छास- विधिः	३४६
भागाद् भक्षणविधिः	३२६	अनुवषट्कारनिषेधः	३४७
प्ररोचनापूर्वकं हविष्पङ्क्यादि- पङ्क्तिस्तुतिः	३२८	चोद्योत्तरपूर्वकं द्वितीययाज्यादौ होतुरागूर्निषेधः	३४९
ऐन्द्राणां पुरोडाशानामनुसवनं याज्या	३३०	प्ररोचनापूर्वमृतुग्रहविधिः	३५०
सवनीयपुरोडाशसंबन्धि- स्विष्टकृद्याज्या	३३२	अनुवषट्कारनिषेधः	३५२
स्विष्टकृद्यागप्रशंसा	"	द्विदेवत्यभक्षणानन्तरमिळो- पाहानविधिः	३५३
<hr/>		होतृचमसभक्षणान् पूर्वमवान्तरेळा- भक्षणविधिः	३५४
		तूष्णींशंसविधानार्थमितिहासः	३५५
नवमोऽध्यायः ।		तूष्णींशंसस्वरूपकथनम्	३५९
द्विदेवत्यग्रहार्थ इतिहासः	३३३	होतुर्निन्दनादौ परिहारः	"
द्विदेवत्यानां सोमपानक्रमः	३३७	चक्षुरादिरूपेण तूष्णींशंसप्रशंसा	३६१
ऐन्द्रवायवग्रहविधिः	"	<hr/>	
इन्द्रस्य तुरीयांशभागित्वे लोक- व्यवहारसंवादः	३३८	दशमोऽध्यायः ।	
द्विदेवत्यग्रहस्तवः	३३९	आहावस्वरूपकथनम्	३६४
एकेपांमतनिरसनपुरस्सरमैन्द्रय- ग्रहस्य याज्यापुरोनुवाक्याविधिः	"	आहावनिवित्सूक्तविधानम्	३६५
द्विदेवत्यग्रहाणां ग्रहणहोमयोः पात्रवैषम्यविधिः	३४३	अत्र काम्यप्रकारकथनम्	"
होतुर्भक्षार्थग्रहणमन्त्रः	३४४	निवित्प्रशंसार्थेतिहासः	३६७
		सूर्याग्निवायुषु निवित्पदयोजनपूर्वकं प्रशंसा	३६९

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
आज्यसूक्तप्रथमर्च आद्यपादयोर्विग्रह-		तूष्णीशंसस्यादावानन्तरकालिकत्व-	
विधिः अन्तिमयोरैक्यविधिश्च	३७४	विधिः होतृजपात् किञ्चिदुच्चै-	
आग्नीध्रीयवासादिसिद्ध्यर्थमाख्या-		स्त्वविधिश्च	३९९
यिका	३७७	तूष्णीशंसानन्तरं निवित्	३९९
आग्नीध्रनामनिर्वचनम्	३७८	निवित्शुद्धैः शंसनम्	"
आग्नीध्राद् सदस्यामिविहरणविधिः	"	निवित्संख्या	३९७
स्तोत्रवाच्याज्यशब्दनिर्वचनम्	३७९	प्रातस्सवने जातवेदस्यनिविच्छंसने	
सदःप्रवेशेऽच्छावाकस्य पश्चान्त्वम्	"	हेतुः	३९८
प्रातस्सवनेऽच्छावाकेनैन्द्राग्रशस्त्र-		प्ररोचनापूर्वकमाज्यगृह्णनाना	
शंसने हेतुकथनम्	३८०	समानागृहा प्राणसंसृति-	
अच्छावाकस्य शस्त्रविधिः	"	कर्षणमिष्टयम्	३९९
आज्यशस्त्रप्रशंसा	३८२	शस्त्रान्ते याज्या	४०१
आज्यस्य पवमानोत्तरकालिकत्व-		अविदैवतं तूष्णीशंसादिगणनम्	४०१
विधिः प्रउगस्याज्योत्तरकालिकत्व-			
विधिश्च	"		
स्तोत्रशस्त्रयोश्छन्दोदेवताप्रयुक्तवैयथि-			
करण्यरूपं चोद्यं तत्परिहारश्च	३८३	एकादशोऽध्यायः ।	
ऐन्द्राग्रग्रहयाज्या	३८६	प्रउगनिरूपणम्	४१०
याज्यागताक्षरप्रशंसा	३८७	प्रउगनक्रिदिदिः प्रशंसा च	४११
शस्त्रयाज्ययोर्देवताप्रयुक्त-		प्रउगनान्यां प्रउगसामर्थ्य-	
वैयथिपरिहारः	३८८	निरूपणम्	४१२
अध्वर्यो पराडावृत्ते होतृजपविधिः	३८९	स्तोत्रशस्त्रयोर्देवताप्रयुक्त-	
तस्योपांशुत्वं च	"	वैलक्षण्यलक्षणपरिहारी	४२२
जपस्याहावात् पूर्वभावित्वम्	३९०	शस्त्रयाज्या	४२५
आहावेऽध्वर्योरासनप्रकारः	"	शस्त्रयाज्यान्ते वषट्कारानु-	
आहावादनन्तरमध्वर्योरुत्थानम्	"	वषट्कारविधानम्	४२६

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
अनुवषट्कारप्रशंसा	४२६	मध्यमयोः पदयोः संश्लेषविधिः	४५०
अत्र चोद्यद्वयम्	४२७	निवित्प्रक्षेपनियमः	"
तत्परिहारः	४२८	निविद्वानीयसूक्तेन निविदतिक्रम-	
वषट्कारप्रशंसा	"	निषेधः	४५२
प्रकारान्तेण पुनर्वषट्कारप्रशंसा	४३०	सूक्तेन निविदतिक्रमे तद्वैतं	
वषट्कारस्य त्रैविध्यप्रदर्शनपूर्वकं		तच्छन्दस्कं च सूक्तान्तरमाहृत्य	
फलविशेषप्रदर्शनम्	४३१	निविन्निधानविधिः	"
वषट्कारस्येष्टानिष्टफलप्राप्ति-		च्युतसूक्ततुल्यस्थानीयसूक्तस्य पुरतः	
सामर्थ्यप्रदर्शनम्	४३५	प्रायश्चित्तरूपेण माप्रगामेति	
याज्यावषट्कारयोर्नैरन्तर्यविधिः	४३६	सूक्तशंसनविधिः	"
वषट्कर्तुर्देवताध्यानम्	४३७		
वषट्कारानुमन्त्रणम्	४३८		
अनुमन्त्रणान्तरकथनं तन्निन्दा च	४३९		
पूर्वोक्तवागोज इति मन्त्रस्यैवानु-			
मन्त्रणविधानम्	४४०		
प्रेषादिशब्दनिर्वचनपूर्वकं प्रशंसा	४४१		
प्रेषवक्तुः प्रवृत्तविधिः	४४२		
त्रिष्वपि सवनेषु निविदां स्थानविधिः			
प्रशंसा च	४४४		
मूर्यसादृश्येन निवित्तवः	४४६		
निविदां पच्छः शंसनविधिः	४४७		
निवित्प्रक्षेपनविधिः	४४८		
निवित्पदानतिक्रमविधिः	"		
निवित्पदानां विपर्याससंश्लेषणयो-			
निषेधः	४४९		
		द्वादशोऽध्यायः ।	
		आहावप्रतिगरशस्त्वाजपभेदेन	
		देवसेनाभूतच्छन्दःकरणम्	४५४
		प्रजापतिविभागाख्येतिहासकथन-	
		पूर्वकमनुसवनं छन्दोदैवतप्रदर्शनं,	
		सवनादिमशस्त्राणामनुष्ठुम्बमुख्यत्व-	
		कथनं च	४६६
		आज्यादिशस्त्रगतप्रतिपदां मृत्यु-	
		पाशने च कर्तव्यकथनद्वारेणानुष्ठुम्ब-	
		प्रशंसा	४५८
		मरुत्वतीयशस्त्रप्रारम्भः	
		तदर्थेतिहासश्च	४६२
		इन्द्रनिहवाङ्माप्स्वापिभिरिति	
		प्रशंसाप्रशंसार्थाख्यायिका	४६९

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
ब्राह्मणस्पत्यप्रगाथविधानम्	४७०	निष्केवल्यस्य पञ्चभक्तियुक्तत्व-	
प्रगाथयोरनयोः पुनरादायशंसने,		प्रदर्शनम्	५११
मरुत्वतीयशस्त्रशंसने च चोद्यम्	४७१	मनोत्रियादिपञ्चकम्बरविधिः	५१२
तत्परिहारः	४७३		
मरुत्वतीयशस्त्रे धाव्याविधिः	४७४		
धाव्याशब्दनिरुक्तिः	४७५	त्रयोदशोऽध्यायः ।	
धाव्याप्रशंसा	४७६	गायत्र्याः सवनव्याप्त्यर्था सोमकथा	५१६
धाव्याशंसने मतान्तरं संप्रदाय-		गायत्र्या गोमाहुरणम्	५१९
प्रदर्शनं च	४७८	मदनानामुत्पत्तिप्रकारः	५२४
तन्निराकरणम्	"	तृतीयसवने आशिरावनयनःदि-	
अत्रापि संप्रदायप्रदर्शनम्	४८०	विधिः	५२६
मरुत्वतीयप्रगाथविधिः	४८१	मरुत्वतीये वैश्वदेवे च प्रातस्सवन-	
तस्मिन् निवित्प्रक्षेपविधिः	४८३	भागिन्या गायत्र्याः स्थितिः	५२७
निवित्प्रशंसा	४८४	गायत्रीप्रशंसा	५३१
निविच्छंभनस्वरविधिः	४८५	तृतीयमवनस्यादावादिन्यमद्विधिः,	
आभिचारप्रयोगविधिः	"	तस्य याज्या च	५३३
मरुत्वतीयशस्त्रयाज्याप्रशंसार्थ-		अनुवपत्कारमभ्युपनिषेधः	५३३
ख्यायिका	४८९	नाविप्रमद्विधिः तस्य याज्या	
शस्त्रयाज्याविधिः	४९३	अनुवपत्कारमभ्युपनिषेधश्च	५३४
निष्केवल्यशस्त्रप्रारम्भः, तत्रेन्द्रस्य		निवित्प्रवः	५३५
महेन्द्रत्वसंस्कारार्थं ख्यायिका च	४९५	एकयेति धाव्यायाः श्रैष्ठ्यप्रति-	
यद्वावानेति धाव्यार्थनः ख्यायिका	४९९	पादनम्	"
याज्याविधिः	५०४	आर्भवगुक्तशंसनविधिः तत्र	
निष्केवल्यतृचे गीतस्य साम्नः		ऋजूनामिनिहासश्च	५३७
पञ्चभक्तित्वकथनम्	५०६	धाव्याविधिः	५४०
सामशब्दनिर्वचनम्	५०९	वैश्वदेवशस्त्रविधिः	५४१
ऋचां साम्नां च पञ्चभक्तित्व-		वैश्वदेवशस्त्रप्रशंसा	५४२
प्रदर्शनम्	५१०		

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
धाय्यानां शस्त्रयाज्यानां च प्रकृतौ		वैश्वानरीयसूक्तेन आग्निमारुत-	
विकृतौ चैकरूप्यविधिः	५४४	शस्त्रारम्भः तत्र प्रथमाया	
पुनर्वैश्वदेवप्रशंसा	,,	ऋचोऽनवानशंसनविधिश्च	५६७
दिग्ध्यानविधिः	५४५	आग्निमारुतशस्त्रस्तवः	५६८
परिधानीयऋक्शंसनविधिः	५४७	शंसनकालिकभेषशान्त्युपायः	,,
परिधानकाले भूम्युपस्पर्शनविधिः	५४८	मारुतसूक्तविधिः तत्प्रशंसा च	५६९
वैश्वदेवशस्त्रयाज्या	,,	शस्त्रमध्ये स्नोत्रियानुरूपयोः	
सौम्यचरोः पुरस्तात् परस्ताच्च		प्रगाथयोः शंसनविधिः प्रशंसा च ,,	
क्रमादग्निर्विष्णुदेवताकघृत-		जातवेदम्यसूक्तशंसनविधिः	५७०
यागविधिः	५४९	जातवेदःशब्दनिर्वचनार्थाख्यायिका ,,	
सौम्यचरप्रशंसा	५५०	जातवेदःशब्दनिर्वचनम्	५७१
होतुराज्यावेक्षणविधिः	५५१	जातवेदस्यस्यानन्तरमापोद्विष्टेति	
तत्र मतान्तरप्रदर्शनं दूषणं च	,,	तृचशंसनविधिः	५७३
आग्निमारुतशस्त्रार्थाख्यायिका	५५२	देवपत्नीदेवताकऋक्शंसनविधिः	,,
रुद्रस्य भूताधिपतिनामसम्प्राप्ति-		तच्छंसने पूर्वपक्षः खण्डनं च	५७४
हेतुकथनम्	५५४	राकामहमित्याद्यृक्शंसनविधिः	५७५
पशुपतिनामप्राप्तिहेतुकथनम्	५५५	याम्या ऋचः शंसने विचारः	
रुद्रप्रजापतिवृत्तान्तकथनम्	५५६	सिद्धान्तकथनं च	५७६
मानुषशब्दप्रवृत्तिनिमित्तकथनम्	५५७	पित्र्यासु ऋक्षु शंसनविषये पूर्वपक्ष-	
आदित्यादिदेवतोत्पत्तिः	५५९	सिद्धान्तौ	५७८
पशूत्पत्तिकथनम्	५६०	ऐन्द्रीणामनुपानीयानामृचां	
आग्निमारुतशस्त्रे रौद्र्या ऋचः		शंसनविधिः	५८०
शंसनविधिः	५६१	तच्छंसनकालेऽध्वर्योः प्रविगारमन्त्रे	
रुद्रस्य मरुतां पितृत्वे इतिहास-		विशेषविधिः	,,
कथनम्	५६२	ययोरोजभेत्याद्यृक्त्रयशंसनविधिः	५८१
आतेपितरिति सूक्तशंसने विशेष-	५६३	परिधानीयऋग्विधिः	५८३
कथनम्			
अस्या ऋचः स्थाने ऋगन्तरविधिः	५६५		

विषयः.	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्.
परिवानकाले भूम्युपस्पर्शनविधिः	१८४	अग्नीषोमीमपशोः पत्नीसंयाजा-	
शस्त्रयाज्याविधिः	"	न्तस्त्वविधिः	११६
<hr/>		उक्तेषु कर्मसु होतुरनुबचने स्वरविधिः	"
चतुर्दशोऽध्यायः ।		आर्त्विज्ये वर्ज्यब्राह्मणकथनम्	११७
अग्निष्टोमस्तुत्यर्थे इतिहासः	१८९	प्रमादे प्रायश्चित्तत्वेन वामदेव्य-	
गायत्र्यादिरूपेणाग्निष्टोमस्तुतिः	५८७	सामविधिः वामदेव्यस्तुतिश्च	११९
अग्निष्टोमात् प्राचीनानां दीक्षणीये-		तस्य सामो गानप्रकारः	१२०
ष्टयादीनां परेषामुक्त्यादीना-		छन्दसां अमपरिहारार्थमुद्यमनीये-	
मग्निष्टोमसमागमप्रतिपादनम्	५८९	एवन्ते देविकाहविष्पञ्चक-	
अग्निष्टोमस्तुतिः	१९७	निर्वापविधिः	६२२
इतिहासद्वारा त्रिवृदादिस्तोमाना-		धात्रादेवषड्वैक्यप्रतिपादनम्	६२३
मग्निष्टोमसमागमप्रतिपादनम्	१९९	छन्दसां प्रशंसा	"
अग्निष्टोमादिशब्दनिर्वचनपूर्वकं		देविकादीनां पुरस्ताद् धातारं प्रत्येकं	
प्रशंसा	६०३	यजेदिति पक्षनिरसनपूर्वकमादौ	
प्रायणीयोद्यमनीययोः साम्ये पूर्वपक्षः		मरुदेव यजेदिति सिद्धान्तकथनम्	६२४
समाधानं च	६०६	देवीहविष्पञ्चकनिर्वापविधिः	६२६
अदित्यसादृश्येनाग्निष्टोम प्रशंसा	६०७	फलैक्यतो देवीनां देविकानां च	
अग्निष्टोमे त्वरानिषेधविधिः विपक्षे		निर्वापे विकल्पविधिः	
दोषप्रदर्शनं च	६०८	देविकानां देवीनां वैक्यप्रदर्शनम्	६२७
शस्त्रस्य त्रिष्वपि सवनेषूत्तरोत्तर-		गतश्रियः प्रजानिकामभ्य	
ध्वन्दाधिक्यविधानम्	६०९	समुच्चयविधिः	६२८
सूर्यस्योदयास्तमयाभाप्रतिपादनम्	६११	अत्रेतिहाससंवादः	"
<hr/>		उक्त्यन्तर्गतेतिहासः	६३१
पञ्चदशोऽध्यायः ।		साकमध्वपदनिर्वचनम्	६३३
दीक्षणीयादीष्टिमन्थार्थगुणयिता	६१३	साकमध्वेन वा प्रमंष्टिष्टीयेन वोकथा-	
दीक्षणीयायाः पत्नीसंयाजन्तस्त्वविधिः		रम्भ इति पञ्चद्वयप्रदर्शनम्	६३४
प्रायणीयायाः शंखन्तस्त्वविधिश्च	६१४	उक्त्ये होत्रकाणां शस्त्रविधिः	"
आतिथ्येष्टेरिष्टान्तस्त्वविधिः	६१५	पोतुर्नमृश्च मन्त्रविधिः	६३६

टिप्पणीस्थ सांकेतिकसूची ।

अथर्वसं०	=	अथर्वसंहिता
आप० श्रौ० सू०	=	आपस्तम्बश्रौतसूत्रम्
आ० श्रौ० सू०	=	आश्वलायनश्रौतसूत्रम्
ऋक्प्रा०	=	ऋक्प्रातिशाख्यम्
ऋक्सं०	=	ऋक्संहिता
ऐ० आ०	=	ऐतरेयारण्यकम्
ऐ० ब्रा०	=	ऐतरेयब्राह्मणम्
कौषी० उ०	=	कौषीतक्युपनिषत्
गो० ब्रा०	=	गोपथब्राह्मणम्
ताण्ड्यब्रा०	=	ताण्ड्यब्राह्मणम्
तै० आ०	=	तैत्तिरीयारण्यकम्
तै० प्रा०	=	तैत्तिरीयप्रातिशाख्यम्
तै० ब्रा०	=	तैत्तिरीयब्राह्मणम्
तै० सं०	=	तैत्तिरीयसंहिता
नृसिंहपूर्व०	=	नृसिंहपूर्वतापिन्युपनिषत्
पा० सू०	=	पाणिनिमूत्रम्
पा० सू० वा०	=	पाणिनिमूत्रवार्तिकम्
बृह० उप०	=	बृहदारण्यकोपनिषत्
मार्क० पु०	=	मार्कण्डेयपुराणम्
या० निघ०	=	यास्कनिघण्टुः
या० निरु०	=	यास्कनिरुक्तम्
(श० ब्रा०) शत० ब्रा०	=	शतपथब्राह्मणम्
श्री० ब्रा०	=	श्रीह्वायनब्राह्मणम्
सर्वा०	=	सर्वानुक्रमणी
सर्वा० परि०	=	सर्वानुक्रमणीपरिभाषा

शुद्धिपत्रिका ।

पार्श्वम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
२७	१४	अभिपैति	अभि प्रति
४२	१३, १४	विचक्षणः	विचक्षणम्
”	१४	रुक्तो	रुक्तं
४३	१५	हरामः	हराम
”	१९	इति वाजसनेयिनः	(अमादपतिवमिदम्)
४८	२, १८	जानीथ	जानीत
५५	१८	गायत्र्य	गायत्र
५६	४	भवत्येवं	भवन्त्येवं
”	१७	प्राणापानौ	प्राणोऽपानौ
६१	१६	त	ता
६२	८	सर्वे छन्दो	सर्वच्छन्दो
६३	२०	२-१-२	२-१-२९
७७	४	तस्मात्	कस्मात्
८४	९	सुनलोपश्छान्दस (?)	सुलोपश्छान्दसः
८८	१५	६-३-१-८	६-३-२८-३
८९	७	बदाह (पूर्वपङ्क्तौ मूलवाक्येन योजनीयमिदम्)	
९०	१	वाचं	वाचा
१००	२०	रभेदा	रभेदा
११६	२२	शा० ब्रा०	शत० ब्रा०
११८	१६	गणान्	गणात्
१२३	२२	१-५-२-१४	१५-२-१४
१३६	३	दुहा	दुधा

पार्श्वम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
१३७	१८	मघर्मे	मा घर्मे
१४९	,,	प्रणुदते	प्रणुदते इति तै० सं० ६-२-३
१५६	,,	इति इत्येके	इत्येके
१६६	१९, २०	निह्ववते, निह्ववन्ते	निह्वनुवते
१६९	१४	स्कन्ना	स्कन्नां
१८२	२२	६-४-४१	६-४-१११
१८८	९	यः	ये
,,	२०	विष्णा	विष्ण
२११	१	मेचयति	मोचयति
२३२	१६	अजैर	अजैद
२३८	९	सृजत	सृजतात्
२४४	२४	राविष्टेति	राविष्टेति
२५५	१८	दिष्ट	दिष्ठा
२५६	२१	पूर्वा	पूर्वा
२६४	७	स्वनतात्	खनतात्
३०१	१८	दूर	दुर्
३०९	१७	वसतीवरीः	वसतीवरी
३१२	७	बृहस्पतिवते	बृहस्पतिमते
३१९	३१	सारिण	सारिणा
३४६	१७	मवे	मेव
३५४	१	रेळा	रेळां
३५६	४	तूर्णी	तूर्णी
३५८	१७	अण्ण	अण् न
४१९	,,	पादप्रद	पादं प्रद
४४२	१८, १९	तै० ब्रा० २-४-७	अनुवाके द्रष्टव्याः (प्रमादपतितमिदम्)

पार्श्वम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
४४६	९	न्तर्वे	न्तवे
४४७	१५	पादे	पदे
४५४	१३	गरं शस्त्वा	गरशस्त्वा
४६४	९	गृहीतं	ग्रहीतुं
४८१	१९	मरुतस्वथा	मरुतस्तथा
"	२०	शद्गो	शद्गौ
४८४	१८	इममेवार्थ	इममेवार्थ
५४३	११	षाय्या	षाय्या
"	१९	याज्या	याज्याः
५४४	९	जनात्ततः	जनात् ततः
"	"	स्वार्थे कृत	स्वार्थेऽण् कृत
५५१	११	तदुद्गातारो	तमुद्गातारो
५५२	१६	वक्तारो	पत्तारो
५५७	१९	गर्हितमभूत्	गर्हितं भूत्
५६१	२३	७-५६	७-५६
५६३	"	१, २	२, १

॥ श्री ॥

| ॐ |

ऐतरेयब्राह्मणं

श्रीपङ्गुरुशिष्यविरचितसुखप्रदाख्यवृत्तिसहितम्

श्रीगणपतये नमः

सुखप्रदा

विनायकः शूलपाणिर्भुकुन्दः सूर्यो व्यासः शिवयोगीति ये पद ।

तेभ्यो नमः सप्तविद्यामृतस्य प्रदातृभ्यः त्वाश्रितवत्सलेभ्यः ॥

आद्या सर्वानुक्रमणी द्वितीया महाव्रतं चोपनिषद्वयं च ।

*महाव्रतं सूत्रमासां तृतीया चात्वारिंशं ब्राह्मणं वै चतुर्थी ॥

सूत्रं पञ्चम्यत्र षष्ठी तु शृणुं शाकल्यस्य संहिता सप्तमीति ।

इत्येतद्वै सप्तविद्याभूताख्यं दत्तं स्वयं गुरुभिः पङ्क्तिरेतैः ॥

पञ्चमभिदमारण्यकमैतरेयारण्यकस्य महाव्रतं सूत्रमिति । त्रयाच सायणाचार्यः—
“ननु प्रथमारण्यकेऽपि ‘अथ महाव्रतम् इन्द्रो वै वृत्रं हत्वा’ इत्यादिना महाव्रतप्रयोगो-
ऽभिहितः । पञ्चमेऽपि तस्यैवाभिधाने पुनरुक्तिः स्यात् । नार्थदोषः । सूत्रब्राह्मणरूपेण
तयोर्विभेदात् । अतः सूत्रम् । प्रथमारण्यकं त्वपरूपेण ब्राह्मणम् ।
अत एव तत्रार्थवादप्रयोगेन संहिता विषयः श्रयन्ते । पञ्चमे तु न कोऽप्यर्थवादोऽस्ति ।
शाखान्तरगताश्च मन्वा बहव उल्लिखन्ते । तस्माद् ‘अथैतस्य समाम्नायस्य’ इत्यादि-
द्वादशाध्यायवत् ‘महाव्रतस्य पञ्चावशानिम्’ इत्यादौ पञ्चमारण्यकं सूत्रमेव” इति ।

वेदान्तोपाङ्गपूर्णास्तु वन्दे यत्तुस्यानायवेवादवृत्त्यरूपान् ।
 तेषां प्रवक्तृनपि शौनकादीन् ब्रह्मादिका देवता ब्राह्मणांश्च ॥
 छन्दुश्शास्त्रं व्याकरणं निरुक्तं शीघ्रा ज्योतिश्शामनं कल्पमूत्रम् ।
 अङ्गानि षड् न्यायविद्या पुराणं मीमांसनं स्मृतयश्चेत्युपाङ्गम् ॥

विनायको गुहप्रियो गिरीन्द्रजेशनन्दनः ।
 सुरेन्द्रवृन्दवन्दितस्त्रिशूलपाणिरिन्दुभृत् ॥
 श्रुतीस्तु गा रक्ष यः स देवकीसुतः प्रभुः ।
 समस्तलोकाद्येवमं च' सूर्य इष्टहृष्टिदः ॥
 प्रणीतभारतामृतः पराशरान्मजो मुनिः ।
 वरप्रदः स्मिताननः शिवादिभोगिनामकः ॥
 इमे हि षट् प्रपान्तु मां सदा नमामि तानहम् ।
 इमे हि मामयुपुजन यथाश्रुतं वदेदिति' ॥
 तदैतरेयकं महत् प्रवर्त्यते यथामति ।
 यथाश्रुतं यथास्मृतं महान्मनां प्रसादतः ॥
 महिदासैतरेयर्षिसंहृष्टं ब्राह्मणं तु यत् ।
 'अग्निर्वा' इतिहारभ्य 'भृणुतेस्त्रृणुते'ऽन्तकम् ॥
 चात्वारिशाग्न्यप्रमथ्याया इत्यग्निर्वादिर्हति ङण् ।*
 प्रतायते तस्य वृत्तिनोम्ना चैषा सुखप्रदा ॥
 गोविन्दन्तामिहृणादिभान्यदृष्टार्थभाषिणी ।
 नास्या वृत्तेरर्थवत्त्वमनुक्तार्थोपवर्णनात् ॥

१. 'म' च पाठः. २. 'वदेदिति' क पाठ.

* 'त्रि' अन्तर्गतं 'वृत्ति' इति संज्ञाया ङण् 'पाठ' मू. १-२२

अनुक्तानामभावेन किंत्वेकत्रोपदर्शनान् ।
 नद्यां काशाः कण्टका वृद्धगुल्फे पत्रत्वचं राम्भमारामदेशे ।
 तटाकादौ पुष्पजातं विचित्रं तैः शेखरः कुशलैर्ह्येव साध्यः ॥
 भाष्यकारैर्ब्राह्मणार्थे व्याख्यातेऽन्यो वदेत् कथम् ।
 समुद्धृते महावातैर्मुखवातः करोति किम् ॥
 उक्तज्ञानेऽप्यशक्तानामनुक्तोक्तौ तु का कथा ।
 न ह्यलब्धानुगमनः क्रोडारोहाय रोदिति ॥
 उक्तोक्तिश्च गुणायैव सतां दोषाय चासताम् ।
 प्रकल्पते भावभेदाद् भावा भिन्ना भवन्ति हि ॥
 जातो गोविन्द इत्यर्थः सद्मद्भाविनो यथा ।
 मोक्षाय नरकायापि भावभेदात् प्रकल्पते ॥
 किञ्चिदुक्त्यभिसन्तुष्टा दोषान्धा गुणचक्षुषः ।
 क्लेशज्ञाः पण्डिताः सन्ति वक्तुरत्र परायणम् ॥
 अतः खल्वेषु सत्स्वेव वृत्तिरेषा प्रवर्तते ।
 *नहि भिक्षुकसत्त्वेन स्थालीनामनविश्रयः ॥
 न चामयभयालोके त्यज्यते भोजनं जनैः ।
 सत्स्वेव मृगसंघेषु प्रोप्यन्ते कर्पकैर्यवाः ॥
 न नगद्गानपायैव स्नायते सागरे जनैः ।
 न चाङ्गुलीनां पश्चानां साम्यमापाद्यते जनैः ॥
 वात्स्यायनीये सत्येव मोक्षधर्मः प्रवर्तते ।
 येषामेषासम्मता स्यात् तेषां नैषा प्रदर्श्यते ॥

* 'नहि भिक्षुकाः सन्तीति स्थालीनामनविश्रयः । न च मृगाः सन्तीति यवा नोप्यन्ते' इति अनुक्तोक्तौ विदुः किञ्चित् सूत्रं महाभाष्यम् ।

न्यवृत्तं किं मृगान्तानामपतो दक्षिणानिलः (?) ।
 किं वा कामक्रोधलोभाः शास्त्राणां प्रतिषेधनाम् ॥
 किं वा पिपासनामर्थं न्यादुतामिति सागरः ।
 मुदुक्करतमं चेदं ब्राह्मणायोधनयेनम् ॥
 मातुरङ्गे निषण्णेन यथा बालेन चन्द्रमाः ।
 आहूयमानो नाभ्येति तद्वद् वेदार्थ ईप्सितः ॥
 तथापि गुरुपदकोक्तेरेषा वृत्तिः प्रवर्तते ।
 ब्राह्मणारण्यकद्रष्टे मातृशोकौवहारिणे ॥
 महिदासैतरेयाय नमो भूयो नमो नमः ॥

अत्रैतरेयविमर्शेतिहासं पुराणवेदोदितमाह्वयार्थः ।
 *आसीद् विप्रो यज्ञवल्को द्विभार्यस्तस्य द्वितीयापितरेति चाहुः' ॥
 स ज्येष्ठयाकृष्टचिन्तः प्रियां तामुक्त्वा द्वितीयापितरेति होचे ।
 तस्यां जातोऽथ शिशुः संरुदन स प्रोक्तो मात्रा दृष्ट तूर्णानि भवेति ॥
 अनेकजन्मस्मृतियोगभाजा मृकायितं तेन महान्मनापि ।
 यद् वासुदेवेति महत्तु नाम त्रिष्णोः प्रवक्ष्यामि तदेव मौनी ॥
 अन्यैः प्रलार्पैः किमिहेति मन्वा जजाप जप्यं परमं मुमुक्षुः ।
 ज्येष्ठासुता वाग्मिनो दर्पयुक्ताः सः सपुत्रापितरां प्रहस्य ॥
 आहूतास्ते याजनायान्यदेशे यियश्रुणा केनचिद् ब्राह्मणेन ।
 प्रयोगेषु कुशला दर्पयुक्ताः सपं पित्रायाजयन्तं समेत्य ॥

१ 'द्वितीया महिधीतरेति' ग. पाठः

* यज्ञवल्कश्चायं पुनः दत्तवेदः ॥ १ ॥ सायणाचार्यस्तु 'कर्म्याय ॥ सातु महर्षिर्ब्रह्म-
 परम्भो विद्यन्ते स्म । तासां मध्ये कस्याधिदितरेति नामधेयम्' इत्याह ।

तस्माद् देशादागताः केचिदत्र गृहे यज्ञं तं प्रवृत्तं शशंसुः ।
 स्वपुत्रपूजाश्रवणेन हृष्टां ज्येष्ठां सपत्नीमितरा निरीक्ष्य ॥
 स्वमूकपुत्रस्य समीपमेत्य स्वजन्म पुत्रं च विगर्हयन्ती ।
 उवाच शोकाग्निविदीप्तेद्देशा^१ स्वभर्त्राद्यैः^२ स्वावमानं विचिन्त्य ॥
 किं जीविते मे मरणं वरेण्यमकालतो दुर्मरं खल्वहो धिक् ।
 बन्ध्या कृतार्था खलु नैव यस्यास्त्वं मूकरूपो भवसीह^३ पुत्रः ॥
 भर्त्रा सपत्न्या तनयैश्च तस्यास्त्वां सूत्वाहं बाधिता मुञ्च वाचम् ।
 यमोऽपि मां जीवयन् पापकारी नैवंविधं नरके दुःखमाहुः ॥
 इति श्रुत्वा वचनं सोऽपि तस्या उवाच तां हर्षयन् शोकतप्ताम् ।
 आत्मारामो नैव मूकोऽहमम्ब जपं तु मोक्षाय करोमि मौनी ॥
 रुदंस्तूष्णीं भव दुष्टेति चोक्तस्तथाभवं नैव मूकोऽहमम्ब ।
 सम्प्रत्युक्तो मुञ्च वाचं सुतेति वक्ष्यामि वाचं तव हर्षवृद्धयै ॥
 यत्रासते भ्रातरो मे पिता च गत्वा वदिष्यामि तु तत्र वाचम् ।
 इत्युक्त्वागान्मूकरूपो महात्मा भक्तिं बहन् पुण्डरीकायताक्षे ॥
 मेघौघसंलुन्नदिवाकराभो भस्मप्रतिच्छन्नहुताशनाभः ।
 यज्ञे स्थिता भ्रातरो दर्पयुक्ता आयान्तमालक्ष्य^४ च मूकमेनम् ॥
 मूकस्य यज्ञे किमिहेति दन्तान् प्रकाश्य ते चक्रुर्थादृहाणम् ।
 स चापि तं यज्ञमनुप्रविश्य त्वारोढुमङ्गं पितरं प्रपेदे ॥

१ 'तेजा' ख. पाठः. २. 'स्वभर्त्रान्यैः' क. ख. पाठः. ३. 'भवसीह'
 घ. पाठः. ४. 'आयान्तमालोक्य' ङ. पाठः.

अत्राधिरूढस्य^१ तव प्रसादं करिष्यति ब्रह्मगर्भोऽब्जनाभः ।
 श्रुत्वा धरित्र्या वचनं स चापि सर्वैर्दृष्टस्त्वारुरोहासनं तत् ॥
 अथाधिरूढस्य तदाविरासीदग्न्यादिकं द्विःस्त्रुणुनेन्नकं च ।
 चात्वारिंशं ब्राह्मणं प्रायणीयाद्यद्वां चतुर्विंशतिकेन युक्तम् ॥
 एषामङ्गैर्दीक्षणीयादिभिश्च प्रासङ्गिकै राजधर्मादिभिश्च ।
 समाप्य स ब्राह्मणं सर्वमन्ते^२ कृत्वांकारं विरतो ब्रह्मनिष्ठः ॥
 ब्रह्मादिभिश्चोदितो मा विरंसीर्ब्रह्मन्नसि^३ त्वैतरेयो महात्मा ।
 आरण्यकं त्रिविधं वै ददर्श महाव्रतं चोपनिषद्वयं च ॥
 ततः सर्वेऽपूजयंस्तं समेताः पित्रादयः सह देवर्षिसंघैः ।
 आरण्यकान्ते प्रणवं स कृत्वा ह्यवारोहदासनाद् भूमिदत्तात् ॥
 ततो देवी धरणी सा तिरोभूत् तच्चासनं ते च सुरर्षिसंघाः ।
 सदोहविध्वानतलं विदीर्णं^४ मुश्चिद्रुमाग्नीद् ववृतेऽथ यज्ञः ॥
 अथेतरा सर्वलोकप्रसिद्धं तद् ब्राह्मणारण्यकदर्शनं वै ।
 श्रुत्वा जहर्षाथ पिता समेत्य सङ्घैश्च पुत्रैरितरां सपुत्राम् ॥
 अपूजयत् सा मपत्री तद्देनामसान्त्वयत् तत्सुतं चैतरेयम् ।
 स चापि मातुः प्रियकृन्नहर्षिः पित्रादिभिः समनुज्ञात एव ॥
 वनं प्राप्य तत्र तप्त्वा तपश्च प्राप ब्रह्म दुर्वचं मूरिदृश्यम् ।

१. 'तत्राधिरूढस्य' ग. पाठः २. 'सर्वमा' ग. पाठः ३. 'ब्रह्मनिनि' क. पाठः ४. 'विदामं' ग. पाठः

स चैतरेयस्त्विदमस्मृतत्वात्* स्त्रीभ्यां ङका महिदासस्तथैषः ॥

महीप्रणीतासन आसनाच्च स्याम्बानपञ्चीपदनाननाय ।

महादानाद् वेदस्त्वाय नाम त्रिधा निरुक्तं तु वृषोदरादिः ॥

* भट्टभास्करस्त्वैतरेयपदमेव निर्दिशे—‘इतरस्य सुवर्णिक्यमैतरेयः । सुव दिभ्यन् (४-१-१२३) इति ङक्’ इति ।

ऐतरेयस्य कृत्वा ङने स्वकृते मादप्रदास्य एतद् एव महिदानाद् महिदास ऐतरेयः’ इत्यस्य व्याख्यानवसरे ‘दृष्टुं’ इति एवमाह—

‘ऋषिर्दत्ता सामान्याने चरे ते तद् वान्याना ।

एतद्वान्याना न न्यदिता म न आसनायन् ॥

इतर स्यात् साताभूत आम्बा ङकैरे त्ते ।

महिदासो महीदण्डेन एतद् वान्याना ।

असनाच्च तद्वान्याना महिदासोऽस्याय कम् ॥ ३११ ॥

१. पाठः सुवर्णिक्यमैतरेयः ।

२. ऐतरेयोषानपन्मा आसाय

‘प्रादुर्बभूव नमस्तस्मै तेन नारायणोऽपि जस्रुताय । ३० ॥ ३१ ॥

तस्मिन् गतेऽपरमभूत् सुरविप्रसंधो निषेननन्दात् । ३२ ॥ ३३ ॥

तेन स्तुतः स भगवान् निरखेन्द्रमुत्थान् सर्वाननेन । ३४ ॥ ३५ ॥

दासन्वमासुरः एव महत्समाणा दासन्व स महिदास इति परिग्रहः ॥

अण्वत्सु तेषु भगवान् ददद् रमाय दिव्या अति सा परमाऽतिसुद रिचोत् ॥

सा वह्नून् प्राणिना च जन्तून् ददद् यथा रदसन्नाद । परन्तु इति परिग्रहः ॥’

इति, स चैतरेयस्त्विति इति इति इति इति इति इति इति इति इति इति —

‘स चैतरेयस्त्विति इति इति इति इति इति इति इति इति इति इति ।

साक्ष्यात् स भगवान् निरखेन्द्रमुत्थान् सर्वाननेन दत्ता । ॥

इति ब्रह्माण्डे’ इति च दृश्यते ।

§ १. महि+दा+आसु=महिदासः । ‘मह पूजाया’ इति अत्र महिदासः । नरमाद् ‘अच इः’ महिः भूमिः ‘दासु दाने’ । ‘आन उपवेशने’ ।

२. मद+असु. मध्ये हिरागम. =महिदासः. ‘असु क्षेपणे’ । यद्वा महिला+मद+असु. लकारभकारयोर्लो ।

३. महि+दासु=महिदासः. ‘मह पूजायाम्’ इति पूज्यत्वाद् महिर्वेदः. ‘दासु दाने’ ।

कथा चैषा माहिदासैतरेयी श्रुता प्रोक्ता संस्मृता पूजिता च ।

श्रद्धान्वितैरास्तिकैः सर्वसिद्ध्यै प्रकल्पेतेत्येवमाहुर्महान्तः ॥

प्रथमं तावद् दीक्षणीयां ज्योतिष्टोमाङ्गभूतामिष्टिं विधातुं तदेवते
अग्राविष्णू स्तौति—

॥ ॐ अग्निर्वै देवानामवमो विष्णुः परमः ॥

अवमः* प्रथमः मुखमित्यर्थः । ‘यदिन्द्राग्नी अवमस्यां
पृथिव्याम्’† इति यथा । वक्ष्यति च—‘अग्निर्वै देवानां मुखं सुहृदयतमः’‡
इति । मन्त्रश्च भवति—‘अग्निर्मुखं प्रथमो देवतानाम्’§ इति ।

निखण्टौ पार्थिवे काण्डे पठ्यते चाग्निरादितः । १

वैशब्दः प्रसिद्धयर्थः । देवानामिन्द्रादीनां मध्ये । विष्णुः परमः ।
वै देवानामित्येव । परमः उत्तमः । ‘देवतानां सङ्गतानामुत्तमो
विष्णुरासीद्’ इति हि मन्त्रः ।

विष्णुश्च देवताकाण्डे द्युस्थाने तूत्तमः^१ स्थितः । §

B. 22
N 42-1

किञ्च,

ज्योतिष्टोमान्त्यसंस्थायामप्नोर्यामे महाक्रतौ ।

त्रयस्त्रिंशच्छस्रयुते विष्णुः शस्त्रेऽन्तिमे स्थितः ।

ज्योतिष्टोमादियज्ञेषु सर्वत्रैवाग्निरादितः ।

आद्यन्तशस्त्रस्थितयोस्तयो^२रुत्तममुख्यता ॥

१. ‘श्रुतान्वितैः’ क. पाठः, २. ‘उत्तमे’ घ. पाठः, ३. ‘अग्निर्वै’
स्थित इति तयो’ क. पाठः.

* ‘अवमः अन्तिमः, परमः प्रथमः’ इति गोविन्दस्वामिभाष्यम्. . . कुरुक्षेत्रं
१-७-२७-४. † ऐ० ब्रा० ३३-४ § आ० श्रौ० ४-२-३ * ‘अवातोऽनुक-
मिष्यामोऽग्निः पृथिव्यास्त्यन्तं प्रथमं व्याख्यास्याम.’ तारकानिरुक्तम् ७-१४ § आ०
श्रौ० ४-२-३.

॥ तदन्तरेण सर्वा अन्या देवताः ॥

तत् औटो लुक् । तावन्तरेण तयोर्मध्ये सौमिकयोऽन्याः सर्वा देवताः ।

तस्मादाद्यन्तयोगेन सर्वा इष्टा भवन्ति हि ।
इति भावः ॥

॥ आमावैष्णवं पुरोळाशं^१ निर्वपन्ति दीक्षणीयमेकादशकपालम् ॥

‡ छिद्वर्थे लेट्^२ । निर्वपेषुः ।

‡ अण् सास्य देवताद्वन्द्वादान्^३ वृद्धिः पदद्वये^४ ।

इद्वृद्धौ^५ विष्णो निषेध इत्यानङिह वासिकान् ।

दीक्षतेः संकल्पनार्थात् करणेऽनीयया पदम् ।

॥ छो वा भावे ल्युटोऽनुप्रवचनादेः प्रयोजने ।

एकादशकपालेषु पुरोळाशस्तु संस्कृतः ।

‡ द्विगोर्लुगनपत्येऽणः ‡ संस्कृतं भनमूत्रतः ।

अभ्यध्वद्वयोः स्थाने लङ् लौ प्राहुस्तु^६ वदवृत्ताः ।

ईळेमृळपुरोळाशद्वहळासाहळा निदर्शनम् ॥

१. 'सर्व' घ. ह. पाठः. २. 'लेट्', ३. 'प्राहुश्च' क. पाठः.

* पुरस्तात् पूर्वस्या दिशि आटवतीये दीयते हयने इति पुरोडाश. पित्रमयो हविर्विशेषः । † शकृत्सम्बन्धिनां द्विगोर्लुगनपत्येऽणः सुप्तिननुष्मदरिभ्यो ननाः प्रीहीणा शूर्पे प्रक्षेपो निर्वपः । ‡ पा० सू० ३-४-७ ॥ ५. 'सास्य देवता' पा० सू० ४-२-२४. § 'देवताद्वन्द्वे च' पा० सू० ३-३-२६. ¶ 'देवताद्वन्द्वे च' पा० सू० ७-३-२९. ॥ पा० सू० ६-३-२८. 'अनुप्रवचनादिभ्यश्छः'. पा० सू० ५-१-१११. † पा० सू० ४-१-८८ * पा० सू० ४-२-१६

ततश्च,

॥ सर्वाभ्य एवैनं तद्देवताभ्योऽनन्तरायं निर्वपन्ति ॥

एनं पुरोडाशम् । अनन्तरायं निर्विशेषम्^१ । तत् टालुक् । तेन ॥
कथम्,

॥ अग्निर्वै सर्वा देवताः ॥

सर्वदेवतानां मुखत्वात् ॥

॥ विष्णुः सर्वा देवताः ॥

वै इत्येव । परमत्वात् ॥

पुनः स्तौति—

॥ एते वै यज्ञस्यान्त्ये तन्वौ यदग्निश्च विष्णुश्च ॥

चशब्दाभ्यामन्ययोगो विष्णोरग्रेष्व सूच्यते ।

*‘अहं च त्वं च वृत्रहन्’ धर्मे चार्थे च वै यथा ॥

अन्ते भवा अन्त्या । दिगादित्वाद्यत्^२ । अन्त्या चान्त्या चान्त्ये ।
एकोऽन्त्याशब्द^३ आद्यार्थे, आद्यान्त्ये तन्वौ द्वे शरीरे । यत् यौ ॥
ततः किं,

॥ तद्यदग्नावैष्णवं पुरोडाशं निर्वपन्त्यन्तत एव
तद्देवानृध्रुवन्ति^४ ॥

तदिति वाच्योपन्यासे । यद्यस्माद् अन्तत आद्यन्तयोः । तत्
तस्मात् । ऋधिः स्वादिः परिचरणार्थः । परिचरन्ति ॥

१. ‘निरवशेषं’ क. पाठः २. ‘अन्त्यशब्द’ घ ङ. पाठः.

• ‘ऋक्म०’ ६-४-२३-५. † ‘दिगादिभ्यो यत्’ पा० सू० ४-३-५४.

‡ ‘यदग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपति देवता एवोभयतः परिगृह्य यजमानोऽवदन्धे’
इति तैत्तिरीयैश्रुतिः ।

॥ तदाहुः ॥

तत् तत्राहुश्चोद्यमिति सर्वत्राभ्याये उप्यनाम् ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यदेकादशकपालः पुगेलाशो हावमाविष्णु
कैनयोस्तत्र कृत्तिः का विभक्तिरिति ॥

यद् यदि एनयोर्देवतयोः । तत्र पुगेलाशे । कृत्तिः सङ्क्रमः
संश्लेषः । विभक्तिर्विभागः पृथक्कारः ।

कपालानामयुक्त्वेन समसंख्या न युज्यते ।

इति भावः ॥

इतिश्चोद्यसमाप्त्यर्थः^१ ॥

परिहारं ब्रवीत्यथ—

॥ अष्टाकपाल आग्नेयः ॥

कपालाष्टकसम्बद्धो भागः स्यादग्निदेवतः ॥

कुत एतत्,

॥ अष्टाक्षरा वै गायत्री ॥

वक्ष्यति हि^२—‘ततो वा अष्टाक्षरा गायत्र्यमवद्’ इति ।

गायत्र्या ये त्रयः पादास्ते दशान्वययुताः ॥

ततः किं,

॥ गायत्रमग्नेश्छन्दः ॥

गायत्र्येव गायत्रम् । स्वाधिकोऽण । ‘स गायत्रीमेवाग्रये त्रसुभ्यः’^३
इति वक्ष्यति ।

१. ‘विद्यते’ ग. पाठः

२. ‘समाप्त्यर्थः । परिहरति अथा’ घ. पाठः.

३. ‘च’ घ. ङ. पाठः

स्वच्छन्दोक्षरगाष्टत्वं स्वकपालेऽपि^१ गृह्यताम् ।
इति भावः ॥

अथावशिष्टः,

॥ त्रिकपालो वैष्णवः ॥

कपालत्रयसम्बद्धो भागः स्याद् विष्णुदेवतः ॥
एतदपि कुतः,

॥ त्रिहीदं विष्णुर्व्यक्रमत* ॥

‘वेः पादविहरणे’^१ इति तद्ध् ।

त्रिभिः पदैर्जगदिदं पुरा विष्णुर्विचक्रमे ॥

कथं विष्णोर्विक्रमणं बभूव समस्तलोकैकधुरन्धरस्य ।

अत्रेतिहासं कथयन्ति वृद्धाः^२ शक्रे जिते बलिना त्यक्तराज्ये ॥

अदित्यभिप्रार्थनया तु^३ तस्यां जातो हरिर्वामनो लोकभूत्यै ।

रूपेण तेनैव च शोभमानो यस्याङ्गुल्यः षोडशासन् प्रमाणम् ॥

दत्तैर्वसिष्ठादिमहर्षिभिस्तु युक्तोऽजिनाद्यैः प्रथमाश्रमाङ्गैः ।

उच्चैर्वदन् नृग्यजुषं ससाम सन्नादयन् ब्रह्मघोषेण लोकान् ॥

गत्वा बलेर्यज्ञवाटं प्रविश्य स्तुत्वा यज्ञमृत्विजोऽग्नीन् सदस्यान् ।

पदत्रयं सोऽथ बलिं ययाचे बह्वेरेकं समिदर्थं तथैकम् ॥

ममाप्येकमिति स स्माह किं ते त्रिपदान्यद्^४ त्रियतां^५ गोधनादि ।

तदर्थिभ्यो दीयतामित्यनेन प्रोक्तः सोऽस्मै त्रिपदीमेव चादात् ॥

पाणौ तोये पतिते वामनोऽथ भूत्वा महान् व्यक्रमताखिलं सः ।

सपाताला पदमाद्यं धरित्री द्वितीयं वै खं तृतीयं स्वरादि ॥

१. ‘कपालेषु’ घ. ड पाठः. २. ‘विप्राः’ क घ. पाठः.
३. ‘प्रार्थनयाशु’ क. पाठः. ४. ‘त्रिपदान्यद्’ ख पाठः. ५. ‘त्रियतां’ घ पाठः.

* इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निदधे पदम्’ १-२-७-२, ‘त्रीणि पदा विचक्रमे विष्णुर्गोपा अदाभ्य’ १-२-७-३. इति च ऋक्संहिता । पा० मू० १-३-४१

चतुर्दशैवं भुवनानि जित्वा दत्त्वेन्द्राय सुतले तं बलिं च ।
 वसेत्युक्त्वा देववेदद्विजांश्च यत्रान्वितान् कृतवान वै पुरेति ॥
 अथापरे वर्णयन्तीनिहाम*मुभा जिग्मेत्यादिके वक्ष्यमाणम् ।
 इन्द्राविष्णु युधि जित्वा तु' दैत्यान्वोचनामाचरामात्र' वल्लप्तिम् ॥
 युद्धेनालमिति स स्मेन्द्र आह यावद' विष्णुर्विक्रमते त्रिरेषः ।
 तावन्नोऽस्तु युष्मदीयं ततोऽन्यदिति प्रोक्तं तस्मिन्नेत्येव दैत्यैः ॥
 ततो विष्णुर्व्यक्रमत त्रिरेव लोकान् वेदान् वाङ्मयं च त्रिपथा ।
 सर्वे लोकाः पदमाद्यं द्वितीयं सर्वे वेदा वाङ्मयं वै तृतीयम् ॥
 एवं विष्णोर्विक्रमाद् दैत्यसंघे पराजिते त्यक्तवाग्लोकवेदे ।
 ततो देवा वाङ्मयलोकवेदान् लब्ध्वा हृष्टाः सुखमापुः पुरेति ।
 इत्थं विष्णोर्विक्रमणं बभूव ममस्तल्लोकैरुभुरंधस्य ॥

॥ सैनयोस्तत्र कृप्तिः मा विभक्तिः ॥

उक्तार्थम् ॥

अथात्रैव पुरोडाशस्थाने चरुमाह—

॥ 'घृते चरुं निर्वपेत् योऽप्रतिष्ठितो मन्येत ॥

दीक्षणीयमाग्रावैष्णवमित्येव । स प्रतिष्ठावान् स्यादिति शेषः ।
 वपिः स्वरितेत् ।

यो मन्येताप्रतिष्ठोऽहं स्यां प्रतिष्ठान्वितस्मिन्वति ।

सोऽग्राविष्णू यजेताऽये पक्वेन चरुणा द्रुतम् ॥

१. 'जित्वाशु' क. पाठः. 'वसमानु', ३ 'स ममाह इन्द्रो यावत्'
 घ. ह पाठः.

* ऐ० मा० २८-५. 'आग्राविष्णवमेकादशकपालं निर्वपेत्त्याग्रावैष्णवं
 वा घृते चरुं पुरोडाशो ब्रह्मवर्चसकामस्य पृतं वः प्रजाकामस्य पशुकामस्य वा' इत्याप-
 स्तम्बश्रौतसूत्रम् १०-४-२ ३.

एनां घृतचर्विष्टिं स्तौति —

॥ अस्यां वाव स न प्रतितिष्ठति यो न प्रतितिष्ठति ॥

अकृतायामिति शेषः । वावेति प्रसिद्धयर्थो निपातः । अस्यां तु कृतायां प्रतिष्ठितः स्यादेवेति भावः^१ ॥

विविच्य स्तौति—

॥ तद् यद् घृतं तत् स्त्रियै पयः ॥

तत् तत्र । स्त्रियै । ऊसो ङे । स्त्रियाः । पयः शोणितम् । प्रजनार्थाद् वयतेः करणेऽसुन् । वकारस्य पकारः ॥

॥ ये तण्डुलास्ते पुंसः ॥

पय इत्येव । रेतः ।

घृततण्डुलयोस्तुल्ये वर्णतो रक्तरेतसी ॥

॥ तन्मिथुनम् ॥

तद् घृततण्डुलरूपं वस्तु स्त्रीपुंसयुगळम् ॥

ततः किम् ,

॥ मिथुनेनैवैनं^२ तत् प्रजया पशुभिः प्रजनयति ॥

एनं यष्टारं तद् घृततण्डुलरूपं^३ कर्मकर्तृ प्रजया पुत्रादिक्रया पशुभिर्गवादिभिः प्रजनयति । जनिर्हृद्ग्रथर्थः । प्रवर्द्धयति ॥

अथ विदुषः फलमाह —

॥ प्रजात्यै प्रजायते प्रजया पशुभिर्य एवं वेद ॥

प्रजात्यै समृद्धयै प्रजायते सम्पद्यते ॥

अत्र द्वौ कल्पौ । आधानानन्तरं सोम इत्येकः, दर्शपूर्णमासा-
वेवेत्यपरः । तत्र द्वितीयं कल्पमाश्रित्याह—

१. 'भावः । तद् यत्' घ. ङ. पाठः. २. 'मिथुनेनैवैनं' घ. पाठः.
३. 'रूपं कर्तृ' घ. ङ. पाठः.

॥ आरब्धयज्ञो वा एष आरब्धदेवतो यो
दर्शपूर्णमासाभ्यां यजते ॥

सर्वेष्टिप्रकृतित्वाद् दर्शपूर्णमासयोः ॥

ततश्च,

॥ आमात्रास्येन वा हविषेष्ठा पौर्णमासेन वा तस्मिन्नेव
हविषि तस्मिन् बर्हिषि दीक्षेत ॥

वाशब्दौ समुच्चयार्थे । सूत्र्यते हि—“ऊर्ध्वं दर्शपूर्णमासाभ्यां ययोपपस्येके प्रागपि सोमेनके” इति । प्रमात्राभ्यायां भवमावातास्यम् । तथा पौर्णमास्यां भवं पौर्णमासम् । हविषि इष्टे सति बर्हिषि स्तीर्णे प्रहृते सत्येव अनन्तरं दीक्षित दीक्षणीयेष्टिं कुर्यात् ॥

॥ एषो एका दीक्षा ॥

एषा उ अपि एका काचित् ॥

अथ सर्वत्राह—

॥ सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूयात् ॥

‘समिधामाधाने पेय्यण’ । ह्रीम् ।

४ प्रवो वाजे'ति मृत्तोयना कृत्वा पञ्चदशात्र तु ।

समिध्यमानवत्याश्च समिद्धायाश्च मध्यतः ।

‘पृथुपाजाः’ ‘तं सवाध’ इति द्वे भानपेटनी ॥

* आ० श्रौ० ४-१-२. 'अथ दक्षिणमग्नात्तारमग्ने ताम्ना संव-मरावद्धा गोमित्र
पशुता वा यजते' इति : १०२०. १०००. १०२०-२. ताम्ना संव-मरावद्धा
४-३-१००. † भुक्तुमि० ३१०००-१.

सप्तदशसंख्यां स्तौति —

॥ *सप्तदशो वै प्रजापतिः^१ ॥

प्रजापतिरिति संवत्सर उच्यते । सप्त च दश चेति द्वन्द्वान्मत्वर्थे
इद् टिलोपश्च ॥

कथम्,

॥ द्वादश मासाः ॥

चैत्राद्याः ॥

॥ पञ्चर्तवः ॥

ननु षट् ते वसन्ताद्याः पञ्चता कथमुच्यते—

॥ हेमन्तशिशिरयोः समासेन^२ ॥

पञ्चेत्येव । समसनं समासः, मेळनम् । एतच्च हिमशीत-
वस्त्वैकगुणयोगकृतम् ।

तयोर्भेदेन संख्यायान् ऋतूनां पदत्वमिष्यते ॥

॥ तावान् संवत्सरः ॥

तावान् तत्परिमाणः ॥

॥ संवत्सरः प्रजापतिः ॥

प्रजाः पाति रक्षति । पातेडेतिः । ॥

१. 'पतिः । अत्र प्रजा' घ. ङ. पाठः. २. 'समानेन' इति मुद्रितपाठः.

* 'सप्तदश' इत्यत्र पञ्च 'सप्त' इति छान्दसो ङ. यद्वा, सप्तदशानां
पूरणाः सप्तदशाः अवयवाः अस्य सन्तीति अर्शआदिलक्षणो मत्वर्थोऽन्प्रत्ययः' इति
भट्टभास्करः. उणादिसू० ४-५८.

॥ प्रजापत्यायतनाभिरेवाभी राध्नोति ॥

आभिः सामिधेनीभिः सप्तदशसंख्यावस्त्वेन प्रजापतिस्थानभूताभिः
यजमानो राध्नोति श्रियं प्राप्नोति ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि राध्नोति ॥

प्रथमः स्तण्डः ।

अथ दीक्षणीयेष्टिप्रसङ्गादिष्टिशब्दं निराह --

॥ यज्ञो वै देवेभ्य उदक्रामत् ॥

वै पुरा । देवेभ्यः अनुष्टावृभ्यो यज्ञ उन्क्रान्तवान् ॥

अथ ते देवाः,

॥ तमिष्टिभिः प्रैषमैच्छन् ॥

तमुत्क्रान्तं यज्ञम् । प्रैषम् । इषेस्तुपर्य णमुल । अन्वर्थे प्रशब्दः ।
अन्वेष्टुमैच्छन् ॥

॥ यदिष्टिभिः प्रैषमैच्छन्तदिष्टीनामिष्टित्वम् ॥

* इषेरिष्टिशब्दो न तु यजेरित्यर्थः ॥

अन्विष्य च,

॥ तमन्वविन्दन् ॥

तं यज्ञम् । विदिर्लोभे । नृन्भवन्त इत्यर्थः ॥

* 'इच्छन्ति यज्ञं निरिष्टिशब्दोऽनुवर्तते, यजतिधातोरिष्टिशब्दः प्रागद्धं सर्वत्र,
अत्र विच्छतिधातोरिति विशेषः' इति सायणः.

अथ विदुषः फलमाह—

॥ अनुवित्तयज्ञो राध्नोति य एवं वेद ॥

अनुवित्तो लब्धो यज्ञो यस्य स एवंभूतः सन् राध्नोति ॥

अथाहुतिशब्दं ह्येवो निराह—

॥ *आहुतयो वै नामैता यदाहुतयः ॥

यद् याः आहुतयः, ता एता आहुतयः । 'परोक्षत्वाय दीर्घस्य ह्रस्वः ॥

कुत एतत्,

॥ एताभिर्वै देवान् यजमानो हयति ॥

वै यस्मात् ॥

॥ तदाहुतीनामाहुतित्वम् ॥

तत् तस्मात् ॥

अथाहुतिशब्दे ऊतिशब्द एवार्थवान् । आहित्यं' शब्दस्तूप-
जन इत्याह—

॥ ‡ऊतयः खलु वै ता नाम ॥

ता आहुतयः ऊतयः खलु ॥

१. 'आहु इत्ययं' घ. पाठः

* 'हयतेः करणे क्तिन्' इति भट्टभास्करः. 'हयत्याभिरिति तद्व्युत्पत्तिः ।
तद्देतिभातेनान्नः शब्दः पूर्व प्रसिद्धः । अथ तु हयतिधातोरुत्पन्न इति विशेषः' इति सायणः.
† 'परोक्षप्रियत्वाद् देवानाम् । कथं पुनरागमाहातित्वमित्याह—एताभिरिति । परोक्षत्वाय
ह्रस्वत्वं कृत्वा आहुतय इति भावः' इति भट्टभास्करः. ‡ 'अवतेर्गतिकर्मण
आहुपृष्टार्थयुक्तेः करणे क्तिन् ज्वरत्वरदिना ऊठि रूपम्' इति भट्टभास्करः । 'अवन्ति
रक्षन्तीत्यवतेर्धातोरुतिशब्दः प्रसिद्धः । आयन्त्यागच्छन्ति याभिरित्याहुपूर्वकस्यायति-
धातोर्वा वर्णविकारेणोतिशब्दः' इति सायणः.

एता ऊतय इत्याह—

॥ याभिर्देवा यजमानस्य हवमायन्ति ये वै पन्थानो
याः स्तुतयस्ता वा ऊतयः ॥

*हवं यज्ञमायन्ति आगच्छन्ति । ऊतय इत्यस्य विवरणं स्तुतय इति । अस्य च पन्थान इति । याभिर्देवा यजमानस्य हवमायन्ति यज्ञमागच्छन्ति । ता ऊतयः । ताः स्तुतयस्ते पन्थान इत्यर्थः ॥

किञ्च,

॥ त उ एवैतत् स्वर्गयाणा यजमानस्य भवन्ति ॥

ते पन्थानः । उ अपि । एतत् एते । स्वर्गयाणाः यातेः करणे ल्युट् । स्वर्गप्राप्तिहेतवो भवन्ति सम्पद्यन्ते ॥

अथ होतृशब्दं सचोद्यपरिहारं निर्वस्तुमाह—

॥ तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यदन्यो जुहोत्यथ योऽनु चाह यजति च करमात्
तं होतृत्याचक्षत इति ॥

यत् यदि । अथेन्यमइत्यर्थः । अन्वाह च अनुवाक्यां ब्रवीति । यजति च याज्यां ब्रवीति । होमस्य कर्ता हि होता, नन्वनुवक्ता यष्टा चेति भावः ॥

* हवन्ते देवा अस्मिन्निति हवो यज्ञः । 'ये केचित् पन्थान इतिरूपाः स्वर्गस्य प्रौढमार्गाः सन्ति, याश्च यज्ञयन्तः स्वर्गं गच्छन्ति । आहृतयः सन्ति, ता द्विविधा ऊतय इत्युच्यन्ते' इति च मायणः.

परिहरति—

॥ यद्वाव स तत्र यथाभाजनं देवता
अमुमावहामुमावहेत्यावाहयति तदेव होतुर्होतृत्वम् ॥

सः अनुवक्ता यष्टा च । तत्र कर्मणि । यथाभाजनं यथास्थानम् ।
अमुमित्यग्न्यादेरुपलक्षणम् । आवाहयति यत् तदेव होतृशब्दस्य प्रवृत्ति-
निमित्तम् । 'वाहेस्तृचि पृषोदरादिर्होतृशब्द इति भावः ॥

विदुषः फलमाह—

॥ होता भवति होतेत्येनमाचक्षते य एवं वेद ॥
एनं वेदितारमाचक्षते वदन्ति । 'होतृत्वे योग्यत्वं प्रसिद्धिश्चास्यैवे-
त्यर्थः ॥

द्वितीयः खण्डः ।

अथ दीक्षितसंस्कारानाह—

॥ पुनर्वा एतमृत्विजो गर्भं कुर्वन्ति यं दीक्षयन्ति ॥

गर्भं कुक्षिस्थम् । लुप्तोपमम् । गर्भमिव ॥

कथम्,

॥ †अद्भिरभिषिञ्चन्ति ॥

ऋत्विजोऽद्भिः स्नापयन्ति ॥

* 'प्यन्तस्य बहुधातोऽलान्दस्या प्रक्रियया होतृशब्दनिष्पत्तिर्न तु जुहोतिधातोः ।
तस्माद्धोमकर्तृत्वाभावेऽप्यावाहयितृत्वसद्भावाद्धोतृत्वमुपपन्नम् ' इति सायणः. † 'अयमेव
समोचीनो होता, अन्ये तु होतृपार्श्वीः' इति नटन-२२२. ‡ 'अद्भिरसः सुवर्गं लोकं
यन्तोऽप्सु दीक्षातपसी प्रावेशयन् । अप्सु स्नाति साक्षादेव दीक्षातपसी अवगन्धे' इति
तैत्तिरीयश्रुतिः ६-१-१.

ततः किं,

॥ *रेतो वा आपः ॥

प्रनाड्या रेतःकारणत्वादपाम् । स्मर्यते हि —

‘ !आदित्याज्जायते वृष्टिर्दृष्टेरन्नं ततः प्रजाः । ’

इति ॥

ततः किं,

॥ सरेतनमेवैनं तत् कृत्वा दीक्षयन्ति ॥

तत् तेन स्नापनेन ॥

किञ्च,

॥ नवनीतेनाभ्यञ्जन्ति ॥

अथ नवनीतस्य गर्भाभिरूप्यमाह —

॥ आज्यं वै देवानां सुरभि ॥

सुरभि योग्यं प्रियमित्यर्थः ॥

॥ घृतं मनुष्याणाम्^१ ॥

सुरभीत्येव ॥

॥ आयुतं पितॄणाम् ॥

सुरभीत्येव ॥

१. ‘मनुष्याणाम् । आयुतं पितॄणाम् । नवनीते मनुष्याणाम् । सुरभि सुरभीत्येव । सर्पिः’ घ. ङ. पाठः.

* मनुष्यादिशरीरगतं रेतोमूत्रादिकमपा कार्यम् । तथाच गर्भोपनिषद्—
‘अस्मिन् पञ्चात्मके शरीरे यत् कठिनं सा पृथिवी यद् द्रव तदापः’ इति ।

† मनुस्मृतिः ३-७६.

॥ नवनीतं गर्भाणाम् ॥

सुरभीत्येव ।

‘सर्पिर्विलीनमाज्यं स्याद् घनीभूतं घृतं विदुः ।

विलीनार्धमायुतं तु नवनीतं यतो घृतम्’ ॥

इत्याहुः ॥

॥ तद्यन्नवनीतेनाभ्यञ्जन्ति स्वेनैवैनं तद्भागधेयेन
समर्धयन्ति ॥

तत् तत्र । एनं दीक्षितमभ्यञ्जन्तीति यत् । समर्धयन्ति वर्धयन्ति
तद्भागधेयेन । ‘नामरूपभागेभ्यः स्वार्थे धेयः †’ । भागेन ॥

॥ आज्ञन्त्येनम् ॥

एनमाञ्जन्ति । ‡अस्य नेत्रयोरञ्जनं निदध्युः^१ ॥

आञ्जनं स्तौति—

॥ तेजो वा एतदक्षयोर्यदाञ्जनम् ॥

तेजः शोभाकरम् । अक्षयोः अक्ष्णोः । ‘ई च द्विवचने’^२ ।

॥ सतेजसमेवैनं तत् कृत्वा दीक्षयन्ति ॥

तत् तत्र ॥

॥ एकविंशत्या दर्भपिञ्जूलैः पावयन्ति ॥

कुशपिञ्जैः शोथयेयुरेकविंशतिसंख्यकैः ॥

१. ‘दध्युः’ क. पाठः

* ‘नवनीतेन हि गर्भा वर्धन्त इत्युत्तरापथनिवासिना प्रसिद्धम्’ इति गोविन्दस्वामि-
भाष्यम् । † ‘भागरूपनामभ्यो धेय’ इति मुद्रितपाठः. पा० सू० वा० ५-४-३६.
‡ आज्ञनप्रकारश्च तैत्तिरीयश्रुतौ—‘दक्षिणं पूर्वमाङ्क्ते सव्यं हि पूर्वं मनुष्या आज्ञने’
६-१-१ इति । § पा० सू० ७-१-७७. ¶ ‘अथैनमुत्तरेण वहिः प्राग्वंशाद्
दर्भपिञ्जूलैः पवयति’ आप० श्रौ० सू० १०-७-५.

॥ शुद्धमेवैनं तत् पूतं दीक्षयन्ति ॥

तत् तेन कुशपिञ्जशोधनेन । पूतमिति व्याचष्टे शुद्धमिति ॥

॥ दीक्षितविमिनं प्रपादयन्ति ॥

*दीक्षितविमितमिति वेदिनाम । प्रवेशयेयुः ॥

कस्मादेवं,

॥ योनिर्वा एषा दीक्षितस्य यदीक्षितविमितम् ॥

योनिः स्थानम् ।

‘योनिः स्त्रीणां भगे स्थाने कारणे ताम्रकेऽप्यण्’ ।

इति हि निखण्डः ॥

ततश्च,

॥ योनिमेवैनं तत् स्वां प्रपादयन्ति ॥

स्वामात्मीयाम् ॥

॥ तस्माद् ध्रुवाद्योनेरास्ते च चरन्ति च ॥

ह्यर्थे ङमित्रयम् । तस्मिन् ध्रुवे स्थिरे वेद्याख्ये स्थाने स दीक्षित
आसनचरणे कुर्यात् ॥

॥ तस्माद् ध्रुवाद्योनेर्गर्भा धीयन्ते च प्र च जायन्ते ॥

तस्मादिति निपातोऽयं तथाहीत्यर्थवाच्यपि ।

तथाहि गर्भा धीयन्ते योनों वर्धन्त एव च ॥

धीयन्ते च प्रजायन्ते च ह्यर्थेऽत्र ङमिद्वयम् ॥

१. ‘स्थानम् । ततश्च’ घ. ङ. पाठः.

* ‘दीक्षितस्य प्रवेशार्थं विशेषेण निमित्तः पर्वतवंशो दीक्षितविमितः’ इति मायणः
तत्प्रवेशश्च— ‘बहिः पवयित्वाऽन्तं प्रपादयति मनुष्यलोक एतेन पारयित्वा पतं देवलोक
प्रणयति’ इति तैत्तिरीयश्रुतावाग्रातः. (६-३-२) ‘आ वो देवास ईमह इति पूर्वया
द्वारा प्राग्वंशं प्रविश्य’ इतिच आप० श्रौ० सू० १०-८-१ । वैजयन्ती (बक्षर-
काण्डे नानालिङ्गाध्याये श्लो० ६६.)

॥ * तस्माद् दीक्षितं नान्यत्र दीक्षितविमितादादित्यो-
ऽभ्युदियाद्वाभ्यस्तमियाद्वापिवाभ्याश्रावयेयुः ॥

तस्मादिति । किञ्चेत्यर्थः । दीक्षितविमितादन्यत्र वेद्या बहिर्वर्तमानम् । अभि प्रति । सूत्र्यते हि — ‘‘न चैनान् बहिर्वेदि सतोऽभ्याश्रावयेयुर्नोदक्यान्नो एवाभ्युदियान्नाभ्यस्तमियात्’’ इति ।

उदयेऽस्तमये भानोर्न बहिर्वेदि सञ्चरेत् ।
नास्मिन् बहिर्वेदिगते कुर्युराश्रावणादिकम् ॥

॥ वाससा प्रोर्णुवन्ति ॥

एनं वस्त्रेण छादयेयुः ॥

कृतः,

॥ उल्बं वा एतद्दीक्षितस्य यद् वासः ॥

उल्लापिति गर्भवेष्टननाम ॥

॥ †उल्बेनैवैनं तत् प्रोर्णुवन्ति ॥

एव इव । तत् तेन वामसा ॥

॥ कृष्णाजिनमुत्तरं भवति ॥

वासस उपरि ॥

१. 'वेद्या अन्यत्र वर्तमानम्' घ ड पाठः. २ 'वहिव्येदिपदो' मुद्रितपाठः.

* 'गर्भो वा एष यद् दीक्षितो नो विदुः क्षत्रियः यद् दीक्षितो दीक्षितानभिमतान् प्रवसेद् यथा योनेर्गर्भः स्कन्दति तादृगेव तन्न प्रवस्तव्यमस्मिनो गोर्षाथाय' ६-२-४ इति तैत्तिरीयश्रुतिः । आ० श्रौ० सू० १२-८ । १५-१-५ । - 'नैनमन्यत्र दीक्षितविमतादभिनिष्प्रोचेदभ्युदियाद्वा' १०-१५-५ इति । * 'गर्भो वा एष यद् दीक्षित उन्वं वासः प्रोर्णुते तस्माद् गर्भाः प्रावृता जायन्ते' ६-१-३ इति तैत्तिरीयश्रुतिः ।

॥ उत्तरं वा उत्त्राज्जरायु* ॥

उत्त्रेण वेष्टितो गर्भस्तज्जरायुर्वाभिर्वेष्टितम् ॥

एवञ्च,

॥ जरायुणैवैनं तत् प्रोर्णुवन्ति ॥

उत्त्रस्य जरायुवद् वाससः कृष्णाजिनमिति भावः ॥

किञ्च,

॥ मुष्टी कुरुते ॥

दीक्षितस्तु सदा कुर्यात् पाणी संवलितान् मूली ॥

कस्मादेवम्,

॥ मुष्टी वै कृत्वा गर्भोऽन्तः शेते ॥

अन्तः मातुरुदरे ॥

कथमवगम्यते,

॥ मुष्टी कृत्वा कुमारो जायते ॥

मुष्टयोः करणमन्तस्य जन्मकाले हि दृश्यते ॥

॥ तद् यन्मुष्टी कुरुते यज्ञं चैव तत् सर्वाश्च देवता

मुष्टयोः कुरुते ॥

तदिति वाक्योपन्यासे । मुष्टी कुरुते इति यत् तत् सर्वा देवता
यज्ञं च मुष्टयोः संगृह्णाति ॥

* 'येनावेष्टितो जायते गर्भस्तदुत्त्रं भावत । यत् पुनर्गर्भावरणं यमाशय
एव तिष्ठति तज्जरायुर्भवति' इति गर्गवन्दनस्य मते । तत्र प्रकारम् अस्त्यङ्गुलैः—
'अथाङ्गुलीर्न्यस्यति । स्वाहा यज्ञं मनस इति द्वे । स्वाहा दिव इति द्वे । स्वाहा पृथिव्या
इति द्वे । स्वाहोरोरन्तरिक्षादिति द्वे । स्वाहा यज्ञं वातादारभ इति मुष्टी करोति' १-१-११-३-४.
इति. ‡ 'मुष्टी करोति वाचं यच्छति यज्ञस्य इत्ये' ६-१-४. इति तैत्तिरीयब्राह्मणे..

॥ तदाहुः ॥

तत् तत्र मुष्टीकरणे । आहुः ब्रह्मवादिनो दृष्टान्नमाहुरित्यर्थः ॥
कथं,

॥ न पूर्वदीक्षिणः संसवोऽस्ति परिगृहीतो वा एतस्य यज्ञः
परिगृहीता देवता नैतस्यार्त्तिरस्यपरदीक्षिण एव यथा तथेति ॥

*संसवो नाम दोषोऽस्ति द्वयोर्वै सुन्वतोः सह ।

सूत्र्यते हि—‘ ।संसवोऽनन्तर्हितेषु नद्या वा पर्वतेन वाप्येकेऽन्तर्हिते-
ष्वपि । तथा सति सन्त्वरं देवतावाहनाद्’ इत्यादि । पूर्वदीक्षी
पूर्वकारी । अपरदीक्षी पश्चात्कारी । परिगृहीतः परिगृह्यते । एतस्येति
‡‘क्तस्य च वर्तमाने’ इति षष्ठी । एतेन पूर्वदीक्षिणा । आर्त्तिः संसवदोषः ।
तथा तद्वदेव ॥

किञ्च कृत्वन्ते,

॥ उन्मुच्य कृष्णाजिनमवभृथमभ्यपैति’ ॥

उन्मुच्य त्यक्त्वा । अपैति गच्छेत् । अवभृथमभिपैति ॥

॥ तस्मान्मुक्ता गर्भा जरायोर्यायन्ते ॥

तस्मात् तथाहि ॥

॥ सहैव वामसाभ्यपैति’ ॥

१, २. ‘अभ्यपैति’ मुद्रितपाठः.

* द्वयोर्वहूनां वा यजमानानां स्पर्धमानानां सम्भूय सोमाभिपवः संसवः.
‡ आ० श्रौ० सू० ६-६-११, १२, १३. † पा० सू० २-३-६७.

अवभृथमित्येव ॥

॥ तस्मात् महैवोन्वेन कुमारे जायते ॥

तस्मात् तथाहि ।

तृतीय खण्ड ।

इति दीक्षितसंस्कारा यथावत् प्रतिपादिताः ।

अवस्थानादिकं संस्थापयन्तं तन्वर्मष्टिकम् ॥

तत्राज्यभागपर्यन्तं पुरस्तात्तन्वमुच्यते ।

उपरिष्ठात्तन्वमपि भवेत् स्विष्टकृदादिकम् ॥

आज्यभागस्विष्टकृतोः प्रधानं स्यात्तु मध्यतः ।

तत्राज्यभागयोः सम्यग्विशेषं प्रवर्त्तनीयम् ॥

॥ 'त्वमग्ने सप्रथा अग्नि सोम यास्ते मयो भुव इत्याज्यभागयोः

पुरोनुवाक्ये अनुब्रूयाद् यः पूर्वमग्नीजानः स्यात् तस्मै ॥

याज्यायाः पुरस्तादनुवक्तव्या पुरोनुवाक्या । ईजानः इष्टवान् ।

'मलितः कानच्' । ततोऽन्यः अग्नीजानः अकृतमोषयागः । तस्मै ।

हसो हे । तस्य ॥

आभिरूप्यमाह—

१. 'सम्यग्व' घ. ट. पाठः । २. 'प्रवर्त्तनीयम्' क. पाठः, इति उन्मत्तः सप्त-
समाप्तिपर्यन्तं क. पाठे लुप्तम् ।

॥ त्वया यज्ञं वितन्वत इति ॥

अत्रास्ति ॥

॥ यज्ञमेवास्मा एतद् वितनोति ॥

एतत् पदम् । अस्मै अस्य । यज्ञं विस्तारयति ।

स्यातां याज्ये जुषाणाद्ये सर्वत्रैवाज्यभागयोः ।

* तयोर्जुषाणेनैवेति ह्युत्तरत्रात्र वक्ष्यते ॥

॥ †अग्निः प्रत्नेन मन्मना ‡सोम गीर्भिष्ट्वा वयमिति
यः पूर्वमीजानः स्यात् तस्मै ॥

तस्मै तस्य ईजानस्य कृतसोमयागस्य^१ । आज्यभागयोः पुरोनुवाक्ये
अनुब्रूयादित्येव ॥

अत्र च,

॥ प्रत्नमिति पूर्वं कर्माभिवदति ॥

पुराणनाम प्रत्नेति^२ पूर्वं कर्म ब्रवीति^३ तत् ॥

उक्तं युगळद्वयं दूषयति—

॥ तत् तन्नादृत्यम् ॥

तत् तत्र ईजानानीजानयोः । तत् अनुवाक्यायुगळद्वयं न आदृत्य-
मादरणीयम् ।

१ 'कृतपूर्वयागस्य', २ 'प्रत्नमिति', ३. 'कर्माभिवदति' घ.
पाठः.

एतिस्तुशामुक्थपि* तुरु दृढ आहत्यनिर्वेनः ॥

कथं तर्हि,

॥ अग्निर्वृत्राणि जह्वनत् त्वं मोमामि मत्पतिरिति
वार्त्तमावेव कुर्यात् ॥

‘वृत्राणि जह्वनत्’ ‘उत वृत्रहा’ इति च वृत्रकर्मकहननयुक्तानुवाक्या-
वन्तावाज्यभागी कुर्यादित्यर्थः । वृत्रहनोऽणि अपूर्वहन-’ इत्यल्लोपः ॥

स्तौति—

॥ वृत्रं वा एष हन्ति यं यज्ञ उपनमति ॥

वृत्रं^१ पापम् । उपनमः संप्राप्तिः । हन्ति व्यजति ॥

॥ तस्माद् वार्त्तमावेव कर्तव्यौ ॥

इत्याज्यभागयोरुक्त्या प्रधानस्य ब्रवीत्यर्थः—

॥ अग्निर्मुखं प्रथमो देवतानामग्निश्च विष्णो तप उत्तमं
मह इत्यामावैष्णवस्य हविषो याज्यानुवाक्ये भवतः
आमावैष्णव्यौ रूपममृद्धे ॥

एते च मृत्रपठिते ॥

रूपममृद्धिः श्रद्धेयेत्याह

॥ एतद्वै यज्ञस्य समृद्धं यद् रूपममृद्धम् ॥

भावे क्तः । समृद्धिः ।

* पा० सू० ३-१-१०९. । ऋक्० ४-१-२, १-४. । ऋक्० १-२-१९, २. पा० सू० ६-४-१३५. ॥ ‘वृत्रमिति भेषनाम अपां वरणात् । यज्ञेन प्रतिकर्मा जानने इति नादिदं कर्म कृतम्’ इति श्रुतेः । एव वृत्रहननं यजमानस्य भवति इति वार्त्तमाज्यभागप्रशंसा । अपिवा वृत्रं पापम्’ इति गोविन्दस्वामिभाष्यम् । ॥ आ० श्रौ० सू० ४ २ ३.

एषा समृद्धिर्यज्ञस्य यद् रूपेण समृद्धता ॥

का पुनरियं ,

॥ यत् कर्म क्रियमाणमृगभिवदति ॥

एषा समृद्धिर्यज्ञस्य यद्वकर्म प्रकाशयेत् ॥

स्तौति—

॥ अग्निश्च ह वै विष्णुश्च देवानां दीक्षापालौ ॥

व्याचष्टे—

॥ तौ दीक्षाया ईशाते ॥

ईश्वरौ भवतः ॥

॥ तद्यदामावैष्णवं हविर्भवति यौ दीक्षाया ईशाते तौ प्रीतौ
दीक्षां प्रयच्छतां यौ दीक्षयितारौ तौ दीक्षयेतामिति ॥

प्रयच्छतां दानं कुरुताम् । दाणो लोटि शपि यच्छादेशः* ।
दीक्षयेतामित्येवमर्थम् ॥

ते च ,

॥ त्रिष्टुभौ भवतः ॥

छन्दसः त्रिष्टुप्त्वं च ,

॥ मेन्द्रियत्वाय ॥

स्यात् ।

बलं धनं प्रजातिर्वा ज्ञानं वेन्द्रियमुच्यते ॥

चतुर्थः खण्डः ।

* 'पाप्मा —' इति पा० सू० ७-३-७८. 'त्रिष्टुप्छन्दस इन्द्रियसाधनत्वे-
नेन्द्रियरूपत्वं श्रुत्यन्तरे श्रुतम् इन्द्रियं वै त्रिष्टुप्' इति सायण. । 'त्रिष्टुप्त्रिन्द्रिययोः
प्रजापतेरुससा सृष्टत्वात् साधर्म्यादिन्द्रियहेतुत्वं त्रिष्टुभः' इति गोविन्दस्वामी ।

अथ स्विष्टकृतो याज्यानुवाक्यागुगळे त्विह ।
छन्दोविशेषान फलदानं प्रधत्तीति प्ररोचयन् ॥

॥ गायत्र्यौ स्विष्टकृतः संयाज्ये कुर्वीत तेजस्कामो
ब्रह्मवर्चसकामः ॥

तेजो दीप्तिर्वेदवृत्तसम्पत्तिर्ब्रह्मवर्चसम् ।
*ब्रह्महस्तिभ्यां वर्चसः समामान्नोऽन्नं कृतस्त्विह ॥
कामस्तु यजमानस्य स्वत एव सदा भवेत् ।
अन्तर्णीतण्यर्थकः कृत्स्नं ते होत्रा कारयेदिति ।
स्विष्टकृद्गुगळस्याख्या संयाज्ये इति सूच्यते ॥

† संयाज्ये इत्युक्ते सौविष्टकृती प्रतीयान् इति । ते च 'स हव्यवाळ-
मर्त्यः', 'अग्निर्होता पुरोहित' इति द्वे ॥

॥ तेजो वै ब्रह्मवर्चसं गायत्री ॥

साध्यसाधनयोरैक्यमिदमायुष्मृतं यथा ॥

ततश्च,

॥ तेजस्वी ब्रह्मवर्चमी भवति ॥

यजमानः ॥

किञ्च,

॥ य एवं विद्वान् गायत्र्यौ कुरुते ॥

सोऽपि होता भवेत् तेजोब्रह्मवर्चससंयुतः ॥

१. 'कारयेदिह' घ. ड. पाठः.

* पा० सू० ५-४-७८. † सर्वेभ्यो हविर्भ्यः समवदाय यजतीति संयाज्या ।
‡ आ० श्रौ० सू० २-१-२१. § ऋक्स० ३-१-३-२. * ऋक्स० ३-१-१-१.

एवमुत्तरत्रापि ॥

॥ * उष्णिहावायुष्कामः कुर्वीत ॥

स्विष्टकृतः संयाज्ये इत्येव । ते च † ‘अग्ने वाजस्य गोमतः’ इति द्वे ॥

॥ आयुर्वा उष्णिक् ॥

पूर्ववत् ॥

॥ सर्वमायुरेति ॥

यजमानः । सर्वं शताब्दरूपम् ॥

किञ्च,

॥ य एवं विद्वानुष्णिहौ कुरुते ॥

पूर्ववत् ॥

॥ अनुष्टुभौ स्वर्गकामः कुर्वीत ॥

ते च ‡ ‘त्वमग्ने वसून्’ इति द्वे ॥

अनुष्टुब्भ्यां कथं स्वर्गप्राप्तिरित्यत उच्यते—

॥ द्वयोर्वा अनुष्टुभोश्चतुष्पष्टिरक्षराणि § ॥

चतुरष्टकत्वादनुष्टुभः ॥

॥ त्रय इम ऊर्ध्वा एकविंशा लोकाः ॥

एकविंशतेः स्वार्थे ङे ‘ति विंशतेर्ङिति’ । ये त्रय एकविंशास्ते भूखस्वराख्यास्त्रयो लोकाः स्युः । एकविंशस्य प्रतिष्ठात्वश्रुतेर्लोकानां § च प्रतिष्ठात्वात् ॥

* ‘उद्दिष्टमिति ! उन् न्नियन्ति । ऊर्ध्वर्जाविनो भवन्त्यनया इति व्युत्पत्त्या आयुर्वृद्धिहेतुत्वमुष्णिहः’ इति मट्टभास्करः । † ऋक्सं० १-५-२७-४. ‡ ऋक्सं० १-३-३१-१. § ‘द्वि विंशतेर्ङिति’ २-५-१० इति तैत्तिरीयश्रुतिः. ‘पा० सू० ६-४-१४२. § ‘एकविंशतिमनुव्यात् प्रतिष्ठाकामस्य’ २-५-१० इति तैत्तिरीयश्रुतिः.

॥ एकविंशत्यैकविंशत्यैवेमाँल्लोकान् गेहति ॥

आरुह्य च,

॥ स्वर्ग एव लोके चतुष्पष्टितमेन प्रतितिष्ठति ॥

हे “विंशत्यादिभ्यस्तमद्—” ॥

॥ प्रतितिष्ठति य एवं विद्वाननुष्टुभौ कुरुते ॥

पूर्ववत् ॥

॥ बृहत्यौ श्रीकामो यशस्कामः कुर्वीत ॥

ते च “एना वो अग्निं नमसा” इति द्वे ॥

॥ श्रीर्वै यशश्छन्दसां बृहतीः ॥

बृहती छन्दः । स्वर्गे आम् ॥

॥ श्रियमेव यश आत्मन् धत्ते ॥

ऋक् । आत्मनि । धत्ते स्थापयति ॥

॥ य एवं विद्वान् बृहत्यौ कुरुते ॥

सोऽपि होतात्मनि यज्ञः श्रियं च स्थापयेदिह ॥

॥ पङ्क्ती यज्ञकामः कुर्वीत ॥

ते च “अग्निं तं मन्ये” इति द्वे । सदा यज्ञानुष्ठानवान् भूयास-
मितीच्छन् यज्ञकामः ॥

* पा० सू० ५-२-५६ । ऋक्सं० ५-२ २१-१. इ. “बृहत्या बृहत्त-
हेतुत्वेन श्रीयशोहेतुत्वम्” इति भट्टभास्करः. “अग्निं तं मन्ये” इति. । यशः सत्कुल-
दानादिजन्या कीर्तिः” इति सायणः. “श्रीकामो यशस्काम इति सामान्यावशेषभावेन
सामानाधिकरण्यम् । आधिपत्ययुक्तं यशः श्रीः । छन्दसामाधिपत्यं बृहत्याः ध्रूयते—
‘तानि निर्वीर्याणि हीनान्यमन्यन्त । साव्रवीद् बहती मामेव भूत्वा मामुपमथयत’
इति गोविन्दस्वामी । ऋक्सं० ३-८-२२-१

कथम्,

॥ *पाङ्क्तो वै यज्ञः ॥

†पञ्चसंख्यान्वयो ह्यस्ति पङ्क्तेर्यज्ञस्य चापि यत् ।

पङ्क्तिः पञ्चपदा पञ्च यज्ञस्यापि हि वै विधाः ॥

‡‘स एष यज्ञः पञ्चविधोऽग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ चातुर्मास्यानि पशुः सोमः’ इति श्रुतेः । पञ्चशब्दाद्धि पङ्क्तिर्निरुक्ता § ॥

॥ उपैनं यज्ञो नमति ॥

§‘व्यवहिताश्च’ । उपनमति ।

एकाहाहीनसत्रात्मा यज्ञः संप्राप्नुयादिमम् ॥

किञ्च,

॥ य एवं विद्वान् पङ्क्तीं कुरुते ॥

पूर्ववत् ॥

॥ त्रिष्टुभौ वीर्यकामः कुर्वीत ॥

ते च ¶ ‘द्वे विरूपे’ इति द्वे ॥

* ‘पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः । पाङ्क्तो यज्ञः । यज्ञमेवावरुन्धे’ ६-१-५. इति तैत्तिरीय-श्रुतिः. † ‘धानादिहविष्पञ्चकसम्बन्धित्वात् पाङ्क्तत्वं यज्ञस्य’ इति भट्टभास्करः. ‘यज्ञस्य पञ्चसंख्यायोगात् पाङ्क्तत्वम् । पञ्चसंख्यायोगश्च ‘यो वै यज्ञः—’ (ऐ० ब्रा० ८-६) इत्यत्र वक्ष्यते’ इति गोविन्दस्वामी. तैत्तिरीयश्रुतिरपि—‘ब्रह्मवादिनो वदन्ति नर्चो न यजुषा पङ्क्तिराप्यनेऽथ किं यज्ञस्य पाङ्क्तत्वमिति, धानाः करम्मः परिवापः पुरोळाशः पयस्या तेन पङ्क्तिराप्यते तद् यज्ञस्य पाङ्क्तत्वम्’ ६-५-११ इति. ‡ ऐ० आ० २-३-३. § पञ्च पदानि परिमाणमस्येति पङ्क्तिः. । पञ्चशब्दस्य टिप्पण-तिप्रत्ययः कृत्वम्. § पा० सू० १-४-८२. ¶ ऋक्म० १-७-१-१.

॥ ओजो वा इन्द्रियं वीर्यं त्रिष्टुप् ॥

‘बलं धनं प्रजातिर्वा ज्ञानं वेन्द्रियमुच्यते ।

ओजो दीप्तिर्भवेद् वीर्यं सामर्थ्यं नर्तमायकम् ॥

ततश्च,

॥ ओजस्वीन्द्रियवान् वीर्यवान् भवति ॥

किञ्च,

॥ य एवं विद्वांस्त्रिष्टुभौ कुरुते ॥

पूर्ववत् ॥

॥ जगत्स्यौ पशुकामः कुर्वीत ॥

ते च † ‘जनस्य गोपाः’ इति द्वे ॥

॥ जागता वै पशवः ॥

कुतः । ‡ ‘जगती हि तानाहरत्’ इति वक्ष्यति ।

पशुभिश्च जगत्पोषः स्पष्टमेवोल्भ्यते ॥

ततश्च,

॥ पशुमान् भवति ॥

‘भूम्नि मतुप् ॥

किञ्च,

॥ य एवं विद्वान् जगत्स्यौ कुरुते ॥

पूर्ववत् ॥

* ‘इन्द्रियं वै त्रिष्टुप्’ २. ५-१० इति तैत्तिरीयश्रुतिः. ‘शारीरं बलमोजः, प्रजननकारणमिन्द्रियं, बलमात्रं वीर्यम्’ इति भाट्टभास्करः. ‘वीर्यं शरीरबलं, तस्यैव जस इन्द्रियस्य चोपलक्षणम् । ओजो बलदेतुस्तस्यैव पातुः । इन्द्रियं चक्षुरादिपाटवम्’ इति सायणः. † ऋक्सं० ४-१-३-१. ‡ ऐ० ब्रा० १३-१. * ‘भूमनिन्दाप्रशंसासु नित्ययोगेऽतिशयने । संशर्गेऽस्ति विवक्षायां भवन्ति मतुवादयः.’ पा० मू० बा० ५-२-१४.

॥ विराजावज्ञायकामः कुर्वीत ॥

*आद्यं भक्ष्यं प्रधानत्वादनस्यात्र पृथग् ग्रहः ।
ते च †‘प्रेद्धो अग्ने’ ‡‘इमो अग्ने’ इति द्वे ॥

कुतः,

॥ †अन्नं वै विराट् ॥

कथं,

॥ तस्माद्यस्यैवेह भूयिष्ठमन्नं भवति स एव भूयिष्ठं लोके
विराजति तद्विराजो विराट्त्वम् ॥

भवति सम्पद्यते । भूयिष्ठं बहुतमम् । †‘बहोर्लोपो भू च
बहोः’ । ‡‘इष्टस्य यिद् च’ । विराजति दीप्यते च ।

विराजतीत्यतो हेतोर्विराट्शब्दः प्रवर्तते ॥

विराजौ कारयंश्च,

॥ वि स्वेषु राजति ॥

‡‘व्यवहिताश्च’ । स्वेषु ज्ञातिषु मध्ये विराजति ॥

व्याचै—

॥ श्रेष्ठः स्वानां भवति ॥

इष्टानि श्रः प्रशस्यस्य* श्रेष्ठः स्वैः स्तूयते सदा ॥

* ‘अन्नादनसामर्थ्यम् अन्नाद्यम्’ इति भट्टभास्करः ‘त्रेधा विहितं वा इदमन्नमशनं
पानं खाद इति पानखादनिवृत्त्यर्थमन्नाद्यग्रहणम्’ इति गोविन्दस्वामी. † ऋक्मं०
५-१-२३-३. ‡ ऋक्मं० ५-१-२६-३. § ‘अन्नं विराट् । विराजैवास्मा
अन्नाद्यमवसन्धे’ २-५-१० इति जैमिनीयश्रुतिः. ¶ पा० सू० ६-४-१५८ । पा० सू०
६-४-१५९. † पा० सू० १-४-८२. ‡ पा० सू० ५-३-६०.

किञ्च,

॥ य एव वेद ॥

सोऽपि स्वैः स्तुत्यः स्यात् ॥

पञ्चमः खण्डः ।

फलार्थमुक्तं वेगाजं वक्तुं नित्यतयापिच ।

नानाच्छन्दोवीर्ययोगान् सम्यक् स्तोति परोचयन्—

॥ अथो पञ्चवीर्यं वा एतच्छन्दो यद् विराट् ॥

पञ्चानां छन्दसां वीर्यं यत्र तत् पञ्चवीर्यकम् ॥

कथं,

॥ यत् त्रिपदा तेनोष्णिहागायत्र्यौ ॥

त्रिपात्त्वेन विगादेषा गायत्र्युष्णिकं च गृह्यताम् ।

उष्णिहृनापोष्णिहेत्येतत् सम्यक् खल्वध्यगीप्सहि ।

* ‘अग्नेर्गायत्र्यभवन् सधुम्नोष्णिहया सविता’ इति ॥

॥ यदस्या एकादशाक्षराणि पदानि तेन त्रिष्टुप् ॥

अस्या विराजः । पदं पादः । ‘एकादशाक्षरा त्रिष्टुप्’ इति
वक्ष्यति ॥

॥ यत् त्रयस्त्रिंशदक्षरा तेनानुष्टुप् ॥

द्वात्रिंशदक्षरानुष्टुप् विराज्येकोनता ननु ॥

अत आह—

॥ न वा एकेनाक्षरेण छन्दांसि वियन्ति न द्वाभ्याम् ॥

वि नाना अन्यत्वं यन्ति भजन्ते ।

ऊनाधिकेन नैकेन न द्वाभ्यामपि वान्यता ।

छन्दसां स्यादतो नास्या अनुष्टुप्त्वं विरुध्यते ॥

॥ यद् विराट् तत् पञ्चमम् ॥

स्वयम् ॥

ततश्च उक्तानां पञ्चानां,

॥ सर्वेषां छन्दसां वीर्यमवरुन्धे ॥

रुधेल्लिङो लटस्त श्रसोरल्लोपो^१ झपस्तथोः^२ ।

अवरोधः प्राप्तिः ॥

॥ सर्वेषां छन्दसां वीर्यमश्नुते ॥

उक्तं फलमनुभवति ॥

किञ्च,

॥ सर्वेषां छन्दसां सायुज्यं सरूपतां सलोकतामश्नुते ॥

तुल्ययोगः^३ सयुक् तुल्यवेषयोगः सरूपता ।

तुल्यस्थानः सलोकः स्याल्लोकोऽस्तिच्छन्दसामपि ॥

१. 'भोगः' क. पाठ

* पा० सू० ६-४-१११, पा० सू० ८-२-४०.

ऋषीणामपि यज्ञानां वेदानां च गवामिव ।

ऋषिच्छन्दोयम्लोका ब्रह्मलोकमधीपगाः ॥

किञ्च,

॥ अन्नादोऽन्नपनिर्भवति ॥

आप्नोति चान्नम्वामित्वमुपभोगेन संयुतम् ॥

न केवलं स्वयमेव,

॥ अक्षुते प्रजयान्नाद्यम् ॥

पुत्राद्यया च प्रजया सर्व्वेवान्नाद्यमभूत् ।

कः । यजमानः ॥

किञ्च,

॥ य एवं विद्वान् विराजौ कुरुते ॥

स होतापि ।

॥ तस्माद् विराजावेव कर्तव्ये ॥

नित्यं स्विष्टकृतो याज्यानुवाक्ये ॥

के ते विराजौ,

॥ 'प्रेद्धो अम् इमो अम् इत्येते ॥

ऋचौ ।

प्रेद्धेत्यनूच्य जुषतां हविरन्त इमो यजेत् ॥

अथानृतं दीक्षितस्य न स्यादिति निषेधति —

* ऋक्सं० ५-१-२३-३.   ऋक्सं० ५-१-२६-३.

॥ ऋतं वाच दीक्षा ॥

व्याचष्टे—

॥ *सत्यं दीक्षा ॥

ततः किं,

॥ तस्माद् दीक्षितेन सत्यमेव वदितव्यम् ॥

दीक्षायाः सत्यरूपत्वात् सत्यमेव सदा वदेत् ॥

॥ अथोखल्वाहुः ॥

अथोखल्वपिचेत्यर्थ आहुः केचिन्मतान्तरम् ॥

कथं,

॥ कोऽर्हति मनुष्यः सर्वं सत्यं वदितुं सत्यसंहिता वै
देवा अनृतसंहिता मनुष्या इति ॥

सर्वं सत्यं मनुष्येण नैव वक्तुं हि शक्यते ।

देवा हि सत्यसम्बद्धा नरा अनृतवादिनः ॥

कथं तर्हि दीक्षितेन कर्तव्यमत उच्यते—

* * मानसमर्थतयात्वं ऋतम् । वाचिकमर्थतयात्वं सत्यम् । तदुभयहेतुका दीक्षा भवति । तद्धेतुत्वात् ताच्छब्दम् । तस्माद् दीक्षितेन सत्यमेव वदितव्यम् इति मनः पूर्वरूपं वागुत्तररूपम् इति मनोऽप्यतव्यं मनुष्याणां किं पुनर्वागिति प्रतिपादनार्थम् ऋतत्वमन्तरेण वाचः सत्यत्वाभावात् सत्यग्रहणमत्र कृतं न त्वनृतं ज्ञातव्यम् इति भट्टभास्करः । 'यथार्थवादित्वम् ऋतम् । यथादृष्टार्थवादित्वं सत्यम् । अनयोर्दीक्षास्थित्यर्थत्वाद् दीक्षा-सामानाधिकरण्यम् । तत्र यथार्थवादित्वस्यानुष्ठातुमशक्यत्वाद् यथादृष्टार्थवादित्वमेव विदधाति—तस्माद् दीक्षितेनेति' इति गोविन्दस्वामी.

॥ 'विचक्षणवतीं वाचं वदेत् ॥

विचक्षणोक्त्या माहित्यान् प्रोक्तं चनसितं त्वपि ।

नाम्नामन्ते तयोरुक्तिर्विप्रे चनसितं भवेत् ॥

विचक्षणं राजविशोरायस्तम्बो ब्राम्हणम् —

‘चनसितं विचक्षणमिति नामधेयान्तेषु निदधाति । चनमितेति ब्राम्हणम् । विचक्षणेति राजन्यवैश्यां’ इति । तद्यथा—

एहि होतश्चनमित सस्रं श्रोतुमिहागतौ ।

अस्मत्प्रीत्या महागजः सार्वभौमो विचक्षणः ॥

कृतवैश्यः सोमकथं कोटिगारो विचक्षणः ।

द्रुतं प्रतिगृह्णीहि त्वं ग्रन्थश्चनमितेति च ॥

विचक्षणशब्दं स्तौति -

॥ चक्षुर्वै विचक्षणम् ॥

चक्षेर्धानोश्चक्षुरुसि ल्युटि चक्षेर्विचक्षणः ।

इत्येकधान्वन्वयेन चक्षुरुक्तो विचक्षणः ॥

कथं,

॥ वि ह्येनेन पश्यति ॥

इति । विपश्यति एनेन चक्षुषा ॥

तस्मात्,

॥ एतद्ध वै मनुष्येषु सत्यं निहितं यच्चक्षुः ॥

१. ‘कृते वैश्यस्तोमकथं’, २. ‘द्रुतं गृह्णाति’ घ. पाठ.

* ‘विचक्षणेन चनपुष्टयन्मतेः सस्रः, तपुस्त यासं युजोत’ इति आशयः.
१. आप० श्रौ० सू० १०-१२ ७, ८.

कथं,

॥ *तस्मादाचक्षाणमाहुरद्रागिति स यद्यदर्शमित्याहाथास्य
श्रद्धधति ॥

तस्मात् तथाहि ।

केषांचित् सन्निधौ कश्चित् किञ्चिदेत्य प्रभाषते ।

श्रोतारस्तं वदन्त्येवमद्राक्षीः किमिदं त्विति ॥

सोऽद्राक्षमिति चेद् ब्रूयात् सर्वे श्रद्धां तु कुर्वते ।

अद्राक्षीरिति हि प्राप्तेऽद्राक्षपदं छान्दसं मतम् ॥

अदर्शमिति । †‘ इरितो वा ’ इत्यङ् ॥

किञ्च,

॥ यद्यु वै स्वयं पश्यति न बहूनां चनान्येषां श्रद्धधाति ॥

लोको वाक्यमिति शेषः । चनेत्यप्यर्थे ।

सर्वो लोकः स्वदृष्टेन विरुद्धं न शृणोति हि ॥

॥ तस्माद् विचक्षणवतीमेव वाचं वदेत् ॥

यथोदाहरामः ॥

एवञ्च,

॥ सत्योत्तरा हैवास्य वागुदिता भवति भवति ॥

* ‘ द्वौ विवदमानवेयातामहमदर्शमहमश्रौषमिति, य एव ब्रूयादहमदर्शमिति तस्मा एव श्रद्धध्याम तत् सत्येनैवैतत् समर्थयति ’ इति श० ब्रा० १-३-१-२७ इति वाजसनेयिनः. ‘ अनृतं वै वाचा वदति अनृतं मनसा ध्यायति । चक्षुर्वै सत्यम् । अद्रागित्याह । अदर्शमिति । तत् सत्यम् ’ इति तै० ब्रा० १-४-४. पा० सू० ३-१-५७

अस्य अनेन विचक्षणचर्नसितवादिना दीक्षितेन वाक सर्वा उदिता
उक्ता । वदिर्यजादिः । भवति सम्पद्यते* ।

द्विरुक्तिः मृत्तयत्यत्र अध्यायस्य समापनम् ॥

यस्यः स्वण्डः ।

इति यत्पुष्टिशिष्यविरचिताया महिदासैतरेयव्राज्यस्य
मुनाप्रदाया 'प्रथमः' यावः* ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

दीक्षणीयेष्टिरुक्ताद्ये प्रायणीयाथ कथ्यते —

॥ स्वर्गे वा एतेन लोकमुपप्रयन्ति यत् प्रायणीयस्तत्
प्रायणीयस्य प्रायणीयत्वम् ॥

यत् यः ।

प्रादिणः करणेऽनीयर पृस्त्वं यागमपेक्ष्य च ।

प्रयोक्तृपेक्षं बहुत्वम् ।

प्रायणीयेति शब्दोऽयमिष्टावेवं प्रवर्तते ।

अनयेष्ट्या स्वर्गलोकं गन्तुं प्रारभते यतः ॥

१ 'यत्पुष्टिशिष्येण विरचितम्' आध्यायस्य यावः प्रथमोऽध्यायः' य २, पाठः.

* अत्र भट्टभास्करः — 'सत्यस्य चक्षुषो वाचकस्य विनोदणशक्तस्य मन्त्रध्यानायस्य
प्रयोगेण परस्य सत्यस्य वस्तुनः स्मरणान् सत्योत्तरं वाग्वेनोदिता भवति । यत्प्रायसत्यवदने
तेन दोषेण न लिप्यते । यद्वा परवस्तुस्मरणमहिम्ना वनिद्वयं यत् नोत्तरयते ' इति ।
। 'प्रतिपद्यन्तेऽनया यज्ञ दीक्षिता इति प्रायणीया' इति भट्टभास्करः.

अभास्यास्तुल्यकर्तृत्वं ब्रवीत्युदयनीयया—

॥ प्राणो वै प्रायणीय उदान उदयनीयः समानो
होता भवति ॥

उदिणः करणेऽनीयर पुंस्त्वं यागमपेक्ष्य तु' ।

प्रशब्दोच्छब्दवत्त्वेन प्राणोदानत्ववर्णनम् * ॥

प्रदर्शनं च होतेति सर्वत्रिकृतुल्यतोच्यते ।

‘ते चैव कुर्युर्ये प्रायणीयामि’ति हि सूत्र्यते† ॥

॥ समानौ हि प्राणोदानौ ॥

एकशरीरवर्तित्वात् ॥

तच्च तुल्यत्वं,

॥ प्राणानां कृष्ट्यै प्राणानां प्रतिप्रज्ञायै ॥

च स्यात् । क्लृप्तिः संश्लेषः । प्रतिप्रज्ञातिरसंकीर्णता ॥

विधातुं देवता इष्टेरितिहासं ब्रवीत्यथ—

॥ यज्ञो वै देवेभ्य उदक्रामत् ॥

यज्ञ उत्क्रान्ते,

॥ ते देवा न किञ्चनाशक्नुवन् कर्तुम् ॥

‡‘शकधृष—’ इति तुमुन् । किञ्चन किञ्चित् ॥

१ ‘च’ घ ङ पाठः

* ‘प्राणन्ति जीवितुमारभन्तेऽनेनेति प्राणः । प्रयन्ति स्वर्गं गन्तुं प्रारभन्तेऽनेनेति प्रायणीयः । एवं व्युत्पत्त्यादिमाम्यात् प्राणस्थानीयः प्रायणीयः । तथा उदनन्ति ऊर्ध्वं जीवन्त्यनेनेत्युदानः । उयन्ति ऊर्ध्वं स्वर्गं यन्ति प्राप्नुवन्त्यनेनेत्युदयनीयः । एवं व्युत्पत्त्यादिसाम्याद् उदानस्थानीय उदयनीय । यस्मादेवं तस्मात् प्रायणीयोदयनीययोः समान एक एव होता भवति’ इति भट्टभास्करः । आ०श्रौ० सू० ६-१४-२९ ‡ पा०सु० ३-४-६५.

किञ्च,

॥ न प्राजानन् ॥

दिश इति शेषः ।

॥ तेऽब्रुवन्नदितिम् ॥

ते देवाः ॥

किं,

॥ त्वयेमं यज्ञं प्राजानामेति ॥

करवाम च । दिश इति शेषः ।

करवाम त्वया यज्ञं प्राजानाम च वै दिशः ।

जानाम । लोट् आट् ।

॥ सा तथेत्यब्रवीत् ॥

देवान् प्रति ॥

॥ सा वै वो वरं वृणा इति ॥

अब्रवीदित्येव । वः युष्मान् । वृङ्ः कर्मण्यच् । वरणीयम् । वृणौ ।
इट् । “एत ऐ” ॥

॥ वृणीष्वेति ॥

ते चोचुरिति शेषः ॥

॥ सैतमेव वरमवृणीत् ॥

एतं वक्ष्यमाणम् । सा अद्रितिः ॥

॥ मत्प्रायणा यज्ञाः सन्तु मदुदयना इति ॥

उदिण् समाप्तावादौ प्रेण् करणे ल्युङ्द्वयं कृतम् ।

* मत्प्रयोत्तरपदेति मपर्यन्तस्य मोऽस्मदः ।

आरम्भसाधनमहं येषां मत्प्रायणास्तु ते ॥

यज्ञाः सन्तु तद्वदेवं समाप्यन्तां मयैव ते ।

मदेवत्ये इह स्यातां यज्ञस्याद्यन्तकर्मणी † ॥

॥ तथेति ॥

देवा ऊचुः ॥

॥ तस्मादादित्यश्चरुः प्रायणीयो भवत्यादित्य उदयनीयः ॥

‡ अदितेर्ण्यः ॥

॥ वरवृतो ह्यस्याः ॥

स चरुर्वररूपेण देव्यादित्या वृतो यतः ।

अस्याः अनया ॥

॥ अथो एतं वरमवृणीत ॥

चेति शेषः । एतं च वरं वक्ष्यमाणं सावृणीत ॥

* पा० सू० ७-१-१८ । 'देवा ते देवराजनमध्यवमाय दिशो न प्राजानंस्तेऽन्योन्यमुपावापंस्त्वया प्रजानाम् त्वयेति । तेऽमित्यर्थो समप्रियन्त त्वया प्रजानामेति । सावर्वाद् वर वृणो मत्प्रायणा एव वो यज्ञा मदुदयना असन्निति । तस्मादादित्यः प्रायणीयो यज्ञानामादित्य उदयनीयः' ६-३-५ इति तैत्तिरीयधुनिः.

† पा० सू० ४-१-८५

किञ्च,

॥ न प्राजानन् ॥

दिश इति शेषः ॥

॥ तेऽब्रुवन्नदितिम् ॥

ते देवाः ॥

किं,

॥ त्वयेमं यज्ञं प्रजानामेति ॥

करवाम च । दिश इति शेषः ।

करवाम त्वया यज्ञं प्रजानाम च वै दिशः ।

जानाम । लोट् आट् ॥

॥ सा तथेत्यब्रवीत् ॥

देवान् प्रति ॥

॥ सा वै वो वरं वृणा इति ॥

अब्रवीदित्येव । वः युष्मान् । वृङः कर्मण्यच् । वरणीयम् । वृणै ।
इट् । * 'एत ऐ' ॥

॥ वृणीष्वेति ॥

ते चोचुरिति शेषः ॥

॥ सैतमेव वरमवृणीत ॥

एतं वक्ष्यमाणम् । सा अदितिः ॥

॥ मत्प्रायणा यज्ञाः सन्तु मदुदयना इति ॥

उदिण् समाप्तावादौ प्रेण् करणे ल्युङ्द्वयं कृतम् ।

* प्रत्ययोत्तरपदेति मपर्यन्तस्य मोऽस्मदः ।

आरम्भसाधनमहं येषां मत्प्रायणास्तु ते ॥

यज्ञाः सन्तु तद्देवं समाप्यन्तां मयैव ते ।

मद्देवत्ये इह स्यातां यज्ञस्याद्यन्तकर्मणी । ॥

॥ तथेति ॥

देवा ऊचुः ॥

॥ तस्मादादित्यश्चरुः प्रायणीयो भवत्यादित्य उदयनीयः ॥

‡ अदितेर्ण्यः ॥

॥ वग्वृतो ह्यस्याः ॥

स चरुर्वग्रूपेण देव्यादित्या वृतो यतः ।

अस्याः अनया ॥

॥ अथो एतं वग्ववृणीत ॥

चेति शेषः । एतं च वरं वक्ष्यमाणं सावृणीत ॥

* पा० सू० ७-१-१८ 'देवा नै देवयजनमध्यवसाय दिशो न प्राजानंस्तेऽन्धोन्यमुपाधायंस्त्वया प्रजानाम तदर्थेति । तेऽदित्यो समघ्नियन्त त्वया प्रजानामेति । सावर्षाद् वर वृणे मत्प्रायणा एव वो यज्ञा मदुदयना असन्निति । तस्मादादित्यः प्रायणीयो यज्ञानामादित्य उदयनीयः' ६-१-५ इति तैत्तिरीयश्रुतिः.

‡ पा० सू० ४-१-८५

॥ मयैव प्राचीं दिशं प्रजानाथ ॥

दिशं प्राचीं प्रजानीथ^१ मया मत्स्वस्तिपथ्यया ।

छन्दस्त्वाद् * 'ई हल्यघो' न तादेशो न च यस्य वै ॥

॥ अग्निना दक्षिणाम् ॥

दिशं प्रजानाथेत्येव ॥

॥ सोमेन प्रतीचीम् ॥

पूर्ववत् ॥

॥ सवित्रोदीचीमिति ॥

पूर्ववत् ॥

अथ विधत्ते —

॥ 'पथ्यां यजति ॥

पथ्येति त्वेकदेशेन पथ्यास्वस्तिर्हि कथ्यते ।

भीमसेनो यथा भीमः सत्यभामा च भामिनी ॥

भामेति चोच्यते देवी त्रैलोक्ये गुरुवल्लभा ।

पुरस्तात्तु यजेदत्र पथ्यास्वस्तिं हि देवताम् ॥

॥ यत् पथ्यां यजति तस्मादसौ पुर उदेति पश्चास्तमेति ॥

तस्मात् तथाहि । असौ आदित्यः ।

१. 'प्राचीं तु जानीथ' घ. पाठः.

* पा० सू० ६-४-११३. † 'अदितेरेव स्वल्पवस्थान्तरम् उपोऽलक्षणं पथ्या-
स्वस्तिरुच्यते । पथि साध्वी पथ्या शोभनविभूतिहेतुः प्रजानां स्वस्तिः । यत्र चोपा
उदेति सा प्राची भवति' इति भट्टभास्करः.

पश्चादर्थे *‘ पश्च पश्चा च छन्दसि ’ निपातितौ ॥

ततः किं ,

॥ पथ्यां ह्येषोऽनुसञ्चरति ॥

प्रायणीयोदयनीययोः पथ्यामाद्यन्तवर्तिनीम् ।

अनुकुर्वन् याति सूर्यः स्यां पथ्यावदहं त्विति ॥

पथ्यास्वस्तेरादित्वमन्तत्वं चाज्यहविरपेक्षम् । सूत्र्यते हि—†‘ पथ्या-
स्वस्तिग्निः सोमः सवितादितिः ’ इति । ‡‘ पथ्यास्वस्तिग्निहोतमाज्य-
हविषाम् ’ इति च ॥

प्रायणीयोदयनीयेष्टयोः,

॥ अग्निं यजति ॥

दक्षिणस्यां दिशि ॥

॥ यदग्निं यजति तस्माद् दक्षिणतोऽग्नौ ओषधयः

पच्यमाना आयन्ति ॥

नमति दक्षिणतः पक्वं मस्यं दक्षिणतः सदा ।

विन्ध्याद्रेर्दक्षिणा यद्वा मस्यं शीघ्रं हि पच्यते ॥

॥ आग्नेय्यो ह्योषधयः ॥

अग्नेरुत्पन्नेन जलेन सम्पाद्यत्वात् ॥

॥ सोमं यजति ॥

प्रतीच्यां दिशि ॥

॥ यत् सोमं यजति तस्मात् प्रतीच्योऽप्यापो बह्व्यः
स्यन्दन्ते ॥

प्रतीच्यः प्रत्यङ्मुख्यः । सहपर्वताद् धावन्ति ॥

॥ सौम्या ह्यापः ॥

* सोमसम्बन्धिन्यः । इदमर्थे ः 'सोमादृच्यन्' । टाप् । अमृतात्म-
कत्वात्^१ सोमस्य ॥

॥ सवितारं यजति ॥

उदीच्यां दिशि ॥

॥ यत् सवितारं यजति तस्मादुत्तरतःपश्चादयं
भूयिष्ठं पवमानः पवते ॥

उत्तरतःपश्चात् प्रतीच्युदीच्यन्तराले । पवमानः वायुः । भूयिष्ठं
बहुतमम् । पवते आगच्छति ।

सावित्रयागे तु कृते पवमानस्य किं ह्यभूत् ॥

१. 'अमृताख्यजलात्मत्वात्' क. पाठः.

* 'अपां सौम्यत्वं सोमस्य वृष्टिहेतुतया । वृष्टिहेतुत्वं च सूर्यरश्मिन्त्वात् सोमस्य ।
तथाहि श्रुतिः—'सुषुन्नः सूर्यरश्मिः' इति गोविन्दस्वामी. 'सोममण्डलप्रभवत्वात्
सर्वसामपाम्' इति भट्टभास्करः. † पा० सू० ४-२-३०.

अत आह—

॥ सवितृप्रसूतो ह्येष एतत् पवते ॥

एतत् एतर्हि प्रत्यगुदगन्तराले । सवितृप्रसूतः सवित्रानुष्ठातः ॥

॥ उत्तमामदितिं यजति ॥

क मध्ये । ‘मध्येऽदितिं हविषा’ इति आपस्तम्बः ।

पथ्याग्निसोमसवितृनाज्येनैन्द्रयादिषु क्रमात् ।

इष्टादितिं क्षीरशृतचरुणा मध्यतो यजेत् ॥

॥ यदुत्तमामदितिं यजति तस्मादसाविमां वृष्ट्याभ्युनत्ति ॥

असौ द्यौः । इमां पृथ्वीम् । उनत्ति क्लेदयति । अदितिरिति पृथिवीनामत्वाद् दिवश्चोत्तमोर्ध्वलोकत्वात् । उनत्ति । उन्देर्लेट् ।
* ‘श्रान्नलोपः’ ॥

किञ्च,

॥ अभिजिघ्रति ॥

असाविमामित्येव । अभिघ्राणमुपभोगः^१ । भूगतं हविर्यौरूप-
भुङ्क्ते^२ ॥

१. ‘क्षीरपृत’ घ. पाठः २. ‘उन्देर्लेट्’ क पाठः ३. ‘योगः’ घ. पाठः ४. ‘भुङ्क्ते’ ग घ पाठः

* ‘उत्तमा मूर्धावस्थिताम्’ इति सायणः. तैत्तिरीयश्रुतिरपि—‘पथ्यां स्वस्तिमयजन् प्राचीमेव तथा दक्षिणा सोमेन प्रतीर्त्वा सवित्रो-
र्दक्षीमदित्योर्वाम्’ ६-१-५ इति. † श्रौ० सू० १०-२१-११. ‡ पा० सू०
६-४-२३ § ‘अभिघ्राण भोमरसादानम्’ इति भट्टभास्करादयः.

एवं,

॥ *पञ्च देवता यजति ॥

†प्राच्यां पथ्यां दक्षिणाग्निं प्रतीच्यां सोममेव च ॥

उदीच्यां सवितारं चेत्याज्येनेष्ट्राथ मध्यतः ।

अदितिं चरुणेत्येव पञ्चकृत्वो यजत्ययम् ॥

॥ पाङ्क्तो यज्ञः ॥

उक्तार्थम् ॥

॥ सर्वा दिशः कल्पन्ते कल्पते यज्ञोऽपि तस्यै जनतार्यै कल्पते
यत्रैवं विद्वान् होता भवति ॥

कलृप्तिः कार्यक्षमत्वं म्याज्जनान् सामूहिकस्तु तल् ‡ ।

इदर्थे ङेद्वयम् । यत्र होतैवं विद्वान् भवति तस्यां जनतार्यां दिशः
कल्पन्ते । यज्ञश्च कल्पते । अपि कल्पते । सर्वो भोग इति शेषः ।
सर्वोऽपि भोगः कल्पते ॥

प्रथमः खण्डः ।

* 'पञ्च देवता यजति पञ्च दिशो दिशा प्रज्ञार्थं' ६-१-५ इति तैत्तिरीयश्रुतिः.
† 'चतुर आज्यभागान् प्रतिदिशं यजति पथ्यां स्वस्ति पुरस्तादग्निं दक्षिणतः सोमं
पश्चात् सवितारमुत्तरतो मध्येऽदितिं हविषा' आप० श्रौ० सू० १०-२१-५१
‡ 'ग्रामजनवन्धुभ्यस्तल्' पा० सू० ४-२४-३.

अथात्रेष्टौ प्रयाजेषु गुणतः कलमाह ह—

॥ यस्तेजो ब्रह्मवर्चममिच्छेत् प्रयाजाहुतिभिः प्राङ् स
इयात् ॥

प्राङ् प्रागित्यर्थः । क्रियाविशेषणत्वात् । इयात् कारयेत् । प्रयाजान्
प्रागपवर्गान् ॥

॥ तेजो वै ब्रह्मवर्चसं प्राची दिक् ॥

तेजोवृत्तवेददायी सूर्यो यस्मादुदेत्यतः ॥

॥ तेजस्वी ब्रह्मवर्चमी भवति य एवं विद्वान् प्राङेति ॥

सः ॥

॥ योऽन्नाद्यमिच्छेत् प्रयाजाहुतिभिर्दक्षिणा स इयात् ॥

* ‘दक्षिणादान्’ । समिधादिस्वाहाकृत्यन्तान् दक्षिणापवर्गान्
कारयेत् ॥

कुतः .

॥ अन्नादो वा एषोऽन्नपतिर्यदग्निः ॥

यत् यः । उक्तं हि प्राक्— ‘दक्षिणतोऽग्र ओषधयः पच्यमाना
आयन्त्याग्नेय्यो ऋषधयः’ इति ॥

॥ अन्नादोऽन्नपतिर्भवत्यश्नुते प्रजयान्नाद्यं य एवं
विद्वान् दक्षिणैति ॥

एति काग्यति ॥

॥ यः पशूनिच्छेत् प्रयाजाहुतिभिः प्रत्यङ् स
इयात् ॥

पूर्ववत् ॥

॥ पशवो वा एते यदापः ॥

यत् याः ।

यत्र देशे जलं पूर्णं वर्धन्ते पशवोऽत्र हि ।

*‘अद्धितृणमघ्न्ये विश्वदानीं पिब शुद्धमुदकं’ । ‘सुप्रपाणं भवत्व-
घ्न्याभ्यः’ इति दर्शनात् ॥

॥ पशुमान् भवति य एवं विद्वान् प्रत्यङ्ङेति ॥

पूर्ववत् ॥

॥ यः सोमपीथमिच्छेत् प्रयाजाहुतिभिरुदङ् स
इयात् ॥

पिबतेः कथनि पीथस्तु पानं वंशगतं सदा ।

य इच्छति हि सोमस्य तानुदक् संप्रवर्तयेत् ॥

कुतः,

॥ उत्तरा ह वै सोमो राजा ॥

‡ उत्तरादाच् ।

* ऋक्सं० २-३-२१-५. † ऋक्सं० ४-४-२८-३. ‡ पा० सू० ५-३-३८.

उदीच्या हि दिशः सोमो राजा देवैः प्रकल्पितः ।

किञ्च भारतवर्षस्य स्थिता सोमलनोत्तरा * ॥

† 'सोमस्येव मौजवतस्य भक्ष' इत्यध्यगीष्महि ॥

॥ प्र सोमपीथमाप्नोति य एवं विद्वानुदङ्ङेति ॥

प्राप्नोति सोमपानं स य उदक् तान् प्रवर्तयेत् ।

अथ प्राग्दक्षिणाप्रत्यगुदङ्ङ्मध्येष्विति क्रमात् ॥

स्युः प्रयाजा इमं पक्षं दर्शयन् कथयत्ययम्—

॥ स्वर्ग्यैवोर्ध्वा दिक् ॥

प्रागादिपूर्विकोर्ध्वा दिक् स्वर्गसम्प्राप्तिकारणम् ॥

॥ सर्वासु दिक्षु राप्नोति ॥

प्राच्याद्यूर्ध्वदिगन्तं तु प्रयाजान् पञ्च कारयेत् ।

सर्वामृद्धिमवाप्नोतीत्ययं पक्षो हि वै शुभः ॥

तथाच मुश्रुते चिकित्सितस्थाने २९-तन् मन्त्रे—

‘हिमवत्पर्वतस्य मध्ये महेन्द्रमलये तथा । अर्धपर्वते देवगिरौ गिरौ देवमहे तथा ॥

पारियात्रे च विन्धये च देवमुन्दे तदे तथा । उत्तरेण वितस्तायाः प्रवृद्धा ये मर्हधराः ॥

पश्च तेषामधो मध्ये सिन्धुनामा नद्यानदः । दृढवत् पर्वते तत्र चन्द्रमाः सोमसत्तमः ॥

तस्योद्देशेऽपि चाप्यस्ति मुष्णवानंशुमानपि । कार्श्मारेषु सरो दिव्यं नाम्ना क्षुद्रकमानसम् ॥

गायत्र्यर्धैः शुभः पाट्को जागताः शाङ्करस्तथा । अत्र सन्त्यपरे चापि सोमाः सोमसमप्रभाः ॥

न तान् पश्यन्त्यधमिष्टाः कृतघ्नाश्चापि मानवाः । भेषजद्वेषिणश्चापि ब्राह्मणद्वेषिणस्तथा’ ॥

इत्यादिना सोमलतायाः स्थ नविशेऽलङ्कारादनि स्फुटं प्रतिपादितानि.

† ऋक्सं० ७-८-३-१. † ‘पञ्च प्रयाजान् प्राचो यजति प्रतिदिशं वा समिधः पुरस्तात् तनूनपातं दक्षिणत इडा पश्चाद् बर्हिस्तरतः स्वाहाकारं मध्ये’ इत्यापस्तम्बः.

॥ सम्यञ्चो वा इमे लोकाः ॥

स्युरिति शेषः ।

* सम्यञ्चस्तु समीचीना अन्योन्यस्योपकारिणः ।

भवत्येवं कुर्वतो हि लोका भूखस्वराख्यकाः ॥

व्याचष्टे—

॥ सम्यञ्चोऽस्मा इमे लोकाः श्रियै ॥

अस्मै अस्यार्थाय । श्रियै समृद्ध्यर्थम् ॥

॥ दीद्यति य एवं वेद ॥

दीद्यति दीप्यते वेदिता ।

दीदीतिधातुर्दीप्यर्थो लट्स्तिपि शपीह यण् ॥

पुनः पथ्यादीन् स्तौति—

॥ पथ्यां यजति ॥

पथ्यास्वस्तिर्देवतात्र पथ्येत्युक्तैकदेशतः ॥

॥ यत् पथ्यां यजति वाचमेव तद् यज्ञमुखे सम्भरति ॥

यज्ञादौ वाचमादत्त इत्यर्थः ॥

॥ †प्राणापानावग्नीषोमौ ॥

नस्तो वहिर्गतो वायुः प्राणापानौ विशन् पुनः ।

यागोऽग्रेरथ सोमस्य स्यात् प्राणापानवृद्धये ॥

* 'सम्यञ्चः परस्परोपकारिणः । द्यौर्वृष्टयोपकरोति । यागादिनेयम्' इति गोविन्दस्वामिः ।
'सम्यञ्चः स्वोचितभोगप्रदाः' इति सायणः. † 'मुखनासिकाभ्यां वहिः सञ्चरन्नु-
च्छ्वासरूपो वायुः प्राणः । स ह्यौष्ण्यं शरीरे जनयति । ततोऽग्नेः प्राणरूपताम् । प्रतिनिवृत्त्य
मुखनासिकाभ्यामन्तः संचरन् वायुरपानः । स च शरीरे शैत्यं जनयति' इति निश्वासस्य
सोमरूपत्वम्' इति सायणः.

भ्याम औ । प्राणापानाभ्याम् ॥

॥ *प्रसवाय सविता ॥

इज्यते सविता सम्यग् भोजनादिसमृद्धये' ॥

॥ प्रतिष्ठित्या अदितिः ॥

इज्यते हि प्रतिष्ठार्थं चरुणादितिरुत्तमा ॥

पुनरपि स्तौति—

॥ पथ्यामेव यजति ॥

पथ्यां स्वस्तिम् ॥

॥ यत् पथ्यामेव यजति वाचैव तद् यज्ञं पन्थामपि
नयति ॥

पन्थाम् । नशब्दलोपः । पन्थानम् । तत् तेन पथ्यायागेन । नयति
प्रापयति यज्ञम् ॥

॥ †चक्षुषी एवाग्नीषोमौ ॥

१. 'प्रसिद्धे' ग. च. पाठः

* 'प्रसवाय यज्ञकर्मण प्रेरणाय' इति सायणभोविन्दस्वामिनौ. 'अभ्यनुष्ठानाय'
इति मटभास्करः. † 'पथ्यामेवेत्यादि । शैलीयं ब्राह्मणस्य—यत्रोक्तेऽर्थे हेत्वन्तर
वक्तुमिच्छति तत्रैवकारं प्रतुष्टे' इति मटभास्करः. ‡ 'पथ्यास्वस्ति यजति ।
प्रार्थमेव तथा दिवा प्रजानाति । . . . . . यजति । चक्षुषी वा एते
यज्ञस्य यदग्नीषोमौ तान्यामेवानुपश्यति । . . . . . अग्नीषोमाविष्वा सवितारं यजति । सवितृप्रसूत
एवानुपश्यति । सवितारमिष्ट्वार्दिति यजति । इयं वा अदिनिःस्यामेव प्रतिष्ठायापुपश्यति'
इति तै० सं० ६-१-५. 'अग्नीषोमयोस्ते जास्वत्वाद् विग्विशेषज्ञानहेतुत्वाच्चक्षुरिन्द्रियरूपत्वम्'
इति सायणः.

भ्याम औङः शी । चक्षुषोरर्थाय । इज्येते अग्नीषोमौ ।
द्वित्वयोगात् ॥

॥ प्रसवाय सविता ॥

प्रसवोऽत्र वशीकारस्तदर्थं सवितेज्यते ॥

॥ प्रतिष्ठित्या अदितिः ॥

स्थः क्तिन् * 'द्यतिस्यती'तीत्वं स्यादिभ्योऽङि विधीयते ॥

॥ चक्षुषा वै देवा यज्ञं प्राजानन् ॥

प्रज्ञातवन्तः ॥

॥ चक्षुषा वा एतत् प्रज्ञायते यदप्रज्ञेयम् ॥

अप्रज्ञेयं प्रयत्नादृते ज्ञातुमशक्यम् । शक्यार्थे 'अचो यत्' ॥

॥ तस्मादपि मुग्धश्चरित्वा यदैवानुष्ठया चक्षुषा प्रजाना-
त्यथ प्रजानाति ॥

तस्मात् तथाहि । अपि खलु । अथ तदा । † अनुष्ठया अनु-
ष्ठानेन । भावे स्थः किः ॥

॥ यद् वै तद् देवा यज्ञं प्राजानन्नस्यां वाव तत्
प्राजानन् ॥

यत् यदा । तत् तदा । अस्यां पृथिव्याम् । प्राजानन् प्रज्ञातवन्तः ॥

* पा० सू० ७-४-४०. † पा० सू० ३-१-९७. ‡ 'अनुष्ठया प्रयत्नेन'
इति गोविन्दस्वामी 'केनापि प्रयत्नविशेषेण पर्वतारोहणादिना' इति सायणः.

॥ अस्यां समभरन् ॥

लङ्'भूवादेर्भृ भरणे भृञो वा श्लुः शपो न तु ।
हृञो वा * हृग्रहोर्भत्वं' निरुक्तमभरंस्त्रिधा ॥

॥ अस्यै वै यज्ञस्तायतेऽस्यै क्रियतेऽस्यै सम्भ्रियते ॥

ऋयर्थे ऋत्रयम् । तायते विस्तीर्यते । † 'तनोतेर्यकि' इत्यात्वम् ।
क्रियते अनुष्ठीयते । सम्भ्रियते संगृह्यते ॥

कथम्,

॥ इयं ह्यदितिः ॥

अदितिरिति भूनामसु पाठात् ॥

॥ तदुत्तमामदितिं यजति ॥

तत् तदर्थम् ॥

॥ यदुत्तमामदितिं यजति यज्ञस्य प्रज्ञाल्यै स्वर्गस्य
लोकस्यानुख्यात्यै ॥

तत् स्यात् । प्रज्ञातिरवगतिः । ‡ अनुख्यातिः सम्यगुपकम्भः ॥

द्वितीयः खण्डः ।

१. 'लङ्', २. 'हृग्रहोर्भत्वं' व. पाठः.

* पा० सू० वा० ८-२-३२ । पा० सू० ३-४-४४. † 'अनुख्या-
तिष्वानुष्ठानसौकर्यम्' इति गोविन्दस्वामी. 'अनु क्रमेण स्वर्गस्य लोकस्य ख्यात्यै प्रकाशनाय'
इति भ०भास्करः.

पथ्यास्वस्तेस्तु युगळं विधित्सुः प्रव्रवीत्यथ --

॥ *देवविशः कल्पयितव्या इत्याहुः ॥

†विशः सेनाः ‡कल्पनं च सम्यगेव प्रपूजनम् ॥

किमर्थं,

॥ ताः कल्पमाना अनु मनुष्यविशः कल्पन्ते इति ॥

कल्पमानाः अनुभूतपूजाः, अनु लक्ष्मीकृत्य ५६ ‘अनुर्लक्षणे’ ११ ‘कर्म-
प्रवचनीययुक्ते’ द्वितीया’ । कल्पन्ते सम्यग् भवेयुः ॥

ततश्चास्य यजमानस्य,

॥ सर्वा विशः कल्पन्ते ॥

विशः पुत्राद्याः ॥

१. ‘प्रवचनीयलक्षणे’ क. पाठः.

* ‘अदितिमिष्ट्वा मारुतीमृचमन्वाह मरुतो वै देवानां विशां देवविशं कलु वै कल्पमानं मनुष्यविशमनुकल्पते यन्मारुतीमृचमन्वाह विशां कलुष्य’ तै० सं० ६-१-५. ‘अदितिमिष्ट्वा मारुतीमृचमनूच्याज्येन चरुमभिपूर्येता देवता यजति’ आप० श्रौ० सू० १०-२१-१२. † ‘देवानां विशः प्रजाः पारिकरभूता मरुदादयो देवा विशः’ इति भट्टभास्करः । ‘विश इत्ययं शब्दः प्रजामात्रवाची वैश्यजनिः प्रजायां वा । सन्ति हि देवेष्वपि जातिविशेषाः । अग्निर्वृहस्पतिश्च देवेषु ब्राह्मणौ । ‘अग्ने मया अग्नि ब्राह्मण-भारत’ । ‘ब्रह्म वै देवानां वृहस्पतिः’ इति श्रुतेः । क्षत्रियर्जिज्जगत्सु मरुदप्रकरणे वाज-सनेयिभिः स्पष्टमेवाम्नाताः—‘तच्छ्रेयोरुपमत्यसृजत क्षत्रं यान्येतानि देवताक्षत्राणीन्द्रो वरुणः सोमो रुद्रः पर्जन्यो यमो मृत्युरीशानः’ इति । ‘स विश्वममृजत यान्येतानि देवजानानि गणश आख्यायन्ते वसवो रुद्रा आदित्या विश्वेदेवा मरुतः’ इति । ‘तमथ शीघ्रं वर्णममृजत पूषणम्’ इति । एवमादित्यो वै दैवं क्षत्रमित्यादिकमुदाहार्यम् । एव सन्ति देवेषु विशो वैश्यजातिरूपाः प्रजा मरुदादयो याः सन्ति ता अस्मिन् यागे कल्पयितव्याः सम्यग् दत्तव्याः । इति सायणः. ‡ ‘कल्पयितव्याः अङ्गीकर्तव्याः’ इति गोविन्दस्वामी । ‘कल्पयितव्याः संपाद्याः सन्निधापयितव्याः’ इति भट्टभास्करः. § पा० सू० १-६-८४. ¶ पा० सू० २-३-८.

॥ कल्पते यज्ञोऽपि तस्यै जनतायै कल्पते यत्रैवं विद्वान्
होता भवति ॥

उक्तार्थम् ॥

॥ * ‘स्वस्ति नः पथ्यासु धन्वस्वि’त्यन्वाह ॥

अनुवाक्यां ब्रूयात् पथ्यायाः स्वस्तेः ॥

॥ स्वस्त्यप्सु वृजने स्वर्वति स्वस्ति नः पुत्रकृथेषु
योनिषु स्वस्ति राये मरुतो दधातनेति ॥

मरुच्छब्दप्रदर्शनार्थः पाठः । सांहितः कम्प ऐकश्रुत्ये नास्ति ।
अर्थस्तु—हे मरुतः नः अस्मभ्यं । पथ्यासु गृहेषु स्वस्ति अविनाशं
दधातनं धत्तं प्रयच्छत । राये धनाय । धन्वसु मरुषु निर्जलदेशेषु ।
अप्सु जलेषु । † वृजने युद्धे । स्वर्वति । स्वरिति’ सर्वस्य नाम^२ । अश्वादि-
सर्वोपकरणवति । पुत्रकृथेषु योनिषु । कृत्रोऽधिकरणे कथन् ।
पुत्रोत्पत्त्यर्थेऽपि ॥

॥ मरुतो वै देवानां विशः ॥

सेनाः विशः ॥

॥ त एवैतद्यज्ञमुखेऽचीकूपत् ॥

१. ‘स्वरिति’ क पाठः २. ‘सर्वनाम’ घ. पाठः.

* ऋक्सं० ८-२-५-५ । ‘पथ्यासु मार्गेषु’ इति सायणगोविन्दस्वामिनौ.
† ‘वृजने वर्जिते जनशून्ये स्वर्वति स्वर्गयुक्ते मार्गे’ इति सायणः. ‘जनवर्जिते
देशे जनानां शून्ये मार्गेषु’ इति गोविन्दस्वामी

एतद् वदन् देवसेना यज्ञादौ पूजयत्ययम् ।
अचीकलपत् । * 'णौ चङ्युपधाया ह्रस्वः' । † 'उरत्' ॥

अत्र,

॥ सर्वैश्छन्दोभिर्यजेदित्याहुः ॥

ब्रह्मवादिनः ॥

कुतः,

॥ सर्वैर्वै छन्दोभिरिष्ट्वा देवाः स्वर्गं लोकमजयन् ॥

स्वर्गं पुरा सुराः सर्वे छन्दोयागेन^१ चाप्नुवन् ॥

ततश्च,

॥ तथैवैतद् यजमानः सर्वैश्छन्दोभिरिष्ट्वा स्वर्गं लोकं जयति ॥

एतद् एतर्हि । अस्मिन्नपि काले ॥

कथं,

॥ ‡ 'स्वस्ति नः पथ्यासु धन्वसु' § 'स्वस्तिरिद्धि प्रपथे श्रेष्ठे'ति
पथ्यायाः स्वस्तेस्त्रिष्टुभौ ॥

आद्यानुवाक्याथो याज्येत्येवं सर्वत्र गृह्यताम् ।

एकादशाक्षरत्वं तु पादानां व्यूहनादिह ॥

१. 'योगेन'-घ पाठः.

* पा० सू० ७-४-१ † पा० सू० ७-४-३६ ‡ ऋक्सं० ८-२-५-५.
§ ऋक्सं० ८-२-५-६.

॥ *‘अग्ने नय सुपथा राये अस्मान्’ *‘आदेवानामपि’
पन्थामगन्मे’त्यग्नेस्त्रिष्टुभौ । †‘त्वं सोम प्रचिकितो मनीषा’ §‘या
ते धामानि दिवि या पृथिव्यामि’ति सोमस्य त्रिष्टुभौ ।
‡‘आ विश्वदेवं सत्पतिं’ §‘य इमा विश्वा जातानी’ति सवितु-
र्गायद्भ्यौ । *‘सुत्रामाणं पृथिवीं द्यामनेहसं’ *‘महीमूषु मातरं
सुव्रतानामि’त्यदितेर्जगत्यौ ॥

महीमूषु खैलिकीयं मूत्रकारेण पठ्यते ॥

॥ एतानि वाव सर्वाणि छन्दांसि गायत्रं त्रैष्टुभं जागतम् ॥

गायत्र्येव गायत्रम् । स्वार्थेऽण् । एवं त्रैष्टुभं जागतं च ॥

ननु त्रीणि खलूक्तानि छन्दांस्यन्यानि सन्ति च ।

कथं स्यात् त्रिषु सर्वत्वमत उत्तरमुच्यते—

॥ अन्वन्यानि ॥

कर्मप्रवचनीयोऽनु हीन इत्येव तेन हि ।

अन्यच्छन्दांसि हीनानि प्रधानं त्रितयं त्विदम् ॥

कथम्,

॥ एतानि हि यज्ञे प्रतमामिव क्रियन्ते ॥

१. ‘आदेवानामनु’, २. ‘स्वार्थिकोऽण्’ घ. पाठः.

* ऋक्सं० २-५-१०-१. † ऋक्सं० ७-५-३०-३. ‡ ऋक्सं० १-६-१९-१.
§ ऋक्सं० १-६-१९-४. § ऋक्सं० ४-४-२६-२. § ऋक्सं० ४-४-२६-४.
‡ ऋक्सं० ८-२-४-५. * आ० त्री० २-१-२.

प्रक्रियन्तेतमाम् । एतत् त्रिकं^१ यज्ञेषु बहुलं प्रयुज्यते । अन्यत्
कचित् किञ्चिदित्यर्थः ॥

ततश्च,

॥ एतैर्ह वा अस्यच्छन्दोभिर्यजतः सर्वैश्छन्दोभिरिष्टं भवति ॥

अस्य अग्नेन यजमानेन ॥

॥ य एवं वेद ॥

तेनापि^२ ॥

तृतीयः खण्डः ।

पुनः स्तौति—

॥ ता वा एताः प्रवत्यो नेतृमत्यः पथिमत्यः स्वस्तिमत्य
एतस्य हविषो याज्यानुवाक्याः ॥

एताः स्वस्ति न इत्याद्या ऋचः । प्रपथे प्रचिक्वितः सुप्रणीतिम्
प्रच सु वातीति प्रशब्दवत्यः । अग्ने नय अनुनेपीति नेतृमत्यः ।
प्रपथे अपि पन्थाम् सुपथेति पथिञ्छब्दवत्यः । स्वस्ति नः पथ्यासु^३
धन्वस्वित्यादि पञ्च स्वस्तिशब्दवत्यः । एतस्य हविषः । आमो ङस् ॥

चतुर्णामाज्यहविषां^४ चरोः पञ्चमस्य च ।

प्रादियोगो दुर्लभोऽत्र लब्धः कर्मसमृद्धये ॥

॥ एताभिर्वा इष्ट्वा देवाः स्वर्गं लोकमजयन् ॥

अनुवाक्या अनूच्य प्राग् याज्यादिभिरिष्ट्वा स्वर्गं लोकमजयन् ॥

१.- 'त्रितयं', २. 'तेनापि । ता वा' घ. पाठः. ३. 'पथ्यास्वित्यादि',
४. 'हविषां तु चरोः पञ्चमस्य च' क. पाठः.

॥ तथैवैतद् यजमान एताभिरिष्ट्वा स्वर्गं लोकं जयति ॥

एतद् एतर्हि ॥

अयमपरो लाभ इत्याह—

॥ तासु पदमस्ति स्वस्ति राये मरुतो दधातनेति ॥

पदं पादः ॥

ततः किं,

॥ मरुतो ह वै देवविशोऽन्तरिक्षभाजनाः ॥

विशः सेनाः । भाजनं स्थानम् ॥

ततोऽपि किं,

॥ तेभ्यो ह योऽनिवेद्य स्वर्गं लोकमेतीश्वरा हैनं नि वा रोद्धोर्वि
वा मथितोः ॥

यः यजमानः तेभ्यः मरुद्भ्यः अनिवेद्य अज्ञापयित्वात्मानं स्वर्गमेति ।
एवमनिवेद्य गन्तारं निरोद्धुं विमथितुं वा मरुतः ईश्वराः समर्थाः स्युः ।

*“ ईश्वरे तोसुनकसुनौ ’ तुमर्थे ।

गतिभङ्गो निरोधः स्यान्मथनं देहनाशनम् ॥

एवमनिवेदने दोषे सति,

---

१. ‘ देहनाशनम् ’ य. पाठः

---

* पा० सू० ३-६-१३.

स यदाह स्वस्ति राये मरुतो दधातनेति तं मरुद्भ्यो
देवविड्भ्यो यजमानं निवेदयति ॥

आहेति यत् तेन वचनेन तं यजमानम् ॥

ततस्तेन,

॥ न ह वा एनं मरुतो देवविशः स्वर्गं लोकं
यन्तं निरुन्धते न विमश्नते ॥

यन्तं गच्छन्तम् । एनं यजमानम् । रुन्धेः (झन्?) ‘‘ श्रसोरल्लोपः ’ ।
मथेः † ‘‘ श्राभ्यस्तयोरातः ’ ॥

किञ्च,

॥ स्वस्ति हैनमत्यर्जन्ति स्वर्गं लोकमभि ॥

‡ अति सुष्ठु । अर्जन्ति गमयन्ति । अभि प्रति ॥

॥ य एवं वेद ॥

तमपि ॥

अथ स्विष्टकृतो याज्यानुवाक्ये आह—

॥ विराजावेतस्य हविषः स्विष्टकृतः संयाज्ये स्याताम् ॥

‘ संयाज्ये विराजाविति सर्वत्र स्विष्टकृद्वच उच्यते ॥

के ते विराजौ,

॥ ये त्रयस्त्रिंशदक्षरे ॥

ते स्याताम् ॥

* पा० सू० ६-४-१११ । पा० सू० ६-४-११२ । † अतिशब्दः
क्षिप्रार्थे, क्षिप्रं प्रापयन्ति इति भट्टभास्करः.

पुनरपि के ते,

॥ ‘‘ सेदग्निरग्नीँरत्यस्त्वन्यान् ’ ‘‘ सेदग्निर्यो
वनुध्यतो निपाती’त्येते ॥

ऋचौ । सेदग्निरित्यनून्य जुपतां हविरन्ते सेदग्निर्य इति यजेत् ॥
विराजो स्तौति—

॥ विराड्भ्यां वा इष्ट्वा देवाः स्वर्गं लोकमजयन् ॥

वै पुरा ॥

॥ तथैवैतद् यजमानो विराड्भ्यामिष्ट्वा स्वर्गं लोकं जयति ॥
एतद् एतर्हि ॥

विराजावभ्रमं गवया स्तौति

॥ ते त्रयस्त्रिंशदक्षरे भवतः ॥

ततः किं,

॥ त्रयस्त्रिंशद् वै देवाः ॥

कथम्,

॥ अष्टौ वसव एकादश रुद्रा द्वादशादित्याः
प्रजापतिश्च वपट्कारश्च ॥

* “वषट्कार इन्द्र इति प्राहुर्वाजसनेयिनः ।
 † वस्त्रादयश्च कथिता भारतेऽर्जुनजन्मनि ॥
 धरो ध्रुवश्च^१ सोमश्च आपवश्चानिलोऽनलः ।
 प्रत्यूषश्च प्रभासश्च वसवश्चावतस्थिरे ॥
 मृगव्याधश्च शर्वश्च निर्ऋतिश्च महायशाः ।
 अजैकपादाहिर्बुध्निः पिनाकी च परन्तप ॥
 भवनोऽथेश्वरश्चैव कापाली च विशां पते ।
 स्थाणुर्भगश्च भगवान् रुद्रास्तत्रावतस्थिरे ॥
 धातार्यमा च मित्रश्च वरुणोऽशो भगस्तथा ।
 इन्द्रो विवस्वान् पूषा च पर्जन्यो दशमः स्मृतः ॥
 ततस्त्वष्टा ततो विष्णुरजघन्यो जघन्यजः ।
 इत्येते द्वादशादित्या ज्वलन्तः सूर्यवर्चसः ।
 महिमानं पाण्डवस्य कुर्वन्तस्तस्थुरम्बरे” ॥ इति ॥

ततश्च विराड्भ्यां यजन् ,

॥ तत् प्रथमे यज्ञमुखे देवता अक्षरभाजः करोति ॥

तत् तत्र । प्रथमे प्रवरे उत्कृष्टे^२ । ‘प्रथमौ प्रवरादिमौ’ इति निखण्डुः[‡] ।
 अक्षरभाजः । § ‘भजो ण्विः’ । त्रयस्त्रिंशतापि देवता एकैकाक्षरयुक्ताः ,
 करोति ॥

१. ‘ध्रुवश्चेत्यादिना । ततश्च विराड्भ्यां’, २. ‘उत्कृष्टे । अक्षरभाजः घ. पाठः.

* ‘वषट्कारो देवताविशेषः’ इति सायणः † आदिपर्व-अध्या० ११४ श्लो० ५५-५८. (Poona edition) वसूनां नामनिर्देशो मुद्रितपुस्तकेषु यद्यपि नोपलक्ष्यते, तथाप्यस्मदधि-
 करणसंगृहीतेषु देवनागरद्रमिडकेरलीयलिपिग्रन्थेषु दृश्यते. ‡ वैजयन्ती (अक्षरकाण्डे
 अर्थवलिङ्गाध्याये श्लो० १७) § पा० सू० ३-२-६२.

व्याचष्टे —

॥ अक्षरेणाक्षरेणैव तद् देवतां प्रीणाति^१ ॥

प्रीणाति तर्पयति होता ॥

स्पष्टयति —

॥ देवपात्रेणैव तद् देवतास्तर्पयति ॥

तत् तेन ऋद्धयेन । * देवपात्रेण । पिवतेः करणे घृन् । पानहेतुभूतेन ॥

चतुर्थः खण्डः ।

॥ प्रयाजवदननुयाजं कर्तव्यं प्रायणीयमित्याहुः ॥

प्रायणीयाख्यकर्मदेवं प्रयाजैः पञ्चभिर्धृतम् ।

त्रिभिस्त्वक्तमनूयाजैः स्यादित्याहुस्तु केचन ॥

प्रयाजान्मतुषो वन्वम् ॥

तेषामननुयाजत्वे हेतुर्गमिन्याह —

॥ हीनमिव वा एतदीहिनमिव यत् प्रायणीयस्यानु-
याजा इति ॥

१. 'प्रीणाति । तद् देवतां प्रीणाति' इति पाठः

* 'देवयोग्यं स्थानं देवतावन । तत्रैव देवताः सर्वा अपि तर्पयन्ति योग्यस्थान-
लाभेनैव तृप्ताः करोति' इति मठभास्करः । 'देवानां पात्र फलमेकैकमक्षरं तेनैव पात्रेण'
इति सायणः । 'प्रयाजवदन्ति प्रयाजवदननूयाजं प्रायणीयं कार्यमनूयाजवद-
प्रयाजमुदयनीयम्' इति ते० सं० ६-१-५

यत् ये । ' ईङ्क्षितं विलम्बनम् । भावे क्तः । हीनम् । ओ हा(क्) त्यागे ।
 † ' आशंसायां भूतवच्च ' इति क्तः । इव खलु । आरिप्सितस्य सोमस्य
 विलम्बनरूपत्वात् प्रायणीयेऽनुयाजा (न) होतव्या इत्यर्थः ॥

एतन्मतं दूषयति—

॥ तत् तन्नाट्यम् ॥

उक्तार्थम् ॥

॥ प्रयाजवदेवानुयाजवत् कर्तव्यम् ॥

प्रायणीयमित्येव । एव यतः^१ ॥

कुतः,

॥ प्राणा वै प्रयाजाः ॥

‡ प्रशब्दवत्त्वसामर्थ्यात् ॥

॥ प्रजानुयाजाः ॥

प्रजाया अनुयाजत्वं पितरमनुजात इति वर्णव्यत्यासेन निर्वचनान् ॥

तत्र,

॥ † यत् प्रयाजानन्तरियात् प्राणांस्तद् यजमानस्यान्तरियात् ॥

अन्तरयस्त्यागः । यत् यदि । तत् तेन ॥

॥ यदनुयाजानन्तरियात् प्रजां तद् यजमानस्यान्तरियात् ॥

१. ' यथा ' घ. पाठः.

* ' हीनं लुप्तम् ईङ्क्षितं चलितम् । यदा अनुयाजा आपि क्रियन्ते तदा गान्धर्वेण त्वं प्रधानकर्म विलम्बितानुष्ठानमभवत् । हीनमिव भवति । लुप्तं प्रधानकर्म यद् गुणकर्मसु विस्तारः क्रियते इत्येव हीनमिव मन्तव्यम् । तथा चलितं न्यूनं प्रधानकर्म यत् तद्धित्वा गुणकर्मसु श्रद्धां कुर्वन्ति इत्येव चलितमिव मन्तव्यम् ' इति भट्टभास्करः.

† पा० सू० ३-३-१३२ ‡ ' प्राणस्थानीया. प्रयाजाः पशत्वान्वयाद् ' इति भट्टभास्करः. § ' तत्तथा न कार्यमात्मा वै प्रयाजाः प्रजानुयाजा यत् प्रयाजानन्तरियादात्मानमन्तरियाद् यदनुयाजानन्तरियात् प्रजानन्तरियात् ' इति तै० सं० ६-१ ५.

किमर्थं,

॥ यज्ञस्य संतत्यै ॥

व्याचष्टे—

॥ यज्ञस्याव्यवच्छेदाम् ॥

॥ *अथोखलु यस्यामेव स्थाल्यां प्रायणीयं निर्वपेत्
तस्यामुदयनीयं निर्वपेत् । तावतैव यज्ञः सन्ततो-
ऽव्यवच्छिन्नो भवति ॥

अथोखलु अथवेत्यर्थः । एवेति निष्कासोपरि निर्वापनिवृत्त्यर्थम् ।
तावतैव निर्निष्कासप्रायणीयस्थालीयोगेनैव ॥

—अथ किञ्चिन्मतमुपक्षिपति—

॥ अमुष्मिन् वा एतेन लोके राध्नुवन्ति नास्मिन्नित्याहुर्न्यत्
प्रायणीयमिति निर्वपन्ति प्रायणीयमिति चरन्ति प्रयन्त्ये-
वास्माल्लोकाद् यजमाना इति ॥

उदयनीयमिति शेषः । यत् यदि । प्रायणीयमित्युदयनीयं क्रियते ।
†‘सा प्रायणीययोक्ता’ इत्यतिदेशात् तद्बुद्ध्या क्रियत इत्यर्थः ।
तदा एतेन उदयनीयेन यजमाना अमुष्मिन् लोके राध्नुयुः नास्मिन् ।
प्रयन्ति प्रेता भवन्ति । अस्माल्लोकादिति स्फुरणात् । इत्युदयनीयस्य
प्रायणीयसादृश्यं निन्द्यमिति केचिदाहुरित्यर्थः ॥

दूषयति—

॥ अविद्ययैव तदाहुः ॥

अज्ञानमविद्या ॥

* ‘तस्यामेव/स्थाल्यामनिष्कासितायां श्रपयति’ आप० श्रौ० सू० १३-२३-२.

† आ० श्रौ० सू० ६-१४-२. ‘प्रायणीयावदुदयनीया’ आप० श्रौ० सू० १३-२३-१.

अयं विशेषस्तर्न ज्ञात इत्याह --

॥ १ व्यतिपजेद् याज्यानुवाक्याः ॥

व्यतिपन्नो व्यत्यासः ॥

कथं,

॥ १ याः प्रायणीयस्य पुरोनुवाक्यास्ता उदयनीयस्य याज्याः

कुर्याद् या उदयनीयस्य पुरोनुवाक्यास्ताः प्रायणीयस्य

याज्याः कुर्यात् ॥

व्यक्तम् ॥

॥ तद् व्यतिपजत्युभयोर्लोकयोर्ऋच्य उभयोर्लोकयोः

प्रतिष्ठित्यै ॥

च स्यादिति शेषः । व्यतिपजति यत् तल्लोकद्वये समृद्धयै प्रतिष्ठायै
च स्यात् ॥

ततो यजमानः,

॥ उभयोर्लोकयोर्ऋध्नोत्युभयोर्लोकयोः प्रतितिष्ठति ॥

समृद्धः प्रतिष्ठितश्च स्यात् ॥

॥ प्रतिनिष्ठति य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

---
* 'विपरातान् याज्यानुवाक्याः' आ० श्रौ० सू० २-१४-४ । 'याः प्रायणीयस्य याज्याः यत्ता उदयनीयस्य याज्याः कुर्यात् पुरोनुवाक्यं लोकमारेतेन प्रमादुकः स्याद् याः प्रायणीयस्य पुरोनुवाक्यास्ता उदयनीयस्य याज्याः करोत्यग्निमेव लोके प्रतितिष्ठति' तै० सं० ६-१-१०

किञ्च,

॥ आदित्यश्चरुः प्रायणीयो भवत्यादित्य उदयनीयो
यज्ञस्य धृत्यै यज्ञस्य बर्सनद्धौ यज्ञस्याप्रसंसाय ॥

धृतिर्धारणम् । *बर्सो मणिबन्धः । नद्धिर्नहनम् । प्रसंसः संसनम् ।
†अदितेर्ण्यः । यज्ञस्याद्यन्तयोरादित्यचरुकरणमेवमर्थं भवति ॥

अत्र दृष्टान्तमाह—

॥ तद् यथैवाद इति ह स्माह^१ ॥

तद् उक्तमर्थरूपम् । अदो वक्ष्यमाणम् । यथेत्याह स्म उक्तवान् ।
वक्रनुक्तौ तु सर्वत्र स्वयं महिदासैतरेय एव वक्तेत्याह ॥

किं तदद इत्याह—

॥ तेजन्या उभयतोऽन्तयोरप्रसंसाय बर्सो नह्यत्येवमेवैतद् यज्ञ-
स्योभयतोऽन्तयोरप्रसंसाय बर्सो नह्यति यदादित्यश्चरुः
प्रायणीयो भवत्यादित्य उदयनीयः ॥

‡तेजनी यष्टिः ।

आद्यन्तबन्धो बर्सः स्याद् रज्जुयष्टिसमाश्रयः ।

उभयतः अप्रसंसायाशिथिलत्वाय नह्यति बध्नाति^२ ॥

१. 'स्माह उक्तमर्थरूपम्', २. 'बध्नाति पथ्ययैवेतः' घ. पाठः.

* 'बर्सेन बन्धनेन रज्ज्वादिना नद्धिः बर्सेनद्धिः । यथा वंशादिकं रज्ज्वादिनो-
भयोरन्तयोर्वध्यते एवमेकया देवतया उभयोरन्तयोर्वध्यते' इति भट्टभास्करः. 'बर्सो
बन्धनविशेषः बन्धनविशेषनहनाय' इति गोविन्दस्वामी. ; पा० मृ० ४-१-८५.

‡ 'तेजनी नाम रज्जुविशेषः' इति भट्टभास्करादयः

किञ्च,

॥ पथ्ययैवेतः स्वस्त्या प्रयन्ति पथ्यां स्वस्तिमभ्युद्यन्ति ॥

प्रयन्ति आरभन्ते । उद्यन्ति समाप्तिं गच्छन्ति । अभि प्रति ।
प्रायणीयेष्टावाद्गौ *पथ्यास्वस्तिरग्निः सोमः सवितादितिरिति । †उदयनी-
येष्टावाज्यहविषामन्ते अग्निः सोमः सविता पथ्यास्वस्तिरदितिरिति ।
‡इतः । आमर्थे तसिल् । एषाम् आज्यहविषाम् ॥

ततश्च,

॥ स्वस्त्येवेतः प्रयन्ति स्वस्त्युद्यन्ति स्वस्त्युद्यन्ति ॥

§इतः । जमस्नगिल् । एते । स्वस्तीत्यविनाशनाम ।

निर्नाशमेवारभन्ते समाप्तिं यान्ति वै तथा ।

द्विरुक्तिरुक्तार्थी ॥

पञ्चमः खण्डः ।

इति प 'पथ्या' यदिरविनाशं महिदासैतरेभ्यः । द्वाणवृत्तौ
मुदापदायां द्वितीयोऽध्यायः ॥

१. 'यथा', २. अतः प 'पथ्या' यदिरविनाशं महिदासैतरेभ्यः । द्वाणवृत्तौ
द्वितीयोऽध्यायः' प पाठः

आ० श्रौ० सू० १-३-२. 'पथ्यास्वस्तिरिहोत्तमाज्यहविषाम्' आ० श्रौ०
सू० १-१४-३. 'नोवेव देवेषां भमाज्यमागानां प्रयसं यजति प या स्वस्तिमुत्तनाम्'
आप० श्रौ० सू० १३-२३-१ : 'इतो लोकाद' इति गजमास्तरगोविन्दस्वामिनो.
§ 'इतः अस्मिन् कर्मणि' इति गायणः

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

द्वितीये प्रायणीयोक्ता सदैवोदयनीयया ।

सोमक्रयविधानार्थमितिहासं ब्रवीत्यथ —

॥ प्राच्यां वै दिशि देवाः सोमं राजानमक्रीणन् ॥

अक्रीणन् स्वीकृतवन्तः । वै पुरा ॥

॥ तस्मात् प्राच्यां दिशि क्रीयते ॥

ऋत्विग्भिः ॥

॥ तं त्रयोदशान्मासादक्रीणन् ॥

देवाः । त्रयोदशो मासोऽधिकमासः, तस्माद् विक्रेतुः* । तत्स-
काशादित्यर्थः ॥

॥ तस्मात् त्रयोदशो मासो नानुविद्यते ॥

† सोमविक्रयित्वात् स नोपलभ्यत इत्यर्थः । वेत्तेः कर्मणि लट् ।
विद्यतेर्वा कर्तरि ।

१. 'त्रयोदशोऽधिक' घ. पाठः.

* 'त्रयोदशान्मासाद् विक्रेतुर्भूताद्' इति गोविन्दस्वामी. † 'पुरा
संवत्सरस्य त्रयोदश मासाः सन्ति नेदानीम् । देवास्त्रयोदशस्य मासस्याभिमतानिः
पुरुषात् तं सोमं क्रीतवन्तः । यस्मात् तदभिभार्ता पुरुषः सोमविक्रयी तस्माच्छोके तदीय-
स्त्रयोदशमासो नानुविद्यते शुभकर्मानुकूलो नास्ति । मेषादिसङ्क्रान्त्यादिरहितत्वाद् मलमास
इत्यभिप्रेत्य तस्मिन् मासे शिष्टाः शुभकर्माणि वर्जयन्ति' इति सायणः. 'यद्यपि
विद्यते शरीरे सोमविक्रयिणः, तथाप्युपपातकित्वाद् धर्मतो न विद्यते इत्युच्यते' इति
गोविन्दस्वामी.

स्पष्टयति—

॥ न^१ वै सोमविक्रय्यनुविद्यते ॥

* ‘कर्मणीनि विक्रियः’ इति कुत्सायामिनिः ॥

तस्मात्,

॥ पापो हि सोमविक्रयी ॥

† सोमविक्रयस्य पापत्वात् तत्कारिणो^२ नाशो युक्त एवेत्यर्थः ॥

॥ तस्य क्रीतस्य मनुष्यान्भ्युपावर्तमानस्य दिशो
वीर्याणीन्द्रियाणि व्युत्सीदन् ॥

तस्य मनुष्यानुपावर्तमानस्य^३ प्राप्नुवतः । दिशः अभि दिक्षु ।
वीर्यं शौर्यम् । इन्द्रियं बलम् । व्युत्सादो विक्षेपः, विशीर्णता ॥

ततो देवाः,

॥ तान्येकयर्चाऽवाहरुत्सन्त ॥

तानि वीर्येन्द्रियाणि । अवाहरुन्मनन् । अवरोढुं प्राप्तुमैच्छन् ।
रुधेः सन्नि † ‘हलन्ताच्च’ इति क्त्विच् ॥

॥ तानि नाशकनुवन् ॥

एकयर्चा प्राप्तुमिति शेषः ॥

१. ‘न सोम’, २. ‘तत्कारणे’, ३. ‘मनुष्यान्भ्युपावर्तमानस्य’ व. पाठः.

* पा० सू० ३-२-१३. † सोमविक्रयिण पापरूपत्वे तैत्तिरीयसंहिता —
‘अस्मे ज्योतिः सोमविक्रयिण यम इत्याह ज्योतिरेव यजमाने दद्याति । तमसा सोमविक्रयि-
णमर्पयति’ ६-१-१०. ‡ पा० सू० ३-२-१०.

॥ तानि द्वाभ्याम् ॥

अवारुहत्सन्तेत्येव । तानि नाशक्नुवन्निति च । एवमुत्तरत्रापि ॥

॥ तानि तिसृभिस्तानि चतसृभिस्तानि पञ्चभिस्तानि
षड्भिस्तानि सप्तभिर्नैवावारुन्धत ॥

सप्तभिरपि नैवावारुन्धत प्राप्तवन्तः ॥

॥ तान्यष्टाभिरवारुन्धत ॥

ऋग्भिः ॥

॥ अष्टाभिराश्नुवत ॥

अन्वभवन् ॥

॥ यदष्टाभिरवारुन्धताष्टाभिराश्नुवत तदष्टानामष्टत्वम् ॥

अश्रोतेस्तानि कृतेऽष्टन्शब्द इत्यर्थः ॥

॥ अश्नुते यद्यत् कामयते य एवं वेद ॥

अष्टन्शब्दनिरुक्तं यो वेद^१ स तदनुभवति यद्यदिच्छतीत्यर्थः ॥

॥ तस्मादेतेषु कर्मस्वष्टावष्टावनूच्यन्त इन्द्रियाणां
वीर्याणामवरुद्ध्यै ॥

एतेषु राजक्रयादिषु ॥

प्रथमः खण्डः ।

१. 'य एवं वेद' घ. पाठः.

॥ सोमाय क्रीताय प्राञ्च्यमाणायानुब्रूहीत्याहाध्वर्युः ॥

लोद् कर्मणि वहेराने सुग् * यजादेः प्रसारणम् † ॥

तादर्थ्ये ङे प्रोक्षमाणमभिधातुं वदेतिह ।

अध्वर्युः प्रेषयत्यत्र होतारं प्रेषितः स च ॥

॥ भद्रादभि श्रेयः प्रेहीत्यन्वाह ॥

सूत्रे पठितेयम् § ॥

व्याचष्टे—

॥ 'अयं वाव लोको भद्रः ॥

भजनीयत्वात् ॥

॥ तस्मादसावेव लोकः श्रेयान् ॥

तस्माद् भूलोकादसौ द्युलोकः श्रेयान् प्रशस्यतरः ॥

ततश्च,

॥ स्वर्गमेव तल्लोकं यजमानं गमयति ॥

तत् तेन ॥

॥ बृहस्पतिः पुर एता ते अस्त्विति' ॥

१. 'आस्त्विति बृहता' घ ट, पाठः.

* पा० सू० ७-२-८२. † पा० सू० २-१-१५. ‡ तं० सं० १-२-३.
§ आ० श्रौ० सू० ४-१-२. * 'भद्राद् भजनीयाद्विधानदेशान् श्रेयसाधनभूतं
प्राग्वंशदेशम् । अयं वाव लोको इति तावन्निर्देशः । तस्माद्विधानादसावेव प्राग्वंशदेशः
श्रेयान्' इति गोविन्दस्वामी.

व्याचष्टे—

॥ ब्रह्म वै बृहस्पतिः ॥

*बृहतां देवानां पतिः । †‘तद्बृहतोः करपत्योश्चोरदेवतयोः सुद तलोपश्च’ । ब्रह्म वेदः ।

‘ब्रह्मा रुद्रेन्द्रभृग्वादिविप्रत्विग्यज्ञधातृषु ।

यत्र के^१ ह्री तु वेदेऽन्ने खाध्यात्मात्मतपस्सु च’ ॥

इति हि निखण्डुः‡ ।

॥ §ब्रह्मैवास्मा एतत् पुरोगवमकः ॥

अस्मै अस्य सोमस्य । पुरोगवं पुरोगन्तु । अकः । कृषो
‡‘मन्त्रे घस—’ इति च्छेर्लुक् । अकार्पीन् । ¶‘गमेर्होः’ गौर्गन्ता ।
॥‘गोरतद्धितलुकि’ इति टच्^३ ।

॥ न वै ब्रह्मण्वद् रिष्यति ॥

मतुप् । §‘अनो नुट्’ । *ब्रह्मसहितं न रिष्यति न नश्यति ॥

॥ अथेमवस्य वर आ पृथिव्या इति ॥

व्याचष्टे—

॥ देवयजनं वै वरं पृथिव्यै ॥

पृथिव्याः वरमुत्कृष्टम् ॥

१. ‘तलोपश्च । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । ब्रह्म वेदः । ब्रह्मैवास्मा’ घ, ङ, पाठः.
२. ‘अकेऽमौ’ मुद्रितपाठः. ३. ‘टच् । कुत. । नवै’ क, पाठः.

* ‘बृहस्पतेर्ब्रह्मत्वं ब्राह्मणजातिमत्त्वं च ‘ब्रह्म वै देवानां बृहस्पतिः’ (तै० सं० ६-१-८.) इत्यादि श्रुत्यन्तरे प्रसिद्धम्’ इति सायणः. † पा० सू० ग० ६-१-१५७.
‡ वैजयन्ती (बृक्षरकाण्डे नानालिङ्गाध्याये श्लो० ५३). § ‘ब्रह्मैव ब्राह्मणमेव’ इति सायणः. ¶ पा० सू० २-४-८०. ॥ उणादिसू० २-७०. ॥ पा० सू० १-४-९२.
‡ पा० सू० ८-२-१६. * ‘ब्रह्मण्वद् ब्राह्मणसहायोपेतम्’ इति सायणः.

॥ देवयजन एवैनं तदवसाययति ॥

तत् तत्र । एनं सोमम् । देवयजने अवसाययति उपवेशयति ।

*‘शाच्छासा—’ इति स्यतेर्णौ युक् ॥ •

॥ आरे शत्रून् कृणुहि सर्ववीर इति ॥

व्याचष्टे—

॥ द्विषन्तमेवास्मै तत् पाप्मानं भ्रातृव्यमपवाधते ॥

द्विषन् द्वेषयुक्तः । भ्रातृव्यः शत्रुः । पाप्मा पापम् । अस्मै अस्य ।
तत् तत्र । अपवाधते हिनस्ति ॥

स्पष्टयति —

॥ अधरं पादयति ॥

त्वलोपः । अधरत्वं निरुष्टतां गमयेत् । पदेर्णिचो लिङो लट् ॥

॥ †सोम यास्ते मयोभुव इति तृचं सौम्यं गायत्रमन्त्राह
सोमे राजनि प्रोह्यमाणे ॥

प्रवेश्यमाने ॥

॥ स्वयैवैनं तद् देवतया स्वेन छन्दमा समर्धयति ॥

तत् तत्र ।

प्राग †‘गायत्रमग्नेऽछन्द’ इत्यत्रोचाम यद्यपि ।

* पा० सू० ७-३-३७.

• ऋक्स० १-३-२०-४

† ऐ० ब्रा०

* वृचोऽयं सोमदेवस्य इति स्वच्छन्द उच्यते ॥

तत्र,

॥ सर्वे नन्दन्ति यशसागतेनेत्यन्वाह ॥

‘यज्ज्योतिरजरं’ ब्रह्म यद्योगात् समुपाश्नुते ।

तज्ज्ञानमभितुष्टाव सूक्तेनाथ बृहस्पतिः ’ ॥

इति देवतानुक्रमण्याम् ‡ । ‘बृहस्पते बृहस्पतिज्ञानं तुष्टाव’ इति सर्वानुक्रमण्यां च § ॥

ज्ञानस्तुतिभूतामृचं सोमे योजयति—

॥ यशो वै सोमो राजा ॥

यशस्करत्वात् ॥

उपपादयति—

॥ सर्वो हवा एतेन क्रीयमाणेन नन्दति यश्च यज्ञे लप्स्यमानो भवति यश्च न ॥

‘लप्स्यमानो यज्ञार्हस्त्रैवर्णिकः । शूद्रादिरयज्ञार्हो यश्च नेत्युक्तः ॥

॥ सभासाहेन सख्या सखाय इति ॥

१ ‘यद्योनिरजर’, घ. ड. पाठः. ‘यज्ज्योतिरमृत’ मुद्रितपाठः.

* तथाचानुक्रमणी—‘त्वं सोम त्र्यधिका सौम्यं पञ्चम्यादि गायत्र्यो द्वादशोष्णिक् च’ (म० १. सू० ९१) इति. ‘अत्र नीयमानद्रव्यविशेषः सोमः मन्त्रदेवताप्यसावेव तस्मात् स्वात्मरूपत्वम् । गायत्री युलोकात् सोममानीतवतीति तैत्तिरीयाः ‘कद्रुश्चे’त्यनुवाके (तै० सं० ६-१-६) समामनन्ति तस्माच्छन्दसः स्वकीयत्वम्’ इति सायणः. † ऋक्सं० ८-२-२४-२. ‡ बृहदेवता अध्या० ७, श्लो० १०५. (Asiatic Society, Bengal). § म० १०. सू० ७१. ॥ ‘यः पुमान् ऋत्विग् भूत्वा यज्ञे धनं लप्स्यते यश्च द्रष्टुमागतो न तु धनार्थी सर्वोऽप्यसौ’ इति सायणः. ‘यश्च यज्ञे भागं लभते देवतात्वेन कर्तृत्वेन वा यश्च न लभते स सर्वः’ इति गोविन्दस्वामी.

व्याचष्टे—

॥ एष वै ब्राह्मणानां सभासाहः सखा यत् सोमो राजा ॥

यद् यः । सहिगभिभवे । 'सभाया अभिभावकः ॥

॥ 'किल्बिषस्पृदिति ॥

व्याचष्टे--

॥ एष उ एव किल्बिषस्पृत् ॥

उ खलु । एष सोमः । 'स्पृणोतिः संश्लेषणार्थः । किपि तुक् ॥

किल्बिषात् पापतो भीतो यजमानोऽत्र किल्बिषम् ।

किल्बिषं किल्बिषमिति सदा कीर्तनयोगतः ॥

इत्याह—

॥ यो वै भवति यः श्रेष्ठतामश्नुते स किल्बिषं भवति ॥

भवतीति व्याचष्टे --'श्रेष्ठतामश्नुते इति' । किल्बिषं किल्बिषशब्द-
वाच्यत्वं भवति प्राप्नोति स यजमानः ॥

कुत एतत्,

॥ तस्मादाहुः ॥

तथाहि वदन्ति यजमानाः ॥

कथम्,

॥ मानुवोचो मा प्रचारीः किल्बिषं नु मा यातयन्निति ॥

नु खलु ।

१. 'इति । 'किल्बिषशब्द' घ. उ पाठः.

* 'सभासाहः सभायाः' । 'किल्बिषस्पृत्' किल्बिषो यजमानः प्रियतलक्षणया
अकिल्बिषः । अन्यः सभासाह इतिवत् । 'तं स्पृणोति सोमः किल्बिषस्पृत्' इति
गोविन्दस्वामी । 'स्पृणोति पाठ्यति' इति सायणः । 'नु क्षिप्रम्' इति
गोविन्दस्वामिनिरूपितम् ।

अध्वर्यो त्वं मा प्रचारीर्मा च त्वं होतरत्र माम् ।

किल्बिषं प्रापयन् वादीरनुवाक्यादिकं त्विति ॥

यातेर्णिजन्तात् प्रापणार्थात् शत् । वचेः *‘माङ्गि लुङ्’ । †‘वच उम्’ ।
चरेः ‡‘वदव्रज’—इति सिचि वृद्धिः । किल्बिषशब्दवाच्ययष्टृयोगात्
सोमः किल्बिषस्पृदित्यर्थः ॥

॥ पितुषणिरिति ॥

व्याचष्टे—

॥ अन्नं वै पितु दक्षिणा वै पितु ॥

सनेः कर्तरि §‘छन्दसि वनसन’—इतीन् । सुन्लोपश्छान्दसः (?) ।
पितुरित्यन्नदक्षिणयोर्वाचकः । सनिर्दाता ॥

॥ तामेनेन सनोति ॥

एनेन सोमेन सनोति लभते । तां दक्षिणाम् ॥

किञ्च,

॥ अन्नसनिमेवैनं तत् करोति ॥

अन्नस्य दातारम् । तत् तत्र । एनं सोमम् । करोति सम्पादयति ॥

॥ अरं हितो भवति वाजिनायेति ॥

तत्र च,

॥ इन्द्रियं वै वीर्यं वाजिनम् ॥

अरमलं पर्याप्तम् ॥

* पा० सू० ३-३-१७५. † पा० सू० ७-४-२०. ‡ पा० सू० ७-२-३.
§ पा० सू० ३-२-२७.

॥ आजरसं हास्मै वाजिनं नापच्छिद्यते ॥

अस्मै ऋचर्थे^१ हे । अस्मिन् यजमाने । नापच्छिद्यते^२ । अपच्छेदो
नेवृत्तिः । सदा वर्तत इत्यर्थः । कियन्तं कालम् । आजरसम्^३ ।

जरया सहितं सर्वे कालमायुश्शताब्दिकम् ॥

जराया जरम्भावश्छान्दसः ॥

॥ य एवं वेद ॥

तस्मिन्नपि वेदितरि नापच्छिद्यते वाजिनम् ॥

॥ 'आगन् देव इत्यन्वाह ॥

आभिरूप्यमाह--

॥ आगतो हि स तर्हि भवति ॥

। 'मन्त्रे घसे'ति लुक् च्लेरद मो न आगन्निरुच्यते ।

तर्हि तदानीम् ॥

॥ ऋतुभिर्वर्धतु क्षयमिति । ऋतवो वै सोमस्य राज्ञो

राजभ्रातरो यथा मनुष्यस्य ॥

राज्ञेः पचायच्^४ । दीप्तः । राजाश्च ते भ्रातरश्चेति कर्मधारयः ॥

॥ तैरेवैनं तत् सहागमयति ॥

१. 'नापच्छिद्यते' । अस्मिन् यजमाने अप' क पाठः. २. 'आजरसं जराया'
घ. पाठः.

* ऋक्सू. ३-८-४-५ । शाल्वसू. २-४-८० † 'यथा लोके कस्य-
चिन्मनुष्यस्य भ्रातरोऽपि मनुष्यजानीनाम्नया राजजार्तायस्य सोमस्य भ्रातरोऽपि राज-
जातीया' इति साम्प्रत. २. शाल्वसू. ३-३-१३४

तत् तत्र । क्षयं गृहम् । वर्धतु अन्तर्णीतण्यर्थः । वर्धयतु । आगमयति
होता ॥

॥ दधातु नः सविता सुप्रजामिषमित्याशिषमाशास्ते ॥

इष्टमर्थमर्थयत इत्यस्यार्थः सदेष्ट्यताम् ।

पुत्रादिसहितं ह्यन्नं प्रेरको नो ददात्विति ॥

इत्यस्यार्थः ॥

॥ स नः क्षपाभिरहभिश्च जिन्वत्विति ॥

तत्र,

॥ अहानि वा अहानि ॥

नेदं व्याख्येयम् ॥

॥ रात्रयः क्षपाः ॥

दुर्ज्ञानार्थः क्षपाशब्दो रात्रिनामेति गृह्यताम् ॥

॥ अहोरात्रैरेवास्मा एतामाशिषमाशास्ते ॥

अस्मै अस्य । सुपो भिस् । अहोरात्रेषु ॥

प्रजावन्तं रयिमस्मे समिन्वत्वित्याशिषमेवाशास्ते ॥

एव पुनः ।

धनराशिं पुत्रयुक्तमस्मभ्यं संददातु^१ सः ।

इति ह्यर्थः । इविर्जिवि(श्चि? श्र) दात्रथौ भूवादी ॥

१. 'अत्र', २. 'सन्दधातु' घ. ङ. पाठः.

॥ या ते धामानि हविषा यजन्तीत्यन्वाह ॥

तत्र,

॥ ता ते विश्वा परिभूरस्तु यज्ञम् । गयस्कानः प्रतरणः
सुवीर इति ॥

अस्ति । गयस्कानः प्रतरण इति प्रदर्शनार्थः पाठः ॥

व्याचष्टे—

॥ गवां नः स्फावयिता प्रतारयितैधीत्येव तदाह ॥

स्फावयिता वर्धयिता । प्रतारयिता । स्वार्थे णिच् । रक्षकः ।
धि भव ।

गयेत्यपत्यवचनो ग्वाभित्यर्थ ईरितः ।

यान्ति पुत्राः सुखं यस्माद् गोजातैः पयआदिभिः ॥

॥ अवीरहा प्रचरा सोम दुर्यानिति^१ ॥

अत्र,

॥ गृहा वै दुर्याः^२ ॥

ततः किं,

॥ बिभ्यति वै सोमाद् राज्ञ आयतो यजमानस्य गृहाः ॥

बिभ्यति । ‘अट्ठभ्यस्तान्’ । आयतः । ३ ‘इणो यण्’ । लटः शतृ ।
‘भीत्रा—’ इत्यपादानन्वान् इमि ॥

१. ‘दुर्यानिति । गृहा’ क. पाठः ।

* ऋक्सं० १-२-२२-४ । प्रतरणः वेगवान् इति गोविन्दस्वामि । १. या०
वे० २-२. ३. या० नि० ३-४. पा० सू० ७-१-४. ३. पा० सू० ६-४-८१.
[पा० सू० १-४-२५.]

॥ स यदेतामन्वाह शान्त्यैवैनं तच्छमयति ॥

शान्त्या शमनहेतुभूतया ऋचा । एनं सोमम् । शमयति । तत् । होता ॥

॥ सोऽस्य शान्तो न प्रजां न पशून् हिनस्ति ॥

स सोमः । अस्य यजमानस्य ॥

॥ * इमां धियं शिक्षमाणस्य देवेति वारुण्या परिदधाति ॥

किमिति^१ वारुण्या समापनमित्याह—

॥ † वारुणदेवत्यो वा एष तावद् यावदुपनद्धो यावत् परिश्रितानि प्रपद्यते ॥

यावदुपनद्ध इति व्याचष्टे—यावत् परिश्रितानीति । ‡ परिश्रितानि वेष्टितानि । प्रपद्यते प्राप्नोति ॥

॥ § स्वयैवैनं तद् देवतया स्वेन छन्दसा समर्धयति ॥

उक्तार्थम् ॥

॥ शिक्षमाणस्य देवेति ॥

१. 'किमिव' घ. ङ. पाठः.

* ऋक्सं० ६-३-२-८, † 'वारुणो वै क्रीतः सोम उपनद्धः' तै० सं० ६-१-११. ‡ 'परिश्रितानि स्थानानि' इति गोविन्दस्वामी. § 'अस्या ऋचस्त्रिष्टुप् छन्दः । सा च त्रिष्टुप् सोममाहर्तुं युलोकं गत्वा दक्षिणा तपश्चाहृतवर्ता । तथाच शाखान्तरे श्रूयते—सा दक्षिणाभिश्च तपसा चागच्छत् (तै० सं० ६-१-६) इति । तस्मादिदं छन्दः सोमस्य स्वकीयम्' इति सायणः.

व्याचष्टे—

॥ शिक्षते वा एष यो यजते ॥

* शिक्षिर्दानार्थः । देवेभ्य ऋत्विग्भ्यश्च यजमानो हि ददाति ॥

॥ क्रतुं दक्षं वरुण मंशिशधीति ॥

व्याचष्टे—

॥ वीर्यं प्रज्ञानं वरुण संशिशधीत्येव ॥

तदाह । शिशधि शधि । शमेः शपः श्लुः । ‘‘शा हौ’ ।
अभ्यासस्येत्त्वम ॥

॥ ययाति विश्वा दुरिता तरेम सुतर्माणमधि नावं रुहेमेति ॥

सुतर्मनौशब्दप्रदर्शनार्थः पाठः ॥

॥ यज्ञो वै सुतर्मा नौः कृष्णाजिनं वै सुतर्मा नौः
वाग्वै सुतर्मा नौः ॥

तस्तेः कर्णे मनिनः ।

ततश्च,

॥ वाचमेव तदारुह्य तया स्वर्गं लोकमभि संतरति ॥

तत् तेन सुतर्मादेन । स्वर्गं लोकमभि’ प्रति तरति गच्छति ।

१. ‘स्वर्गमभि’ पाठः पाठः.

* य० नि० ३-२०.

प० सू० ६-४-३५.

३ पा० सू० ३-२-७५.

वाचं यज्ञं तु निर्वर्त्य देहे कृष्णाजिनं वहन् ।
एवं नावमिवारुह्य वाचं स्वर्गं स गच्छति^१ ॥

॥ ता एता अष्टावन्वाह ॥

भद्रादभीत्यादीमांधियमित्यन्ताः ॥

कीदृशीः,

॥ रूपसमृद्धाः । एतद्वै यज्ञस्य समृद्धं यद् रूपसमृद्धं यत्
कर्म क्रियमाणमृगभिवदति ॥

उक्तार्थम् ॥

॥ तासां त्रिः प्रथमामन्वाह ॥

त्रिः त्रीन् वारान् ॥

॥ त्रिरुत्तमाम् ॥

अन्वाहेत्येव ॥

॥ ता द्वादश सम्पद्यन्ते ॥

आवृत्त्या चतुराधिकात् ॥

॥ द्वादश वै मासाः संवत्सरः ॥

अवयवावयविनोरैक्यम् ॥

॥ संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापत्यायतनाभिरेवाभी राक्षोति ॥

यजमानः ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

पुनः स्तौति—

॥ त्रिः प्रथमां त्रिरुत्तमामन्वाह यज्ञस्यैव तद् बसौ न ह्यति
स्थेन्ने बलायाविस्रंसाय ॥

अन्वाहेति यत् तत् *स्थेन्ने स्थिरत्वाय । इमनिचि स्थिरस्य स्थः† ।
स्थेन्न इति व्याचष्टे -- बलायाविस्रंसायेति च ।

बलं दाढ्यं त्वविस्रंसः ग्रैथिन्याभाव एव हि ॥

द्वितीयः खण्डः ।

सोमस्य शकटे युक्तावनद्धादौ तयोः पुनः —

॥ अन्यतरोऽनङ्गान् युक्तः स्यादन्यतरो विमुक्तोऽथ
राजानमुपावहरेयुः ॥

एको बद्धो विमुक्तोऽन्योऽनङ्गांस्तु शकटे यदा ।
तदैतं सोममनम आदायान्तः प्रवेशयेत् ॥

स्यात् । सम्भावने लिङ् । अथ तदा ॥

कस्मादेवं,

॥ यदुभयोर्विमुक्तयोरुपावहरेयुः पितृदेवत्यं राजानं कुर्युः ॥

* 'स्थेन्ने स्थिरत्वाय बलाय च' इति तै.ति.सू.भा.मी. पा. सू. ६-४-१५७.

यद् यदि । पितृदेवता यमः । कर्तृकरणयोगाद् यमसम्बन्ध्यं सोमः
स्यादित्यर्थः* ॥

॥ यद् युक्तयोग्योगक्षेमः प्रजा विन्देत् ॥

राजानमुपावहरेयुरित्येव । यद् यदि ।

अलब्धलाभो योगः स्यात् क्षेमो लब्धस्य पालनम् ।

तयोरभावो^१ राष्ट्रं तु प्रजा गृह्णाति पीडयन् ॥

†अर्थाभावेऽव्ययीभावो द्वन्द्वगर्भो ह्यमश्च सुः ॥

स्पष्टयति—

॥ ताः प्रजाः परिप्लवेरन् ॥

प्रजा राष्ट्रम् । परिप्लुतिर्हिसान्वयः ॥

किञ्च,

॥ योऽनङ्गान् विमुक्तस्तच्छालासदां प्रजानां रूपम् ॥

‡शालासद् गृहवर्तिनी असमर्था ॥

॥ यो युक्तस्तच्च क्रियाणाम् ॥

अनङ्गान् प्रजानां रूपमित्येव । †क्रियाणाम् । ‡अर्शआद्यच् ।
क्रियावतीनां कार्यक्षमाणाम् ॥

१. 'तयोरभावे' क. पाठः.

* 'तस्मात् सोमं क्रीतं दक्षिणा परिवहन्ति, तस्मादाहुः पितृदेवस्यः सोमः' इति श० ब्रा० ३-२-३-१६. 'राज्ञः सोमस्य पितृभिः स्वीकृतत्वादयं सोमो देवयोग्यो न भवेद्' इति सायणः. † पा० सू० २-१-६. 'अयोगक्षेम इति समाहारद्वन्द्वः । एकत्वं पुंवद्भावश्च । अयोगश्चाक्षेमश्च प्रजासु भवत इत्यर्थः' इति गोविन्दस्वामी. 'योगसहितः क्षेमो योगक्षेमः । तदभावः' इति सायण. ‡ 'शालासदां प्रजानां रूपम्, आसीनानामित्यर्थः', § 'क्रियाणां मनस्विनां प्रतिष्ठमानानाम्' इति गोविन्दस्वामी. 'क्रियाणां लौकिकानां वैदिकानां च रूपम् । यद्वा चक्रमस्यास्तीति अक्रि शकटम् । तेन चक्रिणा यान्तीति शकटमारुह्य गच्छन्त्यः प्रजाश्चक्रियाः तासां रूपम्' इति सायणः. ¶ पा० सू० ५-२-१२७.

ततश्च,

॥ * ते ये युक्तेऽन्ये विमुक्तेऽन्य उपावहरन्त्युभावेव ते क्षेमयोगौ
कल्पयन्ति ॥

अन्ये । स्मिन्नभावश्छान्दसः । अन्यस्मिन् युक्ते सति । द्विस्त
इत्यादरात् ।

ये मुक्तवद्भयोर्मध्ये कुर्युः सोमप्रवेशनम् ।

ते क्षेमयोगौ कुर्वन्ति प्रजानां सम्यगेव हि ॥

अथ सोमप्रवहणे गुणं वक्तुं कथोच्यते—

॥ देवासुरा वा एषु लोकेषु समयतन्त ॥

वै पुरा । एषु लोकेषु ईशितव्यतया निमित्तभूतेषु । यतेः सम्पूर्वात्
संग्रामार्थादनुदात्ततो लङ् । युद्धमकुर्वन् । देवाश्चासुराश्च ॥

कथं ,

॥ त एतस्यां प्राच्यां दिश्ययतन्त ॥

अभिनयत्येतस्यामिति (?) ॥

॥ तांस्ततोऽसुरा अजयन् ॥

तान् देवान् । ततः प्राच्या दिशोऽजयन्नाभिभूयाकालयन् । एष-
मुत्तरत्रापि ॥

* 'यदुभौ विमुच्यातिथ्यं गृहीयाद् यज्ञं विमुच्यादुभावविमुच्य यथानागता-
यातिथ्यं क्रियते तादृगेव तद्विमुक्तोऽन्योऽनङ्वात् भवत्यविमुक्तोऽन्योऽथातिथ्यं गृह्णाति
यज्ञस्य सन्तत्यै' इति तै० सं० ६-२-१.

॥ ते दक्षिणस्यां दिश्ययतन्त तांस्ततोऽसुरा अजयंस्ते
प्रतीच्यां दिश्ययतन्त तांस्ततोऽसुरा अजयंस्त उदीच्यां दिश्य-
यतन्त तांस्ततोऽसुरा अजयंस्त उदीच्यां प्राच्यां दिश्ययतन्त ॥

दिश्यैशान्यां युयुधिरे सर्वतः कालिताः सुराः ॥

॥ ते ततो न पराजयन्त ॥

*‘विपराभ्यां जेः’ इति वङ् । पराजयो हानिः ॥

ततश्च,

॥ सैषा दिगपराजिता ॥

†अपराजितसंज्ञैषा दिगैशानीति गृह्यताम् ।

‡‘अपराजितायां दिश्यग्निं प्रतिष्ठाप्य’, §‘अपराजिताया दिक्षो
यज्ञियस्य’ इति सूत्रे गृह्ये चाध्यगीष्महि ॥

स्तौति—

॥ तस्मादेतस्यां दिशि यतेत वा यातयेद्वा ॥

यतिः कृत्र्यः ।

दिश्यैशान्यामतः कर्म कुर्याद् वा कारयेत् तथा ॥

एवं सति,

॥ ईश्वरो हानृणाकर्तोः ॥

¶ईश्वरे तोसुन, तुमर्थे ।

* पा० सू० १-३-१९. † ‘अपराजिता वास्थाय व्रजेद् दिशमजिह्वगः’
इति मनुः ६-३१. ‘अपराजिताम् ऐशानी दिशमाश्रित्य’ इति च कुल्लूकभट्टव्याख्या.
‘शार्वा तु शालाक्षपराजिता’ इति वैजयन्ती (अन्तरेक्षकाण्डे श्लो० ५). ‡ आ०
श्रौ० सू० ८-१४-१४. § आ० गृ० सू० ३-७-३. ¶ पा० सू० ३-४-१३.

अनृणीकरणं नाम पूर्णकर्मफलग्रहः ।

ईत आ छान्दसः ॥

॥ ते देवा अब्रुवन् ॥

कथम्,

॥ अराजतया वै नो जयन्ति राजानं करवामहा इति ॥

जयन्ति' अभिभवन्ति । करवामहे । *प्राप्तकाले लोट् । मद्दिङ्
आट् । †'एत ऐ' ॥

॥ तथेति ॥

निश्चयमकुर्वन्ति शेषः ॥

॥ ते सोमं राजानमकुर्वन् ॥

सोमं देवं राजतया वृनवन्तस्ततः सुराः ॥

॥ ते सोमेन राज्ञा सर्वा दिशोऽजयन् ॥

सर्वाः प्राच्याद्याः । अजयन्नभ्यमवन ॥

ततोऽत्र किम्,

॥ एष वै सोमराजा यो यजते ॥

सोमो राजा यस्य सः । तत्पुरुषे हि †'राजाहःसखिभ्यः' इति टच् ।

१ 'जयन्ति प्राप्तकाले' य पाठः. २. 'टच् । कथं प्राप्ति' क. पाठः.

॥ प्राचि तिष्ठत्यादधति ॥

प्राङ्मुखे शकटे सोमं स्थापयन्त्यृत्विजः खलु ॥

॥ तेन प्राचीं दिशं जयति ॥

यजमानः ॥

॥ तं दक्षिणा परिवहन्ति ॥

*‘दक्षिणादाच्’ । नयन्ति ॥

॥ तेन दक्षिणां दिशं जयति । तं प्रत्यश्चमावर्तयन्ति ॥

तं शकटस्थं सोमम् ॥

॥ तेन प्रतीचीं दिशं जयति । तमुदीचरितष्ठत उपावहरन्ति† ॥

उदङ्मुखात् तं शकटादादायान्तः प्रवेशयेत् ॥

॥ तेनोदीचीं दिशं जयति ॥

अत एवं कुर्वन्,

॥ सोमेन राज्ञा सर्वा दिशो जयति ॥

यजमानः ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

तृतीयः खण्डः ।

* पा० सू० ५-३-३६. † ‘प्रच्यवस्व भुवस्पत इति प्राञ्चोऽभिप्रयाय प्रदक्षिणमावर्तन्ते’ इति आप० श्रौ० सू० १०-२९-१.

सोमप्रवहणं प्रोक्तमधार्तिभ्योऽष्टिरुच्यते --

॥ हविरातिथ्यं निरुप्यते सोमे राजन्यागते ॥

वपेः कर्मणि यकि सम्प्रसारणम् । आतिथ्यम् । ‘*अतिथेर्ऋः’ ॥

स्पष्टयति - -

॥ सोमो वै राजा यजमानस्य गृहानागच्छति । तस्मा
एतद्धविरातिथ्यं निरुप्यते । तदातिथ्यस्यातिथ्यत्वम् ॥

अनिधिभूतसोमवृष्टिरुत्त्वान् ॥

तत्र च,

॥ नवकपालो भवति ॥

नवसु स्यात् पुरोळाशः कपालेषु हि संस्कृतः ॥

॥ नव वै प्राणाः ॥

नेत्रे श्रोत्रे घ्राणात्रिले वाक् प्राणाः सप्त मूर्धनि ।

स्तन्यां द्वाविति नाभेः स्युस्तर्ध्वं प्राणा नव स्थिताः ॥

१. ‘अतिथ्यम्’ १. व. ३. २. ‘तु’ प. ३. पाठः.

* पा० सू० १-४-२२. ‘पलायनमर्ततो गृहान् भवति । अग्नयेति
तिथिषु परकुलार्तान् ना’ पा० सू० १-४-२२. ‘निधिविशेषमनयेऽप्य भोजनाय कस्य-
चिद् गृहं प्रत्यकस्माद् नः समामातः सोऽतिथिः’ इति सायण. २. ‘नवकपालः
पुरोळाशो भवति’ तै० सू० १-४-३. ‘नव वै प्राणाः शरीरान्तर्वर्तिनो वायवः । तत्र मुखे
सप्त - चक्षुर्या नासिके कर्णे राजा इति । त इमे ऊर्वाः प्राणा नाभेः शक्तिप्रन्ति । नाभे-
रवाक्चावधि द्वौ मूर्धनि पुरोऽतिथिः’ इति गोविन्दस्वामी. ‘सप्त वै शोषिण्याः प्राणाः
द्वाववाक्चौ’, ‘नव वै पुण्ये प्राणाः’ इति अ तै० सू० १-४-२२.

तच्च नवकपालत्वं,

॥ प्राणानां कृष्यै^१ । प्राणानां प्रतिप्रज्ञायै ॥

च स्यात् । क्लृप्तिः संश्लेषः । प्रतिप्रज्ञातिरसंकीर्णता ॥

स च पुरोडाशः,

॥ वैष्णवो भवति ॥

*कपालनवकस्थः स विष्णुदेवताको भवेत् ॥

॥ विष्णुर्वै यज्ञः ॥

†यजयाचेति नङ् कर्मण्यत्र यज्ञे^२ स हीज्यते ॥

ततश्च,

॥ स्वयैवैनं तद् देवतया स्वेन छन्दसा समर्घयति ॥

किञ्च,

॥ सर्वाणि वाव छन्दांसि च पृष्ठानि च सोमं

राजानं क्रीतमन्वायन्ति ॥

अन्वायन्ति अन्वागच्छन्ति ॥

॥ ‡यावन्तः खलु वै राजानमनुयन्ति तेभ्यः सर्वेभ्य

आतिथ्यं क्रियते ॥

१. 'क्लृष्यै स्यात् प्राणाना' घ. ङ. पाठः. २. 'यज्ञे' क. पाठः.

* 'वैष्णवो नवकपालः पुरोडाशो भवति' आप० श्रौ० सू० १०-३०-१२.

† पा० सू० ३-३-९०. ‡ तथाच तै० सं० — 'यावद्भिर्वै राजानुन्तरैरागच्छति सर्वेभ्यो वै तेभ्य आतिथ्यं क्रियते । छन्दांसि वै सोमस्य राज्ञोऽनुचरणि । अग्नेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वेत्याह गायत्रिया एवैतेन करोति सोमस्यातिथ्यमसि विष्णवे त्वेत्याह त्रिष्टुभ एवैतेन करोति अतिथेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वेत्याह जगत्यै एवैतेन करोत्यग्नये त्वा रायस्पोपदात्रे विष्णवे त्वेत्याहानुष्टुभ एवैतेन करोति श्येनाय त्वा सोमगृते विष्णवे त्वेत्याह गायत्रिया एवैतेन करोति' ६-२-१.

यावन्तोऽमात्यादयः ॥

अत्रापि,

॥ 'अग्निं मन्थन्ति सोमे राजन्यागते ॥

दृष्टान्तमाह—

॥ तद् यथैवादः ॥

किं तददः ,

॥ मनुष्यराज आगतेऽन्यस्मिन् वार्हत्युक्षाणं वा वेहतं
वा क्षदन्ते ॥

अर्हति । 'अर्हः प्रशंसायाम्' इति शतुर्द्धि । पूज्ये मनुष्यराजे ।
* 'राजाहःसन्विभ्यष्ट' । ज्ञानकादावन्यस्मिन् वा । उक्षा बलीवर्दः ।

वेहद् वृषभसंसर्गाद् गर्भध्वंसकरी मता ।

क्षदन्ते, क्षदिर्हिसार्थः । घ्नन्ति ॥

॥ एवमेवास्मा एतत् क्षदन्ते यदग्निं मन्थन्ति ॥

एतद् एतर्हि । अस्मै सगणस्य सोमस्यार्थाय । मन्थन्ति यत् ॥

अग्निमन्थने सति पशुविशसनस्य किमायातमित्यत आह'—

॥ अग्निर्हि देवानां पशुः ॥

'पशुवत् सर्वदेवानामग्निगानन्दकार्यमौ ॥

चतुर्थः स्वर्णः ।

१. 'किमायातमिवाह' क. पाठः.

* 'अथातज्येष्ठान्ता । तस्या अभिमन्थनम्' आ० श्रौ० सू० ४-५-१, २.
'चतुर्द्धे' श्रौ० सू० १०-३१-१०, ११, १२. । पा० सू० ३-२-१३३.
सामिधेन्यः' आ० श्रौ० सू० १०-३१-१०, ११, १२. । पा० सू० ३-२-१३३.

† पा० सू० ५-४-९१ । 'सोमयेवागतात् काले महसंवन्यवान्धवान् । महोक्षं
वा महोजं वा श्रोत्रियायोपकल्पयेत् ॥' याज्ञ० १-१०८. 'अयं सत्कारः स्मृतिषु
प्रसिद्धो युगान्तरधर्मो द्रष्टव्यः' इति सायणः । 'एव्यवत्तादिना पशुकार्यकरत्वात्
पशुदेवानाम्' इति गोविन्दरामः.

इहामि^१मन्थनीर्वक्तुं संप्रैपादि ब्रवीत्यथ^२—

॥ अग्नये मथ्यमानायानुब्रूहीत्याहाध्वर्युः ॥

होतारं प्रति ॥

स च,

॥ *अभि त्वा देवसवितरिति सावित्रीमन्वाह ॥

सवितुर्देवताणो[†] ङीप् ॥

॥ तदाहुः ॥

कथं,

॥ यदग्नये मथ्यमानायानु वाचा[‡] हाथ कस्मात्
सावित्रीमन्वाहेति ॥

यद् यदि । ह खलु^३ । वाचा । वक्तव्यमिति शेषः । अनुवक्तव्यम् ।
अथ ननु । कस्माद्धेतोः ॥

परिहरति—

॥ सविता वै प्रसवानामीशे ॥

प्रसवानामनुज्ञानानाम् । ईशे ईष्टे । § ‘लोपस्त आत्मनेपदेषु’ ॥

१. ‘अथामि’, २. ‘ब्रवीति ह’ क. पाठः. ३. ‘यदि खलु’ छ. पाठः.

* ऋक्सं० १-२-१३-३. ‘अग्नये मथ्यमानायानुब्रूहीत्याह सावित्रीमृचमन्वाह सवितुः प्रसूत एवैनं मन्थति’ तै० सं० ६-३-५. ‘प्रातर्वैश्वदेव्या प्रेषितोऽग्निमन्थनीया अन्वाह पश्चात् सामिधेनीस्थानस्य पदमात्रेऽवस्थायाभिहिङ्कृत्य । अभि त्वा देव सवितर्मही द्यौः पृथिवी च नस्त्वामग्ने पुष्करादधीति तिष्ठणामर्धर्चं शिश्वारभेदा सम्प्रैषात्’ आ० श्रौ० सू० २-१६-१, २. † पा० सू० ४-२-२४. ‡ इह ‘आह’ इति छेदोऽभिमतः सायणगोविन्दस्वामिनोः, तथाच तद्व्याख्या—‘अग्नये अनुकूलया वाचा प्रैषमन्त्रमाह’ इति सायणः. ‘यदग्नये मथ्यमानायेति वार्चान्वाह प्रेषयत्यध्वर्युः’ इति गोविन्दस्वामी. § पा० सू० ७-१-४१.

किञ्च,

॥ सवितृप्रसूता एवैनं तन्मन्थन्ति ॥

एनमग्निम् । तत् तत्र ॥

॥ तस्मात् सावित्रीमन्वाह ॥

अथ,

॥ *मही द्यौः पृथिवी च न इति द्यावापृथिवीयामन्वाह ॥

† 'द्यावापृथिवीशुनासीर—' इति छः ॥

॥ तदाहुर्यदग्नये मध्यमानायानुवाचाहाथ कस्माद्
द्यावापृथिवीयामन्वाहेति ॥

पूर्ववत् । इति चोद्यम् ॥

परिहरति—

॥ द्यावापृथिवीभ्यां वा एतं जातं देवाः पर्यगृह्णन् ॥

वै पुरा ॥

ततश्च,

॥ ताभ्यामेवाद्यापि परिगृहीतः ॥

* 'आशंसायां भूतवच' इति ऋः । परिग्राह्यः ॥

निगमयति—

॥ तस्माद् द्यावापृथिवीयामन्वाह ॥

अथ,

॥ *त्वामग्ने पुष्करादधीति तृचमाग्नेयं गायत्रमन्वाहाम्नौ
मथ्यमाने ॥

एवञ्च,

॥ स्वयैवैनं तद् देवतया स्वेन छन्दसा समर्धयति ॥

अत्र तृचे,

॥ अथर्वा निरमन्थतेति ॥

अस्ति ॥

एतच्च,

॥ रूपसमृद्धम् । एतद् वै यज्ञस्य समृद्धं यद् रूपसमृद्धं
यत् कर्म क्रियमाणमृगमभिवदति ॥

†उक्तार्थम् ॥

अत्र किञ्चिन्नैमित्तिकमाह—

॥ स यदि न जायेत^१ ॥

व्याचष्टे—

॥ *यदि चिरं जायेत^२ राक्षोघ्न्यो गायत्र्योऽनूच्याः ॥

राक्षोहनोऽणि §‘षपूर्वहन्—’ इत्यल्लोपः । वचेः क्यप् छान्दसः ।
रक्षःकर्मकहननकार्याभिवादिन्यो^३ गायत्र्योऽनुवक्तव्या इत्यर्थः ॥

१. ‘जायते’, २. ‘जायेत तदा राक्षोघ्न्यो’, ३. ‘कार्यवादिन्यो’
घ. पाठः.

* ऋक्सं० ४-५-२३-३. † page 31. ‡ ‘अजायमाने त्वेतस्मिन्नेवावसानेऽग्नेर्हंसिन्य-
त्रिणमिति सूक्तमावपेत पुन. पुनरा जन्मनः’ आ० श्रौ० सू० २-१६-४. ‘यदि मथ्यमानो
न जायेत राक्षोघ्नीरनुब्रूयात्’ आप० श्रौ० सू० ७-१३-६. § पा० मृ० ६-४-१३५.

कास्ताः -

॥ अग्ने हंसि न्यत्रिणमित्येताः ॥

ऋचो नव ॥

किमर्थं,

॥ रक्षसामपहत्यै ॥

अग्नौ चिरायमाण किं रक्षसां हननं त्विह ।

इत्यत आह—

॥ रक्षांसि वा एनं तर्ह्यालभन्ते यर्हि न जायते ॥

यर्हि यदा । तर्हि तदा । आलभन्ते परिगृह्णन्ति^१ ॥

व्याचष्टे—

॥ यर्हि चिरं जायते ॥

यर्हि यदा ॥

॥ स यद्येकस्याभेवानूक्तायां जायेत^२ यदि द्वयोरथोत ब्रुवन्तु^३

जन्तव इति जाताय जातवतीमभिरूपामनुब्रूयात् ॥

अग्नेर्हंगीय एकस्यामृच्युक्तायामथ द्वयोः ।

अस्योपलक्षणत्वेन तृचाद्युक्तावथापि वा ॥

यदि जायेताग्निरत्रोत ब्रुवन्तिवत्यृचं वदेत् ।

१. 'परिगृह्णन्ति यर्हि चिरं', २. 'जायते' घ. ड. पाठः.

* ऋक्सं० ८-६-२४-१. । ह्रक्सं० १-१-७-५. 'जातं श्रुत्वानन्तरेण प्रणवेन शिष्टमुपसंतनुयात् । शिष्टोत्तमम् । उ । ब्रुवन्तु जन्तव आग्ने हस्ते न स्वादिनमित्यर्थं आरभेत्' आ० श्रौ० सू० २-१६-५, ६, ७

जातवतीम् । वृत्रहाजनीति जनिधातुमतीम् ॥

॥ यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम् । *आयं हस्ते न खादिनमिति ॥

अन्वाहेति शेषः ॥

आभिरूप्यमाह—

॥ हस्ताभ्यां ह्येनं मन्थन्ति ॥

किञ्चास्ति,

॥ शिशुं जातमिति^१ ॥

व्याचष्टे—

॥ शिशुरिव वा एष प्रथमजातो यदग्निः ॥

यत् यः ॥

इवशब्दः कुत इत्याह—

॥ न बिभ्रति विशामग्निं स्वध्वरमिति ॥

अस्ति ॥

ततः किं,

॥ यद्वै देवानां नेति तदेषामोमिति ॥

†देवानां वर्णव्यत्यासेन वेदानाम् । मन्त्राणां यन्नेति पदं तदो-
मित्यस्यार्थे वर्तते ।

१. 'जातमिति शिशुरिव' घ. ड. पाठः.

* ऋक्सं० ४-५-२८-५. † 'यद्वै देवानां वेदानामिति वा वर्णसादृश्येन । आह च 'अप्यक्षरवर्णसाम्यानिर्ब्रूयान्न त्वेव न निर्ब्रूयान्न संस्कारमाद्रियेत' (या० नि० २-१) इति, 'तदेषामोमित्यनुज्ञावचनेन प्रतिषेधविपरीत उपमार्थो लक्ष्यते' इति गोविन्दस्वामी. 'देवानां देवप्रतिपादकानां मन्त्राणाम् । यद्वा दकारवकारयोर्विपर्यासेन वेदानाम्' इति सायणः.

दृष्टान्तेष्वविसंवादादोमेवार्थः' प्रदर्श्यते ।

*व्यवस्थेयं च नैरुक्ती नञिवार्थः पदस्तु परः ॥

पूर्वभूतो निषेधार्थो मन्त्रेष्वेव न चान्यतः ।

†'अग्निर्न ये भ्राजसे'ति ‡'न वा उ' इति दर्शनात् ॥

इत्यतोऽत्र ह्यवोचाम नञा शिशुरिवेति वै ॥

॥ §प्रदेवं देववीतये ॥

इत्यन्वाहेति शेषः ॥

अत्र,

॥ भरता वसुवित्तममिति ॥

अस्ति ॥

ततः किम्,

॥ "प्रह्रियमाणायाभिरूपा ॥

ऊसो डे ।

अग्नेः प्रह्रियमाणस्य सङ्गतार्था भवेदियम् ।

भरतेति ह्यो भत्वम्^१ ॥

॥ यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम्^२ ॥

१. 'दृष्टान्तेष्वपि संवादादोमेवार्थः', २. 'समृद्धम् आस्वे' घ. ड. पाठः.

* "नामोत्तरभाविनो नञ उपमाधायतामाचष्टे । आह च यास्कः—'नेति प्रतिषेधार्थायो भाषायाम् उभयमन्वव्यायम्' इति, 'उपरिष्ठादुपाचार उपमार्थीयः' इति च" (नि० १-४) इति गोविन्दस्वामी । ऋक्सं० ८-३-१२-२. † ऋक्सं० २-३-१०-६. § ऋक्सं० ४-५-२९-१. ¶ 'जातायानुवूहि प्र वि' इति ऋक्सं० १-१-१०-१० काण्डे काण्ड एवैनं क्रियमाणे समर्धयति गायत्री सर्वान्वाह' तै० सं० ६-३-५. ॥ 'आहवनीये प्रक्षिप्यमाणोऽयं मथितोऽग्निः प्रह्रियमाणः' इति सायणः. § पा० सू० वा० ८-२-३२.

अत्र ,

॥ आ स्वे योनौ निषीदत्विति ॥

अस्ति ॥

व्याचष्टे—

॥ एष ह वा अस्य स्त्रो योनिर्यदग्निरग्नेः ॥

यद् यः ।

अग्निराहवनीयोऽग्नेः स्थानं निर्मथितस्य वै ॥

॥ *आ जातं जातवेदसीति ॥

अन्वाहेति शेषः ॥

व्याचष्टे—

॥ जात इतरो जातवेदा इतरः ॥

†जातमिति निर्मथ्य उक्तो जातवेदसीत्याहवनीय उक्त इत्यर्थः ॥

॥ प्रियं शिशीतातिथिमिति ॥

अस्ति ॥

॥ एष ह वा अस्य प्रियोऽतिथिर्यदग्निरग्नेः ॥

यद् यः ॥

॥ स्योन आ गृहपतिमिति ॥

अस्ति ॥

* ऋक्सं० ४-५-२९-२. † 'इदानीं मथितोऽग्निः सद्यः समुत्पन्नत्वाजातः । पूर्वसिद्धाहवनीयोऽग्निरिदानीं जातमिममग्निं वेत्तीति जातवेदा ' इति सायणः. 'वेद इति धननाम, हविलक्षणं धनं जातमस्य ' इति गोविन्दस्वामी.

॥ शान्त्यामेवैनं तद् दधाति ॥

शान्त्यां सुखनाम्ना^१ स्योनपदेनोक्तायाम् । एनं^२ प्रहृतमग्निम् ।
दधाति स्थापयति । तत् तत्र^३ ॥

॥ *अग्निनाग्निः समिध्यते कविर्गृहपतिर्युवा । हव्यवाङ्
जुहास्य इत्यभिरूपा ॥

अनुवक्तव्या ॥

॥ यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम् ॥

†‘अग्निनेति पादो अग्निदैवतो निर्मन्थ्य आहवनीयश्च’ इति सर्वानु-
क्रमण्याम् । मथितनिहितेनाग्निनाहवनीयोऽग्निर्दीप्यत इति हि गम्यते ॥

॥ ‡त्वं ह्यग्ने अग्निना ॥

इतीयं चानुवक्तव्या ॥

तत्र,

॥ विप्रो विप्रेण सन् सतेति ॥

अस्ति ॥

व्याचष्टे—

॥ §विप्र इतरो विप्र इतरः सन्नितरः सन्नितरः ॥

१. ‘सुखनाम्नि’ क. पाठः. २. ‘एनं हत’ ख ग. पाठः. ३. ‘तम्’
क. पाठः. ४. ‘निर्मन्थ्याहवनीयश्च’ मुद्रितपाठः, ‘निर्मन्थ्याहवनीयाभ्याम्’
घ ङ. पाठः. ५. ‘दीप्त’ क. पाठः.

* ऋक्सं० १-१-२२-६ त मं० १. सू० १२. † ऋक्सं० ६-३-३१-४.
§ ‘अग्ने मह्यो असि ब्राह्मणभारत’ (तै० ब्रा० ३-५-१.) इति श्रुतेर्ब्राह्मणजात्यभिमानित्वाद्
विप्रत्वम् इति सायणः.

स्वन्त आहवनीयोऽत्र शान्तो निर्मथ्य उच्यते ।
विप्रो मेधावी । सन् सुखभावः ॥

॥ सखा सख्या समिध्यस इति ॥

अस्ति ॥

व्याचष्टे—

॥ एष ह वा अस्य स्वः सखा यदग्निरग्नेः ॥

स्वः आत्मीयः । यद् यः ॥

॥ *तं मर्जयन्त सुक्रतुं पुरोयावानमाजिषु ॥

इत्यन्वाह ॥

अत्रास्ति,

॥ स्वेषु क्षयेषु वाजिनमिति । एष ह वा अस्य स्वः क्षयो
यदग्निरग्नेः ॥

यद् यः । क्षयो निवासस्थानम् ॥

॥ †यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवा इत्युत्तमया परिदधाति ॥

संप्रापयेत् त्रिरुक्तया ॥

व्याचष्टे—

॥ ‡यज्ञेन वै तद् देवा यज्ञमयजन्त यदग्निनाग्निमयजन्त ॥

ते देवा अग्निनाग्निमयजन्तेति यत् तद् यज्ञेन यज्ञमयजन्त । तत् ततः ॥

* ऋक्सं० ६-६-६-३. † ऋक्सं० २-३-२३-४ 'यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवा इति परिदधात् सर्वत्रोत्तमां परिधानीयेति विद्यात्' आ० श्रौ० सू० २-१६-७, ८.
‡ 'साध्या वै देवा अस्मिन् लोक आसन् नान्यत् किञ्चन मियत् तेऽग्निमेवामये मेधाया लभन्त नह्यन्यदालम्भ्यमविन्दन् ततो वा इमाः प्रजाः प्राजायन्त यदग्निरग्निं मयित्वा प्रहरति प्रजानां प्रजननाय' तै० सं० ६-३-५.

॥ ते स्वर्गं लोकमायन् ॥

अगच्छन् ॥

॥ तानि धर्माणि प्रथमान्यासन् । ते ह नाकं महिमानः
सचन्त । यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवा इति ॥

व्याचष्टे—

॥ छन्दांसि वै साध्या देवास्तेऽग्रेऽग्निनाग्निमयजन्त ॥

ततः,

॥ ते स्वर्गं लोकमायन् ॥

किञ्च,

॥ आदित्याश्चैवेहासन्नङ्गिरसश्च तेऽग्रेऽग्निनाग्निमयजन्त ।
ते स्वर्गं लोकमायन् ॥

एवञ्च,

॥ सैषा स्वर्ग्याहुतिर्यदग्न्याहुतिः ॥

यद् या । स्वर्ग्या स्वर्गप्राप्तिहेतुः ॥

पुनः स्तौति—

॥ यदि ह वा अप्यब्राह्मणोक्तो यदि दुरुक्तोक्तो यजते ॥

*अब्राह्मणोक्तः स्मृत्यादौ प्रोक्तो ह्यब्राह्मणस्त्विति ।

तद्यथा—

“अब्राह्मणास्तु पद् प्रोक्ता इति शान्तातपोऽब्रवीत् ।

आद्यस्तु राजभृत्यः स्याद् द्वितीयः कर्षाविक्रयी ॥

* ‘ब्राह्मणं विधायकं वाक् । तेन प्रेरितो ब्राह्मणोक्तः । तद्विपरीतः पण्डितमन्यः स्वशुष्यैव यत्किञ्चिद् योऽनुनिष्ठति सोऽन्यथा कर्तेतः । अथवा स्मृतिष्वब्राह्मणत्वेन प्रतिपादितो योऽस्ति सोऽयमब्राह्मणोक्तः’ इति सायणः. ‘ब्राह्मणैर्लोक्तः अब्राह्मणोक्तः’ इति गोविन्दस्वामी. आश्विनप्रकरणे.

तृतीयो बहुयाजी स्याच्चतुर्थो ग्रामयाजकः^१ ।

पञ्चमः प्रभुरेतेषां^२ ग्रामस्य नगरस्य च ॥

अनागतां तु यः पूर्वा^३ सादित्यां चैव पश्चिमाम् ।

नोपासीत द्विजः सन्ध्यां ब्रह्मबन्धुः स गर्हितः ॥ ”

इति । क्रयविक्रयी क्रीत्वा विक्रयं कुर्वन् । *बहुयाजी स्मार्तकर्मोप-
दर्शकः । याजिनः पुरस्ताद् बहुच् । †ग्रामयाजकः श्रौतकर्मोपदर्शकः ।
एतेषां पञ्चमो ग्रामनगरयोः प्रभुः[§] । ब्रह्मबन्धुः जातिब्राह्मणः ।
दुरुक्तैरपवादैरुक्तः ख्यातो दुरुक्तोक्तोऽभिशस्तकः[॥] ॥

॥ अथहैषाहुतिर्गच्छत्येव देवान्न पाप्मना संसृज्यते ॥

अथह तथापीत्यर्थः । न संसृज्यते न बाध्यते । पाप्मना पापेन ।
एषाहुतिः ॥

१. ‘ तृतीयो बहुयाजाख्यश्चतुर्थोऽश्रौतयाजकः । पञ्चमो ग्रामयाजी च पष्ठो ब्रह्मबन्धुः
स्मृतः ’ इति सायणभाष्ये. २. ‘ एतेषां पञ्चमो याजी ’, ३. ‘ सन्ध्यां प्रातः सनक्षत्रां ’
घ. ड. पाठः.

* ‘ बहून् हि याजयेद् यस्तु वर्णवाह्यांश्च नित्यशः । म्लेच्छाश्च शौण्डिकांश्चैव स विप्रो
बहुयाजकः ’ इति बृहत्पराशरसंहिता अ० ७, श्लो० ३५४. ‘ यस्तु सत्यपि जावने
धनाधिक्यवाञ्छया याजनशालः सोऽत्र बहुयाजी विवक्षितः ’ इति सायणः. † पा० सू०
५-३-६८. ‡ ‘ शूद्रातिरिक्तयाजी यो ग्रामयार्जाति कीर्तितः ’ ब्रह्मवे० पु० प्र० ख० अ०
३०. § ग्रामे नगरे च योग्यायोग्याश्च यावन्तः सन्ति धनाभिलाषेण तावतां सर्वेषां
याजको ग्रामनगरयाजी ’ इति सायणः. ॥ ‘ दुरुक्तोक्त्या उक्तः दुरुक्तोक्तः । अप्रशस्तैः
शब्दैरभिहित इत्यर्थः ’ इति गोविन्दस्वामी, ‘ पुरुषेणान्यथावबुद्धं विधिवाक्यं दुरुक्तं, तेन
प्रेरितो दुरुक्तोक्तः ’ इति सायणः.

विदुषः फलमाह

॥ गच्छत्यस्याहुतिर्देवान्नास्याहुतिः पाप्मना संसृज्यते य
एवं वेद' ॥

अस्य वेदितुः ॥

अथ सर्वाः स्तौति —

॥ ता एतास्त्रयोदशान्वाह रूपसमृद्धाः । एतद् वै यज्ञस्य
समृद्धं यद् रूपसमृद्धं यत् कर्म क्रियमाणमृगभिवदति । तासां
त्रिः प्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमाम् । ताः सप्तदश संपद्यन्ते ॥

त्रयोदश चतुर्गुक्ता भवन्ति दश सप्त च ॥

॥ सप्तदशो वै प्रजापतिः ॥

कथं,

॥ द्वादश मामाः पञ्चर्तवः ॥

*हेमन्तशिशिरैक्येन ऋतूनां पञ्चतोदिता ॥

॥ तावान् संवत्सरः । संवत्सरः प्रजापतिः । प्रजापत्यायतनाभि-
रेवाभी राक्षोति य एवं वेद ॥

पुनः स्तौति—

॥ त्रिः प्रथमां त्रिरुत्तमामन्वाह यज्ञस्यैव तद् बसौ
नह्यति स्थेम्ने बलायाविस्रंसाय ॥

*उक्तार्थम् ॥

पञ्चमः खण्डः ।

आतिथ्येष्टिः प्रस्तुतास्यामग्निमन्थनमीरितम् ।

अथाज्यभागयोराह त्वनुवाक्ये प्ररोचयन् —

॥ *समिधार्गिन् दुवस्यत[†]आप्यायस्व समेतु त इत्याज्यभागयोः
पुरोनुवाक्ये भवतः ॥

ते च,

॥ ‡ आतिथ्यवत्यौ ॥

आतिथ्यमतिथिसम्माननं, तद्वत्यौ ॥

किञ्च,

॥ रूपसमृद्धे एतद् वै यज्ञस्य समृद्धं यद् रूपसमृद्धं
यत् कर्म क्रियमाणमृगभिवदति ॥

नन्वाग्नेयी तु समिधा युक्तातिथिपदेन वै ।

आप्येति सौम्या अतिथिशब्दयोगः कथं भवेत् ॥

इत्यत आह—

॥ सैषाग्नेय्यतिथिमती न सौम्यातिथिमत्यस्ति ॥

§सोमादृचणष्टाप् ।

ऋक् सौम्यातिथिशब्देन युक्ता नैवोपलभ्यते ॥

॥ यत् सौम्यातिथिमती स्याच्छश्वत् सा स्यात् ॥

यद् यदि । ¶शश्वद् यथाकामम् । अस्ति चेत् स्यादेव ॥

* ऋक्सं० ६-३-३६-१, † ऋक्सं० १-६-२२-१, ‡ 'धाग्ये अतिथिमन्तौ'
आ० श्रौ० सू० ४-५-३, § पा० सू० ४-२-३०, ¶ 'शश्वदिति बहुनाम' इति
गोविन्दस्वामी 'शश्वद् अवश्यम्' इति सायणः.

कथं तर्हि,

॥ एतत् त्वेवैषातिथिमती यदापीनवती ॥

एतद् एतेन प्रकारेण । आप्यायिधातुयोग आपीनत्वम् । के *‘प्यायः
पी’ । †‘ओदितश्च’ । यद् यस्मात् ॥

कथं,

॥ यदा वा अतिथिं परिवेविषत्यापीन इव वै स तर्हि भवति ॥

वेविषति । विपेर्जुहोत्यादेर्लट् । ‡‘निजां त्रयाणां गुणः श्लौ’ ।
§‘अद्भ्यस्तात्’ ।

भोजयन्ति श्वधानाः स्वगृहेषु यदातिथिम् ।

तदा स’ पुष्टसर्वाङ्ग आपीनः खलु दृश्यते ॥

एवमाप्यायियोगेन ऋचोऽतिथिपदान्वयः ।

इव एव ॥

॥ तयोर्जुषाणेनैव यजति ॥

तयोराज्यभागयोः ।

¶जुषाणोअग्निःसोमआदिर्यजुर्द्रुन्द्रो जुषाणकः ॥

आज्यभागावित्यमुक्त्वा’ प्रधानस्य ब्रवीत्यथ—

॥ ‘इदं विष्णुर्विचक्रमे तदस्य प्रियमग्नि पाथो अश्यामिति
वैष्णव्यौ ॥

ऋचौ ॥

१. ‘सु’, २. ‘भागवित्यमुक्त्वा’ प. ढ. पाठः.

* पा० सू० ६-१-२८. † पा० सू० ८-२-४५. ‡ पा० सू० ७-४-७५.
§ पा० सू० ७-१-४. § ‘जुषाणो अग्निराज्यस्य वेतु’, ‘जुषाणः सोम आज्यस्य
हविषो वेतु’ इति मन्त्रद्वयम्. ¶ ऋचोः १-२-७-२. ऋचोः २-२-२४-५.

तत्र च,

॥ त्रिपदामनूच्य चतुष्पदया यजति^१ ॥

अनूच्येदंविगायत्रीं तदस्यत्रिष्टुभा यजेत् ।

त्रिपदा चात्र गायत्री चतुष्पात् त्रिष्टुबेव च ।

*पादस्य लोपे †पादः पद्मावृचीति‡ तु निर्वचः ॥

एवञ्चर्द्धये,

॥ सप्त पदानि भवन्ति ॥

ततः किं,

॥ शिरो वा एतद् यज्ञस्य यदातिथ्यम् ॥

शिरोवत्^२ प्रधानमङ्गम् § ॥

ततोऽपि किं,

॥ सप्त वै शीर्षिन् प्राणाः ॥

ङिलुक् । †शीर्षिण शिरसि ।

नेत्रे श्रोत्रे घ्राणबिले वाक् प्राणाः सप्त मूर्धनि ॥

॥ शीर्षिन्नेव तत् प्राणान् दधाति ॥

तत् तेन सप्तपदवचनेन । शीर्षिण शिरसि । दधाति स्थापयति ॥

१. 'यजन्ति' घ. पाठः. २. 'शिरो वा' क. पाठः.

* पा० सू० ५-४-१३८. † पा० सू० ६-४-१३०. ‡ पा० सू० ४-१-९.
§ 'शिरो वा एतद् यज्ञस्य ज्योतिष्टोमस्य यदातिथ्या । दीक्षणीया कर्तृसंस्कारः । आरम्भः प्रायणीया । ततश्चातिथ्यैव यज्ञस्य मुखं भवति', ¶ 'शीर्षिण मुखे' इति गोविन्दस्वामी.

अथ स्विष्टकृतः प्राहानुवाक्यां याज्यया सह—

॥ *होतारं चित्ररथमध्वरस्य †प्र प्रायमग्निर्भरतस्य शृण्व
इति स्विष्टकृतः संयाज्ये भवत आतिथ्यवत्यौ रूपसमृद्धे ।
एतद् वै यज्ञस्य समृद्धं यद् रूपसमृद्धं यत् कर्म क्रियमाण-
मृगभिवदति ॥

‡उक्तार्यम् ॥

ते च,

॥ त्रिष्टुभौ भवतः ॥

तच्च त्रिष्टुप्त्वं,

॥ ‡मेन्द्रियत्वाय ॥

स्यात् ॥

अथेष्टि' संस्थामाह—

॥ 'इळान्तं भवति ॥

आतिथ्याख्यं कर्म ॥

कस्मादेवम्,

॥ इळान्तेन वा एतेन देवा अगधनुवन् यदातिथ्यम् ॥

एतेनातिथ्याख्यकर्मणा ॥

॥ तस्मादिळान्तमेव कर्तव्यम् ॥

१. 'अथेष्टे' क पाठः.

* ऋक्सं० ३. ५-२२-५. ऋक्सं० ५-२-११-४. † page 31 २. 'इन्द्रिय
वै त्रिष्टुप्' तै० सं० २-५-१०. ‡ 'अर्वातिथ्येऽन्ता' आप० श्रौ० सू० ४-५-१
'इळान्ता सन्तिष्ठते' आप० श्रौ० सू० १-२१-१५.

ततश्च,

॥ प्रयाजानेवात्र यजन्ति नानुयाजान् ॥

अत्रातिथ्येष्टौ ।

लुप्यन्तेऽत्र त्वनूयाजा इळायाः परतो हि ते ॥

कुतः,

॥ प्राणा वै प्रयाजानुयाजाः ॥

प्रोत्कर्षेऽनुरविच्छेदे घञ् कर्मण्यर्चनं यजिः ।

उत्कृष्टाविच्छिन्नपूज्या यागास्ते प्राणवत् खलु ॥

तत्र च,

॥ ते य इमे शीर्षन् प्राणास्ते प्रयाजाः ॥

शीर्षन् शिरसि ।

शिरस्याः सप्त ये प्राणास्ते प्रयाजाः श्रुतौ श्रुताः* ।

द्विस्त इत्यादरात् ॥

॥ येऽवाञ्चस्तेऽनुयाजाः ॥

प्राणा इत्येव ।

नाभेरधो ये रेतस्यः पुरीष्यो मूत्र्य एव च ।

†प्राणास्त्रयस्तेऽनुयाजा इति वेदेष्वधीयते ॥

एवं स्थिते,

॥ ‡स योऽत्रानुयाजान् यजेद् यथेमान् प्राणानालुप्य

शीर्षन् धित्मेत् तादृक् तत् ॥

* 'प्राणा वै प्रयाजा अपाना अनुयाजाः' इति शा० ब्रा० ७-१. । 'त्रयोऽनुयाजाः इम एवास्य तेऽवाञ्चस्त्रयः प्राणाः' शा० ब्रा० ११-२-६-९. † 'तदिडान्तं भवति नानुयाजान् यजन्ति शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यं पूर्वार्धो वै शिरः पूर्वार्धमेवैतद् यज्ञस्याभिसंस्करोति स यद्दानुयाजान् यजेद् यथा शीर्षतः पर्याहृत्य पादौ प्रतिदध्यादेवं तत् तस्मादिडान्तं भवति नानुयाजान् यजन्ति' श० ब्रा० ३-४-१-२६

यो होतानुयाजान् यजेत् स इमानवाञ्चस्त्रीन् प्राणानालुप्य
स्वस्थानादुत्पात्र्य शीर्षेण शिरसि धित्सेन्निधातुमिच्छेत् । निदध्यादित्यर्थः ।
तादृक् तादृशम् । तदनुयाजकरणम् ॥

न चैवं भवत्विति मन्तव्यमित्याह—

॥ अतिरिक्तं तत् ॥

*उदावर्ताख्यरोगात्मा स विकारो हि देहिनः ।
रिचेर्भावे क्तः ॥

॥ समु वा इमे प्राणा विद्रे ये चेमे ये चेमे ॥

उ पुनः । १ 'व्यवहिताश्च' । संविद्रे । २ 'वेत्तेर्विभाषा' इति मस्यातो रुट् ।
३ 'लोपस्त आत्मनेपदेषु' । संविद्रते । इम इत्यभिनयति ।

शिरस्याः सप्त ये प्राणा ये त्रयोऽवाञ्च एव ते ।

'स्वस्थानस्थाः सकृताश्च भवेयुर्देहपोषदाः ॥

स्तौति—

॥ तद् यदेवात्र प्रयाजान् यजन्ति नानुयाजान् ॥

१. 'त्रयोऽवाञ्च' घ पाठ

* 'यत्रोर्ध्वं जायते वायोरावर्तः स चिकित्सकैः । उदावर्त इति प्रोक्तो व्याधि-
स्तत्रानिलः प्रभुः ॥' तयान् मृथुः—'अवधोर्ध्वं च भावानां प्रवृत्तानां स्वभावतः । न
वेगान् धारयेत् प्राज्ञो वातादीनां त्रिजरीरिषु । वातविण्मूत्रजृम्भाशुक्षवोद्गारवर्माग्निद्रवैः ।
व्याहन्यमानैर्दाहैरुदावर्तो निरुच्यते । क्षुत्तृष्णाश्वासनिद्राणामुदावर्तो विधारणात् । त्रयो-
दशविधश्वासो भिन्न एतैस्तु कारणैः । सर्वे वेतेषु विधिवदुदावर्तेषु कृत्स्नशः । वायोः
क्रिया विधातव्या स्वमार्गप्रतिपत्तये ॥' उत्तरतन्त्रे अ० ५५. १ पा० सू० १-४-८२.
‡ पा० सू० १-१-१ २ पा० सू० १-१-४१. ॥ 'अव्याहृतगतिर्यस्य स्थानस्थः
प्रकृतौ स्थितः । वायुः स्थान् सोऽधकं जीवेद् बीतरोगः समाः शतम् ॥' चरकसंहिता
चिकित्सितस्थाने अ० २८ आ० २

प्रयाजा एव यष्टव्या नानुयाजा इतीह यत् ।

तदेव खलु कर्तव्यं नान्यथेत्येष निर्णयः ॥

किञ्च,

॥ तत्र स काम उपाप्तो योऽनुयाजेषु योऽनुयाजेषु ॥

अनुयाजफलं प्राणाः प्रयाजैरेव ते धृताः ।

*उभयेऽपि प्राणतया संस्तूयन्ते श्रुतौ खलु ॥

†द्विरुक्तिरुक्तार्था ॥

षष्ठः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचितायां महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
सुखप्रदायां तृतीयोऽध्यायः^१ ॥

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

राजक्रयस्तृतीये तु प्रोक्त आतिथ्यया सह ।

अथाभिष्टवमाख्यातुमितिहासं ब्रवीति ह—

॥ यज्ञो वै देवेभ्य उदक्रामद् न वोऽहमन्नं भविष्यामीति ॥

युष्माकमन्नं नैवाहं भवितेत्यभिधाय वै ।

‡यज्ञ उत्क्रान्तवान् देवगणान् क्रोधान्वितः पुरा ॥

१. 'षड्गुरुशिष्येण विरचितायां ब्राह्मणव्याख्यायां तृतीयोऽध्यायः' घ. ड. पाठः.

* 'प्राणा वै प्रयाजानुयाजाः' श० ब्रा० १४-२-२-५१. ; page 44.

‡ 'यज्ञशब्देनात्र प्रवर्ग्यो विवक्षितः' इति सायणगोविन्दस्वामिनौ.

॥ नेति देवा अब्रुवन् अन्नमेव नो भविष्यसीति ॥

नास्त्यन्नमन्यदस्माकं भवान्नमिति तेऽवदन् ॥

॥ तं देवा विमेथिरे ॥

तमगृहीतानुनयम् । विमथनं ताडनम् ॥

॥ स हैभ्यो विहृतो न प्रबभूव ॥

विशब्दः प्रार्थे । प्रहृतस्ताडितः । भिसो भ्यस् । एभिर्देवैः ।
न प्रबभूव समर्थो नाभवत् ॥

॥ ते होचुर्देवाः ॥

हेति तापे । ते प्रहृताऽनमर्थयज्ञकाः ॥

कथं,

॥ न वै न इत्थं विहृतो^१ऽलं भविष्यति हन्तेमं यज्ञं
सम्भरामेति ॥

नः अस्मभ्यम् । इत्थं विहृतस्ताडितः । अलं पर्याप्तः । *हन्तेत्याभि-
मुख्ये । सम्भराम । लोट् । आट् । भृञ् भरणे । प्रवर्ग्यसम्भारैः
पुष्टाङ्गं कुर्मः ॥

॥ तथेति तं संजभ्रुः ॥

तथेति निश्चयं कृत्वा यज्ञं देवा अपोपयन् ।

भृञो लिट् । भो जः ॥

१. 'प्रहृतो' घ. पाठ

* 'हन्तेत्यन्त.करणवृत्तेरभिप्रायः । सूचनम् एवमभिप्रायं कृतवन्त इत्यर्थः.'

॥ तं संभृत्योचुरश्विनाविमं भिषज्यतमिति ॥

भृजो ह्यपि तुक् । भिषजिति कण्ड्वादेर्यको लोट् । हे अश्विनौ
यज्ञमिमं युवामरोगं कुरुतमित्यूचुर्देवा इत्यर्थः ॥

नन्वन्येषु सत्सु दस्रौ किमूचुरत उच्यते—

॥ *अश्विनौ वै देवानां भिषजौ ॥

भिषज्ये सर्वदेवानां मध्ये तौ कुशलौ खलु^१ ॥

॥ †अश्विनावध्वर्यू ॥

अध्वर्यू अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ । ‡‘अश्विनावध्वर्यू आध्वर्यवाद्’
इत्यृतुपैषेऽ[§] ह्यधीयते ॥

॥ तस्मादध्वर्यू घर्मं संभरतः ॥

तस्मात् तथाहि ॥

॥ तं सम्भृत्याहतुर्ब्रह्मन् †प्रवर्ग्येण प्रचरिष्यामो
होतरभिष्टुहीति ॥

अध्वर्यू ॥

प्रथमः खण्डः ।

१. ‘किमूचुरत आह’ घ. ङ. पाठः २. ‘खलु अत्रापि अश्विना’ क. पाठः.

* अश्विनोर्देवभिषक्तवं च ‘देवा वै सत्रमासत’ (तै० आ० ८-२) इत्यनुवाके—
‘ते देवा अश्विनावब्रुवन् भिषजौ वै स्थः इदं यज्ञस्य शिरः प्रानधत्तमिति’ इत्यः दिनेत्तम्.
† ‘अश्विनौ हि देवानामध्वर्यू आस्ताम्’ तै० आ० ८-२. ‡ आप० श्रौ० सू० ११-१९-८.
§ ऋतुयाजार्थं भैत्रावरुणेन पठितव्या मन्त्रा ऋतुप्रेषाः. ‘प्रवर्ग्यशब्दः कर्मविशेष-
वचनः प्रवृज्यतेऽस्मिन् घर्मः इति.

*धर्मं त्वभिष्टुहीत्येवं होताध्वर्युप्रचोदितः,

॥ 'ब्रह्म जज्ञानं प्रथमं पुरस्तादिति प्रतिपद्यते ॥

प्रतिपत्तिरारम्भः ॥

व्याचष्टे—

॥ ब्रह्म वै बृहस्पतिः ॥

देवानां बृहतां पाता रक्षको वेद एव हि ॥

॥ ब्रह्मणैवैनं तद् भिषज्यति ॥

तत् तत्र । एनं यज्ञम् ।

अवस्येत् प्रणवेनात्र' ऋचं प्रोच्यानवानतः[†] ।

§ 'ऋचमृचमनवानमुक्त्वा' इत्यादि हि सूत्र्यते ॥

¶ ब्रह्माष्टकं सूत्रपठिता तथेयंपिमहानभि ।

भिषज्यत्यरोगं करोति ॥

॥ § इयं पित्र्ये राष्ट्र्येत्यग्र इति ॥

अभिष्टुयादिति शेषः ॥

व्याचष्टे—

॥ वाग्वै राष्ट्री ॥

ईश्वरी राष्ट्री ॥

१. 'प्रणवेनात्र' घ. पाठ.

* धर्मशब्दः प्रवर्गशब्दविवर्चनः. तै० सं० ४-२-८. † अनवानतः = अनुच्छासेनेत्यर्थः. २ आ० श्रौ० सू० ४-६-२. ¶ आ० श्रौ० सू० ४-६-३.
§ अथर्वसं० ४-१-२

॥ वाचमेवास्मिस्तद् दधाति ॥

अस्मिन् यजमाने । तत् तत्र ॥

॥ *महान्मही अस्तभाय द्विजात इति ॥

अभिष्टुयात् ॥

इयं च,

॥ ब्राह्मणस्पत्या ॥

पत्यन्ताण्यः† ॥

॥ ब्रह्म वै बृहस्पतिर्ब्रह्मणैवैनं तद् भिषज्यति ।

‡अभि त्वं देवं सवितारमोण्योरिति ॥

अभिष्टुयात् ॥

इयं च,

॥ सावित्री ॥

सवितृदेवत्या ॥

॥ प्राणो वै सविता ॥

प्राणयतीति व्युत्पत्त्या ॥

॥ प्राणमेवास्मिस्तद् दधाति ॥

तत् तत्र । अस्मिन् यजमाने ॥

॥ §संसीदस्व महाँ असीत्येवैनं समसादयन् ॥

* तै० सं० २-३-१४. † पा० सू० ४-१-८५. ‡ तै० सं० १-२-६.
§ ऋक्सं० १-३-९-४.

*खरदेशे †महावीरमेनं देवा असादयन् ॥

॥ ‡अञ्जन्ति यं प्रथयन्तो न विप्रा इति ॥

अभिष्टुयात् ॥

इयं च,

॥ अज्यमानायाभिरूपा ॥

अज्यमानं महावीरमभिधानुमियं क्षमा^४ ॥

॥ यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम् ॥

†उक्तार्थम् ॥

॥ ‡पतङ्गमक्तमसुरस्य मायया यो नः सनुत्यो अभिदासदग्ने

*भवानो अग्ने सुमना उपेताविति द्वे द्वे अभिरूपे ॥

प्रतिप्रतीकं द्वित्वार्था वीप्सा तेन ऋचोऽत्र षट् ॥

॥ यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम् ।

‡कृणुष्व पाजः प्रसितिं न पृथ्वीमिति पञ्च ॥

ऋचः ॥

* खरो नाम महावीरमन्तापनप्रक्षालनार्थं सिकताभिः कल्पितो देश उच्यते । तत्कल्पनं चापस्तम्बसूत्रे — 'तत् खरो गगानुपवपात । उत्तरेण गार्हिपत्यमेकम् उत्तरेणा- हवनीयमेकम् । उत्तरपर्व द्वार प्रत्यु' लक्षणं करोति वात्यतो निष्पेचनवन्तम् ।' इति १५-६-२०, २१, २२. तत्प्रमाणं चाट् बोधायनः—'प्रादेशमात्रं परिमण्डलम्' इति. † प्रवर्यहविराश्रयभूतो मृन्मयस्यविशेषो महावीरः । तन्निर्माणप्रकारश्चापस्तम्बसूत्रे— 'संप्रक्षिप्य मृदं मगस्य क्षिरोऽर्मानि पिण्डं कृत्वा यज्ञस्य पदे स्थ इत्यङ्गुष्ठान्यां निगृह्य महावीरं करोति । श्रुद्धि पथोद्विगमपारमितोद्वि ता प्रादेशमात्रमूर्ध्वसानुसुपरिष्ठादासेचनवन्तं मध्ये सन्नतं वायव्यप्रकारम्' इति १-५-२-१४. ‡ ऋक्सं० ४-२-२१-२. § विनियोग-श्चानयोरश्वलायनश्रौतसूत्रे — 'गोरीदम्बं कृत्वा अर्मानि समाजमाने, अञ्जन्ति यं प्रथयन्तो न विप्रा इत्यज्यमाने' इति ४-३-३. * page 31 † ऋक्सं० ८-८-३५-१ ॥ ऋक्सं० ४-५-७-४ ‡ ऋक्सं० ३-१-१८-१ † ऋक्सं० ३-४-२३-१.

ताश्च,

॥ राक्षोघ्न्यः ॥

रक्षःकर्मकहननकार्यग्निप्रतिपादनसमर्थाः । रक्षोहनोऽणि, *‘पपूर्वहन्-’
इत्यल्लोपः ॥

आसामभिष्टवश्च,

॥ रक्षसामपहत्यै ॥

स्यात् ॥

॥ †परि त्वा गिर्वणो गिरो‡ऽधि द्वयोरदध्वा उक्थ्यं वचः
§शुक्रं ते अन्यद् यजतं ते अन्यद् ॥अपश्यं गोप्तामनिपद्यमानमिति
चतस्र एकपातिन्यः ॥

एकत्वयोगिन्यः§ ॥

॥ ता एकविंशतिर्भवन्ति ॥

ब्रह्मजज्ञाद्यपश्यंगोपामन्ता एकविंशतिः ॥

॥ एकविंशोऽयं पुरुषः ॥

एकविंशतेः पूरणः । ॥‘ति विंशतेर्दिति’ ॥

१. ‘दिति दश’ घ. पाठः.

* पा० सू० ६-४-१३५. † ऋक्सं० १-१-२०-३. ‡ ऋक्सं० १-६-४-३.
§ ऋक्सं० ४-८-२४-१. ॥ ऋक्सं० २-३-१०-१, ८-८-३५-३. § ‘एकैकस्मिन्
प्रतीके एकैकोपाया इत्यर्थः’ इति गोविन्दस्वामी. ‘एकस्य मन्त्रस्य पातः प्रतीकम् एकपातः,
सोऽयं यास्वश्रु ता एकपातिन्यः । परित्वा गिर्वण इति यत् प्रतीकं तत् संहिताया क्रमेणाम्रातानां
चतस्रणां प्रतीकमित्याशङ्क्येत चतस्र इति ब्राह्मणेऽभिधानात् । एवमधिद्वयोः शुक्रं ते अपश्यं
गोप्तामिति त्रिषु प्रतीकेषु शङ्कोदियात् तद्व्यावृत्त्यर्थमेकपातिन्य इत्युच्यते । एकैकस्या
ऋचः प्रतीकानि मिलित्वा चतस्र इति तात्पर्यार्थः’ इति सायणः. । पा० सू० ६-४-१४२.

कथं,

॥ दश हस्त्या अङ्गुलयः ॥

हस्तयोर्भवाः ॥

॥ दश पाद्याः ॥

अङ्गुलय इत्येव ॥

॥ *आत्मैकविंशः ॥

आत्मा मध्यमः कायः ॥

॥ तमिममात्मानमेकविंशं संस्कुरुते ॥

संस्कारः फलयोगिता ।

ब्रह्मजज्ञाद्यपश्यंगोपेत्यन्तोक्तैकविंशतिः ॥

द्वितीयः खण्डः ।

॥ †स्रक्के द्रप्मस्य धमतः समस्वरन्निति नव ॥

ऋचोऽभिष्टुयान् ॥

ताश्च,

॥ पावमान्यः ॥

‡पवमानगुणस्यैताः सोमस्य प्रतिपादिकाः ॥

नवत्वं स्तौति—

॥ नव वै प्राणाः ॥

नाभेरूर्ध्वं नव प्राणा द्वौ स्तन्यौ सप्त मूर्धनि ॥

* 'दश हस्त्या अङ्गुलयो दश पद्या आत्मैकविंशः' तै० सं० ६-१-१. † 'आत्मा मध्यदेहः जीवात्मा वा' इति सायण. ‡ ऋक्सं० ७-२-१९-१. § 'पवमान-शब्दवत्यः' इति गोविन्दस्वामी 'पवमानदेवताका.' इति सायणः.

॥ प्राणानेवास्मिस्तद् दधाति ॥

होताभिष्टुवन् । तत् तेन नवर्चेन ॥

॥ *अयं वेनश्चोदयत् पृश्निगर्भा इति ॥

अभिष्टुयात् ॥

व्याचष्टे—

॥ अयं वै वेनः ॥

कमनीयो वेन उक्तो वेनतेः कान्तिकर्मणः† ।

‡नाभिचक्रगतः प्राणोऽत्रायंशब्देन कथ्यते ॥

कुत एतद्,

॥ अस्माद्वा ऊर्ध्वा अन्ये प्राणा वेनन्ति ॥

§नाभिस्थादुत्थिता ह्यस्मान्नव प्राणाश्चरन्ति॥ वै ।

ऊर्ध्वरूपा एतदिच्छावशेनातोऽस्य वेनता ॥

॥ अवाञ्चोऽन्ये ॥

अस्माद् वेनन्तीत्येव ।

नाभेरधस्ताद्रेतस्यः पुरीष्यो मूत्र्य एव च ।

तेऽप्येतदिच्छासंयुक्ताश्चरन्तीत्यस्य वेनता ॥

वेनन्ति क्रीडायुक्ताश्चरन्ति ॥

निगमयति—

॥ तस्माद् वेनः ॥

* ऋक्सं० ७-७-७-१   † या० निघ० २-६.   ‡ 'अयं वै नाभिर्वेनः',
§ 'अस्मान्नाभेः' इति सायणगोविन्दस्वामिनौ. ॥ 'यद्यपि वेनान्ति. कान्तिकर्म', तथाप्यत्र
गतिकर्माभिप्रेतः' इति गोविन्दस्वामी.

नाभिशब्दं निराह--

॥ प्राणो वा अयं सन्नाभेरिति ॥

उक्तवानिति शेषः । सन् कल्याणः । अयं प्राण उक्तवान् वागादीन् प्रति । कथम् । न अभेः अभैषीः । छन्दस्त्वाद् रूपम् ।

स्थिते' मयि हि वागाद्या न भयं वः कुतश्चन ।

अथवायमत्रार्थः—

*ल्यब्लोपे पञ्चमी नाभेर्नाभिं प्राप्य सिराः शुभाः ।

अयंसद् बद्धवानेष शिरःपादान्नकं दृढम् ॥

यमु बन्धन इत्यस्मादुद्धृष्टमिच्छचित्तश्च वै ॥

॥ तस्मान्नाभिः ॥

नाभिप्राप्तेर्नाभिरयं^१ प्राण एवेति गृह्यताम् ॥

॥ तन्नाभेर्नाभित्वम् ॥

ततश्च,

प्राणमेवासिमस्तद् दधाति ॥

†उक्तार्थम् ॥

॥ †पवित्रं ते विततं ब्रह्मणस्पते तपोष्पवित्रं विततं दिवस्पते

वियत्पवित्रं धिषणा अतन्वतेति तिस्रोऽभिष्टुयात् ॥

वियदादिः मूत्रपठिना^२ ॥

१: 'स्तुते', २: 'नाभारयं' प. पाठः.

॥ पूतवन्तः ॥

त्रयो मन्त्राः पूतवन्तः पूव्धातूत्थपदान्विताः ॥

॥ प्राणास्त इमेऽवाञ्चः ॥

ते त्रयो मन्त्राः अवाक्प्राणस्थितिकारिणः ॥

अवाचः प्राणानाह—

॥ रेतस्यो मूत्र्यः पुरीष्य इति ॥

रेतःपुरीषमूत्रेभ्यस्तत्र साधुर्यदुच्यते ॥

॥ एतानेवासिंस्तद् दधाति ॥

तत् तेन पूतवन्निकेण ।

स्रक्कादिवियदन्तास्तु त्रयोदश ऋचः खलु ॥

तृतीयः खण्डः ।

॥ †गणानां त्वा गणपतिं हवामह इति ब्राह्मणस्पत्यम्‡ ॥

एकान्नं विंशत्यृचकमिदं मूक्तमभिष्टुयात् ॥

॥ ब्रह्म वै बृहस्पतिर्ब्रह्मणैवैनं तद् भिषज्यति ॥

उक्तार्थम्§ ॥

१. 'एकोन' घ. पाठः.

* पा० सू० ४-४-९८. † ऋक्सं० २-६-२९-१. ‡ 'गणानामेकोना ब्राह्मणस्पत्यं ह बर्हिस्पत्यास्तु दृष्टलिङ्गा. पञ्चदश्यन्त्ये त्रिष्टुभे' इति सर्वानुकमणी मं० २ सू० २३. § page 121.

॥ *प्रथश्च यस्य सप्रथश्च नामेति ॥

वृचं सूक्तमभिष्टुयात् ॥

एताश्च,

॥ घर्मतन्वः ॥

घर्मस्य तन्व इत्येवं विद्यात् तिस्र इमा ऋचः ॥

ततश्च,

॥ सतनुमेवैनं तत् सरूपं करोति ॥

सतनुपदस्य व्याख्यानं सरूपमिति ॥

अत्रास्ति,

॥ †रथंतरमाजभारा वसिष्ठो भरद्वाजो बृहदाचके अग्नेरिति ॥

आद्योपाद्यऋचोरन्त्यौ पादौ तु पठितान्विमौ ॥

॥ बृहद्रथंतरवन्तमेवैनं तत् करोति ॥

एनं घर्मम् । तत् तेन, बृहद्रथंतरवचनेन ॥

॥ ‡अपश्यं त्वा मनसा चेकितानमिति ॥

वृचं सूक्तमभिष्टुयात् ॥

॥ प्रजावान् प्राजापत्यः ॥

* ऋक्सं० ८-८-३९-१. † 'प्रथमैकर्त्तः प्रथो वासिष्ठः सप्रथो भारद्वाजो घर्मः सौयो वैश्वदेवम्' इति सर्वानुक्रमणा म० १० सू० १८१. ‡ ऋक्सं० ८-८-४१-१.

*प्रजापतिसुतो नाम्ना प्रजावान् दृष्ट्वानिदम् ॥

॥ प्रजामेवासिमस्तद् दधाति ॥

तत् ततो हेतोः ।

अत्रानृचं यष्टृपत्नीहोतृरूपसमीक्षणम् ।

†अपश्यं त्वेत्येतस्येति सूत्रकारः खलूक्तवान् ॥

॥ ‡का राधञ्जोत्राश्विना वामिति नव ॥

अभिष्टुयात् ॥

ताश्च,

॥ विच्छन्दसः ॥

नानाच्छन्दस्काः । ‘गायत्रानुष्टुभौष्णिहा ऋचाः विष्टारबृहती कृतिर्विराट् तिस्रो गायत्रय’ इति हि सर्वानुक्रमणीः ॥

॥ तदेतद् यज्ञस्यान्तस्त्यम् ॥

अन्तश्शब्दात् त्यप् ॥ अन्तर्भवम् ॥

॥ विक्षुद्रमिव वा अन्तस्त्यमणीय इव च स्थवीय इव च ॥

‡ नानारूपकलृप्तमध्यं कुड्यादि त्वभितः शुभम् ।

इवैव नाना वि क्षुद्रं किञ्चिद्विवरणं परम् ॥

* ‘अपश्यं प्रजावान् प्राजापत्योऽनृचं यजमानपत्नीहोत्राशिप’ इति सर्वानुक्रमणी म० १० सू० १८३. † ‘अपश्यं त्वेत्येतस्याद्यया यजमानमाक्षते द्वितीयया पत्नी तृतीययात्मानम्’ इति आ० श्रौ० सू० ४-६-३. ‡ ऋक्सं० १-८-२२-१. § म० १ सू० १२०. इयमानुपूर्वी मुदितसर्वानुक्रमण्या यद्यपि न दृश्यते, तथाप्य-स्मद्रन्थशालास्थतालपत्रमातृकायां दृश्यत एव. ॥ पा० सू० ४-२-१०४. ‡ ‘शरीरेऽपि विक्षुद्रं विविधक्षुद्रमेवान्तस्त्यम्’ इति गोविन्दस्वामी. ‘लोकेऽयन्तस्त्यं शरीरमध्यस्था-वयवजातं विक्षुद्रमिव वै विविधत्वेन तारतम्येन स्वल्पमेव भवति’ इति मायणः.

॥ तस्मादेता विच्छन्दसो भवन्ति ॥

स्तौति—

॥ एताभिर्होश्विनोः कक्षीवान् प्रियं धामोपागच्छत् ॥

धाम स्थानम् ॥

॥ स परमं लोकमजयत् ॥

स कक्षीवान् । जयतिर्वशीकरणार्थः ॥

॥ उपाश्विनोः प्रियं धाम गच्छति । जयति परमं लोकं
य एवं वेद ॥

*‘व्यवहृताश्च’ । उपगच्छति । सोऽपि ॥

॥ ‘आभात्यग्निरुपमामनीकमिति सूक्तम् ॥

अभिष्टुयात् पञ्चर्चम् ॥

अत्रास्ति,

॥ पीपिवांसमश्विना घर्ममच्छेति ॥

एतच्च,

॥ अभिरूपम् ॥

घर्मश्रवणान् ॥

॥ यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धं तदु त्रैष्टुभम् ॥

उ पुनः । तदाभातीयम् ॥

॥ वीर्यं वै त्रिष्टुप् ॥

*सृष्टौ वीर्यवत्क्षत्रसम्बन्धात् ॥

॥ वीर्यमेवारिंमस्तद् दधाति ॥

तत् तेन त्रिष्टुप्त्वेन ॥

॥ †ग्रावाणेव तदिदर्थं जरेथे इति सूक्तम् ॥

अष्टर्चमभिष्टुयात् ॥

अत्र च सन्ति,

॥ अक्षी इव कर्णाविव नासेवेति च ॥

‘अक्षी इव चक्षुषा यातमर्वाक्’ । ‘कर्णाविव सुश्रुताभूतमस्मे । नासेव नस्तन्वोरक्षितारा’ इति ॥

॥ अङ्गसमाख्यायमेवारिंमस्तदिन्द्रियाणि दधाति ॥

ल्यबर्थे णमुलि युक् । ‡अङ्गानि सम्यगाख्याय गणयित्वा ।
तत् तत्र ॥

॥ तदु त्रैष्टुभम् । वीर्यं वै त्रिष्टुब्बीर्यमेवारिंमस्तद् दधाति ।

§ईळे द्यावापृथिवी पूर्वचित्तय इति सूक्तम् ॥

पञ्चविंशत्यृचमभिष्टुयात् ॥

* ‘उरसो बाहुभ्या पञ्चदशं निरमिमीत तमिन्द्रो देवतान्वसृज्यत त्रिष्टुप्छन्दो बृहव साम राजन्यो मनुष्याणामविः प्रशूना तस्मात्ते वीर्यावन्तो वीर्याद्वयसृजन्त’ इति तै० सं० ७-१-१. † ऋक्सं० २-८-४-१. ‡ ‘अङ्गसमाख्यायम् अङ्गवाचिशब्दवत्त्वमस्मिन् सूक्ते यस्माद् भवति’ इति गोविन्दस्वामी. § ऋक्सं० १-७-३३-१.

अत्रास्ति,

॥ अग्निं घर्मे सुरुचं यामन्निष्टय इति ॥

एतच्च,

॥ अभिरूपम् । यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम् । तदु जागतम् ॥

उ पुनः ।

अन्त्ययोस्त्रैष्टुभत्वेऽपि भूम्ना जागतमुच्यते ।

‘ईळे पश्चाधिकाश्विनमाथौ पादौ लिङ्गोक्तदेवतावन्त्ये त्रिष्टुभौ’ इति हि सर्वानुक्रमणी* ॥

॥ जागता वै पशवः पशूनेवार्सिमस्तद् दधाति ॥

तत् तत्र ॥

अत्र च बहुकृत्वोऽस्ति,

॥ याभिर्गमुमावतं याभिरमुमावतमिति ॥

याभिरूतिभिरेनं तु प्राप्तवन्तौ युवां पुरा ।

अश्विनौ ताभिरेवेह सम्यगागच्छतं त्विति^१ ॥

॥ एतावतो हात्राश्विनौ कामान् ददृशतुः ॥

कामान् काम्यान् श्रद्धेयान्, आत्मभक्तरक्षणरूपान् । अत्र सृक्तेऽभिधीयमाने ददृशतुः । अहो नूनमावाभ्यामेव कृतमिति ॥

॥ तानेवार्सिमस्तद् दधाति ॥

१ ‘अश्विनावार्सिम’ च पाठः २ ‘निवेह’ क. पाठः.

* म० १ सू० ११२ ‘गा पशुभिश्च दीक्षया चागच्छत् तस्माज्जगती छन्दसा पशव्यतमा’ (नै० सं० ३-१-३) इति पशूनां जागतत्वम्.

स्पष्टयति—

॥ तैरेवैनं तत् समर्धयति ॥

एनं यजमानं संपद्युक्तं करोति ॥

॥ *अरूरुचदुषसः पृश्निरग्रिय इति ॥

चतुर्विंश्याः परमिमां प्रागन्त्याया अभिष्टुयान् ।

सूत्र्यते हि—†‘ ईळे द्यावापृथिवी इति प्रागुत्तमाया अरूरुचदुषसः पृश्निरग्रिय इत्यावपेत’ इति † ॥

इयं च,

॥ रुचितवती ॥

रुचिधातुमती यस्माद् रुचेर्धातोररूरुचत् ॥

॥ रुचमेवार्सिमस्तद् दधाति ॥

रुग् दीप्तिः ॥

॥ ‡द्युभिरक्तुभिः परिपातमस्मानित्युत्तमया परिदधाति ॥

सूक्तान्त्यया पञ्चविंश्याभिष्टुवंस्त्रिः समापयेत् ॥

अस्यामस्ति,

॥ अरिष्टेभिरश्विना सौभगेभिः । तन्नो मित्रो वरुणो

मामहन्तामदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौरिति ॥

१. ‘ प्रागुत्तमाया इत्यादिना इयं च ’ घ. ङ. पाठः.

* ऋक्सं० ७-३-८-३. † आ० श्रौ० सू० ४-६-३. ‡ ऋक्सं० १-७-३७-५

एवञ्च ,

॥ एतैरेवैनं तत् कामैः समर्धयति ॥

तत् तत्र । एनं यजमानम् । एनैरश्व्यादिभिर्देवैर्देतैः कामैः सौभाग्या-
देभिः । समर्धयति सम्यग्वर्धयति होता ।

ब्रह्मादिद्युभिरन्ताः स्युर्कनः सप्तोत्तरं शतम् ॥

॥ इति नु पूर्वं पटलम् ॥

नु खलु ।

अभिष्टवाद्यं पटलमेवं संवर्णितं खलु ।

‘पटलं दृष्टुक्लदिषोः क्री न ना पिटके गणे’ ॥

इति हि निखण्डुः* ।

आद्यान्त्यात्रिन्वमिद्वयं पटलद्वितयं कृतम् ।

अन्यथाभिष्टवम्यैक्यान् त्रिन्वं तत्रैव वै भवेत् ॥

चतुर्थः खण्डः ।

॥ अथात्तरम् ॥

पटलमित्येव । वक्ष्यत इति शेषः । ऋगावानमभिष्टुयादिति च ।

१. ‘पटल गणः । आद्यान्त्या’ घ. ट. पाठः.

* वैजयन्ती (अथर्वश्रुतिखण्डे नानाश्रुतिखण्डे ४०० पृ. २) । पट्पुरुषाण्यया चैवं
कारिका ‘अत एवोक्तम्’ इति नामनिर्देशमन्तरा - : नाना पठाने.

आरम्भोऽस्य तदाध्वर्युर्यदा धर्मदुघां ह्वयेत् ।

अत्राद्यां त्रिर्नैव कुर्यादभिर्हिकारमञ्जसा ॥

सूयते हि—* ‘उपविष्टेष्वध्वर्युर्धर्मदुहामाह्वयति’ इत्यादि ।

॥ †उपह्वये सुदुघां धेनुमेतां ‡हिङ्कृण्वती वसुपत्नी वसूना-
§मभि त्वा देव सवितः ¶समीवत्सं न मातृभिः §संवत्स इव
मातृभिः॥र्यस्ते स्तनशशशयो यो मयोभू*गौरमीमेदनुवत्सं मिषन्तं
*नमसेदुपसीदत †संजानाना उपसीदन्नभिन्नु ‡आदशभि-
र्विवस्वते §दुहन्ति सप्तैकाम् ॥

इत्यृच एकादश ॥

॥ §समिद्धो अग्निरश्विना ¶समिद्धो अग्निर्वृषणा रतिर्दिवः ॥

§सूत्रपठिते एते ॥

॥ ऋतदु प्रयक्षतममस्य कर्मा** तमन्वन्नभो दुह्यते घृतं पय
††उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पते ॥

१. ‘उपविष्टेष्वध्वर्युरित्यादि’ क. पाठः.

* ‘उपविष्टेष्वध्वर्युर्धर्मदुहामाह्वयति स संप्रेष उत्तरस्य अनभिहिकृत्य’ इति
आ० श्रौ० सू० ४-७-२, ३. † ऋक्सं० २-३-१९-१. ‡ ऋक्सं० २-३-१९-२.
§ ऋक्सं० १-२-१३-३. ¶ ऋक्सं० ७-५-७-२. § ऋक्सं० ७-५-८-२.
॥ ऋक्सं० २-३-२३-३. † ऋक्सं० २-३-१९-३. * ऋक्सं० ६-७-३७-१.
† ऋक्सं० १-५-१७-५. ‡ ऋक्सं० ६-५-१५-३. § ऋक्सं० ६-५-१५-२.
॥ अथर्वसं० ७-७७-२, १. § आ० श्रौ० सू० ४-७-४. †† ऋक्सं० १-५-२-१.
** ऋक्सं० ७-२-३१-४. ††† ऋक्सं० १-३-२०-१.

शेषोऽत्र सूत्र उक्तः स्यादेतामुक्त्वावतिष्ठते ॥

॥ *अधुक्षत् पिप्युषीमिषम् ॥

दुग्धायामिति शेषः ॥

॥ †उपद्रव पयसा गोधुगोषम् ॥

आह्नियमाण इति शेषः ॥

॥ ‡आ सुते सिञ्चत श्रियम् ॥

आसिञ्च्यमानेऽजाक्षीर एतामृचमभिष्टुयात् ॥

॥ §आ नूनमश्विनोर्ऋषिः ॥

आसिञ्च्यमाने गोक्षीर एतामृचमभिष्टुयात् ॥

॥ ¶समुत्ये महतीरपः ॥

अभिष्टुयादृचं त्वेतामासिक्ते तु पयोद्वयेऽ ॥

॥ इत्येकविंशतिरभिरूपाः ॥

ऋचः ॥

१. 'गोक्षीर इति शेषः समुत्ये' अ. इ. पाठ

* ऋक्सं० ६-५-१७-१. † अथर्वसं० ७-४७-६. ‡ ऋक्सं० ६-५-१६-३.
§ ऋक्सं० ५-८-३०-१. ¶ ऋक्सं० ५-८-२२-२. § तथाचाश्वलायनश्रौतसूत्रम्—
'उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्यत इत्येतामुक्त्वावतिष्ठते दुग्धायामधुक्षत् पिप्युषीमिषमित्याह्नियमाण उपद्रव
पयसा गोधुगोषमघर्मे सिञ्च पय उह्नियायाः । वि नाकमश्नयत् सविता वरेण्यो नु
शावाष्टयिवी सुप्रणीतिरित्यासिञ्च्यमान आ नूनमश्विनोर्ऋषिरिति गव्य आ सुते सिञ्चत
श्रियमित्याज आसिञ्चयोः समुत्ये महतीरप इति' इति ४-७-४.

॥ यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम् ।

*उदुष्य देवः सविता हिरण्ययेत्यनूत्तिष्ठति ॥

उत्तिष्ठत्सु महावीरमादायैतामभिष्टुयात् ॥

॥ †प्रेतु ब्रह्मणस्पतिरित्यनुप्रेति ॥

गच्छतोऽनुव्रजेच्चैनानेतामृचमभिष्टुवन् ॥

॥ ‡गन्धर्व इत्था पदमस्य रक्षतीति खरमवेक्षते ॥

यत्र देशे महावीरः सार्दितः स खरो मतः ।

अभिष्टुवंस्तु गन्धर्व इति वै खरमीक्षते ॥

॥ §नाके सुपर्णमुपयत्पतन्तमित्युपविशति ॥

¶अभिष्टुवन्निमामन्त्यप्रणवेन विशेद् भुवि ॥

अथ घर्मस्य यजेति प्रेषितः,

॥ ॥ तप्तो वां घर्मो नक्षति स्वहोतो॥भा पिबतमश्विनेति
पूर्वाह्णे यजति ॥

‘तप्तो वामि’ति सूत्रपठिता‡ । उभाभ्यामनवानमिति शेषः ॥

१. ‘खरमीक्षताम्’ क. पाठः.

* ऋक्सं० ५-४-५-१. † ऋक्सं० १-३-२०-३. ‡ ऋक्सं० ७-३-८-४.
§ ऋक्सं० ७-३-११-५. ॥ ‘महावीरमादायोत्तिष्ठत्सूदुष्य देवः सविता हिरण्यये-
त्यनूत्तिष्ठेत् । प्रेतु ब्रह्मणस्पतिरित्यनुव्रजेत् । गन्धर्व इत्था पदमस्य रक्षतीति खरमवेक्ष्य
तमतिक्रम्य नाके सुपर्णमुपयत्पतन्तमिति समाप्य प्रणवेनोपविशेदनिरस्य तृणम्’ इति
आ० श्रौ० सू० ४-७-४. ॥ अथर्वसं० ७-७७-५. ॥ ऋक्सं० १-३-३५-५.
‡ ‘प्रेषितो यजति तप्तो वां घर्मो नक्षति स्वहोता प्र वामध्वर्युश्चरति प्रयस्वान् ।
मधोर्दुग्धस्याश्विना तनाया वीतं पातं पयस उस्त्रियायाः । उभा पिबतमश्विनेति
चोभाभ्यामनवानमग्ने वाहीत्यनुवषट्कारो घर्मस्याग्ने वीर्हति वा’ आ० श्रौ० सू० ४-७-४.

॥ *अग्ने वीहीत्यनुवषट्करोति ॥

एतच्च,

॥ स्विष्टकृद्वाजनम् ॥

स्विष्टकृत्स्थानीयं स्यात् ॥

॥ यदुस्त्रियास्वाहुतं घृतं पयोऽस्य पिवतमश्विने-
त्यपराद्धे यजति ॥

यदुस्त्रियेति सूत्रपठिताः । उभाभ्यामनवानम् ॥

॥ अग्ने वीहीत्यनुवषट्करोति स्विष्टकृद्वाजनम् ॥

पूर्ववत् ॥

स्तौति—

त्रयाणां ह वै हविषां स्विष्टकृते न समवद्यन्ति सोमस्य
धर्मस्य वाजिनम्येति न यदनुवषट्करोत्यग्नेरेव स्विष्टकृतो-
ऽनन्तरित्यै ॥

अनन्तरयोऽविच्छेदः* ॥

॥ 'विश्वा आशा दक्षिणमादिति ब्रह्मा जपति ॥

१. 'अनन्तरयोऽविच्छेदः' इति पठ्यते.

* 'आशाञ्च प्रत्याशयित्वं संप्रत्याशयित्वं धर्मस्य यजति । अश्विना धर्मं पातामिति वषट्कृते
जुहोति । स्वदेवताः इन्द्रस्य अश्विनौ' इति आशौ श्री० सू० १५-१०-११ अथर्वसं०
७-७७-४. ‡ रुक्मसं० ५-८-३-४. ३. 'पुनश्च' इति यदुस्त्रियास्वाहुतं घृतं पयोऽस्य स
वामश्विना भागं अगते माध्याध्यां विदधस्य सन्वती तस्य धर्मं पिवत सोम्यं मधु ।
अस्य पिवतमश्विनात् न' आ० श्री० सू० ४-७-४. 'ते० आ० ४-९-२.

*सूत्रपठितेयम् । ब्रह्मा वषट्कृते जपत्यनुवषट्कृते च ॥

अथानुवषट्कृत्य होताभिष्टुयात्—

॥ †स्वाहाकृतः शुचिर्देवेषु घर्मः ॥

सूत्रपठितेयम्‡ ॥

॥ §समुद्रादूर्मिमुदियति वेनो ॥ द्रप्सः समुद्रमभि यज्जिगाति ।

॥ सखे सखायमभ्याववृत्स्व ॥

एषार्धर्चत्रयोपेता धृतिर्वर्णा द्विसप्ततिः॥ ॥

॥ ‡ऊर्ध्व ऊ षु ण ऊतय ॥ ऊर्ध्वो नः पाह्यंहसः §तं घेमित्था
नमस्विनः ॥

‘अर्थचिदु’त्तरार्धर्चा प्रागाथे मण्डले स्थिता ।

पूर्वाह्नेऽथ कण्वदृष्टा ‘होत्राभी’त्युत्तरार्धिका ॥

॥ ‘प्रागार्थी पूर्वाह्ने काण्वीमपराह्ने’ इतिहिं सूत्र्यते ॥

१ ‘काण्वीमित्यादि’ क पाठः.

* ‘ब्रह्मा वषट्कृते जपत्यनुवषट्कृते च विश्वा आशा दक्षिणसाद् विश्वान् देवानयाडिह । स्वाहाकृतस्य घर्मस्य मध्वः पिबतमाश्विनेति’ आ० श्रौ० सू० ४-७-४.
† अथर्वसं० ७-७७-३. ‡ आ० श्रौ० सू० ४-७-४. § ऋक्सं० ८-७-७-२.
॥ ऋक्सं० ८-७-८-३. ॥ ऋक्सं० ३-४-१२-३. ॥ ‘गायत्र्युष्णिगनुष्टुबृहती-
पङ्क्तित्रिंशजगत्यतिजगतीशक्रयतिशक्रय्यत्याष्टिधृत्यतिधृतयः चतुर्विंशत्यक्षरादीनि चतु-
स्तराणि’ सर्वा० परि० ३. ‡ ऋक्सं० १-३-१०-३. ॥ ऋक्सं० १-३-१०-४.
§ ऋक्सं० ६-५-७-७, १-३-९-२. ॥ आ० श्रौ० सू० ४-७-४.

॥ इत्यभिरूपाः ॥

ऋचः ॥

॥ यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम् ॥

*पावकशोचे तव हि क्षयं परीति भक्षमाकाङ्क्षते ॥

इत्यभिष्टुत्य भक्षमिच्छेदित्यर्थः ॥

॥ †हुतं हविर्मधु हविरिन्द्रतमेऽग्रावश्याम ते देव घर्म ।
मधुमतः पितुमतो वाजवतोऽङ्गिरस्वतो नमस्ते अस्तु मा मा
हिंसीरिति घर्मस्य भक्षयति ॥

भक्षजपोऽयं घर्मस्य ॥

एकादश^१मथाभिष्टुयात् —

॥ ‡श्येनो न योर्नि सदनं धिया कृतऽमा यस्मिन्सप्त
वासवा इति संमाद्यमानायान्वाह ॥

सूत्रपठितेयं चेति शेषः । अभिष्टुवन्नेव घर्मं च संसादयेदित्यर्थः ॥

॥ †हविर्हविष्मो महि सद्य दैव्यमिति यदहरुत्सादयिष्यन्तो
भवन्ति ॥

यदहः यस्मिन्नहनि घर्मोत्सादनं करिष्यति तत्रान्यप्रवर्ग्ये हविर्हविष्म
इत्यभिष्टुयात् ।

१ 'एकदेश' क पाठः

* ऋकसं० २-८ १८-१ तै० आ० १ १०-१२ ‡ ऋकसं०
७-२-२६-१. † तै० सं० १-६-१२ * ऋक्सं० १-३-८-५.

‘उत्तमे प्रागुत्तमाया हविरि’त्यादि सूत्र्यते* ॥

॥ †सूयवसाद् भगवती हि भूया इत्युत्तमया परिदधाति ॥

सदोत्तरं^१ पटलम् । ‡सूयवसेति त्रिरुक्तया^२ समापयेत् ।

ऋचोऽत्र पटले षट् च त्रिंशच्चान्त्येऽधिका हविः ॥

स्तौति—

॥ तदेतद् देवमिथुनं यद् घर्मः ॥

यद् यः ।

स्त्रीपुंसयुगलं देवनिर्मितं कर्म घर्म यत् ॥

कथं,

॥ स यो घर्मस्तच्छिश्नम् ॥

स प्रसिद्धो महावीरः शिश्वरूपमिहेष्यताम्^३ ॥

॥ यौ शफौ तौ शफौ ॥

महावीरघट्टनार्थौ शफावौदुम्बरौ हि यौ ।

तौ प्रसिद्धौ शफौ भेदौ ज्ञेयौ भगगतावुभौ ॥

॥ योपयमनी ते श्रोणिकपाले ॥

योदुम्बरोपयमनी महावीरोपधानकम् ।

ते श्रोणिकलके योनिमभितस्तूरुमूलके ॥

१. ‘सदोत्तमं’ घ. ड. पाठः. २. ‘त्रिरुक्तमया’, ३. ‘रूपमिहोच्यतां’ क. पाठः.

* आ० श्रौ० सू० ४-७-५. † ऋक्स० २-३-२१-५. ‡ ‘सूयवसाद् भगवती हि भूया इति परिदध्यात्’ आ० श्रौ० सू० ४-७-४.

॥ यत पयस्तद् रेतः ॥

पयो गव्यमाजमपि सुशृतं रेत इष्यताम् ॥

॥ तदिदमग्नौ देवयोन्यां प्रजनने रेतः सिच्यते ॥

महावीरपयोऽग्निष्टं भगस्थं रेत इष्यताम् ॥

॥ अभिर्वै देवयोनिः ॥

देवानां प्रियकगत्वान् ॥

॥ सोऽग्नेर्देवयोन्या आहुतिभ्यः सम्भवति ॥

स यजमानः । भिसर्धे भ्यस् । सम्भवो जन्म ॥

॥ ऋज्यो यजुर्मयः साममयो वेदमयो ब्रह्ममयोऽमृतमयः

सम्भूय देवता अप्येति य एवं वेद ॥

ऋज्यजुस्साममन्वात्मा* चतुर्वेदात्मकस्तथा ।

देवा इन्द्रादयो ब्रह्म त्वमृतं परमं पदम् ॥

सम्भूतिर्दीपनं प्राप्तिरप्ययो वेदितुस्त्वदम् ॥

॥ यश्चैवं विद्वानेतेन यज्ञक्रतुना यजते ॥

यज्ञेन धर्मेण । क्रतुना कृशः क्रतुः, साधुकारिणा । सोऽपि यजमानो
देवता अप्येत्यृज्यादि भवन ।

चत्वारिंशच्चतस्रश्च ऋचः शतमामृतम् ॥

पञ्चमः खण्डः ।

* 'वेदशब्देनाथर्ववेदः ... इति सायणः. 'वेदमय इति पूर्वोक्तानुवाद. आथर्वणागुपयप्रदार्थो वा' इति गोविन्दस्वामी. 'ब्रह्मशब्देन हिरण्यगर्भः' इति सायणः.

उक्त्वा प्रवर्ग्यमुपसत्कर्म वक्तुमथो कथाम् ।

*पौराणिकीं ब्रवीत्यत्र सम्यगेव प्ररोचयन्—

॥ देवासुरा वा एषु लोकेषु समयतन्त ॥

†उक्तार्थम् ॥

॥ ते वा असुरा इमानेव लोकान् पुरोऽकुर्वन्त ॥

इमान् पृथिव्यादीन् । पुरो नगरीः ॥

दृष्टान्तयति—

॥ यथौजीयांसो बलीयांस एवम् ॥

ओजो दीप्तिर्बलं वीर्यं तद्वन्तोऽसन्त उद्धताः ।

प्रद्राव्य साधूस्तत्स्थाने प्रासादादीन् प्रकुर्वन्ते ॥

एवमेतेऽपि विद्राव्य देवांश्चक्रुः पुरत्रयम् ॥

कथं,

॥ ‡ते वा अयस्मयीमेवेमामकुर्वन्त ॥

पृथिवीं नगरीं चक्रुरयसा निर्मितां दृढाम् ॥

§ ‘अयस्मयादीनि—’ इति भत्वम् ॥

१. ‘एवमेते च’ घ पाठः, ‘एवमेव च’ ड. पाठः.

* तदुक्तं महाभारते कर्णपर्वणि ३३-अध्याये—

“देवानामसुराणां च परस्परजिगीषया । बभूव प्रथमो राजन् सङ्ग्रामस्तारकामयः ।

ततो मयः स्वतपसा चक्रे धीमान् पुराणि च । त्रीणि काञ्चनमेकं वै रौप्यं क्वाण्णायसं तथा ।
काञ्चनं दिवि तत्रासीदन्तरिक्षे च राजतम् । आयस चाभवद् भौमं चक्रस्थं पृथिवीपते ॥”

इत्यादि. (Printed at Gopalnarayan & Co. Bombay). † page 93.

‡ ‘तेषामसुराणां तिस्रः पुर आसन्नयस्मयवमाथ रजताथ हरिणी’ इति तै. सं.

६-२-२. § पा० सू० १-४-२०.

॥ रजतामन्तरिक्षम् ॥

अकुर्वतेत्येव । रजतां राजतीम् । *विकारेऽयो^१ लुक् ।
स्वलोकनगरी सम्यग् रजतेन विनिर्मिता ॥

॥ हरिणीं दिवम् ॥

अकुर्वतेत्येव ।

ते चक्रुः स्वर्गनगरीं तमकाञ्चननिर्मिताम् ।
हिरण्ययीं हेममयीं हरिणीति विदुर्बुधाः ॥

निगमयति—

॥ ते तथेमाँल्लोकान् पुरोऽकुर्वत ॥

पुरत्रयान्मना दैत्यैरेवं लोकत्रये कृते ॥

॥ ते देवा अब्रुवन् ॥

कथम्,

॥ पुरो वा इमेऽसुरा इमाँल्लोकानकृत ॥

अकृत अकृषत ।

मन्त्रे घसेति लुक् चलेस्तु मन्त्रं छन्दःप्रदर्शनम् ॥

॥ पुर इमाँल्लोकान् प्रतिकरवामहा इति ॥

पुरो नगरीः । करवामहे लाटो महिङ् आट् । प्रतिकुर्मः ॥

॥ तथेति ॥

निश्चयं चकुरिति शेषः ॥

॥ ते सद एवास्याः प्रत्यकुर्वत ॥

१. 'विकारेऽयो' 'य' पाठः.

* पा० सू० ५-३-३५५. पा० सू० २-४-८०.

भूपूःप्रति^१निधित्वेन सदोदेशं प्रचक्रिरे ।

*‘प्रतिः प्रतिनिधि—’ इति कर्मप्रवचनीयत्वम् । †‘प्रतिनिधिप्रतिदाने च यस्माद्’ इति पञ्चमी ॥

॥ आग्नीध्रमन्तरिक्षात्^२ ॥

ते प्रत्यकुर्वतेत्येव । खपुर्याः प्रतिनिधिराग्नीध्रः ॥

॥ हविर्धाने दिवः^३ ॥

ते प्रत्यकुर्वतेत्येव ।

स्वःपुर्यास्तु प्रतिनिधिं हविर्धाने प्रचक्रिरे ॥

निगमयति—

॥ ते तथेमाँल्लोकान् पुरः प्रत्यकुर्वत ॥

‡इमान् सदआग्नीध्रहविर्धानाख्यान् लोकान् वासदेशान् । पुरः भ्यसो ङसिः । पूर्भ्यः भूखद्युभ्यः । इति कृतस्थानेषूपित्वा ॥

॥ ते देवा अब्रुवन् ॥

कथम्,

॥ उपसद् उपायाम ॥

एतेर्लटो लोट् मम् । आट् सलोपः ।

उपसत्संज्ञकान् यागान् करिष्यामस्त्वतः परम् ॥

१. ‘भुवः प्रति’, २. ‘अन्तरिक्षात् । खपुर्याः’, ३. ‘दिवः । स्वःपुर्यास्तु’ घ. पाठः,

* पा० सू० १ ४-९२. † पा० सू० २-३-११. ‡ प्राचानवंशात् पूर्वभावि मण्डपं सदः. सोमे महावेदेष्टतरार्धे पञ्चारत्नचतुरश्रस्थानविशेष आग्नीध्रम्. हविर्धाने इति शकटद्वयनाम. § ‘ता देवा जेतुं नाशक्नुवन् ता उपसद्देवाजिर्गापन् तस्मादाहुर्नृश्वेवं वेद यश्च नोपसद् वै महापुरं जयन्तीति’ इति तै० मं० ६-२-३.

कुत एतत् ,

॥ उपमदा वै महापुरं जयन्तीति ॥

स्म शुश्रुमेति शेषः ।

*उपसद्भिर्जयन्ति स्म शत्रूणां नगरं महत् ।

पुरेति शुश्रुम वयमतः कार्योपसत्त्विति ॥

॥ तथेति ॥

निश्चयं चक्रुः ॥

अथ ,

॥ ते यामेव प्रथमामुपमदमुपायं गतयैवैतानस्माल्लोकादनुदन्त ॥

एतानसुरान् । अनुदन्त अद्रावयन् ॥

॥ यां द्वितीयां तयान्तरिक्षात् ॥

उपायंस्तयानुदन्तेत्येव ॥

॥ यां तृतीयां तया दिवः ॥

पूर्ववत् ।

निगमयति —

॥ तांस्तथैभ्यो लोकेभ्योऽनुदन्त ॥

तान् दैत्यान् ॥

॥ ते वा एभ्यो लोकेभ्यो नुत्ता असुरा ऋतूनश्रयन्त ॥

नुत्ताः द्राविताः । वमन्तायानृतुन् ॥

— * 'लोकेभ्योऽनुदन्त' इति परकः प्रसिद्धः अर्थः । 'तथास्तेन दृष्टान्तरोपमोर्णयः' इति सायणः ।

॥ ते देवा अब्रुवन्नुपसद एवोपायामेति ॥

एव पुनः ॥

॥ *तथेति त इमास्तिस्रः सतीरुपसदो द्विर्द्विरेकैकामुपायन् ॥

पूर्वाह्णापराह्णभेदेन द्वित्वम् ॥

॥ ताः षट् समपद्यन्त । षड्वा ऋतवः । तान्वा ऋतुभ्योऽनुदन्त ॥

तान् असुरान् ॥

॥ ते वा ऋतुभ्यो नुत्ता असुरा मासानश्रयन्त ॥

ततः,

॥ ते देवा अब्रुवन्नुपसद एवोपायामेति । तथेति त इमाः षट् सतीरुपसदो द्विर्द्विरेकैकामुपायन् । ता द्वादश समपद्यन्त । द्वादश वै मासाः ॥

चैत्राद्याः ॥

॥ तान् वै मासेभ्योऽनुदन्त । ते वै मासेभ्यो नुत्ता असुरा अर्धमासानश्रयन्त । ते देवा अब्रुवन्नुपसद एवोपायामेति । तथेति त इमा द्वादश सतीरुपसदो द्विर्द्विरेकैकामुपायन् ।

* 'तिस्र उपासद उपैति त्रय इमे लोका इमानेव लोकान् प्रीणाति षट् संपद्यन्ते षड् वा ऋतवः ऋतूनेव प्रीणाति द्वादशाहीने सोम उपैति द्वादश मासाः संवत्सरः संवत्सरमेव प्रीणाति चतुर्विंशतिः सपद्यन्ते चतुर्विंशतिरर्द्धमासा अर्द्धमासानेव प्रीणाति' इति तै. सं० ६-२-३. 'राजक्रयाद्यहःसंख्यानेनैकाहाना तिस्रः, षड् वा, अहीनानां द्वादश चतुर्विंशतिः संवत्सर इति सत्राणाम्' इति आ० श्रौ० सू० ४-८-१३, १४, १५. 'तिस्र एव साद्वरयोपसदो द्वादशाहीनस्य' इति आप० श्रौ० सू० ११-४-७.

ताश्चतुर्विंशतिः समपद्यन्त । चतुर्विंशतिर्वा अर्धमासाः । तान्
वा अर्धमासेभ्योऽनुदन्त । ते वा अर्धमासेभ्यो नुत्ता असुरा
अहोरात्रे अश्रयन्त । ते देवा अब्रुवन्नुपसदावेवोपायामेति ।
तथेति ते यामेव पूर्वाह्ण उपसदमुपायंस्तथैवैनानहोऽनुदन्त
यामपराह्णे तथा रात्रेः* ॥

उपायश्चनुदन्तेत्येव ॥

एवं देवाः,

॥ तांस्तथोभाभ्यामहोरात्राभ्यामन्तरायन् ॥

निसोऽर्थेऽन्तर । इण् अन्तर्णीतण्यर्थः । निरगमयन् ॥

॥ तस्मात् सुपूर्वाह्ण एव पूर्वयोपसदा प्रचरितव्यम् ॥

प्रचरणमनुष्ठानम् ॥

॥ स्वपराह्णे परया ॥

तस्मात् प्रचरितव्यमित्येव ॥

॥ तावन्तमेव तद् द्विषते लोकं परिशिनष्टि ॥

१. 'निरगमयन् । इदानीमाय । तस्मात्' क. पाठः. २. 'प्रचरितव्यम् ।
तावन्तमेव' घ. पाठः.

* 'देवा वै याः प्रातरुपसदा अहोरात्राभ्यामनुदन्त याः सायं रात्रिर्यता-
भिर्धत् सायं प्रातरुपसदा अहोरात्राभ्यामनुदन्त इति आ० श्रौ० सू० ४-८-१२. 'सुपूर्वाह्णे स्वपराह्णे च' इति आ० श्रौ० सू० ११-४-१.
प्रचरणोपसदा चरन्ति, स्वपराह्णे आपराह्णिकीभ्याम्' इति आप० श्रौ० सू० ११-४-१.

तौ पूर्वाह्णापराह्णकालौ^१ । एव पुनः । द्विषते । उसो डे । शत्रोः ।
तत् तत्र । परिशिनष्टि गमयति । अन्तं नाशम् । लोकं सर्वैर्लोकेषु
दृश्यम् । सुपूर्वाह्णापराह्णयोरुपसदौ कुर्वन्नायुर्नाशान् तत्कालहीनं शत्रुं
करोतीत्यर्थः ।

कथाख्येन^२ प्रसङ्गेन प्रोक्ता उपसदस्त्विति^३ ।

तिस्रः षड् द्वादश तथा चतुर्विंशतिरेव च ॥

षष्ठः खण्डः ।

अथोपसदः स्तौति—

॥ जितयो वै नामैता यदुपसदः ॥

यद् याः । जेः करणे क्तिन् । जयहेतुत्वाद् आसां नाम ॥

कुत एतत् ,

॥ असपत्नां वा एताभिर्देवा विजितिं व्यजयन्त ॥

†‘विपराभ्यां जेः’ इति तङ् । वै यस्मात् । असपत्नां नष्टशत्रुकाम् ॥

१. ‘कथाख्याने’, २. ‘उपसदस्त्वित्’ क पाठः

* इह तावन्तमिति तावच्छब्दोऽभिमतः सायणगोविन्दस्वामिनो तथाच
तद्व्याख्या — ‘तावन्तमेव कालं तद् द्विषते सन्ध्यामात्रमेव’ इति गोविन्दस्वामी. ‘यस्मात्
पूर्वाह्णापराह्णौ कालविशेषावहोरात्राभ्यां शत्रूणां निस्सारणे हेतू तस्मात्तस्मिन्नेव कालद्वये-
ऽनुष्ठातव्यम् । एवं सति यावानहोरात्रयोः सन्धिकालस्तावन्तमेव द्विषते द्वेषिणे लोकं स्थानविशेषं
परिशिनष्टि । इतरस्मात् कालान्निस्सारितत्वेन सन्ध्याकाल एवासुराणां परिशिष्यते’
इति सायणः. † पा० सू० १-३-१९.

विदुषः फलमाह—

॥ असपत्नां विजितिं विजयते य एवं वेद ॥

सः । एवमासां जितिरिति नाम ॥

किञ्च,

॥ यां देवा एषु लोकेषु यामृतुषु यां मासेषु यामर्ध-
मासेषु यामहोरात्रयोर्विजितिं व्यजयन्त तां विजितिं विजयते
य एवं वेद ॥

सः । विजितिं विजयं विजयते लभते ॥

अत्रान्तरे संस्थितायामानिष्टेष्वैव प्रवर्ग्यतः ।

प्राक्^१ तानूनप्त्रकर्म तदाह कथया सह —

॥ ते देवा अबिभयुः ॥

ते प्रमिद्धाः । ‘मिजभ्यस्त-’ इति ब्रैजुस् । ‘जुसि च’ इति
गुणः । भीतवन्तः ॥

कथम्,

॥ अस्माकं विप्रेमाणमन्विदमसुरा आ भविष्यन्तीति^२ ॥

प्रियस्येमर्निच प्रः^३ । अमन्विजन्तः पुमान् । विप्रेमाणं विरुद्धत्वम् ।
इदं जगत् । आह अभ्यर्थः । अभिषाविष्यन्ति । अनु लक्ष्यकृत्य ॥
भयनिवृत्तये,

१. ‘विजयन्त’, २. ‘प्राग्यज्ञात्’ क पाठः, ३. ‘आभविष्यन्तीति ।
अनु विप्रेमाणं’ घ. ड पाठः.

॥ ते व्युत्क्रम्यामन्त्रयन्त ॥

ते चिन्तितभयकाः उत्क्रम्य गुप्तं देशं प्राप्य वि नानापक्षभेदेन
मन्त्रणं चक्रुः कुर्युः ॥

कथम्,

॥ अग्निर्वसुभिरुदक्रामत् ॥

मन्त्रार्थं गुप्तदेशं तु गतोऽग्निर्वसुभिः सह ॥

॥ इन्द्रो रुद्रैः ॥

पूर्ववत् ॥

॥ *वरुण आदित्यैर्वृहस्पतिर्विश्वैर्देवैः* ॥

वस्वादित्यरुद्राद्याश्च †पूर्वं प्रोक्तास्तु नामभिः ।

विश्वेदेवाश्च नाम्नोक्ता भारतेऽर्जुनजन्मनि ॥

“ऋतुर्दक्षः सवः सत्यः कालः काम्यो धुनिस्तथा ।

कुरुमानुडुमांश्चैव रोचमानश्च ते दश ॥

विश्वेदेवा इति ख्यातास्तस्यासन् जन्मनि स्थिताः” ॥ इति ॥

१. ‘विश्वैर्देवैः । पूर्वोक्तैः । निगमयति’ घ. ड. पाठः.

* इह तैत्तिरीयसंहितायां पञ्चधा व्यूह्यावस्थानमाम्नातम् । यथा—‘देवासुराः सयता
आसंस्ते देवा मिथो विप्रिया आसस्तेऽन्योन्यस्मै ज्यैष्ठ्यायातिष्ठमानाः पञ्चधा व्यक्रामन्नाग्नि-
र्वसुभिः सोमो रुद्रैरिन्द्रो मरुद्भिर्वरुण आदित्यैर्वृहस्पतिर्विश्वैर्देवैः’ इति ६-२-२.

निगमयति—

॥ *ते तथा व्युत्क्रम्यामन्त्रयन्त तेऽब्रुवन् ॥

मन्त्रवाक्यम् ॥

मन्त्ररूपमाह—

॥ हन्त या एव न इमाः प्रियतमास्तन्वस्ता अस्य वरुणस्य
राज्ञो गृहे सन्निदधामहै ॥

*हन्तेत्यभिमुखीकरणे ।

वयं घोराणि रूपाणि गृहीत्वा अब्रुवन्तये ।

वरुणस्य गृहे देहान् प्रियास्तु निदधामहै ॥

धावो लोटो मङ्गिङ् । आट् ।

जित्वा शत्रून् पुनस्तानि रूपाणीह लभेमहि ॥

किञ्च,

॥ ताभिरेव नः स न मङ्गच्छातै यो न एतदतिक्रामाद्
य आलुलोभयिषादिति ॥

यः नोऽस्माकं मध्ये एतः समयकरणमतिक्रामात् । एत आत् ।
अतिक्रामेद्वेति शेषः । आलुलोभयिषात् । आलोभो भ्रमः ।

१. 'मन्त्रगवाक्यम्' २. 'राणि नि', ३. 'समयकारिण' क. पाठः.

॥ 'तेऽमन्यन्तासुरेभ्यो वा इदं भ्रातृव्येभ्यो रथ्यामो यन्मियो विप्रियाः स्मो या न
इमाः प्रियास्तनुवन्ताः समवयामहै तान्य' स निर्गच्छाद्यो नः प्रथमोऽन्योन्यस्मै द्रव्यादिति
तस्माद्यः स तानूतन्त्रिणा प्रथमो दुर्धति न आर्तिमार्छति यत्तानूतन्त्रं समवयति भ्रातृव्या-
भिभूयै' इति तै० सं० ६-२-२. 'हन्तेति मनोवृत्तिः' इति गोविन्दरामा-
'स्वकार्यहानिनिमित्तदुःखपारहारोपायप्रशेननिमित्तदर्पयोननार्थो हन्तशब्दः', ‡ अस्माक-
मत्यन्त प्रिया या पुत्रकण्डर्पादृष्टपास्तन्वः सन्ति ताः सर्वाः' इति सायणः.

मोहयितुमिच्छेत् । लुभेर्णिचः सनो लिङ् । एत आत् । आलुलोभयिषेद्वा ।
स ताभिस्तनूभिः प्रियाभिर्न सङ्गच्छातै न सङ्गच्छताम् । लोटो
लेट् । आट् । *‘एत ऐ’ । †‘समो गम्यृच्छि—’ इति तङ् ।
अमकारिणोऽतिक्रान्तसमयस्य च प्रियतन्वलाभो दण्ड^२ इत्यर्थः ॥

॥ तथेति ॥

पूर्ववत् ॥

॥ ते वरुणस्य राज्ञो गृहे तनूः संन्यदधत ॥

सं सह । ‡‘श्राभ्यस्तयोरातः’ । §‘अदभ्यस्तात्’ । लङ् । तनूर्देहान्

॥ ते यद् वरुणस्य राज्ञो गृहे तनूः संन्यदधत तत्
तानूनप्त्रमभवत् । तत् तानूनप्त्रस्य तानूनप्त्रत्वम्^३ ॥

वरुणाख्या । तनूनप्त्रोऽणि तानूनप्त्रम्^१ ।

§आज्यस्पर्शपूर्वकं हि सख्यमृत्विक्कृतं त्विदम् ।

दधिद्रप्सप्राशनेन त्यागो यस्य हि भूज्यते—

१. ‘ऐ । वैतोऽन्यत्र । समो’ क. पाठः. २. ‘दण्डः । तथेति’,
३. ‘तानूनप्त्रत्वम् । आज्य’ घ. ङ. पाठः.

* पा० सू० ३-४-९३. † पा० सू० १-३-२९. ‡ पा० सू० ६-४-११२.
§ पा० सू० ७-१-४. ॥ ‘तनू. न पाति इत्यस्मिन्नर्थे तानूनप्त्रशब्दो वर्तते । तत् तानूनप्त्रं
शरीररक्षणमित्यर्थः । ‘प्राणो वै तनूनपात् स हि तन्वः पाति’ (ऐ०ब्रा० ६-४) इति लिङ्गात् ।
नञो निषेधनानार्थिता नास्ति (?)’ इति गोविन्दस्वामी. ‘तनूना पुत्रादिशरीराणां नप्त्रं न
(तपत? पतन)मतिशयेन निमित्तीकृत्य क्रियमाणत्वादस्य कर्मणस्तानूनप्त्रं नाम सम्पन्नम्’ इति
सायणः § ‘आज्यं तानूनप्त्रं करिष्यन्तोऽभिमृशन्ति’ आ० श्रौ० सू० ४-५-३.
‘आतिथ्याया ध्रौवात् सुचि चमसे वा तानूनप्त्रं समवधति चतुरवत्तं पञ्चावत्तं वा । आ
पतयेत्वा गृह्णामीत्येतैः प्रतिमन्त्रमनाधृष्टमसीति यजमानसप्तदशा ऋत्विजस्तानूनप्त्रं समव-
मृशन्ति । अनु भे दीक्षामिति यजमान.’ इति आप० श्रौ० सू० ११-१-१, २, ३. ‘तनून-
पात्सबन्धात् तानूनप्त्रमित्याज्यसमाख्या येनत्विज. मग्व्यमुपगच्छन्ति’ इति तत्र भट्टरुद्रदत्तः.

ततः किं,

॥ समानबर्हिषी भवतः ॥

*आतिथ्यायास्तु यद् बर्हिस्तदेवोपसदां भवेत् ॥

कथं,

॥ समानं हि शिरोग्रीवम् ॥

†प्राण्यङ्गत्वादेकवत्त्वम् ॥

॥ ‡इषुं वा एतां देवाः समस्कुर्वत यदुपसदः ॥

यद् याः । भिसोऽम्, एताभिः§ ।

उपसद्भिः शरं देवा दैत्यैर्युद्धाय चक्रिरे ।

¶सम्पर्युपेति सु‡डिषेः किञ्चेत्पुनरुक्तीषुः कथम् ॥

॥ *तस्या अग्निरनीकमासीत् सोमः शल्यः ॥

आसीदित्येव ॥

॥ विष्णुस्तेजनं वरुणः पर्णानि ॥

अग्नोऽनीकमयः शल्यस्त्वथ यष्टिश्च तेजनम्॥१॥

पुङ्खबन्धानि३ पर्णानि शरस्त्वेवं चतुर्विधः ॥

१. 'प्राण्यङ्गत्वादेकत्व' घ पाठः २. 'अग्ने' क. पाठः ३. 'पुङ्खबन्धानि' घ. ङ. पाठः.

* 'आतिथ्यावर्हिषपसदामग्नीषोमीयस्य च तदेव प्रस्तरपरिधि गत् स्तीर्णं बर्हिस्तत्-
परिधि ताः परिधय इति इत्येके' इति आप०श्रौ०सू० ११-२-११, १२. । पा०सू० २-४-२.
‡ 'त इषु समस्कुर्वताभिर्नीकं सोमं शल्यं विष्णु तेजनम्' इति तै० सं० ६-२-३.
§ 'एताम् अग्न्यादिरूपाम्' इति सायणः. ¶ पा०सू० ६-१-१३७. ‡ उणादि०
१-१३ * 'कालो हि भगवान् रुद्रस्तस्य संवत्सरो धनुः । तस्माद् रौद्री कालरात्रिर्ज्या
कृता धनुषोऽजरा । इषुश्चाप्यभवद् विष्णुर्ज्वलनः सोम एव च ।' इति महाभारते कर्णपर्वणि
त्रिपुरवधोपाख्याने. अ० ३४. (Printed at Gopalnarayan & Co. Bombay).
॥ 'लोहस्य तीक्ष्णमग्रं तेजनम्' इति सायणः.

॥ तामाज्यधन्वानो व्यसृजन् ॥

आज्यरूपे धनुषि तामिषुं सन्धाय ते सुराः ।
दैत्यान् प्रत्यक्षिपन्नत्र *धनुषश्चेत्यनङ्गः कृतः ॥
प्रसङ्गादुपसत्कर्मण्याज्यं हविरितीरितम् ॥

॥ तया पुरे भिन्दन्त आयन् ॥

तयेष्वा दैत्यनगरीं भिन्दन्तो जग्मुरुद्धताः ॥

॥ तस्मादेता आज्यहविषो भवन्ति ॥

एताः उपसदः । तस्माद्

अग्निसोमविष्णुश्वरघृतचापसमन्वयात् ॥

अथोपसद्भूतक्षीरपरिमाणं ब्रवीति ह—

॥ चतुरोऽग्रे स्तनान् व्रतमुपैत्युपसत्सु ॥

कुतः,

॥ चतुस्मन्धिर्हीपुः ॥

कथम् ,

॥ अनीकं शल्यस्तेजनं पर्णानि । त्रीन्ध्रस्तनान्
व्रतमुपैत्युपसत्सु । त्रिषन्धिर्हीपुः ॥

कथम् ,

॥ अनीकं शल्यस्तेजनम् ॥

नात्र पर्णानि ॥

* पा० मु० ५-४-१३२. . . . . व्रतदुद्धो गो. स्तनसम्बन्धीनि
पर्यास्यभिप्रेतानि ' इति गोविन्दस्वामी. ' व्रतशब्देनात्र पयःपानमुच्यते । गोधतुर्धु स्तनेषु
यावत् पयस्तावत् ' इति सायण .

॥ द्वौ स्तनौ व्रतमुपैत्युपसत्सु द्विषन्धिर्हीषुः
शल्यश्च ह्येव तेजनं च ॥

नात्रानीकपर्णे ॥

॥ एकं स्तनं व्रतमुपैत्युपसत्सु । एका ह्येवेषुरित्याख्यायते ॥

किञ्च,

॥ एकया वीर्यं क्रियते ॥

*कुर्यादुपसदां कालं चतुर्धात्र क्रमेण च^१ ।

चतुस्त्रिद्व्येकस्तनजक्षीरेण व्रतमाचरेत् ॥

सूत्र्यते हि—† ‘व्यतिनीय कालमुपसदां चतुर्थमेकस्या दुग्धेन तावदेव
त्रिभिः स्तनैस्तावदेव द्वाभ्यामेकेन तावदेव’ इति ॥

अथैतत् स्तौति—

॥ परोवरीयांसो वा इमे लोका अर्वागंहीयांसः ॥

परसिति परपर्यायः । अंहित्यल्पपर्यायः ।

स्वर्गादूनं खं ततोऽपि न्यूनं भूमण्डलं त्विति ।

लोकाः परस्ताद् बहुला अधोधश्चाल्परूपकाः ॥

‡उरोरंहोरीयसुनि षरुरोश्च टिलोपवत् ॥

१. ‘तु’, २. ‘अधोगा’ क पाठः

* ‘चतुरः सायं दुह्यन्तीन् प्रातर्द्वौ सायमेकमुत्तमे’ इति आप० श्रौ० सू० ११-४-१०.
† आ० श्रौ० सू० १२-८-३०, ३१ ‡ पा० सू० ६-४-१५७.

ततश्च,

॥ परस्तादर्वाचीरुपसद उपैति ॥

चतुस्त्रिद्व्येकस्तनत्वादल्पताभूत् परात्परम् ॥

एतच्च,

॥ *एषामेव लोकानामभिजित्यै ॥

अभिजितिः प्राप्तिः ॥

अत्र च,

॥ 'उपसद्याय मीहृल्लुप इमां मे अग्ने समिधमिमामुपसदं
वनेरिति तिस्रंस्तिन्त्रः सामिधेन्यो रूपसमृद्धाः ॥

§उपेतितिस्रः पूर्वाह्ण इमां तिस्रोऽपराह्निके' ॥

॥ एतद्वै यज्ञस्य समृद्धं यद् रूपसमृद्धं यत् कर्म
क्रियमाणमृगभिवदति ॥

उपसद्यायोपसदगित्युक्तेरभिरूपता ।

प्रधानानामाह --

॥ जन्निवतीर्याज्यानुवाक्याः कुर्यात् ॥

१. 'अपराहृत.' स. पाठः. २. 'इत्युक्ता त्वमि' घ. पाठः.

* 'परोवरीयसीमवान्तरदीक्षामुपेयाद् यः कामयेतामुष्मिन् लोकेऽर्धुकं स्यादिति चतुरोऽपेऽथ त्रीनथ द्वापथेकमेवा वै परोवरीयस्यवान्तरदीक्षामुष्मिन्नेवास्मै लोकेऽर्धुकं भवति' इति तै० स० ३-२-३. तदुक्तं ० ५-२-१८-१. त. कृत्स्नं ० २-५-२७-१. § 'उपसद्याय मीहृल्लुप इति तिस्र एकेका विरनवानन्ता सामिधेन्यः । एषैवापराह्णे इमां मे अग्ने समिधमिमामिति तु सामिधेन्यः' इति आ० श्रौ० सू० ४-८-५, १०, ११.

जग्निशब्दो वेदविद्भिर्हिंसावाची प्रवर्णितः^१ ।

हिंसावाचिपदयुक्ताः ॥

ताश्च,

॥ *अग्निर्वृत्राणि जङ्घनद् †य उग्र इव शर्यहा ‡त्वं
सोमासि सत्पतिर्‡गयस्फानो अमीवहे^१दं विष्णुर्विचक्रमे ॥ त्रीणि
पदा विचक्रम इत्येताः ॥

अग्नेर्द्वे द्वे च सोमस्य द्वे विष्णोरित्यृचस्तु पद ।

पूर्वाह्ण एताः ॥

॥ विपर्यस्ताभिरपराह्णे यजति ॥

य उग्रो अग्निर्वृत्राणीत्यग्नेः । गयस्फानस्त्वं सोमासीति सोमस्य ।

त्रीणि पदेदं विष्णुरिति^२ विष्णोः । इत्यपराह्णः^३ इत्यर्थः ॥

स्तौति—

॥ घ्नन्तो वा एताभिर्देवाः पुरो भिन्दन्त आयन् यदुपसदः ॥

यद् याः । एताभिरुपसद्भिः । घ्नन्तो हिंसन्तः ॥

किञ्च ताः,

॥ सच्छन्दसः कर्तव्याः ॥

१. 'प्रवर्तितः' क पाठः. २. 'विष्णुर्वाति' घ. ड. पाठः.

* ऋक्सं० ४-५-२७ ४. † ऋक्सं० ४-५-२८-४ ‡ ऋक्सं० १-६-१९-५.
§ ऋक्सं० १-६-२१-२. ॥ ऋक्सं० १-२-७ २ ॥ ऋक्सं० १-२-७-३.
‡ 'विपर्यासो याज्यानुवाक्यानाम्' इति आ० श्रौ० सू० ४-८ ११. 'या, प्रातर्याज्याः
स्युस्ताः सायं पुरोनुवाक्याः कुर्यादयातयामत्वाय' इति तै० सं० ६-२-३.

एता हि तुल्यच्छन्दस्काः षड् गायत्र्य इमाः खलु ॥

स्पष्टयति—

॥ न विच्छन्दसः ॥

विर्नाना ॥

नानाच्छन्दस्त्वं^१ निन्दति - -

॥ यद् विच्छन्दमः कुर्याद् ग्रीवासु तद् गण्डं दध्यात् ॥

यद् यदि । चुबुकादर्थो गण्डः^२ स्यात् ॥

ततश्च,

॥ ईश्वरो ग्लावो जनितोः ॥

‘ग्लौस्तोदः । शम् । तोदान् जनयितुं समर्थः स्यात् ।

सिरानिष्कर्षजस्तोदो विच्छन्दस्त्वे भवेदिह ॥

निगमयति—

॥ तस्मात् मच्छन्दम एव कर्तव्या न विच्छन्दसः ॥

उक्तमर्थं पूर्वशिष्टवाक्येन द्रढयत्यथ —

॥ तदु ह स्माहोपाविर्जानश्रुतेय^३ उपमदां किल वै तद् ब्राह्मणे ॥

१ ‘नानाच्छन्दस्तु’ क. पाठः.

* ‘निबद्धः श्वययुयस्य मुक्कवदम्यते गळे । महान् वा यदि वा ह्रस्वस्त गण्ड इति निर्दिशेत् ॥’ इति सुश्रुते निदा० अ० १२. † ‘ग्लावो जनितुमीश्वरो भवति । ग्लावो हर्षक्षयः शोक इत्यनर्थान्नरम् । द्वितीयायबहुवचनान्तं वैतद् ग्लाव इति । तदा जनयितुमिति योज्यम्’ इति गोविन्दस्वामी. ‘ग्लानिविशेषान्’ इति सायणः.

‡ शतपथब्राह्मणे मैत्रायणासंहिताया च निर्दिष्टं—‘नानाच्छन्दसः पठ्यते.

किल पुरा । कश्चिदुपसद्ब्राह्मणे^१ जानश्रुतेयः 'जनश्रुतपुत्रः । शुभ्रादि-
ढक् । उपाविर्नामाचार्यः । तत् तत्र । तद् उक्तमर्थरूपम् । उ पुनः^२ । ह
खलु आह स्म उक्तवान् ॥

कथमुक्तवान्,

॥ यस्मादप्यश्लीलस्य श्रोत्रियस्य मुखं व्येव ज्ञायते
तृप्तमिव रेभतीवेत्याज्यहविषो ह्युपसदो ग्रीवासु मुखमध्या-
हितम् ॥

‘ग्रीवा उपसद’ इत्युक्तम् । आज्यहविष उपसदो ग्रीवासु स्थिताः ।
ग्रीवात्वेन स्थिताः । तासु च मुखं चुबुकोपरिगतगण्डमेवा^३ध्याहितम् ।
§ ‘आशंसायां भूतवच्च’ । उपरि निधातव्यम्^(१) । यस्मादेवं तस्मादेव
लोकेऽपि अश्लीलस्य निःश्रीकस्य । ॥ कपिलकादित्वाल्लत्वम् । ॥ मत्वर्थे
लच् । श्रोत्रियस्य छन्दोध्ययनसम्पन्नस्य अपिच मुखं तृप्तमिव
हर्षयुक्तं रेभति । रेभिः शब्दार्थः । शब्दायते । विज्ञायते उपलभ्यते ।

एतद्धि तुल्यच्छन्दस्त्वं मुखरोगनिवृत्तये ।

लोकस्य स्यादित्युपाविराचार्यो ह्युक्तवान् पुरा ॥

निगमयति —

॥ तस्माद्ध स्म तदाह ॥

१. ‘कश्चिदुपसदां ब्राह्मणे’ ड पाठः. २. ‘पुनः आह स्म उक्तवान् यस्माद्’
घ. ड. पाठः. ३. ‘गण्डकमेवा’ क पाठः.

* ‘जनश्रुतायाः स्त्रिया अपत्यम्’ इति सायणः. पा० सू० ४-१-१२३.
‡ page 155 § पा० सू० ३-३-१३२. (१) ‘लोकेऽपि शोभमानासु ग्रीवासु
अध्याहितम् आश्रितम्’ इति सायणः. ॥ भा० वा० ८-२-१८ ॥ पा० सू० ५-२-९७.
§ दृप्तमिवेति गोविन्दस्वाम्यभिमतः पाठः. तथाच तद्व्याख्या — ‘दृप्तमिव दर्पयुक्तमिव,
रेभतीव जल्पतीव अर्चतीव वा । एतदुक्तं भवति—यस्मादश्लीलस्यापि श्रोत्रियस्य मुखं
शोभते वेदाभ्यासदर्पात् तस्मादाज्यहविष उपसदः कर्तव्याः आज्यमपि मुखशोभाहेतुर्यस्मात्’
इति.

*तत् तस्मात् ह खलु आह स्म । कः,

महिदासैतरेयः स्यादनिर्दिष्टे तु वक्त्रि । इत्युक्तम्† ।
इत्येवं स्थापितं तुल्यच्छन्दस्त्वमुपसत्स्विह ॥

अष्टमः खण्डः ।

अथ लोपं प्रयाजादेरुपसत्सु ब्रवीति ह—

॥ देववर्म वा एतद् यत् प्रयाजाश्चानुयाजाश्च ॥

‡प्रयाजानूयाजकर्म कवचं देवनिर्मितम् ॥

ततः किम्,

॥ अप्रयाजमननुयाजं भवति ॥

उपसत्कर्म । सूत्र्यते हि§ —‘स्विष्टकृदादि लुप्यते प्रयाजा आज्यभागौ च’ इति ॥

एतच्च प्रयाजाद्यकरणम्,

॥ इष्वै संशित्यै ॥

इसो ङे । इष्वाः शरस्य संशित्यै तैक्षण्याय ।

¶शाच्छोरन्यतरस्यामिच्छो तनूकरणे क्तिनि ।

इषोरुपसदां तैक्ष्ण्यमेवं हि स्यादकुण्ठितम् ॥

* ‘तस्मात् कारण’ इति गोविन्दस्वामी. ‘तस्मात् कारणात् शोभनप्रीवाहितमुखसाम्यमाज्यहविष्कत्वमित्यभिप्रेत्य स क्वपिस्तद् वाक्यमाह’ इति सायणः.

† page 74. ‡ ‘यत् प्रयाजानूयाजा इज्यन्ते वर्मैव तद् यज्ञाय क्रियते वर्म यजमानाय आतृव्याभिभूत्यै’ इति तै० सं० २-६-१. § आ० श्रौ० सू० ४-८-८.

¶ पा० सू० ७-४-४१.

वर्मचर्माभिहनने स्याच्छरस्य तु कुण्ठता* ॥

तच्च,

॥ अप्रतिशराय ॥

अप्रतिधाताय । 'शृ हिंसायाम्' । भावे † 'ऋदोरप्' । तादर्थ्ये ङे ॥

अत्र च,

॥ सकृदतिक्रम्याश्रावयति ॥

सूत्र्यते व्यापस्नम्बेन†--'धौवादष्टौ जुह्वां गृह्णाति । चतुरूपभृति । घृतवति शब्दे जुहूपभृतावादाय दक्षिणा सकृदतिक्रान्त उपांशुयाजवत् प्रचरति । अर्धेन जौहवस्याग्निं यजत्यर्धेन सोमम् । औपभृतं जुह्वामानीय विष्णुमिष्ट्वा प्रत्याक्रम्य' इत्यादि ॥

आश्रावणं त्रिः करिष्यन् सकृत् कुर्यादतिक्रमम्' । इत्यर्थः ॥

एतच्च,

॥ यज्ञस्याभिक्रान्त्यै ॥

व्याचष्टे—

॥ अनपक्रमाय ॥

१. 'कुर्यादभिक्रमम्' घ. पाठः.

* 'उपसदाख्यं कर्म प्रयाजानुयाजरहितं कर्तव्यं कवचस्यानुपयुक्तत्वात् । परकीय-प्रहाराद् रक्षार्थं हि कवचं सम्पाद्यते । नात्र परप्रहारः सम्भवति । पूर्वोक्ताया इषो-स्तीक्ष्णत्वेन सकृत् प्रयोगादेव मारितेषु शत्रुषु प्रहर्तृणामभावात् । एव सति यदि कवचं सम्पाद्यते तदानीं स्वकीयाया इषोरतीक्ष्णत्वं शङ्क्येत । स्वस्य च शत्रुभिः सम्पादिता प्रतिहिंसा शङ्क्येत । तच्चायुक्तं तस्मादिष्वै संशिल्यै स्वकीयस्य बाणस्य सम्यक्तीक्ष्णत्वार्थम् अप्रतिशराय स्वेषु शत्रुकर्तृकप्रतिहिंसायाः शङ्कापरिहारार्थं च प्रयाजानुयाजवर्जनं युक्तम्' इति सायणः. † पा० सू० ३-३-५७. ‡ श्रौ० सू० ११-३-९, १०, ११, १२.

स्वीकारः स्यादभिक्रान्तिः* परित्यागस्त्वपक्रमः^१ ॥

अथ सोमाप्यायनं तु हेतुयुक्तं ब्रवीति ह—

॥ तदाहुः क्रूरमिव वा एतत् सोमस्य राज्ञोऽन्ते चरन्ति ॥

अन्ते समीपे । क्रूरं दुःसहम् ॥

किं तत् ,

॥ यदस्य घृतेनान्ते चरन्ति ॥

कुत एवं,

॥ 'घृतेन हि वज्रेणेन्द्रो वृत्रमहन् ॥

इन्द्रो हि वृत्रं हतवान् वज्रेणैतद् घृतस्तुतिः ।

इति क्रूरत्वमुक्तम् ॥

तच्छान्तिमाह—

॥ तद्यदंशुरंशुष्टे देव सोमाप्यायतामिन्द्रायैकधनविद
आ तुभ्यमिन्द्रः प्यायतामा त्वमिन्द्राय प्यायस्त्राप्याययास्मान्
सखीन् सन्या मेधया स्वस्ति ते देव सोम सुत्यामुद्वचमशीयेति

१ 'स्त्वभिक्रमः' घ. पाठः.

* अभिक्रान्त्यै अभिक्रमणाय भवति अनभिक्रान्तश्च नातिदूर गतः । प्रयाजानु-
याजानामनुष्ठाने सकृदभिक्रमणे चोपसथागः शीघ्रमनुष्ठितो भवतीत्यर्थः । इति गोविन्दस्वामी.
'उपसथज्ञस्य सर्वत आक्रमणं भवति स्थैर्यं भवति । अन्यथा पुनः पुनरुत्तरस्यां दिशि
गमने लब्धावसरः सन् यज्ञोऽप्यपक्रामेत्' इति सायणः. † 'घृतं वै देवा वज्रं कृत्वा सोम-
मघ्नन् अन्तिकमिव खलु वा अस्थितश्चरन्ति यत्तानूनप्रेण प्रचरन्ति' इति तै० सं० ६-२-२.

राजानमाप्याययन्ति यदेवास्य तत् क्रूरमिवान्ते चरन्ति तदेवा-
स्यैतेनाप्याययन्ति ॥

तत् तत्र । आप्यायनमुदकसेकः । आप्याययन्ति यत् शमयन्ति तत् ॥

न केवलं शान्तिरेव,

॥ अथो एनं वर्धयन्त्येव ॥

एनं सोमम् ॥

अथ निहवमाइ—

॥ द्यावापृथिव्योर्वा एष गर्भो यत् सोमो राजा ॥

यद् यः ॥

ततः किं,

॥ तद् यदेष्टा राय एष्टा वामानि प्रेषे भगाय । ऋत-
मृतवादिभ्यो नमो दिवे नमः पृथिव्या इति प्रस्तरे निहवते
द्यावापृथिवीभ्यामेव तन्नमस्कुर्वन्ति ॥

तत् तत्र ।

† निहवः प्रस्तरे पाण्योर्निधानमिति वै विदुः ।

‘प्रस्तरे पाणीनि’त्यादि स्वरूपं ह्यस्य सूत्र्यते ॥

१. ‘नमस्कुर्वन्ति । निहवः’ घ. ड पाठः.

* ‘मदन्तीरुपस्पृश्य तानूनप्त्रिणो विस्रस्य राजानं सहिरण्यैः पाणिभिराप्याययन्ति
अंशुरंशुस्ते देव सोमाप्यायतामिति’ इति आप० श्रौ० सू० ११-१-११. † निहवो नमस्कारः.
‡ ‘स्पृष्ट्वोदकं निहवन्ते प्रस्तरे पाणीन् निधायोत्तानान् दक्षिणान् सव्यान्नीच एष्टा राय एष्टा
वामानि प्रेषे भगाय ऋतमृतवादिभ्यो नमो दिवे नमः पृथिव्या इति’ इति आ० श्रौ० सू०
४-५-७. . ‘अथ निहवते दक्षिणे वेद्यन्ते प्रस्तर निधाय दक्षिणान् पाणीनुत्तानान् कृत्वा
सव्यान्नीच एष्टा रायः प्रेषे भगायेति’ इति आप० श्रौ० सू० ११-१-१२.

* ‘झस्यात्’ । शपो लुङ् न । तत् तेन निहवेन ॥

॥ अथो एने वर्धयन्त्येव वर्धयन्त्येव ॥

एने द्यावापृथिव्यौ द्वे । द्विरुक्तिरुक्तार्थाः ॥

नवमः खण्डः ।

इति पञ्चमः खण्डः । इति पञ्चमोऽध्यायः ।
‘सुखप्रदायां’ चतुर्थोऽध्यायः ॥

— ❦ —

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

सोमक्रयणमारभ्य यावदग्निः प्रणीयते ।

तावद्वक्तुमुपांशुत्वमितिहासं ब्रूहीत्यथ—

॥ सोमो वै राजा गन्धर्वेष्वसीत् ॥

पुरा गन्धर्वलोके वै सोमो राजा बभूव ह ॥

॥ तं देवाश्च ऋषयश्चाभ्यध्यायन् ॥

§ ‘ऋत्यकः’ ॥

१. ‘इति ब्राह्मणवृत्तौ सुखप्रदाया’ क. स., ‘इति पङ्गुशिष्येण विरचितायां ब्राह्मणव्याख्याया’ घ. ड पाठ..

* पा० सू० ७-१-५. ॥ page 44. ॥ ‘स्वानभ्राजेत्याह । एते वा अमुष्मिन् लोके सोममरक्षन्’, ‘तं सोममाहियमाणं गन्धर्वो विश्वावसुः पर्यमुष्णात्’ इति तै० सं० ६-१-१०, ६-१-६. ॥ पा० सू० ६-१-१२८.

देवर्षयस्तं गन्धर्वलोकस्थं समचिन्तयन् ॥

चिन्तास्वरूपमाह—

॥ कथमयमस्मान् सोमो राजागच्छेदिति ॥

प्रतीति शेषः । आगच्छेत् ॥

एवं स्थिते,

॥ सा वागब्रवीत् ॥

सा प्रसिद्धेत्यर्थः ॥

कथं,

॥ *स्त्रीकामा वै गन्धर्वाः ॥

काम इच्छा स्त्रीषु येषां ते स्त्रीकामा इहोदिताः ।

कामयन्ते स्त्रिय इति †शीलिकामादिणोऽपिवा ॥

कमेः कर्मणि घञ् काम्या स्त्री येषामिति वा भवेत् ॥

ततश्च,

॥ मयैव स्त्रिया भूतया पणध्वमिति ॥

पणध्वं व्यवहरत ।

तेभ्यो दत्त्वा स्त्रियं मां तु सोममानेतुमर्हथ ॥

॥ नेति देवा अब्रुवन् । कथं वयं त्वदृते स्यामेति ॥

त्वत् त्वत्तः । ऋते विना ॥

---

* 'ते देवा अब्रुवन् स्त्रीकामा वै गन्धर्वाः स्त्रिया निर्क्राणामेति ते वाचं स्त्रियमेक-
हायनी कृत्वा तया निरक्राणन्' तै० सं० ६-१-९. † पा० सू० वा० ३-३-१.

ततः,

॥ माव्रवीत् ॥

कथं,

॥ क्रीणीतैव यर्हि वाव वो मयार्थो भविता तर्ह्येव
वोऽहं पुनरागन्तास्मीति ॥

क्रीणीत स्वीकुरुत । यर्हि यस्मिन् काले । तर्हि तदानीम् । अर्थः
प्रयोजनम् । वः युष्मान् । आगन्तास्मि । लुट् । आगमिष्यामि ॥

॥ तथेति ॥

देवा निश्चिक्नुः ॥

॥ तथा महाणग्न्या भूतया सोमं राजानमक्रीणन् ॥

‘नग्नोपभोगयोग्या स्त्री गुन्दरी महती मता ।

ईत्वणत्वे छान्दसे ॥

तथेदानीमपि,

॥ तामनुकृतिमस्कन्ना वत्सतरीमाजन्ति सोमक्रयणीम् ॥

‘तां कृतिमनु तदनुसारेण । क्रीञः करणे ल्युट् ।

‘वत्सोक्षेति पृश्च प्राप्तद्वितीयवयसं तु गाम्’ ।

आ अजन्ति मूल्यत्वेनानयन्ति ।

‘अप्रामवृषयोगा गौरस्कन्ना स्यादवपेणात् ॥

१. ‘आगन्ता । लुट्’ य पाठः. २. ‘ताम्’ क. ख. पाठः.

* ‘रूपसम्पत्तिविवक्षया महन्वमुच्यते बाल्यविवक्षया नम्रत्वम्’ इति सायणः.
‘महानग्न्या अत्यन्तबालभूतया इत्यर्थः । उपांशुत्व हि वाचो बाल्यम्’ इति गोविन्दस्वामी.

† ‘तामनुकृतिं ता स्त्रीरूपा नमनानु करणत्वात् निष्पन्ना तत्सदृशमित्यर्थः’ इति सायणः.

‡ पा० सू० ५. ३.९३ § ‘अस्कन्ना वायस्कन्मनर्गहतामप्राप्तयौवनाम्’ इति सायणः.

आनीय च ,

॥ *तया सोमं राजानं क्रीणन्ति ॥

†‘श्राभ्यस्तयोरात्तः’ ॥

॥ तां पुनर्निष्क्रीणीयात् ॥

मूल्यभूतां वत्सतरीं गृहीयात् पुनरेव हि ॥

कस्मादेवम्,

॥ ‡पुनर्हि सा तानागच्छत् ॥

सा वाक् । तान् देवर्षीन् ॥

॥ §तस्मादुपांशु वाचा चरितव्यं सोमे राजनि क्रीते¹ ॥

कुतः,

॥ गन्धर्वेषु हि तर्हि वाग् भवति ॥

तर्हि तदानीम् ॥

---

१. ‘क्रीते । गन्धर्वेषु’ घ. ङ. पाठः.

---

* ‘पुरस्तात्प्रतीची सोमकयण्यवस्थिता . भवत्येकहायनी द्विहायनी वर्षीयसी वा । अकूटयाकर्णयेति रूपाणि । या रोहिणी बभ्रुलोन्ना पृश्निवाला पृश्निशका शुच्यक्षी श्वित्रोपकाशा तथा क्रीणीयादित्येके’ इति आप० श्रौ० सू० १०-२२-२, ३, ४. † पा० सू० ६-४-११२. ‡ ‘सा रोहिद्रूपं कृत्वा गन्धर्वेभ्योऽपकम्यातिष्ठत् तद्रोहितो जन्म ते देवा अब्रुवन्नप युष्मदकमीन्नास्मानुपावर्तते विह्वयामहा इति ब्रह्म गन्धर्वा अवदन्नगायन् देवाः सा देवान् गायत उपावर्तत तस्माद् गायन्तं स्त्रियः कामयन्ते कामुका एनं स्त्रियो भवन्ति’ इति तै० सं० ६-१-६ § ‘इदम्प्रभृतिकर्मणा शनैस्तरामुत्तरोत्तरम्’ इति आ० श्रौ० सू० ४-१-२३.

॥ सामावेव प्रणीयमाने पुनरागच्छति ॥

अग्निप्रणयनाद्युच्चैर्वेदितव्यमिति' स्थितिः ।

सूच्यते' हि—*“ऊर्ध्वं प्रथमाया अग्निप्रणयनीयाया औपवसध्ये-
नियमः' इति ॥

प्रथमः खण्डः ।

अथाग्निप्रणयनीया ऋचः^१ संविदधाति ह—

॥ अग्नये प्रणीयमानायानुब्रूहीत्याहाध्वर्युः ॥

उक्तार्थम्^२ ॥

॥ †प्रदेवं देव्या धिया भरता जानवेदसम् । हव्या नो

वक्षदानुषगिति गायत्रीं ब्राह्मणस्यानुब्रूयात् ॥

होता ॥

कुतः,

॥ गायत्रो वै ब्राह्मणः ॥

सृष्टिवाक्ये^३ सहपाठात् । 'गायत्रीं छन्दसां ब्राह्मणं मनुष्याणाम्'
इति ॥

॥ तेजो वै ब्रह्मवर्चसं गायत्री ॥

१. 'वेदितव्यमिति' क पाठः. २. 'सूच्यते ऊर्ध्वं' घ. ड. पाठः. ३. 'अथा-
ग्निप्रणयनी ऋचः' क पाठः. ४. 'सृष्टिवाक्येन' घ. ड. पाठः.

* आ० श्रौ० सू० ४१-२३. 'प्राचीनवंशगत आहवनीयेऽवस्थितस्याग्नेः
सौमिक्यामुत्तरवेद्या नयनं यदास्मिन् तदेतद्ब्राह्मणप्रणयनम्' इति सायण. † 'सोमाय
कीताय—' (page 79). इत्यनेन तुल्यार्थत्वादुक्तार्थत्वम्. २. ऋक्सं० ८-८-३४-२.
॥ 'गायत्री छन्दो रथन्तरं साम ब्राह्मणो मनुष्याणामजः पशूनां तस्मात् ते मुह्यन्ते मुखतो
रसृज्यन्ते' तै० सं० ७-१-१.

ततः किं,

॥ तेजसैवैनं तद् ब्रह्मवर्चसेन समर्धयति ॥

तत् तत्र ॥

॥ *इमं महे विदध्याय शूषमिति त्रिष्टुभं राजन्यस्यानुब्रूयात् ॥

कुतः,

॥ त्रैष्टुभो वै राजन्यः ॥

†सृष्टौ सहपाठात् ॥

॥ ओजो वा इन्द्रियं वीर्यं त्रिष्टुप् । ओजसैवैनं तदिन्द्रियेण वीर्येण समर्धयति ॥

तत् तत्र । एनं राजन्यम् ॥

अत्रास्ति,

॥ शश्वत्कृत्व ईड्याय प्रजभ्रुरिति । स्वानामेवैनं तच्छ्रैष्ठ्यं गमयति ॥

तत् तेन । स्वानां ज्ञातीनाम् । शश्वत्कृत्वः सदा । ईड्याय स्तुत्याय । राज्ञे उपायनाय^१ प्रहृतवन्त इति ह्यस्यार्थः ॥

॥ शृणोतु नो दम्येभिरनीकैः शृणोत्वग्निर्दिव्यैरजस्र इति ॥

अस्यार्थमाह—

॥ आजरसं हास्मिन्नजस्रो दीदाय ॥

१. 'उपायनादि' क पाठः.

* ऋक्सं० ३-३-२४-१. † 'उरसो बाहुभ्या पञ्चदश निरमिमीत तमिन्द्रो देवतान्वसृज्यत त्रिष्टुप्छन्दो बृहत्साम राजन्यो मनुष्याणामविः पशूनां तस्मात्ते वीर्यावन्तो वीर्याञ्चसृज्यन्त' तै० सं० ७-१-१.

अस्मिन् राजन्ये । आजरसं सर्वमायुः । अजस्रोऽक्षीणः । दीदाय
दीप्यतेऽग्निः ॥

॥ य एवं वेद ॥

तस्मिन्नपि^१ वेदितरि ॥

॥ *अयमिह प्रथमो धायि धातृभिरिति जगतीं
वैश्यस्यानुब्रूयात् ॥

कृतः,

॥ जागतो वै वैश्यः ॥

सृष्टौ सहपाठात् ॥

॥ जागताः पशवः पशुभिरेवैनं तत् समर्धयति ॥

एनं वैश्यम् ॥

॥ वनेषु चित्रं विभ्वं विशे विश इत्यभिरूपा ॥

विदशब्दयोगात्^२ ॥

॥ यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम् ॥

उक्ता आद्या^३ प्रेममयं विप्रक्षत्रविशां क्रमात् ।

१. 'अस्मिन्नपि', २. 'विदशब्दप्रयोगात्' घ. ङ पाठः, ३. 'आद्याः'
घ. पाठः.

* ऋक्सं० ३-५-६-१. † मध्यतः सप्तदशं निरमिमीत तं विश्वेदेवा देवता
अन्वसृज्यन्त जगती छन्दो वैरूपं साम वैश्यो मनुष्याणां गावः पशूनां तस्मात् आद्या
अन्नधानाद् अन्वसृज्यन्त तस्माद् भूयांसोऽन्येभ्यो भूयिष्ठा हि देवता अन्वसृज्यन्त' तै.
सं० ५-१-१. ‡ प्रेममयं=प्रदेवं, इमं महे, अयमिह इति ऋच इत्यर्थः.

सूत्र्यते हि*—‘इमं महे विदध्याय शूषमयमिह’ प्रथमो धायि
धातृभिरिति तु राजन्यवैश्ययोराद्ये’ इति ॥

अथ सप्तायमुष्यादि सर्वेषां तुल्यमुच्यते —

॥ †अयमु ष्य प्र देवयुरिति ॥

एतां द्वितीयामन्वाह ॥

अनुब्रुवन्,

॥ अनुष्टुभि वाचं विसृजते ॥

उच्चैरुच्चारणं विसर्गः ॥

॥ वाग् वा अनुष्टुप् ॥

तच्च,

॥ वाच्येव तद् वाचं विसृजते ॥

‡अनुष्टुबिति वाङ्नामसु पाठात् । तदनुष्टुभ्युच्चैस्त्वम् ॥

स्पष्टयति—

॥ अयमु ष्य इति यदाहायसु स्यागमं या पुरा गन्धर्वेष्ववात्स-
मित्येव तद् वाक् प्रब्रूते ॥

अयमियम् । उ पुनः । स्या सा । आगमम् आगतवत्यस्मि ।
याहं पुरा गन्धर्वेष्ववात्समुषितवती । इत्येव वाक् प्रब्रूते तत् ।
गमेर्लुङि लृदित्वादङ् § । वसेर्हलन्तवृद्धिः ¶ । †‘सः स्यार्धधातुके’ ॥

१. ‘शूषमयमिहेत्यादि’ व ड. पाठः.

* आ० श्रौ० सू० २-१७-७. † ऋक्सं० ८-८-३४-३. ‡ या० निख०
१-११ ‘अनुष्टुभो वाग्रूपत्वस्य सर्वश्रुतिप्रसिद्धत्वादनुष्टुब्रूपायां वाच्येवोपांशुध्वनिरूपां
वाचं तन्मन्त्रपाठेन विसृजते’ इति सायणः § पा० सू० ३-१-५५. ¶ पा० सू०
७-२-३. † पा० सू० ७-४-४९.

॥ 'अयमग्निरुरुष्यतीति ॥

तृतीयामनुब्रूयात् ॥

व्याचष्टे—

॥ अयं वा अग्निरुरुष्यति ॥

†रक्षार्थादुरुषि उरुष्यति । ‡कण्डूवादेर्यक् ॥

अत्रास्ति,

॥ अमृतादिव जन्मन इत्यमृतत्वमेवासिंस्तद् दधाति ॥

तत् तेनामृतपदेन । अस्मिन् यजमाने ॥

॥ सहसश्चित् सहीयान् देवो जीवातवे कृत इति ॥

अस्ति ॥

॥ देवो ह्येष एतज्जीवातवे कृतो यदग्निः ॥

एतदेतस्य लोकस्य । जीवातवे । §जीवेरातुः, जीवनाय कृतः
स्थापितः । यत् यः ॥

॥ 'इळायास्त्वा पदे वयं नाभा पृथिव्या अधीति ॥

चतुर्थीमन्वाह ॥

व्याचष्टे—

॥ एतद् वा इळायास्पदं यदुत्तरवेदी नाभिः ॥

* ऋक्सं० ८-८-३४-४. † 'उरुष्यति रक्षति प्रकाशयति उद्भवति वा' इति गोविन्दस्वामी. ‡ पा० सू० ३-१-२५. § उणादि० १-८२. ¶ ऋक्सं० ३-१-३२-४.

इळाया भुवः पदं मुख्यस्थानं मध्यं नाभिः । वेदेर्डीष् ॥

॥ जातवेदो निधीमहीति ॥

अस्ति ॥

॥ निधास्यन्तो ह्येनं भवन्ति ॥

निदध्मह इत्यर्थे निधीमहीति छान्दसम् ॥

॥ अग्ने हव्याय वोह्व इति ॥

एतदप्यभिरूपमेवास्ति ॥

कथं,

॥ हव्यं हि वक्ष्यन् भवति ॥

बहेर्हृद् । † ‘षहोः कः सि’ ।

अयमग्निर्हुतं हव्यं देवान् प्रति हि वक्ष्यति ॥

॥ ‡अग्ने विश्वेभिः स्वनीक देवैरूर्णावन्तं प्रथमः सीद
योनिमिति ॥ .

पञ्चमीमन्वाह ॥

१. ‘मुख्यं स्थानम्’ घ. ड. पाठः.

* “इळायाः पद इति । इळाशब्दो गोवाची । इळाख्यां देवता प्रकृत्य ‘गौर्वा अस्यै शरीरम्’ (तै० सं० १-७-२) इति श्रुतत्वात् इळेऽनन्ते सरस्वतीति वाङ्नामसु श्रुतत्वात् । तस्याः पदं घृतनिष्पीडनेन प्रशस्तं ‘सा यत्र यत्र न्यक्रामत् ततो घृतमपीज्यत’ (तै० सं० २-६-७) इति श्रुतेः । तत्पदरूपत्वविशेषणेन उत्तरवेदिनाभिः प्रशस्यते । यद्वा सोमक्रयण्या गोपदपांसुरस्या नाभौ प्रक्षिप्यत इति तत्पदरूपत्वम्” इति सायणः.

† पा० सू० ८-२-४१. ‡ ऋक्सं० ४-५-२०-१.

॥ विश्वैरेवैनं तद् देवैः सहासादयति ॥

एनमग्निं सह सुरैः सर्वैः स्थापयतीह वै ।

तत् तत्र ॥

॥ कुलायिनं घृतवन्तं सवित्र इति ॥

अभिरूपमस्ति^१ ॥

कथं,

॥ *कुलायमिव ह्येतद् यज्ञे क्रियते यत् पितुदारवाः परिधयो

गुग्गुलूर्णास्तुकाः सुगन्धितेजनानीति ॥

नीढं कुलायम् । पितुदारुः खदिरः, देवदारुरित्यन्ये । गुग्गुलु
प्रसिद्धम् । ऊर्णास्तुकाः अविलोमानि । सुगन्धितेजनानि कावष-
वृणानि ॥

॥ यज्ञं नय यजमानाय साध्विति^२ ॥

अस्ति ॥

व्याचष्टे—

यज्ञमेव तद्वज्रुधा प्रतिष्ठापयति ॥

ऋजुधा ऋजु साधु^३ । धेत्युपजनः ॥

॥ सीद होतः स्व उ लोके चिकित्वानिति ॥

पृष्ठीमन्वाह ॥

१. 'अभिरूपमस्ति । कुलायमिव' घ. ड. पाठः २. 'साध्विति । व्याचष्टे'
ड. पाठः, 'साध्विति । यज्ञमेव' क. पाठः. ३. 'सुष्ठु' घ. ड. पाठः.

* 'अग्नेर्मह्यस्मान्युत्तरवेद्या सम्भारान्नवपति गुग्गुलु सुगन्धितेजनं श्वेतामूर्णास्तुकां
पेत्वस्यान्तराश्वदीयां लूनस्यालूनपूर्वग्य वा' इति आप० श्रौ० सू० ७-६-१.
† ऋक्मं० ३-१ ३३ ३.

॥ अभिर्वै देवानां होता ॥

देवेषु यज्ञं कुर्वत्सु हौत्रमग्निः पुराकरोत् ॥

॥ तस्यैष स्वो लोको यदुत्तरवेदी नाभिः ॥

स्वः आत्मीयः लोकः स्थानम् ॥

॥ सादया यज्ञं सुकृतस्य योनाविति ॥

व्याचष्टे—

॥ यजमानो वै यज्ञः ॥

*प्रवर्तकत्वात् फलित्वाच्च ॥

॥ यजमानायैवैतामाशिषमाशास्ते ॥

इष्टमर्थमर्थयते ॥

॥ †देवावीर्देवान् हविषा यजास्यग्ने बृहद्यजमाने वयो धा इति ॥

अत्रास्ति ॥

तत्र,

॥ प्राणो वै वयः ॥

‡वयो धनं तेन साध्यं प्राणस्य स्थापनं त्विति ॥

* ‘इज्यत इति व्युत्पत्त्या यज्ञशब्दः सर्वत्र यागवार्त्ता । इह तु यजतीति व्युत्पत्त्या यष्टारमाचष्टे’ इति सायणः. † ‘देवापीः देवानां भक्षणहेतो’ इति गोविन्दस्वामी. ‘देवान् वेति कामयत इति देवावीः देवप्रिय हे अग्ने’ इति सायणः. ‡ ‘अत्र वयःशब्देन प्राण उपलक्ष्यते । बाल्यादिवयोविशेषहेतोरायुषो निमित्तत्वात् ‘यावदस्मिन् शरीरे प्राणो वसति तावदायुः (कौपी० उप० ३-२) इति श्रुतेः’ इति सायणः.

॥ प्राणमेव तद्यजमाने दधाति ॥

तत् तेन वयश्शब्देन ॥

॥ *नि होता होतृषदने विदान इति ॥

सप्तमीमन्वाह ॥

॥ अग्निर्वै देवानां होता । तस्यैतद्धोतृषदनं यदुत्तरवेदी नाभिः ॥
होता यत्र सीदति तत् ॥

अत्रास्ति,

॥ त्वेषो दीदिवाँ अमदत्सुदक्ष इति ॥

अभिरूपमेतत् ॥

कुतः,

॥ आसन्नो हि स तर्हि भवति ॥

असदत् । 'लृदित्वादङ् । आसन्नः आसदतेः' क्तः । † 'रदाभ्यां
निष्ठातो नः पूर्वस्य च दः' ॥

॥ अदब्धव्रतप्रमतिर्वमिष्ठ इति ॥

‡ वसेः प्रशस्यार्थादिष्टानि टिलोपः । अदब्धमर्हिसितं व्रतं कर्म यस्य स
च प्रमतिः प्रकृष्टमतिकरश्चेति ॥

॥ अग्निर्वै देवानां वमिष्ठः । महस्त्रभरः शुचिजिह्वो अभिरिति^२ ॥
अस्ति ॥

१ 'आमदेः', २ 'अभिरिति । एषा' प. ड. पाठः.

* ऋक्सं० २-६-१-१. पा० सू० ३-१-५५ † पा० सू० ८-२-४२ ‡ 'वसिष्ठो
वसीयान्' इति गोविन्दस्वामिना. 'वसिष्ठ आतशयेन निवासहेतुः हविर्वहनेन देवानां स्वस्वस्थाने
निवासहेतुत्वादमेव वसिष्ठवम्' इति सायण. * 'प्रकृष्टा नतिर्यस्य' इति सायणगोविन्दस्वामिनौ.

॥ एषा ह वा अस्य सहस्रंभरता यदेनमेकं सन्तं बहुधा
विहरन्ति ॥

एकमौपासनं गार्ह्यं बहून् श्रौता हि कुर्वते ॥

॥ प्र ह वै साहस्रं पोषमाप्नोति ॥

सहस्रसंख्यगोरत्नहेमादि लभते यजन् ।

*‘व्यवहिताश्च’ । प्राप्नोति ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

॥ †त्वं दूतस्त्वमु नः परस्पा इत्युत्तमया परिदधाति ॥
अष्टम्या समापयेत् त्रिरुक्तया ॥

॥ त्वं वस्य आ वृषभ प्रणेता अग्ने तोकस्य नस्तने
तनूनामप्रयुच्छन् दीद्यद् बोधि गोपा इति^१ ॥
अस्ति ॥

॥ अग्निर्वै देवानां गोपाः ॥

गोपाः । ‡पचाद्यचो दीर्घः । रक्षकः ॥

॥ अग्निमेव तत् सर्वतो गोप्तारं परिदत्त आत्मने च यजमानाय
च यत्रैवं विद्वानेतया परिदधाति ॥

१. ‘इति अग्निर्वै’ ड. पाठः.

* पा० सू० १-४-८२. † ऋक्सं० २-६-१-२. ‡ पा० सू० ३-१-१३४.

तत् तेन गोपा इति पदेन । सोऽस्मिन्, यत्र* यः' । स होता परिदत्ते प्रार्थयते । †'श्वाभ्यस्तयोरातः' । ‡'स्वरि च' । आत्मने स्वस्मै ॥

॥ अथो संवत्सरीणामेवैतां स्वस्ति कुरुते ॥

अथो अपिच । भवार्थे संवत्सरात् स्वः§ । स्वस्तिमविनाशम् ॥

॥ ता एता अष्टावन्वाह रूपसमृद्धाः ॥

'प्रदेवादित्वंदूतान्ताः ॥

॥ एतद् वै यज्ञस्य समृद्धं यद् रूपसमृद्धं यत् कर्म क्रियमाणमृगभिवदति । तासां त्रिः प्रथमामन्वाह । त्रिरुत्तमाम् । ता द्वादश सम्पद्यन्ते द्वादश वै मासाः संवत्सरः संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापत्यायतनाभिरेवाभी राध्नोति य एवं वेद । त्रिः प्रथमां त्रिरुत्तमामन्वाह यज्ञस्यैव तद् बसौ नह्यति स्थेन्ने बलायाविस्रंसाय ॥

§उक्तार्थानि ॥

द्वितीयः खण्डः ।

१. यः होता 'य पाठः.

* 'यत्र आत्मन् कर्मणि' इति मायणगोविन्दस्वामिनौ. † पा० सू० ६-४-११२. ‡ पा० सू० ८-४-५५. २ पा० सू० ५-१-९२. ॥ तथाचाश्वलायनसूत्रम्— 'प्र देवं देव्या धिय इति तिस्र उडायास्त्वा पदे वयमग्ने विश्वेभिः स्वनीक देवैरित्यर्धर्च आरभेत् । आसीनः प्रथमामन्वाहोपाशु सप्रणवाम् । निहितेऽग्नौ सीद होतः स्व उ लोके चिकित्वान् नि होता होतृप्रदने विदान इति द्वे परिधाय तस्मिन्नेवासन उपविश्य भूर्भुवःस्वरिति वाचं तिसृमेत' इति २-१७-३, १०. § page 90 & 91.

अथर्चो विदधात्यष्ट हविर्धानप्रवर्तनीः—

॥ *हविर्धानाभ्यां प्रोह्यमाणाभ्यामनुब्रूहीत्याहाध्वर्युः ॥

प्रोहः प्रवृत्तिः ॥

॥ †युजे वां ब्रह्म पूर्व्यं नमोभिरित्यन्वाह ब्रह्मणा वा एते देवा
अयुञ्जत यद्धविर्धाने ॥

यद् ये । ‡ब्रह्मणा वेदेन । अयुञ्जत नियुक्तवन्तः ॥

ततश्च,

॥ ब्रह्मणैवैने एतद् युङ्क्ते ॥

एतदेतर्हि काले । युङ्क्ते नियोजयति^१ । युजे वामिति वदन् । एने
हविर्धानाख्ये शकटे । युजेर्लट् तङ् । §‘श्रसोरल्लोपः’ ॥

॥ न वै ब्रह्मण्वद्रिष्यति ॥

¶उक्तार्थम् ॥

अथ,

॥ ‡प्रेतां यज्ञस्य शंभुवेति तृचं द्यावापृथिवीयमन्वाह^५ । तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह^२—

१. ‘योजयति’, २. ‘चोद्यं । स्वरूपमाहुर्ब्राह्मणाः’ क. पाठः.

* हविः सोमरूपं धत्तः धारयतः इति हविर्धाने शकटे । तत्स्वरूपं
चापस्तम्बसूत्रे—‘प्रयुक्तपूर्वे शकटे नद्धयुगे प्रतिहतशम्ये प्रश्नाळ्य तयोः प्रथमप्रथितान्
ग्रन्थान् विस्त्रस्य नवान् प्रज्ञातान् कृत्वाग्नेः प्राग्वंशमभितः पृष्ठ्यामव्यपनयन् परिश्रिते
सच्छदिषी अवस्थापयति’ इति ११-६-३ तत्प्रवर्तनं च तत्रैव—‘प्राचीं प्रेतमध्वर-
मित्युद्गृह्णन्तः प्रवर्तयन्ति’ (११ ६-११) इति. + ऋक्सं० ७-६-१३-१.

‡ ‘ब्राह्मणमुखेन’ इति सायणः. § पा० सू० ६-४-४१. ¶ page 80.

‡ ऋक्सं० २-८-१०-४. ५ तथाचानुकमणी—‘द्यावापृथिव्योऽन्त्यस्तृचो
हाविर्धानो वा’ म० २ सू० ४१

॥ यद्धविर्धानाभ्यां प्रोह्यमाणाभ्यामनुवाचाहाथ कस्मात्
तृचं द्यावापृथिवीयमन्वाहेति ॥

*व्याख्यातप्रायम् । देवतार्थे छः ॥

परिहरति—

॥ द्यावापृथिवी वै देवानां हविर्धाने आस्ताम् ॥

औङो लुक् । अभवताम् ॥

॥ ते उ एवाद्यापि हविर्धाने ॥

ते द्वे । उ पुनः । अद्यापि द्यावापृथिव्यौ । हवींषि धीयन्ते ययोस्ते
तथोक्ते ॥

उपपादयति—

॥ ते हीदमन्तरेण सर्वं हविर्यदिदं किञ्च ॥

ते अन्तरेण तयोर्मध्ये । सर्वमिति व्याचष्टे—यदिदं किञ्चेति ॥

॥ तस्मात् तृचं द्यावापृथिवीयमन्वाह ॥

इति चतस्र उक्ताः† ॥

॥ यमे इव यतमाने यदैतमिति ॥

पञ्चमीमन्वाह ॥

व्याचष्टे—

॥ यमे इव ह्येते यतमाने प्रबाहुगितः ॥

* ‘यदग्नये मथ्यमानाय...’ (page 100) इत्यादिना तुल्यजातीयत्वात् .
† पा० सू० ४-२-३२. ‡ युजे वामिलेका, प्रेता यज्ञस्येत्याद्यास्तिस्रः. § ऋक्सं०
७-६-१३-२.

यमे सहजे इव यतमाने । यकः शप् । यत्यमाने* । अध्वर्युप्रति-
प्रस्थातृभ्यां प्रवर्त्यमाने । प्रबाहुक् सहेत्यर्थः । इतः गच्छतः ॥

॥ प्र वां भरन् मानुषा देवयन्त इति ॥

अस्ति ॥

व्याचष्टे—

॥ देवयन्तो ह्येने मानुषाः प्रभरन्ति ॥

देवान् यष्टुमिच्छन्तो देवयन्तः । क्यचः शतुर्जसि नुम् । एने
शकटे द्वे प्रभरन्ति । प्राङ्नयन्ति । ह्यग्रहोर्भः† । मानुषाः मनुष्याः ॥

॥ आसीदतं स्वमु लोकं विदाने स्वासस्थे भवतमिन्दवे
न इति ॥

अस्ति ॥

व्याचष्टे—

॥ सोमो वै राजेन्दुः सोमायैवैने एतद् राज्ञ आसदेऽचीकलृपत् ॥

आसदे भावे कृपो डे । आसनार्थम् । एतदेतेन पादेन । एने
शकटे । ‡ ‘कृपो रो लः’ । § ‘णौ चङ्चुपधाया ह्रस्वः’ । ¶ ‘उरत्’ ।
कल्पयति ॥

॥ †अधि द्वयोरदधा उक्थ्यं वच इति ॥

षष्ठीमन्वाह ॥

* ‘प्रवर्तमाने’ इति गोविन्दस्वामी. ‘प्रयत्नं कुर्वती’ इति सायणः. † पा०
सू० वा० ८-२-३२. ‡ पा० सू० ८-२-१८. § पा० सू० ७-४-१. ¶ पा०
सू० ७-४-६६. †† ऋक्सं० १-६-४-३

॥ द्वयोर्ह्येतत् तृतीयं छदिरधि निधीयते ॥

एतदेतर्हि । अस्या ऋच उच्चारणकालेऽध्वर्युणा ।

छदिर्द्वयस्योपरिष्ठान् तृतीयं स्तीर्यते छदिः* ॥

॥ उक्थ्यं वच इति यदाह यज्ञियं वै कर्मोक्थ्यं वचो
यज्ञमेवैतेन समर्धयति ॥

उक्थ्यं स्तुत्यम् । यज्ञियं यज्ञे भवम् । यज्ञाद् घः† ॥

॥ यतस्तुचा मिथुना या सपर्यतः । असंयत्तो व्रते ते क्षेति
पुण्यतीति ॥

अस्ति ॥

॥ यदेवादः पूर्वं यत्तत्रत्पदमाह तदेवैतेन शान्त्या शमयति ॥

संग्रामवाचीह यतिः समय(त)न्तेति‡ दर्शनात् ।

यतेति सूचितं युद्धं पोषोक्त्या शमयत्यसौ ॥

शान्त्या । डेर्थे टा । शान्तये । एतेन पुषिधातुना ॥

॥ भद्रा शक्तिर्यजमानाय सुन्वत इत्याशिषमाशास्ते ॥

* 'हविर्धानाख्ययोः शकटयोरुपरि' इति तस्य 'ह' गृहाकारेण परितो वेष्टनम् उपर्या-
च्छादनं यत् कियते तदेतदान्छादनं छदिःशब्दवाच्यम् । तादृशे द्वे छदिषी द्वयोर्हवि-
र्धानयोरवस्थाप्य तयोश्छदिषोरुपरि तृतीयं छदिर्हविर्धानयोरुदाहतयोरवस्थाप्यते । तदेतत्
तैत्तिरीया आमनन्ति - 'दण्डो वा औपरस्तृतीयस्य हविर्धानस्य वषट्कारेणाक्षमाच्छिन्द्
यत् तृतीयं छदिर्हविर्धानयोरुदाह्रियते तृतीयस्य हविर्धानस्यावरुद्धयै' (तै० सं० ६-२-९)
इति सायणः. † पा० सू० ५-१-७१. ‡ page 93.

सुन्वतो यजमानस्य भद्रा शक्तिर्भवत्विति ॥

॥ *विश्वा रूपाणि प्रतिमुञ्चते कविरिति विश्वरूपामन्वाह ॥

सप्तमीं विश्वरूपाम् । †अर्शआद्यच् । विश्वा रूपाणीत्युक्ते विश्वरूप-
शब्दवतीम् ॥

अत्र च,

॥ ‡स रराट्यामीक्षमाणोऽनुब्रूयात् ॥

स होता ।

§हिरण्यकेशिनां सूत्रे रराट्या लक्षणं श्रुतम्—

‘रराटी तेजन्यैषीकी प्राच्यणूकाण्डा मध्ये विष्णूता तां वंशे
निबध्नाति’ इति । अर्थस्तु—तेजनं तेजनीति च यष्टिनाम । §‘तद्यथैवाद
इति ह स्माह तेजन्या उभयत’ इति, ¶‘चतुःसन्धिर्हीपुरनीकं शल्यं
तेजनं पर्णानि’ इति च दर्शनात् । ऐषीकी । इषीका काशास्तद्विकारभूता ।
प्राची प्राक्प्रत्यग्वितता नतु दक्षिणोदग्वितता । अणूकाण्डा ।
दीर्घणत्वे छान्दसे । अनुकाण्डा काण्डं पर्व । ‡‘काण्डात् काण्डात्
प्ररोहन्ति’ इति यथा । अनुलोमपर्वका प्रग्रहपर्वकेत्यर्थः । मध्ये विष्णूता
मध्यतः सुषिरं कृत्वा सूत्रेण प्रोता । तामेवंभूतां रराटीं बध्नाति ।
क वंशे । ‘अग्रेण हविर्धाने स्थूणे निहन्ति अनयोरुदगग्रं वंशं निधाय’ इति
पूर्वोक्त इति । अमर्थे डेराम् । रराटीं पश्यन् ॥

* ऋक्सं० ४-४-२४-२ † पा० सू० ५-२-१२७ ‡ ‘विश्वा रूपाणि
प्रतिमुञ्चते कविरिति व्यवस्तायाम्’ इति आ० श्रौ० सू० ४-९-५. § प्र० ७, ख० १७
§ page 74. ¶ page 157. ‡ तै० सं० ४-२-९.

आभिरूप्यमाह---

॥ विश्वमिव हि रूपं रराट्याः ॥

बहुविधम् ॥

कथं,

॥ शुक्लमिव च कृष्णमिव च ॥

यष्टेः पर्वणि कृष्णत्वं काण्डमध्ये तु शुक्लता* ।

इव एवम् ॥

विदुषो होतुराह—

॥ विश्वं रूपमवरुन्ध आत्मने च यजमानाय च यत्रैवं
विद्वानेतां रराट्यामीक्षमाणोऽन्वाह ॥

अपो ऋ, रराटीम् । यत्र सोऽस्त्रल् यः । अवरुन्धे संप्राप्नोति । रूपं
वस्तु । विश्वम् विशेः कर्मणि कन् । श्रद्धेयमत्र गोधनादि
प्रवेष्टव्यम् ॥

॥ *परि त्वा गिर्वणो गिर इत्युत्तमया परिदधाति§ ॥

अष्टम्या त्रिः समापयेत् ॥

कालमाह —

॥ स यदैव हविर्धाने संपरिश्रिते मन्येताथ परिदध्यात् ॥

स होता । यदा ते परिश्रिते मच्छदिप्के कृते । अथ तदा ॥

* 'दर्भमालाया अत्यन्तशुष्कास्तृणविशेषाः शुक्ला दृश्यन्ते । अशुष्कास्तु कृष्णाः
इति सायणः । उणादिसू० १-१५७. † ऋक्सं० १-१-२०-३ § 'मेथ्योरुपनिहितयोः
परि त्वा गिर्वणो गिर इति परिदध्यात्' आ० श्रौ० सू० ४-९-६.

॥ अनमंभावुका ह होतुश्च यजमानस्य च भार्या भवन्ति यत्रैवं विद्वानेतया हविर्धानयोः संपरिश्रितयोः परिदधाति ॥

यत्र यदीत्यर्थः । ‘‘कर्तरि भुवः खिष्णुचक्षुकञौ’ । †‘अरु-
द्विषदजन्तस्य मुम्’ । प्रयोगापेक्षं बहुत्वम् ।

होतुर्यष्टुश्च भार्याणां वस्त्रकार्यं न वै भवेत् ॥

स्तौति—

॥ यजुषा वा एते संपरिश्रियेते यद्धविर्धाने ‡ ॥

§यत् यः । परिश्रयः छादनम् । कर्मणि यकि दीर्घाभावः ॥

प्रपञ्चयति—

॥ यजुषैवैने एतत् परिश्रयन्ति ॥

एतद् एतर्हि ॥

शङ्कुनिखातान्तः परिश्रय इत्याह—

॥ †तौ यदैवाध्वर्युश्च प्रतिप्रस्थाता चोभयतो मेथ्यौ
निहन्यातामथ परिदध्यात् । अत्र हि ते संपरिश्रिते भवतः ॥

* पा० सू० ३-२-५७ † पा० सू० ६-३-६७. ‡ ‘विष्णोः पृष्ठमसीति तेषु मध्यमं छदिरध्यूहति व्यरन्निविस्तारं नवायामम्’ इति आप० श्रौ० सू० ११-८-१.
§ ‘यद् हविर्धाने ये शकटे’ इति सायणः. ¶ तथाच तैत्तिरीयसंहिता—
‘दिवो वा विष्ण उनवा पृथिव्या इत्याशीर्षदयर्चा दक्षिणस्य हविर्धानस्य मेर्था निहन्ति’
६-२-९ इति ‘आपस्तम्बश्चाह - ‘दिवो वा विष्णावित्यध्वर्युर्दक्षिणस्य हविर्धानस्य दक्षिणं कर्णातर्दमनु मेर्था निहन्ति तस्यामीषां निनह्यति । एवमुत्तरस्य प्रतिप्रस्थाता विष्णोर्नु क-
मित्युत्तर कर्णातर्दमनु’ इति ११-७-३, ४.

॥ अग्नीषोमाभ्यां प्रणीयमानाभ्यामनुब्रूहीत्याहाध्वर्युः* ॥

इह ईत्वं छान्दसं सूक्तहविःप्रतियोगिदेवताद्वन्द्वत्वाभावात् ॥

॥ †सावीर्हि देव प्रथमाय पित्र इति सावित्रीमन्वाह ॥

इयं च सूत्रपठिता‡ ।

॥ तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यदग्नीषोमाभ्यां प्रणीयमानाभ्यामनुवाचाहाथ
कस्मात् सावित्रीमन्वाहेति ॥

अग्निसोमदेवत्यया हि भाव्यमिति भावः ॥

परिहरति—

॥ सविता वै प्रसवानाभीशे ॥

§व्याख्यातम् ॥

॥ सवितृप्रसूता एवैनौ तत् प्रणयन्ति ॥

* ‘योऽयमग्निः प्राचीनवंशाख्यायाः शालाया मुखे द्वारभागे पूर्वसिद्धाहवनीम्-
रूपेणावतिष्ठते तस्माच्छालामुखीयादग्नेः सकाशात् कियानप्याग्नीध्रीये धिष्ण्ये नेतव्यः
सोमश्च पूर्वं शालामुखीयसमीपेऽवस्थितस्तेनाग्निना सहानीतः सन् पुनरपि हविर्धाम-
मण्डपे नेतव्यः । तदिदमग्नीषोमप्रणयनम् । तदर्थं होतारं प्रत्यध्वर्युः प्रैषमन्त्रं ब्रूयात् । तदेतत्
सर्वमापस्तम्ब आह — ‘शालामुखीये प्रणयनीयमिधमादीप्य सिकताभिरुपयभ्याग्नीषोमाभ्यां
प्रणीयमानाभ्यामनुब्रूहीति संप्रेष्यति । अग्निप्रथमाः सोमप्रथमा वा प्राचीमभिप्रव्रजन्ति ।
आग्नीध्रीयेऽग्निं प्रतिष्ठाप्य इति च । सोमो जिगाति गातुविदित्यपरया द्वारा हविर्धानं राजानं
प्रपादयति इति च’ (११-१७-२, ३, ४, ८) इति सायणः । अथर्वसं० ७-४-३.

‡ आ० श्रौ० सू० ४-१०-१ § page 100

एनौ अग्निसोमौ^१ । तत् तत्र ॥

॥ तस्मात् नावित्रीमन्वाह ।

* प्रैतु ब्रह्मणस्पतिगिति ब्राह्मणस्पत्यामन्वाह[†] ॥

पत्यन्ताण्यः[‡] ॥

॥ तदाहुर्यदग्नीषोमाभ्यां प्रणीयमानाभ्यामनुवाचाहाथ
कस्माद् ब्राह्मणस्पत्यामन्वाहेति ॥

पूर्ववत् ॥

परिहरति—

॥ ब्रह्म वै बृहस्पतिः । ब्रह्मैवाभ्यामेतत् पुरोगवमकः ॥

आभ्याम् अग्नेः सोमस्य चार्थाय । अकः निरुक्तम्[§] । अकार्षीत् ॥

॥ न वै ब्रह्मण्वद्रिप्यति ॥

अत्रास्ति ,

॥ प्र देव्येतु सूनृतेति भूमनृतमेव तद् यज्ञं करोति ॥

तत् तत्र ।

यज्ञं ससूनृतं कुर्यान् प्रियं सत्यं च सूनृतम् ॥

॥ तस्माद् ब्राह्मणस्पत्यामन्वाह ॥

द्वितीयाम् ॥

१. 'अग्नीषोमौ' क. ट. पाठः.

* ऋक्स० १-३-२०-३ 'उत्तिष्ठान्ते ब्राह्मणसत्यम्' इति सर्वा० म० १.
०४० ‡ पाठमूल ५१-५५ § Page 80.

॥ *होता देवो अमर्त्य इति तृचमाग्नेयं †गायत्रमन्वाह
सोमे राजानि प्रणीयमाने ॥

प्राङ् नीयमाने ॥

स्तौति—

॥ सोमं वै राजानं प्रणीयमानमन्तरेणैव सदो हविर्धाना-
न्यसुरा रक्षांस्यजिघांसन् ॥

हविर्धानानोद्वयस्य सदसश्चैव मध्यतः ।

प्राङ् नीयमानं सोमं तु दैत्या रक्षांसि चैव हि ॥

हन्तुमैच्छन् हनः सन् द्वे दीर्घोऽज्ज्ञनगमां सनि‡ ।

अडभ्यासाच्चेति§ कुत्वमजिघांसन् लङ्गा पदम् ॥

॥ तमग्निर्माययात्यनयत् ॥

तं सोममग्निः मायया॥ प्रज्ञयात्यनयदतिनीतवान् ॥

तदेतदाह—

॥ पुरस्तादेति माययेति³ ॥

व्याचष्टे—

॥ मायया हि स तमत्यनयत् तस्माद्वस्याग्निं पुरस्ताद्धरन्ति ॥

अस्य सोमस्य । उ खलु । ॥ ‘मय उजो वो वा’ । नयन्ति ।
ऋत्विजः ॥

१ ‘माययेति । मायया’ व. ड. पाठः.

* ऋक्सं० ३-१-२९-२. † प्र वः पञ्चोना गायत्रम् इति सर्वा० म० ३.
सू० २७. ‡ पा० सू० ६-४-१६. § पा० सू० ७-३-५५. ॥ ‘मायया
शक्त्या’ इति सायणः. ॥ पा० सू० ८-३-३३.

॥ * उप त्वाग्ने दिवे दिव उपप्रियं पनिम्रतमिति तिस्रश्चैकां
चान्वाह ॥

उपत्वातिस्र एकात्रोपप्रियेति क्रमाद्भवेत् ॥

चतुर्ऋचं स्तौति—

॥ ईश्वरौ ह वा एतौ संयन्तौ यजमानं हिंसितोः ॥

‡संयन्तौ सङ्गच्छमानौ यजमानं हिंसितुं समर्थौ स्याताम् ॥

एतौ कौ,

॥ यश्चासौ पूर्व उद्धृतो भवति यमु चैनमपरं प्रणयन्ति ॥

पूर्व उत्तरवेदिगतः । उ पुनः । अपर आग्नीध्रीयगतः^१ ॥

एवं स्थिते,

॥ तद् यत् तिस्रश्चैकां चान्वाह संजानानावेवैनौ तत्
सङ्गमयति ॥

संजानानौ सम्प्रतिपन्नौ । § 'संप्रतिभ्यामनाध्याने' इति तद् ।
तत् तत्र ॥

व्याचष्टे—

॥ प्रतिष्ठायामेवैनौ तत् प्रतिष्ठापयत्यात्मनश्च यजमानस्य
चाहिंसायै ॥

१. 'आग्नीध्रगतः' घ. ङ. पाठः.

* ऋक्सं० १-१-२-२. † ऋक्सं० ७-२-१८-४. ‡ 'संयन्तौ सार्धमानौ'
इति गोविन्दस्वामी. 'संप्रामं कुर्वन्तौ' इति सायणः. § पा० सू० १-३-४६.

प्रतिष्ठायाम् । ऊर्थे ङि । प्रतिष्ठार्थम्[†] । आत्मयष्टृर्हिसानिवृत्तये
च । प्रतिष्ठापयति सङ्गमयति ॥

॥ †अग्ने जुषस्व प्रति हर्यं तद्वच इत्याहुत्यां ‡हूयमानायामन्वाह ॥

निहिताग्नीध्राग्नेरिति^१ शेषः । सूत्र्यते हि[§]— ‘आग्नीध्रीये निहिते-
ऽभिहूयमानेऽग्ने जुषस्व^२ प्रतिहर्यं तद्वच’ इति ॥

॥ अग्नय एव तज्जुष्टिमाहुतिं गमयति ॥

¶‘गत्यर्थकर्मणि—’ इति चतुर्थी । अग्निम्[¶] । जुष्टिम् । ऊर्थेऽम्, प्रीतये
आहुतिं प्रापयति ॥

॥ ‡सोमो जिगाति गातुविदिति तृचं सौम्यं गायत्रमन्वाह
सोमे राजनि प्रणीयमाने स्वयैवैनं तद् देवतया स्वेन छन्दसा
समर्धयति[¶] ॥

१. ‘निहिताग्नीध्राग्नेरुपरीति’, २. ‘जुषस्वेति’ क पाठः.

* ‘प्रतिष्ठायामेव उत्तरवेद्याग्नीध्रलक्षणस्वस्वोचितस्थान एव’ इति सायणः.
† ऋक्सं० २-२-१४-७. ‡ आहुतिस्तु—‘नयवत्यर्चाग्नीध्रे जुहोति सुवर्गस्य लोकस्या-
भिजिल्यै’ इति (६-३-२) यजुर्वेदगता. ‘आग्नीध्रीयेऽग्निं प्रतिष्ठाप्याग्ने नयेत्यर्धमाज्यशेषस्य
जुहोति’ इति आप० श्रौ० सू० ११-१७-४ § आ० श्रौ० सू० ४-१०-३.
¶ पा० सू० २-३-१२ § ‘अग्नये जुष्टिं प्रीतिम्’ इति गोविन्दस्वामी, ‘आहुतिमग्नेः
प्रियं सम्पादयति’ इति सायणः. ¶ ऋक्सं० ३-४-११ ३ ¶ ‘सौम्यर्चा
प्रपादयति स्वयैवैनं देवतया प्रपादयति,’ इति तै० सं० ६-३-२ ‘उत्तरेणाग्नीध्रीय-
मतिव्रजत्स्वतिव्रज्य सोमो जिगाति गातुविद् देवानां तमस्य राजा वरुणस्तमश्चिनेत्यर्धं
आरभेत्’ आ० श्रौ० सू० ४-१०-४ ‘सोमो जिगाति गातुविदित्यपरया द्वारा
हविर्धानं राजानं प्रपादयति’ ११-१७-८. इति चापस्तम्बः.

अत्रास्ति ,

॥ ^१सोमः सधस्थमासददिति ॥

आभिरूप्यमाह —

॥ आ सत्स्यन् हि स तर्हि भवति ॥

तर्हि तदानीम् । सत्स्यन् । सदेः 'लृटः सद्वा' ^१ ॥

॥ तदतिक्रम्यैवानुब्रूयात् पृष्ठत इवाग्नीध्रं कृत्वा ॥

तद् गायत्रतृचं सोम इत्यादि । अनुब्रूयात् । एव पुनः । आग्नीध्र-
मतिक्रम्य । व्याचष्टे पृष्ठत इवेति ॥

अथ,

॥ ^२तमस्य राजा वरुणस्तमश्चिनेति वैष्णवीमन्वाह ॥

वैष्णवत्वद्योतनाय पठति ---

॥ ऋतुं सचन्त मारुतस्य वेधसः । दाधार दक्षमुत्तममहर्विदं
व्रजं च विष्णुः सखिर्वाँ अपोर्णुत इति ॥

व्याचष्टे—

॥ विष्णुर्वै देवानां द्वारपः स एवास्मा एतद् द्वारं विवृणोति ॥

सर्वसम्पदुपायानां विष्णुर्निर्वाहकः खलु ।

एतदेतया ऋचा । द्वारं हविर्धानं पश्चिमम् । विवृणोति उद्घाटयति अस्मै
आगताय सोमाय ॥

* ऋक्सं० ३-४-११-५   † पा० सू० ३-३-१४.   ‡ ऋक्सं०
३-२-२६-४

॥ *अन्तश्च प्रागा अदितिर्भवासीति प्रपाद्यमानेऽन्वाह[†] ॥

प्रवेश्यमाने सोमे ॥

॥ श्येनो न योनिं सदनं धिया कृतमित्यासन्ने ॥

अन्वाहेत्येव । आसन्ने निविष्टे सोमे ॥

॥ हिरण्ययमासदं देव एषतीति ॥

अस्ति ॥

॥ हिरण्यमिव ह वा एष एतद् देवेभ्यश्छदयति यत्
कृष्णाजिनम्[‡] ॥

§ एष सोमः छदयति अध्यास्ते । देवेभ्यः देवानामर्थाय ।

एतत् कृष्णाजिनं त्वस्य^१ राज्ञः सिंहासनं यथा ।
मृदुस्पर्शं बिन्दुचित्रं सावनं सुमनोरमम् ॥

॥ तस्मादेतामन्वाह । ॥ अस्तभ्राद् द्यामसुरो विश्ववेदा इति
वारुण्या परिदधाति[‡] । वरुणदेवत्यो वा एष तावद् यावदुपनद्धो
यावत् परिश्रितानि प्रपद्यते । स्वयैवैनं तद् देवतया स्वेन
छन्दसा समर्धयति ॥

१. 'तस्य' घ. पाठः

* ऋक्सं० ६-४-११-२. † 'प्रपाद्यमानं राजानमनुप्रपद्येत अन्तश्च प्रागा
अदितिर्भवासी श्येनो न योनिं सदनं धिया कृतम्' इति आ० श्रौ० सू० ४-१०-५.
‡ कृष्णाजिनास्तरणं चापस्तम्ब आह—'दक्षिणस्य हविर्धानस्य नीडे पूर्ववत् कृष्णा-
जिनास्तरणं राज्ञश्चासादनम्' इति ११-१७-१०. § 'एषोऽध्वर्युः छदयत्यास्तृणाति'
इति सायणः. ॥ ऋक्सं० ६-३-२८-१. ‡ 'अस्तभ्राद् द्यामसुरो विश्ववेदा इति
परिदध्यात्' आ० श्रौ० सू० ४-१०-५

*उक्तार्थमेतत् सोमप्रवहणे ॥

अत्र किञ्चिन्नैमित्तिकमाह—

॥ तं यद्युप वा धावेयुरभयं वेच्छेरन् †एवा वन्दस्व
वरुणं बृहन्तमित्येतया परिदध्यात् ॥

उपधावेयुर्वा । अभयमिच्छेयुर्वा । ‡उपधावनं समाश्रयणम् ।
सूच्यते हि§—‘उत्तरया वा क्षेमाचारे’ इति ॥

एवं कृते,

॥ यावज्ज्यो हाभयमिच्छति यावज्ज्यो हाभयं ध्यायति
तावज्ज्यो हाभयं भवति यत्रैवं विद्वानेतया परिदधाति ॥

यावज्ज्यो भूतेभ्यः । †यत्र यदि ॥

॥ तस्मादेवं विद्वानेतयैव परिदध्यात् ॥

क्षेमकामः । एवेति । पूर्वा अस्तभ्रान्मा भूदिति ॥

॥ ता एताः सप्तदशान्वाह ॥

सावीरादिवारुण्यन्ताः ॥

॥ रूपसमृद्धाः । एतद्वै यज्ञस्य समृद्धं यद् रूपसमृद्धं
यत् कर्म क्रियमाणमृगभिवदति । तासां त्रिः प्रथमामन्वाह
त्रिरुत्तमां ता एकविंशतिः सम्पद्यन्ते एकविंशो वै प्रजापतिः ॥

* page 88 † ऋक्सं० ६-३-२८-२. ‡ ‘उपधावनमुपद्रवः’ इति
गोविन्दस्वामी. § आ० श्रौ० सू० ४-१०-५. ¶ ‘यत्र यागे’ इति सायणः.

कथं,

॥ द्वादश मासाः पञ्चर्तवः ॥

हेमन्तशिशिरैक्येन ॥

॥ त्रय इमे लोकाः ॥

भूखस्वराख्याः । इति विंशतिः ॥

॥ असावादित्य एकविंशः ॥

स च,

॥ उत्तमा प्रतिष्ठा ॥

सर्वजगदाधारत्वात् ॥

॥ तद् दैवं क्षत्रम् ॥

* ‘आदित्यो वै दैवं क्षत्रम्’ इति हि वक्ष्यते ॥

॥ सा श्रीः ॥

श्रयणीयत्वात् । † ‘त एनमनुमदन्त्युदगादुदगाद्’ इत्यारण्यके हि वक्ष्यते ॥

॥ तदाधिपत्यम् ॥

स्वार्थे ण्यञ् । ‡ ‘आदित्य एषां भूतानामधिपतिः’ इति हि वक्ष्यते ॥

॥ तद् ब्रह्मस्य विष्टपम् ॥

---

* ऐ० ब्रा० ३४-२. † ऐ० आ० १-३-४. ‡ ऐ० ब्रा० ३४-२.

सोऽर्हम् । *ब्रध्न आदित्यः । विष्टपं स्थानम् । आदित्याख्यं
स्थानं च ॥

॥ तत् प्रजापतेरायतनम् ॥

सोऽर्हम् । ईश्वरः प्रजापतिः† सर्वस्यायतनं स्थानम् ॥

॥ तत् स्वाराज्यम् ॥

स्वयमीशिता^१§ । स्वार्थे ष्यञ् ॥

॥ ऋध्नोत्येतमेवैताभिरेकविंशत्यैकविंशत्या ॥

एकविंशतिसंख्याभिराभिरादित्यमीश्वरम् ।

प्राप्नोति यष्टा होता च द्विरुक्तेरर्थ ईरितः॥ ॥

चतुर्थः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचितायां महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ

सुखप्रदायां^२ पञ्चमोऽध्यायः ॥

प्रथमपञ्चिका समाप्ता ॥

१ 'स्वराट्' घ ड. पाठ २. 'इति ब्राह्मणवृत्तौ सुखप्रदायां' क. ख.,
'इति षड्गुरुशिष्येण विरचिताया ब्राह्मणव्याख्यायां' घ. ड. पाठ .

* 'ब्रध्न आदित्यः तस्य स्थानं त्रिविष्टपं विष्टप इति स्वर्गादित्ययोः साधारण-
नामत्वादिह स्वर्गार्थं परिगृहीतम्' इति गोविन्दस्वामी. 'ब्रध्नस्यादित्यस्य विष्टपं स्थान-
भूतम्' इति सायणः. † 'प्रजापतिर्गृहस्थः प्रजोत्पादनात् साधु । गृहस्थस्याप्यादित्या-
यतनत्वादपवर्गवस्थाया प्रजापतेरायतनमित्युच्यते' इति गोविन्दस्वामी. 'तदेव मण्डलं
प्रजापतेरप्यायतनं स्थानम् । आदित्यमण्डले प्रजापत्युपासनस्याभिधानात्' इति सायणः.
§ 'स्वाराज्यं नाम परमात्मतादात्म्यम्' । 'आदित्यो ब्रह्म' इति श्रुतेः तत् स्वाराज्यमित्युच्यते'
इति गोविन्दस्वामी. ¶ page 44

अथ षष्ठोऽध्यायः ।

अथाग्नीषोमीयपशौ यूपं वक्तुं ब्रवीति ह—

॥ यज्ञेन वै देवा ऊर्ध्वाः स्वर्गं लोकमायन् ॥

देवा इष्टेन यज्ञेन गतवन्तो दिवं प्रति ॥

गच्छन्तश्च^१,

॥ तेऽबिभयुः ॥

भीतवन्तः ॥

कथम् ,

॥ इमं नो दृष्ट्वा मनुष्याश्च ऋषयश्चानु प्रज्ञास्यन्तीति ॥

स्वर्गमिति शेषः । *‘ऋत्यकः’ ।

नरर्षयो दृष्टयज्ञाः स्वर्गं यास्यन्ति हीत्यतः ॥

॥ तं वै यूपेनैवायोपयन् ॥

मिश्रणार्थाद् युपेः स्वार्थे णिचो लङ् ।

यूपेनामिश्रयन् यज्ञं पशुस्थापनकारिणा ॥

॥ तं यद् यूपेनैवायोपयंस्तद् यूपस्य यूपत्वम्[†] ॥

---

१. ‘गतवन्तश्च’ घ ड. पाठः.

---

* पा०सू० ६-१-१२८. † ‘यज्ञेन वै देवाः सुवर्गं लोकमायन् तेऽमन्यन्त मनुष्या नो-
ऽन्वा भविष्यन्तीति । ते यूपेन योपयित्वा सुवर्गं लोकमायन् । तमृषयो यूपेनैवानुप्राजानन्
तद् यूपस्य यूपत्वम् । यद् यूपं मिनोति सुवर्गस्य लोकस्य प्रज्ञात्यै’ इति तै० सं०
६-३-४.

यूपशब्दप्रवृत्तेस्तन्निमित्तमिति गृह्यताम् ॥

॥ तमवाचीनाग्रं निमित्तोर्ध्वा उदायन् ॥

अधश्शिरस्कं संस्थाप्य यूपं जग्मुः सुरा दिवम् ।

अवाचीनं *‘विभाषाञ्चेरदिकृत्त्रियाम्’ इति खः । निमित्तं,
ह्यपि तुक् ॥

॥ ततो वै मनुष्याश्च ऋषयश्च देवानां यज्ञवास्त्वभ्यायन् ॥

†‘ऋत्यकः’ ॥

केनाभिप्रायेण,

॥ यज्ञस्य किञ्चिदेषिष्यामः प्रज्ञात्या इति ॥

एषिष्यामः अधिगमिष्यामः । इषिर्गत्यर्थः । यत्किञ्चिद् यज्ञस्य
सम्बन्धि । प्रज्ञात्यै ज्ञानाय ॥

आगत्य च,

॥ ते वै यूपमेवाविन्दन्नवाचीनाग्रं‡ निमित्तम् ॥

नान्यत् किञ्चित् ॥

॥ ते विदुः ॥

ज्ञातवन्तः ॥

कथम्,

॥ अनेन वै देवा यज्ञमयूयुपन्निति ॥

* पा० सू० ५-४-८. † पा० सू० ६-१-१२८. ‡ ‘अवाचीनाग्रम्
अधश्चालम्’ इति गोविन्दस्वामी.

ततस्ते,

॥ तमुत्खायोर्ध्वं न्यमिन्वन् ॥

ऊर्ध्वरूपं स्थापितवन्तः ॥

॥ ततो वै ते प्र यज्ञमजानन् ॥

प्राजानन् ॥

॥ प्र स्वर्गं लोकम् ॥

अजानन्नित्येव ॥

॥ तद् यद् यूप ऊर्ध्वो निमीयते यज्ञस्य प्रज्ञात्यै स्वर्गस्य
लोकस्यानुख्यात्यै ॥

निमीयते स्थाप्यते यत् तत् । अनुख्यातिरुपलम्भः ॥

किञ्च,

॥ * वज्रो वा एष यद् यूपः ॥

यद् यः ॥

॥ सोऽष्टाश्रिः कर्तव्यः ॥

अश्रिः कोटिः ॥

कुत एतत् ,

॥ अष्टाश्रिवै वज्रस्तं तं प्रहरति द्विषते भ्रातृव्याय वधम् ॥

तं वधम् । दार्थेऽमुद्वयम् ।

तेनाष्टाश्रिवज्ररूपयूपेन वधकारिणा ।

* 'इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्राहरत् स त्रेधा व्यभक्त स्तृतीयं रथस्तृतीयं यूप-
स्तृतीयम्' इति तै० सं० ६-१-३.

तं द्विषन्तं द्वेषयुक्तम् । भ्रातृव्यं शत्रुम्* । अमर्थे ङेद्वयम् ।
प्रहरति ताडयति ॥

व्याचष्टे—

॥ योऽस्य स्तृत्यस्तस्मै स्तर्तवै ॥

स्तृत्यः क्यप् छन्दस्त्वात् । † ‘कृत्यानां कर्तरि वा’ इति षष्ठी ।

अनेन हिंसनीयो यस्तस्मै तं हिंसितुं त्विति ।

अमर्थे ङे तुमर्थे तु तवैप्रत्यय‡ एव च ।

अष्टाश्रितैवमर्थात्र यूपस्येति च शेषता ॥

पुनः स्तौति—

॥ वज्रो वै यूपः स एष द्विषतो वध उद्यतस्तिष्ठति ॥

उद्यतः सन्नद्धः । वधः वधकारी§ ॥

॥ तस्माद्धाप्येतर्हि यो द्वेष्टि तस्याप्रियं भवत्यमुष्यायं

यूपोऽमुष्यायं यूप इति दृष्ट्वा ॥

तस्मात् तथाहि । इ खलु । अपि एतर्हि इदानीमपि । अमुष्य
मम शत्रोः । अप्रियं यूपावस्थानम्॥ ।

* ‘वज्रोऽपि ह्यष्टाश्रि. तं च तं च प्रहरति द्विषते भ्रातृव्याय वधहेतुम्’
इति गोविन्दस्वामी. ‘द्विषते भ्रातृव्याय वधं द्वेष कुर्वतः शत्रोर्वधहेतुं तं वज्रं तं
यूपं च पुरुषं प्रहरति प्रहारार्थं प्रयुङ्क्ते’ इति सायणः. † पा० सू० २-३-७१.
‡ पा० सू० ३-४-९. § ‘वधहेतुः’ इति गोविन्दस्वामी. ‘वधे निमित्तभूते सति’ इति
सायणः. ॥ ‘अप्रियं यूपो भवति नपुंसकश्छान्दसः । कथं कृत्वा, वेदिदेशे तिष्ठन्तं यूपं
दृष्ट्वा अमुष्यायं यूप इति क्रोधः संजायते यज्ञकार्यसौ इति कृत्वा । वीप्सावचनं
प्रायिकत्वज्ञापनार्थम्’ इति गोविन्दस्वामी. ‘अमुष्य विरोधिनो यूप इति निश्चये
सत्यप्रियं नतु यूपमात्रदर्शनेन’ इति सायणः.

अथ यूपप्रकृतिद्रव्यमाह—

॥ *खादिरं यूपं कुर्वीत स्वर्गकामः ॥

कुतः,

॥ खादिरेण वै यूपेन देवाः स्वर्गं लोकमजयन् ॥

वशीकृतवन्तः ॥

॥ तथैवैतद् यजमानः खादिरेण यूपेन स्वर्गं लोकं जयति ॥

एतत् एषः ॥

॥ बैल्वं यूपं कुर्वीतान्नाद्यकामः पुष्टिकामः ॥

पुष्टिरनुभवः ॥

कथमेतत्,

॥ समां समां वै बिल्वो गृभीतस्तदन्नाद्यस्य रूपम् ॥

फलैरिति शेषः । गृहीतः सम्बद्धः । ह्यग्रहोर्भः† । वै यस्मात् ।
समां समां संवत्सरे संवत्सरे । तत् तेन । अन्नाद्यस्य फलस्य रूपम् अनुरूपं
योग्यम् ॥

॥ आ मूलाच्छाखाभिरनु चितस्तत् पुष्टेः ॥

रूपमित्येव ।

* 'यूप्या वृक्षाः पलाशखदिरबिल्वरौहीतकाः । पालाशं तेजस्कामो यज्ञकामो
वा खादिरं स्वर्गकामो वीर्यकामो वा बैल्वमन्नाद्यकामो ब्रह्मवर्चस्कामो वा रौहीतकं
प्रजाकामश्चक्षुकामो वा' इति आप० श्रौ० सू० ७-१-१५, १६. तथा तत्स्वरूपं च
तत्रैव—'समे जातमशाखाजं बहुपर्णशाखमप्रतिशुष्काग्रमसुषिरमव्यावृत्तमधूर्णमृजुमूर्ध्व-
मूर्ध्वशकलमग्र ईषदुपावनतं प्रागुदक् प्रत्यगू बोपनतम्' इति ७-१-१७. † पा० सू०
वा० ८-२-३२

चितशाखानुशाखत्वाद् बिल्वोऽनुभवरूपवान् ।

चितः पूरितः । तत् तेन ॥

ततश्च,

॥ पुष्यति प्रजां च पशूंश्च य एवं विद्वान् बैल्वं यूपं कुरुते ॥

पुष्यति अनुभवति । कुरुते सङ्गृह्णाति ॥

पुनः स्तौति—

॥ यदेव बैल्वार्म् ॥

*‘अनुदात्तं प्रश्नान्ता—’ इत्यभिपूजिते प्लुतः । कुरुत इत्येव ।

यूपस्य बिल्वद्रव्यत्वं यत् तत् सर्वैर्हि पूज्यते’ ॥

किञ्च,

॥ बिल्वं ज्योतिरिति वा आचक्षते ॥

†ज्योतिर्दीप्तिकरं बिल्वं श्रियः स्थानं वदन्ति वै ॥

ततश्च,

॥ ज्योतिः स्वेषु भवति श्रेष्ठः स्वानां भवति य एवं वेद ॥

वेदिता ज्ञातिषु स्वेषु प्रदीपसदृशो भवेत् ।

ज्योतिः स्वेष्विति व्याचष्टे—श्रेष्ठः स्वानामिति ॥

१. ‘पूज्यते बिल्वम्’ घ. ड. पाठः

* पा० सू० ६-२-१००. † ‘ज्योतिः ज्योतिष्टोमसाधनम्’ इति गोविन्द-
स्वामी. ‘श्रीवृक्षनामकलेन लक्ष्मीस्वरूपत्वात् पूज्यत्वेन ज्योतिर्भवति’ इति सायणः.

॥ पालाशं यूपं कुर्वीत तेजस्कामो ब्रह्मवर्चसकामः* ।

तेजो वै ब्रह्मवर्चसं वनस्पतीनां पलाशः ॥

वनस्पतीनां वृक्षाणां मध्ये ॥

ततश्च,

॥ तेजस्वी ब्रह्मवर्चसी भवति य एवं विद्वान् पालाशं
यूपं कुरुते ॥

स्तौति—

॥ यदेव पालाशाश्म् ॥

यूपं कुरुत इत्येव । पूर्ववत् प्लुतः ।

यूपस्य पालाशत्वं तु सर्वदा संमतं सताम् ॥

किञ्च,

॥ सर्वेषां वा एष वनस्पतीनां योनिर्यत् पलाशः ॥

यद् यः । योनिः कारणम् ॥

उपपादयति—

॥ तस्मात् पलाशस्यैव पलाशेनाचक्षतेऽमुष्य पलाशममुष्य
पलाशमिति ॥

पलाशशब्दो वृक्षादेः पर्णेषु खलु वर्तते ।

शब्दश्चायं पलाशस्येत्येष सर्वस्य' कारणम् ॥

१. 'शब्दस्य' घ. ङ. पाठः.

* 'पुष्पाणामतिरक्तत्वात् पलाशस्य तेजस्त्वं, परब्रह्मत्वश्रवणाद् ब्रह्मवर्चसत्वम् ।
तथाच शाखान्तरे श्रूयते—'देवा वै ब्रह्मन्नवदन्त तत् पर्णं उपाभृणोद् (तै० सं० ३-५-७)
इति' इति सामणः.

तस्मात् तथाहि ॥

ततश्च,

॥ सर्वेषां हास्य वनस्पतीनां काम उपाप्तो भवति
य एवं वेद ॥

अस्यानेन वेदित्रा । उपाप्तो लब्धः ॥

प्रथमः खण्डः ।

अथ यूपाञ्जनोच्छ्रायपरिव्याणाभिधायिनीः ।

*ऋचः सप्तानुवक्तव्याः प्रब्रवीति प्ररोचयन्—

॥ †अञ्जमो यूपमनुब्रूहीत्याहाध्वर्युः ॥

अञ्जमः अञ्जनं कुर्मः । ‡‘श्रान्नलोपः’ । §‘श्रसोरलोपः’ । चुत्वम् ॥

होतापि,

॥ †अञ्जन्ति त्वामध्वरे देवयन्त इत्यन्वाह ॥

* ‘पश्चात् पाशुवन्धिकाया वेदेरुपविश्य प्रेषितो यूपायाज्यमानायाञ्जन्ति त्वामध्वरे देवयन्त इत्युत्तमेन वचनेनार्द्धर्च आरभेत् । उच्छ्रयस्व वनस्पते समिद्धस्य श्रयमाणः पुरस्तादूर्ध्व ऊषुण ऊतय इति द्वे जातो जायते सुदिनत्वे अहामित्यर्द्धर्च आरभेत् ।’ इति आ० श्रौ० सू० ३-१-८, ९. † ‘यूपायाज्यमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यति, अज्यमानायानुब्रूहि अञ्जमो यूपमनुब्रूहीति वा’ इति आप० श्रौ० सू० ७-१०-१. अञ्जनप्रकारश्च तत्रैव—‘अथैनमसंस्कृतेनाज्येन यजमानोऽप्रतः शकलेनानक्ति । ऐन्द्रमसीति चषालमवत्वा सुषिप्पलाभ्यस्त्वोषधीभ्य इति प्रतिमुच्य देवस्त्वा सविता मध्वानक्त्विति सुवेण सन्ततमविच्छिन्दन्नभिष्टामनकत्योपरात्’ इति ७-१०-२, ३. ‡ पा० सू० ६-४-२३. § पा० सू० ६-४-१११. ¶ ऋक्सं० ३-१-२-१.

व्याचष्टे—

॥ अध्वरे ह्येनं देवयन्तोऽञ्जन्ति ॥

देवयन्तः देवान् यष्टुमिच्छन्तः । क्यपि ऋतुर्जसि नुम् । ऋत्विजः ॥

॥ वनस्पते मधुना दैव्येनेति^१ ॥

अस्ति ॥

॥ एतद् वै मधु दैव्यं यदाज्यम् ॥

दैव्यं देवार्हम् । *देवस्य यज्वौ ॥

दैव्येन †मधुनेत्यस्य त्वाज्येनेत्यर्थ इष्यताम् ॥

॥ यदूर्ध्वस्तिष्ठा द्रविणेह धत्ताद् यद्वा क्षयो मातुरस्या
उपस्थे इति ॥

अस्ति ॥

व्याचष्टे—

॥ यदि च तिष्ठासि यदि च शयासै द्रविणमेवास्मासु
धत्तादित्येव तदाह ॥

हे यूप यदि शेषे त्वमूर्ध्वस्तिष्ठसि वा यदि ।

सर्वथा धनमस्मभ्यं प्रभूतं दातुमर्हसि ॥

तिष्ठासि । लेट् आट् । शयासै । सिप् । ‡ 'वैतोऽन्यत्र' । आट् ।
अस्या मातुर्भुवः । उपस्थे उपरि । क्षयः निवासः ॥

१. 'दैव्येनेति एतद्' घ ड. पाठः.

* पा० सू० वा० ४-१-८५. † 'मधुना मधुरेण' इति सायणः.
‡ पा० सू० ३-४-९६.

॥ * उच्छ्रयस्व वनस्पत इत्युच्छ्रीयमाणाय ॥

उच्छ्रीयमाणमभिधातुमुच्छ्रयस्वेति द्वितीयामन्वाह† ॥

इयं च,

॥ अभिरूपा । यद् यज्ञेऽभिरूपं तत् समृद्धम् । वर्ष्मन्
पृथिव्या अधीति ॥

अत्रास्ति ॥

॥ एतद् वै वर्ष्म पृथिव्यै यत्र यूपमुन्मिन्वन्ति ॥

वर्ष्म ‡उत्कृष्टदेशः । पृथिव्यै पृथिव्याः । उदूर्ध्वं मिन्वन्ति स्थापयन्ति ॥

॥ सुमिती मीयमानो वर्चो धा यज्ञवाहस इति ॥

अस्ति ॥

॥ आशिषमाशास्ते ॥

हे यूप सुष्टु मित्या स्थापनेन० मीयमानः वर्चस्तेजः धाः देहि ।
यज्ञस्य वाहसे निर्वाहाय॥ त्वमिति वदन् ॥

॥ ०समिद्धस्य श्रयमाणः पुरस्तादिति ॥

तृतीयामन्वाह ॥

* ऋक्सं० ३-१-३-३. 'यूपायोच्छ्रीयमाणायानुब्रूहीति संप्रेष्यत्युच्छ्रीयमाणायानुब्रूहीति वा उद्विक् स्तभानान्तरिक्षं पृणेत्युच्छ्रयति' इति आप० श्रौ० सू० ७-१०-६, ७.
‡ 'वर्ष्मणि शरीरभूते यूपवददेशे', § 'सुमित्या कल्याण्या प्रज्ञया' इति गोविन्दस्वामी. 'यज्ञनिर्वाहकाय यजमानाय' इति सायणः. § ऋक्सं० ३-१-३-२.

व्याचष्टे—

॥ समिद्धस्य ह्येष एतत् पुरस्ताच्छ्रूयते ॥

*समिद्धाहवनीयात् प्राग् यूष उच्छ्रीयते खलु ।

यकः शप् । एतदेतर्हि ॥

॥ ब्रह्म वन्वानो अजरं सुवीरमिति ॥

अस्ति ॥

॥ आशिषमेवाशास्ते ॥

एव पुनः । वन्वानः संभजन् । ब्रह्म यज्ञं सुवीरं सुपुत्रं निर्जरमिति वदन् ॥

॥ आरे अस्मदमतिं बाधमान इति ॥

अस्ति ॥

अमतिशब्दं निराह—

॥ अशनाया वै पाप्मामतिः ॥

अशनाया बुभुक्षा क्षुत् पाप्मोपद्रव एव सः ।

अमतिः क्षुदुपेतानां न किञ्चित् प्रतिभाति हि† ॥

‡अशनात् क्यच्यशनायोदन्येति हि निपात्यते ॥

॥ तामेव तदाराद्नुदते यज्ञाच्च यजमानाच्च ॥

तां क्षुधम् । आरादूरे । नुदते द्रावयति । यजमानात् यज्ञात् तत्कारिभ्य ऋत्विग्भ्यश्च ॥

* ‘अग्नेणाहवनीयं यूपावटं परिलिखत्यर्धमन्तर्वेद्यर्धं बहिर्वेदि’ इति आप० श्रौ० सू० ७-९-६. † तथाच महाभाष्ये — ‘बुभुक्षितं न प्रतिभाति किञ्चित्’ इति (२-३-२). ‡ पा० सू० ७-४-३४.

॥ उच्छ्रयस्व महते सौभगायेति । आशिषमेवाशास्ते ॥

एव पुनः । महते सौभाग्याय संपदे त्वमुत्तिष्ठेति वदन् ॥

॥ *ऊर्ध्व ऊ षु ण ऊतये ॥

इत्यन्वाह ॥

अत्रास्ति,

॥ तिष्ठा देवो न सवितेति ॥

नबोऽर्थमाह—

॥ यद् वै देवानां नेति तदेषामोमिति ॥

। अबोचामास्य वाक्यस्य व्याख्यानं ह्यग्निमन्थने ॥

॥ तिष्ठ देव इव सवितेत्येव तदाह ॥

यूप यज्ञे प्रकाशस्व यथा सूर्योऽन्तरिक्षगः ॥

॥ ऊर्ध्वो वाजस्य सनितेति ॥

अस्ति ॥

व्याचष्टे—

॥ वाजसनिमेवैनं तद्धनसां सनोति ॥

सनोति सान्त्वेन प्रवर्तयति । † ‘छन्दसि वनसन—’ इतीन् ।
वाजस्यान्नस्य दाता वाजसनिः । धनसाम् । § ‘जनसन—’ इति
विख्यात्वम् । तत् तत्र । एनं यूपम् । वाजस्यार्थो धनमिति ¶ ॥

* ऋक्सं० १-३-१०-३. † pages 104 & 105. ‡ पा० सू०
३-२-२७. § पा० सू० ३-२-६७ ¶ ‘वाजसनिमेवान्नदातारमेव सनोति
करोतीत्यर्थः । एतस्योपलक्षणत्वाद् धनसां सुवर्णादिदातारं च करोति’ इति
सायणः.

॥ यदञ्जिभिर्वाघञ्जिर्विह्वयामह इति ॥

अस्ति ॥

॥ छन्दांसि वा अञ्जयो वाघतः ॥

* ऋत्विङ्नाम वाघदिति सुहृत् स्निग्धोऽञ्जिरुच्यते† ।

छन्दांसि गायत्र्यादीनि सुहृदित्यृत्विगादिवत्‡ ॥

निर्वाहक्षमाणि१ ॥

कथं,

॥ तैरेतद् देवान् यजमाना विह्वयन्ते मम यज्ञमागच्छत मम
यज्ञमिति ॥

§ 'निसमुपविभ्यो ह्वः' इति तङ् । एतदेते । तैश्छन्दोभिः विविध-
माह्वयन्ति ॥

स्तौति—

॥ यदि ह वा अपि बहव इव यजन्तेऽथ हास्य देवा
यज्ञमेव गच्छन्ति यत्रैवं विद्वानेतामन्वाह ॥

इव एव ॥

कुर्वत्सु यज्ञं बहुषु यज्वनोऽस्याध्वरे सुराः ।

आगच्छन्त्येव होता य एवं विद्वान् भवेद्यदि ॥

यत्र सोऽस्त्रल्, यः ॥

१. 'निर्वाहक्षमाणि । तैरेतद्' घ पाठः

* या० निख० ३-१८. † 'अञ्जिभिः आज्येनाञ्जिभिः' इति गोविन्द-
स्वामी. 'अञ्जिभिः ऋत्विग्व्यक्तिकारिभिः', ‡ 'अत्राञ्जिवाघच्छब्दाभ्यामृत्विगू-
मापन्नाः छन्दोभिमानिनो देवा उच्यन्ते' इति सायणः. § पा० सू० १-३-३०.

॥ * ऊर्ध्वो नः पाह्यंहसो नि केतुना विश्वं समन्त्रिणं दहेति ॥

अम्वाह ॥

अन्त्रिण इति व्याचष्टे—

॥ रक्षांसि वै पाप्मात्रिणः ॥

† अदेस्त्रिरत्रिर्वीक्षादीन्‡ जसि णत्वेऽन्त्रिणः पदम्§ ।

पाप्मा पापमुपद्रवः ॥

ततश्च,

॥ रक्षांसि पाप्मानं दहेत्येव तदाह^१ ॥

तत् सः ।

सर्वस्य भक्षकान् रक्षोजातीयान् पापमेव च ।

यूप सन्दह रक्षास्मानंदसश्चेति वै वदन् ॥

॥ कृधी न ऊर्ध्वो चरथाय जीवस इति यदाह कृधी न

ऊर्ध्वो चरणाय जीवस इत्येव तदाह ॥

¶ चरेरथः कृतो भाव इति वक्ति ल्युटं वदन् ।

कुरु नो बहुसंपर्कान् गतये जीवनाय च ॥

बहुना किं त्वमूर्ध्वः सन् सम्पदोर्ध्वाय चेह नः ॥

१. 'तदाह । सर्वस्य' घ. पाठः

* ऋक्सं० १-३ १०-४. † उणादिसू० ४-६९. ‡ पा० सू० ५-२-११६.
§ 'त्रिलोका यस्य न भवन्ति इति सोऽन्त्रिः तानि च रक्षांसि पापं वा' इति
गोविन्दस्वामी. ¶ 'चशब्दः पूर्ववाक्येन समुच्चयार्थः । अपि हे यूप रथाय जीवसे
रथारोहणपूर्वकाय जीवनाय । यद्वा चरथायेत्येकमेव पदं चरथं चरणमाचारः तस्मै'
इति सायणः.

॥ यदि ह वा अपि नीत इव यजमानो भवति, परि हैवैनं
तत् संवत्सराय ददाति ॥

इति वदन् होतेति शेषः ।

यमेन यदि यज्वायं नीतः^१ संयमनीं पुरीम् ।

तथाप्येनं शताब्दाय* होता परिददाति वै ॥

एवं नामायुषो वृद्धिं कुर्याद्धोतेतिवै वदन् ।

जीवसे चरथायेति पदयुग्ममिति स्तुतम् ॥

॥ विदा देवेषु नो दुव इत्याशिषमेवाशास्ते ॥

एव पुनः । नोऽस्माकम् । दुवः परिचर्याः । देवेषु विदाः विद्महि
वदन् ॥

॥ जातो जायते सुदिनत्वे अह्नामिति ॥

व्याचष्टे—

॥ जातो ह्येष एतज्जायते ॥

एतदेतर्हि ॥

पूर्वं वृक्षतया जातो यज्ञित्वेन जायते ॥

॥ समर्थ आ विदथे वर्धमान इति वर्धयन्त्येवैनं तत् ॥

एनं यूषं वर्धयन्त्यृत्विजः । तत् तत्र ॥

॥ पुनन्ति धीरा अपसो मनीषेति पुनन्त्येवैनं तत् ॥

१. 'यथा स्यान्नीतः' व. पाठः.

* 'संवत्सराय आयुष्प्रदाय कालात्मने', † 'विदा वेदय कथयेत्यर्थः'
इति सायणः. ‡ ऋक्सं० ३-१-३-५.

पुनन्ति शोधयन्ति । तत् तत्र ॥

॥ देवया विप्र उदियर्ति वाचमिति देवेभ्य एवैनं
तन्निवेदयति ॥

तत् तत्र । निवेदयति ज्ञापयति ॥

॥ *युवा सुवासाः परिवीत आगादित्युत्तमया परिदधाति† ॥

सप्तम्या त्रिः समापयेत् ॥

यूपं प्राणतया स्तौति व्याचक्षाण इमामृचम्—

॥ प्राणो वै युवा सुवासाः ॥

कथं, -

॥ सोऽयं शरीरैः परिवृतः ॥

‡सर्वशरीरवर्तित्वात् प्राणस्य ॥

॥ स उ श्रेयान् भवति जायमान इति श्रेयान् श्रेयान्
ह्येष एतद् भवति जायमानः ॥

एतदेतैस्तक्षणजोषणाञ्जनोच्छ्रयणपरिव्याणैर्जायमानो यूपीभवन ।
‡वीप्सा प्रयोगापेक्षा ॥

॥ तं धीरासः कवय उन्नयन्ति स्वाध्यो मनसा देवयन्त इति ॥

* ऋक्सं० ३-१-३-४. † 'युवा सुवासाः परिवीत आगादिति परिदध्यात्' इति आ० श्रौ० सू० ३-१-९. ‡ 'कदाचिदपि जरारहितत्वात् प्राणस्य युवत्वं प्राणवेष्टन-रूपत्वाच्छरीरावयवानां वस्त्ररूपत्वम्' इति सायणः, § 'वीप्सा यूपानां भूयस्तया प्रतिसंस्कारं यूपभेदः' इति गोविन्दस्वामी.

कवय इति व्याचष्टे—

॥ ये वा अनूचानास्ते कवयः ॥

अनूचानः सर्ववेदपाठार्थाध्यापनादिमान् ॥

॥ त एवैनं तदुन्नयन्ति ॥

तत् तस्मिन् काले उन्नयन्त्यूर्ध्वं स्थापयन्ति ॥

॥ ता एताः सप्तान्वाह रूपसमृद्धाः ॥

अञ्जन्यादियुवास्वन्ताः ॥

॥ एतद् वै यज्ञस्य समृद्धं यद् रूपसमृद्धं यत् कर्म क्रिय-
माणमृगभिवदति तासां त्रिः प्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमां ता
एकादश सम्पद्यन्ते ॥

सप्तसु चतुराधिक्यात् ॥

॥ एकादशाक्षरा वै त्रिष्टुप् ॥

पादद्वारा ॥

॥ त्रिष्टुबिन्द्रस्य वज्रः ॥

इन्द्रबलोपोद्बलकत्वात् ॥

॥ इन्द्रायतनाभिरेवाभी राध्नोति य एवं वेद । त्रिः
प्रथमां त्रिरुत्तमामन्वाह यज्ञस्यैव तद् बसौ न ह्यति स्थेन्ने
बलायाविस्त्रंसाय ॥

*व्याख्यातम् ॥

द्वितीयः खण्डः ।

पशौ समाप्ते यूपोऽग्नौ त्याज्यो नेति विचार्य तु ।
तस्य स्थाने स्वरुर्नाम निधेय^१ इति कथ्यते—

॥ तिष्ठेद् यूपाः । अनु प्रहरेदित्याहुः ॥

पशुप्रयोगे प्रवृत्ते हव् त्यागे संशये प्लुतौ ।
द्वियेत वर्त्विजा सोऽग्नौ यक्तङ्गोः शप्तिपौ लिङ्गि ॥

तत्र,

॥ तिष्ठेत् पशुकामस्य ॥

यष्टुः ॥

अत्रेतिहासमाह—

॥ देवेभ्यो वै पशवोऽन्नाद्यायालम्भाय नातिष्ठन्त ॥

अन्नाद्यकामैर्देवैस्तु पशवो हि जिघांसिताः ।

नात्रातिष्ठन्त तद् चापि तिष्ठतेर्वै प्रकाशने* ॥

† श्लाघहनुर्हस्येति ‡ देर्यश्च § लभेथेत्येव नुं घञि ॥

स्पष्टयति—

॥ तेऽपक्रम्य प्रतिवावदतोऽतिष्ठन्नास्मानालप्स्यध्वे नास्मानिति ॥

लभेर्लट् ध्वम् । ‘खरि च’ इति भस्य पः । वदेर्यङ्लुगन्ताच्छतुर्जस् ।

§ ‘नाभ्यस्ताच्छतुः’ इति नुं प्रतिषेधः^३ ॥

१. ‘विधेय’, २. ‘लभेथेव च नुं’ घ. ङ. पाठः. ३. ‘नाभ्यस्ता-
च्छतुर्जम् ।’ क. पाठ.

* पा० सू० १-३-२३. † पा० सू० १-४-३४. ‡ पा० सू०
७-१-१३. § पा० सू० ७-१-६४. ¶ पा० सू० ८-४-५५. § पा० सू०
७-१-७८

॥ ततो वै देवा एतं यूपं वज्रमपश्यन् ॥

दृष्ट्वा च,

॥ तमेभ्य उदश्रयन् ॥

एभ्यः एषां पशूनामर्थाय । उच्छ्रितमकुर्वन् ॥

॥ तस्माद् बिभ्यत उपावर्तन्त ॥

तस्मादुच्छ्रिताद्^१ यूपात् । बिभ्यतो भीताः पशव उपावर्तन्त
देवसमीपमागताः ॥

॥ तमेवाद्याप्युपावृत्ताः ॥

तं यूपम् ॥

॥ ततो वै देवेभ्यः पशवोऽन्नाद्यायालम्भायातिष्ठन्त । तिष्ठन्तेऽस्मै
पशवोऽन्नाद्यायालम्भाय य एवं वेद ॥

अस्मै वेदित्रे ॥

॥ यस्य चैवं विदुषो यूपस्तिष्ठति ॥

तस्मै च यष्ट्रे ॥

तिष्ठेत्तु पशुकामस्येत्युक्तोऽर्थ उपपादितः ॥

॥ अनु प्रहरेत् स्वर्गकामस्य ॥

यष्टुश्च स्वर्गकामस्य यूपमग्नौ क्षिपेत् सुखम् ॥

कुतः,

॥ तमु ह स्मैतं पूर्वोऽन्वेव प्रहरन्ति ॥

१. 'तस्मादुच्छ्रिताद् बिभ्यतः' क. पाठ .

*एतं ऋसोऽम्, एतस्य स्वर्गकामस्य यष्टुः । तं यूपम् । उ
पुरा । पूर्वे महर्षयः । अनुप्रहरन्ति स्म ह अग्नौ क्षिप्तवन्तः ।

पूर्वप्रवृत्त आचारोऽत्रास्माभिः क्रियतामिति ॥

उपपादयति—

॥ यजमानो वै यूपो यजमानः प्रस्तरोऽग्निर्वै देवयोनिः ।
सोऽग्नेर्देवयोन्या आहुतिभ्यः सम्भूय हिरण्यशरीर ऊर्ध्वः स्वर्गं
लोकमेष्यतीति ॥

यष्टत्वेन स्थितो^१ यूपो वेदे प्रस्तरवत्ततः ।

देवत्वापादने हेतुरग्निश्च श्रूयते श्रुतौ ॥

इसेर्भ्यम् ।

अग्नेर्यूपाहुतेर्जातो हिरण्यीकृतदेहकः ।

भूत्वा स्वर्गं यास्यतीति हेतुं ते चाब्रुवन्निति^२ ॥

प्रकारान्तरमाह —

॥ अथ ये तेभ्योऽवर आसंस्त एतं स्वरुमपश्यन्

यूपशकलम् ॥

अथेति पक्षान्तरे । अवरेऽर्वाचीनाः । तेभ्यः पूर्वैर्भ्यः^३ । ये
ते । एतं लुप्तोपमं, यूपमिव ।

स्वरुसंज्ञं यूपकार्ये शकलं ददृशुः पुरा ॥

१. 'स्तुतो', २. 'चाब्रुवन्निति । अथ', ३. 'पूर्वैर्भ्यः एतं' घ. ड. पाठः.

* 'तमेतं यूपम्' इति सायणः.

ततश्च,

॥ तं तस्मिन् कालेऽनु प्रहरेत्* ॥

यूपानुप्रहतेः काले स्वरुरग्नौ निधीयताम् ।

यूपस्य तक्षणे जातं^१ शकलं स्वरुरुच्यते[†] ॥

स्तौति—

॥ तत्र स काम उपासो योऽनुप्रहरणे ॥

तत्र स्वरौ प्रहतेऽपि यूपानुप्रहरणे यः कामः स उपासः स्यात् ॥

किञ्च,

॥ तत्र स काम उपासो यः स्थाने ॥

तत्र स्वरौ प्रहते यूपे च स्थिते सति यूपस्थितौ यः कामः स उपासः स्यात् ॥

अथाग्नीषोमदेवत्यं विधातुं पशुमाह ह—

॥ सर्वाभ्यो वा एष देवताभ्य आत्मानमालभते यो दीक्षते ॥

दीक्षमाणः स्वकं देहं देवेभ्यो दत्तवान् खलु ॥

ततः किम्,

॥ अग्निः सर्वा देवताः सोमः सर्वा देवताः । स यदग्नीषोमीयं पशुमालभते सर्वाभ्य एव तद् देवताभ्यो यजमान आत्मानं निष्क्रीणीते[‡] ॥

१ 'यूपतक्षणेऽग्रजातम्' क पाठः.

* 'देवा वै संस्थिते सोमे प्र सुचोऽहरन् प्रयूपं तेऽमन्यन्त यज्ञवेशसं वा इदं कर्म इति ते प्रस्तरं सुचां निष्कयणमपश्यन् स्वरु यूपस्य संस्थिते सोमे प्र प्रस्तरं हरति जुहोति स्वरुमयज्ञवेशसाय' इति तै० सं० ६-३-४. 'जुह्वा स्वरुमवदायानूयाजान्ते जुहोति यां ते धूमो गच्छतु' इति आप० श्रौ० सू० ७-२७-४ † 'अवतक्षणानां स्वरुः' इति आप० श्रौ० सू० ७-३-३ ‡ 'पुरा खलु वावैष मेधायात्मानमारभ्य चरति यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशुमालभत आत्मनिष्कयण एवास्य सः' इति तै० सं० ६-१-११.

स दीक्षितः । आलभत इति यत् तत् तेन^१ । निष्क्रीणीते मेचयति- ॥

॥ तदाहुर्द्विरूपोऽभीषोभीयः कर्तव्यो द्विदेवस्यो हीति ॥

पशुः शुक्लादिरूपेषु द्विवर्णः स्याद् द्विरूपकः ।

देवताद्वित्वयोगेन द्विवर्णत्वं च सोऽर्हति ॥

॥ तत्तन्नाट्यम् ॥

उक्तार्थम्* ॥

कथं तर्हि,

॥ पीव इव कर्तव्यः ॥

इव एव । पीवस् पीवन् पीन इति पर्यायाः ।

^१अत्वसन्तस्य सौ दीर्घः^२ छन्दस्त्वान्नैव पीवसः ॥

पीनाङ्गस्तु पशुः कार्यस्तत्र कारणमुच्यते—

॥ पीवोरूपा वै पशवः ॥

परिपुष्टाङ्गाः^३ ॥

॥ कृशित इव खलु वै यजमानो भवति । तद् यत् पीया पशुर्भवति यजमानमेव तत् स्वेन मेधेन समर्धयति ॥

तत् तत्र । पीनः पशुर्भवतीति यत् तत् तेन । मेधेन यज्ञयोग्याभिरूपेण ॥

१. 'तेन तदाहुः', २. 'सौ दीर्घः', ३. 'परिपुष्टाङ्गाः । कुतः । कृशितः' क. पाठः.

पशोः पीनाङ्गतोक्ताथ शेषभक्षं निषेधति—

॥ * तदाहुर्नाग्नीषोमीयस्य पशोरश्नीयात् ॥

हुतशेषमिति शेषः ॥

कुतः,

॥ पुरुषस्य वा एषोऽश्नाति योऽग्नीषोमीयस्य पशोरश्नाति ॥

कुतः,

॥ यजमानो ह्येतेनात्मानं निष्क्रीणीत इति ॥

ब्रह्मवादिन आहुरित्यर्थः ॥

॥ तत् तन्नादृत्यम् । † वार्त्रघ्नं वा एतद्धविर्यदग्नीषोमीयः ॥

पशुः । यत् यः ॥

कथम्,

॥ अग्नीषोमाभ्यां वा इन्द्रो वृत्रमहन् ‡ ॥

अग्निः सोमश्च शक्रस्य पुरा वृत्रं जिघांसतः ।

साहाय्यं कृतवन्तौ यत् † तद्वार्त्रघ्नं पशोरभूत् ॥

हनो लङ्घ्यहन् ॥

१. 'तद् वार्त्रघ्नत्वं पशोरभूत्' घ. ड. पाठः.

* 'तस्मात् तस्य नाशं पुरुषनिष्क्यण इव हि' इति तै० सं० ६-१-११.
 'न यजमानोऽग्नीषोमीयस्याश्नाति अश्नीयाद् वा' इति आप० श्रौ० सू० ११-२००-१४.
 † 'अथो खल्वाहुरग्नीषोमाभ्या वा इन्द्रो वृत्रमहन्निति यदग्नीषोमीयं पशुमालभते वार्त्रघ्न
 एवास्य स तस्माद्वाश्यम्' इति तै० सं० ६-१-११. ‡ अयं चार्धः 'त्वष्टा
 हतपुत्रो वीन्द्रं सोममाहरद्' (तै० सं० २-५-२) इत्यनुवाके प्रपञ्चितः.

उपपादयति—

॥ तावेनमब्रूतामावाभ्यां वै वृत्रमवधीः । वरं ते वृणावहा इति ॥

तावग्रीषोमौ । एनमिन्द्रम् । अवधीः *‘लुङि च’ इति वधादेशः ।
ते ऋसेर्ङम् । त्वत्तः वृणावहै वरमिति । लोट् आट् । †‘एत ऐ’ ॥

॥ वृणाथामिति ॥

इन्द्र उक्तवान् । वरणं कुरुतम् । आथां टेरेत्वम् । ‡‘आमेतः’ ॥

ततः,

॥ तावेतमेव वरमवृणाताम् ॥

वृतवन्तौ ॥

एतमित्युक्तपाद—

॥ श्वः सुत्यायां पशुम् ॥

अवृणातामित्येव ।

सुत्यायां श्वः स्थितायां यः पूर्वेषुः क्रियते पशुः ।

आवयोः सोऽस्तिवतीहेन्द्राद् वृतवन्तौ वरं हि तौ ॥

ततश्च,

॥ स एनयोरेषोऽच्युतः ॥

स एष पशुः । एनयोरग्रीषोमयोः । अच्युतो नित्यः ॥

१. ‘आमेतः तावेतं’ घ. ड. पाठः.

* पा० सू० २-४-४३. † पा० सू० ३-४-९३. ‡ पा० सू० ३-४-९०.

कुतः,

॥ वरवृतो ह्येनयोः ॥

भ्याम ओम्, आभ्याम् । वरवृतः वररूपेण वृतः ॥

॥ तस्मात् तस्याशितव्यं चैव लीप्सितव्यं च ॥

मांसमस्य पशोस्तस्मादेष्टव्यं भोज्यमेव च ।

लभेः * 'सनिमीमा—' इत्यच इस् । तव्य इट् । ईत्वं छान्दसम् ॥

तृतीयः खण्डः ।

†एकादश प्रयाजाः स्युस्तिष्ठत्येव पशौ हि ये ।

तद्याज्या ऋच ‡आश्रयः स्युस्ताभिर्यागं ब्रवीत्यथ—

॥ आप्रीभिराप्रीणाति ॥

आप्रीवत्र प्रीतिकारी यजने वर्तते खलु ।

यागेन तर्पयेदत्र समिदाद्यास्तु देवताः ॥

स्तौति—

॥ तेजो वै ब्रह्मवर्चसमाश्रयः ॥

ततश्च,

॥ तेजसैवैनं तद् ब्रह्मवर्चसेन समर्धयति ॥

तत् तत्र ॥

* पा० सू० ७-४-५४. † 'तिष्ठति पशावेकादश प्रयाजान् यजति' इति आप० श्रौ० सू० ७-१४-६. 'तथाचाश्वलायनसूत्रं पशावित्यधिकृत्य—'एकादश प्रयाजाः' इति ३-२-१. तेषां देवताश्च—समिधस्तनूनपाद् इळा बर्हिर्दूर उषासानक्ता दैव्याहोतारा-स्तिस्रो देव्यस्त्वष्टा वनस्पतिः स्वाहाकृतय इति. ‡ तथाच तै० ब्रा० 'आप्रीभिराप्नुवन् तदाप्रीणामाप्रीत्वम्' २-२-८ इति 'आप्रियः कस्मात् । आप्रोतेः प्रीणातेर्वा । आप्रीभिराप्रीणातीति च ब्राह्मणम्' इति या० निरु० ८-४

अथ विविच्य स्वशब्देनाह—

॥ समिधो यजति ॥

स्तौति—

॥ प्राणा वै समिधः ॥

इन्धेः क्तिप् । नलोपः जस् । चक्षुरादयः ॥

॥ प्राणा हीदं सर्वं समिन्धते यदिदं किञ्च ॥

इन्धते प्रकाशयन्ति । *‘श्चान्नलोपः’ । †‘श्चसोरलोपः’ । इदं जगत् ।
इदं सर्वमिति व्याचष्टे—यदिदं किञ्चेति ॥

॥ प्राणानेव तन् प्रीणाति ॥

तत् तत्र । प्रीणाति सुष्टु करोति ॥

॥ प्राणान् यजमाने दधाति ।

तनूनपातं यजति ॥

द्वितीयोऽयम् ।

॥ प्राणो वै तनूनपात् ॥

कथं,

॥ स हि तन्वः पाति ॥

तन्वः तनूः । शसि यण् । देहान् पाति रक्षति । पातेः
पा । नेत्युपजनः क्तिप् तुक् ॥

* पा० सू० ६-४-२३. † पा० सू० ६-४-१११

॥ प्राणमेव तत् प्रीणाति । प्राणं यजमाने दधाति ।
नराशंसं यजति ॥

अयमपि द्वितीयो वसिष्ठशुनकात्रिवध्रयश्वराजन्यानाम् । सूयते
हि*—‘अन्यत्र वसिष्ठ—’ इत्यादि ॥

नराशंसशब्दं निराह—

॥ प्रजा वै नरो वाक् शंसः ॥

नरेत्युक्ता प्रजा शंसशब्देनोक्तात्र वाक् खलु ।

इत्यर्थः ॥

॥ प्रजां चैव तद्वाचं च प्रीणाति । प्रजां च वाचं च
यजमाने दधाति ।

इळो यजति ॥

†अन्ननाम्न इळाशब्दाच्छस्याल्लोप इळःपदम् ।

तृतीयोऽयम् ॥

॥ अन्नं वा इळः ॥

‡ईळिधातोरिट्पदेन प्रोक्तं ह्यन्नं सदा स्तुतम् ॥

॥ अन्नमेव तत् प्रीणाति । अन्नं यजमाने दधाति ।

बर्हिर्यजति ॥

चतुर्थोऽयम् ॥

॥ पशवो वै बर्हिः ॥

§बर्हिषा तृणपुञ्जेन वर्धन्ते पशवः सदा ॥

* आ० श्रौ० सू० १-५-२१. “अनयोरुभयोर्मन्त्रयोरधिकारिभेदेन व्यवस्थामाष-
स्तम्ब आह—‘नराशंसो द्वितीयः प्रयाजो वसिष्ठशुनकानां, तनूनपादितरेषां गोत्राणाम्’”
इति सायणः. † या० निघ०. २-७. ‡ ‘इष्यत इति व्युत्पत्त्यान्नमिट्शब्दवाच्यम्’
§ ‘वृंहणस्य पोषणस्य हेतुर्बर्हिः’ पशवश्च क्षीरादिदानेन तादृशत्वाद् बर्हिःस्वरूपाः’
इति सायणः

॥ पशूनेव तत् प्रीणाति । पशून् यजमाने दधाति ।
दुरो यजति ॥

पञ्चमोऽयम् । द्वार इत्यस्य दुर इत्युक्तिः । *‘होता यक्षदुर’
इति प्रैषदर्शनात् ॥

॥ वृष्टिर्वै दुरः ॥

सर्वाभ्युदयद्वारत्वाद् वृष्टेः ॥

॥ वृष्टिमेव तत् प्रीणाति । वृष्टिमन्नाद्यं यजमाने दधाति ।
उषासानक्ता यजति ॥

षष्ठोऽयम् ॥

॥ अहोरात्रे वा उषासानक्ता ॥

उषासेति दिनं प्रोक्तं नक्तेत्युक्ता निशा त्विति ॥

॥ अहोरात्रे एव तत् प्रीणाति । अहोरात्रयोर्यजमानं दधाति ।
दैव्या होतारा यजति ॥

सप्तमोऽयम् ॥

॥ प्राणापानौ वै दैव्या होतारा ॥

द्वित्वात् ॥

॥ प्राणापानावेव तत् प्रीणाति । प्राणापानौ यजमाने दधाति ।
तिस्रो देवीर्यजति ॥

अष्टमोऽयम् ॥

॥ प्राणो वा अपानो व्यानस्तिस्त्रो देव्यः ॥

सरस्वतीळाभारत्यस्तिस्त्रो देव्यो हि ताः पुनः ।

ब्रह्मविष्णुसूर्यपत्न्यस्ताश्च प्राणादिभिः समाः ॥

इळा भूमिः स्त्री तु भानोर्भरतस्य हि भारती* ।

वायुः प्राणो हि निष्क्रामन्^१ प्रविशन् स्यादपानकः ॥

सर्वाङ्गव्यापको व्यान एते देहस्य रक्षकाः ॥

॥ ता.एव तत् प्रीणाति । ता यजमाने दधाति^२ ॥

ताः प्राणादिरूपा देवीः ॥

॥ त्वष्टारं यजति ॥

नवमोऽयम् ॥

॥ वाग् वै त्वष्टा ॥

त्वष्टृशब्दं वाचि निराह—

॥ वाग्धीदं सर्वं ताष्टीव ॥

†ताष्टि प्रकाशयति । ‡‘आरभमाणा भुवनानि विश्वे’ति मन्त्रवर्णात् ।
वकारस्याकारः । इव एव ॥

१. ‘प्राणोऽभिनिष्क्रामन्’, २. ‘दधाति । त्वष्टारं’ घ. पाठः.

* ‘भरत आदित्यस्तस्य भाः’ इति या० नि० ८-१३, ‘भरत आदित्यस्तस्य स्वभूता दीप्तिः’ इति ऋग्भाष्ये ८-६-९-३ सायणः † ‘त्वक्षिधातोरुत्पन्नः शब्दस्त्वष्टार-माचष्टे वाचश्च तक्षणेहेतुत्वात् त्वष्टृत्वम् । यस्मादिदं जगत् सर्वं वाक् ताष्टीव तक्षतीव, यथा तक्षणेन काष्ठं प्रौढमपि सूक्ष्मं भवति एवं महान्तोऽपि पर्वतादयोऽल्पेनैव शब्देन गृह्यन्ते तदेतज्जगत् तष्टमिव भवति’ इति सायणः. ‡ ऋक्सं० ८-७-१२-३.

॥ वाचमेव तत् प्रीणाति वाचं यजमाने दधाति ।
वनस्पतिं यजति ॥

दशमोऽयम् ॥

॥ प्राणो वै वनस्पतिः ॥

*वननीयत्वात् पतित्वाच्च ॥

॥ प्राणमेव तत् प्रीणाति प्राणं यजमाने दधाति ।
स्वाहाकृतीर्यजति ॥

एकादशोऽयम् ॥

॥ प्रतिष्ठा वै स्वाहाकृतयः ॥

†प्रतिष्ठाहेतुत्वात् ॥

॥ प्रतिष्ठायामेव तद् यजमन्ततः प्रतिष्ठापयति ॥

अन्ततः प्रयाजानामन्ते ॥

तत्र च,

॥ ‡ताभिर्यथकृष्याप्रीणीयात् ॥

ताभिराप्रीभिः । यथकृषि । §‘कृत्यकः’ इति ह्रस्वप्रकृतिभावौ ।

स्वगोत्रप्रवरर्ष्युक्तमूक्ताप्रीत्वं यथर्षिता ।

¶अनुवाकानुक्रमण्यामुक्ता अप्यृषयो दश ॥

“कण्वाङ्गिरोगस्त्यशुनका विश्वामित्रोऽत्रिरेव च ।

वमिष्टकश्यपवध्नश्वा जमदग्निर्थोत्तमः ” ॥

* ‘वनस्पतिजन्यफलानां प्राणावस्थितिहेतुत्वाद् वनस्पतेः प्राणत्वम्’, † ‘आहुति-
समाप्तिहेतुत्वात् प्रतिष्ठान्वम्’ इति सायणः ‡ ‘होता यजत्याप्रीभिः प्रैषसल्लिङ्गाभिः
समिद्धो अग्निरिति शुनकानां जुपस्व नः समिधमिति वसिष्ठानां समिद्धो अद्येति सर्वेषां
यथाकृषि वा’ इति आ० श्रौ० सू० ३-२-५, ६, ७ § पा० सू० ६-१-१२८.
¶ श्लो० १०

इति ।

एभिश्चैकोनपञ्चाशत्प्रवरं जगदन्वितम् ।

गोत्राणां तु सहस्राणि प्रयुतान्यर्बुदानि च ॥

ऊनपञ्चाशदेवैषां प्रवराः सर्वसूत्रिताः ।

तत्र—

कण्वगोत्रप्रसूतानां *सुसमिद्धो न आवह ।

अङ्गिरःप्रवरर्षीणां †समिद्धो अग्न आवह ॥

अगस्त्यगोत्रजातानां ‡समिद्धो अद्य राजसि ।

§समिद्धो अग्निर्मिहितः शुनकानां भवेदिदम् ॥

विश्वामित्रप्रवराणां ¶समित् समिदिति त्विदम् ।

अत्रिगोत्रप्रसूतानां ॥सुसमिद्धाय शोचिषे ॥

वसिष्ठगोत्रजातानां §जुषस्व न इदं भवेत् ॥

कश्यपप्रवराणां तु ‡समिद्धो विश्वतस्पतिः ।

॥इमां मे अग्ने समिधं भवेद् वध्र्यश्वगोत्रिणाम् ।

¶समिद्धो अद्य मनुषो जमदग्न्यृषिगोत्रिणाम् ॥

एतदेव स्तौति—

॥ यद् यथऋष्याप्रीणाति यजमानमेव तद् बन्धुताया

नोत्सृजति ॥

* ऋक्सं० १-१-२४-१. † ऋक्सं० २-२-१०-१. ‡ ऋक्सं० २-५-८-१. § ऋक्सं० २-५-२२-१. ¶ ऋक्सं० २-८-२२-१. ॥ ऋक्सं० ३-८-२०-१. § ऋक्सं० ५-२-१-१. ‡ ऋक्सं० ६-७-२४-१. ॥ ऋक्सं० ८-२-२१-१. § ऋक्सं० ८-६-८-१.

बन्धुशब्दात् सामूहिकस्तल* । ङसिः । न उत्सृजति न
च्यावयति तत् ॥

चतुर्थः खण्डः ।

दशप्रयाजयागान्ते प्राक् स्वाहाकृतियागतः ।

पशोः पर्यग्निकरणे यस्तृचः खलु सूच्यते ॥

†‘दशसूक्तेषु प्रेषितो मैत्रावरुणोऽग्निर्होता न इति तृचं पर्यग्नयेऽन्वाह’
इति । तद्विधित्सुराह—

॥ पर्यग्नये क्रियमाणाथानुब्रूहीत्याहाध्वर्युः ॥

‡परितः क्रियमाणाग्निमभिधातुं तृचं वद ।

इत्यध्वर्युप्रेषितस्तु मैत्रावरुणनामकः—

॥ §अग्निर्होता नो अध्वर इति तृचमाग्नेयं ¶गायत्रमन्वाह
पर्यग्नि क्रियमाणे ॥

पशौ पर्यग्निं कृत्वा व्याप्यमाने ॥

॥ स्वयैवैनं तद् देवतया स्वेन छन्दसा समर्धयति ॥

तत् तेन ॥

॥ वाजी सन् परिणीयत इति ॥

* पा० सू० ४-२-४३. † आ० श्रौ० सू० ३-२-९. ‡ पर्यग्निकरणस्वरूप चापस्तम्ब-
सूत्रे—‘आहवनीयादुल्मुकमादायाम्नीध्रः परि वाजपतिः कविरिति त्रिः प्रदक्षिण पर्यग्निं करोति
पशुं यूपमाहवनीयं शामित्रदेशं चात्वालम् । आज्यानि चेत्येके । प्रत्यपि सृज्योल्मुकं त्रिः
प्रतिपर्येति’ इति ७-१५-२, ३ § ऋक्सं० ३-५-१५-१. ¶ ‘अग्निर्होता दश गायत्रम्’
इति सर्वा० म० ४ सू० १५.

अस्ति ॥

॥ वाजिनमिव ह्येनं सन्तं परिणयन्ति ॥

वाजो हवीरूपमन्नं तद्वन्तम् । इव एव ॥

॥ *परि त्रिविष्ट्यध्वरं यात्यग्नी रथीरिवेति ॥

अस्ति ॥

॥ एष हि रथीरिवाध्वरं परियाति ॥

रथान्मत्वर्थ ईत्† ॥

॥ ‡परि वाजपतिः कविरित्येष हि वाजानां पतिरतः ॥

हि यस्मात् ।

अतो हेतोर्वाजपतिरित्यग्निरिह वर्ण्यते ।

§अभिहिङ्काररहितमाद्यान्त्यात्रित्वमेव च ॥

¶शस्त्रेष्वेव †होत्रकाणामभिहिङ्कारसूत्रतः ॥

अथ,

॥ ¶उपप्रेष्य होतर्हव्या देवेभ्य इत्याहाध्वर्युः ॥

ततः,

॥ ॥अजैरग्निरसनद्वजमिति मैत्रावरुण उपप्रेषं प्रतिपद्यते ॥

* ऋक्सं० ३-५-१५-२ † पा०सू०वा० ५-२-१०९. ‡ ऋक्सं० ३-५-१५-३. § जप-सहितस्य हिकारस्याभिहिकार इति संज्ञा ¶ आ० श्रौ० सू० १-२-२६. ¶ मुख्यवर्जिता द्वादशर्त्विजो होत्रका इत्युच्यन्ते. ¶ आश्राव्य प्रत्याश्राविते संप्रैष उपप्रेषः । 'आश्राव्य प्रत्याश्राविते संप्रेष्यति उपप्रेष्य होतर्हव्या देवेभ्यः' इति आप० श्रौ० सू० ७-१५-७. ॥ तै० ब्रा० ३-६-५. 'अग्निगवे प्रेष्योपप्रेष्य होतरिति वोक्तोऽजैरग्निरसनद्वजमिति प्रेषमुक्तवान्तर्वेदि दण्ड निदध्यात्' इति आ० श्रौ० सू० ३-२-१०.

अजैदग्निरिति प्रैष उपप्रैषेतिसंज्ञकः' ॥

॥ तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यदध्वर्युर्होतारमुपप्रेष्यत्यथ कस्मान्मैत्रावरुण उपप्रैषं
प्रतिपद्यत इति ॥

यत् यदि । अथ तथासति ।

होतेह होतरित्युक्तः प्रशास्ता कथमत्र तु ।

इति भावः ॥

परिहरति—

॥ मनो वै यज्ञस्य मैत्रावरुणो वाग् यज्ञस्य होता ॥

मनः प्रशास्ता पूर्वत्वाद्वाक् च होता परत्वतः ।

*‘मनः पूर्वरूप’मिति वक्ष्यत्यारण्यके खलु ॥

॥ ‘मनसा वा इषिता वाग् वदति ॥

इषिता प्रेरिता । इषेर्गत्यर्थादन्तर्णीतण्यर्थात् क्तः सेद् ॥

॥ यां ह्यन्यमना वाचं वदत्यसुर्या वै सा वागदेवजुष्टा ॥

‡‘असुरस्य स्वम्’ इति यत् । देवैर्न सेविता ॥

१. ‘संज्ञितः’ घ. पाठः.

* ऐ० आ० ३-१ १. † ‘यत् पुरुषो मनसाभिगच्छति तद्वाचा वदति तत् कर्मणा करोति’ इति नृसिंहपूर्व० १-१. ‘यद्वै हृदयेनाभिगच्छति तज्जिह्वया वदति यज्जिह्वया वदति तदुरसोऽग्निनिर्वदति’ इति तै० सं० ६-३-१०. ‡ पा० सू० ४-४-१२३.

ततश्च,

॥ तद् यन्मैत्रावरुण उपप्रैषं प्रतिपद्यते मनसैव
तद् वाचमीरयति ॥

सहेति शेषः । तत् तत्र । प्रतिपद्यत इति यत् वाचं मनसा
सहेरयति तदित्यर्थः ॥

॥ तन्मनसेरितया वाचा देवेभ्यो हव्यं संपादयति ॥
तत् प्रशास्तुर्वचनम्^१ ॥

पञ्चमः खण्डः ।

*अग्निगुप्रैषसंज्ञो यो मन्त्रो दैव्यादिकः खलु ।
प्रशास्त्रा प्रेषितो होता तं वदेदिति चाह ह—

॥ †दैव्याः शमितार आरभध्वमुत मनुष्या इत्याह ॥
व्याचष्ट आदायादाय प्रैषमान्तादितीष्यताम् ॥
॥ ये चैव देवानां शमितारो ये च मनुष्याणां
तानेव तत् संशास्ति ॥

संशासनं प्रेषणम् । आरभध्वं विशसनं^२ कुरुतेति ह्यर्थः ॥

॥ उपनयत मेध्या दुर आशासाना मेधपतिभ्यां मेधमिति ॥

१. 'प्रशास्तुर्वचनम् । दैव्याः', २. 'विनाशम्' घ. ङ. पाठः.

* 'अग्निगुः कश्चिद् देवः पशुविशसनस्य कर्ता' इति सायणः. 'अग्निगुरिति
'दैव्याः शमितार आरभध्वम्' इत्यस्य मन्त्रस्य नाम' इति नारायणवृत्तिः † तै०
ब्रा० ३-६-६.

*दुरः यज्ञगृहद्वाराणि । उपनयत प्रापयत् । आशासानाः प्रार्थय-
मानाः ॥

॥ पशुर्वै मेधः ॥

मेधस्य यज्ञस्य साधकत्वात् । सूत्र्यते हि --†‘मेधो रभीयानिति
पश्वभिधाने’ इति ॥

मेधपतिश्चन्दे पूर्वपक्षयति—

॥ यजमानो मेधपतिः ॥

ततश्च,

॥ यजमानमेव तत् स्वेन मेधेन समर्धयति ॥

सिद्धान्तयति—

॥ अथो खल्वाहुः ॥

अपि हि वदन्ति ॥

॥ यस्यै वाव कस्यै च देवतायै पशुरालभ्यते सैव
मेधपतिरिति ॥

च चित् ॥

ततश्च,

॥ स यद्येकदेवत्यः पशुः स्यान्मेधपतय इति ब्रूयात् ।

यदि द्विदेवत्यो मेधपतिभ्यामिति ॥

ब्रूयादित्येव ॥

॥ यदि बहुदेवत्यो मेधपतिभ्य इति ॥

पूर्ववत् ॥

॥ एतदेव स्थितम् ॥

अयमेव सिद्धान्तः ॥

॥ प्रास्मा अग्निं भरतेति ॥

अत्रेतिहासमाह—

॥ पशुर्वै नीयमानः स मृत्युं प्रापश्यत् ॥

स आलब्धः । मृत्युं सर्वप्राणहरम् ॥

॥ स देवान्नान्वकामयतैतुम् ॥

स दृष्टमृत्युको देवान् प्राप्तुं नैच्छद् भयेन वै ॥

॥ तं देवा अब्रुवन् । एहि स्वर्गं वै त्वा लोकं गमयिष्याम इति ॥

आ इहि आगच्छ । गमेर्णिचो लृट् ॥

॥ स तथेत्यब्रवीत् । तस्य वै मे युष्माकमेकः पुरस्तादैत्विति ॥

आ एतु ॥

॥ तथेति तस्याग्निः पुरस्तादैत् ॥

इणो लङाडागमश्च । * 'इतश्च' । ऐत्^१ ॥

॥ सोऽग्निमनु प्राच्यवत् ॥

१. 'लङाडागमश्च । ऐत्' घ. ड. पाठः.

* पा० सू० ३-४-१००.

स पशुरग्निमन्वगात् ॥

॥ तस्मादाहुराग्नेयो वाव सर्वः पशुरग्निं हि सोऽनु
प्राच्यवतेति ॥

सर्वे पशव आग्नेया इति वादोऽत एव च ॥

॥ *तस्माद्वस्याग्निं पुरस्ताद्धरन्ति ॥

उ पुनः । तस्मात् तथाहि ॥

॥ †स्तृणीत बहिरिति । ओषध्यात्मा वै पशुः ॥

‡ओषधिपुष्टाङ्गत्वात् ॥

॥ पशुमेव तत् सर्वात्मानं करोति^१ ॥

तद् बहिःस्तरणं कर्तुं । सर्वात्मानं सर्वतः पुष्टाङ्गम्^२ ॥

॥ अन्वेनं माता मन्यतामनु पिता भ्राता सगर्भ्योऽथ
सखा सयूथ्य इति जनित्रैरेवैनं तत्समनुमतमालभन्ते^३ ॥

१. 'करोति । सर्वात्मान' म. ड. पाठः

* 'अग्निना पुरस्ताद्देवि रक्षसामपहत्यै' इति तै० सं० ६-३-८. 'प्रास्मा अग्निं भरत स्तृणीत बहिरिति' ऐतुर्निर्दिष्टं. 'पुरस्ताद्' इति पूर्वः प्रतिपद्यते' इति आप० श्रौ० सू० ७-१५-८. 'प्राच्यव्याः संपुनः पाहानि बहिरिति स्तृणन्त्याः रक्षन्ते' इति तथद् बहिषि स्कन्दत्यथो बहिषदनेवेनं करोति इति तै० सं० ६-३-८. 'तं दाक्षिणेन प्रत्यञ्चं पशुमवस्थाप्य पृथिव्याः संपुनः पाहानि बहिरिति स्तृणन्त्याः रक्षन्ते' इति आप० श्रौ० सू० ७-१५-८. † 'पशुमक्षितानामोषधीना पश्ववयवत्वेन परिणतत्वात् पशोरोषध्यात्मानम्', ‡ 'सर्वात्मानं सर्वोषध्यात्मानम्' इति सायणः. 'ओषधीना पश्वाद्याप्यायनहेतुत्वेन ओषध्यात्मानम्' इति गोविन्दस्वामी. ॥ 'देवत्रायन्तमवसे सखायोऽनु त्वा मानापरणे मदन्ति यातामनुमतेवैनं मात्रा पित्रा सुवर्गं लोकं गमयति' इति तै० सं० ६-३-११.

सं सह ।

माता पिता तथा भ्राता सोदरस्तुल्ययूथकः^१ ।

पशुमेतेऽनुमन्यन्तां जनित्रा बन्धवो मताः ॥

आलभन्ते घ्नन्ति ॥

॥ *उदीचीनाँ अस्य पदो निधत्तात् सूर्यं चक्षुर्गमयताद्
वातं प्राणमन्ववसृजतादन्तरिक्षमसुं दिशः श्रोत्रं पृथिवीं शरीर-
मिति ॥

पदः पादान् । निधत्तात्, †‘तस्य तात्’ । निधत्त । तथा गमयतात्
सृजत ॥

॥ एष्वेवैनं तल्लोकेष्वदधाति ॥

लोकेषु सूर्यादिस्थानेषु । आ साधु दधाति स्थापयति । ‡असुं
बलम् ॥

॥ एकधास्य त्वचमाच्छयतात् पुरा नाभ्या अपिशसो

वपामुत्खिदतादन्तरेवोष्माणं वारयध्वादिति[§] ॥

॥‘ध्वमो ध्वात्’ । वारयध्वम् । छयतात् । छो छेदने । ॥‘ओतः
श्यनि’ । छयत । §अपिशसः अपिशस् मांसम् ॥

॥ पशुष्वेव तत् प्राणान् दधाति ॥

तत् तत्र ॥

१. ‘यूथकः’ घ ड. पाठः.

* ‘तस्मिन् संज्ञपयन्ति प्रत्यक्षिरसमुदीचीनपादम्’ इति आप० श्रौ० सू०
७-१६-५. † पा० सू० ७-१-४४. ‡ ‘असुं जीवम्’ इति सायणः. § ‘अमायुं
कृण्वन्तं संज्ञपयतेत्युक्त्वा पराडावर्ततेऽध्वर्युः’ इति आप० श्रौ० सू० ७-१६-६. ॥ पा०
सू० ७-१-४२. ॥ पा० सू० ७-३-७१. § ‘नाभ्या अपिशसश्छेदात् पूर्वमेव’
इति सायणभट्टभास्करौ. ‘नाभ्याः पुरा वर्तुलदेशात् पेशं पीतं मांसं तस्मादन्यत् अपिशः
तस्मादपिशसो देशात्’ इति गोविन्दस्वामी.

॥ श्येनमस्य वक्षः कृणुतात् प्रशसा बाहू शला दोषणी
कश्यपेवांसाच्छिद्रे श्रोणी कवषोरू स्नेकपर्णाष्ठीवन्ता षड्विंशति-
रस्य वङ्क्रयः । ता अनुष्ठ्योच्यावयताद् गात्रं गात्रमस्यानूनं
कृणुतादिति ॥

श्येनं श्येनाकृतिकम् । 'प्रशसा प्रशस्तौ शला दोषणी शलाका-
कारे दोषणी । दोर्बाहुमूलं तस्य दोषना । कश्यपा कच्छपौ ।
कवषा चाषाख्यशकुनी । स्नेकपर्णा रक्तकरवीरपत्रसदृशौ । अष्ठी-
वन्ता जानुदेशौ । वङ्क्रयः पार्श्वास्थीनि । अनुष्ठिर्यत्रः* । उच्यावयतात्
उच्यावयत । उद्धरत । किं बहुना गम्भं गात्रमस्यानूनं कृणुतात्
पूर्णं कृणुतात् कुरुतेत्यर्थं मत्वाह ॥

॥ अङ्गान्येवास्य तद्गात्राणि प्रीणाति ॥

प्रीणाति पूर्णानि करोति । गात्रं गात्रमित्यस्य विवरणं गात्रा-
णीति । अस्य त्वङ्गानीति ॥

॥ †ऊवध्यगोहं पार्थिवं खनतादित्याह ॥

‡ऊवध्यस्य हि भुक्तस्य गोहं छादनकारि यत् ।

तन्मांसमवटे भूम्यां खनताथो निधत्त हि ॥

इत्यर्थं मत्वाह ॥

१. 'कृणुतात् । कुरुतेत्यर्थं' घ ड पाठः.

* 'प्रशसा प्रकृष्टच्छेदनौ' इति सायणभट्टभास्करौ. † पा० सू० ६-१-६३.
‡ 'अनुष्ठ्या अनुक्रमेण स्वस्थानगतानि' इति सायणः § 'ऊवध्यगोहं
पार्थिवं खनतादित्यभिज्ञायोवध्यगोहं खनति' इति आप० श्रौ० सू० ७-१६-१. ¶ 'ऊवध्यगोहं
जग्धौषधाशयन्तः तत् शरीरवर्ति किञ्चिदूवध्यं तस्य गोहो गूहनम्' (?) इति गोविन्द-
स्वामी 'पुरीषगूहनस्थानम्' इति सायणः. 'उदरगतमसुरभि शकृदाद्यूवध्यम् 'यदूवध्यमुदर-
स्यापवाति' इति लिङ्गान् तद् गूह्यते छाद्यते यस्मिन्नवटे स ऊवध्यगोहः' इति भट्टरदत्तः.

॥ औषधं वा ऊवध्यम् । इयं वा ओषधीनां प्रतिष्ठा ॥
ब्रीह्याद्युत्पत्त्याधारत्वात् पृथिव्याः ॥

॥ तदेनत् स्वायामेव प्रतिष्ठायामन्ततः प्रतिष्ठापयति ॥
तत् तेन । एनत् ऊवध्यगोहाख्यं मांसम् । अन्ततः निश्चयेन* ।

षष्ठः खण्डः ।

॥ अस्त्रा रक्षः संसृजतादित्याह ॥

अस्त्रा रक्तेन रक्षस्तु संसृष्टं यज्ञयोगि वै ।
कुरुतेत्याह होतात्र कथामाह प्ररोचयन्—

॥ †तुषैर्वै फलीकरणैर्देवा हविर्यज्ञेभ्यो रक्षांसि
निरभजन्नस्त्रा महायज्ञात् ॥

महायज्ञाः^१ सोमयागा हविर्यज्ञास्ततोऽपरे ।
निर्मजेरर्थ आत्मीयभागप्राप्तेः ग्रहृष्टता ॥
वैतृष्ण्यं च ततोऽन्यस्मिन् महायज्ञात्तु डेर्ङ्सिः ।
भ्यः सुवर्थे हविर्यज्ञादन्तर्ण्यार्थाद् भजेश्च लङ् ॥

१. 'अस्त्रा रक्षोऽस्तु संसृष्टं यद्यत् तद्यज्ञयोगि वै' घ. ड. पाठः.

* 'अन्ततः पशुविशसनान्ते' इति सायणः. † तथाच तै० ब्रा० 'रक्षासां भागोऽसीत्याह तुषैरेव रक्षासि निरवदयते' इति ३-२-५. 'रक्षासां भागोऽसीति स्थविमतो बर्हिर्क्वापास्यत्यस्त्रैव रक्षांसि निरवदयते' इति च तै० सं० ६-३-९. 'मध्यमे पुरोडाशकपाले तुषानोप्य रक्षसा भागोऽसीत्यधस्तात् कृष्णाजिनस्थोपवपति', 'बर्हिषोऽग्रं सव्येन पाणिनादत्तेऽथ मध्यं यत् आर्छति तदुभयतो लोहितेनाङ्क्त्वा रक्षासां भागोऽसीत्युत्तरमपरमवान्तरदेशं निरस्त्याथैनत् सव्येन पदाभितिष्ठतीदमहं रक्षोऽववाध इदमहं रक्षोऽधमं तमो नयामीति' इति च आप० श्रौ० सू० १-२०-९ & ७-१८-१३, १४.

॥ स यदस्त्रा रक्षः संसृजतादित्याह रक्षांस्येव तत्
स्वेन भागधेयेन यज्ञान्निरवदयते ॥

निरवदयतिः किञ्चिद्वत्त्वा प्रकालनार्थः ॥

॥ तदाहुः ॥

केचित् ॥

कथं,

॥ न यज्ञे रक्षासां कीर्तयेत् ॥

रक्षःसम्बन्धि किञ्चिदपि । कुतः,

॥ कानि रक्षांस्यृते ॥

* ऋते इति खल्वित्यर्थः । कानि, क्षेपे किञ्चिद्वदः । कुतिसितानि
हि रक्षांसि ॥

किञ्च,

॥ अरक्षा वै यज्ञ इति ॥

चाहुरिति शेषः ।

* ऋतेरक्षा इति सायणाभमतः पाठः. तथाच तद्व्याख्या — ‘कानिचिदपि रक्षांसि न
कीर्तयेत् जातिविशेषानपेक्ष्य बहुवचननिर्देशः । राक्षसावान्तरजातीनां मध्ये राक्षसमुखं
पिशाचं वा न कञ्चिदपि कीर्तयेत् । अकीर्तने हेतुमृतेरक्षा इति पदेनोपन्यस्यति ।
तदेतत् समस्तमेकमेव पदम् । ऋतेशब्दो वर्जनवाची । वर्जित रक्षो यस्मिन् यज्ञे
सोऽयमृतेरक्षाः’ इति. ‘प्रथमं तावत् कानि तानि रक्षांसि नाम इत्यनवकल्पितः ।
यद्यपि सन्ति तथाप्यृतेरक्षा अस्मद्यज्ञः । ऋतेरक्षा गतरक्षा (?) । अथ च कानि प्रयोजनानि
रक्षांसि ऋते रक्षोभ्य ऋते । न सिध्यन्ति इत्यध्याहारः’ इति गोविन्दस्वामी.

रक्षोभिवर्जितो यज्ञः स्यादिति प्रथितं खलु ॥

॥ तदुवा आहुः ॥

उवै खलु । तत् तत्र ॥

कथं,

॥ कीर्तयेदेव ॥

रक्षांसीत्येव ॥

कुत एवं ,

॥ यो वै भागिनं भागान्नुदते चयते वैनम् ॥

भागिनमंशार्हं भागादंशात् नुदते नुदति कालयति चयते बाधते ।
वेति चेत्यर्थः । एनं स्वांशात् प्रच्यावयितारम् ॥

किञ्च,

॥ स यदिवैनं न चयतेऽथ पुत्रमथ पौत्रं चयते त्वेवैनमिति ॥

यदिवा यद्यपि । अथ तदापि ।

न चेद्भानिकरं हन्याद्धन्यादेवाथ तत्सुतम् ;
तत्पौत्रं वा तयोर्वाधाप्यात्मवाधैव^१ वै भवेत् ॥

भगवांश्च मनुः प्राह श्रुतिमेतां विलोकयन्—

“नाधर्मश्चरितो लोके सद्यः फलति गौरिव ॥

न चेदात्मनि पुत्रेषु न चेत् पौत्रेषु नष्टेषु”^{*} ॥ इति ॥

१. ‘बाधेव’ घ. ड. पाठः.

* अध्या० ४. श्लो० १७२ & १७३.

॥ स यदि कीर्तयेदुपांशु कीर्तयेत् ॥

रक्षांसि कीर्तयन् होता तान्युपांश्वेव कीर्तयेत् ।
यदीत्यसंशये वेदाः प्रमाणं यदि वै यथा ॥

युक्तं चैतदित्याह

॥ तिर इव वा एतद् वाचो यदुपांशु तिरैवैतद्^१ यद् रक्षांसि ॥

*तिरस्कारो वाच एष यदुतोपांशुकीर्तनम् ।

तिरश्शब्दस्य पर्यायस्तिराशब्द इवैव हि ॥

रक्षांस्यन्यैर्न दृश्यन्ते गूढचारितयैव हि ॥

उपांशुत्वं रोचयितुमुच्चैस्त्वे दोषमाह ह—

॥ अथ यदुच्चैः कीर्तयेदीश्वरो हास्य वाचो रक्षोभाषो जनितोः ॥

अस्य यजमानस्य । वाचः, शस् । रक्षोभाषः कर्मणि क्तिप् ।
रक्षोभिर्भाष्यन्त इति । जनितोः जनयितुम् । जनेरन्तर्णीतणिचः
†ईश्वरे तोसुन् तुमर्थे ॥

किञ्च,

॥ योऽयं राक्षसीं वाचं वदति सः ॥

योऽयं होता सोऽपि वाचं राक्षसीमेव वै वदन् ॥

१. 'तिर इवैतद्' इति सायणभाष्यानुसारी पाठः.

* 'वाचः सम्बन्धि यदुपांशुकीर्तनम् एतत् तिर इव तिरोहितमिव भवति । यथा
कुड्यादिव्यवहितं स्तम्भादिकं चक्षुषा न दृश्यते तथैवोपांशुकथितं न श्रूयते । रक्षांसि
यदस्येतदपि तिर इव चोरवद् यज्ञे रक्षसा गूढचारित्वात्' इति सायणः † पा० सू०

का पुना राक्षसी वागित्यत^१ आह—

॥ यां वै दृप्तो वदति यामुन्मत्तः सा वै राक्षसी वाक् ॥

दर्पोन्मादान्वितैर्या वाग् भाष्यते सा तु राक्षसी ॥

विदुषः फलमाह—

॥ नात्मना दृप्यति नास्य प्रजायां दृप्त आ जायते
य एवं वेद ॥

आत्मना स्वयं वेदिता । प्रजायां सन्ततौ । आ पुनः । अस्य वेदितुः ।

उपांश्वस्त्रारक्ष इति वदेदित्येष निर्णयः ।

सूत्र्यते हि— “अस्त्रा रक्षः संसृजताच्छमितारोऽपापेत्युपांशु’
इति ॥

॥ वनिष्ठुमस्य मा राविष्टोरूकं मन्यमाना नेद्वस्तोके
तनये रविता रवच्छमितार इति ॥

उरूकं वपां मन्यमाना वनिष्ठुं मा यूयं राविष्ट लाविष्ट मा च्छिन्त ।
वः युष्माकं तोके तनये । स्वर्थे छिद्वयम् । ‘पुत्रः पौत्रो^२ वा । रविता
लाविता वपां मत्वा वनिष्ठुं^३ मा रवत् न^४ लुनीयादित्यर्थं मत्वा व्याचष्टे ॥

१ ‘वागत’ घ. ङ. पाठः २. ‘पौत्रो वपां’, ३. ‘रवत् खलु न’
क पाठः

* आ० श्रौ० सू० ३-३-२. † ‘तोके पुत्रे तनये तदीयापत्ये च रविता
शब्दयिता नेत् नैव रवद् भूयात्’, ‡ ‘वनिष्ठुं वपाया समीपवर्तिनं मांसखण्डम्’
इति सायणः. ‘अस्य वनिष्ठुं गुदसदृशमार्द्रमांसं मा राविष्ट मा छिन्दत । उरूकम् उरं
महान्तमिमं मन्यमानाः अवगच्छन्तः अल्पं मा कार्ष्णं । केचिदाहुः—उलूकाकारं मन्यमानाः
मा राविष्ट शब्दनं मा कार्ष्णं । उलूकशब्दवदमङ्गल्योऽस्य शब्द इति बोधयितुमेवमुक्तम्’,
‘कश्चिदपि रविता शब्दयिता रोदिता रवद् रूयात् मैव रोदीत् । अस्य छेदनं शब्दनं वा
तादृशहेतुः स्यादिति दर्शितं भवति तत्परिहारार्थं मा राविष्टेति’ इति भट्टभास्करः.

॥ ये चैव देवानां शमितारो ये च मनुष्याणां तेभ्य
एवैनं तत् परिददाति ॥

तत् तत्र । एनं पशुं परिददाति श्रद्धया हस्ते ददाति ॥

॥ अधिगो शमीध्वं सुशमि शमीध्वं शमीध्वमधिगा३उ
इति त्रिर्ब्रूयात् । अपापेति च ॥

अधिगो इत्यस्य प्लुतः* । तद्विकाराविदुतौ च ।

†अधिगवादि त्रिरुक्त्वेति ह्यपापान्तं च सूत्र्यते' ॥

व्याचष्टे—

॥ अधिगुर्वै देवानां शमिता ॥

‡शमिता यज्ञसूत्रेण पशोर्हन्ता निपातितः ॥

॥ §अपापो निग्रभीता ॥

देवानामित्येव ।

निग्रभीता पशुं बद्धा यो हन्त्रे संप्रयच्छति ।

¶“ह्यग्रहोर्भः” ।

निगृहीतस्त्वपापेनाधिगुणा मार्यते पशुः ॥

१ ‘सूत्र्यते अधिगुर्वै’ व ड. पाठः.

* यान्यप्रगृह्याणि सन्ध्यक्षराणि तानि विविच्याकारमेव ह्यावयेत् । तथाचा-
श्वलायनसूत्रं —‘विविच्य सन्ध्यक्षराणामकारम्’ इति १-५-९. † आ० श्रौ० सू० ३-३-४.
‡ पा० सू० ६-४-५४. § ‘अधिगुश्चापापश्चोभौ देवानां शमितारौ’ इति तै० ब्रा०
३-६-६. ¶ पा० सू० वा० ८-२-३२.

शमीध्वम् । *‘तुरुस्तुशमि—’ इतीद् । शमयत मारयतेत्यर्थः
इति मत्वाह—

॥ शमितृभ्यश्चैवैनं तन्निग्रभीतृभ्यश्च संप्रयच्छति ॥

तत् तत्र । एनं पशुम् । प्रयच्छति निवेदयति ॥

अग्निगुप्त्रैषान्ते जपमाह—

॥ शमितारो यदत्र सुकृतं कृणवथास्मासु तद्यद्
दुष्कृतमन्यत्र तदित्याह ॥

जपरूपेण ॥

अत्रेतिहासमाह—

॥ अग्निर्वै देवानां होतासीत् ॥

वै पुरा ॥

॥ स एनं वाचां व्यशात् ॥

शासेर्लङ् । †‘तिप्यनस्तेः’ इति दः ॥

॥ वाचा वा एनं होता विशास्ति ॥

अद्यापि ॥

॥ तद्यदर्वाग् यत् परः कृन्तन्ति यदुल्बणं यद्विथुरं क्रियते

शमितृभ्यश्चैवैनत् तन्निग्रभीतृभ्यश्च समनुदिशति ॥

अर्वाक् परः । जसोः सू । ‡परेऽन्येऽर्वाश्चः कृन्तन्ति घ्नन्ति ।
यदित्याद्यस्य विवरणम् । उल्बणमतिकठिनम् । विथुरं कष्टम् ।

* पा० सू० ७-३-९५. † वाचा अग्निगुप्त्रैषेण । तथाच यास्कः—
‘अग्निगुप्त्रो भवति गव्यधिकृतत्वात् अपि वा प्रशामनमेवाभिप्रेतं स्यात् तच्छब्दवत्त्वात्’
इति (निरु० ५-११). ‡ पा० सू० ८-२-७३. § ‘अर्वाक् अर्वाचीनम् ..
पराचीनम्, उल्बणम् अधिकं विथुरं न्यूनम्’ इति गोविन्दस्वामी. ‘पशोरर्वाग्भागे यत्
कृन्तन्ति यच्च परः परभागे उत्तमाङ्गे कृन्तन्ति, तस्मिन्नुभयस्मिन्नपि छेदने यदुल्बणं शास्त्रा-
र्थादतिरिक्तं क्रियते यच्च विथुरं न्यूनं क्रियते’ इति सायणः.

*व्यथः कुरच् संप्रसारणम् । अनुदेशः संवादः । एनदनभि-
मतकरणम् ॥

ततश्च ,

॥ स्वस्त्येव होतोन्मुच्यते सर्वायुः ॥

निर्णाशकः शताब्दश्च पापान्मुक्तश्च वै भवेत् ॥

॥ सर्वायुत्वाय ॥

सलोपश्छान्दसः । इदं च होतुः सर्वायुष्ट्वाय स्यात् ॥

॥ सर्वमायुरेति य एवं वेद ॥

सोऽप्यायुर्लभते सर्वं वेदितात्र शताब्दकम् ॥

सप्तमः खण्डः ।

वपापुरोडाशहविःप्रदानत्रयवान् पशुः ।

पुरोडाशस्य पशुना सम्बन्धार्थं कथोच्यते —

॥ पुरुषं वै देवाः पशुमालभन्त ॥

यज्ञे नरं पुरा देवाः पशुत्वेनालभन्त ह ॥

* ‘व्यथेः संप्रसारणं किञ्च’ इति उणादिसू० १-४१. † ‘वपा पुरोडाशो हविरिति पशोः प्रदानानि’ इति आ० श्रौ० सू० ३-४-४. ‘वपया प्रचर्य पुरोडाशेन प्रचरति श्रुते वा पशौ, ‘अथ हविषा प्रचरति’ इति आप० श्रौ० सू० ७-२२-११, ७-२५-८

॥ तस्मादालब्धान्मेध उदक्रामत् ॥

तस्मान्नराद्यज्ञिर्योऽश उत्क्रम्य प्राद्रवद् भयात् ॥

॥ सोऽश्वं प्राविशत् ॥

स यज्ञिर्योऽशः ॥

॥ तस्मादश्वो मेध्योऽभवत् ॥

मेध्यः यज्ञार्हः ॥

॥ अथैनमुत्क्रान्तमेधमत्यार्जन्त ॥

एनं पुरुषम् । उत्क्रान्तः मेधो यस्मात् तम् । अत्यार्जन्त अर्जे-
स्त्यागार्थादतिपूर्वाल्लङ् । त्यक्तवन्तः ॥

॥ स किंपुरुषोऽभवत् ॥

स त्यक्तः *किंपुरुषः किन्नरजातीयः ॥

॥ तेऽश्वमालभन्त ॥

ते देवाः ॥

॥ सोऽश्वादालब्धादुदक्रामत् ॥

स मेधः ॥

॥ स गां प्राविशत् । तस्माद् गौर्मेध्योऽभवत् ॥

गोशब्दः पुमान् स्त्री च ॥

॥ अथैनमुत्क्रान्तमेधमत्यार्जन्त ॥

एनमश्वम् ॥

* 'किंपुरुषः कापुरुषः, किन्नरजातीयो वा' इति गोविन्दस्वामी.

॥ स गौरमृगोऽभवत् ॥

विकृताश्वाकृतिर्हि सः ॥

॥ ते गामालभन्त । स गोरालब्धादुदक्रामत् ॥

गोः सकाशात् ॥

॥ सोऽविं प्राविशत् ॥

अविः कम्बलच्छागः ॥

॥ तस्मादविर्मेध्योऽभवत् । अथैनमुत्क्रान्तमेधमत्यार्जन्त ॥

एनं गाम् ॥

॥ स गवयोऽभवत् ॥

गोसदृशाकृतिर्हि सः ॥

॥ तेऽविमालभन्त । सोऽवेरालब्धादुदक्रामत् ॥

आलब्धादवेः स मेधः ॥

॥ सोऽजं प्राविशत् । तस्मादजो मेध्योऽभवत् ।

अथैनमुत्क्रान्तमेधमत्यार्जन्त ॥

एनमविम् ॥

॥ स उष्ट्रोऽभवत् ॥

अवितुल्याकृतिर्हि सः ॥

॥ सोऽजे ज्योक्तमामिवारमत ॥

ज्योगिति चिरनाम । *‘ज्योक् पश्येम सूर्यम्’ इति यथा । †‘किमे-
त्तिङ्व्ययघादामु—’ । अतिचिरम् । इव एव । अरमत श्रद्धयावर्तिष्ठ ॥

॥ तस्मादेष एतेषां पशूनां प्रयुक्ततमो यदजः ॥

यद् यः । *‘आशंसायां भूतवच्च ’ । प्रयोक्तव्यतमः । एतेषां पुरुषादीनां मध्ये ॥

॥ तेऽजमालभन्त सोऽजादालब्धादुदक्रामत् ॥

स मेघः ॥

॥ स इमां प्राविशत् तस्मादियं मेध्याभवत् ॥

इयं पृथिवी ॥

॥ अथैनमुत्क्रान्तमेधमत्यार्जन्त ॥

एनमजम् ॥

॥ स शरभोऽभवत् ॥

पादाष्टकवानजाकृतिर्हि सः ॥

॥ त एत उत्क्रान्तमेधा अमेध्याः पशवः ॥

किन्नरादिशरभान्ताः ॥

॥ तस्मादेतेषां नाश्नीयात् ॥

सम्बन्धि मांसम् ॥

॥ तमस्यामन्वगच्छन् ॥

भूम्यां मेधं स्थितं देवा आलम्भाय समन्वयुः ॥

॥ सोऽनुगतो व्रीहिरभवत् ॥

देवैरनुगतो मेधो व्रीहित्वं प्रत्यपद्यत ।

यवस्याप्युत्तरत्रोक्तेव्रीहीत्यत्र निदर्शनम् ॥

‘तौ व्रीहिश्चैव यवश्च भूतावि’ति हि वक्ष्यते* ॥

॥ †तद् यत् पशौ पुरोळाशमनु निर्वपन्ति समेधेन नः
पशुनेष्टममत् केवलेन नः पशुनेष्टमसदिति ॥

भावेन कुर्वन्तीति शेषः । †नः भिस आभि नस् । अस्माभिः ।
इष्टमसद् भवेत् । लेद । तिपोऽद् । मेधस्य व्रीहियवरूपत्वात् । केवलः
पूर्णः । केवलेनेत्यादि विवरणम् ॥

विदुषः फलमाह—

॥ समेधेन हास्य पशुनेष्टं भवति केवलेन हास्य
पशुनेष्टं भवति य एवं वेद ॥

अस्यानेन वेदित्रा केवलेनेत्यादि विवरणम् ॥

अष्टम. खण्डः ।

पुरोळाशगताङ्गानां पश्वङ्गैः साम्यमुच्यते—

॥ स वा एष पशुरेवालभ्यते यत् पुरोळाशः ॥

* ऐ० ब्रा० ७-१. † ‘पशुमालभ्य पुरोळाशं निर्वपति समेधमेवैनमालभते’
इति तै० सं० ६-३-१० † ‘नः अस्माकम्’ इति सायणभट्टभास्करो.

यत् यः ॥

कथं,

॥ तस्य यानि किंशारूणि तानि रोमाणि ॥

रजः किंशारु ॥

॥ ये तुषाः सा त्वक् । ये फलीकरणास्तदसृत् ॥

जकारस्य दकारः । असृक् रक्तम् ॥

॥ यत् पिष्टं किक्कसास्तन्मांसम् ॥

चेति शेषः । किक्कसः सूक्ष्माणुः^१ ॥

॥ यत्किञ्चित्कं सारं तदस्थि ॥

यत्किञ्चित्कं, स्वार्थे कः ।

तण्डुलस्य द्विधा भेदे श्वेतं सारं तु मध्यतः ॥

स्तौति—

॥ सर्वेषां वा एष पशूनां मेधेन यजते यः पुरोळाशेन यजते ॥

सर्वमेधसारत्वादस्य ॥

॥ तस्मादाहुः पुरोळाशसत्रं लोक्यमिति ॥

तस्मात् किञ्चेत्यर्थः । *लोक्यं द्रष्टव्यम् ।

पुरोळाशेन यागो यः सत्रतुल्यो निरीक्ष्यताम् ॥

इति ब्रह्मवादिनो वदन्तीत्यर्थः^२ ॥

१. 'किक्कसाः सूक्ष्मपक्ष्मणः' घ. ड. पाठः. २. 'इति वदन्ति ब्रह्मवादिन इत्यर्थः' क पाठः.

* 'सर्वपुण्यलोकप्राप्तिनिमित्तम् । 'गोष्ठ्यचः—' (पा० सू० ५-१-३९) इति यत्प्रत्ययः' इति भट्टभास्करः.

अथाग्नीषोमीयस्य पशोर्वपाया याज्यामाह—

॥ *युवमेतानि दिवि रोचनान्यग्निश्च सोम सकृत्तू अधत्तम् ।
युवं सिन्धूरभिशस्तेरवद्यादग्नीषोमावमुञ्चतं गृभीतानिति वपायै
यजति ॥

†टार्थे डे । वपया ॥

स्तौति—

॥ सर्वाभिर्वा एष देवताभिरालब्धो भवति यो दीक्षितो
भवति तस्मादाहुर्न दीक्षितस्याश्रीयादिति । स यदग्नीषोमाव-
मुञ्चतं गृभीतानिति वपायै यजति सर्वाभ्य एव तद्देवताभ्यो
यजमानं प्रमुञ्चति । तस्मादाहुरशितव्यं वपायां हुतायां यजमानो
हि स तर्हि भवतीति ॥

*आलब्धः स्वीकृतः । तस्माद्द्रव्यं तथाहीत्यर्थे । †दीक्षितस्यान्नं
नाश्रीयात् । वपया यजतीति यत् प्रमुञ्चति मोचयति तत् । अशितव्यम्
अन्नम् । तर्हि तदानीं वपायागकाले यजमानः नतु दीक्षितः । ‡भ्यस्द्रव्यं
पञ्चम्याः ॥

पशुपुरोळाशस्य याज्यामाह—

॥ ††आन्यं दिवो मातरिश्वा जभोरेति पुरोळाशस्य यजति ॥

* ऋक्सं० १-६-२८-५ । † ‘युवमेतानि’ति वपाया याज्या । वपाया इति
कर्मणः संप्रदानत्वाच्चतुर्था । इति भट्टभास्करः. ‘वपायै यजतीति वपाहोमार्थमृचं
याज्यात्वेन पठेदित्यर्थः.’ इति सायणः. ‡ ‘आलब्ध आत्मार्थतया परिगृहीतो भवति ।
तस्मादेतदीयं सर्वमपि धनं देवानामेव स्वं भवति’ इति भट्टभास्करः. § तथाच मनुः—
‘स्तेनगायनयोश्चान्नं तदणो वार्धुषिकस्य च । दीक्षितस्य कदर्यस्य वद्धस्य निगडस्य च ॥’
इति ४-२१०. ‘दीक्षितोऽक्रीतराजकोऽग्नीषोमीयसंस्थायामेव हुतायां वा वपायां दीक्षितस्य
भोक्तव्यं यज्ञार्थे वा निर्दिष्टे शेषाद् भुञ्जीरन्निति हि ब्राह्मणम्’ इत्यापस्तम्बधर्मसूत्रं प्र० १,
प० ६ ॥ ऋक्सं० १-६-२८-६.

टार्थे ङस् । पुरोळाशेन ॥

अत्रास्ति—

॥ अमश्नादन्यं परि श्येनो अद्रेरिति ॥

व्याचष्टे—

॥ इत इव च ह्येष इत इव च मेधः समाहृतो भवति ॥

इतश्चेतश्च । इव एव ।

*पुरा वायुर्नष्टमग्निं स्वर्गाद् भूम्यामिहानयत् ।

इन्द्रलोकस्थितं सोमं गरुडोऽप्यानयद् भुवि ।

†अग्निसोमस्थसम्भारात् तत्तन्मेधोऽपि सम्भृतः ॥

अथ,

॥ ‡स्वदस्व हव्या समिषो दिदीहीति पुरोळाशस्विष्टकृतो यजति ॥

टार्थे ङस् ॥

॥ हविरेवास्मा एतत् स्वदयति ॥

एतदेतर्हि । स्वदयति सरसं करोति । अस्मै अस्य ॥

किञ्च,

॥ इषमूर्जमात्मन् धत्ते ॥

ङिलुक् । आत्मनि । इषमन्नम् । §ऊर्जं बलम् । धत्ते स्थापयति ॥

* 'मातरिश्वा वायुरन्यमग्नीषोमयोरन्यतरं सोमाख्यदेवं दिवो द्युलोकादाजभाराहतवान् । गायत्रीरूपं कृत्वा वायुः सोममानीतवान् । श्येनो बलवत्पक्षी । तादृशोऽध्वर्युरन्यमुभयोर्देवयोरन्यतरमग्निमद्रेः पर्वतजन्यात् काष्ठादरणीरूपात् पर्यमश्नात् । एष मेधो यज्ञयोग्यः पुरोळाशोऽपि इत इव चेत इव चास्मान्मनुष्यादस्मादश्वाद् गोरवेरजाच्च भूम्याः समाहृतः' इति सायणः. † इतश्चेतश्च मेधः समाहृतो भवति । तद् व्याख्यातं पुरुषं वै देवा इत्यादिना' इति गोविन्दस्वामी. ‡ ऋक्सं० ३-३-२७-७ § 'ऊर्जं रसम्' इति भट्टभास्करः.

॥ इळामुपह्वयते* ॥

उपादायाथ होतेळामिळोपेत्यादिकं† वदेत् ॥

॥ पशवो वा इळा ॥

‡इळेति भूमिनामास्यां वर्धन्ते पशवो यतः ॥

॥ पशूनेव तदुपह्वयते ॥

इळामुपह्वयन् होता पशून् खल्वात्मनो ह्वयेत् ॥

किञ्च,

॥ पशून् यजमाने दधाति ॥

स्थापयति ॥

नवमः खण्डः ।

॥ §मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीत्याहाध्वर्युः ॥

व्यक्तम् ॥

॥ ¶त्वं ह्यग्ने प्रथमो मनोतेति सूक्तमन्वाह ॥

कः मैत्रावरुणः ।

* ‘तत्प्रकारश्चाश्वलायनसूत्रे—‘प्रत्यालब्धामङ्गुष्ठेनाभिसंगृह्य प्रत्याहृत्य’, ‘अङ्गुलीरमुष्टिं कृत्वा दक्षिणत इडां परिगृह्यास्यसम्मितामुपह्वयते प्राणसम्मितां वा’ इति १-७-५, ६.
† आ० श्रौ० सू० १-७-७. ‡ ‘इळाख्या देवतामुपह्वयते । ‘गौर्वा अस्यै शरीरम्’ (तै० सं० १-७-२) इति श्रुत्यन्तरादिष्टदेवतायाः पशुरूपत्वम्’ इति सायणः. ‘पशवो वा इति । तद्धेतुत्वात् ताच्छब्दम्’ इति भट्टभास्करः. पशूनां पयोद्वारेणान्नहेतुत्वात् सामानाधिकरण्यम्’ इति गोविन्दस्वामी. § ‘पशोर्वा आलब्धस्य मनोऽपक्रामति मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीत्याह मन एवास्यावरुन्धे’ इति तै० सं० ६-३-१०.
¶ ऋक्सं० ४-४-३५-१. ‘मनोतायै संप्रेषितस्त्वं ह्यग्ने प्रथम इत्यन्वाह’ इति आ० श्रौ० सू० ३-६-१.

प्रशास्तुरधिकारे हि पर्यग्रीत्यादि सूत्र्यते* ॥

त्रयोदशर्चमिदम् ॥

॥ तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह —

॥ यदन्यदेवत्य उत पशुर्भवत्यथ कस्मादाग्नेयीरेव मनोतायै
हविषोऽवदीयमानस्यान्वाहेति ॥

यत् यदि । उत खलु । अग्निदेवत्याः अवदीयमानं हविरभिधातुम् ॥

परिहरति—

॥ तिस्रो वै देवानां मनोताः ॥

मनांस्यूतानि सूक्तानि यासु तास्तिस्र एव हि ॥

तदाह—

॥ तासु हि तेषां मनांस्योतानि ॥

तेषां देवानाम् । आ साधु ऊतानि । वेजो यजादेः क्तः ॥

तास्तिस्र आह—

॥ वाग् वै देवानां मनोता ॥

स्तुतिरूपा ॥

उपपादयति—

॥ तस्यां हि तेषां मनांस्योतानि । गौर्वै देवानां मनोता ॥

सर्वहविरुत्पत्तिस्थानत्वात् । पुमान् स्त्री च गोशब्दः ॥

* ‘दक्षिणतो होतृषदनात् प्रहोऽवस्थाय वेद्यां दण्डमवष्टभ्य ब्रूयात् प्रैषांश्चादेशम्’,
‘अनुवाक्यां च सप्रैषे पूर्वा प्रैषात्’, ‘पर्यग्रीस्तोकमनोतोन्नीयमानसूक्तानि च’ इति
आ० श्रौ० सू० ३-१-२०, २१, २२. † ‘उतशब्दश्चार्थे’ इति भट्टभास्करः.

॥ तस्यां हि तेषां मनांस्योतानि । अग्निर्वै देवानां मनोता ।
तस्मिन् हि तेषां मनांस्योतानि ॥

*‘यदा कदा च सुनवाम सोममग्निष्ठा दूतो धन्वात्यच्छ’ इत्यग्नेः
सर्वयज्ञसूचकत्वदर्शनात् ॥

किञ्च,

॥ अग्निः सर्वा मनोताः ॥

गोर्वाचश्च मनोतात्वं सत्यश्रावुपपद्यते ॥

तदाह—

॥ अग्नौ मनोताः संगच्छन्ते ॥

निगमयति—

॥ तस्मादाग्नेयीरेव मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यान्वाह ॥

†अग्नेर्हको ऋग् । शस् ॥

अथ,

॥ ‡अग्नीषोमा हविषः प्रस्थितस्येति हविषो यजति ॥

हविषः, टार्थे^१ ङस् हविषा, §हृदयाद्यवदानरूपेण ॥

१. ‘हविष इति टार्थे’ घ. ङ पाठः.

* ऋक्सं० ३-३-१९-४. † पा० सू० ४-२-३३. ‡ ऋक्सं० १-६-२९-१. § तथाच तै० सं०—‘एकादशावदानान्यवद्यति दश वै पशोः प्राणा आत्मैकादशो यावानेव पशुस्तस्यावद्यति हृदयस्याग्नेऽवद्यत्यथ जिह्वाया अथ वक्षसो यद्वै हृदयेनाभिगच्छति तज्जिह्वा वदति यज्जिह्वा वदति तदुरसोऽधिनिर्वदति एतद्वै पशोर्यथापूर्वं यस्यैवमवदाय यथाकाममुत्तरेपामवद्यति’ इति ६-३-१०. ‘हृदयस्याग्नेऽवद्यति अथ जिह्वाया अथ वक्षसो याथाकामातरेपाम्’ इति आप० श्रौ० सू० ७-२४-२.

स्तौति—

॥ हविष इति रूपसमृद्धा ॥

किञ्च,

॥ प्रस्थितस्येति रूपसमृद्धा ॥

अग्नीषोमौ प्रति स्वयमेव गन्तुमुपक्रान्तस्येत्यर्थः ॥

विदुष आह—

॥ सर्वाभिर्हास्य समृद्धिभिः समृद्धं हव्यं देवानप्येति
य एवं वेद ॥

समृद्धिः पूर्णता । अस्य वेदितुः ॥

॥ वनस्पतिं यजति* ॥

सूत्र्यते हि†—‘पशुदेवताभ्यो वनस्पतिमनन्तरम्’ इति । कृतावाहनकम्,

उक्तानुवाक्याप्रैषेण प्रशास्त्रा प्रेषितस्ततः ।

वनस्पत्यादिखैलिक्या यजेद्धोता वनस्पतिम् ॥

अनुवाक्याप्रैषयाज्यात्रितयं खैलिकं खलु ।

सूत्र्यते हि‡—‘प्रैषमभितो याज्यानुवाक्ये’ इति ॥

॥ प्राणो वै वनस्पतिः ॥

§वननीयः पतिरिति प्राणः प्रोक्तो वनस्पतिः ॥

* तत्प्रकारश्चापस्तम्बसूत्रे—‘जुह्वामुपस्तीर्य सकृत् पृषदाज्यस्य उपहृत्य द्विरभि-
षार्थं वनस्पतयेऽनुब्रूहि वनस्पतये प्रेष्येति संप्रैषौ वषट्कृते जुहोति’ इति ७-२५-१५.

† आ० श्रौ० सू० ३-१-१२. ‡ आ० श्रौ० सू० ३-६-९. § ‘प्राणो वा इति ।
तद्धेतुत्वात् ताच्छब्दस्य’ इति भट्टभास्करः. ‘वनस्पतेर्बृक्षशरीरस्य जीवाविष्टत्वात् प्राण-
रूपत्वम्’ इति सायणः.

॥ जीवं हास्य हव्यं देवानप्येति । यत्रैवं विद्वान्
वनस्पतिं यजति ॥

यत्र यदि । *जीवं जीवनस्यायुषः प्रदायकम् । अस्य यजमानस्य ॥

अथ,

॥ स्विष्टकृतं यजति† ॥

उक्तानुवाक्याग्रैषेण प्रशास्त्रा प्रेषितस्ततः ।

‡‘अग्ने यदग्रेति’ पुरो वर्जयन्निगदं§ यजेत् ॥

¶‘पशौ चे’ति हि सूत्रेण निगदः प्रतिषिध्यते ॥

॥ प्रतिष्ठा वै स्विष्टकृत् ॥

यज्ञसमृद्धयर्थत्वात् ॥

॥ प्रतिष्ठायामेव तद् यज्ञमन्ततः प्रतिष्ठापयति ॥

तत् तत्र । अन्ततः अन्ते ॥

१. ‘वदेत्’ घ ड. पाठः.

* ‘जीवं हास्येत्यादि । जीवरूपमेवास्य यजमानस्य हव्यं पशुलक्षणं देवानप्येति । यत्र देशेऽप्येवं विद्वान् होता वनस्पतिं यजति किं पुनर्यस्मिन् कर्मणि’ इति भट्टभास्करः. ‘विदुषो यष्टुर्विरेव प्राणोपेतं चेतनं भूत्वा तद्विदेवानामप्रीति’ इति सायणः. † ‘उपर्वाहवनीये जुह्वामीपभृतानि विपर्यस्यन्नाहामये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहि अग्नये स्विष्टकृते प्रेष्येति संप्रैषौ’ इति आप० श्रौ० सू० ७-२५-१७. ‡ ऋक्सं० ४-५-१९-४. § निगद इति ‘अयाडमि’ इत्यादिः ‘जुषतां हविः’ इत्येवमन्त उच्यते. ¶ आ० श्रौ० सू० २-१८-७.

अथ हविरिळामाह —

॥ इळामुपह्वयते । पशवो वा इळा । पशूनेव तदुपह्वयते ।
पशून् यजमाने दधाति दधाति^१ ॥

उक्तार्थानि* । द्विरुक्तिश्चोक्तार्थां ॥

दशमः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचितायां महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
सुखप्रदायां षष्ठोऽध्यायः ॥

अथ सप्तमोऽध्यायः ।

अथाग्नीषोमीयपशोरुक्तेष्वेव^२ कचित् कचित् ।
पर्यग्न्युदङ्मनयोवध्यखननादिषु वर्ण्यते—

॥ देवा वै यज्ञमतन्वत ॥

वै पुरा । अतन्वत कृतवन्तः ॥

॥ ताँस्तन्वानानसुरा अभ्यायन् यज्ञवेशसमेषां
करिष्याम इति ॥

तान् देवान् । एषां देवानाम् । यज्ञस्य वेशसं भ्रेषम् ।

१. 'दधाति । इति षड्गुरुशिष्येण विरचितायां ब्राह्मणव्याख्यायां षष्ठोऽध्यायः'
घ. ड. पाठः. २. 'पशोरुक्तस्यैव' क पाठः.

रक्षसां चोत्तरत्रोक्तेरसुरेति प्रदर्शनम् ।

करिष्याम इति भावेन ॥

कदा कुत्रेत्याह—

॥ तानाप्रीते पशौ पुर इव पर्यग्नेः ॥

इव एव ।

दशप्रयाजयागान्ते प्राक् पर्यग्निकृतेः किल ।

एष कालः ॥

॥ यूपं प्रति पुरस्तादुपायन् ॥

अन्तर्वेद्यर्धनिहितयूपस्य पुरतः खलु^१ ।

एष देशः ॥

एवमसुररक्षस्स्वागतेषु,

॥ ते देवाः प्रतिबुध्याग्निमयीः पुरस्त्रिपुरं पर्यास्यन्त

यज्ञस्य चात्मनश्च गुप्त्यै ॥

पुरः प्राकारभित्तीः । अग्निमयीरग्निरूपाः । पर्यासनं स्थापनम् । लङ्
आट् । * ‘उपसर्गादस्य-यूहोः’ इति तद् । † त्रिपुरं त्रिरूपं पुरं यथा तथा
यज्ञात्मरक्षार्थम् ॥

॥ ता एषामिमा अग्निमय्यः पुरो दीप्यमाना भ्राजमाना

अतिष्ठन् ॥

१. ‘किल’ घ. ङ. पाठः.

* पा० सू० वा० १-३-२९. † ‘त्रिः कृतं पुरम्’ इति गोविन्दस्वामी.
‘त्रिप्रकारपालनं त्रिप्रकारशरीरं वा यथा भवति तथा’ इति भट्टभास्करः. ‘वेष्टनत्रयं
यथा भवति तथा’ इति सायणः.

एषां देवानाम् । ता इमाः अग्निमयः दीप्यमानाः । व्याचष्टे—
भ्राजमानाः ज्वालामालाकुला इत्यर्थः ॥

॥ ता असुरा अनपधृष्यैवापाद्रवन् ॥

ताः पुरः । अनपधृष्य धर्षणमभिभवमकृत्वा ॥

॥ तेऽग्निनैव पुरस्तादसुररक्षांस्यपाम्नत ॥

ते देवाः ॥

॥ अग्निना पश्चात् ॥

असुररक्षांस्यपाम्नतेत्येव ।

प्राक् पश्चाच्च* कृता रक्षा परितःकृतवह्निना ॥

॥ तथैवैतद्यजमानाय पर्यग्निं कुर्वन्त्यग्निमयीरेव तत्पुरस्त्रिपुरं
पर्यस्यन्ते यज्ञस्य चात्मनश्च गुप्त्यै ॥

एतदेतर्हि । पर्यग्निं कुर्वन्ति यत् पुरः पर्यस्यन्ते तत् ॥

॥ †तस्मात् पर्यग्निं कुर्वन्ति ॥

अध्वर्यवः ॥

॥ ‡तस्मात् पर्यग्नयेऽन्वाह ॥

प्रशास्ता ॥

* ‘पश्चादिति सर्वदिगुपलक्षणार्थम् असुरान् रक्षांसि च सर्वतोऽपाम्नन् इति’ इति गोविन्दस्वामी. † ‘परितो यूपादिकमग्निना यत् कर्म क्रियते तत् पर्यग्नि’ इति भट्टभास्करः. तथाचापस्तम्ब—‘आहवनीयादुल्मुकमादायाम्नीध्रः परिव्राजपतिः कविरिति त्रिः प्रदक्षिणं पर्यग्निं करोति पशुम्’ इति ७-१५-२. ‡ अत्रानुवचनं ‘अग्निर्होता नः’ इति पूर्वं प्रदर्शितम्, page 231

॥ *तं वा एतं पशुमाप्रीतं सन्तं पर्यभिकृतमुदञ्चं नयन्ति ॥

उदङ्मुखं गमयन्ति ॥

॥ तस्योल्मुकं पुरस्ताद्धरन्ति ॥

तस्य पशोः । दीप्ताग्रं काष्ठमुल्मुकम् ॥

स्तौति—

॥ यजमानो वा एष निदानेन यत् पशुः ॥

यत् यः । †निदानं सूक्ष्मदृष्टिहेतुः तेन ॥

ततश्च,

॥ अनेन ज्योतिषा यजमानः पुरोज्योतिः स्वर्गं
लोकमेष्यतीति^१ ॥

पुरोऽग्रे ज्योतिर्यस्य स इति भावेन ॥

ततश्च,

॥ तेन ज्योतिषा यजमानः पुरोज्योतिः स्वर्गं लोकमेति ॥

किञ्च,

॥ तं यत्र निहनिष्यन्तो भवन्ति तदध्वर्युर्बर्हिर्धस्ता-
दुपास्यति ॥

१. 'लोकमेष्यतीति । भावेन' घ. ङ पाठः.

* 'यर्हि पशुमाप्रीतमुदञ्चं नयन्ति तर्हि तस्य पशुश्रपणमाहरेत्तेनैवैनं भागिनं करोति' इति तै० सं० ३-१-३. 'आहवनीयादुल्मुकमादायाग्रीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते शमिता पशुं नयति उरोरन्तरिक्षेत्यन्तरा चात्वालोत्कराबुदञ्चं पशुं नयन्ति' इति आप० श्रौ० सू० ७-१६-८, ९, १०. † 'निदानेन कारणपर्यालोचनया' इति गोविन्दस्वामी. 'निदानेन तत्त्वदृष्ट्या पशुना खलु यजमान आत्मानं देवेभ्यो निष्क्रीणाति इत्येतन्निदानम्' इति भट्टभास्करः.

तत् तत्र । तं पशुम् । अधस्ताद् उपास्यति क्षिपति ॥

॥ यदेवैनमद आप्रीतं सन्तं पर्यग्निकृतं बहिर्वेदि नयन्ति
बर्हिषदमेवैनं तत् कुर्वन्ति* ॥

† बर्हिषि सीदतीति बर्हिस्सत् । सलोपश्छान्दसः ॥

॥ तस्योवध्यगोहं खनन्ति† ॥

निधातुं भूम्यामिति शेषः । तस्य पशोः । ‘ऊवध्यगोहं पार्थिवं
खनताद्’ इति हि प्रागुक्तम्§ ॥

स्तौति—

॥ औषधं वा ऊवध्यम् । इयं वा ओषधीनां प्रतिष्ठा ।
तदेनत् स्वायामेव प्रतिष्ठायामन्ततः प्रतिष्ठापयन्ति ॥

तत् तत्र । एनदूवध्यगोहम् । अन्ततः अन्ते प्रतिष्ठापयन्ति ।
अध्वर्यवः ॥

॥ तदाहुः ॥

* ‘पृथिव्याः संपृचः पाहीति बर्हिस्पास्यत्यस्कन्दायास्कन्न हि तद् यद्
बर्हिषि स्कन्दत्यथो बर्हिषदमेवैनं करोति’ इति तै० सं० ६-३-१०. ‘अथ
पर्यग्निकृते देशे उल्मुकं निदधाति स शामित्रस्तं दक्षिणेन प्रत्यङ्गं पशुमवस्थाप्य पृथिव्याः
संपृचः पाहीति तस्याधस्ताद् बर्हिस्पास्यत्युपाकरणयोरन्यतरत् तस्मिन् संज्ञपयन्ति
प्रत्यक्षिरसमुदीचीनपादम्’ इति आप० श्रौ० सू० ७-१६-२, ३, ४, ५ † ‘बर्हिषदमेव
दमेऽवस्थितमेव कुर्वन्ति । यद्वा बर्हिषदं यज्ञेऽवस्थितं वेद्यामवस्थितम्’ इति सायणः.
‡ अस्य खननकालश्चापस्तम्बेन दर्शितः—‘ऊवध्यगोहं पार्थिवं खनतादित्याभिज्ञाथोवध्यगोहं
खनति’ इति ७-१६-१. § page 239.

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यदेष हविरेव यत् पशुरथास्य बह्वपैति लोमानि
त्वगसृत् कुष्ठिकाः शफा विषाणे स्कन्दति पिशितं केनास्य
तदापूर्यत इति ॥

यद्यदि* । बह्विति व्याचष्टे—लोमानीत्यादि^१ । असृत् असृक् ।
जकारस्य दकारः । कुष्ठिकाः दृढमांसानि । शफाः खुराः । विषाणे शृङ्गे ।
पिशितं मांसम् । स्कन्दति च्यवते । तद् अपेतं लोमादिकं केनापूर्यत इति ॥

परिहरति—

॥ यदेवैतत् पशौ पुरोळाशमनु निर्वपन्ति तेनैवास्य
तदापूर्यते ॥

अस्य पशोः । तद् अपगतं लोमादि । यत् यं^२ पुरोळाशम् ॥

कथम्,

॥ पशुभ्यो वै मेधा उदक्रामंस्तौ व्रीहिश्चैव यवश्च
भूतावजायेताम् ॥

*‘पुरुषं वै देवा’ इति प्रागुक्तमिह कथ्यते ।

नरादिशरभान्तेभ्यो मेधा उत्क्रम्य वै स्थिताः ॥

सन्तो व्रीहियवावाम्नां पुरोळाशस्तु तन्मयः ॥

१. ‘लोमानि । असृत्’, २. ‘यं पशुपुरोळाशम्’ क. ख. पाठः.

॥ तद्यत् पशौ पुरोळाशमनु निर्वपन्ति समेधेन नः
 पशुनेष्टमसत् केवलेन नः पशुनेष्टमसदिति ॥
 भावेनेति शेषः । उक्तार्थम्* ।
 ॥ समेधेन हास्य पशुनेष्टं भवति केवलेन हास्य पशुनेष्टं
 भवति य एवं वेद ॥

अस्य अनेन वेदित्रा ॥

प्रथमः खण्डः ।

पर्यग्निकरणादूर्ध्वं प्राक् त्वाहाकृतियागतः ।
 वपायां श्रप्यमाणायां स्तोकमूक्तं ब्रवीति ह—

॥ †तस्य वपामुत्खिद्याहरन्ति । तामध्वर्युः सुवेणाभि-
 धारयन्नाह स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति ॥

तस्य पशोः । आहरन्ति अध्वर्युवर्ग्याः उत्खिद्योत्पाद्य । तां
 वपाम् अभिधारयन् उपरि घृतं निपिञ्चन् । मैत्रावरुणं प्रति ।

*प्रशास्तुरधिकारे हि पर्यग्नित्यादि मूच्यते ॥

के स्तोका इत्याह—

॥ तद् यत् स्तोकाः श्रोतन्ति ॥

श्रोतन्ति क्षरन्ति यत् ये विन्दवः तत् ते स्तोकाः ॥

* page 251 † 'त्वामु ते दधिरे हव्यवाहमिति सुवेण वपामभिजुहोति प्रादुर्भूतेषु स्तोकेषु स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति संप्रेष्यति' इति आप० श्रौ० सू० ७-२०-२, ३.
 ‡ 'प्रशास्तारं तीर्थेन प्रपाद्य—' (आ० श्रौ० सू० ३-१-१६ इत्यत आरभ्य प्रशास्तुर-
 अधिकारः. § आ० श्रौ० सू० ३-१-२२

॥ सर्वदेवत्या वै स्तोकाः ॥

वै किञ्चेत्यर्थः ॥

॥ नेन्म इमेऽनभिप्रीता देवान् गच्छानिति ॥

भावेनेति शेषः । इत् एव* ॥

इमे स्तोकाः स्तुतिप्रीता गच्छेयुर्वै सुरानिति ।

गच्छानिति च्छान्दमं तु प्राप्तं गच्छेयुरेव हि ॥

‘आघातागच्छानुत्तरा युगानी’ति यथा खलु ॥

॥ † जुषस्व सप्रथस्तममित्यन्वाह ॥

प्रशास्ता ॥

॥ वचो देवप्मरन्तमम् । हव्या जुह्वान आसनीति ॥

अस्ति ॥

॥ अग्नेरेवैनांस्तदास्ये जुहोति ॥

एनान् स्तोकान् । आमनीति व्याचष्टे --आस्य इति ॥

॥ ‡ इमं नो यज्ञममृतेषु धेहीति सूक्तमन्वाह ॥

पञ्चर्चम् ॥

* ‘नेद् इत्ययं शब्दः परिभयार्थः’ इति सायणः. । ऋक्सं० ७-६-७-५.
† ऋक्सं० १-५-२३-१. ‘वसाया आयमागाया प्रोपतः स्तोकेभ्योऽन्वाह जुषस्व
सप्रथस्तममिमं नो यज्ञम्’ इति आ० प्रा० स० ३-४-१. ‘अत्रानुवचन-
वक्ता मैत्रावरुणः । तदाऽऽवायनः ‘तदा जानाति स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति तदा
मैत्रावरुणः स्तोकीया अन्वाह जुषस्व सप्रथस्तमम् इति’ इति सायणः. § ऋक्सं०
३-१-२१-१.

॥ इमा हव्या जातवेदो जुषस्वेति ॥
अस्ति ॥

॥ हव्यजुष्टिमाशास्ते ॥
*हव्यजुष्टिर्हविर्विषया प्रीतिः^१ ॥

॥ स्तोकानामग्ने मेदसो घृतस्येति ॥
अस्ति ॥

॥ मेदसश्च हि घृतस्य च भवन्ति ॥
स्तोका इति शेषः । मेदः मांसम् ॥

॥ होतः प्राशान प्रथमो निषद्येति ॥
अस्ति ॥

॥ अग्निर्वै देवानां होता^२ अग्ने प्राशान प्रथमो
निषद्येत्येव तदाह ॥

तत् तत्र । निषद्य निषण्णो भूत्वा ॥

॥ †घृतवन्तः पावक ते स्तोकाः श्रोतन्ति मेदस इति ॥
अस्ति ॥

॥ मेदसश्च ह्येव हि घृतस्य च भवन्ति ॥
स्तोकाः । एव पुनः ॥

१. 'जुष्टिर्हविषा या प्रीतिः' घ. ड. पाठः २. 'होता । ततश्च, अग्ने' क. पाठः.

* 'प्रीत्या हव्यस्य स्वीकारो हव्यजुष्टिः' इति भट्टभास्करः. † ऋक्सं० ३-१-२१-२.

॥ स्वधर्मे देववीतये श्रेष्ठं नो धेहि वार्यमिति ॥

अस्ति ॥

॥ आशिषमाशास्ते ॥

उक्तार्थम्* ॥

॥ †तुभ्यं स्तोका घृतश्रुतोऽग्ने विप्राय सन्त्येति ॥

अस्ति ॥

॥ घृतश्रुतो हि भवन्ति ॥

श्रुतिर् क्षरणे । घृतस्राविणः ॥

॥ ऋषिः श्रेष्ठः समिध्यसे यज्ञस्य प्राविता भवेति ॥

अस्ति ॥

॥ यज्ञसमृद्धिमाशास्ते ॥

समृद्धिः पूर्णता ॥

॥ ‡तुभ्यं श्रोतन्त्यग्निगो शचीव स्तोकासो अग्ने
मेदसो घृतस्येति ॥

अस्ति ॥

॥ मेदसश्च ह्येव हि घृतस्य च भवन्ति ॥

स्तोकाः । एव पुनः ॥

॥ कविशस्तो बृहता भानुनागा हव्या जुषस्व मेधिरेति ॥

अस्ति ॥

॥ हव्यजुष्टिमेवाशास्ते ॥

एव पुनः ॥

॥ *ओजिष्ठं ते मध्यतो मेद उद्भृतं प्र ते वयं ददामहे ।
श्रोतन्ति ते वसो स्तोका अधित्वचि प्रति तान् देवशो
विहीति ॥

†आभिरूप्यप्रदर्शनार्थः कृत्स्नपाठः । ‡ओजिष्ठं रसवत् । ते त्वदर्थम् ।
मध्यतः पशोः । मेदः वषाम् उद्भृतम् । हव्यो भत्वम् । उद्भृतं
प्रददामहे ते तुभ्यं वयम् । श्रोतन्ति अरन्ति । हे वसो प्रशस्य, स्तोकाः
अधित्वचि देहस्योपरि तान् स्तोकान् †देवशः देवैः सह प्रतिविहि ।
ह्रस्वश्छान्दसः । ॥प्रतिवीहि सम्यगशानेति ॥

स्तौति—

॥ अभ्येवैनांस्तद् वषट्करोति यथा सोमस्याग्ने वीहीति ॥

तत् तस्या वषाया §अभि अग्रे एनान् स्तोकान् ।

* ऋक्सं० ३-१-२१-५. † ‘अस्याः कृत्वाया ऋच उपादानं वषट्कारगमनार्थतामस्य
साक्षात्कारयितुम्’ इति भट्टभास्कर. ‡ ‘ओजिष्ठं वलिष्ठम्’ इति गोविन्दस्वामी.
§ ‘वसूनां वा एकोऽग्निः क्षितिस्थः । हे वसो’ इति गोविन्दस्वामी. ‘सर्वेषां निवासहेतो’
इति सायणः. ¶ ‘देवशः एकैकशः सर्वान् देवान् । बह्वल्पार्थाच्छस् कारकादन्यतरस्याम्’
इति गोविन्दस्वामी. ‘तत्तद्देवतुष्ट्यर्थम्’ इति सायणः. ॥ ‘प्रतिप्राशय’ इति
गोविन्दस्वामी ‘प्रतिवीहि प्रत्येकं पिव’ इति सायणः § ‘अन्वर्थेऽभिशब्दः’ इति
भट्टभास्करः.

वपायाः स्तोकयागोऽयमग्रे वपदिनीष्यताम् ।

यथाहि सोमयागस्य पश्चादनुवषदकृतिः ॥

पुनः स्तौति—

॥ तद् यत् स्तोकाः श्रोतन्ति सर्वदेवत्या वै स्तोकाः ॥

यत् ये । तत् ते । वै खलु ॥

॥ तस्मादियं स्तोकशां वृष्टिर्विभक्तोपाचरति ॥

स्तोकयागः सर्वदेवप्रीत्यर्थः स च वृष्टिद इत्यर्थः ॥

द्वितीयः खण्डः ।

अन्त्यप्रयाजे स्वाहाकृत्याख्ये किञ्चिद् ब्रवीत्यथ—

॥ तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ काः स्वाहाकृतीनां पुरोनुवाक्याः कः प्रैषः का याज्येति ॥

परिहरति—

॥ या एवैत्रा अन्वाहेताः पुरोनुवाक्याः ॥

जुषस्वैको मनुः पञ्च चानुवाक्या ऋचस्तु पद् ॥

॥ यः प्रैषः स प्रैषः ॥

*होता यक्षदग्निं स्वाहाज्यस्य स्वाहेत्यादि ॥

> 'होता यक्षदग्निं स्वाहाज्यस्य स्वाहेत्यादि' इति प्रैष उत्तमाप्रियाज्या' इति
आ० श्रौ० सू० ३-४-३

॥ या याज्या सा याज्या ॥

*आप्रीसूक्तानां दशानामेकादशी ॥

किञ्च,

॥ तदाहुः । का देवताः स्वाहाकृतय इति ॥

स्वाहाकृतय इत्येताः का नाम खलु देवताः ॥

परिहरति—

॥ विश्वे देवा इति ब्रूयात् ॥

चोदकान् प्रति ॥

कुत एतत्,

॥ तस्मात् स्वाहाकृतं हविरदन्तु देवा इति यजन्तीति ॥

तस्मात् तथाहि ॥

†सर्वाप्रीत्वं प्राप्तवति 'समिद्धो अग्रमन्वि'ति ।

सूक्ते सद्यो जात इति पादोऽन्त्योऽयमृचः खलु ॥

देवा इति श्रुतेरत्र सर्वे देवा इतीष्यताम् ॥

अथ स्तोतुं वषायागं कथामाह प्ररोचयन्—

॥ देवा वै यज्ञेन श्रमेण तपसाहुतिभिः स्वर्गं लोकमजयन् ॥

‡श्रमेण तपस्सम्पादितेन । §'अतप्ततनूर्न तदामो अश्नुते' इति हि मन्त्रः ॥

* 'दशेष्ट्वैकादशायाज्यमवाशिनष्टि' इति आप० श्रौ० सू० ७-१४-८. † ऋक्सं० ८-६०-९. 'समिद्धो अद्येति सर्वेषाम्' इति आ० श्रौ० सू० ३-२-६. ‡ 'श्रम उपवासादिः तीर्थसेवादिर्वा, तपः कृच्छ्रचान्द्रायणादिकम्' इति भट्टभास्करः. § ऋक्सं० ७-३-८-९.

॥ तेषां वपायामेव हुतायां स्वर्गो लोकः प्राख्यायत ॥

कर्मणि लङ् ।

स्वर्गो लब्धो वपाहोमे कृते देवैरदृश्यत ॥

॥ ततस्ते वपामेव हुत्वानादृत्येतराणि कर्माण्यूध्वाः स्वर्गं
लोकमायन् ॥

ते दृष्टस्वर्गकाः । इतराणि वपाहोमात् परभूतानि ॥

॥ ततो वै मनुष्याश्च ऋषयश्च देवानां यज्ञवास्त्वभ्यायन्
यज्ञस्य किञ्चिदेषिष्यामः प्रज्ञात्या इति ॥

उक्तार्थम्* ॥

तेऽभ्येत्य च,

॥ तेऽभितः परिचरन्त ऐत् पशुमेव निरान्तं शयानम् ॥

सर्वतो यज्ञदेशं तु गच्छन्तो मानुषर्षयः ।

शयानमुद्धृतवपं† पशुमायन् क्रियापराः ॥

इणो लङो ज्ञेस्तिप्‡ ॥

॥ ते विदुरियान् वाव किल पशुर्यावती वपेति ॥

किल अहो । इयान् इदंपरिमाणः । § ‘यत्तदेतेभ्यः परिमाणे
वतुप्’ । ¶ ‘किमिदंभ्यां वो घः’ । पशुयज्ञो नाम वपायाग एव हीत्यर्थः ॥

* page 201. † ‘निरान्त्रं निरङ्गं, यद्यप्यान्त्रशब्दः पुरीतद्वाची तथाप्यत्र
तेन वपोपलक्ष्यते’ इति सायणः. ‡ ‘ऐद् इत्येकवचनं बहुर्थे द्रष्टव्यम्’ इति गोविन्दस्वामी.
‘ऐद् आयन् प्राप्नुवन् । वचनव्यत्ययः, प्रत्येकं वा ऐन्’ इति भट्टभास्करः. § पा० सू०
५-२-३९. ¶ पा० सू० ५-२-४०.

तदाह—

॥ स एतावानेव पशुर्यावती वपा ॥

इति ह्यर्थः ॥

॥ अथ यदेनं तृतीयसवने श्रपयित्वा जुहति भूयसीभिर्न
आहुतिभिरिष्टमसत् केवलेन नः पशुनेष्टमसदिति ॥

भूयसीभिः बहुतराभिः । केवलेन पूर्णेनासद् भवेत् । तृतीयसवन
इति । वपया प्रातःसवने^१ । पुरोळाशेन माध्यन्दिने सवने । अङ्गैस्तृतीय-
सवने इत्युक्तसवनीयपश्वभिप्रायम् ।

भूयसीभिर्न इत्यादि जुहतां भाव उच्यते ॥

विदुष आह—

॥ भूयसीभिर्हास्याहुतिभिरिष्टं भवति केवलेन हास्य पशुनेष्टं
भवति य एवं वेद ॥

अस्यानेन वेदिना ॥

तृतीयः खण्डः ।

—

१. 'प्रातःसवने चरन्ति । पुरोळाशेन माध्यन्दिने । अङ्गैः' घ. ड. पाठः.

अथ स्तौति वपाहोमं पञ्चावत्तत्त्वमत्र च ।

हिरण्यशकलैर्होमस्त्वभावे^१ घृतविन्दुभिः ॥

॥ सा वा एषामृताहुतिरेव यद्वपाहुतिः ॥

यत् या ॥

अत्र दृष्टान्तमाह—

॥ अमृताहुतिरग्न्याहुतिरमृताहुतिराज्याहुतिरमृताहुतिः
सोमाहुतिः ॥

अग्निमन्थनेष्टि^२सोमयागेषु ॥

सर्वाः स्तौति—

॥ एता वा अशरीरा आहुतयः ॥

पुनर्जन्माभावहेतुत्वेन शरीरापरिग्रहहेतवः ॥

विस्पष्टयति—

॥ या वै काश्चाशरीरा आहुतयोऽमृतत्वमेव ताभिर्यजमानो
जयति ॥

अमृतत्वं मोक्षम् । जयति वशीकरोति ॥

किञ्च,

॥ सा वा एषा रेत एव यद्वपा ॥

यत् या । एव इव ॥

१. 'शकलैर्होमस्त्वभावे' च. ड पाठः २. 'मन्थेष्टि' क. पाठः.

कथं,

॥ प्रेव वै रेतो लीयते प्रेव वपा लीयते ॥

लीङ् श्लेषणे, दिवादिः ।

रेतोवपे हि लीयेते वह्निस्पृष्टं घृतं यथा ॥

किञ्च,

॥ शुक्लं वै रेतः शुक्ला वपा ॥

रेतोवपे श्वेतवर्णे^१ कुन्देन्दुरजतादिवत् ॥

॥ अशरीरं वै रेतोऽशरीरा वपा ॥

कथमशरीरत्वं,

॥ यद् वै लोहितं यन्मांसं तच्छरीरम् ॥

न रेतोवपयो रक्तमांसयोगो हि विद्यते ॥

॥ तस्माद् ब्रूयाद् यावदलोहितं तावत् परिवासयेति ॥

तस्मात् तथाहि । लटो लिङ्, ब्रवीति । अलोहितं निर्गतं यथा
तथा परिवासय शोधय* ॥

किञ्च,

॥ सा पञ्चावत्ता भवति ॥

सा वपा ॥

---

१. 'शुक्लवर्णे' घ. ड. पाठः.

---

* 'परिवासय छिन्धि' इति गोविन्दस्वाम्यादयः.

किं *‘जमदग्नीनां पञ्चावत्तम्’ इत्युक्तपञ्चावत्तिविषयमिदं, नेत्याह—

॥ यद्यपि चतुरवत्ती यजमानः स्यादथ पञ्चावत्तैव वपा ॥

अथ तथापि ॥

कथम्,

॥ आज्यस्योपस्तृणाति ॥

†टार्थे ङस् । अथ,

॥ हिरण्यशल्कः ॥

स्वर्णशकलम् ॥

॥ वपा ॥

मध्ये । पुनः,

॥ हिरण्यशल्क आज्यस्योपरिष्ठादभिधारयति ॥

अभिधारणमुपरिसेचनम् ।

‡आदौ घृतं ततो हेम वपा हेम घृतं त्विति ॥

॥ तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यद्धिरण्यं न विद्येत कथं स्यादिति ॥

* आप० श्रौ० सू० २-१८-२. ‘वत्सा विदा आर्ष्टिषेणाः पञ्चावत्तिनो भवन्ति अन्ये तु चतुरवत्तिनः’, † ‘अप्राणिनः षष्ठी द्वितीयार्था’ इति गोविन्दस्वामी. ‡ ‘जुहामुपस्तीर्य हिरण्यशकलमवधाय कृत्वा वपामवदाय हिरण्यशकलमुपरिष्ठात् कृत्वाभिधारयति । एवं पञ्चावत्ता भवति । चतुरवत्तिनोऽपि पञ्चावत्तैव स्याद्’ इति आप० श्रौ० सू० ७-२०-९, १०, ११.

यत् यदि । न विद्येत, विन्दतेः कर्मणि लिङ् । विद्यतेर्वा कर्तरि । न लभ्येत न भवेद्वेत्यर्थः ॥

परिहरति —

॥ द्विराज्यस्योपस्तीर्य वपामवदाय द्विरुपरिष्ठादभिधारयति ॥

आदौ घृतं द्विर्वपाथ द्विघृतं त्विति पञ्चता ॥

कस्मादेवम्,

॥ अमृतं वा आज्यममृतं हिरण्यम् ॥

*अमृतत्वेन हेमाज्ये सम्यग् वेदेषु संस्तुते ॥

॥ तत्र स काम उपाप्तो य आज्ये । तत्र स काम उपाप्तो यो हिरण्ये ॥

†‘ आशंसायां भूतवच्च ’ । उपाप्तः प्राप्तव्यः ।

कामो लाभो यो हिरण्ये स एवाज्येऽपि लभ्यते ।

इति हेमाज्यतुल्यत्वाद्धेम्नः प्रतिनिधिघृतम् ॥

॥ तत् पञ्च सम्पद्यन्ते ॥

तत् शिलुक् । तान्यवदानानि ॥

ततः किं,

॥ पाङ्क्तोऽयं पुरुषः ॥

पङ्क्तिस्तु पञ्चसंख्यास्याः सम्बन्धी काय उच्यते ॥

* ‘ अमृतं वा आज्यम् । अमृतमवात्मन् धत्ते ’ इति तै० आ० २-१८-१. ‘ अमृतमायुर्हिरण्यं तदमृत आयुषि प्रतितिष्ठति ’ इति शत० ब्रा० ५-२-१-२०. ‘ आज्यहिरण्ययोरमृतत्वं तद्धेतुतया ‘ हिरण्यदा अमृतत्वं भजन्ते ’ (ऋक्सं० ८-६-३-२) इति श्रुतेः । ‘ अमृतत्वं दीर्घायुष्टम् । आह च मनुः—‘ दीर्घमायुर्हिरण्यदः ’ (४-२३०) इति । आज्यस्यामृतहेतुत्वमायुर्वेदे प्रसिद्धम् ’ इति गोविन्दस्वामी. ‘ आज्यस्य स्वादुत्वेन हिरण्यस्य च दर्शनीयत्वेन प्रियत्वादमृतत्वम् ’ इति सायणः.

† पा० सू० ३-३-१३२.

कुतः,

॥ पञ्चधा विहितः ॥

निर्मितः ॥

कथं,

॥ लोमानि त्वङ् मांसमस्थि मज्जा ॥

एवमिति शेषः ॥

॥ स यावानेव पुरुषस्तावन्तं यजमानं संस्कृत्याग्नौ देवयोन्यां
जुहोति ॥

*देवानां योनौ^१ प्रिये स्थाने प्राक्षपति ॥

॥ अग्निर्वै देवयोनिः ॥

सर्वदेवानां मुखत्वेन प्रियत्वात् ॥

॥ सोऽग्नेर्देवयोन्या आहुतिभ्यः सम्भूय हिरण्यशरीर ऊर्ध्वः
स्वर्गं लोकमेति ॥

व्यक्तम् ।

अग्नीषोमीयाह्यपशुरेवं सम्यक् प्रवर्णितः ॥

चतुर्थः खण्डः ।

१. ' योनौ स्थाने ' क. पाठः.

* ' देवत्वकारणे अग्नौ ' इति भट्टभास्करः.

अथ प्रातरनुवाकमाध्यायान्ताद् ब्रवीति ह—

॥ *देवेभ्यः प्रातर्यावभ्यो होतरनुब्रूहीत्याहाध्वर्युः ॥

प्रातःपूर्वाद्यातेर्वनिष् ॥

॥ एते वाव देवाः प्रातर्यावाणो यदग्निरुषा अश्विनौ ॥

यत् ये ॥

॥ त एते सप्तभिः सप्तभिश्छन्दोभिरागच्छन्ति ॥

†आग्नेयोषस्याश्विनाख्यैश्छन्दस्सप्तकसंयुतैः ।

ऋतुभिः संस्तुताः प्रातर्यज्ञमायन्ति खल्विमे ॥

॥ आस्य देवाः प्रातर्यावाणो हवं गच्छन्ति य एवं वेद ॥

अस्य वेदितुः । हवं यज्ञमागच्छन्ति ॥

अत्रेतिहासमाह—

॥ प्रजापतौ वै स्वयं होतरि प्रातरनुवाकमनुवक्ष्यत्युभये
देवासुरा यज्ञमुपावसन्नस्मभ्यमनुवक्ष्यत्यस्मभ्यमिति ॥

कस्यचिद् यज्ञे स्वयं साक्षात् प्रजापतौ होतरि हौत्रं कुर्वति । अनु-
वक्ष्यति सति । ‡‘लृटः सद्वा’ । शतुर्ङि । उपावसन् समीपे
वसन्ति स्म । अस्मदर्थमनुवचनं करिष्यतीति भावेन ॥

* ‘प्रातर्यावभ्यो देवेभ्योऽनुब्रूहि’ इति आप० श्रौ० सू० १२-३-१५. ‘अथैतस्या
रात्रेर्विवाप्तकाले प्राग्वयसां प्रवादात् प्रातरनुवाकायामन्वितो वाग्यतस्तार्थेन प्रपद्यामीध्रीये
जान्वाच्याहुतिं जुहुयात्’ इति आ० श्रौ० सू० ४-१३-१. † ताश्च ऋचः आपो रेवतीः
क्षयथा हि वस्व—’ इत्यादिना आ० श्रौ० सूत्रे (४-१३-७, १४-२, १५-२) उदाहृताः
‡ पा० सू० ३-३-१४.

॥ स वै देवेभ्य एवान्वब्रवीत् ॥

वै इति त्वर्थः ॥

दैत्यास्त्यक्त्वा स तु प्रातरनुवाकमनूक्तवान् ॥

॥ ततो वै देवा अभवन् ॥

भवतिः समृद्ध्यर्थः ॥

॥ परासुराः ॥

अभवन्नित्येव । पराभवो नाशः* ॥

॥ भवत्यात्मना परास्य द्विषन् पाप्मा भ्रातृव्यो भवति
य एवं वेद ॥

आत्मना स्वयम् । अस्य वेदितुः द्विषन् पराभवति । द्विषन् द्वेषयुक्तः ।
पाप्मा उपद्रवकारी । भ्रातृव्यः शत्रुः ॥

प्रातरनुवाकशब्दं निराह—

॥ प्रातर्वै स तं देवेभ्योऽन्वब्रवीत् ॥

स प्रजापतिः ॥

॥ यत् प्रातरन्वब्रवीत् तत्प्रातरनुवाकस्य प्रातरनुवाकत्वम् ॥

वचेः कर्मणि घञ् ॥

अस्य कालमाह—

॥ ‡महति रात्र्या अनूच्यः ॥

* 'परासुराः पराभूताः असुरा येदेवैस्ते परासुरा देवाः । यद्वा असुराः पराभवन्
इति सम्बन्धः', † 'पाप्मा पापम्' इति गोविन्दस्वामी. ‡ 'महति रात्रियै
प्रातरनुवाकमुपाकुर्यात् पूर्वो वाचं पूर्वो देवताः पूर्वश्छन्दांसि' इति तै० सं० ७-५-५.

वचेः क्यप् छान्दसस्तत्र सम्प्रसारणपूर्वते ।

रात्रेः पश्चिमयामो महारात्रः । सूत्र्यते ह्यापस्तम्बेन—*‘महारात्रे बुद्धा’ इति । रात्र्या अंशो यो महच्छब्दवान् तत्रेत्यर्थः ॥

किमर्थं,

॥ सर्वस्यै वाचः सर्वस्य ब्रह्मणः परिगृहीत्यै ॥

ब्रह्म वेदः । वेदस्य तदुपयोगिन्या वाचश्च संग्रहाय ॥

॥ यो वै भवति यः श्रेष्ठतामश्नुते तस्य वाचं
प्रोदितामनुप्रवदन्ति ॥

वै इव ॥

विद्यातपोभ्यां यः श्रेष्ठ्यमेति यो वा भवेत् प्रभुः ।

तदुक्तां वाचमन्येऽनुवदन्त्यात्मसमृद्धये ॥

यथा तथैव होतारं सर्वलोकोऽनुभाषताम् ॥ इत्यर्थः ॥

निगमयति—

॥ तस्मान्महति रात्र्या अनूच्यः ॥

अत्र च,

॥ †पुरा वाचः प्रवदितोरनूच्यः ॥

*‘भावलक्षणं —’ इति तोसुन् । प्रवदनात् पुरा प्राक् ॥

॥ यद्वाचि प्रोदितायामनुब्रूयादन्यस्यैवैनमुदितानुवादिनं
कुर्यात् ॥

* श्रौ० सू० १२-१-१. † ‘पुरा वाचः प्रवदितोः प्रातरनुवाकमुपाकरोति यावत्येव वाक् तामवरुन्धे’ इति तै० सं० ६-४-३. ‡ पा० सू० ३-४-१६.

यजादेर्वदेः क्ते सम्प्रसारणम् । यत् यदि । एनं प्रातरनुवाकम् ॥

॥ तस्मान्महति राज्या अनूच्यः ॥

प्राक् प्रवादादिति शेषः ॥

॥ पुरा शकुनिवादादनुब्रूयात् ॥

अपक्षिशब्दपूर्वोक्तमपि मृष्यामहे वयम् ।

एतन्मूलं 'प्राग्वयसां प्रवादादि'ति सूच्यते* ॥

कुतः,

॥ निर्ऋतेर्वा एतन्मुखं यद्वयांसि यच्छकुनयः ॥

'निर्ऋतिर्मृत्युमंजा' तु देवता प्राणहारिणी ।

मुखं द्वारम् । यत् यानि । यत् ये । †वयांसीति व्याचष्टे—शकुनय इति ॥

॥ तद् यत् पुरा शकुनिवादादनुब्रूयान्मायज्ञियां वाचं

प्रोदितामनु प्रवदिष्मेति ॥

यज्ञानर्हा शकुन्युक्तां मानुवादिष्म वै गिरम् ।

इति मत्वा त्वनुब्रूयात् प्रागेव शकुनिध्वनेः ॥

१. 'निर्ऋतिर्मृत्युमंजा' घ, ङ पाठः.

* आ० श्रौ० सू० ४-१३-१. † 'निर्ऋतिश्च तथाचान्या मृत्योर्भार्या-
भवन्मुने' इति मार्क० पु० अध्या० ४७. श्लो० ३३. Venkateswara Press,
Bombay. ‡ 'भूमौ चरन्तः कुक्कुटादयः शकुनयः, नभस्येव चरन्तो गृध्रादयः
पक्षिणो वयांसि' इति भट्टभास्करः. 'वयांसि शकुनय इति सामान्यविशेषभावेन
सामानाधिकरण्यम्' इति गोविन्दस्वामी. 'वयःशब्देन पक्षिसामान्यमुच्यते । शकुनि-
शब्देन पक्षिविशेषः । येषां सञ्चारानध्वनीष्टानिष्टसूचकतया मनुष्या व्यवहरन्ति ते शकुनयः'
इति सायणः.

॥ तस्मान्महति रात्र्या अनूच्यः ॥

पुरा शकुनिवादादिति शेषः ॥

॥ अथो खलु यदैवाध्वर्युरुपाकुर्यादथानुब्रूयात्* ॥

अथवेत्यर्थः । उपाकृतिः सम्प्रैषः ॥

॥ यदा वाध्वर्युरुपाकरोति वाचैवोपाकरोति वाचा होतान्वाह ॥

ततः किं,

॥ वाग्धि ब्रह्म ॥

वेदोऽपि वागेव †ज्ञयो हो घः पूर्वसवर्णता ॥

॥ तत्र स काम उपातो यो वाचि च ब्रह्मणि च ॥

वाग्वेदयोर्यस्तु लाभः पूर्वोक्तः स भवेदिह ॥

पञ्चमः खण्डः ।

अथात्राद्यामृचं वक्तुमितिहासं ब्रवीति ह—

॥ प्रजापतौ वै स्वयं होतरि प्रातरनुवाकमनुवक्ष्यति
सर्वा देवता आशंसन्त मामभि प्रतिपत्स्यति मामभीति ॥

आरम्भः प्रतिपत् । स्य तिप् । प्रतिपत्स्यते । मद्देवत्ययर्चारम्भः
कथं स्यादिति सर्वा देवता ऐच्छन्नित्यर्थः । आशंसा प्रार्थना । अभि
प्रति । ‡वीप्सादरात् ॥

* ‘प्रपद्यान्तरेण युगधुरानुपविश्य प्रेषितः प्रातरनुवाकमनुब्रूयान्मन्त्रेण’ इति आ०
श्रौ० सू० ४-१३-६. ‘पुरा वाचः पुरा वा वयोभ्यः प्रवदितोः प्रातरनुवाकमुपाकरोति ।
प्रातर्यावभ्यो देवेभ्योऽनुब्रूहि ब्रह्मन् वाचं यच्छ प्रतिप्रस्थातः सवनीयान्निर्वप सुब्रह्मण्य
सुब्रह्मण्यामाह्वयेति संप्रेष्यति’ इति आप० श्रौ० सू० १२-३-१४, १५. † पा०
सू० ८-४-६२. ‡ ‘प्रतिदैवतमाशाभेदाद् वीप्सा’ इति गोविन्दस्वामी. ‘प्रत्येकाशंसा-
द्योतनार्था वीप्सा’ इति भट्टभास्करः. ‘मामभीति वीप्सा सर्वसंप्रदार्था’ इति सायणः.

॥ स प्रजापतिरैक्षत यद्येकां देवतामादिष्टामभिप्रति-
पत्स्यामीतरा मे केन देवता उपासा भविष्यन्तीति ॥

एकां चेत् प्रतिपत्स्येऽहमितरा देवतास्तु मे ।
आरम्भे संगृहीताः स्युः केनोपायेन नास्ति सः ॥
इति सर्वाविरोधी स चिन्ताव्याकूलितोऽभवत् ।
एकां देवतामभि प्रति । आदिष्टामधीताम् ॥

॥ स एतामृचमपश्यदापो रेवतीरिति* ॥

स स्त्रियो देवतासङ्गवाचिनीं विमृशन् ऋचम् ।
आरम्भाय ततोऽपश्यदापोरेवादिकापिमाम् ॥
कथं अपेक्षितं मिद्धमनयेत्यत उच्यते—

॥ आपो वै सर्वा देवता रेवत्यः सर्वा देवताः ॥

*आप्तेः क्विप् ह्रस्वश्चेति अप्सब्दो व्याप्नुवाचकः ।
ऋयेर्मतौ तु बहुलं रेवती सम्प्रमाणम् ॥
“व्याप्यश्च धनवत्यश्च सर्वा वै देवता इह ॥

१. ‘अथ’ घ. ड. पाठः.

* ‘उद्दिष्टाम्’ इति गोविन्दस्याभि. ‘केनानिन्मन्त्रेण प्रतिपादिताम्’ इति सायणः.
† ऋक्सं० ७-७-३६-२. ‘नमोऽभेऽभि व्याहरत’ इति च तै० सं० ६-४-३.
‡ उणादिसू० २-६१. इ पाठः सू० ता० ६-१-३७. * ‘सर्वासां देवतानामादौ आपः सृष्टाः
इति सर्वदेवतान्वमनाम् । आह च मनु — ‘अप एव मसर्जादौ’ इति (१-८). रेवत्यः सेवत्यः
तद्वत्यश्च देवताः कथं उच्यन्ते? रेवती देवता इत्यनेनामप्रायेण रेवत्यः सर्वा देवताः (?) ।
आह च जैमिनिः—‘विभिन्नशब्दस्य मन्त्रेणैवैव. स्यात् इति (१०-४-२३). रेवत्य इति वा
योजना’ इति गोविन्दस्याभि. ‘अप एव मसर्जादौ’ इति (१-८). रेवत्य इति वा
उपचर्यते । तदेव स्पष्टयामि—रेवत्य इति । आदिष्टामधीताम् इत्यनेन हेतुत्वेन तद्वत्यो यस्मादेता भवन्ति
तस्मात् तदुपजीविसर्वदेवतास्थितहेतुत्वात् नान्यदे. ‘अप एव मसर्जादौ’ इति भट्टभास्करः.
‘आप्नुवन्तीत्यापः रायो धनानि याया मन्त्राणि रेवत्य. यक्षभूमिप्राप्तिर्धनवत्त्वं च सर्वासु
देवतासु विद्यते तस्मान् सर्वदेवताप्रतिपादिकेयमृग्’ इति सायणः.

॥ स एतयर्चा प्रातरनुवाकं प्रत्यपद्यत ॥

तदा च,

॥ ताः सर्वा देवताः प्रामोदन्त मामभि प्रत्यपादि मामभीति ॥

कर्तरि लुङि * 'चिण् ते पदः' । अभि प्रति ॥

मां प्रत्येवेदमारब्धमित्यहृष्यन् सुरास्ततः ॥

अत इदानीमपि,

॥ सर्वा हास्मिन् देवताः प्रातरनुवाकमनुब्रुवति प्रमोदन्ते ॥

अस्मिन् होतरि मोदन्ते हृष्यन्ति ॥

॥ सर्वाभिर्हास्य देवताभिः प्रातरनुवाकः प्रतिपन्नो भवति
य एवं वेद ॥

अस्य वेदितुः । प्रतिपन्नः स्वीकृतः ॥

अथापोरेवतीत्यस्या माहात्म्याय कथोच्यते—

॥ ते देवा अबिभयुः ॥

कथम्,

॥ आदातारो वै न इमं प्रातर्यज्ञमसुरा यथौजीयांसो
बलीयांस एवमिति ॥

दो अवखण्डने । तृन् । † 'नलोका—' इति षष्ठीनिषेधः ॥

॥ तानब्रवीदिन्द्रः ॥

* पा० सू० ३-१-६०. † पा० सू० २-३-६९.

कथं,

॥ मा बिभीत त्रिषमृद्धमेभ्योऽहं प्रातर्वज्रं प्रहर्तास्मीति ॥

एभ्यः इमानसुरान् हन्तुम् । * क्रियार्थोपपदस्य—' इति चतुर्थी ॥

त्रिषमृद्धं त्रिभिः क्लृप्तं तापनिर्माणवायनैः (?) ।

त्सरुदण्डफलैर्वापि षत्वं †पूर्वपदादिति ॥

छान्दसं मा बिभीतेति प्राप्तं मा भैष्ट वै यतः ॥

तथेति निश्चित्येन्द्रः,

॥ एतां वाव तद्वचमब्रवीत् ॥

तत् तत्र । एताम् आप इत्याद्याम् ॥

कथमस्या वज्रत्वं,

॥ वज्रस्तेन यदपोनप्त्रीया ॥

यत् यस्मात् । ‡अपोनप्त्रीया कूरस्य वरुणस्य सम्बन्धिनी ॥

॥ वज्रस्तेन यत् त्रिष्टुप् ॥

§वीर्यवदिन्द्रयोगात् त्रिष्टुभः ॥

॥ वज्रस्तेन यद्वाक् ॥

वाग्रूपत्वाच्च वज्रत्वं वाग्वज्रो हि सुदुःसहः ।

* पा० सू० २-३-१४ † पा० सू० ८-३-१०६. ‡ अस्या ऋच अपोनप्त्रीयत्वे च सर्वानुक्रमणी—'प्रदेवत्रा पञ्चोना कवष ऐलूष आपमपोनप्त्रीयं वा' इति म० १०. सू० ३०. § 'तमिन्द्रो देवतान्वसृज्यत त्रिष्टुप् छन्दो बृहत्साम' इति तै० सं० ७-१-१. 'इन्द्रियं वै वीर्यं त्रिष्टुप्' (तै० ब्रा० १-७-६) इति श्रुत्यन्तरे वीर्यरूपत्वश्रवणाद् वज्रत्वम्' इति सायणः.

*उक्तं ह्युत्तरयायाते त्विदं सम्भवपर्वणि ॥

“ संरोहति शरैर्विद्धं वनं परशुना क्षतम् ।

वाचा दुरुक्तं बीभत्सं न संरोहति वाक्क्षतम् ” ॥ इति ॥

॥ तमेभ्यः प्राहरत् ॥

तं त्रिषमृद्धं वज्रम् ॥

॥ तेनैनानहन् ॥

एनानसुरान् । तेन वज्रेण । अहन् हतवान् ॥

॥ ततो वै देवा अभवन् परासुराः । भवत्यात्मना परास्य

द्विषन् पाप्मा भ्रातृव्यो भवति य एवं वेद ॥

उक्तार्थानि† ॥

॥ तदाहुः स वै होता स्याद् य एतस्यामृचि सर्वाणि छन्दांसि
प्रजनयेदिति ॥

य एतस्यामृचि छन्दः सर्वं सम्पादयेद् बुधः ।

स होता स्याद् यज्ञ एवं शुभ इत्याहुरुत्तमाः ॥

त्रिष्टुभ्यस्यां कथं सर्वं छन्दः स्यादत उच्यते—

॥ एषा वाव त्रिरनूक्ता सर्वाणि छन्दांसि भवति ॥

भवति सम्पद्यते ॥

उक्ताद्युत्कृतिपर्यन्ता छन्दः षड्विंशतिस्तु या ।

चतुर्ध्वा चतुष्काद्या चतुर्युक्तशतान्तिमा ॥

* अध्या० ८. श्लोक० २६. Edited by T. R. Krishnacharya,
Kumbakonam. † page 281.

त्रिरुक्तौ त्रिष्टुभः सा तु सर्वान्तर्भवतीह वै ।
 चतुश्चत्वारिंशद्वर्णा त्रिष्टुप् तस्यास्त्रिरुक्तितः* ॥
 सम्पद्यन्ते यतो वर्णा द्वात्रिंशदधिकं शतम् ।
 षड्विंशत्याच्छन्द उक्तमेषु चोनाधिकं द्वयम् ॥

एवञ्च,

॥ एषा छन्दसां प्रजातिः ॥

तुङ् नात्र *वा पदान्तस्य कितश्चाधिकरणे जनेः ।
 प्रजातिरुत्पत्तिस्थानम् ॥

षष्ठः खण्डः ।

अथर्कसंख्याविशेषांस्तु प्रब्रवीति प्ररोचयन् ।
 शतादिकामितान्तांश्च पङ् वै कामसमन्वितान्—

॥ शतमनूच्यमायुष्कामस्य ॥

शताब्दमिच्छतो यष्टुर्होत्रा वाच्यमृचां शतम् ॥

॥ शतायुर्वै पुरुषः शतवीर्यः शतेन्द्रियः ॥

। शतमिन्द्रियवीर्यस्थमायुषः शतभेदतः ॥

१. 'त्रिष्टुप् स्यात् त्रिनिरुक्तितः' क. ख पाठः.

* पा० सू० ६-१-७६. † 'अधर्मसंपादितस्यापमृत्योरभावे संवत्सरशतं मनुष्या जीवन्ति । दशसंख्याकानीन्द्रियाणि प्रत्येक दशसु नार्द्धाणि वर्तमानत्वाद् मिलित्वा शतेन्द्रियाणि भवन्ति । ततस्तद्व्यापाराणामपि शतत्वेन शतवीर्यत्वम्' इति सायणः. 'वीर्येन्द्रिययोः सामानाधिकरण्यं सामान्यविशेषभावेन । शतशब्दस्य बहुनामसु पठितत्वाद् बहुत्वमिन्द्रिये परिगृह्यते' इति गोविन्दस्वामी. 'जीवनावस्था आयुः, वीर्यं बलम्, इन्द्रियं शुक्लम् । पुरुषस्य च शतं वर्षाणि परमायुर्भवति' इति-भट्टभास्करः.

॥ आयुष्येवैनं तद्वीर्यं इन्द्रिये दधाति ॥

तच्छतवचनं कर्तुं । एनं यजमानम् ॥

॥ त्रीणि च शतानि षष्टिश्चानूच्यानि यज्ञकामस्य ॥

सदा करिष्यामि यज्ञमिति धीर्यस्य तस्य तु ।

शतत्रयं षष्टियुतमृचां संख्या भवेदिह ॥

॥ त्रीणि च वै शतानि षष्टिश्च संवत्सरस्याहानि ।
तावान् संवत्सरः । संवत्सरः प्रजापतिः । *प्रजापतिर्यज्ञः । उपैनं
यज्ञो नमति यस्यैवं विद्वान् त्रीणि च शतानि षष्टिं चान्वाह ॥

उपनमति स्वयमेवागच्छेत् । एनम् एवंविद्धोतृकं^१ यजमानम् ॥

॥ सप्त च शतानि विंशतिश्चानूच्यानि प्रजापशुकामस्य ।
सप्त च वै शतानि विंशतिश्च संवत्सरस्याहोरात्राः ॥

षष्ट्युत्तरं त्रिशतकं दिनं रात्रिश्च वै तथा ॥

॥ तावान् संवत्सरः संवत्सरः प्रजापतिः ॥

कीदृशः सः,

॥ यं प्रजायमानं विश्वं रूपमिदमनु प्रजायते ॥

प्रजातिः प्रकाशः । विश्वं रूपम्, 'अर्गभायन्' । बहुरूपवत् ।
व्याचष्टे—

॥ प्रजापतिमेव तत् प्रजायमानं प्रजया पशुभिरनु प्रजायते ॥

तत् तत्र । इदमित्येव ॥

१. 'एवं विद्वद्धोतृकम्' क. ख. पाठः.

* 'प्रजापतेर्यज्ञत्वं यज्ञाधिकारिणो गृहस्थत्वाद्, यज्ञे प्रजापतिशब्दो भाक्तः' इति
श्रीविन्दस्वामी 'यज्ञस्य प्रजापतिसृष्टत्वात् तद्रूपत्वम्' इति सायणः. † पा० सू०
५-२-१२७.

ततश्च,

॥ *प्रजात्यै प्रजायते प्रजया पशुभिर्य एवं वेद ॥

†उक्तार्थम् ॥

॥ अष्टौ शतान्यनूच्यान्यब्राह्मणोक्तस्य ॥

‡अब्राह्मणोक्तान् पद पूर्वमवोचामाग्निमन्थने§ ॥

॥ यो वा दुरुक्तोक्तः शमलगृहीतो यजेत ॥

¶दुरुक्तैः पापैरुक्तः अभिशस्तः । शमलं पापं तेन गृहीतः पापकारी ॥

तयोश्चाष्टशतं वाच्यमभिशस्तातिपापिनोः ॥

कस्मादेवम्—

॥ अष्टाक्षरा वै गायत्री ॥

ततः किं,

॥ गायत्र्या वै देवाः पाप्मानं शमलमपाघ्नत ॥

॥ शमलमिति व्याचष्टे—पाप्मानमिति । अपाघ्नत लङ् । श्लेष्म ।
हतवन्तः ॥

॥ गायत्र्यैवास्य तत् पाप्मानं शमलमपहन्ति ॥

* ‘प्रजात्यै प्रजापशूपादनाय’ इति सायणः. ‘प्रजात्यै प्रजननसामर्थ्याय’ इति भट्टभास्करः. † page 15. ‡ ‘ब्राह्मणैरनुक्तोऽब्राह्मणोक्तः’ इति गोविन्दस्वामी. ‘यो वा दुरुक्तोक्तः इति वक्ष्यमाणत्वाद् विलक्षणो ब्राह्मणो गृह्यते, विलक्षणेन ब्राह्मणेनानुक्तः’ इति भट्टभास्करः. ‘अब्राह्मणत्वेन स्मृतिषु योऽभिहितः सोऽयमब्राह्मणोक्तो राजसेवाधिकारी’ इति सायणः. § pages 109 & 110. ¶ दुरुक्तोक्तो दुरुक्तोक्तः स्वाचारः सन् दुश्चरित्रेणाभिशस्त इत्यर्थः’ इति गोविन्दस्वामी. ‘दुरुक्तोक्तः दुरुक्तेनाभिशस्तादिनोक्तः’ इति भट्टभास्करः. ‘दुरुक्तोक्तः दुरुक्तेनापवादेन जनैर्व्यवहृतः, स शमलगृहीतः मलिनेन लोकविरुद्धेन स्वीकृतः’ इति सायणः. ॥ ‘पाप्मानं शमलमिति पदद्वयोपादानं पापस्य महत्त्वं ख्यापयितुम् । यद्वा महन्मलं शमलं, पाप्मा पापम्’ इति भट्टभास्करः.

तत् तया^१ । करणे टा । अस्य यजमानस्य होता ॥

॥ अप पाप्मानं हते य एवं वेद ॥

तिपस्त । स वेदितापहन्ति ॥

॥ सहस्रमनूच्यं स्वर्गकामस्य ॥

स्वर्गेऽस्योर्ध्वजमानस्य सहस्रं तु वदेद्वचः ॥

कस्मादेवं,

॥ सहस्राश्वीने वा इतः स्वर्गो लोकः ॥

एकस्मिन्नहि यावन्ति योजनान्यश्व एति वै ।

सोऽश्वैकाहगमो देशो यत्राश्वात् खो विधीयते ॥

* 'अश्वस्यैकाहगमः' इति ॥

आश्वीनानि सहस्राणि भूमेरा स्वर्गलोक्ततः ॥

॥ स्वर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै सम्पत्त्यै सङ्गत्यै ॥

अष्टिः प्राप्तिर्जयः सम्पत् संश्लेषः सङ्गतिर्भवेत्[†] ।

स्यात् सहस्रस्य वचनं त्रयस्यास्य प्रसिद्धये ॥

॥ अपरिमितमनूच्यम् ॥

सहस्रादूर्ध्वमप्येतद् ब्रूयान्निष्परिमाणकम् ॥

१. 'तदा' क. पाठः.

* पा० सू० ५-२-१९. † 'सम्पत्तिः गमनं, सङ्गतिः संयोगः, सामान्य-विशेषभावेन सामानाधिकरण्यम्' इति गोविन्दस्वामी. 'सम्पत्तिः तत्र समृद्धिः, सङ्गतिः तेन नित्यसंयोगः कदाचिदध्यप्रच्युतिः' इति भट्टभास्करः. 'सम्पत्त्यै स्वापेक्षित-सर्वभोग्यवस्तुसंपादनाय, सङ्गत्यै महतामिन्द्रादीना प्रीतिपूर्वकसम्बन्धाय' इति सायणः.

कुतः,

॥ अपरिमितो वै प्रजापतिः ॥

अपरिच्छिन्नमाहात्म्यो भगवान् हि प्रजापतिः ॥

ततः किं,

॥ प्रजापतेर्वा एतदुक्तं यत् प्रातरनुवाकः ॥

*उक्तं स्तोत्रम् । वचेः कर्मणि कथन् । यत् यः ॥

॥ तस्मिन् सर्वे कामा अवरुध्यन्ते ॥

शताधिकसहस्रान्तकामावाप्तिर्भवेदिह ।

अमितत्वेऽवरोधस्तु प्राप्तिः कर्मणि लट् झ यक् ॥

शतादयोऽमितान्ताः षट् कल्पा ह्यत्र प्रवर्णिताः ॥

सूच्यते हि—‘‘प्रातरनुवाकः शतप्रभृत्यपरिमितः’’ इति । अपरिमितान्ता इति ह्यर्थः ॥

स्तौति—

॥ स यदपरिमितमन्वाह सर्वेषां कामानामवरुद्ध्यै ॥

तत् स्यादिति शेषः ॥

॥ सर्वान् कामानवरुन्धे य एवं वेद ॥

स वेदिता सर्वकामान् षट्कल्पोक्तान् समश्नुते ॥

निगमयति—

॥ तस्मादपरिमितमेवानूच्यम् ॥

* ‘उक्तं शस्त्रम् । प्रजापतेरुक्तत्वं प्रातरनुवाकस्य प्रथमायाः प्राजापत्यत्वात् । प्राजापत्यत्वं च ‘स एतामृचमपश्यद्’ इत्यादिलिङ्गात् । ननु आपोरेवत्यायाः कवष ऋषिः । किमिदमुच्यते प्राजापत्यत्वादिति । लिङ्गादेव प्राजापत्यत्वम् । एवं तर्हि कवषार्षत्वेऽपि शक्यते लिङ्गं वक्तुम् । किं तदिति चेत् ‘स बहिर्धन्वोदूहळः पिपासया वित्त एतदपो-नप्प्रीयम्’ इति । सत्यम्, अस्तीदं लिङ्गम् । दुर्बलं तु तत्, कथं, सूक्तविषयत्वात् तस्य, अस्य च ऋग्विषयत्वादेतदेव प्रबलम् अत एषा प्राजापत्या’ इति गोविन्दस्वामी. † आ० श्री० सू० ४-१५-३.

आग्नेयोषस्याश्विनाख्यान् ऋतून्स्त्रीन् स्तौत्यथो पृथक् —

॥ सप्ताग्नेयानि छन्दांस्यन्वाह ॥

गायत्र्यनुष्टुप् त्रिष्टुप् च बृहती चोष्णिगेव च ।

जगती पङ्क्तिरित्यग्नेः सप्त छन्दांसि वै क्रमात् ॥

उषस्याश्विनयोरेवं छन्दसां क्रम इष्यताम् ॥

ततः किं,

॥ सप्त वै देवलोकाः ॥

*भूराद्याः सत्यपर्यन्ता लोकाः सप्त सुराश्रयाः ॥

ततोऽपि किं,

॥ सर्वेषु देवलोकेषु राध्नोति य एवं वेद ॥

स वेदिता देवजुष्टसप्तलोकर्द्धिमान् भवेत् ।

फलं ज्ञातृगतं कर्तुर्दण्डापूपिकया भवेत्^१ ॥

गृहे दण्डमपूपांश्च निधाय पुनरागतः ।

दण्डमिच्छन् स बालैर्हि भक्षितस्त्विति शुश्रुवान् ॥

अपूपाः खलु दण्डेन व्याख्याता इति मन्यते ।

सा दण्डापूपिका नाम मतिः सर्वैः खलूच्यते ॥

॥ सप्तोषस्यानि छन्दांस्यन्वाह ॥

ततः किं,

॥ सप्त वै ग्राम्याः पशवः ॥

ग्राम्याः ग्रामे भवाः । †‘ग्रामाद् यखञौ’ ॥

१. ‘भवेत् । सप्तोषस्यानि’ घ. ङ. पाठः.

* ‘भूप्रभृतयः सत्यपर्यन्ताः । भुवोऽपि हि कर्मप्रदेशादन्येऽनुभवलोका एव । ते च प्रकाशभूयिष्ठाः’ इति भट्टभास्करः. † पा० सू० ४-२-९४.

‘ग्राम्याश्च पशवः सप्त गौरश्चोऽजोऽविक्रस्तथा ॥

पुरुषो गर्दभोष्टौ च श्रुतिस्मृतिपुराणगाः ॥

ततोऽपि किम्,

॥ अव ग्राम्यान् पशून् रुन्धे य एवं वेद ॥

अवरुन्धे वेदिता सः ॥

॥ सप्ताश्विनानि छन्दांस्यन्वाह ॥

ततः किं,

॥ ‘सप्तधा वै वागवदत् ॥

‡स्थानत्रये हि मन्द्रादौ सप्त सप्त यमा इति ।

§मातरा त्रिविशुः सप्त वाणीरिन्यध्यगीष्महि ॥

मन्द्रमध्यमोत्तमं तु तिस्रो वाच इति श्रुतम् ।

शौनकेन स्वयं चोक्तं प्रातिशारुये महात्मना—

¶‘ त्रीणि मन्द्रं मध्यममुत्तमं च स्थानान्याहुः सप्त यमानि वाचः । ’

इति । सप्त यमा अवस्थाः येषु तानि ।

§किञ्च षड्जादयः सप्त स्वराः सामस्वरास्तथा ॥

* “ तथाच बोधायनः—‘सप्त ग्राम्याः पशवोऽजोऽश्वो गौर्महिषी वराहो हस्त्यश्वतरी च’ इति । आपस्तम्बमतानुसारिणस्त्वेवं वर्णयन्ति—‘अजाविकं गवाश्वं च गर्दभोष्टौ नरस्तथा । सप्त वै ग्राम्यपशवो गीयन्ते कधिसत्तमैः ॥ इति’ इति सायणः. ‘गौरजः पुरुषो मेषो ह्यश्वश्चतरगर्दभाः । एतान् ग्राम्यान् पशूनाहुः’ इति मार्क० अध्या० ४५. श्लो० २९. † ‘सप्तविध-विभक्तिसंबन्धेन षड्जादिमप्तस्वरसंबन्धेन वा’ इति भट्टभास्करः. ‡ ‘मन्द्रादिषु त्रिषु स्थानेषु सप्त सप्त यमाः क्रुष्टप्रथमद्वितीयतृतीयचतुर्थमन्द्रातिस्वार्याः’ इति तै० प्रा० अध्या० २३. सू० १३, (Madras University Publication). § ऋक्सं० ३-१-१-१. ¶ १३-४२, § ‘सप्तस्वरा ये यमास्ते’ इति ऋक्सं० १३-४४. (Benares Edition).

तदाह—

॥ तावद् वै वागवदत् ॥

यो लोके तु वदेत् किञ्चित् तस्य तावद्धि वाङ्मयम् ॥

एतच्च,

॥ सर्वस्यै वाचः सर्वस्य ब्रह्मणः परिगृहीत्यै ॥

सप्तत्वं स्यादिति शेषः । ब्रह्मणो वेदस्य वाचः अन्यस्याश्च तदुप-
योगिन्याः । परिग्रहः स्वीकारः ॥

॥ तिस्रो देवता अन्वाह ॥

अग्निमुषसमश्विनौ च ॥

॥ त्रयो वा इमे त्रिवृतो लोकाः* ॥

द्युभूखाख्यास्त्रयो^१ लोका अन्योन्यस्योपकारिणः ॥

॥ एषामेव लोकानामभिजित्यै ॥

अभिजितिः प्राप्तिस्तदर्थम् । तत् त्रित्वं स्यात् ॥

सप्तमः खण्डः ।

अथ प्रातरनूक्तधुक्तौ प्रकारान् प्रव्रवीति ह—

॥ तदाहुः ॥

१. 'द्युभूखाः स्युस्त्रयो' घ. ड. पाठः.

* 'लोकानां त्रिवृत्त्वं पृथिव्यक्षेत्रजसां त्रिवृत्करणात् । तथाहि श्रुतिः—'तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणि' (छा० ६-३.) इति गोविन्दस्वामी. 'इमे हि लोकाः त्रयो भवन्ति त्रिवृतश्च भवन्ति प्रत्येकं पार्थिवाप्यक्षेत्रजसस्वभावत्वादिगुणाश्च भवन्ति' इति भट्टभास्करः.

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ कथमनूच्यः प्रातरनुवाक इति ॥

परिहरति—

॥ यथाच्छन्दसमनूच्यः प्रातरनुवाकः ॥

* 'अनसन्तान्पुंसकाच्छन्दसि' इति टच् ।

† एकं छन्दः कृत्स्नमुक्त्वर्गन्तेऽवस्येदितिर्यने ॥

कस्मात्,

॥ प्रजापतेर्वा एतान्यङ्गानि यच्छन्दांसि‡ ॥

यत् यानि ॥

ततः किम्,

॥ एष उ एव प्रजापतिर्यो यजते ॥

उ खलु । § 'न स राजा व्यथते यस्मिन्निन्द्रस्तीव्रं सोमं पिबति' इति
लिङ्गात् । प्रजापतिवद् यज्ञकारिणोऽपि जगद्रक्षाकरत्वात् ॥

१. 'जगद्रक्षकत्वात्' घ. ड. पाठः

* पा० सू० ५-४-१०३. † यथाच्छन्दसमिति वीप्सायां यथाशब्दः । यथाच्छन्दो गायत्र्यादि जगत्पुनस्तं सर्वमेव तदेकमेकं क्रतौ क्रतौ परिसमाप्योत्तरमुत्तरमनु-
वक्तव्यम् इति यथाच्छन्दसम् । शरत्प्रभृतिः छन्दःशब्दो द्रष्टव्यः । सप्तमेयानि छन्दांसीत्यादिना
हि क्रतौ क्रतौ गर्वच्छन्दः नन्वन्धमात्रं प्रतीयते न पुनरयं विशेषः । अतो यथाच्छन्दस-
वचनम् । अथवा पदार्थानतिवृत्तौ यथाशब्दः । एकैकस्मिन् क्रतौ प्रथमच्छन्दः
परिसमाप्य ततो द्वितीयं ततस्तृतीयम् इत्यनेन क्रमेणानुवक्तव्यम् । एवं हि प्रजापत्यङ्गानि
छन्दांसि यथास्थानस्थितानि भवन्ति' इति भट्टभास्करः ‡ 'तस्योष्णिग् लोमानि त्वग्
गायत्री त्रिष्टुप्मांसमनुष्टुप् स्यावान्यस्थि जगती पङ्क्तिर्मजा प्राणो बृहती स छन्दोभिश्छन्नो
यच्छन्दोभिश्छन्नस्तस्माच्छन्दांसीत्याचक्षते' इति ऐ० आ० २-१-६. § ऋक्सं० ४-२-८-४.

॥ तद् यजमानाय हितम् ॥

तद् अनुवचनम् । हितम् आयत्यां प्रीतिकरम् ॥
पक्षान्तरमाह—

॥ पच्छोऽनूच्यः प्रातरनुवाकः ॥

कुतः,

॥ चतुष्पादा वै पशवः ॥

अन्त्यालोपश्छान्दसः ॥

॥ पशूनामवरुच्चै ॥

तत् पच्छस्त्वं स्यात् ॥

पक्षान्तरमाह—

॥ अर्धर्चश एवानूच्यः ॥

*एव पुनः । प्रातरनुवाकः ॥

॥ यथैवैनमेतदन्वाह ॥

एनं वेदम् । एतदेतर्हि अध्ययनकाले । अन्वाह अधीयते
अधीयानः ॥

॥ प्रतिष्ठाया एव ॥

तदर्धर्चत्वं स्यात् ॥

॥ द्विप्रतिष्ठो वै पुरुषः ॥

† घञर्थे कविधानं स्थास्त्रापेति करणेऽत्र के ।

पादौ प्रतिष्ठौ द्वौ यस्य स द्विपाद् द्विप्रतिष्ठकः‡ ॥

* 'एवकारः पूर्वपक्षव्यावृत्त्यर्थः' इति सायणः. † पा० सू० वा०
३-३-५८. ‡ 'पुरुषस्य द्विप्रतिष्ठत्वमैहिकामुष्मिकसम्पदा' इति गोविन्दस्वामी.

ततः किं,

॥ चतुष्पादाः पशवः । यजमानमेव तद् द्विप्रतिष्ठं चतुष्पात्सु
पशुषु प्रतिष्ठापयति ॥

तदर्धर्चत्वं कर्तुं ॥

॥ तस्मादर्धर्चश एवानूच्यः ।

तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यद् व्यूह्लः प्रातरनुवाकः कथमव्यूह्लो भवतीति ॥

गायत्र्युष्णिगनुष्टुप् च बृहती पङ्क्तिरेव च ।

त्रिष्टुप् च जगतीत्येवं स्वक्रमश्चतुरुत्तरः* ॥

छन्दसामत्र तु पुनर्व्यूह्लो व्युत्क्रमतः खलु ।

† गायत्र्यनुष्टुप् त्रिष्टुप् च बृहती चोष्णिगेव च ॥

जगती पङ्क्तिरित्यत्र भवेदव्यूह्लता कथम् ॥

परिहरति—

॥ यदेवास्य बृहती मध्यान्नैतीति ब्रूयात् तेनेति ॥

पुरस्ताच्च परस्ताच्च व्युत्क्रमे त्रिषु सत्यपि ।

यन्मध्याद् बृहती नैति तेनाव्यूह्लत्वमिष्यताम् ॥

‘मध्यं छन्दसां बृहती’त्यारण्यकमधीमहे‡ ॥

अथ प्रातरनुवाकज्ञानं सम्यक् प्रशंसति—

* तथाच सर्वानुक्रमणी — ‘अथ छन्दांसि गायत्र्युष्णिगनुष्टुप्बृहतीपङ्क्ति-
त्रिष्टुप्जगतीत्येवं स्वक्रमश्चतुरुत्तराणि’ इति (परि० ३). † क्रमश्चायम् आ० श्रौते (४-१३-७, १४-२, १५-२) सूत्रेषु
प्रतिपादितः. ‡ ऐ० आ० २-३-५.

॥ आहुतिभागा वा अन्या देवता अन्याः स्तोमभागा-
श्छन्दोभागाः ॥

भजेः कर्मणि घञ् ।

उक्ता आहुतिभागास्ता यासां सेव्याहुतिर्भवेत् ।

छन्दः शस्त्रं स्तुतिः स्तोमो बहुव्रीही तु पूर्ववत् ॥

विविच्याह—

॥ ता या अमावाहुतयो हूयन्ते ताभिराहुतिभागाः प्रीणाति ॥

ताः प्रसिद्धा देवताः ॥

॥ अथ यत् स्तुवन्ति च शंसन्ति च तेन

स्तोमभागाश्छन्दोभागाः ॥

देवताः प्रीणातीत्येव ॥

अत्र तु,

॥ उभय्यो हास्यैता देवताः प्रीता अभीष्टा भवन्ति

य एवं वेद ॥

अस्य अनेन ॥

अथात्राहुतिभागासु द्वैविध्योक्त्या प्रशंसति—

॥ त्रयस्त्रिंशद् वै देवाः सोमपास्त्रयस्त्रिंशदसोमपाः ॥

देवा इत्येव ॥

सोमपानं विविच्याह—

॥ अष्टौ वसव एकादश रुद्रा द्वादशादित्याः प्रजापतिश्च
त्रयष्टकारश्च ॥

* प्रागवोचाम वस्वाद्यान् नामतो भारतोक्तितः ॥

॥ एते देवाः सोमपाः ॥

वसुरुद्रादित्यानां सवनदेवतात्वादिन्द्रस्य माहेन्द्रग्रहादियोगात् प्रजा-
पतेराश्वमेधिकमहिमग्रहादियोगाच्च सोमपत्वम् ॥

॥ एकादश प्रयाजा एकादशानुयाजा एकादशोपयाजा
एतेऽसोमपाः पशुभाजनाः ॥

भाजनं स्थानम् ॥

† समिदाद्याः प्रयाजस्था बर्हिरादय एव तु ।

अनुयाजगता देवा उपयाजगतास्तु वै ॥

समुद्रं गच्छादिमन्त्रैरेकादशभिरेव तु ।

अनुयाजनपदकारतुल्यकालगता हि ये ॥

गुदकाण्डहविष्काश्च त्रयस्त्रिंशदिमे खलु ।

पशुस्थानाः सोमपानरहिता इति गृह्यताम् ॥

१. 'तुल्यकालगता' घ ड. पाठः.

* page 68. † समिधस्तनूनपाद् इळा बर्हिर्दूर उषासानक्ता दैव्याहोतारा
तिस्रो देव्यस्त्वष्टा वनस्पतिः स्वाहाकृतयः इति प्रयाजदेवताः । बर्हिर्द्वार उषासानक्ता
जोष्टी ऊर्जाहुती दैव्याहोतारा तिस्रोदेव्यो नराशंसो वनस्पतिर्बर्हिः स्विष्टकृदग्निः इत्यनुयाज-
देवताः । समुद्रोऽन्तरिक्षं सविता अहोरात्रे मित्रावरुणौ सोमो यज्ञः छन्दांसि द्यावापृथिवी
तभोऽग्निर्वैश्वानरः इत्युपयाजदेवताः.

॥ सोमेन सोमपान् प्रीणाति पशुनासोमपान् ॥

प्रीणातीत्येव ॥

॥ उभय्यो हास्यैता देवताः प्रीता अभीष्टा भवन्ति
य एवं वेद ॥

अस्य अनेन ॥

*उभात्तयस्यायच् ङीप् च णिङ्ढाणञिति यण् जसि ॥

‡ 'आपो रेवतीः क्षयथा हि वस्व उपप्रयन्त इति सूक्ते'
इत्यादि §प्रतिप्रियतममिति पाङ्क्तम्' इति सूत्रपठितस्यैकसमाम्नाय-
स्योक्तशताद्यपरिमितान्तपक्षषट्के आश्रितकल्पस्यान्ते,

॥ 'अभूदुषा रुशत्पशुरित्युत्तमया परिदधाति ।
तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यत् त्रीन् क्रतूनन्वाहामेयमुषस्यमाश्विनं कथमस्यैकयर्चा
परिदधतः सर्वे त्रयः क्रतवः परिहिता भवन्तीति ॥

यत् यदि । त्रीन् क्रतून्‡ 'इत्याग्नेयः क्रतुः', 'अथोषस्यः', 'अथाश्विनः'
इति सूत्रितान्॥ । अस्य परिदधतः अनेन परिदधता । अग्न्युषो-
श्विदेवत्ययर्चा भाव्यम् । एषा त्वाश्विनीति भावः ॥

* पा० सू० ५-२-४४. † पा० सू० ४-१-१५. ‡ आ० श्रौ० सू० ४-१३-७. § आ० श्रौ० सू० ४-१५-२. ॥ ऋक्सं० ४-४-१६-४. ‡ 'क्रतुरिति कर्मनाम' इति गोविन्दस्वामी. 'क्रत्वङ्गभूतस्य प्रातरनुवाकस्यावयवे उपचारेण क्रतुशब्दो वर्तते । यद्वा क्रतुच्छन्दोभिः सप्तभिः साध्यत्वादाग्नेयादीनां प्रातरनुवाकावयवानां क्रतुत्वं वेदितव्यम्' इति भट्टभास्करः. 'क्रतुशब्दः सोमयागसम्बन्धिनः प्रातरनुवाकभागान् उपलक्षयति' इति सायणः. ॥ आ० श्रौ० सू० ४-१३-८, ४-१४-१, ४-१५-१.

परिहरति—

॥ अभूदुषा रुशत्पशुरित्युषसो रूपम् ॥

रूपमनुरूपं योग्यम् ॥

॥ आग्निरधायृत्विय इत्यग्नेः ॥

रूपमित्येव ॥

॥ अयोजि वां वृषण्वसू रथो दस्त्रावमर्त्यो माध्वी मम श्रुतं
हवमित्यश्विनोः ॥

रूपमित्येव ॥

॥ एवमुहास्यैकयर्चा परिदधतः सर्वे त्रयः क्रतवः परिहिता
भवन्ति भवन्ति ॥

एवमुह एवञ्च सति । द्विरुक्तिरुक्तार्था* ॥

अष्टमः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचितायां महिदासेतरेयब्राह्मणवृत्तौ
सुगन्धदावां सप्तमोऽध्यायः^१ ॥

१. 'इति ब्राह्मणव्याख्यायां सप्तमोऽध्यायः' घ, ड, पाठः.

अथाष्टमोऽध्यायः ।

अपोनप्त्रीयां विधातुमितिहासं ब्रवीत्यथ—

॥ ऋषयो वै सरस्वत्यां सत्रमासत ॥

वै पुरा । सरस्वत्यां नद्याम् । सामीपिकमधिकरणं, तस्यास्तीरेऽ३।
*सत्रं कर्तुमासत आसनं कृतवन्तः ॥

॥ ते कवषमैलूषं सोमादनयन् दास्याःपुत्रः कितवोऽब्राह्मणः
कथं नो मध्येऽदीक्षिष्टेति ॥

इलूषपुत्रं कवषमागतं ते महर्षयः ।

सोमादद्रावयन् सत्राद् बहिर्गच्छेति वादिनः ॥

दास्याःपुत्र इत्यलुक् तु षष्ठ्या आक्रोश इत्यतः ।

यूतकृत् कितवः किं ते पणं स्यादिति वै वदन् ॥

अब्राह्मणस्तु संध्यादिसदाचारं विवर्जयन् ।

अदीक्षिष्ट दीक्षितः स्याद् विभाषा कथमीति लुङ् ॥

कथमनयन्नित्याह—

॥ तं बहिर्धन्वोदवहन् ॥

सत्रदेशाद् बहिर्भूते देशे धन्वनि निर्जले ।

अद्रावयन्तुदवहन् धन्व छेलुङ् नलोपवत् ॥

* 'सत्राख्यं कर्मविशेषम् । आसत उपासत । अस्मिन् विषये आसिः
सकर्मको द्रष्टव्यः । यद्वा सत्रासनं नाम कर्मविशेषः यत्र सम्भूय यजमाना आसते ।
तत्र कंसवधमाचष्टे कंसं घातयतीत्यादिवत् सत्रासनं कर्माकुर्वत सत्रमासत इति कृल्लुक्-
प्रकृतिप्रत्यापत्तिः इत्यादिकमत्रापि छान्दसं प्रवर्तते' इति भट्टभास्करः. † पा० सू०
६-३-२१. ‡ पा० सू० ३-३-१४३.

केन भावेन,

॥ अत्रैनं पिपासा हन्तु सरस्वत्या उदकं मा पादिति ॥

अत्र धन्वनि । हन्तु । लोट् । 'एरुः' । मा पात् । † 'माङि लुङ्' ॥

॥ स बहिर्धन्वोदूह्लः पिपासया वित्त ‡ एतदपोनप्त्रीयमपश्यत्
§ प्र देवत्रा ब्रह्मणे गातुरेतिविति ॥

बहिर्भूते धन्वनि । उदूहः द्रावितः पिपासया तृपा ¶ वित्तोऽभिभूतः ।
प्रदेवत्रेति पञ्चदशर्च सूक्तम् । अपान्नपात् वरुणः तद्देवत्यम् । ॥ 'अपो-
नप्त्रपांनप्तृभ्यां घः' । 'छ च' ॥

॥ तेनापां प्रियं धामोपागच्छत् ॥

तेन सूक्तदर्शनेन धाम स्थानं रसम् । § 'यो वः शिवतमो रसः' इति
प्रसिद्धम् । उपगतिलाभः ॥

किञ्च,

॥ तमापोऽनूदायन् ॥

व्याचष्टे—

॥ तं सरस्वती समन्तं पर्यधावत् ॥

परि सर्वतः ॥

* पा० सू० ३-४-८६. † पा० सू० ३-३-१७५ ‡ 'प्र देवत्रा पञ्चोना
कवष ऐल्लष आपमपोनप्त्रीयं वा' इति सर्वानुक्रमणी म० १० सू० ३०. § ऋक्सं०
७-७-२४-१. ¶ 'वित्तो लब्धः' इति गोविन्दस्वाम्यादयः. ॥ पा० सू०
४-२-२७, २८. § ऋक्सं० ७-६-५-२.

॥ तस्माद्धाप्येतर्हि परिसारकमित्याचक्षते यदेनं सरस्वती
समन्तं परिससार ॥

एनं कवषम् । समन्तं समन्तात् । एतर्हि अस्मिन्नपि काले । यत्
यत्र देशे ।

प्रदक्षिणीकृतो नद्या द्वीपस्थः कवपो मुनिः ।
परितः सरणान्नद्याः स देशः परिसारकः ॥

॥ ते वा ऋषयोऽब्रुवन् । विदुर्वा इमं देवा उपेमं
ह्वयामहा इति ॥

“निसमुपविभ्यो ह्वः” इति तद् । इमं कवषम् । वै नूनम् ॥

॥ तथेति तमुपाह्वयन्त ॥

उपेत्याङ्गर्थे । आह्वानमकुर्वन् ॥

॥ तमुपह्वयैतदपोनप्त्रीयमकुर्वत † प्र देवत्रा ब्रह्मणे
गातुरेत्विति ॥

‡ कृअध्ययनार्थः ॥

तमाह्वय तच्च सूक्तं तस्माद्देवाध्यगीषत ॥

तेऽपि,

॥ तेनापां प्रियं धामोपागच्छन् ॥

अपां रसमलभन्त^१ ॥

१. ‘अपा सारमलभन्त’ घ. पाठः.

* पा० सू० १-३-३०. † ऋक्स० ७ ७-२४-१. ‡ ‘अकुर्वन्त
प्रयुक्तवन्तः’ इति सायणः.

॥ उप देवानाम् ॥

प्रियं धामोपागच्छन्नित्येव ॥

॥ उपापां प्रियं धाम गच्छत्युप देवानां जयति परमं
लोकं य एवं वेद ॥

स वेदितोपगच्छति । परमः सर्वाभिमतः ॥

॥ यश्चैवं विद्वानेतदपोनप्त्रीयं कुरुते ॥

स होतापि ॥

किञ्च,

॥ तत् सन्ततमनुब्रूयात् ॥

एवञ्च,

॥ संततवर्षीह प्रजाभ्यः पर्जन्यो भवति यत्रैवं
विद्वानेतत् संततमन्वाह ॥

संततवर्षी कालवर्षी । यत्र यदि ॥

॥ यदवग्राहमनुब्रूयाज्जीमूतवर्षीह प्रजाभ्यः
पर्जन्यः स्यात् ॥

यद् यदि अवग्राहम् । ल्यवर्थे णमुल् । अवगृह्य विच्छिद्य ।

अन्तर्गर्भकदेशस्थो जीमूतोऽल्पजलो घनः* ॥

१. 'घनः । तस्मात्' ग. पा. ॥

* 'सन्तते तमोऽक्षः' त्रिसात्र गकारान्तं कृत्वोत्तरस्या अर्द्धर्चेऽवस्येत्' इति भट्ट-
भास्करः. † 'अविच्छेदवर्षित्वं सन्ततवर्षित्वम्' इति ने. नि. ॥ न. ॥ 'सन्ततवर्षी
नैरन्तर्येण वृष्टिमान् । यत्रैवं यत्रैवोक्षता सा सम्पूर्णा भवतीत्यर्थः' इति सायणः.
‡ 'जीमूतवर्षित्वं नाम वृष्टिकाल एव वृष्टिः' इति गोविन्दस्वामी. 'जीमूतः पर्वतः
जीमूतौ मेघपर्वतावित्युक्तत्वात् । अनुपयुक्ते पर्वते एव वर्षति ननुपयुक्तेषु सस्येष्वित्यर्थः' इति
सायणः.

निगमयति—

॥ तस्मात् तत् नन्तमेवानुच्यम् ॥

संततरूपमाह—

॥ तस्य त्रिः प्रथमां मन्ततमन्वाह तेनैव तत् सर्वं
संततमनूक्तं भवति ॥

सूच्यते हि—*“अध्यर्षकारं प्रथमामृगावानमुत्तराः” इति ॥

प्रथमः खण्डः ।

अथास्य मृक्तस्यानूक्तिप्रकारं प्रव्रवीति ह—

॥ ता एता नवानन्तरायमन्वाह” ॥

अन्तरायो व्यवधानम् । आदिता नव ॥

॥ †हिनोता नो अध्वरं देवयज्येति दशमीम् ॥

अन्वाहेत्येव दशमी कृतेर्पैकादशी मती ॥

॥ ‡आवृत्ततीरध नु द्विधारा इत्यावृत्तास्वेकधनासु ॥

अन्वाहेत्येव । आवृत्तासु गणवाटं प्रति गन्तुमुपक्रान्तासु । कासु ।
एकधनासु ।

॥ ता आपां वसतीवर्या यासां पूर्वैर्युरहतिः ।

प्रातर्यासां ग्रहस्तास्तु प्रोक्ता एकधना इति ॥

* आ० श्रौ० सू० ५-१-२ । पार्ष्णिनेय्ये उप्य ऋतुस्तेऽनभिर्हिकृत्वा-
पोनप्रीया अन्वाहेपच्छनैरा । पार्ष्णिनेय्याः । “देवया ब्रह्मणे गार्गुर्विति नव हिनोता नो
अध्वरं देवयज्येति दशमीम्” इति आ० श्रौ० सू० ५-१-१, ८ । ऋक्सं० ७-७-२६-१.
‡ ऋक्सं० ७-७-२५-५. “आपां ननुर्गतां गृह्णत्वा संप्रेष्यत्यप इयं होतमैत्रा-
वरुणस्य चमसाध्वर्यवाद्र्यैकधनिन आवृत्त नैव । पक्षागुदानयोश्चेततो नृचमभेन वसतीवरीभिश्च
चात्वाल प्रत्यास्वेति” । “यत्र होतुः प्रातरन्वाकमनुवत उपश्यत्युस्तदपोऽध्वर्युर्वहन्तीनां
गृह्णाति” । “सोमस्य त्वा मूजवतो रमं गृह्णातीत्येकधना” (१२-५-२, ५, ११) इति प्रैषादिक-
मापस्तम्बेनात्र प्रपञ्चितम्

॥ *प्रति यदापो अदृश्रमायतीरिति प्रतिदृश्यमानासु ॥

अन्वाह ॥

॥ †आ धेनवः पयसा तूर्ण्यर्था इत्युपायतीषु ॥

अन्वाह समीपमागच्छन्तीषु ॥

॥ ‡समन्या यन्त्युप यन्त्यन्या इति समायतीषु ॥

§अन्वाह । एकधनासु वसतीवरीभिः संगच्छमानासु ॥

अत्र' कथामाह—

॥ आपो वा अस्पर्धन्त ॥

सङ्घर्षमकुर्वन् ॥

कथं,

॥ वयं पूर्वं यज्ञं वक्ष्यामो वयमिति ॥

कास्ता इत्याह—

॥ याश्चेमाः पूर्वद्युर्वसतीवर्यो गृह्यन्ते याश्च प्रातरेकधनाः ॥

पूर्वेद्युरग्रीपोमीषपशोरन्ते । मूच्यते हि—'संस्थिते वसतीवरीः परिहरन्ति' इति ॥

वसत्या रात्रिनाम्नस्तु मतुवर्थे वनिष्यथ ।

‡वनो र चेति ङीव्रेफौ निरुक्ता वसतीवरीः ॥

१. 'अथ', २. 'संस्थिते' इति । वयं' व. पाठः.

* ऋक्सं० ७-७-२६-३. † ऋक्सं० ४-२-२०-१. ‡ ऋक्सं० २-७-२२-३. § अनुवचनकालश्चापस्तम्भेन दर्शितः—'होतृचमसेन वसतीवरीभ्यो निषिच्योपरि चात्वाले होतृचमसं मैत्रावरुणचमसं च संस्पर्श्य वसतीवरीर्व्यानयति । समन्या यन्तीत्यभिज्ञाय होतृचमसान्मैत्रावरुणचमस आनयति । मैत्रावरुणचमसाद्धोतृचमसे । एतद्वा विपरीतम्' इति १२-६-१, २. 'आ० श्रौ० सू० ४-१२-८. § पा० सू० ४-१-७.

प्रातः सौत्येऽहनीन्द्रस्य त्येकस्य धनतां गताः ।
 सुप्रियत्वं च सम्प्राप्ता आप एकधना मताः ॥
 तास्वप्सु स्पर्धमानासु निर्वक्ष्यामो वयं त्विति ॥

॥ ता भृगुरपश्यदापो वै स्पर्धन्त इति ॥

ज्ञानदृष्ट्या भृगुः स्पर्धामपायेतां ददर्श ह ॥

ततः सः,

॥ ता एतयर्चा समज्ञपयत् समन्या यन्त्युप यन्त्यन्या इति ॥

ता उभयीः सम्प्रतिपन्नाश्चक्रे ।

*ज्ञो णिजातां पुकि ह्रस्वो मितं† लङ् तिबितश्च‡ वै ॥

॥ ताः समजानत ॥

§‘सम्प्रतिभ्यामनाध्याने’ इति तङ् ।

उभय्य आपस्ताश्चक्रुः संवादं भृगुचोदिताः ॥

॥ संजानाना हास्यापो यज्ञं वहन्ति य एवं वेद ॥

अस्य वेदितुः ।

फलं ज्ञातृगतं कर्तुर्दण्डाप्पिकयः भवेत् ॥

॥ ‘आपो न देवीरुपयन्ति होत्रियमिति होतृचमसे
 समवनीयमानास्वन्वाह वसतीवरीष्वेकधनासु च‡ ॥

* पा० सू० ७-३-२३. पा० सू० ६-४-९२. † पा० सू० ३-४-१००. § पा० सू० १ ३-४६. ‡ तङ्म० १-३-४-२. ‡ ‘तीर्थदेशे होतृचमसेऽपि पूर्यमाण आपो न देवीरुपयन्ति होत्रियमिति समाप्य प्रणवेनोपरमेत्’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१-१३.

समवनयः प्रक्षेपः ॥

अथ ,

॥ अवेरपोऽध्वर्या३ उ इति होताध्वर्युं पृच्छति* ॥

हेऽध्वर्यो किमपोऽवेस्त्वं लब्धवान् विन्दतेरवेः ।

†सिपि धातो रुर्वा ।

प्लुतस्यैचोऽप्रगृह्येति‡ विवेकः प्रश्नवर्तिनः ॥

व्याचष्टे—

॥ †आपो वै यज्ञोऽविदो यज्ञा३म् इत्येव तदाह ॥

अविदः लब्धवान् असि । यज्ञमित्यस्य प्लुतः ॥

इति होत्रा पृष्टः,

॥ उतेमनन्नमुरित्यध्वर्युः प्रत्याह॥ ॥

उत अपि । †ई मत्यम् । अनन्नमुः नमेर्यङ्ग्लुक् । ॥५॥ ‘नुगतोऽनु-
नासिकान्तस्य’ लङ् । †‘श्रेर्जुम्’ ॥

* ‘अध्वर्योऽवेरपा इति होताध्वर्युं पृच्छति इति आप० श्रौ० सू० १२-६-४.
‘आगतमध्वर्युमवेरपोऽध्वर्या३ उ इति पृच्छति’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१-१४.
† पा० सू० ८-२-७४. विदेर्दान्तत्वादिसमुपलक्षणं ‘दध्व’ इत्यनन्तरसूत्रस्य ।
तथाच भट्टभास्कर आह—‘दध्वेति रुत्वम्’ इति. ‡ पा० सू० ८-२-१०७.
§ अभिषवद्वारा यज्ञगाधनत्वादपि यज्ञत्वम्. ‘उतेमनन्नमुरिति प्रत्युक्तो निगदं
ब्रुवन् प्रतिनिष्क्रामेत्’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१-१४. ‘उतेमनन्नमुरिति प्रत्युक्त्वा—’
इति आप० श्रौ० सू० १२-६-५. † ‘ईम् इति इदमर्थे उतशब्दोऽवधारणे इमा. खल्वापः’
इति भट्टभास्करः. ‘ईम् इत्यनन्तरक अमिताक्षरेषु वाक्यपूरणा आगच्छन्ति पदपूरणास्ते
मिताक्षरेष्वनर्थकाः कर्माभिधिति (१-९) इति शास्त्रवचनाद्’ इति गोविन्दस्वामी. ‘ईम् इति
वाक्यपूरणार्थो निपातः इमा इत्यास्मिन्नेव वर्तते’ इति सायणः. ॥ पा० सू० ७-४-८५.
पा० सू० ३-४-१०८.

व्याचष्टे—

॥ उतेमाः पश्येत्येव तदाह* ॥

न केवलं लब्धाः । उत किन्तु, आगताश्चेमाः पश्य ॥

अथ होता,

॥ तास्वध्वर्यो इन्द्राय सोमं सोता मधुमन्तं वृष्टिबर्नि
तीव्रान्तं बहुरमध्यं वसुमते रुद्रवत आदित्यवत ऋभुमते विभु-
मते वाजवते बृहस्पतिवते विश्वदेव्यावते । यस्येन्द्रः पीत्वा
वृत्राणि जङ्घनत् प्र स जन्यानि तारिषोऽमिति प्रत्युत्तिष्ठति ॥

अपां प्रत्युत्थानं कुर्याद् विश्वदेव्यावतेन्तेन । सूज्यते हि—†‘ निगदं
ब्रुवन् प्रतिनिष्क्रामेद् ’ इत्यादि^१ ।

॥ प्रत्युत्थेया वा आपः ॥

कर्मणि ‡‘ अचो यत् ’ । §‘ उदः स्था—’ इति तत्त्वम्[॥]

॥ प्रति वै श्रेयांसमायन्तमुत्तिष्ठन्ति ॥

प्रत्युत्तिष्ठन्ति शिष्याद्याः पूज्यं गुर्वादिकं जनम् ॥

॥ तस्मात् प्रत्युत्थेयाः ॥

आपोऽत्र होत्रा ॥

१. ‘ इत्यादि ’ कुतः । प्रत्युत्थेया ’ क. पाठः.

* ‘ अध्वर्योऽवेरपाः इत्याहोतेमनन्नमुरतेमाः पश्येति वावैतदाह ’ इति तै० सं०
६-४-३. † आप० श्रौ० सू० ५-१-१४. ‡ पा० सू० ३-१-२७. § पा० सू०
८-४-६१. ॥ इदं च प्राचीनमते । नवीनमतं तु ‘ यत्त्वम् ’ इति वक्तव्यम्.

॥ अनुपर्यावृत्त्याः ॥

* 'ऋदुपधात् -' इति वृत्तेः कवचं । पश्चाच्च संख्याः । 'यस्येन्द्रे'त्यादिना । सूच्यते हि — 'उपानीतास्यन्यावर्तेत' इत्यादि ॥

॥ अनु तै श्रेयांसं पर्यावर्तन्ते ॥

गुर्वादिकं सुप्रशस्तमनुयान्ति जनाः खलु ॥

॥ तस्मादनुपर्यावृत्त्याः ॥

आपोऽत्र होत्रा ॥

किञ्च,

॥ अनुब्रुवन्तैव'नु प्रपत्तव्यम् ॥

ऋचो होत्रानुवदता कर्तव्यानुष्ठतिर्भवेत् ॥

॥ ईश्वरो ह यद्यप्यन्या यजेताथ होतारं यशोऽर्तोः ॥

अथ तथापि । होता यशः अर्तोः, तुमर्थे तोसुन् । प्राप्तुम् । अरमलं पर्याप्तम् । ईश्वरः सप्रर्थः स्यात् ॥

निगमयति—

॥ तस्मादनुब्रुवन्तैवानुप्रपत्तव्यम् । अम्बयो यन्त्यध्वभिरित्येतामनुब्रुवन्ननुप्रपद्येत जाभयो अध्वरीयताम् । पृश्चतीर्मधुना पय इति योऽमध्वयो यशोऽर्तो ब्रुभूषेत् § ॥

* पा० सू० ३-१-११ । आ० श्रौ० सू० ५-१-५६. ‡ 'उत्तमयानुप्रपद्येत' इति आ० श्रौ० सू० ५-१-५८. 'अपो यजमानोऽनुप्रपद्यते यश एवैनमृच्छतीति विज्ञायते' इति आप० श्रौ० सू० १२-७-४. § होतारमिति द्वितीयान्तं सायणमते । तथाच तद्व्याख्या— 'होतारं यजः कारिस्तोराश्वरो ह प्राप्तुं समर्थैव' इति. ¶ पा० सू० ३-४-१३. 'अर्तुं हन्तुम्' इति गोविन्दस्वामी. 'अर्तोः आर्तिं प्रापयितुं नाशयितुम्' इति अन्तर्गातपर्यादीश्वरे तोसुन्कमुनाविति तोसुन्प्रत्ययः । यद्वा अर्तुं प्राप्तुम्' इति भट्टभास्कर. † कृत्स्नं १-२-११-१ § 'अर्तोर्ब्रुभूषेत्' इति सायणार्थाभिमतः पाठः.

कृत्स्नपाठो मधुशब्दप्रदर्शनार्थः । यः अमधव्यः दुराचारतया मधुपर्कानर्हः । *‘मधोर्जं च’ इति यत् । यश्च अर्तः । ऋ गतौ कर्तरि तन् अर्तः सन् बुभूषेत् भवितुं प्राप्तुमिच्छेत् स होता । अम्बय इति वदन्ननुगच्छेत् ॥

॥ †अमूर्या उपसूर्ये याभिर्वा सूर्यः सहेति तेजस्कामो ब्रह्मवर्चसकामः ॥

एतामनुब्रुवन्ननुप्रपद्येतैत्येव ॥

॥ ‡अपो देवीरुपह्वये यत्र गावः पिबन्ति न इति पशुकामः ॥ पूर्ववत् ॥

॥ ता एताः सर्वा एवानुब्रुवन्ननुप्रपद्येत ॥

नित्यमिति शेषः ॥

॥ एतेषां कामानामवरुद्ध्यै ॥

तासामनुवचनं स्यात् । कामः फलम् । कमेः कर्मणि घञ् ॥

॥ एतान् कामानवरुन्धे य एवं वेद ॥

सः ॥

॥ §एमा अग्मन्नेवतीर्जीवधन्या इति साद्यमानास्वन्वाह वसतीवरीष्वेकधनासु च ॥

सादनं बर्हिषि निधानम् । ‘नि बर्हिषि धत्तने’ति लिङ्गम् ॥

* पा० सू० ४४.१२९. † ऋक्सं० १-२-११-२. ‡ ऋक्सं० १-२-११-३.
§ ऋक्सं० ७-७-२६-४.

॥ *आग्मन्नाप उशतीर्बहिरेदमिति सन्नासु स एतया
परिदधाति ॥

सन्नासु निहितासु । ‘न्यध्वरे असद्ग्न’ इति लिङ्गम् । स होता ॥

द्वितीयः खण्डः ।

हेतुः प्रातरनूक्त्यादौ कृतवाग्यमनस्य वै ।
वाग्विसर्ग उपांश्वन्तर्यामान्त इति कथ्यते—

॥ शिरो वा एतद् यज्ञस्य यत् प्रातरनुवाकः ॥

यत् यः ॥

॥ प्राणापानौ वा उपांश्वन्तर्यामौ† ॥

‡ वेदेषु प्रसिद्धौ । ‘उपांश्वन्तर्यामौ ते प्राणापानौ पाताम्’ इति हि
मन्त्रः ॥

॥ वज्र एव वाक् ॥

सुदुस्सहा वज्र इव परुषा वागित स्थितिः॥ ॥

* ऋक्सं० ७-५-२३-१०. ‘एता अग्मन्नेवतीजावधन्या इति द्वे सन्नासूत्तरया
परिधाय—’ इति आ० श्रौ० सं० ५-१-१९. ‘प्रथमोपालम्भसाम्यात् प्रातरनुवाकस्य
शिरस्त्वं, नान्येऽप्युपांश्वन्तर्यामौ प्राणापानत्वम्’ इति भट्टभास्करः.
‘उपांश्वन्तर्यामप्रया प्राणापानस्थानर्या’ । एतत् यो योनिः प्राणाय त्वा एष ते योनिरपानाय
त्वेति तदीयमन्त्रयोः श्रवणान् इति सायणः. ‘प्राणापानौ वा एतौ यदुपांश्वन्तर्यामौ’
इति तै० सं० ६-४-३. २ आ० श्रौ० सू० ६-९-३. ‘प्राणापानौ त उपांश्वन्तर्यामौ
पाताम्’ इति च मैत्रा० सं० ४-८-७. ‘हेतुर्या वाक् सा वज्रस्थानीया । अत
एवान्यत्र श्रूयते—यद्व होताध्वर्युमभ्यास्यते वज्रमेनमभिप्रवीयति (तै० सं० ३-२-९)
इति’ इति सायणः.

ततश्च,

॥ नाहुतयोरुपांश्चन्तर्यामयोर्होता वाचं विसृजेत ॥

तिपस्त । न भुञ्जेत् ॥

॥ यदहुतयोरुपांश्चन्तर्यामयोर्होता वाचं विसृजेत वाचा
वज्रेण यजमानस्य प्राणान् वीथात् ॥

यत् यदि । 'वि नाना' । इत्यात् । इणन्तर्णीतण्यर्थः । गमयेत् ॥

इह्य 'एतेलिङी'प्रेष लङ्स्त्वान्न प्रवतेते ॥

॥ य एनं तत्र व्रयाद् वाचा वज्रेण यजमानस्य प्राणान्
व्यगात् प्राण एनं हास्यतीति शश्वत् तथा स्यात् ॥

एनं विसृष्ट्वात् । तत्र वाग्विसर्गे सति यः कश्चिद् वदेत् ।
अगात् । § 'इणो गा लुङि' । § 'गातिस्था—' इति सिचो लुक् ।
अन्तर्णीतण्यर्थः । अजीगमन् एनं यजमानम् । हास्यति त्यक्ष्यति ।
'शश्वत् निश्चितम् । तथा तेन प्रकारेण स्यात् भवेत् ॥

निगमयति—

॥ तस्मान्नाहुतयोरुपांश्चन्तर्यामयोर्होता वाचं विसृजेत ।
प्राणं यच्छ स्वाहा त्वा सुहव सूर्यायेत्युपांशुमनुमन्त्रयेत् ॥

* 'वियाद् विच्छिन्त्याद्' इति गोवि दस्वाना । पा० सू० ७-४-२४.
‡ पा० सू० २-४-४५. § पा० सू० २-४-७७. § 'शश्वत् सत्यमेव स्यात्
सर्वकालानुवर्ति वा भवेत्' इति भट्टभास्कर. 'शश्वत् अवश्यम् । यद्यपि बहुनाम
शश्वदिति तस्येहानन्वयाद् अवश्यमिति परिगृह्यते इति गोविन्दस्वामी.

*“मन्त्रमुच्चारयन्नेवं मन्त्रार्थत्वेन संस्मरेत् ।

शेषिणं तन्मना भूत्वा स्यादेतदनुमन्त्रणम् ॥”

इति हि शौनकेन स्मर्यते ॥

॥ तमभि प्राणेत् प्राण प्राणं मे यच्छेति ॥

तमुपांशुग्रहम् । अभि प्रति । प्राणं नासान्तर्गतं वायुं घ्राणमुखाभ्यां
बहिर्निर्गमयेत् ॥

॥ अपानं यच्छ स्वाहा त्वा सुहव सूर्यायेत्यन्तर्याममनुमन्त्रयेत्
तमभ्यपानेदपानापानं मे यच्छेति ॥

‡अपानं नाम वायुं बहिर्गतं घ्राणमुखाभ्यामन्तः प्रवेशयेत् । अत्र च

सूत्र्यते कृत्स्नमन्त्रस्य त्वनुमन्त्रणशेषता ।

सूर्यायान्तस्येह परः प्राणने चाप्यपानने ॥

§ ‘उपांशुं हूयमानम् —’ इत्यादि ॥

॥ व्यानाय त्वेत्युपांशुसवनं* ग्राघ्राणमभिमृश्य वाचं
विसृजते ॥

* पा० १. न० १ श्रौ० २२, (शौनकायम्, T S S. No. 120). † ‘तम-
भिप्राणेत् तमुपांशुग्रहमभिलक्ष्योच्छ्वासं कुर्यादिति साधनः. ‘अभिप्राणेत् अभिप्राण्यात् तदा-
भिमुख्येन श्वासमाकर्षेत्’ इति भट्टभास्करः. ‘प्राणेत् निश्चयेत्’ इति गोविन्दस्वामी. ‡ ‘अपाननं
तमभि श्वासस्योत्सर्जनम्’ इति भट्टभास्करः. ‘अपानेत् अभिजिघ्रेत्’ इति गोविन्दस्वामी.
‘अपानेत् निश्वासं कुर्यात्’ इति साधनः. § ‘उपांशुं हूयमानं प्राणं यच्छ स्वाहा त्वा
सुहव सूर्याय प्राण प्राणं मे यच्छेत्तनुमन्त्र्य उ इत्यनुप्राण्यात्’, ‘अन्तर्याममपानं यच्छ
स्वाहा त्वा सुहव सूर्यायापानापानं मे यच्छेत्तनुमन्त्र्य उ इति चाभ्यपान्यात्’ इति आ०
श्रौ० सू० ५-२-१,२. * उपांशुसवनं नागाभिपवसावनानां प्राग्ना मध्ये कश्चिद् प्रागा.

उपांश्वाख्यो ग्रहरमो येन प्रावणाभिषूयते ।

तं व्यानायेति^१ वै स्पृष्ट्वा होता वाचं सृजेत् पुनः* ॥

स्तौति—

॥ †आत्मा वा उपांशुसवनः ॥

ग्रहः^२ ॥

॥ आत्मन्येव तद्धोता प्राणान् प्रतिधाय वाचं विसृजते ॥

तत् तत्र । प्रतिधाय स्थापयित्वा ॥

स च,

॥ सर्वायुः ॥

स्यात् ॥

॥ सर्वायुत्वाय ॥

सलोपश्छान्दसः । तद्वाग्विसर्जनं स्यात् ॥

॥ सर्वमायुरेति य एवं वेद ॥

सः ॥

तृतीयः खण्डः ।

१. 'व्यानाय त्वेति', २. 'प्रावा' घ. ड. पाठ

* 'उपांशुसवनं प्रावाणं व्यानाय त्वेत्यामिमृश्य वाचं विसृजेत' इति आ० श्रौ० सू०
५-२-३. † 'आत्मवद् यज्ञोपकारित्वादुपांशुसवनस्यात्मत्वम्' इति भट्टभास्करः.

*पवमानाय सर्पत्सु सर्पेद्रोता नवेति तु ।

विचार्य सर्पेन्नैवेति सिद्धान्तयति वै खलु —

॥ तदाहुः । सर्पेऽत् । न सर्पेऽत् । इति ॥

‘विचारे प्लुतौ’ ॥

तत्र,

॥ सर्पेदिति हैक आहुरुभयेषां वा एष देवमनुष्याणां
भक्षो यद्वहिष्पवमानः* । तस्मादेनमभिमंगच्छन्त इति वदन्तः ॥

यत् यः । भक्षः लुप्तोपमम्, भक्षवत् प्रीतिकरः । एनमभि प्रति । सर्वे
संगच्छन्ते यस्मात् तस्माद्रोतापि गच्छेदिति हेतुं वदन्त आहुः ॥

॥ तत्तन्नादृत्यम् । यत्सर्पेद्वचनेन तत्साम्नोऽनुवर्त्मानं कुर्यात् ॥

यत् यदि तत् तस्मिन् मति सर्पणे साम्नोऽनुवर्त्मानमृचमनुगन्तीं§
कुर्यात् ॥

१. ‘प्लुतौ सर्पेदिति’ अथ पाठः

* सर्पणप्रकारं नाहोपस्तम्भः — ‘सप्तहोतारं मनसानुद्रुत्याहवनीये सग्रहं हुत्वोदञ्चः
प्रह्ना बहिष्पवमानार्थं पञ्चविजः समन्वारव्याः सर्पन्ति । अध्वर्यु प्रस्तोतान्वारभते
प्रस्तोतारं प्रतिहर्ता प्रतिहर्तारमुद्रातोद्गातारं ब्रह्मा ब्रह्माणं यजमानः’ इति १२-१६-१७,
१२-१७-१०. ‘अध्वर्युमुखाः समन्वारव्याः सर्पन्त्या तीर्थदेशात् । तत्स्तोत्रायोपविशन्त्यु-
द्गातारमभिमुखाः’ इति आ० श्रौ० सू० ५-२-६, ७. ‘संशये प्लुतिः’ इति गोविन्दस्वामी.
‡ उद्गातृभिर्गेयम् ‘उपास्ते गायता नरः’ इत्यादिकं स्तोत्रं बहिष्पवमानः. § ‘साम गीतिः ।
तच्च ऋचो धर्मः । तत्र प्रधानमूता धर्मिणीमृच गुणवृत्त्यः धर्मात्मनः साम्नोऽनुवर्त्मानमनुगत-
वर्त्मानं सामानुसारिणां कुर्यात् । नच युज्यते यद् धर्मानुसारी धर्मा भवति इति । धर्म्यनुसारिण
खलु धर्मेण भाव्यम्’ इति मद्भभास्करः.

॥ य एनं तत्र ब्रूयादनुवर्त्मान्वा अयं होता सामगस्या-
भूदुद्गातरि यशोऽधादच्योष्टायतनाच्चोष्यत आयतनादिति शश्वत्
तथा स्यात् ॥

नलोपाभावश्छान्दसः । अनुवर्त्मानं गतमार्गानुगामी । अधात् स्थापित-
वान् । *‘गातिस्था—’इति सिचो लुक् । अच्योष्ट यस्मात् तस्मादायतनात्
प्रतिष्ठायाश्चोष्यत इति चो ब्रूयात् तस्य तद्वचनं शश्वत् तथा स्यात् ॥

॥ तस्मात् तत्रैवासीनोऽनुमन्तयेत ॥

तत्रैव यत्रास्ते पूर्वम् ॥

॥ यो देवानामिह सोमपीथो यज्ञे बर्हिषि वेद्याम् ।
तस्यापि भक्षयामसीति ॥

तावद्वेदिति शेषः ॥

॥ एवमु हास्यात्मा सोमपीथादनन्तरितो भवति ॥

पानं पीथम् । अन्तरयो विच्छेदः ॥

॥ अथो ब्रूयान्मुखमसि मुखं भूयासमिति ॥

ततः^१,

॥ मुखं वा एतद्यज्ञस्य यद्वहिष्पवमानः ॥

यत् यः सवनत्रययोगिपवमानत्रयादिभूतत्वात्^२ ॥

१. ‘तत्र’, २. ‘भूतत्वात् । मुखं’ घ. पाठः.

* पा० सू० २-४ ७७ । ‘तान् होतानुमन्तयेतैवामान.’ आ० श्रौ० सू०
५-२-८.

विदुष आह—

॥ मुखं स्वेषु भवति श्रेष्ठः स्वानां भवति य एवं वेद ॥

सः । मुखं स्वेष्वित्यस्य श्रेष्ठः स्वानामिति विवरणम् ।

वेदिता ज्ञातिषु श्रेष्ठ्यं प्राप्नोति ज्ञानयोगतः ॥

पयस्याख्यं हविर्वक्तुमितिहासं ब्रवीत्यथ—

॥ आसुरी वै दीर्घजिह्वी देवानां प्रातः सवनमवालेट् ॥

*आसुरी जातेर्डीप् । ‘दीर्घजिह्वी च छन्दसि’ ।

योजनायतजिह्वा सा दैत्यस्त्रीति पुराविदः† ।

देवानां सम्बन्धि प्रातस्सवनम् । अव अलेट् ।

लिह आस्वादने लङ् तिबदादित्वाच्छपश्च लुक्‡ ।

॥ इतश्च॑ हलङ्ग्यादिलोपो ढत्वजश्त्वं सचत्वंकम् ॥

अवलीढवती ॥

॥ तद्व्यमाद्यत् ॥

तत्प्रातस्सवनं लीढं तथा मत्तं बभूव ह॑ ।

वि नाना । अमाद्यत्, † ‘शमामष्टानां दीर्घः श्यानि’ ॥

१. ‘अवालेट् । लिह ष पाठः ।

* ‘असुरी । जातिलक्षणो डीप् । ‘दीर्घजिह्वी वा असुर्या सा’ इति तलवकार-
ब्राह्मणे दर्शनादसुरीति तद्धितान्तमेव द्रष्टव्यम्’ इति भट्टभास्करः. ‘अत्र केचित्—आसुरी वै
दीर्घजिह्वीति ह्रस्वादिमाटुः । कथम् । दीर्घजिह्वी ह वा असुर्या इति तलवकारश्रुतेः संहितायाश्च
सम्भवाद् इति । अपरे पुनरेतन्प्राप्तुमन्यन्ते तद्धितेष्वचामादेः इति दीर्घस्मरणात् । ननु
तलवकारश्रुतेर्ह्रस्वोऽपि स्याद् इत्युक्तम् । तत्तु नात्रोपयुज्यते । दृष्टानुविधिश्छन्दसीति स्मरणात्
यावद्दर्शनभावी हि छान्दसप्रयोगो न सदृशमुपसंक्रामति इति न्यायाच्च । अत आसुरीति
दीर्घाद्येव पदम्’ इति गोविन्दस्वामी. † पा० सू० ४-१-५९. ‡ ‘दीर्घजिह्वी वा
इदं रक्षो यज्ञहा यज्ञानवलिहृत्यचरत्’ इति ताण्ड्यब्रा० १३-६. § पा० सू० २-४-७२.
॥ पा० सू० ३-४-१००. § पा० सू० ६-१-६८. † ‘व्यमाद्यत् व्यमाद्यत् विरूपस्य
मदस्य हेतुरभवत् । यद्वा विमत्तमभूत् मदरहितमभूत्’ इति भट्टभास्करः. ¶ पा० सू०
७-३-७४.

ततः,

॥ ते देवाः प्राजिज्ञासन्त ॥

* 'ज्ञाश्रुस्मृद्दशां सनः' इति तद्ध ।

ज्ञातुमैच्छन् समाधानमसुर्या लेहनस्य ते ॥

॥ ते मित्रावरुणावब्रुवन् युवमिदं निष्कुरुतमिति ॥

युवं युवाम् । † 'प्रथमायाश्च द्विवचने भाषायाम्' इति ह्यात्वम् । समोऽर्थे
निम् । संस्कुरुतम् । 'यद्वै निष्कृतं तत् संस्कृतम्' इति ह्यारण्यके
वक्ष्यते‡ ॥

॥ तौ तथेत्यब्रूताम् ॥

आवां संस्कुर्वहे प्रातस्सवनं त्वित्यवोचताम् ॥

॥ तौ वै वो वरं वृणावहा इति ॥

अब्रूतामित्येव । लोट् वहि ॥

॥ वृणाथामिति ॥

तौ प्रति तेऽब्रुवन्निति शेषः ॥

॥ तावेतमेव वरमवृणाताम् । प्रातस्सवने पयस्याम् ॥

§ 'तप्ते प्रातर्दोहे सायंदोहमानयति । यत् संवर्तते सामिक्षा यदन्यत्
तद् वाजिनम्' इत्युक्त्वा सूत्र्यते ह्यापस्तम्बेन—¶ 'आमिक्षावत् पयस्यां
करोति' इति । एतं वरम् । ताम् ॥

* पा० सू० १-३-५७. † पा० सू० ७-२-८८. ‡ ऐ० आ० १-१-४.
§ श्रौ० सू० ८-२-५, ६. ¶ श्रौ० सू० १२-४-११.

॥ सैनयोरेषाच्युता ॥

चालयितुमशक्या ॥

कुतः,

॥ वरवृता ह्येनयोः ॥

भ्याम ओम् ॥

एताभ्यां सा वरत्वेन वृता तस्मात्तु सुस्थिरा ॥

॥ तद्यदस्यै विमत्तमिव तदस्यै समृद्धम् ॥

*टार्थे डेद्वयम् ।

अनया दीर्घजिह्वया यद् विमत्तं व्याकुलीकृतम् ।

तत् समृद्धं कृतं मित्रावरुणोक्तपयस्यया ॥

तत् तत्र । इव एव ॥

व्याचष्टे—

॥ विमत्तमिव हि तौ तथा निरकुरुताम् ॥

विमत्तं व्याकुलं^१ प्रातस्सवनं तौ पयस्यया ।

तथा संस्कृतवन्तौ^१ हि गृहीतवरदर्पितौ ॥

चतुर्थः खण्डः ।

१. 'व्याकुलीकृतम्' घ. ड. पाठः.

* 'अस्या इत्युभयत्रापि तृतीयार्थे चतुर्थी सम्बन्धसामान्ये वा षष्ठ्यर्थे चतुर्थी । अनया दीर्घजिह्वया अस्या वा सम्बन्धेन तदानीं यत् प्रातस्सवनं विमत्तमिवासीत् तदस्यै अनया पयस्यया अस्या वा सम्बन्धेन' इति भट्टभास्करः. † 'निरकुरुतां निवारितवन्तौ' इति सायणः.

अथैन्द्रांस्तु पुरोळाशानेकादशकपालकान् ।

विधित्सुः सवनीयान् वै कथामाह प्ररोचयन्—

॥ देवानां वै सवनानि नाध्रियन्त ॥

धृङ्वस्थान इत्यस्माल्लङ् कर्तरि तुदादिशः* ।

† रिङ् शयग्लिङ्क्ष्वितीयङ् चाद् च तङ् क्तिच्चात् स्थितानि' वै ॥

॥ त एतान् पुरोळाशानपश्यन् ॥

ते अनवस्थितसवनका देवाः । एतान् प्रसिद्धान् ॥

दृष्ट्वा च,

॥ ताननुसवनं निरवपन् ॥

किमर्थं,

॥ सवनानां धृत्यै । ततो वै तानि तेषामध्रियन्त ॥

तानि सवनानि ॥

॥ तद्यदनुसवनं पुरोळाशा निरुप्यन्ते सवनानामेव धृत्यै ॥

निरुप्यन्त इति यत् सवनानां स्थित्यै तत् स्यात् ॥

॥ तथाहि तानि तेषामध्रियन्त ॥

तेषां देवानाम् ॥

अथ पुरोळाशशब्दं निराह—

॥ पुरो वा एतान् देवा अकृत यत् पुरोळाशास्तत् पुरोळाशानां
पुरोळाशत्वम् ॥

१. 'ङित्त्वान्न स्थितानि' क. ख. पाठः.

* पा० सू० ३-१-७७. † पा० सू० ७-४-२८.

पुरः रक्षार्था नगरीः* । एतान् पुरोळाशान् । अकृताकृषत' ।

छन्दःप्रदर्शनं मन्त्रो लुक् च्लेर्मन्त्रेयसेति† वै ।

पुरःपूर्वाद्वागतेर्घञ् दो ङ आग्वैदिकश्च ङः(?) ॥

यत् ये ॥

॥ तदाहुरनुसवनं पुरोळाशान् निर्वपेत् । अष्टाकपालं प्रातः-
सवन एकादशकपालं माध्यन्दिने सवने द्वादशकपालं तृतीय-
सवने । तथाहि †सवनानां रूपं तथा छन्दसामिति ॥

गायत्र्यष्टाक्षरा त्रिष्टुभवेदेकादशाक्षरा ।

द्वादशाक्षरपाच्चैव जगती खल्विदं यथा ॥

तथा रूपं च योग्यं स्यात् सवनानामतः क्रमात् ।

अष्टैकादशद्वादशसंख्या युक्ता कपालगा ॥

इत्याहुः केचिदाचार्यास्तन्मतं दूषयत्यथ—

॥ तत्तन्नादृत्यम् । ऐन्द्रा वा एते सर्वे निरुप्यन्ते यदनुसवनं
पुरोळाशस्तस्मात्तानेकादशकपालानेव निर्वपेत्§ ॥

१. 'अकृत यत् अकृषत' घ. ङ पाठः.

* 'पुरो वै, सोमाहुतिभ्यः पुरस्तादेव । यद्यप्यत्र धानादिषु हविष्यु चतुर्थे एव पुरोडाशस्तथापि छत्रिन्यायेन धानादीनां सर्वेषां पुरोडाशलोपचारः । यद्वा पुरःशब्द एवं व्याख्येयः—सवनानां धारणार्थं देवा एतानि हवींषि दुर्गमाणि पुराण्यकुर्वतेति' इति सायणः. 'पुरः पुरस्तात् कर्मारम्भ एव करणाद् इत्यर्थः । बहुवचनं सर्वपुरोडाश-परिग्रहार्थम् । इतश्चा हि नञि पुरे ऽऽत्मानिर्वाचनं स्यात् । सवनबहुलाद्वा बहुवचनम्' इति भट्टभास्करः. पा० सू० २-४-८०. † 'गायत्रं प्रातस्सवनं', 'त्रैष्टुभं माध्यन्दिनं सवनं', 'जागते तृतीयसवनम्' इति तै० सं० ३-२-९ § 'स यदष्टाकपालान् प्रातः-सवने कुर्यादेकादशकपालान् माध्यन्दिने सवने द्वादशकपालान् तृतीयसवने विलोमं तद् यज्ञस्य क्रियेत एकादशकपालानेव प्रातस्सवने कुर्यादेकादशकपालान् माध्यन्दिने सवने एकादशकपालान् तृतीयसवने यज्ञस्य सलोमत्वाय' इति तै० ब्रा० १-५-११. 'अष्टौ पुरोडाशकपाला-नेकादश माध्यन्दिने द्वादश तृतीयसवने सर्वानैन्द्रानेकादशकपालाननुसवनमेके समामनन्ति' इति आप० श्रौ० सू० १२-४-१, २. 'अथैन्द्रैः पुरोडाशैरनुसवनं चरन्ति' इति आ० श्रौ० सू० ५-४-१.

यत् ये । वै यस्मात् ।

इन्द्रस्य त्रिष्टुभा योगः सा खल्वेकादशाक्षरा ।

एकादशकपालत्वमत एषु हि शोभते ॥

॥ तदाहुर्यतो घृतेनानक्तं स्यात् ततः पुरोळाशस्य प्राश्नीयात्
सोमपीथस्य गुप्त्यै । घृतेन हि वज्रेणेन्द्रो वृत्रमहन्निति ॥

यतः यत्र । अनक्तमसिक्तम् । ततः प्रदेशादादाय पुरोळाशस्यांशं
प्राश्नीयात् ।

घृतेन वज्रभूतेन वृत्रमिन्द्रो जघान ह ।

सोमस्य घृतसंयोगे वधशङ्का भवेदिह ॥

इति भावः ॥

॥ तत्तन्नाट्यम् ॥

कुतः,

॥ हविर्वा एतद्यदुत्पूतम् ॥

यद् घृतं तदेतदुत्पूतं शुद्धं हविः ॥

॥ सोमपीथो वा एष यदुत्पूतम् ॥

वै अपि ।

हविष्ठात्सोमघृतयोर्न विरोधोऽस्ति कश्चन । इति भावः ॥

॥ तस्मात् तस्य यत एव कुतश्च प्राश्नीयात् ॥

यतः कुतश्चिद्भागादक्तादनक्ताद्वा ॥

* 'सर्वत्र प्रथमार्थे सार्वविभक्तिकस्तसिल् । यतः यत् पुरोळाशस्यांशं घृतेनानक्त-
मस्पृष्टं स्यात् तदादाय', † 'यत्किञ्चिदेव घृतेनाक्तमनक्तं वा' इति भट्टभास्करः.

स्तौति—

॥ सर्वतो वा एताः स्वधा यजमानमुपक्षरन्ति । यदेतानि
हवींष्याज्यं धानाः करम्भः परिवापः पुरोळाशः पयस्येति ॥

*‘हरिवाँ इन्द्रो धाना’ इत्यादि सवनप्रैषाद्युक्तानि यत् यानि
एतानि हवींषि ॥

† आज्यं सर्पिर्यवा घृष्टा धानाः स्युर्व्रीहयोऽपि वा ।

मुकुळा लाजाः^१ करम्भः परिवापस्तु लाजकः ॥

पयस्या दध्युपहिते^२ तप्ते क्षीरे समुद्धृता ।

पुरोळाशः पिष्टपिण्डः स्वधामृतमयी नदी ॥

प्राप्त्यर्थः क्षरतिर्धातुर्यजमानमुप प्रति ॥

॥ सर्वत एवैनं स्वधा उपक्षरन्ति य एवं वेद ॥

एनं वेदितारं प्रति । स्वधा गच्छन्ति ॥

पञ्चमः खण्डः ।

१. ‘मुकुललाजः’ क. ख पाठः. २. ‘दध्युपहिता’ घ ड पाठः.

* ऐ० ब्रा० ८-६. † ‘तण्डुलानोप्य धानाः करोति व्रीहीनोप्य लाजान्
करोति पुरोळाशमधिभ्रित्यामिक्षावत् पयस्या करोति उद्वासनकाले धाना उद्वास्य विभागमन्त्रेण
विभज्यार्धा आज्येन संयौति अर्धाः पिष्टानामावृता सक्तून् करोति मन्थं संयुतं करम्भ
इत्याचक्षते लाजान् परिवाप इति’ इति आप० श्रौ० सू० १२-४-१०, ११, १२, १३.

सवनप्रैषसम्प्रोक्तहविष्पङ्क्तिप्रसङ्गतः ।

ज्ञातव्या विविधाः पङ्क्तीः सम्यक् स्तौति प्ररोचयन् --

॥ यो वै यज्ञं हविष्पङ्क्तिं वेद हविष्पङ्क्तिना यज्ञेन राधोति ॥

सः । हविषां पङ्क्तिः पञ्च संख्या यत्र तेन यज्ञेन ॥

का पुनर्हविषां पङ्क्तिः,

॥ * धानाः करम्भः परिवापः पुरोळाशः पयस्येति । एष वै यज्ञो हविष्पङ्क्तिः । हविष्पङ्क्तिना यज्ञेन राधोति य एवं वेद ॥

सः ॥

॥ यो वै यज्ञमक्षरपङ्क्तिं वेदाक्षरपङ्क्तिना यज्ञेन राधोति । सुमत्पद्मगूढ इत्येष वै यज्ञोऽक्षरपङ्क्तिः ॥

एतद्धोतृजपाख्यस्य त्वादितोऽक्षरपञ्चकम् ।

एकैकमक्षरं चात्र परस्य ब्रह्मणो वपुः ॥

सु पूजितं मत् प्रहृष्टं पत् सर्वव्यापि तच्च वक् ।

सर्वस्य वक्तु ब्रह्मैतद् दे दानाय तु तिष्ठति† ॥

॥ अक्षरपङ्क्तिना यज्ञेन राधोति य एवं वेद ॥

सः ।

* 'ब्रह्मवादिनो वदन्ति नर्चा न यजुषा पङ्क्तिराप्यतेऽथ किं यज्ञस्य पाङ्क्तत्वमिति धानाः करम्भः परिवापः पुरोळाशः पयस्या तेन पङ्क्तिराप्यते तद्यज्ञस्य पाङ्क्तत्वम्' इति तै० सं० ६-५-११. । 'सुष्टु मायन्ति इति सुमदः ईदृशा भवन्ति यस्याः प्रपत्तारः यस्याश्च वक्तारः स्तोतारः यस्यै च हवीषि दातारः सा सुमत्पद्मगूढा' इति भट्टभास्करः. † पद्यद्वयमिदं 'तथान्न सम्प्रदायविद् आहुः' इत्यवतारिकापूर्वकं सायणेनोद्धृतम्

॥ यो वै यज्ञं नराशंसपङ्क्तिं वेद नराशंसपङ्क्तिना
यज्ञेन राक्षोति ॥

सः ॥

॥ द्विनाराशंसं प्रातःसवनं द्विनाराशंसं माध्यंदिनं
सवनं सकृन्नाराशंसं तृतीयसवनम् ॥

सूत्र्यते हि—‘‘ चमसानाद्योपाद्यान् पूर्वयोः सवायोः ’ ‘आद्यां-
स्तृतीयसवने ’ इति, ‘आप्यायितांश्चमसान् सादयन्ति ते नाराशंसा
भवन्ति ’ इति च । एकस्य सकृच्छान्दसः । एकनाराशंसमित्यर्थः ॥

॥ एष वै यज्ञो नराशंसपङ्क्तिर्नराशंसपङ्क्तिना यज्ञेन
राक्षोति य एवं वेद ॥

सः ॥

॥ यो वै यज्ञं सवनपङ्क्तिं वेद सवनपङ्क्तिना
यज्ञेन राक्षोति ॥

सः ॥

॥ पशुरुपवसथे त्रीणि सवनानि पशुरनूबन्ध्य इति ॥

† उपवसथे पशुरग्नीषोमीयः । अवभृथादूर्ध्वं कर्तव्योऽनूबन्ध्यः पशुः ॥

* आ० श्रौ० सू० ५-६-२७, २८, ३०. ‘भक्षितानाप्याययन्त्याप्यायस्व समेतु
त इति ते नाराशंसाः । द्विनाराशंसे पूर्वे सवने भवन् । एकनाराशंसं तृतीयसवनम्’
इति च आप० श्रौ० सू० १२-२५-२४, २५, २६. † परेष्वुर्यक्ष्यमाणस्य यजमानस्य समीपे
पूर्वेषु देवतास्तदीयं यज्ञं प्रतीक्षमाणा वसन्ति । तस्मादुप समीपे वसन्त्यस्मिन् दिवस इति
उपवसथः पूर्वदिनम्.

॥ एष वै यज्ञः सवनपङ्क्तिः । सवनपङ्क्तिना
यज्ञेन राक्षोति य एवं वेद ॥

सः ।

हविष्पङ्क्तिप्रसङ्गेन पङ्क्तित्रयमपीरितम् ॥

अथैन्द्राणां सवनीयपुरोळाशानामनुसवनं याज्यामाह—

॥ हरिवाँ इन्द्रो धाना अत्तु पूषण्वान् करम्भं सरस्वती-
वान् भारतीवान् परिवाप इन्द्रस्यापूप इति हविष्पङ्क्त्या
यजति ॥

*हविःपञ्चकवत्या तु यजेद्धोतात्र याज्यया ॥

व्याचष्टे—

॥ ऋक्सामे वा इन्द्रस्य हरी ॥

†हवः कर्मणि ‡ ‘अच इः’ उपहर्तव्ये श्रद्धेये ॥

॥ पशवः पूषा ॥

पोषकरत्वात् ॥

॥ अन्नं करम्भः ॥

अदनीयत्वात् ॥

॥ सरस्वतीवान् भारतीवानिति वागेव सरस्वती ॥

नात्र वाच्यमस्ति ॥

॥ प्राणो भरतः ॥

प्राणः प्रणयतीत्येवं §भृजोऽतच् भरतो रविः॥ ।

* ‘अनया याज्यया हविष्पङ्क्तिं यजति । हविष्पङ्क्त्या इति कर्मणि षष्ठी,
† ‘याविन्द्रस्य हरी तौ स्वयम् ऋक्सामे एव । ऋक्सामवत् प्रशस्तौ लोकोपकारिणौ’ इति
भट्टभास्करः. ‘ऋग्देवता सामदेवता चेत्युभयदेवतारूपाविन्द्रस्यार्धौ’ इति सायणः.
‡ उणादिसू० ४-१४०. § उणादिसू० ३-११० ॥ ‘शरीरस्य भर्ता प्राणो भरतः
तस्य स्वभूता भारती प्राणवती वाक् तद्वानिन्द्रो भारतीवान्’ इति भट्टभास्करः. ‘शरीर-
भरणाद् भरतः प्राणः तस्य सम्बन्धिर्ना देहेऽवस्थितिर्भारती तद्युक्तो देवो भारतीवान्’
इति सायणः.

* ‘उद्यन्तु खलु वा आदित्यः सर्वाणि भूतानि प्रणयति । तस्मादेनं प्राण इत्याचक्षते’ इति हि वक्ष्यते ॥

तस्य सम्बन्धिनी सर्वा प्रजा वै भारती मता ॥

॥ परिवाप इन्द्रस्यापूप इति ॥

अत्र,

॥ अन्नमेव परिवापः ॥

अदनीयत्वात् ॥

॥ इन्द्रियमपूपः ॥

†इन्द्रसम्बन्धि, बलकारि^१त्वादपूपस्य पुरोळाशस्य ॥

॥ एतासामेव तद्देवतानां यजमानं सायुज्यं सरूपतां सलोकतां गमयति ॥

एतासामृगादीनाम्

‡तुल्यभोगः सयुक् तुल्यवेषयोगः सरूपता ।

तुल्यस्थानः सलोकः स्यादिति वेदविदो विदुः ॥

गमयति प्रापयन्^३ यजमानं होता । तत् तत्र ॥

॥ गच्छति श्रेयसः सायुज्यम् ॥

१. ‘बलकर’ क. ख. पाठ.

† ऐ० आ० २५-६. ‡ ‘इन्द्रियवृद्धिहेतुत्वादपूपस्येन्द्रियत्वम्’ इति सायणः. ‘इन्द्रियमपूप इति तद्देवतयैव’ इति गोविन्दस्वामी. ‡ ‘सायुज्यं तन्मयत्वं तत्संयुक्तत्वं वा’ इति भट्टभास्करः. ‘सायुज्यं सहवासं सरूपतां समानशरीरत्वम्’ इति सायणः.

एतासामित्येव । श्रेयसः अतिप्रशस्यः सन् । †अर्शआद्यचः सुः ।
स्वयं होता ॥

॥ गच्छति श्रेष्ठतां य एवं वेद ॥

सः ॥

॥ हविरग्ने वीहीत्यनुसवनं पुरोळाशस्विष्टकृतो यजति ॥

‡अमो ङस् । स्विष्टकृतं पुरोळाशसम्बन्धिनम् । होता ॥

स्तौति—

॥ अवत्सारो^१ वा एतेनाग्नेः प्रियं धामोपागच्छत् ॥

एतेन स्विष्टकृद्यागेन ॥

॥ स परमं लोकमजयत् । उपाग्नेः प्रियं धाम गच्छति जयति
परमं लोकं य एवं वेद ॥

सः उपगच्छति ॥

॥ यश्चैवं विद्वानेतया हविष्पङ्क्त्या यजते ॥

उपाग्नेरित्यादीत्येव । स च यजमानः ॥

॥ यजतीति च यजतीति च ॥

य इत्येव । उपाग्नेरित्यादीत्येव । इति इत्थम् । स होता ।
द्विरुक्तिरुक्तार्थाः § ॥

षष्ठः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचितायां महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
मुखप्रदायाम् अष्टमोऽध्यायः^२ ॥

१. 'अवत्सारो', २. 'इति ब्राह्मणव्याख्यायाम् अष्टमोऽध्यायः घ. ङ. पाठः.

* 'श्रेयसोऽतिप्रशस्तस्येन्द्रादेः' इति सायणः. 'प्रशस्यतरस्य प्रजापत्यादेः' इति भट्टभास्करः. † पा० सू० ५-२-१२७. ‡ 'पुरोडाशस्विष्टकृतं यजेत् । सवन-बहुत्वात् पुरोडाशस्विष्टकृत इति बहुवचनम् । द्वितीयार्थे वा षष्ठ्येकवचनम्' इति भट्टभास्करः.
§ page 44.

अथ नवमोऽध्यायः ।

द्विदेवत्यग्रहान् वक्तुमितिहासं ब्रवीत्यथ—

॥ देवा वै सोमस्य राज्ञोऽग्रपेये न समपादयन् ॥

अग्रपेये प्रथमपाने । भावे * ‘अचो यत्’ । सोमस्य राज्ञ इति कर्मणि षष्ठ्यौ । †सम्पदेरनुज्ञानइत्यर्थाल्लङ् ॥

किं तर्हि चक्रुः,

॥ अहं प्रथमः पिबेयमहं प्रथमः पिबेयमित्येवाकामयन्त ॥

अहमेव प्रथममित्यर्थः । ‡कमेणिङो लङ् ॥

॥ ते §सम्पादयन्तोऽब्रुवन् ॥

कथं,

॥ हन्ताजिमयाम स यो न उज्जेष्यति स प्रथमः सोमस्य
पास्यतीति ॥

‘हन्तेत्यभिमुखीकरणे । आजिं लक्षभूमिम् । अयाम । यातेर्लृटो लङ्, यास्यामः । इणो वा लोट् । मस् । आद् । § ‘अयुर्यताम्’ इति लिङ्गात् । नः अस्माकं मध्ये । सोमस्य । अमो ङस्, सोमम् ॥

१. ‘सम्पादेरनुज्ञातकृत्यर्थाल्लङ्’ क ख, पाठः.

* पा० सू० ३-१-९७. † ‘न समपादयन् न समपयन्त तद्विषये सम्प्रतिपत्तिमन्तो नाभवन् । सम्प्रतिपत्तिरेव सम्पत्तिः स्वार्थिको णिच् । यद्वा सामर्थ्यादात्मानमिति गम्यते । आत्मानं सम्प्रतिपन्नं नाकुर्वत’ इति भट्टभास्करः. ‡ पा० सू० ३-१-३०. § ‘असम्पादयन्तः’ इति गोविन्दस्वामीयः पाठः. ‘सम्प्रतिपत्तिकामा अब्रुवन् हेतौ शत्रुप्रत्ययः’ इति भट्टभास्करः. ॥ ‘हन्तेत्यात्मगतम्’ इति गोविन्दस्वामी. § ‘त आजिमयुः’ ‘तेषामाजि यताम्’ इति समनन्तरं वक्ष्यमाणाल्लिङ्गादित्यर्थः.

॥ तथेति ॥

ते च देवा व्यवस्थां तां तथेति प्रतिपेदिरे ॥

॥ त आजिमयुः ॥

याते*लङ्ः शाकटायनस्यैवेति ज्ञेर्जुस् ।

सोममग्रे पिपासन्तो लक्षभूमिं सुरा ययुः ॥

॥ तेषामाजिं यतामभिसृष्टानां वायुर्मुखं प्रथमः प्रत्यपद्यत ॥

यतां गच्छताम् । अभिसृष्टानां सन्नद्धानाम् । †मुखमिति व्याचष्टे—
प्रथम इति । पदेर्दिवादेर्लङ् । प्राप्तवान् ॥

॥ अथेन्द्रः ॥

प्रत्यपद्यतेत्येव ॥

॥ अथ मित्रावरुणौ ॥

प्रत्यपद्येताम् ॥

॥ अथाश्विनौ ॥

पूर्ववत् ॥

तत्र च,

॥ सोऽवेदिन्द्रो वायुम् ॥

अवेत् । वेत्तेर्लङ् । ज्ञातवान् ॥

* पा० सू० ३-४-१११. † 'वायुः प्रथमो भूत्वा मुखमवधेः संमुखं तम्'
इति सायणः.

कथम्,

॥ उद्वै जयतीति ॥

उज्जयति वा एष वायुरिति ॥

ज्ञात्वा च,

॥ तमनु परापतत् ॥

तं वायुमनु परा शीघ्रम् । अपतत् । पतेर्लङ् ॥

किं वदन्,

॥ सह नावथोज्जयावेति ॥

सहावामुज्जयावेह लाभश्च सह नौ भवेत् ।

जेठ्योद्गमः सलोपाटौ लोटो लङ् गुणः शर्षि ॥

॥ स नेत्यब्रवीदहमेवोज्जेष्यामीति ॥

स वायुः । अहमेव नान्येन सह ॥

॥ तृतीयं मेऽथोज्जयावेति ॥

इन्द्र आहेति शेषः ॥

॥ नेति हैवाब्रवीत् । अहमेवोज्जेष्यामीति ॥

वायुरिति शेषः । हेत्यमर्षे । एव पुनः ॥

अथेन्द्रोऽब्रवीत्—

॥ तुरीयं मेऽथोज्जयावेति ॥

तुरीयं चतुर्थांशरूपम् ॥

†चतुरश्छयतावाद्यक्षरलोपश्च वार्त्तिकम् ॥

॥ तथेति ॥

वायुराहेति शेषः ॥

॥ तं तुरीयेऽत्यार्जत ॥

तमिन्द्रं तुरीये चतुर्थभागे । *अन्यार्जत । अति सुष्टु । आर्जताभ्यु-
पगतवान् ॥

॥ तत् तुरीयभागिन्द्रोऽभवत् त्रिभाग् वायुः ॥

तत् तत्र ग्रहे ।

इन्द्रोऽभजच्चतुर्थांशं वायोरंशास्त्रयोऽभवन् ॥

॥ तौ सहैवेन्द्रवायू उदजयताम् ॥

एव एवमित्यर्थः ।

नात्रानङ् देवताद्वन्द्वे 'वायौ नैवेति वार्त्तिकात् ।

एवमिन्द्रश्च वायुश्च कृतवन्तौ तदोज्जयम् ॥

तथा,

॥ सह मित्रावरुणौ ॥

उदजयताम् ॥

॥ सहाश्विनौ ॥

उदजयताम् ॥

॥ त एषामेते यथोज्जितं भक्षाः ॥

ते भक्षाः एषां वायवादीनाम् । यथोज्जितम् उज्जयानतिक्रमेण ॥

* 'अतिसृष्टवान् । यद्वा, स्वात्मानमार्तकम् स्वामित्वेनेन्द्रमार्जितवान् स्वीकृतवान्' इति भट्टभास्करः. 'अतिसृष्टवान्' इति गोविन्दस्वामी 'अतिशयेन स्थापितवान्' इति सायणः. † पा० सू० वा० ६-३-२६.

तेषाञ्च मध्ये,

॥ इन्द्रवाय्वोः प्रथमः ॥

ग्रहः ॥

॥ अथ मित्रावरुणयोः ॥

द्वितीयः ॥

॥ अथाश्विनोः ॥

तृतीयः ॥

॥ स एष इन्द्रतुरीयो ग्रहो गृह्यते यदैन्द्रवायवः ॥

यत् यः ॥

इन्द्रस्तुरीयो यत्रासौ ग्रह इन्द्रतुरीयकः ।

* चतुर्भागे ग्रहे त्वाद्यौ भागौ द्वौ वायुरग्रहीत् ॥

तृतीयमिन्द्रश्चतुर्थं वायुस्तु पुनरग्रहीत् ॥

॥ तदेतदृषिः पश्यन्नभ्यनूवाच ॥

† ऋषिर्मन्त्रस्तदर्शी^३ वा ।

॥ † नियुत्वाँ इन्द्रसारथिरिति ॥

शतेना न इति ह्यस्या^१ द्वितीयः पाद एष हि ॥

कथं न्विन्द्रतुरीयत्वमिहोक्तमत उच्यते—

१. 'चतुर्थभागग्रहे', २. 'ऋषिर्मन्त्रस्तत्त्वदर्शी' घ. ङ पाठः. ३. 'लस्य'
क. ख. पाठः

* 'तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य वाकरोत् । तस्मादित्यं व्याकृता वागुच्यते तस्मात्
सकृदिन्द्राय मध्यतो गृह्यते द्विर्वायवे' इति तै० सं० ६-४-७. † 'वामदेव ऋषिः'
इति गोविन्दस्वामी. ‡ ऋक्सं० ३-७-२२-२.

॥ तस्माद्धाप्येतर्हि भरताः सत्वनां वित्तिं प्रयन्ति ॥

* भरताः जनपदिनः रथिनः । सत्वनां सारथिनाम् । वित्तिं भृतिं प्रयन्ति प्रयच्छन्ति । छशब्दलोपः ॥

॥ तुरीये हैव सं ग्रहीतारो वदन्ते ॥

इतो दीर्घः । ग्रहीतारः सारथिनः । तुरीये दत्ते संवदन्ते ।
§ 'भासनोपसंभाषा—' इति तङ् ॥

॥ अमुनैवानूकाशेन यदद इन्द्रः सारथिरिव भूत्वोदजयत् ॥

ते हि कुर्वन्तीति शेषः । अनूकाशो दृष्टान्तः । 'इकः काशे' इति दीर्घः ॥

यस्येन्द्रः सारथिरिव स वायुस्त्विन्द्रसारथिः ।

सारथिग्राह्यतुर्यांशमिन्द्रो ह्यत्राग्रहीदिति ॥

रथिलब्धेषु वित्तेषु सारथिर्हि तुरीयभाक् ॥

प्रथमः खण्डः ।

* 'भरता युद्धार्थिन सत्वना सारथीनां वित्तिं वेतना भृतिं प्रयन्ति प्रयच्छन्ति तुरीये च भागे संग्रहीतारः संग्रहीतृन् वदन्ते भरताः । संग्रहीतार इति द्वितीयार्थे प्रथमा । यद्वा भरता इति ऋत्विङ्नाम । भरता भृता भृत्याः, सत्वनां सत्वता, सत्वन्तो दाक्षिणात्याः 'ये के च सत्वताम्' (ऐ० ब्रा० ३८-३) इति लिङ्गात् । वित्तिं भृतिं प्रयन्ति । ते च भृतिं प्रयन्तः संग्रहीतारो भृत्याः तुरीये चतुर्थे भागे प्रतीयमाने संवदन्ते । तथाचाहुः—कर्मकरा हि कर्म कुर्वाणाः पादिकमर्थं लभन्ते इति' इति गोविन्दस्वामी 'भर संग्रामः तं तन्वन्ति विस्तारयन्तीति भरता योद्धारः' इति सायणः । 'नकारान्तः सारथिशब्दोऽप्रसिद्धः ‡ 'प्रयन्ति प्रकर्षेण सम्पादयन्ति' इति सायणः. 'प्रतिपद्यन्ते' इति भट्टभास्करः. § पा० सू० १-३-४७. ¶ पा० सू० ६-३-१२३

अथ स्तौति द्विदेवत्यानैन्द्रवायवकादिकान्—

॥ *ते वा एते प्राणा एव यद् द्विदेवत्याः ॥

यत् ये ॥

कथं,

॥ वाक् च प्राणश्चैन्द्रवायवः ॥

घ्राणं प्राणः† ॥

॥ चक्षुश्च मनश्च मैत्रावरुणः । श्रोत्रं चात्मा चाश्विनः‡ ॥

§आत्मा मध्यमः कायः ॥

॥ तस्य हैतस्यैन्द्रवायवस्याप्येकेऽनुष्टुभौ पुरोनुवाक्ये कुर्वन्ति । गायत्र्यौ याज्ये । वाक् च वा एष प्राणश्च ग्रहो यदैन्द्रवायवस्तदपि छन्दोभ्यां यथायथं कल्पस्येते इति ॥

एके आचार्याः । ॥ अनुष्टुबिति वाङ्नामसु पाठात् । ‡ ‘वाक् पूर्व-
रूपम्’ इति श्रुतेश्च पूर्वमनुवाक्ये अनुष्टुभौ युक्ते । प्राणगायत्रयोस्तेज-

* ‘प्राणा वा एते यद् द्विदेवत्याः’ इति तै० सं० ६-४-९. † ‘वागादीनां प्राणरूपत्वाभावेऽपि प्राणाधीनवृत्तिलाभत्वेन प्राणा इति निर्देशः । तथाच शत० ब्रा०—‘अयं वै नः श्रेष्ठो यः संचरंश्चासंचरंश्च न व्यथतेऽथो न रिष्यति हन्तास्यैव सर्वे रूपं भवामेति त एतस्यैव सर्वे रूपमभवन् तस्मादेत एतेनाख्यायन्ते प्राणाः’ १४-४-३-३२ इति, ‘पञ्चधा विहितो वा अयं शीर्षन् प्राणः मनो वाक् प्राणश्चक्षुः श्रोत्रम्’ इति च ९-२-२-५. ‘प्राणशब्दः प्राणाप्राणेषु लक्षणया छत्रिणो गच्छन्तीतिवत्’ इति गोविन्दस्वामी. ‘प्राणप्रवृत्तिभेदात्मक-चक्षुरादिरूपत्वान् । चक्षुरादिस्थितिहेतुत्वाद्वा’ इति भट्टभास्करः. ‘उच्छवासादिवृत्तिभेदवर्ती वायुः प्राणः’ इति सायणः. ‡ ‘वाग्वा ऐन्द्रवायवश्चक्षुर्मैत्रावरुणः श्रोत्रमाश्विनः’ इति तै० सं० ६-४-९. ‘वचनप्राणनहेतू इन्द्रवायू चिद्विरूपत्वात् प्रेरयितृत्वाच्च । दर्शन-मननहेतू मित्रावरुणौ प्रकाशकत्वाज्जीवयितृत्वाच्च श्रवणशरीरहेतू अश्विनौ आरोग्यहेतुत्वात्’ इति भट्टभास्करः. § ‘लौकिकः परमात्मा वा’ इति गोविन्दस्वामी. ‘जीवात्मा’ इति सायणः. ॥ या० निख० १-९ ‡ ऐ० आ० ३-१-१.

स्त्वाद् याज्ये अपि गायत्री । एवञ्च यथायथं यथास्वम् । औङो
भ्यां, छन्दसी द्वे* । लटो लृट् । कल्पेते' इत्याहुः ॥

॥ तत्तन्नादृत्यम् ॥

कथं,

॥ व्यृद्धं वा एतद्यज्ञे क्रियते यत्र पुरोनुवाक्या ज्यायसी
याज्यायै' ॥

हृसेर्हे ॥

॥ यत्र वै याज्या ज्यायसी तत् समृद्धम् ॥

अनुवाक्याया इति शेषः ॥

॥ अथो यत्र समे ॥

तदपि समृद्धमेव । समृद्धं शोभनम् । सूच्यते हि—†'न तु याज्या
हृसीयसी' इति ॥

॥ यस्यो तत् कामाय तथा कुर्यात् प्राणस्य च वाचश्चात्रैव
तदुपाप्तम् ॥

उ खलु । ‡हेर्धे डम् । यस्मै कामाय लाभाय वाक्प्राणसम्बन्धिने
तदनुष्टुबनुवाक्यात्वं' क्रियते होत्रा अत्र याज्यानुवाक्ययोर्गायत्रत्वेऽपि
तत्फलं तथोपाप्तं लब्धं स्यात् ॥

१. 'याज्यायै । यत्र', २. 'तदनुष्टुबनुवाक्यम्' घ. ङ. पाठः.

* 'वाग्वा अनुष्टुप् प्राणो वै गायत्री' इत्यनुष्टुप्गायत्रीभ्यां यथायथं कल्प्येते
देवते इति । वागिन्द्रः 'तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोद्' इति श्रुतेः । 'प्राणो वायुरेव ।
अतो यथायथं कल्प्येते' इति गोविन्दस्वामी. 'तावुभावपि यथोक्ताभ्याम् अनुष्टुप्गायत्री-
च्छन्दोभ्याम्' इति सायणः. 'तदपि तावपि वाक्प्राणौ तर्दायाभ्या छन्दोभ्या परिगृहीताभ्यां
यथायथं यथास्वं कल्प्येते क्लृप्तौ भविष्यतः' इति भट्टभास्करः. † आ० श्रौ० सू०
२-१४-२२. ‡ 'यस्य यस्य वस्तुनः कामायापेक्षितफलसिद्धये तत् तथा कुर्यात् तेन
पूर्वोक्तप्रकारेणानुष्टुप्गायत्रीजन्यमनुष्ठानं पूर्वपक्षी कुर्वति तत् सर्वं विफलम् अत्रैव याज्यानु-
वाक्ययोः साम्यानुष्ठान एव उपाप्तं शीघ्रं प्राप्तं भवति' इति सायणः.

कथं,

॥ वायव्या पूर्वा पुरोनुवाक्या* ॥

†‘ वायवायाहि ’ इति ॥

॥ ऐन्द्रवायव्युत्तरा ॥

‡‘ इन्द्रवायू इमे ’ इति ॥

॥ एवं याज्ययोः ॥

पूर्वा वायव्या §‘ अग्रं पिवा ’ इति । उत्तरैन्द्रवायवी ¶‘ शतेना न ’
इति ॥

तत्र,

॥ सा या वायव्या तथा प्राणं कल्पयति ॥

वीप्सालोपः । या या वायव्या तथा तथा प्राणं कल्पयति
सम्पादयति ॥

कुतः,

॥ §वायुर्हि प्राणः । अथ यैन्द्रवायवी तस्यै यदैन्द्रं पदं
तेन वाचं कल्पयति ॥

या या ऐन्द्रवायवी । तस्यै तस्यास्तस्याः । यदिन्द्रप्रतिपादकं पदं तेन
वाचं सम्पादयति ॥

* ‘ वायव इन्द्रवायु+या वायवायाहि दर्शतेन्द्रवायू इमे सुता इत्यनुवाक्ये अनवानं
पृथक्प्रणवे, अग्रं पिवा मधूनामिति याज्ये अनवानम् ’ इति आ० श्रौ० सू० ५-५-२,४.
† ऋक्सं० १-१-३-१. ‡ ऋक्सं० १-१-३-४. § ऋक्सं० ३-७-२२-१.
¶ ऋक्सं० ३-७-२२-२. § ‘ तदथ यः स प्राणोऽयमेव वायुर्योऽयं पवते ’ इति शत०
ब्रा० १०-३-३-७. ‘ योऽयं प्राणः स वायुः ’ इति च बृह० उप० ३-१-५.

कुतः,

॥ वाग्ध्यैन्द्री ॥

इन्द्रस्य हि वाचा सम्बन्धोऽस्ति * 'चत्वारि ते असुर्याणि नाम' इति,
† 'तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोद्' इति च श्रुतेः ॥

निगमयति—

॥ उपो तं काममाप्नोति यः प्राणे च वाचि च ॥

उ एवमित्यर्थः ।

वाचि प्राणे च यः कामः स उपाप्तो भवेदिह ॥

किं बहुना,

॥ न यज्ञे विषमं करोति ॥

अनुवाक्यादैर्घ्यरूपं वैषम्यं न भवेदिह ॥

द्वितीयः खण्डः ।

द्विदेवत्यग्रहास्तेषु मन्त्रान् वक्तुं प्रशंसति—

॥ ‡प्राणा वै द्विदेवत्याः ॥

आद्योपाद्यान्त्यांशभाजो वायोरिन्द्रस्य चैक्यतः ।

आद्यो ग्रहो द्विदेवत्यस्त्रिदेवत्योऽपि सम्भवेत् ॥

* ऋक्सं० ८-१-१५-४. † तै० सं० ६-४-७ ‡ 'प्राणा वै इन्द्रियरूपा एष. 'वाग्वा ऐन्द्रवायवश्चक्षुर्मैत्रावरुणः श्रोत्रमाश्विनः (तै० सं० ६-४-९) इति श्रुत्यन्तरात्' इति सायणः

ते च,

॥ एकपात्रा गृह्यन्ते । तस्मात् प्राणा एकनामानः ॥

प्राणशब्देन वाच्यत्वात्^१ सर्वेषामेकनामता ॥

॥ द्विपात्रा हूयन्ते* ॥

ग्रहप्रतिनिग्राह्यैः[†] ॥

॥ तस्मात् प्राणा द्वन्द्वम् ॥

द्विरूपा उपलभ्यन्ते प्राणा वै चक्षुरादयः ॥

॥ येनैवाध्वर्युर्यजुषा प्रयच्छति तेन होता प्रतिगृह्णाति[‡] ॥

ग्रहिरन्तर्णीतण्यर्थः । § 'अध्वर्यवे प्रणामयेद्' इति हि सूत्र्यते ॥

१. 'वाच्यत्वम्' घ. ङ. पाठः.

* तथाच तै० सं०—'ब्रह्मवादिनो वदन्ति कस्मात् सत्यादेकपात्रा द्विदेवत्या गृह्यन्ते द्विपात्रा हूयन्ते इति यदेकपात्रा गृह्यन्ते तस्मादेकोऽन्तरतः प्राणो द्विपात्रा हूयन्ते तस्माद् द्वौ द्वौ बहिष्ठात् प्राणाः' ६-४-९ इति होमे द्विपात्रत्वमापस्तम्बेन स्पष्टीकृतं—'हविर्धानं गच्छन् संप्रेष्यति वायव इन्द्रवायुभ्यामनुब्रूहीति । उपयाम गृहीतोऽसि वाक्षसदसीत्यादित्य-पात्रेण प्रतिप्रस्थाता द्रोणकलशादैन्द्रवायवस्य प्रतिनिग्राह्यं गृहीत्वा न सादयति । ऐन्द्रवायव-मादायाध्वर्युर्द्रोणकलशाच्च परिप्लवया राजानम् । उभौ निष्क्रम्य दक्षिणतोऽवस्थाय दक्षिणं परिधिसंधिमन्ववहत्याध्वरो यज्ञोऽयमस्तु देवा इति परिप्लवयाधारमाधारयति । आश्राव्य प्रत्याश्राविते संप्रेष्यते वायव इन्द्रवायुभ्यां प्रेष्येति । वषट्कृते जुहोति । एवमुत्तराभ्यां प्रहाभ्यां प्रचरतः' इति श्रौ० सू० १२-२०-१८, १९, २०, २३, २४; १२-२१-७. † 'द्विदेवत्येज्याः प्रतिनिरूढा गृह्यन्त इति प्रतिनिग्राह्याः. ‡ अध्वर्योः प्रदानमन्त्र आपस्तम्बेन दर्शितः—'ग्रहमध्वर्युरादाय क्षिप्रं होतारमभिद्रुत्य मयि वसुरिति ग्रहं होत्रे प्रयच्छति । एतेनैव होता प्रतिगृह्य दक्षिण ऊरावासाद्य हस्ताभ्या निगृह्णास्ते' इति श्रौ० सू० १२-२१-५, ६. 'हुत्वैतद्ग्रहपात्रमाहरत्यध्वर्युः । तद् गृह्णीयादैतु वसुः पुरुवसुरिति । प्रतिगृह्य दक्षिणमूरुमपोच्छाद्य तस्मिन् सादयित्वाकाशवतीभिरङ्गुलीभिरपिदध्यात् । एवमुत्तरे । सव्येन त्वपिधाय तयोः प्रतिग्रहो भक्षणं च' इति आ० श्रौ० सू० ५-५-७, ८, ९, १०, ११. § आ० श्रौ० सू० ५-६-१.

तद् यजुराह—

॥ एष वसुः पुरुवसुरिह वसुः पुरुवसुर्मयि वसुः
पुरुवसुर्वाक्पा वाचं मे पाहीत्यैन्द्रवायवं भक्षयति ॥

*भक्षार्थे प्रणामने भक्षिः प्रणामयेदित्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि ॥

मन्त्रशेषमाह—

॥ उपहृता वाक् सह प्राणेनोप मां वाक् सह प्राणेन
ह्वयतामुपहृता ऋषयो दैव्यामस्तनूपावानस्तन्वस्तपोजा उप
मामृषयो दैव्यासो ह्वयन्तां तनूपावानस्तन्वस्तपोजा इति ॥

किञ्चिद् व्याचष्टे—

॥ प्राणा वा ऋषयो दैव्यासस्तनूपावानस्तन्वस्तपोजा-
स्तानेव तदुपह्वयते ॥

तान् प्राणानुपह्वयते आत्मना संयोजयति । †वसुः प्रशस्यः । ‡बहुभि-
र्गुणैः छन्नः पुरुवसुः । दैव्यासः दैव्याः । §‘देवस्य यवजौ’ तस्येदमर्थे ।
¶‘आज्जसेरसुक्’ । §तन्वः शोभनाः । तनूपावानो देहस्य रक्षकाः ।
पातेर्वनिष् । तपोजास्तपसा देवेन सृष्टाः ॥

* ‘एष वसुरित्यादि तन्वस्तपोजा इति य इतिशब्दस्तदन्तोऽयं भक्षणमन्त्रः इति
केचित् । अन्ये त्वाहुः—एष वसुरिति प्रतिग्रहमन्त्रः उपहृता वागित्यादिस्तु भक्षणमन्त्र इति’
इति भट्टभास्करः. ‘एष वसुः पुरुवसुरिति भक्षणमन्त्रः । तत्र प्रथमैकवचनान्तानि
ऐन्द्रवायवविशेषणानि । उपहृता वागित्यादीनि तु वाग्विशेषणानि । उपहृता ऋषय इत्यादीनि
पुनः पदानि ऋषिविशेषणानि । प्राणा वा ऋषय इति ऋषिसंस्तुतैः प्राणैर्द्विदेवत्याः स्तूयन्ते’
इति गोविन्दस्वामी. † ‘वसुर्निवासहेतुः’, ‡ ‘पुरुवसुः प्रभूतनिवासहेतुः’ इति
सायणः. § पा० सू० वा० ४-१-८५. ¶ पा० सू० ७-१-५०. § ‘तनूपावानो-
ऽस्मच्छरीरपालकाः तन्वः शरीरस्यास्मदीयस्य सम्बन्धिन इति शेषः’ इति सायणः.

॥ एष वसुर्विद्वद्वसुरिह वसुर्विद्वद्वसुर्मयि वसुर्विद्वद्वसु-
श्चक्षुष्पाश्चक्षुर्मे पाहीति मैत्रावरुणं भक्षयत्युपहृतं चक्षुः सह
मनसोप मां चक्षुः सह मनसा ह्वयतामुपहृता ऋषयो
दैव्यासस्तनूपावानस्तन्वस्तपोजा उप मामृषयो दैव्यासो ह्वयन्तां
तनूपावानस्तन्वस्तपोजा इति प्राणा वा ऋषयो दैव्यासस्तनू-
पावानस्तन्वस्तपोजास्तानेव तदुपह्वयते ॥

*विद्वद्वसुर्विद्यमानधनः ॥

॥ एष वसुः संयद्वसुरिह वसुः संयद्वसुर्मयि वसुः संय-
द्वसुः श्रोत्रपाः श्रोत्रं मे पाहीत्याश्विनं भक्षयति । उपहृतं श्रोत्रं
सहात्मनोप मां श्रोत्रं सहात्मना ह्वयतामुपहृता ऋषयो दैव्यास-
स्तनूपावानस्तन्वस्तपोजा उप मामृषयो दैव्यासो ह्वयन्तां
तनूपावानस्तन्वस्तपोजा इति प्राणा वा ऋषयो दैव्यासस्तनू-
पावानस्तन्वस्तपोजास्तानेव तदुपह्वयते ॥

संयद्वसुः सङ्गच्छमानधनः । आत्मा मध्यमः कायः ॥

किञ्च,

॥ पुरस्तात् प्रत्यश्चैन्द्रवायव भक्षयति ॥

आत्मनः प्राक्स्थितं प्रत्यङ्मुखं कृत्वा तु भक्षयेत् ॥

॥ तस्मात् पुरस्तात् प्राणापानौ ॥

तस्मात् तथाहि देहस्य पुरोभागे स्थिताकुभौ ।

प्राणापानौ वाक् च तत्र प्राणापानौ प्रदर्शनम् ॥

‘वाक् च प्राणश्चैन्द्रवायवः’ इति-ह्युक्तम् ॥

* ‘विद्वद्वसुः ज्ञानपूर्वकनिवासहेतुः’ । † ‘संयद्वसुः नियतनिवासः । अथवा
वसुशब्दः सर्वत्र धनपरत्वेन व्याख्येयः’ इति सायणः । ‡ page 339.

॥ पुरस्तात् प्रत्यञ्चं मैत्रावरुणं भक्षयति ।

तस्मात् पुरस्ताच्चक्षुषी ॥

मनश्चात्र । 'चक्षुश्च मनश्च मैत्रावरुणः' *इति ह्युक्तम् ॥

॥ सर्वतः परिहारमाश्विनं भक्षयति† ॥

न्यवर्थे णमुल्, परिहृत्य । सूच्यते हि—४ 'उत्तरं शिरः परिहृत्याभ्यात्मतरं सादनम्' इति, 'आश्विनं यथाहृतं परिहृत्य पुनः सादयित्वा' इति च ॥

॥ तस्मान्मनुष्याश्च पशवश्च सर्वतो वाचं वदन्तीं शृण्वन्ति ॥

शानचो यकश्च शतृशपौ, उग्रमानाम् उच्चार्यमाणाम् । तस्मात् तथाहि' ॥

तृतीय. खण्डः ।

प्राणानेव पुनरपि' स्तौति —

॥ प्राणा वै द्विदेवत्याः ॥

तत्र,

॥ अनवानं द्विदेवत्यान् यजेत् ॥

याज्यायामनुवाक्यायां प्रैषे चाप्यनवानता' ।

१. 'तथाहि पुनरपि' क. ख. पाठः. २. 'पुनः' घ. पाठः.

* page 339. । अध्वयोरप्यवमव भक्षणं तात्तरीयसाहेतायामान्नातं—
'वाग्वा ऐन्द्रवायवश्चक्षुर्मैत्रावरुण. आत्रमाश्विन. पुरस्तादेन्द्रवायवं भक्षयति तस्मात् पुरस्ताद्वाचा
वदति पुरस्तान्मैत्रावरुणं तस्मात् पुरस्ताच्चक्षुषा पश्यति सर्वतः परिहारमाश्विनं तस्मात्
सर्वतः श्रोत्रेण शृणोति' इति ६-४-९. † आ० श्रौ० सू० ५-५-१२, ५-६-११.
‡ 'द्विदेवत्यग्रहेषु याज्यां पठन् होतानवान यजेत्' इति सायणः. 'याज्याया अनवान-
वचने पुरोपवाक्यापैषाणां अनुवाक्याणां च' इति मद्रभास्करः. ॥ अनवान नाम
आदित आन्तादनुच्छेदाम्.

सूच्यते हि -- ' इदमाद्यनवानं प्रातःसवने याज्यानुवाक्ये ' ' प्रैषौ
चोत्तरयोर्ग्रहयोः ' इति ॥

किमर्थं,

॥ प्राणानां संतत्यै ॥

स्पष्टयति

॥ प्राणानामव्यवच्छेदाय ॥

कुत एतत्,

॥ प्राणा वै द्विदेवत्याः ॥

अत एतदानवान्यं प्राणाविच्छेदकारि वै ॥

किञ्च,

॥ †न द्विदेवत्यानामनुवषट्कुर्यात् । यद् द्विदेवत्याना-
मनुवषट्कुर्यादमंस्थितान् प्राणान् संस्थापयेत् ॥

यत् यदि । असंस्थिताननुपरतान् ॥

कुतः,

॥ संस्था वा एषा यदनुवषट्कारः ॥

यत् यः ॥

* आ० श्रौ० सू० ५.५-५, ६. † तथाच आ० श्रौ० सू० - ' तद्देशाभियज्ञाया
गीयते— ऋतुयाजान् द्विदेवत्यान् यश्च पार्त्वीवतो प्रहः । आदित्यग्रहसावित्रौ तान् स्म मानु-
वषट्कुर्यात् ॥ इति ' ५. ५-२१ इति. सर्ववानुवषट्कारो द्विदेवत्यर्तुग्रहादित्यसावित्रपार्त्वी-
वतवर्जम् ' इति आप० श्रौ० सू० १२-२४-२.

ततश्च,

॥ य एनं तत्र ब्रूयादसंस्थितान् प्राणान् समतिष्ठिष्वत्
प्राण एनं हास्यतीति शश्वत् तथा स्यात् ॥

एनमनुवषट्कुर्वन्तम् । * शौ तद्ध्युपधायाः । + 'तिष्ठतेरित्' ॥

निगमयति--

॥ तस्मान्न द्विदेवत्यानामनुवषट्कुर्यात् ।

तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ द्विरागूर्य मैत्रावरुणो द्विः प्रेष्यति सकृदागूर्य होता
द्विर्वषट्करोति का होतुरागूरिति ॥

द्वितीयेति शेषः ।

होता यक्षत् प्रैष आगूर्याज्यागूर्ये यजामहे ।

द्विरैन्द्रवायवे त्वाद्ये प्रशास्तागुरते तथा ॥

द्विः प्रेष्यति यजेत्येवं होता त्वागुरते सकृत् ।

वषट्करोति द्विस्तस्य द्वितीयागूस्तु का भवेत् ॥

सूच्यते हि— + होता यक्षद्वायुमग्रे गां होता यक्षदिन्द्रवायू अर्हन्तेति
प्रैषावनवानम् । 'अग्रं पिवा मधुनामिति याज्ये अनवानमेकागुरे
पृथग्वषट्कारे' इति ॥

* पा० सू० ७-४-१. । पा० सू० ७-४-५. † आ० श्रौ० सू०
५-५-३, ४.

परिहरति—

॥ प्राणा वै द्विदेवत्या *आगूर्वज्रस्तद् यदत्र होतान्तरेणा-
गुरेतागुरा वज्रेण यजमानस्य प्राणान् वीयात् ॥

यत् यदि । तत् तत्र ॥

॥ य एनं तत्र ब्रूयादागुरा वज्रेण यजमानस्य प्राणान्
व्यमात् । प्राण एनं हास्यतीति शश्वत् तथा स्यात् ॥

एनं द्विरागुरमाणम् ॥

॥ तस्मात् तत्र होतान्तरेण नागुरेत ॥

तुदादिरनुदात्तेच्च गुरी उद्यमने खलु ॥

॥ अथो ॥

अपिच,

॥ मनो वै यज्ञस्य मैत्रावरुणो वाग् यज्ञस्य होता
मनसा वा इषिता वाग् वदति । यां ह्यन्यमना वाचं वदत्यसुर्या
वै सा वाग्देवजुष्टा ॥

उक्तार्थानि ॥

॥ तद् यदेवात्र मैत्रावरुणो द्विरागुरते सैव होतुरागूः ॥

तत् तत्र ।

द्वितीयागूः प्रशास्तुर्या सैव होतुरपीष्यताम् ॥

चतुर्थः खण्डः ।

* 'वाक्त्वाद् वज्रस्थानीया आगूः । 'वाग्वै वज्रः' इति श्रुतेः । इति भट्टभास्करः.

*ऋतुयाजान द्वादशाथ विदधाति प्रगेचयन्—

॥ प्राणा वा ऋतुयाजाः ॥

ततः किं,

॥ तद् यद् ऋतुयाजैश्चरन्ति प्राणानेव तद् यजमाने दधति ॥

तत् तान् । दधाति कृन्विजः । ‘अदभ्यस्तात्’ । स्थापयन्ति ।
तत् तत्र ॥

॥ षळ् ऋतुनेति यजन्ति ॥

ऋतुनेति प्रेषिताः षड्ढो षो नेऽग्नीद् व च प्र च ।

होत्रादयो यजन्त्यागूर्वपदप्रैषैः स्वधिष्णयगाः ॥

मूच्यते हि—‘होतायक्षदसोयजयोस्तु स्थान आगूर्वपदकारौ यत्र
कच प्रैषेण यजेद्’ इति, ‘तेन तेनैव प्रेषितः प्रेषितः स स यथाप्रैषं
यजति’ इति च ॥

॥ प्राणमेव तद् यजमाने दधति ॥

तत् तत्र ॥

॥ चत्वार ऋतुभिरिति यजन्ति ॥

* मधुमाधवादय ऋतुदेवा यत्रयन्ते त एते ऋतुयाजाः । पा०
सू० ७-१-८. † देवृषोऽनेऽग्नीद् व च प्र च । ‘षड्ढो षो नेऽग्नीद् व च प्र च’
इति गोविन्दस्वायी. ‘ऋतुना सोमं पिबत्वाते षड्ढो यजन्ति । दान्दमः कृत्वसृचो लोपः’
इति भट्टभास्करः. ‡ आ० श्रौ० सू० ५-४-५, ५-८-४.

प्रेषिता ऋतुभिश्चेति चत्वारो * हो च पो च ने ।

अच्छेति च यजन्त्यागूर्वपट्प्रैषैः स्वधिष्यगाः ॥

॥ अपानमेव तद् यजमाने दधति । द्विर्ऋतुनेत्युपरिष्ठात् † ॥

ऋतुनेति प्रेषितो द्वावध्वर्युयजमानकौ ।

यजन्तीत्यनुवृत्तं च नम्यते यजतस्त्विति ॥

स्वयं षष्ठे पार्ष्टिके द्विर्होतान्यत्रानयोर्यजेत् ।

सूयते हि -- * 'होताध्वर्युगृहपतिभ्यां होतरेतयजंत्युक्तः' 'स्वयं षष्ठे पृष्ठ्याहनि' इति ॥

॥ व्यानमेव तद् यजमाने दधति ॥

अत्र धत्त इति त्वर्थो दधतीत्यस्य गृह्यताम् ॥

॥ स वा अयं प्राणस्त्रेधा विहितः प्राणोऽपानो व्यान इति ॥

विहितः क्लृप्तः ॥

॥ तद्यद्वतुन—ऋतुभिर्ऋतुनेति यजन्ति प्राणानां सन्तल्यै ॥

* होतृपोतृनं गृह्यावाका. 'चत्वार ऋत्विजो माश्र्वर्णिकाः' इति गोविन्दस्वामी. 'ऋतुभिः सोमं पिबत्वात् पुनर्यजन्ति । पूर्ववत् सुचो लोपः । ततो विभक्तिव्यत्ययेन जस् । यद्वा, प्रत्यभ्यावृत्तिः अन्योऽन्यो यष्टा भवात् इष्टक्रियाभेदात् । तत्राभ्यावृत्तिभेदाभिन्नचतुर्ऋकपद-संबन्धनश्चत्वार उच्यन्ते । एवं पाठ्यत्रापि द्रष्टव्यम्' इति भट्टभास्करः. † तथाच तै० सं० — 'ऋतुना प्रेष्येति पट्कृन्त याद् पट् वा ऋतव ऋतूनेव प्रीणाति ऋतुभिरिति चतुश्चतुष्पद एव पशून् प्रीणाति द्विः पुनर्ऋतुनाह द्विपद एव प्रीणाति' इति ६-५-३. अनेनैव क्रमेण मैत्रावरुणं प्रत्यध्वर्योः प्रेष आपस्तम्बेन दर्शितः—'ऋतुना प्रेष्येति त्रिष्वधेष्वध्वर्युः संप्रेष्यत्येवं प्रतिप्रस्थाता । पात्रयोर्मुखे पर्यावृत्यतुभः प्रेष्येति द्वयोरध्वर्युरेवं प्रतिप्रस्थाता पुनः पर्यावृत्यतुना प्रेष्येति सत्तुर्ध्वर्युरेवं प्रतिप्रस्थाता' इति १२-१६-१७, १८, १९. 'ऋतुना सोमं पिबत्वात् पुनरपि द्विजन्तः । अत्र द्विरिति सूचप्रयोगान् पूर्वत्रापि कृत्वसुजयो वक्ष्यन्त इति सम्यग' इति भट्टभास्करः. आ० आ० सू० ५-८-५, ६.

यजन्तीति यत् प्राणानां सन्तत्यै तत् स्यात्* । 'ऋत्यकः' इति
इत्थप्रकृतिभावौ ॥

व्याचष्टे—

॥ प्राणानामव्यवच्छेदाय । प्राणा वा ऋतुमाज्जाः ॥

तत्र,

॥ नर्तुयाजानामनुवषट्कुर्यात् ॥

नात्र 'ऋत्यकः' ॥

॥ असंस्थिता वा ऋतव एकैक एव ॥

नित्याः खल्वृतवः सर्वे स्थिता नाशविवर्जिताः* ॥

॥ यद्वतुयाजानामनुवषट्कुर्यादमंस्थितानृतून् संस्थापयेत् ॥
यत् यदि ॥

॥ संस्था वा एषा यदनुवषट्कारः ॥

यत् यः ॥

॥ य एनं तत्र ब्रूयादमंस्थितानृतून् समतिष्ठिषत् । दुःषमं
न विव्रयतीति शश्वत् तथा स्यात् ॥

दुःषमं व्याकुलम् ॥

॥ तस्मान्नर्तुयाजानामनुवषट्कुर्यात् ॥

नात्र 'ऋत्यकः' ॥

पञ्चमः खण्डः ।

१. 'संस्थिता नाशवाज्जिताः' य. पाठः. त. 'व्याकुलत्वम्' क. ख. पाठः.

* 'प्रथममृतुनात यजन प्राणस्य सन्तत्यै । तत ऋतु(भिः ऋतुने)ति द्वाभ्यां
यजनं प्राणप्रवृत्तेरपानव्यानयोराप सन्तत्य भवान् इति भट्टभास्करः. पा० सू०
६-१-१२८. 'दुःषमं विषमम्' इति गोविन्दस्वामी 'रोगदारिद्र्यादिरूपं विषमं
किञ्चिदस्वास्थ्यम्' इति सायणः. 'दुःषमम्' इति भट्टभास्करपाठः. तथान तथाख्या—
'समायाः सेवेत्सस्य दुःखं. यजानां यनाशदुःखं दुःखं दिव कुत भवति' इति.

द्विदेवत्यान् भक्षयित्वाथोपहूय त्विळामथ ।
अवान्तरेळां प्राश्य स्वं होनायाच्चममं ततः ॥

इत्याह—

॥ *प्राणा वै द्विदेवत्याः पशव इळा ॥

† भूम्यामिळायां पशवो वर्तन्ते पोषसंयुताः ॥

ततश्च,

॥ द्विदेवत्यान् भक्षयित्वेळामुपह्वयते ॥

‡ इळानिगदं ब्रूयात् ॥

॥ पशवो वा इळा पशूनेव तदुपह्वयते ॥

तत् तत्र^१ ॥

॥ पशून् यजमाने दधाति ।

तदाहुः ॥

ब्रह्मवादिनो विचारमिति शेषः ॥

१. 'संयुताः द्विदेवत्यान्' य इ. पाठः. २. 'तत्र व्याचष्टे । पशून्' क.
ख. पाठः.

* 'प्राणा वा एते यद् द्विदेवत्याः पशव इळा यदिडां पूर्वा द्विदेवत्येभ्य उपह्वयेत पशुभिः प्राणानन्तर्दधीत प्रमायुकः स्याद् द्विदेवत्यान् भक्षयित्वेळामुपह्वयते प्राणानेवात्मन् धित्वा पशूनुपह्वयते' इति तै० सं० ६-४-९. † 'इळा इत्यन्ननाम तद्वेतुतया पशव इळा' इति गोविन्दस्वामी. 'इळादेवता च 'गौर्वा अस्यै शरीरम्' (तै० सं० १-७-२) इति श्रुतेः पशुरूपा' इति सायणः. ‡ इळानिगदश्च आ० श्रौ० सूत्रे (१-७-७) प्रतिपादितो द्रष्टव्यः.

॥ अवान्तरेळा पूर्वा प्राश्नीयात् होतृचमसं भक्षयेत् इति ॥
विचारे प्लुतौ ॥

सिद्धान्तयति—

॥ अवान्तरेळामेव पूर्वा प्राश्नीयादथ होतृचमसं भक्षयेत्* ॥

ननु भक्षयः प्रधानत्वात् पूर्वं सोमोऽत उच्यते—

॥ यद्वाव द्विदेवत्यान् पूर्वान् भक्षयति तेनास्य सोमपीथः
पूर्वो भक्षितो भवति ॥

पीथः पिबतेः कर्मणि कथन् । पाने व्याप्तः ।

भक्षितैस्तु द्विदेवत्यैः पूर्वं सोमोऽत्र भक्षितः ॥

निगमयति—

॥ तस्मादवान्तरेळामेव पूर्वा प्राश्नीयात् । अथ होतृचमसं
भक्षयेत् । तदुभयतोऽन्नाद्यं परिगृह्णाति सोमपीथाभ्याम् ॥

द्विदेवत्यस्वचमसभक्षाभ्यामावृता त्विळा ॥

एतच्च,

॥ अन्नाद्यस्य परिगृहीत्यै ॥

स्यात् ॥

१. 'व्याप्यः' क. ख. पाठः. २. 'चमससोमाभ्या' य. ड. पाठः.

* 'अवान्तरेळा प्राश्नाचम्य होतृचमसं भक्षयेदन्वयं उपहृत्यस्वेत्युक्त्वा' इति
आ० श्रौ० सू० ५०६-१४.

किञ्च,

॥ प्राणा वै द्विदेवत्या आत्मा होतृचमसः ॥

ततः किं,

॥ द्विदेवत्यानां संस्रवान् होतृचमसे समवनयति ॥

संस्रवाः बिन्दवः । अवनयो निधानम् ॥

॥ आत्मन्येव तद्धोता प्राणान् समवनयते ॥

तत् तेन बिन्दुनिधानेन ॥

॥ सर्वायुः सर्वायुत्वाय सर्वमायुरेति य एवं वेद ॥

*उक्तार्थानि ।

षष्ठः खण्डः ।

तूष्णींशमं विधित्सुः सन्नितिहामं ब्रवीत्यथ—

॥ देवा वै यदेव यज्ञेऽकुर्वन्स्तदसुरा अकुर्वन् ॥

वै पुरा ॥

॥ ते ममावद्वीर्या एवासन्न व्यावर्तन्त ॥

समावत् तुल्यमित्यर्थः समादावतुषा पदम् ।

अन्योन्यापेक्षयाधिक्यमुभयेषां न चाभवत् ॥

व्यावृत्तिर्गुणयोगेन श्रेष्ठता सर्वमम्मता ॥

॥ ततो वै देवा एतं तूष्णींशंसमपश्यंस्तमेषामसुरा

नान्ववायन् ॥

एषां देवानाम् । तूष्णींशंसम्* । अन्ववायो ज्ञानम् । न ज्ञातवन्तः ॥

कथं,

॥ तूष्णींसारो वा एष यत् तूष्णींशंसः ॥

सारो ध्वन्युत्कर्षः ॥

उपांशुशंसनीयत्वात् सोऽसुरैर्न श्रुतोऽभवत् ।

यत् यः ॥

॥ देवा वै यं यमेव वज्रमसुरेभ्य उदयच्छंस्तं

तमेषामसुराः प्रत्यबुध्यन्त ॥

बुधिरनुदात्तेद् दिवादिः । वज्रं शस्त्रम् । तं तं प्रति परिहारं ज्ञातवन्तः ॥

॥ ततो वै देवा एतं तूष्णींशंसं वज्रमपश्यन् ॥

तूष्णींशंसं वज्ररूपं च कुत्रानवलान् सुराः ॥

॥ तमेभ्य उदयच्छन् ॥

एभ्य इमानसुरान् हन्तुम् । वज्रीभूतम् । उद्यम उत्क्षेपः । † इषुगमि—
इति छः ॥

* ‘भूरग्निज्योतिरिति त्रिपदस्तूष्णींशंसः पट्पदो वा’ इति गोविन्दस्वामी.
† पा० सू० ७-३-७७.

॥ तमेषामसुरा न प्रत्यबुध्यन्त ॥

एषां देवानाम् । तं क्षिप्तं वज्रभूततूष्णींशंसं प्रति परिहारं न
ज्ञातवन्तः ॥

॥ तमेभ्यः प्राहरन् ॥

प्रहार उपरिक्षेपः ॥

॥ तेनैमानप्रतिबुद्धेनाघ्नन् ॥

अप्रतिबुद्धेनानवगतस्वभावेन । तेन तूष्णींशंसवज्रेण । एनानसुरा-
नघ्नन् ॥

हनो लङ्चुपधालोपो *हो इन्तेरिति हश्च घः ॥

॥ ततो वै देवा अभवन् । परासुराः । भवत्यात्मना परास्य
द्विषन् पाप्मा भ्रातृव्यो भवति य एवं वेद ॥

उक्तार्थानि ॥

॥ ते वै देवा विजितिनो मन्यमाना यज्ञमतन्वत ॥

विजयो विजितं भावे क्तः । †अत इनेः शस् । आत्मनः ॥

॥ तमेषामसुरा अभ्यायन् यज्ञवेशसमेषां करिष्याम इति ॥

उक्तार्थम् ॥

१. 'विजितिः' घ. ङ. पाठः.

ततो देवाः,

॥ तान् समन्तमेवोदारान् परियत्तानुदपश्यन् ॥

तानसुरान् । समन्तं समन्तात् सर्वत एव । 'उदारान्, आरा शस्त्रम्
उत्क्षिप्तशस्त्रान् । 'परियत्तानतिसन्नद्धान् । 'उदपश्यन् ससाध्वसं
दृष्टवन्तः ॥

दृष्ट्वा च,

॥ तेऽब्रुवन् ॥

कथं,

॥ संस्थापयामेसं यज्ञम् ॥

समाप्तं कर्वाम ॥

केन भावेन,

॥ यज्ञं नोऽसुरा मा वधिषुरिति ॥

§ 'माङि लुङ्' । 'लुङि च' इति वधादेशः ॥

॥ तथेति ॥

निश्चित्य,

॥ तं तूष्णींशंसं संस्थापयन् ॥

स्थापेर्ष्यन्ताल्लुङि अण्ण समस्थापयन् ॥

* 'उदतान्' इति सोमवन्दनस्य अन्तर्गतम् । 'समन्तमन्निधानान्',
‡ 'उदङ्मुखाः सन्तो दृष्टवन्तः' इति सायण । पा० सू० ३-३-१७५ ॥ पा०
सू० २-४-४३. § 'संस्थापयन्' । अटभ वदछान्दस । यद्वा पञ्चमोऽयं लकारः ।
संस्थापयेयुः इति' इति भट्टभास्करः.

क कमित्याह

॥ भूरग्निज्योतिर्ज्योतिरग्निरित्याज्यप्रउगे* संस्थापयन् ।
इन्द्रो ज्योतिर्भुवो ज्योतिरिन्द्र इति निष्केवल्यमरुत्वतीये
संस्थापयन् । सूर्यो ज्यातिर्ज्योतिः स्वस्सूर्य इति वैश्वदेवाग्नि-
मारुते संस्थापयंस्तमेवं तूष्णींशंसे संस्थापयंस्तमेवं तूष्णींशंसे
संस्थाप्य तेनारिष्टेनोद्वचमदुवच ॥

तेन शस्त्रषट्कसारभूतपदत्रिकेन । अरिष्टेनाहिसितेन । उद्वचं
समाप्तिमाश्नुवत प्राप्तवन्तः ॥

स्पष्टयति —

॥ स तदा वाच यज्ञः संतिष्ठते यदा होता तूष्णींशंसं
शंसति† ॥

सन्तिष्ठते समाप्तिं याति । † 'अपवप्रविभ्यः स्थः' इति तड् ॥

अथ होतुर्निन्दनादौ परिहारं ब्रवीति ह —

॥ स य एनं शस्ते तूष्णींशंस उप वा वदेदनु वा व्याहरेत्
तं ब्रूयात् ॥

* आज्यप्रउगे नाम होतुः प्रातस्सवनिके शस्त्रे । निष्केवल्यमरुत्वतीये माध्यन्दिन-
सवनिके । वैश्वदेवाग्निमारुते तृतायनवनिके, † तूष्णींशंसंशस्त्रशंसनप्रकारश्चा-
श्वलायनेन दर्शितः — 'सुमत्पद्वग्दे पिनामातरिश्वाच्छिश्वा पदाधादच्छिद्रोक्था कवयः शंसन्
सोमो विश्ववित्रीथानिनेषद् बृहस्पतिरुक्थामदानि शंसिपद्वागायुर्विश्वायुर्विश्वमायुः क इदं
शंसिष्यति स इदं शंसिष्यतीति जपित्वानभिहिक्क्य शोसावोमित्युच्चैराहूय तूष्णींशंसं शंसे-
दुपांशु सप्रणवमसन्तन्वन् । एष आहावः प्रातःसवने शस्त्रादिषु' इति श्रौ० सू०
५-९-१, २. ॥ पा० सू० १-३-२२.

निन्दा तूषवदेरर्थ आक्रोशोऽनुह्वस्तथा ।

स प्रसिद्धः परापवादनिर्गतो यः* । एनं होतारम् । तं निन्दक-
माक्रोष्टारं वा ब्रूयाद्धोता ॥

कथम्,

॥ †एष एवैतामार्तिमारिष्यति प्रातर्वाव वयमद्येमं शस्ते
तूष्णींशंसं संस्थापयामः । तं यथा गृहानितं कर्मणानुसमिया-
देवमेवैनमिदमनुसमिम इति ॥

‡आर्तिर्दुःखम् । आ सम्यक् । अरिष्यति । §‘क्रुद्धनोः स्ये’ ।
गमिष्यति । एष निन्दाक्रोशकरः । कुतः । प्रातः प्रातस्सवने वाव खलु
संस्थापयामः । लुङो लट् । समाप्तमकार्षम् ॥

समाप्तं चेदनुष्ठानं किमतः परमुच्यते ।

तं यथेत्यादि । गृहान् इतं प्राप्तम् । अनुसमियान् परिपूजयेत् ।
कर्मणा भोजनादिकेन । एवमेव एनं यज्ञम् अनु श्रद्धया समिमः कुर्मः
‡इदम् इदानीम् । आर्तिशब्दलोपः ॥

एवं होत्रोक्ते सति,

॥ स ह वाव तामार्तिमृच्छति य एवं विद्वान् संशस्ते
तूष्णींशंसं उप वा वदत्यनु वा व्याहरति ॥

१. ‘चेदमनुष्ठानं तं यथेत्यादि’ घ ड. पाठः.

* ‘यो जनो यज्ञप्रयोगविन्मन्यः’ इति भट्टभास्करः. † वक्तव्यमन्त्र-
स्वरूपमिदमेवेति गोविन्दस्वामी । तथाच तद्व्याख्या - ‘स य एनं शस्ते तूष्णींशंसं इत्येव-
मादर्शन्त्यस्यापरा व्याख्या । तं ब्रूयान्मन्त्रं, कोऽसौ मन्त्र इत्याह—एष एवैतामित्यादिः
इदमनुसमिमः इत्यन्तः’ इति. ‡ ‘आर्तिं विनाशम्’ इति सायणः. ‘क्षतिम्’ इति
भट्टभास्करः. § पा० सू० ७-२-७०. ¶ ‘इदं तूष्णींशंसानुष्ठानम्’ इति सायणः.

य एवं विद्वांसं होतारमुपवदति वा अनुव्याहरति वा ॥

निगमयति—

॥ तस्मादेवं विद्वान् संशस्ते तूष्णींशंसे नोपवदेन्नानुव्याहरेत् ॥

न च निन्देन्न चाक्रोशेद् विद्वांसं हौत्रकारिणम् ।

नामरूपगोत्रविद्यागतिपारुष्यकीर्तनैः^१ ॥

सप्तमः खण्डः ।

तूष्णींशंसं पुनः स्तौति चक्षुरादिकवर्णनैः—

॥ चक्षूंषि वा एतानि सवनानां यत् तूष्णींशंसः ॥

यत् यः^२ ॥

कथं,

॥ भूरग्निज्योतिर्ज्योतिरग्निरिति प्रातस्सवनस्य चक्षुषी ।
इन्द्रो ज्योतिर्भुवो ज्योतिरिन्द्र इति माध्यंदिनस्य सवनस्य
चक्षुषी । सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः स्वः सूर्य इति तृतीयसवनस्य
चक्षुषी ॥

अग्नीन्द्रमूर्ययोगित्वात् क्रमाज्ज्योतिःश्रुतिद्वयात् ।

नेत्रत्वमेषां सवनत्रयस्यापीह कथ्यते ॥

ततश्च,

॥ चक्षुष्मद्भिः सवनै राध्नोति चक्षुष्मद्भिः सवनैः स्वर्गं लोकमेति
य एवं वेद ॥

सः ।

फलं ज्ञातृगतं कर्तुर्दण्डापूपिकया भवेत् ॥

किञ्च,

॥ चक्षुर्वा एतद् यज्ञस्थ यत् तूष्णींशंसः ॥

यत् यः ॥

तत्र,

॥ एका सती व्याहृतिर्द्वेधोच्यते ॥

अर्थाभिधानाभेदेऽस्त प्रतिलोमानुलोमता ।

अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निरित्यादित्रितये खलु ॥

व्याहृतिः शब्दः^१ ॥

॥ तस्मादेकं सच्चक्षुर्द्वेधा ॥

तथाहि नेत्रेन्द्रियं तु द्विगोळं ह्येकमुच्यते^२ ॥

१. 'व्याहृतिशब्दः' व. ड पाठः.

* 'ननु सवनानां चक्षुश्चक्षुर्व्यतिरेकेण यज्ञचक्षुश्च नाम न किञ्चिदस्ति । तच्चोक्तमेव, तत् किमिति यज्ञचक्षुश्च न तूष्णींशंसः स्तूयते इत्याह—एका सतीत्यादि । एकैव सती तूष्णींशंसप्राशस्त्यव्याहृतिः द्वेधा द्विप्रकारं सवनविषयतया यज्ञविषयतया च गुणातिशय-प्रतिपादनार्थमुच्यते' इति भट्टभास्करः. † 'यद्यपि भूरित्येवैव व्याहृतिस्तथापि तद्योगादग्निर्ज्योतिरित्यपि पदद्वयं व्याहृतित्वेनोच्यते' इति मायणः. ‡ 'यस्मादेवं चक्षुः स्थानीयस्तूष्णींशंसो द्वेधा व्याहृतोऽभवत्, तस्माच्चक्षुरेकमेव सद् द्वेधा भवति । अन्तरेकं सद् बहिर्द्वेधा भवति' इति भट्टभास्करः.

किञ्च ,

॥ मूलं वा एतद् यज्ञस्य यत् तूष्णींशंसः ॥

यत् यः ॥

तत्र होता ,

॥ यं कामयेतानायतनवान् स्यादिति नास्य यज्ञे
तूष्णींशंसं शंसेत् ॥

अस्य यमिति च यष्टिनिर्देशः । आयतनं प्रतिष्ठा ॥

तथासति सः ,

॥ उन्मूलमेव तद् यज्ञं पराभवन्तमनु पराभवति ॥

तत् तत्र पराभवन्तं नश्यन्तम् । उन्मूलमुद्धृतमूलम् । अनु ॥

॥ तद् वा आहुः ॥

उ खलु । तत् तत्र ॥

॥ शंसेदेवापिवै तद्वत्विजेऽहितं यद्धोता तूष्णींशंसं
न शंसति ॥

*अपिवै खल्वित्यर्थः । अहितं नदशंसनम् ॥

—
* अपिवा एतदिति छेदः सायणमते । तथाचाह—‘अपिवेति पूर्वोक्तापेक्षया
पक्षान्तरोपन्यासार्यः’ इति, । ‘तत् खलु ऋत्विजेऽप्यहितम् अनर्थकरं स्यात् न
यजमानायैवाहितं भवति । तस्माद् यजमानस्यानायतनत्वं कामयमानोऽप्यात्मनोऽनर्थ-
परिहारार्थं शंसेदेव । यजमानस्यानायतनत्वाय यत्नान्तरं कर्तव्यमिति भावः’ इति भट्टभास्करः,
‘ऋत्विजे होत्रेऽप्यहितं त्रोट यज्ञे दाक्षिणात्या अलाभात्’ इति सायणः.

कुतः,

॥ ऋत्विजि हि सर्वो यज्ञः प्रतिष्ठितो यज्ञे यजमानः ॥

प्रतिष्ठित इत्येव ॥

॥ तस्माच्छंस्तव्यः शंस्तव्यः ॥

इडभावश्छान्दसः । शंसितव्यः । द्विरुक्तिरुक्तार्था* ॥

अष्टमः खण्डः ।

इति षड्युरुशिष्यविरचितायां महिदामैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
मुखप्रदायां नवमोऽध्यायः^१ ॥

अथ दशमोऽध्यायः ।

तूष्णींशंसनिवित्सूक्तेराज्यं^२ शस्त्रं त्रिपर्वकम् ।

तूष्णींशंसः पूर्वमुक्तो निवित्सूक्ते ब्रवीत्यथ—

॥ ब्रह्म वा आहावः ॥

आहाव इति शौसावोमित्यस्याख्येति वै विदुः ।

‘शौसावोमित्याह्वयत’ इति खल्वत्र वक्ष्यते[‡] ॥

ब्रह्म ब्राह्मणजातिः स्यात् तुल्यत्वं चादियोगतः ॥

१. ‘इति ब्राह्मणव्याख्यायां नवमोऽध्यायः’, २. ‘सूक्तैराद्यं’ घ. ड. पाठः,

* page 44. † ‘तदुक्तं संप्रदायविद्भिः’ इत्यवतारिकापुरस्सरं पद्यखण्डोऽयमुद्धृतः
सायणेन. ‡ ऐ० ब्रा० १२-१.

॥ क्षत्रं निवित्* ॥

द्वितीयत्वसाम्यात् ॥

॥ विट् सूक्तम्† ॥

तृतीयत्वसाम्यात् । विड् वैश्यजातिः ॥

तूष्णींशंस उपांशुत्वादुक्तत्वाद् गर्भितस्त्विह‡ ॥

॥ आह्वयतेऽथ निविदं दधाति‡ । ब्रह्मण्येव तत्

क्षत्रमनुनियुनक्ति ॥

राजजातिं विप्रजातौ संगतां निदधाति तत् ॥

॥ निविदं शस्त्वा सूक्तं शंसति ॥

ततः किं,

॥ क्षत्रं वै निविद् विट् सूक्तम् । क्षत्र एव

तद् विशमनुनियुनक्ति ॥

वैश्यजातिं राजजातौ सङ्गतां निदधाति तत् ।

ऽस्वराद्यन्तोपसृष्टात् तड् व्यत्ययान्न युजेरिह ॥

अथ काम्यमाह—

॥ यं कामयेत क्षत्रेणैनं व्यर्धयानीति मध्य एतस्यै निविदः

सूक्तं शंसेत् ॥

१. 'उपांशुत्वादसत्त्वाद् गर्भितस्त्विह' क. ख. पाठः.

* अग्निर्देवेद्ध इति द्वादशपदा निवित्. † प्र वो देवायेति सप्तर्चं सूक्तम्.

‡ 'प्रथममाह्वयते शस्त्रादौ । अथ निविदं दधाति । यद्यपि तूष्णींशंसोऽप्याहावादनन्तरं शस्यते तथाप्याहावनिवित्सूक्तानामेवात्र पौर्वापर्यमुच्यते वर्णत्रयसंस्तुतत्वात्' इति गोविन्दस्वामी. § पा० सू० वा० १-३-६४.

यं यजमानं होतैवमिच्छेद्—एनं क्षत्रेण *विश्लिष्टं करवाणीति,
तदा सः । डसो डे ।

निविदोऽस्याः पदानां वै मध्ये शंसेत्तु सूक्तकम् ॥

॥ क्षत्रं वै निविद् विट् सूक्तम् । क्षत्रेणैवैनं तद् व्यर्धयति ॥

तथा,

॥ यं कामयेत विशैनं व्यर्धयानीति मध्य एतस्य
सूक्तस्य निविदं शंसेत् । क्षत्रं वै निविद् विट् सूक्तम् । विशैवैनं
तद् व्यर्धयति ॥

विशा वैश्यजात्या ॥

॥ यमु कामयेत सर्वमेवास्य यथापूर्वमृजु क्लृप्तं स्यादिति ॥

†ऋजु साधु क्लृप्तं सङ्गतम् । ‡उ पुनः । अस्य यष्टुः ॥

तदा,

॥ आह्वयेताथ निविदं दध्यादथ सूक्तं शंसेत् सो
सर्वस्य क्लृप्तिः ॥

§सा उ खलु सर्वस्य यष्टुः क्लृप्तिः प्रकाशः ॥

१. 'सर्वस्य क्लृप्तिः' घ ड पाठः.

* 'व्यूढं वियुक्तं विरोधिनम्' इति सायणः. 'ऋद्धिहानिं प्रापयानि' इति
भट्टभास्करः. † 'ऋजु क्लृप्तम् अञ्जसा क्लृप्तं यथोपचरक्लृप्तम्' इति गोविन्दस्वामी.
'ऋज्वा अयत्नेनैव विध्यनतिक्रमेण वा' इति भट्टभास्करः. ‡ 'पूर्वोक्तस्य द्वेष्यस्य
यजमानस्य व्यावृत्त्यर्थं उशब्दः' इति सायणः. § 'सा क्लृप्तिर्भवति । उ इत्यनर्थकम् ।
यद्वा सो इत्येकं पदं तस्यापि स एवार्थः' इति गोविन्दस्वामी.

अथास्यां निविदीतिहासमाह—

॥ प्रजापतिर्वा इदमेक एवाग्र आस ॥

इदं जगत् सर्वमग्रे प्रजापतिरभूत् पुरा ॥

॥ सोऽकामयत् ॥

कथं,

॥ प्रजायेय ॥

प्रजातः स्याम् । लिङ् *‘ज्ञाजनोर्जा’ । †‘इदोऽत्’ ॥

व्याचष्टे—

॥ भूयान् स्यामिति ॥

ईयसुनि ‡‘बहोर्लोपो भू च—’ ॥

॥ स तपोऽतप्यत् ॥

§नियमेषु तपश्शब्दः । तपिरार्जने । शपः †इयन् ॥ अतपत्
आर्जितवान् ॥

॥ स वाचमयच्छत् ॥

वाग्यमनं कृतवान् ॥

॥ स संवत्सरस्य परस्ताद् व्याहरद् द्वादशकृत्वः ॥

अब्दादूर्ध्वं द्वादश वारान् वाचमुक्तवान् ॥

॥ द्वादशपदा वा एषा निवित् ॥

* पा० सू० ७३ ७९. † पा० सू० ३-४-१०६. ‡ पा० सू०
६-४-१५८. त तथाचापस्तन्वधर्मसूत्रं ‘नियमेषु तपश्शब्दः’ इति. प्र० १.
पट० २. सू० १.

ततः किम्,

॥ एतां वाव तां निविदं व्याहरत् । तां सर्वाणि
भूतान्यन्वसृज्यन्त ॥

तां निविदमनु तेनासृज्यन्त । भूतानि सृष्टानि ॥
उक्त्वा तु निविदं देवो जगत् सर्वं ससर्ज ह ॥

॥ तदेतदृषिः पश्यन्नभ्यनूवाच ॥

*ऋषिर्मन्त्रस्तदृशी वा ॥

॥ †स पूर्वया निविदा कव्यतायोरिमाः प्रजा
अजनयन्मनूनामिति ॥

स प्रजापतिः पूर्वया आदिकालप्रवृत्तया निविदा ‡कव्यता क्रान्त-
दर्शिन्या । आयोरायुष्मतीः, मनुप्सकारयोर्लोपः । शसो ङसिः ।
इमाः स्थावरजङ्गमात्मिकाः प्रजाः अजनयदुत्पादितवान् । मनूनां मनुष्य-
जातीनाम् । उपभोगार्थमिति शेषः ॥

॥ तद्यदेतां पुरस्तात् सूक्तस्य निविदं दधाति प्रजात्यै ॥

दधाति यत् प्रजात्यै तत् स्यात् ॥

॥ प्रजायते प्रजया पशुभिर्य एवं वेद ॥

सः ॥

प्रथमः खण्डः ।

•

* 'कुत्स ऋषिः' इति गोविन्दस्वामिसायणौ. † ऋक्सं० १-७-३-२.
‡ 'कव्यता कवित्वं शब्दस्रष्टृत्वमायोरामतवान् प्राप्तवानित्यर्थः । तत् ऊर्ध्वं मनूनां
वैवस्वतादीनां सम्बन्धिनीरिमा ब्राह्मणक्षत्रियादिरूपाः प्रजा अजनयत्' इति सायणः.

*अथ सूर्याग्निवातेषु पदानां तु त्रिकं त्रिकम् ।

क्रमेण योजयन्नेतां निविदं संप्रशंसति—

॥ अग्निर्देवेद्ध इति शंसति ॥

होतेति शेषः । आहुहि—

“निविदो द्वादशाद्येष्टौ षोडशिन्युत्तमा स्थिता ।

अग्निष्टोमे दशैताश्च होत्रा वाच्या न चेतरैः ॥”

इति । अर्थस्तु—इष्टौ दर्शपूर्णमासयोराद्या निविद् ‘देवेद्धो मन्विद्ध’ इति चतुर्दशपदा । उत्तमां ‘अस्य मदे जरित’ रित्येका । आज्ये मरुत्वतीये निष्केषल्ये चेति तिस्रः । वैश्वदेवे चतस्रः । आग्निमारुते तिस्रः । इति निविदो द्वादश[†] । आसां च वक्ता होतैवेति ॥

व्याचष्टे—

॥ असौ वा अग्निर्देवेद्धः ॥

असौ सूर्यः । *अग्निः, आगन्ता सर्वकार्यार्थम् । § ‘अगेर्निर्नलोपश्च’ ।
† देवैरिन्द्राद्यैः इद्धो दीप्तः ॥

* ‘अत्र चत्वारः पर्यायाः । एकैकस्मिन् पर्याये तिस्रस्तिस्रो देवताः । क्षियन्तरिक्षयुस्थानामग्निर्वायुः सूर्य इति । इह तु सूर्योऽग्निर्वायुरिति क्रमः’ इति गोविन्दस्वामी. ‘अत्र चत्वारः पर्यायाः । तत्रैकैकस्मिन् पर्याये तिस्रस्तिस्रो निविदस्तिस्रश्च देवता युष्टयिव्यन्तरिक्षस्थाः सूर्याग्निवायवः प्रतिपर्यायमावर्तन्ते । तत्रादशशब्दो भूलोकवर्तिसूर्यविषयो द्रष्टव्यः । एतच्छब्दोऽपि तत्पर्यायः । इदंशब्दस्तु भूलोकवर्ति-
वह्निविषयो भूलोकविषयश्च । वाय्वन्तरिक्षे तु स्वशब्देनैवोच्येते सर्वत्र ब्राह्मणेन इति द्रष्टव्यम्’ इति भट्टभास्करः. † अत्र च आश्वलायनश्रौते १-३-६; ५-९-१२; ५-१४-२०; ५-१५-२२; ५-१८-७, ८, ६-२-१० सूत्राणि द्रष्टव्यानि. ‡ ‘अग्निशब्दो योगादादित्ये वर्तते । अग्निः सर्वदा गच्छत्यादित्यः अतोऽग्निरादित्य उच्यते’ इति गोविन्दस्वामी.
§ उणादिसू० ४-५१. ¶ ‘देवैः प्राणैर्देवनशीलैर्वा रश्मिभिः’ इति भट्टभास्करः.

तदाह—

॥ एतं हि देवा इन्धते ॥

इन्धेः * ‘श्रान्नलोपः’ † ‘शसोरलोपः’ । दीपयन्ति ॥

॥ एतमेव तदेतस्मिँल्लोक आयातयति ॥

एतस्मिन् ब्रुलोके वर्तमानम् ‡आयातयति सम्यक् प्रशंसति ॥

॥ अग्निर्मन्विद्ध इति शंसति । अयं वा अग्निर्मन्विद्धः ॥

मनवो मनुष्याः ॥

तदाह—

॥ इम हि मनुष्या इन्धते । अग्निमेव तदस्मिँल्लोक
आयातयति ॥

अस्मिन् भ्रूलोके ॥

॥ अग्निः सुषमिदिति शंसति । वायुर्वा अग्निः सुषमित् ॥

सुषमिद् इति व्याचष्टे—

॥ वायुर्हि स्वयमात्मानं समिन्धे स्वयमिदं सर्वं
यदिदं किञ्च ॥

वायुः प्रकाशयति हि स्वात्मानं जगता सह ।

§इदं सर्वमिति व्याचष्टे—यदिदं किञ्चेति ॥

* पा० सू० ६-४-२३ † पा० सू० ६-४-१११. ‡ ‘आयातयति आनयति’ इति गोविन्दस्वामी ‘प्रजारक्षणार्थं सर्वतो यजमानं करोति’ इति भट्टभास्करः. ‘आदित्यरूपं प्रकाशम् आयातयति प्रसारयति’ इति सायणः. § ‘स्वयमिदं सर्वमित्यादि । यदिदं परिदृश्यमानं स्थावरजङ्गमं वा किञ्चिदपि इदं खलु सर्वमपि स्वप्रकाशाधीनात्मलाभं यदि प्रकाशते ततः सर्वं स्यात् । अप्रकाशमानमसदेव । स्वयमित्यस्यार्थे सुशब्दः । आहुश्च — आत्मलाभे च भावानां करणापेक्षिता भवेत् । लब्धात्मना स्वकार्येषु प्रवृत्तिः स्वयमेव तु ॥ इति’ इति भट्टभास्करः.

॥ वायुमेव तदन्तरिक्षलोक आयातयति ॥

व्यक्तम् ॥

॥ होता देववृत इति शंसति । असौ वै होता देववृतः* ॥

कथम् ,

॥ एष हि सर्वतो देवैर्वृतः ॥

सेवितः ॥

॥ एतमेव तदेतस्मिँल्लोक आयातयति ।

होता मनुवृत इति शंसति । अयं वा अग्निर्होता मनुवृतः ॥

कथम् ,

॥ अयं हि सर्वतो मनुष्यैर्वृतः† । अग्निमेव तदस्मिँल्लोक आयातयति ।

प्रणीर्यज्ञानामिति शंसति । वायुर्वै प्रणीर्यज्ञानाम् ॥

प्रकर्षेण नयतीति प्रणीः‡ ॥

कथं,

॥ †यदा हि प्राणित्यथ यज्ञोऽथामिहोत्रम् ॥

१. 'प्रणीः ॥ यदा' घ ङ पाठः.

* 'असौ खलु सूर्यो होता रसानामादाता देवै रग्निमिवैर्वृतः' इति भट्टभास्करः.
'स्वोदयास्तमयान्यां सायंप्रातर्होमनिमित्तत्वेन होता स वै युल्लोके वर्तमानत्वाद् देवैर्वृतः'
इति सायणः. 'होता हवनयोगाद् देवैः सर्वदा वृत आदित्यः' इति गोविन्दस्वामी.
† 'वैश्वानरो वा एष आत्मन्यन्तर्वसति इति श्रुतेः सर्वदा मनुष्यैः परिवृतः' इति
गोविन्दस्वामी. ‡ 'यदाहीत्यादि । यदा खलु वायुः प्राणिति प्राणयति जनान् ।
अन्तर्णीतण्यर्थोऽनितिर्द्रष्टव्यः । यद्वा, यदा प्राणिति बलवान् भवति तदा खल्वयं
प्रणीर्भवति । अधुना प्रकृत्यर्थ एवानितिर्द्रष्टव्यः' इति भट्टभास्करः.

अथ तदा । ‘श्वस प्राणने’ । ‘अन च’ । ‘रुदादिभ्यः सार्वधातुके’
इति तिप् इट् । † ‘अनितेः’ इति णत्वम् ॥

॥ वायुमेव तदन्तरिक्षलोक आयातयति ।
रथीरध्वराणामिति शंसति । असौ वै रथीरध्वराणाम् ॥
‡ मत्वर्थ ईकारः । रथारूढो रथीः ॥

कथम्,

॥ एष हि यथैतच्चरति रथीरिव^१ ॥

एतत् ङिलुक्, एतस्मिँल्लोके^२ § । इव एव । यथा रथीश्चरति
एष तथा ॥

॥ एतमेव तदेतस्मिँल्लोक आयातयति ।
अतूर्तो होतेति शंसति । अयं वा अभिरतूर्तो होता ॥
¶ अतूर्तः अर्हिसितः । तुर्वतेः क्तः । § ‘राल्लोपः’ ॥

व्याचष्टे—

॥ इमं ह न कश्चन तिर्यश्चं तरति ॥
तिर्यश्चं तु तिरश्चीनज्वालामालासमाकुलम् ।
इमं लोके कश्चिदपि न तरत्यभिहन्ति वै ॥

१. ‘रथीरिव । ङिलुक्’, २. ‘एतस्मिन् काले’ घ. ड. पाठः.

* पा० सू० ७-२-७६. † पा० सू० ८-४-१९. ‡ पा० सू० वा० ५-२-१०९.
‘रथीः रेफश्छान्दसः’ इति गोविन्दस्वामी. § ‘एतद् गन्तव्यस्थानं प्रति’ इति सायणः.
¶ ‘अतूर्तः अतिक्रमितुमशक्यः’ इति भट्टभास्करः. ‘केनाप्यतीर्णः’ इति सायणः.
‘तरणायोगादतूर्तत्वम्’ इति गोविन्दस्वामी. § पा० सू० ६-४-२१.

॥ अग्निमेव तदस्मिँल्लोक आयातयति ।

तूर्णिर्हव्यवाळिति शंसति । वायुर्वै तूर्णिर्हव्यवाट् ॥

तूर्णिः क्षिप्रगामी । हव्यवाट् * 'वहश्च' इति ण्विः । हविर्वाही ॥

कथं,

॥ वायुर्हीदं सर्वं सद्यस्तरति यदिदं किञ्च ॥

तरति अतिक्रामति । सद्यः समान एवाहनि । इति तूर्णित्वम् ॥

॥ वायुर्देवेभ्यो हव्यं वहति ॥

वायुना प्रेरितो ह्यग्निरितोऽमुं प्रापयेद्धविः ।

इति हव्यवाट्त्वम् ॥

॥ वायुमेव तदन्तरिक्षलोक आयातयति ।

आ देवो देवान् वक्षदिति शंसति । असौ वै देवो देवानावहति ॥

उद्यन् सूर्यस्तथास्त्वं यन् यज्ञादीनां प्रवर्तकः† ।

आवक्षदावहेत् ॥

॥ एतमेव तदेतस्मिँल्लोक आयातयति ।

यक्षदग्निर्देवो देवानिति शंसति ।

अयं वा अग्निर्देवो देवान् यजति ॥

अग्निर्होता हि देवानां मानुषस्तदधिष्ठितः ॥

॥ अग्निमेव तदस्मिँल्लोक आयातयति ॥

* पा० सू० ३-२-६४ † 'मूर्यः खलु देवो दीप्यमानः सन् देवान् यष्टव्यान् यज्ञेष्ववहति आगमयति । सूर्य उदिते सवनानामारम्भात्' इति भट्टभास्करः.

॥ सो अध्वरा करति जातवेदा इति शंसति । वायुर्वै
जातवेदाः ॥

*विदिः कृत्वर्थः ॥

॥ वायुर्हीदं सर्वं करोति यदिदं किञ्च ॥

वायुः सदा जगत् सर्वं चेष्टायुक्तं करोति वै ॥

॥ वायुमेव तदन्तरिक्षलोक आयातयति ॥

इत्थं सूर्याग्निवायूंस्त्रीनाश्रित्य निविदीरिता ॥

द्वितीयः खण्डः ।

अथाज्यसूक्त आद्यायां^१ विग्रहं त्वाद्यपादयोः ।

तृतीयान्तिमयोश्चैक्यं रोचयन् प्रव्रवीति ह—

॥ † प्र वो देवायामय इत्यनुष्टुभः प्रथमे पदे विहरति ॥

‡ प्रेत्यानुष्टुभसप्तर्चप्रथमायास्तु ये पदे ।

विहरेत् ते पृथक् कुर्यात् ततो द्वे श्लेषयेत् पदे ॥

अवसाय त्वनुच्छवस्य वचनं विह्वोच्यते ॥

॥ तस्मात् ऋरू विहरति ॥

स्त्री सम्भोगपरा हृष्टाधःशयाना रतार्थिने ।

ऊरू पृथक् करोतीह तस्मादर्थस्तथात्विति ॥

§ ‘या न ऊरू उशती’ति सूर्यामृक्तेऽध्यगीष्महि ॥

१. ‘सूक्तस्याद्यायाम्’ घ ड. पाठः

* ‘जातवेदाः जातधनः धनानामुत्पत्तिहेतुः’ इति भट्टभास्करः. ‘उच्छवासनिःश्वास-
प्रदानेन जातं प्राणिनं वेदयति जीवनयुक्तत्वेन ज्ञापयति’ इति सायणः. † ऋक्सं०
३-१-१३-१. ‡ ‘प्र वः सप्त ऋषभस्त्वानुष्टुभम्’ इति सर्वानुकमणी म० ३ सू० १३.
§ ऋक्सं० ८-३-२७-२.

॥ समस्यत्युत्तरे पदे ॥

तृतीयं च चतुर्थं च पदे सङ्गमयेदुभे ॥

॥ तस्मात् पुमानूरु समस्यति ॥

पुमान् शयान उपरि स्वावूरु श्लेषयत्यपि ।

* 'न सेशे यस्य रम्बते' † 'न सेशे यस्य रोमशम्' ॥

‡ 'कपृन्नरः कपृथमुदि'ति तिस्रोऽध्यगीष्महि ॥

॥ तन्मिथुनम् ॥

तत् पृथक्त्वैक्ययुगलं स्त्रीपुंसयुगलं खलु ॥

॥ मिथुनमेव तदुक्थमुखे करोति ॥

तत् तेन । उक्थमुखे शस्त्रादौ ॥

॥ प्रजात्यै प्रजायते प्रजया पशुभिर्य एवं वेद ॥

सः ॥

पुनः स्तौति—

॥ प्र वो देवायान्नय इत्येवानुष्टुभः प्रथमे पदे विहरति ॥

§ एव पुनः ॥

॥ वज्रमेव तत् परोवरीयांसं करोति ॥

तत् तेन वज्रं शस्त्रम् उत्तरोत्तरस्थूलम् ॥

* ऋक्सं० ८-४-४-१. † ऋक्सं० ८-४-४-२. ‡ ऋक्सं० ८-५-१९-६.

§ 'इत्येवानुष्टुभ इति योऽयमेवकारः स पूर्वस्यैवानुवादः नतु नूतनविधिरिति ज्ञापनार्थः' इति सायणः 'उक्त एव शसनविशेषे वर्णकान्तरं क्रियते इति प्रदर्शयितुमेवकारः' इति भट्टभास्करः.

॥ समस्यत्येवोत्तरे पदे ॥

एव पुनः ॥

॥ आरम्भणतो वै वज्रस्याणिमा ॥

*आदावणुत्वं वज्रस्य शङ्कुकादेर्हि' दृश्यते ॥

॥ अथो दण्डस्य ॥

आरम्भणतोऽणिमेत्येव ॥

॥ अथो परशोः ॥

पूर्ववत् ॥

अणुशब्दादिमनिचा॥ टिलोपेनाणिमा पुमान् ॥

॥ वज्रमेव तत् प्रहरति द्विपते आतृव्याय वधं योऽस्य
स्तृत्यस्तस्मै स्तर्तवै ॥

†उक्तार्थम् ॥

तृतीयः खण्डः ।

१. 'शङ्कुकादौ हि' य इ पाठः.

* 'आरम्भणतो वै वज्रस्याणिमाथो दण्डस्याथो परशोः । एतदुक्तं भवति—वज्र-
स्यादिरणीयान् ततः स्थूलं मध्यम् । ततोऽपि स्थूलमन्तम्' इति गोविन्दस्वामी. 'वज्रस्य
खल्वारम्भणे आरम्भे हस्तग्रहणप्रदेशेऽणिमा अणुत्वं भवति । अथो अनन्तरं दण्डभागस्या-
न्योऽणिमा पूर्वस्मादूनो भवति । अथो तदनन्तरं च परशोः आस्यप्रदेशस्यान्यो-
ऽणिमा ततोऽप्यूनो भवति । यदा चाणिमा उपर्युपरि क्षीयते तदा चोपर्युपरि वारिमा
भवति वज्रस्य' इति भट्टभास्करः. 'वज्रशब्देन खट्वादिरूपमायुधमभिधीयते । दण्डशब्देन
गदा विवक्षिता । परशुरपि तथाविधः । यथा अयं त्रिविधो वज्रः, एवमिदमपि सूक्तम्'
इति सायणः. † पा० सू० ५-१-१२२. ‡ pages 202 & 203.

अथाग्नीध्रीयवासादिसङ्ख्यै ग्राह कथां शुभाम्—

॥ देवासुरा वा एषु लोकेषु समयतन्त ॥

*उक्तार्थम् ॥

॥ ते वै देवाः सद एवायतनमकुर्वत ॥

सदःप्रदेशं रक्षार्थस्थानं चक्रुः पुरा सुराः ॥

॥ तान् सदसोऽजयन् ॥

आद्रावयन् सदोदेशात् सुरांस्तानसुरा अपि ॥

॥ त आग्नीध्रं सम्प्रापद्यन्त ॥

सदसो द्राविता देवा आग्नीध्रियं समाश्रिताः ॥

॥ ते ततो न पराजयन्त ॥

ततः आग्नीध्रियात् । पराजयः प्रच्युतिः ॥

॥ तस्मादाग्नीध्र उपवसन्ति न सदसि ॥

अतस्त्यक्त्वा सदः सर्व आग्नीध्रिये वसन्ति हि ॥

॥ आग्नीध्रे ह्यधारयन्त ॥

हि यस्मात् ।

*अग्नीधः शरणे रण् भत्वं चत्याग्नीध्रनिर्वचः ॥

* page 93 † 'आग्नीध्र एतां रात्रिमृत्विजो वसन्ति' इति आप० श्रौ० सू० ११-२१-१३. ‡ पा० सू० वा० ४-३-१२० 'प्रयाजादिप्रदानेनाग्नेरिन्धका देवा ध्रियन्तेऽस्मिन्नित्याग्नीध्रम् । घञर्थे कविधानमित्यधिकरणे कः । इन्धेः क्तिप् अग्नीध्रमेवाग्नीध्रः स्वाधिकोऽण् । वर्णव्यत्ययेन वाकारस्य दीर्घत्वम् । तदिदानीमाग्नीध्रस्याग्नीध्रत्वम् । अग्नीधः शरणे रण् भत्वं चेत्येतदनाश्रित्यैवमुक्तम्' इति मट्टभास्करः.

॥ यदामीध्रेऽधारयन्त तदामीधस्यामीधत्वम्^१ ॥

किञ्च,

॥ तेषां वै देवानामसुराः सदस्यानमीन् निर्वापयांचक्रुः ॥

सदसि भवान् धिष्ण्यानमीन् ।

वापेरां णिचि शान्त्यर्थात् पुक् कृञ्चानुप्रयुज्यते* ।

अशमयन् ॥

॥ ते देवा आमीध्रादेव सदस्यानमीन् विहरन्त[†] ॥

सदस्यादिषु दैत्यैर्वै नाशितेषु ततः सुराः ।

आमीध्राद् व्यहरन्नमीन् हृवो लङ्यण् न तङ् वितः ॥

॥ तैरसुररक्षांस्यपाम्नत ॥

तैरामीध्रात् प्रणीतैः ॥

॥ तथैवैतद् यजमाना आमीध्रादेव सदस्यानमीन्
विहरन्ति ॥

एतदेतर्हि ॥

॥ असुररक्षांस्येव तदपाम्नते ॥

तत् तैः । झेर्झ ॥

१. 'आमीध्रत्वम् । तेषाम्' व. ड पाठः.

* पा० सू० ३-१-४०. 'देवा वै यज्ञं पराजयन्त तमामीध्रात् पुनरप्राजयन्नेतद्वै यज्ञस्यापराजितं यदामीध्रं यदामीध्राद् धिष्ण्यान् विहरन्ति यदेव यज्ञस्यापराजितं तत एवेनं पुनस्तनुते' इति तै० सं० ६-३-१.

अथ स्तोत्रवाचिनमाज्यशब्दं निराह—

॥ ते वै प्रातराज्यैरेवाजयन्त आयन् ॥

ते देवाः प्रातः प्रातःसवने । * ‘पञ्चदशान्याज्यानि’, चत्वारीति सामविदां प्रसिद्धैः । आ साधु । जयन्तः वशीकुर्वन्तः । आयन्नागच्छन् ॥

॥ यदाज्यैरेवाजयन्त आयंस्तदाज्यानामाज्यत्वम् ॥

क्षेपणार्थादजेराज्यमञ्जेर्वा निर्बुवन्ति यत् ।

तन्न सुष्ठु जयार्थत्वादाङ्पूर्वाज्जेर्निरूप्यताम् ॥

इति भावः ॥

सदःप्रवेशे पश्चात्त्वमच्छावाकस्य चाह ह—

॥ तासां वै होत्राणामायतीनामाजयन्तीनामच्छा-
वाकीयाहीयत ॥

तासां सदःप्रवेशित्वेन प्रसिद्धानां †होत्राणामृत्विजां मध्ये ।
अच्छावाकीया । §‘होत्राभ्यश्छः’ स्वार्थे । अच्छावाको नाम होत्रको
दुर्बलत्वादहीयत च्युतवान् । कर्तरि यक् ॥

* ताण्ड्यब्रा० २०-३-१. बहिष्पवमानसूक्तादनन्तरम् ‘अम आयाहि’
(उत्तरऋक् १-४) इत्यारभ्य गीयमानानि सूक्तान्याज्यस्तोत्राणि । तत्र प्रातःसवने चत्वारि ।
माध्यन्दिनसवने पञ्च । तृतीयसवने षट् इति पञ्चदश. † ‘आङ्पूर्वाज्यतेरजतेर्वा ण्यन्ताद्’
इति गोविन्दस्वामी. ‡ ‘वषट्कर्तारो होत्रादयो होत्राः । देवात्मानो होत्राः, मनुष्यात्मानो
होत्रका इति केचित्’ इति भट्टभास्करः. ‘होत्रका यद्यपि पुरुषास्तथापि तदीय-
तनुविवक्षया तासामित्यादिस्त्रीलिङ्गनिर्देशः । यास्तन्वः पूर्वमसुरानपाप्मत तासामेव
होत्राणां होत्रकतनूनाम्, अच्छावाकीया अच्छावाकसम्बन्धिनी तनूः’ इति सायणः.
§ पा० सू० ५-१-१३५.

॥ तस्यामिन्द्राग्नी अध्यास्ताम् ॥

अभूतां स्थापकौ तस्या इन्द्राग्नी नाम देवते ।

अधि सम्यक् । उंसो डि ॥

कथं तयोः स्थापकत्वं नान्येषामत उच्यते —

॥ इन्द्राग्नी वै देवानामोजिष्ठौ बलिष्ठौ सहिष्ठौ
सत्तमौ पारयिष्णुतमौ ॥

†ओजो दीप्तिर्वलं वीर्यं प्रसह्यकरणं सहः ।

गाम्भीर्यं सत् पारयिष्णुरूपक्रान्तसमाप्तिकृत् ॥

टिलोप इष्टानि तमप् पारेर्णेच्छन्दसीष्णुचि‡ ॥

॥ तस्मादैन्द्राग्निमच्छावाकः प्रातस्सवने शंसति ॥

तस्मात् तथाहि । इन्द्राग्निदेवत्यं शस्त्रम् । §‘इन्द्राग्नी आगतम्’
इत्यादि सूत्रितम्॥ ॥

॥ इन्द्राग्नी हि तस्यामध्यास्ताम्§ ॥

हि यस्मात् ॥

* ‘अधिशीङ्स्थासा कर्मत्यास्तेः सकर्मकत्वादस्यानुपादानाच्च द्वितीयार्थे सप्तमी द्रष्टव्या । इन्द्राग्नी हि तस्यामित्यत्रायेवमेव’ इति गोविन्दस्वामी, ‘तस्यां तन्वाम्’ इति सायणः. † ‘ओजिष्ठौ अतिशयेन देहबलवन्तौ बलिष्ठौ अतिशयेन बुद्धिबलवन्तौ सत्तमौ अतिशयेन समीचीनमनी’ इति भट्टभास्करः. ‡ ओजःशब्देन बाहुवीर्यमभिप्रेतं, सहःशब्देन प्रसह्यकारित्वं नाम बलम् । बलशब्दः काकाक्षिनिरीक्षणवदुभयत्र संबध्यते । सत्तमौ अतिशयेन सन्तौ’ इति गोविन्दस्वामी. § पा० सू० ३-२-१३७. § ऋक्सं० ३-१-१०-१. ॥ आ० श्रौ० सू० ५-१०-२८. § ‘अध्यास्ताम् अध्यासाताम् । आसेर्व्यत्ययेन परस्मैपदम् अधिशीङ्स्थासामिति कर्मसंज्ञाभावश्च । यद्वा अस्तेर्लङ् । स्वामित्वेन भवनमधिभवनम् । इन्द्राग्नी खलु तस्यामधि स्वामित्वेनास्ता-मभवताम् । अधिरीश्वर इति कर्मप्रवचनीयत्वाद् यस्मादधिकमिति सप्तमी’ इति भट्टभास्करः.

॥ तस्माद्दु पुरस्तादन्ये होत्रकाः सदः प्रसर्पन्ति ।

पश्चाच्छावाकः ॥

प्रविशन्ति सदः पूर्वं हो पो नेऽग्नीद् ब्र च प्र षद् ।

पश्चादर्थे *‘पश्च पश्चा च च्छन्दसि’ निपातितौ ॥

॥ पश्चेव हि हीनोऽनु सञ्जिगमिषति ॥

मन्दो हीनः पूर्वगताननुगन्तुं किलेच्छति ।

†‘गमेरिद् परस्मैपदेषु’ ॥

॥ तस्माद्यो ब्राह्मणो बह्वृचो वीर्यवान् स्यात्

सोऽस्याच्छावाकीयां कुर्यात् ॥

‡बह्वृचश्चरणारूपायां वीर्यमुक्तिस्थपाटवम् ॥

॥ तेनैव साहीना भवति ॥

सा अच्छावाकीया । अहीना सुदृढा । तेन वीर्यवद्बह्वृचकर्तृ-
कत्वेन^१ ॥

चतुर्थः खण्डः ।

१ ‘बह्वृचवक्तृत्वेन’ घ. ङ. पाठः.

* पा० सू० ५-३-३३. † पा० सू० ७-२-५८. ‡ पा० सू० वा०
५-४-७४.

होतुः प्रथमशस्त्रं यदाज्यं तत् स्तोतुमाह ह—

॥ देवरथो वा एष यद्यज्ञः ॥

यत् यः ॥

रमन्तेऽत्र समारूढा *रमेः कथन् सुखदो रथः ।

देवार्थोऽयं तत्कृतो वा देववत् पूज्य एव वा ॥

॥ तस्यैतावन्तरौ रश्मी यदाज्यप्रउगे ॥

भवार्थेऽण्याद्यवृद्धिः स्यान्नान्तरौ मध्यवर्त्तिनौ† ।

यद्ये रश्मी तु रज्जू वै तस्य देवरथस्य ह ॥

॥ तद्यदाज्येन पवमानमनुशंसति प्रउगेणाज्यं

देवरथस्यैव तदन्तरौ रश्मी विहरत्यलोभाय ॥

तत् तत्र पवमानं वहिष्पवमानम् । आज्येन प्रथमशस्त्रेण अनुशंसति यत् । यच्च प्रउगेण द्वितीयशस्त्रेण होतुराज्यं नाम स्तोत्रमनुशंसति । विहरति तत् सङ्गृह्णाति । अलोभाय अनाकुलत्वाय ॥

॥ तामनुकृतिं मनुष्यरथस्यैवान्तरौ रश्मी विहरन्त्यलोभाय ॥

तां कृतिमनु लक्षीकृत्य । विहरन्ति । रथस्य परिचारकाः ॥

॥ नास्य देवरथो लुभ्यति न मनुष्यरथो य एवं वेद ॥

अस्य वेदितुः । देवरथो यज्ञः । लुभिर्दिवादिः । व्याकुलो न स्यात् ॥

॥ तदाहुः ॥

* उणादिसू० २-२. † 'अन्तरौ अन्तरङ्गौ प्रधानोपकरणत्वात् । यद्वा प्रेरकत्वादन्तरात्मस्थानीयौ' इति भट्टभास्करः.

चोद्यस्वरूपमाह —

॥ यथा वाव स्तोत्रमेवं शस्त्रम् ॥

*‘स्तुतमनु शंसति’ इति श्रुतेः ॥

ततः किम्,

॥ पावमानीषु सामगाः स्तुवत आग्नेयं होताज्यं शंसति
कथमस्य पावमान्योऽनुशस्ता भवन्तीति ॥

†अस्य अनेन । ‡‘प्र वो देवायामय’ इत्याग्नेयं सूक्तं शंसता कथमनुशस्ताः
§‘उपास्मै गायत’ ॥ ‘द्विष्टुतया’ §‘पवस्व’ इत्यृचः पवमानदेवताः स्युः ॥

परिहरति—

॥ यो वा अग्निः स पवमानः ॥

*पवमानः शुद्धिकारी सर्वस्याग्निर्हि शोधकः ॥

॥ तदप्येतद्विष्णोक्तमग्निर्ऋषिः पवमानः^५ इति । एवमु हास्या-
ग्नेयीभिरेव प्रतिपद्यमानस्य पावमान्योऽनुशस्ता भवन्ति^१ ॥

एवमुह एवञ्च सति । आग्नेयीभिः शसो भिम्[॥] । प्रतिपदिः शंसनार्थः ।
अग्निदेवत्याः शंसतानेन ॥

किञ्च,

॥ तदाहुर्यथा वाव स्तोत्रमेवं शस्त्रम् ॥

१. ‘भवन्तीति’ घ ड. पाठः.

* ऐ० ब्रा० २४-४. ‘स्तोत्रमग्रे शस्त्रात्’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१०-१.
† ‘अस्य होतुः’ इति सायणः. ‡ ऋक्सं० ३-१-१३-१. § ऋक्सं०
६-७-३६-१. ॥ ऋक्सं० ७-१-४१-३. § ऋक्सं० ७-२-७-१. ‡ ‘योऽयमग्निः
स एव पवमानो वायुः प्रीत्यातिशयेनैकत्वप्रतिभासात् । यद्वा शोधकत्वादग्निरेव पवमान इति
मन्त्रार्थः’ इति सायणः. ५ ऋक्सं० ७-२-१०-५. ॥ ‘अग्निदेवताकाभिः सूक्तगताभिः
ऋग्भिः’ इति सायणः.

ततः किं ,

॥ गायत्रीषु सामगाः स्तुवत आनुष्टुभं होताज्यं शंसति
कथमस्य गायत्र्योऽनुशस्ता भवन्तीति ॥

आनुष्टुभं प्रवः सप्त गायत्र्यश्चाप्युपा नव ।

आनुष्टुभमिति । 'उत्साद्यञ् । उक्तं हि —

“अनुष्टुबुष्णिक् त्रिष्टुप् च जगती पङ्क्तिरेव च ।

उत्सादित्वादजेभ्यः^१ स्याद्दीव्यतः प्रागणन्यतः ॥

उक्ताद्युत्कृतिपर्यन्तच्छन्दसस्सविशेषकात् ।

स्वार्थे तु सर्वतस्त्वण् स्यादिति शब्दविदो विदुः ॥ ” इति ॥

परिहरति—

॥ सम्पदेति ब्रूयात् ॥

चोदकान् प्रति ॥

कथं ,

॥ सप्तैता अनुष्टुभः ॥

† प्रवः सप्त ऋषभस्त्वानुष्टुभम्^१ इति हि सर्वानुक्रमणी ॥

॥ तास्त्रिः प्रथमया त्रिरुत्तमयैकादश भवन्ति ॥

सप्तसु चतुराधिक्यात् ॥

॥ विराड् याज्या द्वादशी ॥

विपरिणामेनानुष्टुबित्येव ।

१. 'उत्सादिः स्यादजेभ्यः' क. ख. पाठः

नन्वग्न इन्द्रश्चे^{*}त्येषा त्र्यधिकत्रिंशदक्षरा ।

कथमस्या अनुष्टुप्त्वमत उत्तरमुच्यते—

॥ नवा एकेनाक्षरेण छन्दांसि वियन्ति न द्वाभ्याम् ॥

द्वेकवर्णाधिकोनत्वे छन्दसो नान्यथा खलु ॥

॥ ताः षोडश गायत्र्यो भवन्ति ॥

ता द्वादशानुष्टुभः स्युर्गायत्र्यः षोडशैव हि ।

कथं स्यादेवमिति चेत् सम्पत्तिः^१ श्रूयतामियम् ।

प्रातिशाख्यनिदानादौ प्रोक्ता श्रुतिषु सम्मता ॥

“छन्दस्तुरीयेण समानसंख्या याश्छन्दसोऽन्यस्य भवन्त्यृचोऽन्याः ।

यावत्तुरीयं भवति स्वमासां तावत्य एता इतरा भवन्ति ॥”

इति प्रातिशाख्ये^२ ।

“यस्य कस्यचिच्छन्दसः सम्पदं कश्चिदिच्छति ।

चतुर्थं तस्य संख्याय तावतीराहरेद्वचः ॥

यदुतच्छन्द आहरेदन्यदन्यस्य सम्पदे ।

चतुर्थं तस्य संख्याय विद्यात्तास्तावतीर्कचः ॥”

इति छन्दोगनिदाने^३ ॥

“गायत्र्यादिच्छन्दसां सम्पदुक्तौ यत्तुच्छन्दः प्रेप्स्यते^४ येन तत्र ।

तुर्यान् वर्णान् प्रगणय्योभयत्र थगायत्र्यस्तोष्णिहश्चेति विद्यात् ॥

१. ‘संप्रति’ घ ड. पाठः. २. ‘प्रेच्यते’ क ख. पाठः.

* ऋक्सं० ३-१-२५-४. † पट० १८ वाराणस्यां मुद्रिते पुस्तके पथमिदं गलितम् ‡ निदानगतच्छन्दोविधितौ पट० २. ख० २.

द गायत्र्योऽनुष्टुभस्तो द चोष्णिक् थानुष्टुभश्चैवमेवा जगत्याः ।
 एवं कृत्वा द्वादशानुष्टुभः स्युर्गायत्र्यो वै पोळ्शेत्यादिसिद्धिः ॥
 महाव्रते बृहतीनां सहस्रं निष्केवल्ये सम्पदा प्राप्यते हि ।
 कश्छन्दसां योगमावेद धीर इति स्तुता मन्त्रतः सम्पदेशा ॥ ”

इति बृहद्देवताशेषे । अत्र च,

षट् त सप्त थ दाष्टौ तु संख्या कटपयादिना ।
 गायत्र्यः सप्तोष्णिहः षलित्याद्यर्थोऽत्र गृह्यताम् ॥

सूत्र्यते हि चतुर्थारण्यके* — ‘सप्त सप्त गायत्र्यः षट् षल्लुष्णिहो
 भवन्ति’ इति ॥

॥ एवमुहास्यानुष्टुब्भिरेव प्रतिपद्यमानस्य गायत्र्यो-
 ऽनुशस्ता भवन्ति ॥

पूर्ववत् ॥

॥ ‘अग्न इन्द्रश्च दाशुषो दुरोण इत्याग्नेन्द्रया यजति ॥

उत्तरपदवृद्धिर्नेन्द्रस्य परस्य† इति ॥

स्तौति—

॥ नवा एताविन्द्राग्नी सन्तौ व्यजयेतामाग्नेन्द्रौ §
 वा एतौ सन्तौ व्यजयेताम् ॥

¶ ‘विपराभ्यां जेः’ इति तड् । स्वार्थिकोऽण् ।

* ऐ० आ० ५-२-५. मुद्रितग्रन्थराल्या (Asiatic Society) पञ्चमारण्यक-
 मिदम्. † ऋक्सं० ३-१-२५-४ ‡ पा० सू० ७-३-२२. § अग्नीन्द्रावित्यपि
 पाठमाह भट्टभास्करः । तथाचाह—‘अग्नेन्द्रौ अग्निप्रधानौ अग्निपूर्वौ वा सन्तौ विजयिना-
 वभूताम् । आग्नेन्द्राविति क्वचित् पाठः । तत्र स्वार्थिकोऽण्’ इति. ¶ पा० सू० १-३-१९.

इन्द्रस्य प्राग्भवेनेन्द्र^१पूर्वत्वे नाभवज्जयः ।

जयोऽभूदग्निपूर्वत्वे क्रूरस्याग्नेर्हि दाहतः ॥

॥ तद्यदाग्नेन्द्रया यजति विजित्या एव ॥

यजति यत् तद् विजित्यै विजयाय स्यात् ॥

॥ सा विराट् त्रयस्त्रिंशदक्षरा भवति ॥

‘दशकास्त्रयो विराट् । एकादशका वा’ इति हि सर्वानुक्रमणी* ॥

॥ त्रयस्त्रिंशद्वै देवा अष्टौ वसव एकादश रुद्रा द्वादशा-
दित्याः प्रजापतिश्च वषट्कारश्च तत् प्रथम उक्थमुखे देवता
अक्षरभाजः करोति ॥

तत् तत्र ॥

॥ अक्षरमक्षरमेव तद् देवता अनुप्रपिबन्ति ॥

एकैकवर्णममृतसममास्वादयन्ति ताः ।

तत् ताः ॥

॥ देवपात्रेणैव तद्देवतास्तृप्यन्ति ॥

पात्रेण पिवतेः घृंस्तु[†] करणे पानहेतुना ।

तत् तेन याज्यानुवाक्येन तृप्तियुक्ता भवन्ति च ॥

॥ तदाहुः ॥

१. ‘प्राग्भवेनेन्द्र’ च. ड. पाठ .

* परि० ६-७, ८. † उणादिसू० ४-१६०.

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यथा वाव शस्त्रमेवं याज्या ॥

शस्त्रतद्याज्ययोः साम्यमुचितं हि श्रुतौ श्रुतम् ॥

ततः किम्,

॥ आग्नेयं होताज्यं शंसत्यथ कस्मादाग्नेन्द्रया यजतीति ॥

अथ तथा सति, केवलाग्निदेवत्या याज्या भवितुमर्हतीति भावः ॥

परिहरति—

॥ या वा आग्नेन्द्रयैन्द्राग्नी वै सा ॥

वै खलु । वै एव ।

नहि क्रमो वस्तुगतस्तदन्यत्वकृतौ क्षमः । इति भावः ॥

ततः किं,

॥ सेन्द्राग्नेमेतदुक्तम् ॥

शस्त्रमुक्तं तदिन्द्राग्निदेवतायुगलान्वितम् ।

‘आद्याष्टद्विज्योतिषवद् बहुव्रीहौ सहस्र्य सः’ ॥

नन्वाग्नेयमिदं सूक्तमत उत्तरमुच्यते—

॥ ग्रहेण तूष्णींशंसेन च ॥

सेन्द्राग्नेमित्येव ॥

१. ‘तथा सति न केवलाग्नि’ घ. ड. पाठः.

* संज्ञापूर्वकविधित्वान्न वृद्धिरिति भावः. † पा० सू० ६-३-७८.

कथम्,

॥ *इन्द्राग्नी आगतं सुतं गीर्भिर्नभो वरेण्यम् । अस्य
पातं धियेषितेत्यैन्द्राग्नमध्वर्युर्ग्रहं गृह्णाति† । भूरग्निज्योतिर्ज्योति-
रग्निरिन्द्रो ज्योतिर्भुवो ज्योतिरिन्द्रस्सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः स्वः सूर्य
इति होता तूष्णींशंसं शंसति ॥

ततश्च,

॥ तद्यथैव शस्त्रमेवं याज्या ॥

तत् तेन , ऐन्द्राग्नत्वेन । एवं तथा ॥

पञ्चमः खण्डः ।

पराङ्मुखे समासीने त्वध्वर्यो जप उच्यते‡ ।
फलित्वरूपसम्पत्त्यै निषेकादि च वर्ण्यते—

॥ होतृजपं जपति ॥

सुमदित्यादिमन्त्रस्य नाम होतृजपस्त्विति ॥

॥ रेतस्तत् सिञ्चति ॥

तत् तेन ॥

॥ उपांशु जपति ॥

वर्णाभिव्यक्तिरहितमुच्चारणमुपांशु वै ॥

* इक्र० ३-१-११-१. † 'अध्वर्युरैन्द्राग्नं गृह्णाति । इन्द्राग्नी आगतं
सुतमिति ग्रहणसादनौ' इति आप० श्रौ० सू० १२-२७-८. ‡ 'पराङ्ध्वर्यावावृत्ते
सुमत्पद्वग्दे पिता मातरिश्वाच्छिद्रा पदा धाच्छिद्रोक्था कवयः शंसन् । सोमो विश्ववित्रीथा
निनेषद् बृहस्पतिरुक्थामदानि शंसिपद् वागायुर्विश्वायुर्विश्वमायुः क इदं शंसिष्यति स इदं
शंसिष्यतीति जपित्वानभिहिकृत्य शोसावोमित्युच्चैराहूय' इति आ० श्रौ० सू० ५-९-१.

॥ उपांश्विव वै रेतसः मिक्तिः ॥

इव एव ।

योनौ हि रेतसः सेकः^१ कियते गुप्तेव तु ॥

॥ पुराहावाज्जपति ॥

कुत एवं ,

॥ यद्वै किञ्चोर्ध्वमाहावाच्छस्त्रस्यैव तत् ॥

किञ्च किञ्चित् ।

आहावस्योपरिष्ठाच्चेज्जपः शस्त्राङ्गतां व्रजेत् ॥

॥ पराञ्चं चतुष्पद्यासीनमभ्याह्वयते ॥

सैषा चतुष्पदी भूम्यां यदा हस्तौ च पादवत् ।

निहितौ तु तयासीनमध्वर्युं प्रति चाह्वयेत् ॥

एतच्च युक्तमित्याह—

॥ तस्मात् पराञ्चो भूत्वा चतुष्पादो रेतः सिञ्चन्ति ॥

तस्मात् तथाहि । चतुष्पादः पशवः । पराञ्चः अनभिमुखाः ॥

आहावादनन्तरमध्वर्युः ,

॥ सम्यग् द्विपाद् भवति ॥

सम्यगभिमुखः । द्विपात् हस्तौ भूम्या आदत्ते ॥

॥ तस्मात् सम्यञ्चो भूत्वा द्विपादो रेतः सिञ्चन्ति ॥

द्विपादः मनुष्याः । सम्यञ्चोऽभिमुखाः । अञ्चतौ 'समः समि'^{*} ॥

१. 'रेतस्संसेकः' घ. ड. पाठः.

* पा० सू० ६-३-९३.

॥ पिता मातरिश्वेत्याह ॥

जपैकदेशम् ॥

अत्र,

॥ प्राणो वै पिता प्राणो मातरिश्वा प्राणो रेतः* ॥

ततः किं,

॥ रेतस्तत् सिञ्चति ॥

तत् तत्र ॥

॥ अच्छिद्रा पदा धा इति ॥

धादित्युच्चार्ये धा इति छान्दसः ॥

अत्र,

॥ रेतो वा अच्छिद्रम् ॥

कुतः,

॥ अतो ह्यच्छिद्रः सम्भवति ॥

अतः प्राणरूपाद् रेतसः । अच्छिद्रः पूर्णाङ्गः ॥

॥ अच्छिद्रोक्था कवयः शंसन्निति ॥

अत्र,

॥ ये वा अनूचानास्ते कवयः ॥

अनूचानाः सर्ववेदपाठार्थज्ञानसंयुताः ॥

---

* 'रेतश्च प्राणः प्राणयुक्तस्यैव रेतसो जननहेतुत्वात् । अत एवारण्यके समान्नास्यते — 'यद्वा ऋते प्राणादितः सिच्येत पूयेन संभवेत्' (ऐ० आ० ३-२-२) इति सायणः.

॥ त इदमच्छिद्रं रेतः प्रजनयन्नित्येव तदाह ॥

ते कवयः कान्तदर्शनाः । जनयन् । लोटो लङ्घ्यण । जनयतु ॥

रेतः सुतार्थं कवीनां प्रसादादिह वै भवेत् ।

इति भावः ॥

सोमो विश्वविज्जीथा निनेषद् बृहस्पतिरुक्थामदानि
शंसिषदिति ॥

व्याचष्टे—

॥ ब्रह्म वै बृहस्पतिः । क्षत्रं सोमः ॥

विप्रो बृहस्पतिः प्रोक्तः सोमः क्षत्रिय ईरितः* ।

अंशान्वयाद्धि सोमस्य क्षत्रत्वमिति वै विदुः ॥

“इन्द्रात् प्रभुत्वं ज्वलनात् प्रतापं कौर्यं यमात् सोमत एव सौम्यम् ।

सत्त्वस्थिती रामजनार्दनाभ्यामादाय राज्ञां क्रियते शरीरम् ॥”

इति श्रीविष्णुधर्मो भवति ॥

॥ स्तुतशस्त्राणि नीथानि चोक्थामदानि च ॥

नीथानीति स्तोत्रमुक्तं शस्त्रमुक्थामदेति च ॥

एवञ्च,

॥ दैवेन चैवैतद् ब्रह्मणा प्रसूतो दैवेन च क्षत्रेणोक्थानि
शंसति ॥

एतदेतर्हि प्रसूतः अनुज्ञातः । उक्थानि शस्त्राणि ॥

* सोमस्य क्षत्रियत्वं ‘तच्छ्रेयोरुपमत्यसृजत क्षत्रं यान्येतानि देवत्रा क्षत्राणि
‘इन्द्रो वरुणः सोमो रुद्रः पर्जन्यो यमो मृत्युरीशानः’ इति शतपथब्राह्मणे (१४-४-२-२३)
बृहदारण्यकोपनिषदि (१-४ ११) चास्मानम् । अध्या० ३३ ओ० ५.

कस्मादेवम् ,

॥ एतौ ह वा अस्य सर्वस्य प्रसवस्येशाते यदिदं किञ्च ॥

प्रसवस्य । कर्मणि ओरप् । अनुज्ञातव्यस्य । अस्य सर्वस्येति
व्याचष्टे— यदिदं किञ्चेति । एतौ विप्रराजानौ । ईशाते ईश्वरौ
भवतः ॥

तदनुज्ञा च प्रार्थ्येत्याह —

॥ तद्यदेताभ्यामप्रसूतः करोत्यकृतं तत् ॥

तत् तत्र । एताभ्यां विप्रराजभ्याम् । यत्कर्म करोति । अप्रसूतः
अननुज्ञातः । अकृतं करणानर्हं तत् ॥

ततः किम् ,

॥ अकृतमकरिति वै निन्दन्ति ॥

अकः अकार्षीः ॥

॥ कृतमस्य कृतं भवति नास्याकृतं कृतं भवति
य एवं वेद ॥

अस्यानेन वेदित्रा ॥

कृतं कर्तव्यमेव स्यान्नेवाकृत्यं कृतं भवेत् ॥

॥ वागायुर्विश्वायुर्विश्वमायुरित्याह ॥

व्याचष्टे —

॥ प्राणो वा आयुः । प्राणो रेतो वाग् योनिः ॥

शताब्दरूपमायुश्च प्राणस्थित्येह वै भवेत् ।

† प्राणकार्यश्च रेतो वाग् योनिः संश्लेषकारिणी ॥

‡ ‘वाचा मित्राणि संदधती’ति खल्वध्यगीष्महि ॥

॥ योनिं तदुपसन्धाय रेतः सिञ्चति ॥

§ उपसन्धाय विवृत्य । तत् तत्र ॥

॥ क इदं शंसिष्यति स इदं शंसिष्यतीत्याह ॥

अत्र,

॥ ‘प्रजापतिर्वै कः ॥

ततश्च,

॥ प्रजापतिः प्रजनयिष्यतीत्येव तदाह ॥

शंसनस्य प्रजापतिहेतुत्वात् ॥

षष्ठः खण्डः ।

* ‘आयुःशब्देन प्राण एव विवक्ष्यते ‘यायद्धर्वास्मिञ्छरारे प्राणो वसति तावदायुः’ (कौषी० उ० ३-२) इति श्रुतेः’ इति सायणः, † ‘प्राणो रेतः प्राणनहेतुत्वात् । योनिरेव वाक् सर्वार्थानां विकल्पमूलत्वात्’ इति भट्टभास्करः, ‡ ऐ० आ० ३-१-६, § ‘उपसन्धानमुपसंश्लेषः’ इति भट्टभास्करः, ‘योनिपुपसन्धाय गर्भस्थानमभिलक्ष्य’ इति सायणः, ‘शस्त्रस्य योनिभूतां वाचमुपसन्धाय मन्त्रेण रेतोभूतं यजमानं सिञ्चति’ इति गोविन्दस्वामी, ¶ ‘को ह वै नाम प्रजापतिः’ इति तै० ब्रा० २-२-१०.

गुणाः केचिदथोच्यन्ते तूष्णींशंसे निविद्यपि—

॥ आहूय तूष्णींशंसं शंसति ॥
शोसावो पूर्वमुक्त्वाथ भूरग्रीत्यादिकं वदेत्* ॥

॥ रेतस्तत् सिक्तं विकरोति ॥
यद्रेतः सिक्तमग्रे तद् गर्भस्थाने प्रवेशयेत् ।
गर्भाशयप्रवेशस्तु विपूर्वेण कृञोच्यते† ॥

॥ सिक्तिर्वा अग्रेऽथ विकृतिः ॥
योनौ प्राग्रेतसः सेकः प्राप्तिर्गर्भाशये नतः ॥
॥ उपांशु तूष्णींशंसं शंसति । उपांश्चिव वै रेतसः सिक्तिः ॥
इव एव ॥

॥ तिर इव तूष्णींशंसं शंसति ॥
तिरः जपात् किञ्चिदुच्चैः ॥

॥ तिर इव वै रेतांसि विक्रियन्ते ॥
ओर्यकि लट्(?) । विकुर्वन्ति ।
रेतांसि मातुरुदरे' किञ्चिदुच्छनयन्ति वै ॥

किञ्च ,

॥ षट्पदं तूष्णींशंसं शंसति ॥

१. 'लट् । रेतांसि', २. 'मातुरुदरं' घ. ड. पाठः.

* 'शोसावोमित्युच्चैराहूय तूष्णींशंसं शंसेदुपांशु सप्रणवमसन्तन्वन्' इति आ०
श्रौ० सू० ५-९-१. † 'देहत्वेन परिणामो विकारः' इति भट्टभास्करः.

ज्योतिश्शब्दैरग्रभूतैरवमाने पदानि षट् ।

सूत्र्यते हि—*‘यद्यु वे षट्पदः पूर्वैर्ज्योतिश्शब्दैरग्रेऽवस्येद्’ इति ॥

॥ षड्विधो वै पुरुषः ॥

लोमानि त्वङ्मांसमस्थि मिरा मज्जेति षड्विधाः ॥

॥ षळङ्गः ॥

पुरुष इत्येव ।

†पाणिपादमुखघ्राणनेत्रश्रोत्रैः षळङ्गता ॥

॥ आत्मानमेव तत् षड्विधं षळङ्गं विकरोति ॥

जननार्हं तु वृद्धत्वं विकार इह कथ्यते ॥

॥ तूष्णींशंसं शस्त्वा पुरोरुचं शंसति ॥

तूष्णींशंसं तु शंसित्वा शंमेन्निविदमत्र च ।

प्राक् सूक्ताद्रोचनादेषा पुरोरुक् प्रोच्यते निवित् ॥

॥ रेतस्तद्विकृतं प्रजनयति ॥

तत् तत्र रेतो विकृतं प्रवृद्धं तु प्रकाशयेत्† ॥

॥ विकृतिर्वा अग्रेऽथ जातिः । उच्चैः पुरोरुचं शंसति§ ॥

निवित् पुरोरुक् ॥

* आ० श्रौ० सू० ५-९-११ । ‘षडङ्गक इति यथा ब्राह्मणान्तरे षोढा विहितो वै पुरुष आत्मा च शिरश्चत्वार्यङ्गानि’ इति (तै० स० ५-६-९) । आत्मा मध्यमः कायः शिर उपरिभागः द्वौ पाणी द्वौ पादौ इति केचिदाहुः । आत्मा कायः स च पञ्चविधः । मध्यकायो द्वे पार्श्वे पृष्ठं कुक्षिः इति । एवं पञ्चविध आत्मा च शिरश्च इति पुरुषः षड्विधः । तस्याङ्गानि षड् द्वे पाणी द्वौ पादौ द्वौ च स्तनौ, † ‘विकृतं कललीभूतं प्रजनयति प्रजात्वेन परिणमयति’ इति नटभास्करः, § ‘उच्चैर्निविदं यथानिशान्तमग्निर्देवेद्भ इति’ इति आ० श्रौ० सू० ५-९-१२.

॥ उच्चैरेवैनं तत् प्रजनयति* ॥

तत् तम् । एनं यजमानम् ॥

॥ द्वादशपदां पुरोरुचं शंसति ॥

पदद्वादशकोपेता ह्यग्निर्देवादिका निवित् ॥

॥ द्वादश वै मासाः संवत्सरः संवत्सरः प्रजापतिः सः ॥

यस्तु संवत्सरो नाम स प्रजानां हि रक्षकः ॥

कुतः,

॥ अस्य सर्वस्य प्रजनयिता सः ॥

अब्दायत्तं हि जगतः सर्वस्यास्य प्रवर्तनम् ॥

॥ योऽस्य सर्वस्य प्रजनयिता स एवैनं तत् प्रजया
पशुभिः प्रजनयति ॥

ततश्च,

॥ प्रजात्यै प्रजायते प्रजया पशुभिर्य एवं वेद ।

जातवेदस्यां पुरोरुचं शंसति जातवेदोन्यङ्गाम्† ॥

न्यङ्गं चिह्नम् । 'सो अध्वरा करति जातवेदा' इति' ॥

॥ तदाहुः ॥

१. 'इति जातवेदशब्दे अवाम् । तदाहुः' क. ख पाठः.

* 'उच्छ्रितगुणेन देहेन विशिष्टं प्रजनयति' इति भट्टभास्करः. 'उत्पादनकाले प्रसववेदनया तन्मातोच्चैर्ध्वनिं करोति । तदिदमुच्चैः प्रजनयतीत्युच्यते' इति सायणः.

† 'जातवेदो(न्य ?)ङ्गामिति । जातवेदशब्दावयवाम् । केचित् पठन्ति जातवेदोन्यङ्गामिति । तत्र जातवेदशब्दचिह्नमिति द्रष्टव्यम्' इति भट्टभास्करः.

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यत् तृतीयसवनमेव जातवेदस आयतनमथ
कस्मात् प्रातःसवने जातवेदस्यां पुरोरुचं शंसतीति ॥
यत् यदि । अथ तथा सति । एव खलु । पुरोरुचं निविदम् ।
जातवेदास्तु देवोऽयं वर्तते ह्याग्निमारुते* ॥

परिहरति—

॥ प्राणो वै जातवेदाः ॥

कथं,

॥ स हि जातानां वेद ॥

†शस आम् । एवमुत्तरत्रापि ॥

॥ यावतां वै स जातानां वेद ते भवन्ति ॥

भूतिः समृद्धिः । स प्राणः ॥

॥ येषामु न वेद किमु ते स्युः ॥

उ पुनः उ खलु । किं स्युः । नहि भवन्तीति भावः ॥

॥ यो वा आज्य आत्ममंस्कृतिं वेद तत्सुविदितम् ॥

यजमानशरीरस्य य आज्ये वेत्ति संस्कृतिम् ।

तत् तेन सुष्ठु विदितं स हि विज्ञानपारगः ॥

सप्तमः खण्डः ।

* 'तथाच सम्प्रदायविद आहुः' इत्यवतारिकया पद्यमिदं सायणेन पठ्यते.
† 'जातानामिति । कर्मणः सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थ्यर्थे पठ्यते । जातानि जन्मवन्ति शरीराणि
सर्वभूतानि वा येषु स्वयं तिष्ठन्ति तानि सर्वाणि' इति भट्टभास्करः. 'जातानामुत्पन्नानां
शरीराणां स्वरूपं वेद' इति सायणः.

अथाज्यसूक्तस्य ऋचां^१ प्राणसंस्कृतिकर्मणि ।
 आभिरूप्यं तु सप्तानां सम्यगाह प्ररोचयन्—
 ॥ * प्र वो देवायामय इति शंसति^२ ॥

तत्र,

॥ प्राणो वै प्र ॥

प्रशब्देन प्राण उक्त एकदेशस्य कीर्तनात् ।
 † प्रजापतेर्दशब्देन दण्डदंशदमा यथा ।
 दैत्यसर्पब्राह्मणानां हितं प्रष्टुमुपेयुषाम् ॥
 ॥ प्राणं हीमानि सर्वाणि भूतान्यनुप्रयन्ति ॥
 चरन्ति सर्वभूतानि प्राणे सत्येव नान्यथा ॥
 ॥ प्राणमेव तत् सम्भावयति ॥

तत् तेन प्रशब्देन‡ । सम्भावनमुत्पादनम्§ ॥

१. 'अथाज्यसूक्तस्थऋचां', २. 'शंसति । प्राणो' घ. ड. पाठः.

* ऋक्सं० ३-१-१३-१ 'उत्तमेन पदेन प्र वो देवायेत्याज्यमुपसन्तनुयात्' इति
 आ० श्रौ० सू० ५-९-१५. † वृहदारण्यके त्वेवं दृश्यते—'त्रयः प्राजापत्याः प्रजापतौ
 पितरि ब्रह्मचर्यमूषुर्देवा मनुष्या असुरा उपित्वा ब्रह्मचर्यं देवा ऊचुर्ब्रवीतु नो भवानिति तेभ्यो
 हैतदक्षरमुवाच द इति व्यज्ञासिष्टा३ इति व्यज्ञासिष्मेतिहोचुर्दाम्यतेति न आत्थेत्योमितिहोवाच
 व्यज्ञासिष्टेति १ अथहैनं मनुष्या ऊचुर्ब्रवीतु नो भवानिति तेभ्यो हैतदेवाक्षरमुवाच द इति
 व्यज्ञासिष्टा३ इति व्यज्ञासिष्मेतिहोचुर्दत्तेति न आत्थेत्योमितिहोवाच व्यज्ञासिष्टेति अथहैनमसुरा
 ऊचुर्ब्रवीतु नो भवानिति तेभ्यो हैतदेवाक्षरमुवाच द इति व्यज्ञासिष्टा३ इति
 व्यज्ञासिष्मेतिहोचुर्दयध्वमिति न आत्थेत्योमितिहोवाच व्यज्ञासिष्टेति' (५-२) इति.
 ‡ 'प्राणसम्बन्धिनि अन्नप्रकर्षे प्राणशब्दो वर्तते । तस्य (प्राण? प्र)शब्दो द्योतकः । तत्र
 द्योत्यद्योतकयोरभेदोपचारात् प्राणप्रशब्दयोः सामानाधिकरण्यम्' इति भट्टभास्करः.
 § 'सम्भावितं पूजितं करोति' इति सायणः.

॥ प्राणं संस्कुरुते ॥

संस्कृतिरलङ्कारः । *‘सम्पर्युपेभ्यः—’ इति सुट् ॥

॥ दीदिवांसमपूर्व्यमिति शंसति ॥

प्र ऋतावा सय मनो दीदिवोतन नूनच ।

इति क्रमात् संहितास्थादन्य आश्रीयते क्रमः‡ ॥

शंसनाय स प्र दीदि सनः शर्माणि चोतनः ।

स यन्ता ऋत नूनोरास्वाद्यान्त्ये ’ क्रमयोः समे ॥

॥ मनो वै दीदाय ॥

दीदीति धातुर्दीप्त्यर्थेस्तिषो णल् वृद्धिरार्याच ।

आदौ प्रकाशते ॥

स्पष्टयति—

॥ मनसो हि न किञ्चन पूर्वमस्ति ॥

‘मनसा वा अग्रे संकल्पयति ’ इति श्रुतेः§ ॥

॥ मन एव तत् सम्भावयति । मनः संस्कुरुते ।

‘स नः शर्माणि वीतथ इति शंसति । वाग्वै शर्म ॥

वाग्निद्रियेण सम्पाद्यशब्दः सुखकरो महान् ॥

१. ‘स यन्ता च ऋतानूनोराद्यन्ते ’ घ. ङ. पाठः.

* पा० सू० ६-१-१३७. † ऋक्सं० ३-१-१३-५. ‡ ‘अनुब्राह्मणं वानुपूर्व्यम्’ इति आ० श्रौ० सू० ५.९-२३. § ऐ० आ० ३-१-१. ¶ ऋक्सं० ३-१-१३-४.

उपपादयति—

॥ तस्माद्वाचानुवदन्तमाह शर्म वदास्मायांसीति ॥

कश्चिद् ब्रूते स्वं सखायं गुरुत्वार्थानुवादिनम् ।

*अस्मा अस्य यथा शर्म तथा वद ऊसस्तु डे ॥

†आङ्पूर्वादमतेर्लेट् सिप् ‡मोऽनुस्वारः शपश्च लृक् ।

आंसि यास्यसि शर्म त्वं गुरौ तृप्तेऽनुवादतः ॥

इति तस्मात्तथाहीह वाग्युक्तं शर्म शुश्रुम' ॥

अस्मै आंसि । आयादेशः । § 'लोपः शाकल्यस्य' इति पक्षे
यलोपाभावः ॥

॥ वाचमेव तत् सम्भावयति वाचं संस्क्रुते ।

॥ उत नो ब्रह्मन्नविष इति शंसति श्रोत्रं वै ब्रह्म ॥

१. 'शुश्रुम । वाचमेव' क. ख. पाठः.

* शर्मवद् इति च्छेदः सायणमते । तथाच तद्व्याख्या—'अस्मै गुरुत्वार्थस्य सम्यगनु-
वादिने शिष्याय शर्मवत् सुखयुक्तं जीवनं सम्पन्नम्' इति. † 'आयांसि समन्ततो
नियतोऽसि । आङ्पूर्वस्य यम उपरमे इत्यस्य धातोश्छान्दसं रूपम् । आस्मा इत्याकारश्च
च्छान्दसः' इति सायणः. अत्रत्यो भट्टभास्करीयव्याख्याभागः क्वचिद् अशुद्धोऽपि विशेषार्थ-
दर्शनाद् यथामातृकमेव निवेदयते—'शर्म सुखकरं वद भूयोऽपि वद । किं कारणमेवमुच्यत
इति चेत् त्व खल्वस्मै ईदृशाय सुखहेतवे वचनाय आयांसि आपच्छसि अत्यर्थं शक्नोषि ।
यस्मादेवमाह तस्माच्छर्महेतुर्वागिति मन्यामहे । अम गत्यादिष्वित्यस्य च्छान्दसः शपो लृक् ।
यद्वा शर्म वदाः वदामः भूयोऽपि वदितुमे सि ले. ....डागमः सकारस्य
रुत्वयत्वलोपा व्यत्ययेन न क्रियन्ते । सुखहेतुमिमां ते वाचमाविच्छेदेन वदत देवा
वा मा यांसि इति मा हंसीरिति उपरतां मा कार्पीः । यमेर्लुङि मध्यमैकवचने
इतश्च लोपे यमरमनमातामिति समिटोः सकारस्य यत्वलोपावप्राप्तावेव क्रियेते व्यत्ययेना-
त्वलोपो वा द्रष्टव्यः । यद्वा ण्यन्ताल्लेटि च्छान्दसः शपो लृक् । छन्दस्युभयथा इति सिप
आर्धधातुकत्वाणिलोपः । एवं वदनप्रार्थनया निवृत्तिप्रतिषेधाच्च सुखहेतुर्वागिति मन्यामहे ।
सुखमेव हि प्रार्थ्यते । तन्निवृत्तिरेव च प्रसज्यमाना निषिध्यते प्राणिभिः' इति भट्टभास्करः.

‡ पा० सू० ८-३-२३. § पा० सू० ८-३-१९. ¶ ऋक्सं० ३-१-१३-६.

कथं,

॥ श्रोत्रेण हि ब्रह्म शृणोति ॥

ब्रह्म वेदः ॥

॥ श्रोत्रे ब्रह्म प्रतिष्ठितम् ॥

ततश्च,

॥ श्रोत्रमेव तत् सम्भावयति ॥

तत् तत्र ॥

॥ श्रोत्रं संस्कुरुते ॥

॥ *स यन्ता विप्र एषामिति शंसति । अपानो वै यन्ता ॥

यमेर्बन्धनार्थात् तृच् ॥

॥ अपानेन ह्ययं यतः प्राणो न पराङ् भवति ॥

अन्तर्वर्तिवायुना हि बहिर्गच्छन् स वार्यते ॥

॥ अपानमेव तत् सम्भावयति । अपानं संस्कुरुते ।

†ऋतावा यस्य रोदसी इति शंसति । चक्षुर्वा ऋतम् ॥

कथं,

॥ तस्माद्यतरो विवदमानयोराहाहमनुष्ठया चक्षुषादर्शमिति
तस्य श्रद्दधति ॥

तथाहि कौचित्^१ संसत्सु विरुद्धं वदतस्तयोः^२ ।

यतरो योऽहमद्राक्षं यत्रेनेत्याह तस्य तु ॥

१. 'कोपात्', २. 'वदतोस्तयोः' क. ख. पाठः.

* ऋक्सं० ३-१-१३-३ † ऋक्सं० ३-१-१३-२.

वाक्यं जनाः श्रद्धयति सत्यं चक्षुर्ऋतं ततः ।

*भासनेति वदेः शानजिरितो वेति चाङ् दृशः ॥

धावः †श्राभ्यस्तयोरातः स्थोऽनौ किः घुरनुष्टिगीः‡ ॥

॥ चक्षुरेव तत् सम्भावयति चक्षुः संस्कुरुते ।

नू नो रास्व सहस्रवत्तोकवत्पुष्टिमद्वस्वित्युत्तमया परिदधाति ॥

व्याचष्टे—

॥ आत्मा वै समस्तः सहस्रवांस्तोकवान् पुष्टिमान् ॥

सहस्रं बहु तोकञ्च पुत्रः पुष्टिः सुखान्वयः ।

एभिः समस्तः सम्पूर्ण आत्मा पुरुष उच्यते ॥

॥ आत्मानमेव तत् समस्तं सम्भावयति ।

आत्मानं समस्तं संस्कुरुते ॥

अस्त्रान्ते ॥

॥ याज्यया यजति ॥

*अग्न इन्द्रश्चेत्यनया ॥

॥ †प्रत्तिर्वै याज्या ॥

* पा० सू० १-३-४७. † पा० सू० ३-१-५७. ‡ पा० सू० ६-४-११२.
§ 'अनुपूर्वात् तिष्ठतेः क्विपि तृतीयाया व्यादेशः' इति भट्टभास्करः. ¶ ऋक्सं०
३-१-१३-७. 'आहूयोत्तमया परिदधाति' इति आ० श्रौ० सू० ५-९-२४. § ऋक्सं०
३-१-२५-४. 'अग्न इन्द्रश्च दाशुपो दुरोण इति याज्या' इति आ० श्रौ० सू० ५-९-२६.
‡ हविष आदानप्रदाने च पुरोनुवाक्यायाज्याधीने । तथाच तै० सं० 'पुरोनुवाक्ययादत्ते
प्रयच्छति याज्यया' (२-६-२) इति । 'हयति वा अनुवाक्यया प्रयच्छति याज्यया' इति शत०
ब्रा० १-७-२-७७. 'पुरोनुवाक्या देवतास्मरणार्था । याज्या च हविःप्रदानार्था' इति
कात्या० श्रौ० सू० १-८-९. 'दातुरपक्रमः प्रत्तिः ऊधो जृम्भणमिति यो गोषु प्रसिद्धः ।
यथा ब्राह्मणान्तरे 'प्रत्ता वै गौर्वुहे प्रत्तेडा यजमानाय दुहे' (तै० सं० १-७-१) इति
यज्ञात्मिकाया धेनोः सर्वाभिमतफलप्रदानादिकर्मस्थानीया याज्या' इति भट्टभास्करः.

दावः करणे क्तिन् । *‘ अच उपसर्गात्तः ’ ॥

सा च,

॥ पुण्यैव लक्ष्मीः ॥

यज्ञानुष्ठानलब्धा श्रीः पुण्यमेव हि साधयेत् ॥

॥ पुण्यामेव तल्लक्ष्मीं सम्भावयति ॥

†‘ तोळि ’ । तत् तत्र ॥

॥ पुण्यां लक्ष्मीं संस्कुरुते ।

स एवं विद्वान् छन्दोमयो देवतामयो ब्रह्ममयोऽमृतमयः

सम्भूय देवता अप्येति ॥

इदमर्थे मयद् । छन्दो गायत्र्यादि, देवता अग्न्यादि, ब्रह्म वेदः,
‡अमृतं मरणाभावः, सम्भूय सम्यग्भूत्वा होताप्येति प्राप्नोति ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

किञ्च,

॥ यो वैतद्वेद यथाच्छन्दोमयो देवतामयो

ब्रह्ममयोऽमृतमयः सम्भूय देवता अप्येति ॥

यष्टेति स इति शेषः । यथा सम्यक्, वा खलु, एतदर्थरूपम् ।

छन्दआदिमयो यष्टा देवताः प्रतिपद्यते ।

इति यो वेद सोऽप्येति देवता इति गृह्यताम् ॥

* पा० सू० ७-४-४७. † पा० सू० ८-४-६०. ‡ ‘ अमृतमयः यज्ञलक्षण-
परमात्ममयः ’ इति भट्टभास्करः,

पुनः स्तौति—

॥ तत् सुविदितम् ॥

*भावे क्त एतज्ज्ञानं यत्तत् सु सुष्ठिति गृह्यताम् ॥

॥ इत्यध्यात्मम् ॥

शरीरमधिकृत्यैवं सूक्तमुक्तं सयाज्यकम् ॥

॥ अथाधिदैवतम् ॥

देवता अधिकृत्याथ तूष्णींशंसादि वर्ण्यते ॥

अष्टमः खण्डः ।

॥ षट्पदं तूष्णींशंसं शंसति ॥

उक्तार्थम्† ॥

स्तौति—

॥ षड्वा ऋतवः ऋतूनेव तत् कल्पयति ॥

तत् तेन षदत्वेन कल्पयति सुयुक्तान् करोति ॥

किञ्च,

॥ ऋतूनप्येति ॥

‡अप्ययोऽनुभवः ॥

* ‘तदिदं वेदितुं फलं सुविदितं सुप्रसिद्धं ब्रह्मवादिनाम् । यद्वा अयजमानस्यापि वेदितुः फलसंपत्तौ कारणमनेनोच्यते’ इति भट्टभास्करः. † page 396. ‡ ‘अप्येति प्राप्नोति’ इति सायणः. ‘अनुप्रवेशोऽप्ययः’ इति भट्टभास्करः.

॥ द्वादशपदां पुरोरुचं शंसति । द्वादश वै मासाः ।

मासानेव तत् कल्पयति ॥

तत् तत्र ॥

॥ मासानप्येति ।

*प्र वो देवायामय इति शंसति ॥

अत्र,

॥ अन्तरिक्षं वै प्र ॥

†प्रभूतशब्दैकदेशप्रशब्देन खमुच्यते ॥

॥ अन्तरिक्षं हीमानि सर्वाणि भूतान्यनुप्रयन्ति ॥

खे प्रभूतावकाशे हि वर्तन्ते जन्तवः सुखम् ॥

॥ अन्तरिक्षमेव तत् कल्पयत्यन्तरिक्षमप्येति ।

‡दीदिवांसमपूर्व्यमिति शंसति । असौ वै दीदाय ॥

आदौ दीप्यते ॥

असाविति कः,

॥ योऽसौ तपति । एतस्माद्धि न किञ्चन पूर्वमस्ति ॥

यस्य प्रयाणमन्वन्य उद्ययुर्मन्त्रलिङ्गतः ॥

* ऋक्सं० ३-१-१३-१. † 'अन्तरिक्षे पक्षिणां प्रयाणं, प्रयाणस्यायं प्रतीकः प्रेति' इति गोविन्दस्वामी. 'सर्वे प्राणिनोऽन्तरिक्षमनुसृत्य तिष्ठन्ति । तस्मिन्नवकाशे प्रकृष्टगमनादन्तरिक्षस्य प्रशब्दवाच्यत्वम्' इति सायणः. ‡ ऋक्सं० ३-१-१३-५.

॥ एतमेव तत् कल्पयति । एतमप्येति ।

*स नः शर्माणि वीतय इति शंसति । अग्निर्वै शर्माण्यन्नाद्यानि
यच्छति ॥

पाकेन सुखादु कुर्वन् भक्ष्यमग्निर्ददाति हि ॥

॥ अग्निमेव तत् कल्पयति । अग्निमप्येति ।

†उत नो ब्रह्मन्नविष इति शंसति । चन्द्रमा वै ब्रह्म ॥

अमृतान्नरूपत्वात्‡ ॥

॥ चन्द्रमसमेव तत् कल्पयति । चन्द्रमसमप्येति ।

§स यन्ता विप्र एषामिति शंसति । वायुर्वै यन्ता ॥

कथं,

॥ वायुना हीदं यतमन्तरिक्षं न समृच्छति ॥

¶ऋच्छिः प्रलयार्थः ।

खं हि वातेन नद्धत्वाच्चर्मवन्नहि वेष्टयते ॥

॥ वायुमेव तत् कल्पयति । वायुमप्येति ।

§क्रतावा यस्य रोदसी इति शंसति । द्यावापृथिवी वै रोदसी ॥

* ऋक्सं० ३-१-१३-४. † ऋक्सं० ३-१-१३-६. ‡ 'चन्द्रमा वै ब्रह्म ब्रह्मप्राप्तिहेतुतया
'आदित्याच्चन्द्रमसम्' इति श्रुतेः' इति गोविन्दस्वामी. 'आह्लादहेतुत्वादमृतात्मकत्वाच्च'
इति भट्टभास्करः. 'नक्षत्रादिप्रकाशेषु वृहत्त्वाच्चन्द्रमसो ब्रह्मत्वम्' इति सायणः.
§ ऋक्सं० ३-१-१३-३. ¶ 'समृच्छति गच्छति' इति गोविन्दस्वामी. 'सम्यक्
प्राप्नोति' इति सायणः. 'लीयते विशीर्यते' इति भट्टभास्करः. § ऋक्सं०
३-१-१३-३.

औक् ईत् । द्यौश्च पृथिवी च । “दिवसश्च पृथिव्याम्” इति
द्यावादेशः ॥

॥ द्यावापृथिवी एव तत् कल्पयति । द्यावापृथिवी अप्येति ।

† नू नो रास्व सहस्रवत्तोकवत्पुष्टिमद्वस्वित्युत्तमया परिदधाति ।
संवत्सरो वै समस्तः सहस्रवांस्तोकवान् पुष्टिमान् ॥

पूर्ववत् ॥

॥ संवत्सरमेव तत् समस्तं कल्पयति । संवत्सरं
समस्तमप्येति । याज्यया यजति ॥

पूर्ववत् ॥

॥ वृष्टिर्वै याज्या ॥

जगत्पोषकरत्वात् ॥

॥ विद्युदेव ॥

या हि वृष्टिः सा विद्युदेव ॥

कुतः,

॥ विद्युद्धीदं वृष्टिमन्नाद्यं सम्प्रयच्छति ॥

‡ विद्युद् वृष्टिं पुरो दत्त्वाथान्नाद्यानि ददाति हि ॥

॥ विद्युतमेव तत् कल्पयति ॥

तत् तत्र ॥

* पा० सू० ६-३-३०. † ऋक्सं० ३-१-१३-७ ‡ तथाच मनुः—
“अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्यायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ॥”
इति ३, ७६.

॥ विद्युतमप्येति ।

स एवं विद्वानेतन्मयो देवतामयो भवति भवति ॥

एवं ज्ञानोपसम्पन्नो यष्टा होता च वै सुखम् ।

एतन्मयो वसन्तादिविद्युदन्तमयो भवन् ॥

एतान् प्राप्नोति वै देवान् देवतान्वयिसौख्यवान् ।

मयढर्थः सुखप्राप्तिर्द्विरुक्त्यर्थः समापनम् ॥

नवमः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचितायां महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
सुखप्रदायां दशमोऽध्यायः^१ ॥

प्रथमे दशके खण्डसंख्या स्यादेकसप्ततिः ।

अध्यायिकाः षट् पञ्च षण्णव चत्वार एव च ॥

दशाष्टौ च षळष्टौ च नवेत्येवं समीरिताः ।

*गर्वगाथा^२ च मुख्येति कलिशुद्धदिने सति ॥

वृत्तिः षड्गुरवी जाता ब्राह्मणस्य सुखप्रदा ।

क्षेत्रपालं वीरभद्रं भद्रकालीं विनायकम् ।

दुर्गा च सर्वकार्येषु विघ्नशान्त्यै नमाम्यहम् ॥

द्वितीयपञ्चिका समाप्ता ।

प्रथमदशकं च समाप्तम् ॥

—॥—

१. 'इति षड्गुरुशिष्येण विरचितायां ब्राह्मणवृत्तौ दशमोऽध्यायः'; २. 'गुरुगाथा',
घ, ङ, पाठः.

* कलिदिनसंख्या—1567343=A. D. 1192 † पद्यमिदं ग्रन्थप्रति-
रूपकसंयोजितमिति सम्भाव्यते । घ, ङ, ग्रन्थयोस्तु पद्यस्यास्य स्थानेऽन्यदेव पद्यं पठ्यते ।
यथा—

“नमामि देवं नरनाथमच्युतं नारायणं लोकगुरुं सनातनम् ।

अनादिमव्यक्तमचिन्त्यमव्ययं वेदान्तवेद्यं पुरुषोत्तमं हरिम् ॥” इति.

अथैकादशोऽध्यायः ।

ॐ । वर्णितं दशमे त्वाज्यमथ प्रउगमुच्यते—

॥ ग्रहोक्तं वा एतद् यत् प्रउगम् ॥

उक्तं शस्त्रं कर्मणि कथन् वचेर्वै सम्प्रसारणम्† ॥

कथं,

॥ नव प्रातर्ग्रहा गृह्यन्ते ॥

ऐन्द्रवायवादयः ॥

॥ नवभिर्बहिष्पवमाने स्तुवते ॥

‡उपास्मै §द्विद्युतत्या ¶पवस्वेति तृचैस्त्रिभिः ।

निरभ्यासैः स्तुवन्त्याद्ये पवमानेऽत्र सामगाः ॥

॥ स्तुते स्तोमे दशमं गृह्णाति§ ॥

॥अध्वर्युराश्विनम् । श्रूयते हि—‘ आश्विनो दशमो गृह्यते । तं तृतीयं जुह्वति ’ इति ॥

॥ हिंकार इतरासां दशमः ॥

ऋचां नवानामुक्तानां हिङ्कारो दशमो मतः ॥

ततश्च,

॥ सो सा सम्मा ॥

---

* उणादिसू० २-७. † पा० सू० ६-१-१५. ‡ ऋक्सं० ६-७-३६-१.
§ ऋक्सं० ७-१-४१-३. ¶ ऋक्सं० ७-२-७-१. § ‘तस्माद् बहिष्पवमाने स्तुत
आश्विनो गृह्यते’ इति तै० सं० ६-४-९. ॥ ‘एतयैवाध्वर्युः पात्राणि संमृश्याश्विनं
गृह्णाति’ इति आप० श्रौ० सू० १२-१८-९.

सा । उ अपि^१ । समस्य मकार उपजनः ।

यर्चा संख्या या ग्रहाणां सा च सा च समा भवेत् ॥

अथ प्रउगक्रुचां स्तौति—

॥ वायव्यं शंसति ॥

†वायवायाहीति तृचं शंसेद् वै वायुदैवतम् ॥

॥ तेन वायव्य उक्थवान् ॥

तेन वायव्यतृचेन ।

ऐन्द्रवायवपूर्वांशो वायव्यग्रह उच्यते ॥

॥ ऐन्द्रवायवं शंसति ॥

‡‘इन्द्रवायु इमे’ इति तृचम् ॥

॥ तेनैन्द्रवायव उक्थवान् ॥

§ऐन्द्रवायव इत्युक्तः परोऽशस्त्वैन्द्रवायवे ॥

॥ मैत्रावरुणं शंसति ॥

¶‘मित्रं हुवे’ इति ॥

॥ तेन मैत्रावरुण उक्थवान् ।

आश्विनं शंसति ॥

§‘अश्विना यज्वरीरिषः’ इति ॥

* ‘उकारोऽवधारणे । यैवं प्रतिपादिता समता सैव सा तादृश्येव सा ग्रहाणां स्तोत्रियाणां च समा सम् इति संख्यासाम्यम् इत्यर्थः । आतश्चोपसर्ग इत्यङ्प्रत्ययः । यद्वा एवमुक्तेन प्रकृरेण सा ग्रहसंख्या सा च स्तोत्रियसंख्या समैव’ इति भट्टभास्करः. ‘उकारो निपातः समुच्चयार्थः सन् स्त्रीलिङ्गाभ्यां तच्छब्दाभ्यां संबध्यते । तथा सति सा च ग्रहसंख्या सा च स्तोत्रियसंख्येत्युक्तं भवति’ इति सायणः † ऋक्सं० १-१-३-१. ‡ ऋक्सं० १-१-३-४. § ‘ऐन्द्रवायवग्रह उक्थवान् भवति । यत्र वायव इन्द्रवायुभ्यां चैन्द्रवायवो ग्रहो गृह्यते स वायव्यश्च भवति ऐन्द्रवायवश्च भवति’ इति भट्टभास्करः. ¶ ऋक्सं० १-१-४-२. § ऋक्सं० १-१-५-१.

॥ तेनाश्विन उक्थवान् । ऐन्द्रं शंसति ॥

*‘ इन्द्रायाहि चित्रभानो ’ इति ।

॥ तेन शुक्रामन्थिना उक्थवन्तौ ॥

शुक्रश्च मन्थी चेति द्वौ शुक्रस्यात्वं निपातितम् ॥

॥ वैश्वदेवं शंसति ॥

†‘ ओमासः ’ इति ॥

॥ तेनाग्रयण उक्थवान् ।

सारस्वतं शंसति ॥

‡‘ पावका नः ’ इति ॥

अत्र चोदयति—

॥ न सारस्वतो ग्रहोऽस्ति ॥

तत्र सारस्वतवृचः कस्योक्थमिति गृह्यताम् । इति शेषः ॥

परिहरति—

॥ वाक् तु सरस्वती ॥

ततः किं,

॥ ये तु के च वाचा ग्रहा गृह्यन्ते तेऽस्य सर्वे शस्तोकथा

उक्थिनो भवन्ति य एवं वेद ॥

के च केचित् । अस्य अनेन सारस्वतवृचेन । उक्थिन इति व्याचष्टे—
शस्तोकथा इति । शस्तं कृतशंसनम् उक्थं शस्त्रं येषां ते । तस्य
वेदितुः ।

* ऋक्सं० १-१-५-४ । ऋक्सं० १-१-६-१. ‡ ऋक्सं० १-१-६-४.
§ ‘ उक्थिनो भवन्तीत्यादि विदुषः फलम् ’ इति भट्टभास्करः.

फलं ज्ञातृगतं कर्तुर्दण्डापूपिकया भवेत् ।
 *वायुरग्रेगेति खैलसप्तानां तु पुरोरुचाम् ॥
 क्रमादेते तृचाः सप्त परस्तादिति गृह्यताम् ।
 सर्वेषु प्रउगेष्वेवं पुरोरुग्भ्यः परे तृचाः ॥

प्रथमः खण्डः ।

पुनः स्तौति—

॥ अन्नाद्यं वा एतेनावरुन्धे यत् प्रउगम् ॥
 यदेतत् प्रउगं शस्त्रं तेनान्नाद्यं समश्नुते ।
 आद्यं भोज्यं प्रधानत्वादन्नस्यात्र पृथग्रहः ॥

उपपादयति—

॥ अन्यान्या देवता प्रउगे शस्यते ॥
 वाय्विन्द्रवायू च मित्रावरुणाश्वीन्द्रविश्वकाः ।
 सरस्वती भिन्नरूपा देवतात्र हि शस्यते ॥
 ॥ अन्यदन्यदुक्तं प्रउगे क्रियते ॥
 उक्तं वाक्यं तच्च भिन्नं खिलाखिलविभेदतः ।
 पुरोरुचो हि खैलिक्यः स्वधीतं तृचसप्तकम् ॥

ततश्च ,

॥ अन्यदन्यदस्यान्नाद्यं गृहेषु ध्रियते य एवं वेद ॥

स्थाप्यतेऽन्नं बहुविधं वेदितुस्तु गृहेषु वै ॥

* 'वायुरग्रे गा यज्ञप्रीरिति सप्तानां पुरोरुचां तस्यास्तस्या उपरिष्ठात् तृचं तृचं शंसेत् । वायवायाहि दर्शतेति सप्त तृचाः' इति आ० श्रौ० सू० ५-१०-४, ५.

पुनरपि स्तौति—

॥ एतद्ध वै यजमानस्याध्यात्मतममिवोक्तं यत् प्रउगम् ॥

*अध्यात्मतममतिशयेन स्वदेहत्वेन निर्मितमिव ॥

॥ तस्मादेनेनैतदुपेक्ष्यतममिवेत्याहुः ॥

एनेन यष्टा । तस्मात् किञ्चेत्यर्थः । उपेक्ष्यं श्रद्धया ज्ञेयम् । उप
सम्यक् ॥

कुतः,

॥ एतेन ह्येनं होता संस्करोतीति ॥

एतेन प्रउगेण । एनं यष्टारम् । हि यस्मात् ॥

कथं,

॥ वायव्यं शंसति ॥

वायव्यादय उक्ताः प्राक् तृचाः सारस्वतान्तकाः ॥

॥ तस्मादाहुः ॥

तस्मात् तत्र, ऊच्यर्थे ऊसि ॥

॥ वायुः प्राणः ॥

* ‘आत्मनि भवमध्यात्मम्’ इति गोविन्दस्वामी. ‘अन्येभ्यः शस्त्रेभ्योऽतिशयेनात्मनोऽन्तरङ्गमिव भवति । आत्मन्यधि अन्तरङ्गतया स्थितमध्यात्मम् उपचारेण तत्रस्थे तच्छब्दः । तेनाव्ययीभावादप्यातिशायनिको भवति । इवशब्दोऽवधारणेऽपि वर्तत इत्युक्तम्’ इति भट्टभास्करः. ‘आत्मानं शरीरमधिकृत्य वर्तत इत्यध्यात्मम्’ इति सायणः. † ‘अपूर्वाश्रयविलक्षणदेहयोगित्वकरणं यजमानस्य संस्कारः’ इति भट्टभास्करः. ‘पूर्वत्राज्यशस्त्रस्य यजमानशरीरनिष्पत्तिहेतुत्वाभिधानात् तदप्यध्यात्मम् इदं तूत्पन्नस्य शरीरस्य संस्कारत्वादतिशयेनैवाध्यात्मम्’ इति सायणः.

कथम्,

॥ प्राणो रेतः ॥

कुतः,

॥ रेतः पुरुषस्य प्रथमं संभवतः सम्भवतीति ॥

सम्भवत उदरे जायमानस्य ॥

ततश्च,

॥ यद् वायव्यं शंसति प्राणमेवास्य तत् संस्करोति ॥

अस्य यष्टुः । तत् तेन ॥

॥ ऐन्द्रवायवं शंसति । यत्र वावं प्राणस्तदपानः ॥

तत् तत्र ॥

॥ यदैन्द्रवायवं शंसति प्राणापानावेवास्य तत् संस्करोति* ॥

अस्य यष्टुः । तत् तेन ॥

॥ मैत्रावरुणं शंसति तस्मादाहुः ॥

पूर्ववत् ॥

कथं,

॥ चक्षुः पुरुषस्य प्रथमं सम्भवतः सम्भवतीति यन्मैत्रा-
वरुणं शंसति चक्षुरेवास्य तत्संस्करोति† ।

आश्विनं शंसति । तस्मात् कुमारं जातं संवदन्त उप ॥

* ‘प्राणापानयोरविनाभूतत्वादैन्द्रवायवेन तृचेन प्राण इवापानोऽपि यजमानसम्बन्धी संस्कृतो भवति’ इति भट्टभास्करः. ‘उच्छ्वासरूपः प्राणो यत्रास्ति, तत्र निःश्वासरूपोऽपानोऽप्यस्ति । इन्द्रवायू च प्राणापानरूपौ । तस्मात् तेन सूक्तेन प्राणापानयोः संस्कारः’ इति सायणः. † ‘चक्षुर्मैत्रावरुणः श्रोत्रमाश्विनः’ (तै० सं० ६४-९) इति श्रुतेश्चक्षुरादिकारणत्वमेषाम्.

तस्मात् किञ्च । जातं कुमारं सं सम्यक् उपवदन्ते । *५ भासनोप-
सम्भाषा—' इति तद् ॥

कथं,

॥ वै शुश्रूषते नि वै ध्यायतीति ॥

श्रोतुमिच्छति । *६ ज्ञाश्रुस्मृद्दशां—' इति तद् । निध्यायति
अवलोकयति । वैशब्दौ चार्थौ ॥

॥ यदाश्विनं शंसति श्रोत्रमेवास्य तत् संस्करोति ।

ऐन्द्रं शंसति । तस्मात् कुमारं जातं संवदन्ते ॥

पूर्ववत् ॥

कथम्,

॥ प्रतिधारयति वै ग्रीवा अथो शिर इति ॥

अथो अपिच ।

ग्रीवा गळसिरास्ताश्च शिरश्चायं तु बालकः ।

वीर्ययोगाद्धारयतीत्येवमाहुः शिशुं प्रति ॥

॥ यदैन्द्रं शंसति वीर्यमेवास्य तत् संस्करोति ।

वैश्वदेवं शंसति । तस्मात् कुमारो जातः पश्चेव प्रचरति ॥

इव एव । पश्च पश्चात् ।

जातः पाण्यादिविक्षेपं पश्चादेव करोति हि ॥

कस्मादेवं,

॥ वैश्वदेवानि ह्यङ्गानि ॥

विश्वेदेवप्रसादाद्धि सर्वाङ्गपरिपूर्णता ॥

॥ यद् वैश्वदेवं शंसत्यङ्गान्येवास्य तत् संस्करोति ।
सारस्वतं शंसति । तस्मात् कुमारं जातं जघन्या वागाविशति ॥

तस्मात् तथाहि ।

इवार्थे जघनाच्छाखादित्वाद्ये* वै जघन्यगीः ।

वाग्वै जघनवत् पश्चाद्भूता जातस्य जायते ॥

॥ वाग्धि सरस्वती ॥

नात्र वाच्यमस्ति ॥

॥ यत् सारस्वतं शंसति वाचमेवास्य तत् संस्करोति ॥

स्तुत्वा विविच्यैवमथो सह सर्वं प्रशंसति—

॥ एष वै जातो जायते सर्वाभ्य एताभ्यो देवताभ्यः ॥

प्राञ्जातुरुदराज्जातो वाय्वादिभ्यस्तु जायते ।

ऋतूक्तफलयोगार्हदेहसम्बन्धसंयुतः ॥

॥ सर्वेभ्य उक्थेभ्यः ॥

उक्थं शस्त्रम् । पूजायां बहुत्वम् । जातो जायत इत्येव ॥

॥ सर्वेभ्यश्छन्दोभ्यः ॥

शस्त्रावयवगतेभ्यः ॥

॥ सर्वेभ्यः प्रउगेभ्यः ॥

प्रउगावयवसप्ततृचेभ्यः ॥

॥ सर्वेभ्यः सवनेभ्यः ॥

प्रातस्सवनादिभ्यः । यजमानो जायते ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

॥ यस्य चैवं विदुष एतच्छंसन्ति ॥

यदुद्गानेऽप्यृत्विजः स्यादिदं फलमितीष्यताम् ।

प्रयोगापेक्षं बहुत्वम् ॥

द्वितीयः खण्डः ।

पुनरपि तदेव स्तौति—

॥ प्राणानां वा एतदुक्तं यत् प्रउगम् ॥

प्रउगाख्यमिदं शस्त्रं प्राणसंप्राप्तये भवेत् ॥

कथं,

॥ सप्त देवताः शंसति ॥

वाय्वाद्याः ॥

ततः किं,

॥ सप्त वै शीर्षन् प्राणाः ॥

नेत्रे श्रोत्रे घ्राणबिले वाक् प्राणाः सप्त मूर्धनि ॥

॥ शीर्षन्नेव तत् प्राणान् दधाति ॥

तत् तत्र ॥

॥ किं स यजमानस्य पापभद्रमाद्रियेतेतिहस्माह
योऽस्य होता स्यादिति ॥

यदि तदा कुर्यादिति शेषः । अस्य यजमानस्य यो होता स्यात्
स यदि पापमुपद्रवं भद्रमभ्युदयं वाद्रियेत श्रद्धयात् तदा स किं
कुर्यादिति कश्चिच्चोद्यमाह स्मेत्यर्थः* ॥

परिहरति—

॥ अत्रैवैनं यथा कामयेत तथा कुर्यात् ॥

†अत्र प्रउगे । एनं यजमानम् । यथेच्छं कुर्यात् ॥

स्पष्टयति—

॥ यं कामयेत प्राणेनैनं व्यर्धयानीति । वायव्यमस्य लुब्धं शंसेत् ॥

होता यमिच्छेत् प्राणेन हीनं कुर्यामिमं त्विति ।

तदास्य प्रउगे लुब्धं वायव्यं तृचमीरयेत् ॥

‡लुभिव्यर्धश्च नाशार्थो क्तः कर्मणि णिचश्च लोट् ॥

॥ ऋचं वा पदं वातीयात् तेनैव तल्लुब्धम् ॥

अत्ययोऽतिक्रमः । पदं पादप्रदर्शनत्वादर्थे च वा ॥

* : पापं वा भद्रं वा कर्तुं कथमाद्रियेत । हौत्रे खल्वयं सर्वदा वर्तते । अतस्तद्विरोधि
कर्म किञ्चिदपि कर्तुं नार्हति । अतोऽसावस्य पापभद्रं कर्तुं कथमाद्रियेत । तत्कारी खल्वृत्तिर्वा
भवति' इति भट्टभास्करः. † 'अत्रैव जन्मनि' इति सायणः. ‡ 'व्यृद्धिर्वियोगः,
लुब्धं व्यामूढं लुब्धं विमोह इत्यस्मादेतद् रूपम्' इति गोविन्दस्वामी. 'लुभ विमोहन
इति धातुः' इति सायणः.

॥ प्राणेनैवैनं तद् व्यर्धयति ॥

तत् तत्र ॥

॥ यं कामयेत प्राणापानाभ्यामेनं व्यर्धयानीति ॥

यं यष्टारम् ॥

॥ ऐन्द्रवायवमस्य लुब्धं शंसेत् ॥

तृचम् ॥

॥ ऋचं वा पदं वातीयात् तेनैव तल्लुब्धम् । प्राणा-
पानाभ्यामेवैनं तद् व्यर्धयति ।

यं कामयेत चक्षुषैनं व्यर्धयानीति । मैत्रावरुणमस्य लुब्धं शंसेत् ॥

तृचम् ॥

॥ ऋचं वा पदं वातीयात् तेनैव तल्लुब्धम् । चक्षुषैवैनं
तद् व्यर्धयति ।

यं कामयेत श्रोत्रेणैनं व्यर्धयानीति ॥

णिचो लोटो *‘मेनिः’ ॥

॥ आश्विनमस्य लुब्धं शंसेत् ॥

होता ॥

॥ ऋचं वा पदं वातीयात् तेनैव तल्लुब्धम् । श्रोत्रेणैवैनं
तद् व्यर्धयति ।

यं कामयेत वीर्येणैनं व्यर्धयानीति । ऐन्द्रमस्य लुब्धं

शंसेत् । ऋचं वा पदं वातीयात् तेनैव तल्लुब्धम् । वीर्येणैवैनं
तद् व्यर्धयति ॥

वीर्यं बलम् ॥

॥ यं कामयेताङ्गैरेनं व्यर्धयानीति ॥

अङ्गैः पाण्यादिभिः ॥

॥ वैश्वदेवमस्य लुब्धं शंसेत् । ऋचं वा पदं वातीयात्
तेनैव तल्लुब्धम् । अङ्गैरेवैनं तद् व्यर्धयति ।

यं कामयेत वाचैनं व्यर्धयानीति । सारस्वतमस्य लुब्धं
शंसेत् । ऋचं वा पदं वातीयात् तेनैव तल्लुब्धम् । वाचैवैनं
तद् व्यर्धयति ॥

इत्थं पापादरे प्रोक्तं भद्रेच्छायां ब्रवीत्यथ—

॥ यमु कामयेत सर्वैरेनमङ्गैः सर्वेणात्मना समर्धयानीति ।
एतदेवास्य यथापूर्वमृजुकृतं शंसेत् ॥

एव तदा । उ पुनः । अङ्गैः पाण्यादिभिः । आत्मना देहेन । समर्धयानि
पूर्णं करवाणि । एतत् प्रउगम् । * ऋजु सुष्ठु । कलसं व्यवस्थितम् । यथा
पूर्वमवोचाम ॥

॥ सर्वैरेवैनं तदङ्गैः सर्वेणात्मना समर्धयति ॥

एवं कुर्वन्निति शेषः ॥

॥ सर्वैरङ्गैः सर्वेणात्मना समृध्यते य एवं वेद ॥

वेदिता स च ऋध्नोति तिपस्त श्रः श्यनत्र वै ॥

तृतीयः खण्डः ।

* 'यथापूर्वं यथाक्रमम् ऋजु अजसानतिक्रमेण कलसं यथाकल्पनं यथोत्पत्ति ।
यद्वा, कलसम् अविकल्पम्' इति भट्टभास्करः.

॥ तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ यथा वाव स्तोत्रमेवं शस्त्रम् ॥

ततः किम्,

॥ आग्नेयीषु सामगाः स्तुवते वायव्यया होता
प्रतिपद्यते । कथमस्याग्नेय्योऽनुशस्ता भवन्तीति ॥

सारस्वतान्तसप्तानां वायव्येति प्रदर्शनम् ।
इहाग्नेय्यः सामगानामग्न आयाहि वीतये* ॥
कथमाग्नेय्योऽनुशस्ता वायव्याद्यास्तु संसता ।

संसनार्थः प्रतिपदिः । टार्थे छे ॥

परिहरति—

॥ अग्नेर्वा एताः सर्वास्तन्वो यदेता देवताः ॥

यत् याः । एता वायव्याद्याः । तन्वः गरीराणि ॥

कथं,

॥ स यदग्निः प्रवानिव दहति । तदस्य वायव्यं रूपम् ॥

†प्रवान् प्रकर्षेण गच्छन् । इव एव । रूपं सादृश्यम् । इदमर्थे वायो-
र्यत्‡ । दहतीति यत् ॥

॥ तदस्य तेनानुशंसति ॥

अस्य अग्नेः तद्रूपम् । ऽतेन तृचेन । एवमुत्तरत्रापि ॥

* ऋक्सं० ४-५-२२-५. आग्नेय्यः अग्न आयाहीत्याद्याः अग्नि दूतमित्याद्या वा ' इति गोविन्दस्वामी. † 'प्रकर्षवानेव सन्नधिकज्वालतया दहत्यग्निरिति यदस्ति तद् प्रकर्षात्मकं वायुसम्बन्धि रूपं वायुना ज्वालाधिक्योदयाद्' इति सायणः. ‡ पा० सू० ४-२-३१. § 'तेन वायुना' इति गोविन्दस्वामी. 'वायुरूपेण' इति सायणः.

॥ अथ यद् द्वैधमिव कृत्वा दहति द्वौ वा इन्द्रवायू ॥

* 'द्वित्र्योश्च धमुन्' ॥

॥ तदस्यैन्द्रवायवं रूपम् ॥

पूर्ववत् ॥

॥ तदस्य तेनानुशंसति ॥

† कुर्वन् द्वेधा दाह्यमग्निरिन्द्रवायूपमो मतः ॥

॥ अथ यदुच्च हृष्यति नि च हृष्यति तदस्य मैत्रावरुणं रूपम् ॥

हृषिर्दिवादिर्गत्यर्थो मित्र ऊर्ध्वमुदेति हि ।

निम्नगामी च वरुणस्ततोऽग्निरनयोः समः ॥

अधश्चोर्ध्वं च काष्ठादि संदहन् विक्षिपत्ययम्‡ ॥

॥ तदस्य तेनानुशंसति ॥

॥ स यदग्निर्घोरसंस्पर्शस्तदस्य वारुणं रूपम् ॥

दुस्पर्शोऽग्निर्निम्नगामी दुस्पर्शवारुणोपमः ॥

तत्र च,

तं यद् घोरसंस्पर्शं सन्तं मित्रकृत्येवोपासते तदस्य
मैत्रं रूपम् ॥

मित्रीकरणं मित्रकृतिः ।

* पा० सू० ५-३-४५ † 'द्वैधं कृत्वाज्ञया रूपेण द्वेधा भूत्वा दहति' इति गोविन्दस्वामी. 'ज्वालाद्वयमिव कृत्वा' इति सायणः. ‡ 'यस्मादयमग्निर्दाहारम्भे दाह्यसंयोगादुद्धृष्यति ऊर्ध्वज्वालो भवति । अथ भस्मीकृतदाह्यो निहृष्यति निभृतज्वालो भवति' इति भट्टभास्करः.

शीतार्ता जुह्वतश्चाग्निं प्रविसारितपाणयः ।

सख्यसम्पादन इव सेवन्तेऽतोऽस्य मित्रता ॥

॥ तदस्य तेनानुशंसति ।

अथ यदेनं द्वाभ्यां बाहुभ्यां द्वाभ्यामरणीभ्यां मन्थन्ति

द्वौ वा अश्विनौ तदस्याश्विनं रूपम् ॥

द्वित्वं बाह्वोररण्योश्च तेनाग्रेरश्वितुल्यता ॥

॥ तदस्य तेनानुशंसति ।

अथ यदुच्चैर्घोषः स्तनयन् बबवाकुर्वन्निव दहति

यस्माद् भूतानि विजन्ते तदस्यैन्द्रं रूपम् ॥

उच्चैर्घोषो महाशब्दः स्तनयन्नशनिध्वनिम् ।

कुर्वन्श्च बबवाकुर्वन् बबवेति श्नुक्रिया ॥

तुदादिरनुदात्तेच्च विजिरर्थोऽत्र बिभ्यति ।

भूतानि *भीत्रेति ङसिरित्यग्रेरिन्द्रतुल्यता ॥

॥ तदस्य तेनानुशंसति ।

अथ यदेनमेकं सन्तं बहुधा विहरन्ति तदस्य वैश्वदेवं रूपम् ॥

†एकमौपासनं गार्ह्यं बहून् श्रौता हि कुर्वते ॥

* पा० सू० १-४-२५. † 'एकं सन्तं बहुधा नानादेशेषु पाकाद्यर्थं विहरन्ति' इति गोविन्दस्वामी. 'अग्रेराहवजीयादिस्थानेष्वामीध्रादिधिण्येषु च बहुधा विहरणं यदस्ति' इति सायणः.

॥ तदस्य तेनानुशंसति ॥

अथ यत् स्फूर्जयन् वाचमिव वदन् दहति तदस्य
सारस्त्रतं रूपम् ॥

*स्फूर्जयन्नशनिवन्महाध्वनिं कुर्वन् वाचं भाषमाण इव ॥

॥ तदस्य तेनानुशंसति ।

एवमु हास्य वायव्ययैव प्रतिपद्यमानस्य तृचेन
तृचेनैवैताभिर्देवताभिः स्तोत्रियोऽनुशस्तो भवति ॥

†उक्तार्थम् ॥

इति शस्त्रं समाप्य शस्त्रयाज्यां ब्रवीति ह—

॥ ‡विश्वेभिः सोम्यं मध्वम् इन्द्रेण वायुना । पिबामित्रस्य
धामभिरिति वैश्वदेवमुक्थं शस्त्वा वैश्वदेव्या यजति ॥

प्रउगे वैश्वदेवोक्तिर्वाय्वादिवहुयोगतः ।

वैश्वदेव्या गुणभूतविश्वदेववायुमित्रेन्द्रकामिदेवत्यया ॥

॥ यथाभागं तद् देवताः प्रीणाति ॥

प्रीणाति तर्पयति तद् यथाभागं यथाशकम् ॥

चतुर्थः खण्डः ।

* ‘स्फूर्जयन् दहन्’ इति गोविन्दस्वामी. ‘स्फूर्जयन् दाह्यं वस्तु निष्पिषन्’
इति भट्टभास्करः. ‘स्फूर्जयति ईषद्विच्छिद्य विलक्षणोच्चारणमिव शब्दं करोति’ इति
सायणः. † page 383. ‡ ऋक्सं० १-१-२७-४ ‘विश्वेभिः सोम्यं मध्विति
याज्या’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१०-१०.

शस्त्रयाज्याप्रसङ्गेन वषट्कारं ब्रवीत्यथ—

॥ देवपात्रं वा एतद् यद् वषट्कारः ॥

यत् यः ।

पिबतेः घृंस्तु^{*} करणे पात्रं पानस्य साधनम् ॥

ततश्च,

॥ वषट्करोति ॥

वषट्कारं कुर्यात् ॥

॥ देवपात्रेणैव तद् देवताभ्यर्पयति ॥

हविर्भागिनीः । तद् तत्र ॥

किञ्च,

॥ अनुवषट्करोति ॥

†‘सोमस्याग्ने वीहीत्यनुवषट्कारः’ इति हि सूत्र्यते ॥

अनुवषट्कारं स्तौति—

॥ तद् यथादोऽश्वान् वा गा वा पुनरभ्याकारं तर्पयन्त्येव-
मेवैतद् देवताः पुनरभ्याकारं तर्पयन्ति यदनुवषट्करोति ॥

तदिति वाक्योपन्यासे । ‡अद इति वक्ष्यमाणपरामर्शः ।

अभ्याङ्कृत् पूर्णभक्षार्थेऽस्नस्मात् क्लृप्ते णमुल् कृतः ।

घासमुद्रादिकं भक्ष्यं पुनः प्रापय्य रक्षिणः ॥

* उणादिसू० ४-१६०. आ० श्रौ० सू० ५-५-५९. ‡ ‘अद इति सर्वनाम्ना लोकप्रसिद्धिं दर्शयति इति मद्रमास्करः । अ० किञ्चिददं निदर्शनमस्ति’ इति सायणः ।

अश्वान् गोरक्षिणो गाश्च तर्पयन्ति तथा त्विदम् ।

एतदेतास्तर्पयन्ति यद्ये कुर्वन्ति ज्ञेस्तु तिप् ॥

॥ इमानेवाग्नीनुपासत इत्याहुर्धिष्ण्यानथ कस्मात्

पूर्वस्मिन्नेव जुह्वति पूर्वस्मिन् वषट्कुर्वन्तीति* ॥

इमान् धिष्ण्यानेवाग्नीन् सदस्युपासते । के । ये वषट्कुर्वन्ति । अथ
तथा सति । कस्मात् पूर्वस्मिन्नुत्तरवेद्याग्नेय्येऽग्नौ जुह्वत्यध्वर्यव इति चोद्यम् ॥

परिहरति—

॥ यदेव सोमस्याग्ने वीहीत्यनुवषट्करोति तेन

धिष्ण्यान् प्रीणाति ॥

अनुवषट्कारेण धिष्ण्याग्निप्रीतिरित्यर्थः ॥

अथ तन्त्रेण चोद्यद्वयमाह—

॥ असंस्थितान् सोमान् भक्षयन्तीत्याहुर्येषां

नानुवषट्करोति को नु सोमस्य स्विष्टकृद्भाग इति ॥

†‘ऋतुयाजान् द्विदेवत्यान्’ इत्यादियज्ञगाथादर्शनाद् येषामृतुयाजद्वि-
देवत्यपात्रीवतादित्यग्रहसावित्रग्रहाणां नानुवषट्करोति होत्रादिः,
तानसंस्थितानसमाप्तान् किमिति भक्षयन्तीत्येकं चोद्यम् । सोमस्य
स्विष्टकृतो भागोऽशः को न्वित्यपरम् ॥

* ‘चोद्यस्वरूपप्रदर्शनार्थो द्वितीय इतिकरणः । चोद्यहेतुप्रदर्शनार्थः प्रथम इतिकरणः’
इति भट्टभास्करः. † आ० श्रौ० सू० ५-५-२१.

इति चोद्यद्वयं तन्त्रेण परिहरति—

॥ यद्वाव सोमस्याग्ने वीहीत्यनुवषट्करोति तेनैव
संस्थितान् सोमान् भक्षयन्ति स उ एव सोमस्य स्विष्टकृद्भागः ॥

सोमस्येत्यविशेषोक्ते सर्वसोमार्थताभवत् ।

इत्येकः परिहारः । स उ खलु एव अनुवषट्कारः सोमस्य
स्विष्टकृदंश इत्यपरः । पूर्वं चाध्यगीष्महि—* ‘स यदनुवषट्करोत्यग्नेरेव
स्विष्टकृतोऽनन्तरित्यै’ इति ॥

ततश्च,

॥ वषट्करोति ॥

अन्विति शेषः । अनुवषट्कारं कुर्यात् ॥

पञ्चमः खण्डः ।

अथ वषट्कारं स्तौति—

॥ वज्रो वा एष यद् वषट्कारः ॥

यत् यः । वज्रः वज्रवद् विजयकृत् ॥

ततश्च,

॥ यं द्विष्यात् तं ध्यायेद् वषट्करिष्यन् ॥

स्मरेच्छत्रं नामरूपगोत्रवर्णादिसंयुतम् ॥

कृते च ध्याने,

॥ तस्मिन्नेव तं वज्रमास्थापयति ॥

बाधकत्वेन तद्देहे वषट्वाञ्जं प्रवेशयेत् ॥

॥ षळिति वषट्करोति ॥

षळितिरूपं वषट्कारं कुर्यात् ।

व्याचष्टे—

॥ षड् वा ऋतवः ॥

एवञ्च,

॥ ऋतूनेव तत् कल्पयति ॥

तत् तत्र । सम्पत्तिः क्लृप्तिः* ॥

किञ्च,

॥ ऋतून् प्रतिष्ठापयति ॥

सुस्थिरान् करोति ॥

एवञ्च,

॥ ऋतून् वै प्रतितिष्ठत इदं सर्वमनु प्रतितिष्ठति
यदिदं किञ्च ॥

इदं सर्वमिति व्याचष्टे— यदिदं किञ्चेति । लक्षणेऽनुः कर्मप्रवचनीय[†]
इति । प्रतितिष्ठत इति शतुः शस् ।

* 'कल्पनमविपर्यस्तधर्मत्वम्' इति भट्टभास्करः † पा० सू० १-४-८४.

ऋतुप्रतिष्ठा जगतः प्रतिष्ठायै तु कल्पते ॥

॥ प्रतितिष्ठति य एवं वेद ॥

सः ॥

षळित्येकं वषट्कारमन्यथा स्तौति गोचयन्—

॥ तदुह स्माह हिरण्यदन् वैदः ॥

स्वाभ्यासवृत्तगर्वेदेन यस्य दन्ता हिरण्ययाः ।

निर्मिताः शीर्णदन्तस्य स वै प्रोक्तो हिरण्यदन् ॥

इत्यैतिहासिकाः । तत् तत्र । उ खलु । आह स्म ॥

कथम्,

॥ एतानि वा एतेन षट् प्रतिष्ठापयति ॥

एतानि वक्ष्यमाणानि । एतेन षळिति वषट्कारेण ॥

कथं,

॥ द्यौरन्तरिक्षे प्रतिष्ठिता । अन्तरिक्षं पृथिव्याम् ॥

प्रतिष्ठितमिति गम्यते ॥

॥ पृथिव्यप्सु ॥

प्रतिष्ठिता ।

॥ आपः सत्ये ॥

प्रतिष्ठिताः । ‘तत्सत्यं सति पाणः’ इति श्रुतेरात्मात्र सत्यम् ॥

॥ सत्यं ब्रह्मणि ॥

ब्रह्म वेदः ॥

* ऐ० आ० २-१-५ + ‘आपश्च सत्ये समाश्रिताः । जनेषु सत्यवादिषु सत्सु यथाकालं वृष्टिसंभवात्’ इति सायणः.

॥ ब्रह्म तपसि ॥

*तपः परमं ज्योतिः । †‘ऋतं च सत्यं चाभीद्धात् तपसः’ इति यथा ।
प्रतिष्ठितम् ॥

॥ इत्येता एव तत्प्रतिष्ठाः‡ । प्रतितिष्ठन्तीरिदं सर्व-
मनु प्रतितिष्ठति यदिदं किञ्च ॥

तत् तत्र ॥

॥ प्रतितिष्ठति य एवं वेद ॥

सः ॥

इति वैदमतेनापि मन्त्रः षळिति संस्तुतः ॥

अथान्यमाह—

॥ वौषळिति वषट्करोति ॥

सूयते हि—§‘वौषळिति वषट्कारः’ इति ॥

व्याचक्षाणः स्तौति—

॥ असौ वाव वौ ॥

अत्र वौ इति शब्देन सूर्योऽसौ कथ्यते कथम् ।

‘विवो डिङिश्च सारथे सदा स्वे गतिमान् रविः ॥

॥ निखण्टौ पठ्यते चैवं ‘विः पक्षिपरमात्मनोः’ ॥

* ‘तपसि वषट्कारमन्त्रानुष्ठानरूपे’ इति सायणः. ‘परस्मिस्तेजसि ईश्वरशरीरे’
इति भट्टभास्करः. † ऋक्स० ८-८-४८-१. ‡ ‘अत्र यद्यप्यन्तरिक्षादीनामेव प्रतिष्ठात्वं
ब्राह्मणेनोच्यते, तथापि द्युलोकस्यापि देवानां प्रतिष्ठात्वात् प्रतिष्ठेति द्युप्रभृतयः प्रदुच्यन्ते ।
तपसस्तु सप्तमस्य सत्यस्य सर्वप्रतिष्ठात्वे तस्य होत्रा क्वचिदप्रतिष्ठापनीयत्वात् तद्व्यतिरेकेण
षट् गृह्यन्ते’ इति भट्टभास्करः § आ० श्रौ० सू० १-५-१५. ¶ ‘उणादिसू०
४-७. (Madras University edition) इदं च कातन्त्रोणादिपाठानुसारेण, ‘वौशब्दो
निपातत्वाद् वा गतिप्रजनेत्यादिधातुजत्वाद्वा गमनरवभावमादित्यमभिधत्ते’ इति सायणः.
§ वैजयन्त्यां शेषकाण्डे पुल्लिङ्गाध्याये श्लो० ६०.

॥ ऋतवः षट् ॥

षट्पदेनर्तवश्चोक्ताः सुपः स्थाने जसोऽत्र लुक् ॥

ऋतुषट्के विरादित्यः स्थित इत्यर्थ इष्यताम्* ॥

ततश्च,

॥ एतमेव तद्वतुष्वादधाति ॥

तत् तेन वौषट्शब्देन स्थापयेद्वतुषु त्वमुम्† ॥

स्पष्टयति—

॥ ऋतुषु प्रतिष्ठापयति ॥

ऋतुषट्के स्थापयति‡ सूर्यं किं स्यात् तदुच्यते—

॥ यादृगिव वै देवेभ्यः करोति तादृगिवास्मै देवाः कुर्वन्ति ॥

इव एव ।

ऋतुषु स्थापयन् सूर्यं स्वयं चैव स्थिरो भवेत् ।

यादृशं कुरुते कर्म तादृशं फलमश्नुते ॥

इति भावः ॥

षष्ठः खण्डः ।

१. 'स्थापयतः' क. ख. पाठः.

* 'वौषडितीत्यादिना वौषडिति वषट्कारान्तरं विदधाति । अत्र पक्षे वौ षडिति द्वे पदे वक्ति । तत्र पूर्वस्यार्थमाह — अर्शो वाच वाविनि अर्शो खल्वादित्यो वौ इति पदेन सप्तम्यन्तेनोच्यते । वेतेरौणादिके डिप्रत्यये विरिति आकाशगामी आदित्य उच्यते । तत्र षडृतव उत्पद्यन्तामनेन य गेन इति समुदायार्थः । अस्यार्थस्य द्योतकः पदसमुदायात्मा निपातोऽयं द्रष्टव्यः । आदित्ये हि षडृतव उत्पद्यन्ते आदित्यगल्बनीनात्मलाभत्वादृतूनाम् । यद्वा वौ आदित्ये जगतां धरयितुं षडृतव सहायत्वेन वर्तन्ताम्, । 'एतमेव तदित्यादि । ननु विप्रतिषिद्धमिदं ब्राह्मणम् । आदित्य ऋतूनां स्थापन मन्त्रेण प्रतिपाद्यते । आदित्यमेव ऋतुष्वादधाति इति ब्राह्मणेन कथमुच्यते । अयमभिप्रायः — नानेन वषट्शब्दस्यार्थोऽभिधीयते । अपितु ईदृशस्य यागस्य फलमनेन ख्याप्यते इति व्याचष्टे । यस्मादादित्यस्योपकाराय तस्मिन् ऋतवः प्रतिष्ठाप्यन्ते तस्मात् प्रत्युपकारार्थमृतुष्वादित्यं प्रतिष्ठापयति । न केवलमृतूनामादित्ये स्थापनमेवानेन क्रियते, अपित्वादित्यस्याप्यृतुष्वास्थापनमनेन वौषट्शब्देन प्रतिपाद्यते प्रत्युपकारपर्यन्तत्वान्महन्मूपकारस्य । . एतदेव स्पष्टयति यादृगिव वा इत्यादि' इति भट्टभास्करः.

वषट्कारं स्तौति तत्र विधास्तिस्रः प्रदर्शयन्—

॥ त्रयो वै वषट्काराः ॥

*त्रयस्त्रिविधाः ॥

कथं ,

॥ वज्रो धामच्छद् रिक्तः ॥

विविच्याह—

॥ स यमेवोच्चैर्बलि वषट् करोति स वज्रः ॥

स होत्रादिः । बलि बलवत्, अतिस्फुटम् । यं वषट् वषट्कारं करोति प्रयुङ्क्ते स वज्रः ॥

ततश्च,

॥ तं तं प्रहरति द्विषते भ्रातृव्याय वधम् ।

योऽस्य स्तृत्यस्तस्मै स्तर्तवै ॥

†उक्तार्थम् ॥

॥ तस्मात् स भ्रातृव्यवता वषट्कृत्यः ॥

‡विभाषा कृत्तृषोः क्यप् तुक् कार्यः शत्रुमता स च ॥

॥ अथ यः समः संततोऽनिर्हाणर्चः स धामच्छत् ॥

समः याज्यया तुल्यध्वनिः । संततः मध्य उच्छ्वासरहितः । व्याचष्टे—अनिर्हाणर्चः । निर्हाणं विश्लेषः । §‘ऋक्पूः—’ इत्यकारः समासान्तः । ऋचा विश्लेषरहितः॥ ॥

* ‘प्रकारत्रित्वं वषट्कार उपचयेते त्रिप्रकारो वषट्कारोऽयं भवतीति । वषट्शब्दश्च बौषडादीनामुपलक्षणम् । वषट्कारसाधनः शब्द इत्यर्थः’ इति भट्टभास्करः. † pages 202 & 203 ‡ पा० सू० ३-१-१२०. § पा० सू० ५-४-७४. ॥ नितरां हानं निर्हाणम् । यस्य वषट्कारस्य ऋग् हीना न भवति सोऽनिर्हाणर्चः’ इति गोविन्दस्वामी.

॥ तं तं प्रजाश्च पशवश्चानूपतिष्ठन्ते ॥

तं वषट्कारम् । तं धामच्छत्संज्ञम् । अनु संलक्षीकृत्य । प्रजाः
पशवश्चोपतिष्ठन्ते ।

*धामच्छत्त्वं श्रिया धाम गृहं छादयतीति ह ॥

॥ तस्मात् स प्रजाकामेन पशुकामेन वषट्कृत्यः ॥

चेति शेषः ॥

॥ अथ येनैव षळवराध्नोति स रिक्तः ॥

षण्मन्द्रमध्यमोत्तमद्रुतलम्बितमध्यमान् ।

ध्वनेर्विभागान् विच्छिन्द्याद् येन व्याहरणेन वै ॥

स रिक्ताख्यो वषट्कारोऽवराधिश्लेदवाचकः† ॥

स च,

॥ रिणक्त्यात्मानं रिणक्ति यजमानम् ॥

रिची रुधादिः ॥

व्याचष्टे—

॥ पापीयान् वषट्कर्ता भवति पापीयान् यस्मै वषट्करोति ॥

* 'धाम यज्ञस्थानं तत्र यथा रक्षांसि न प्रविशन्ति तथा छादयति स धामच्छद्' इति सायणः. † तथाच ऋक्प्रातिशाख्ये—'त्रीणि मन्द्रं मध्यममुत्तमं च स्थानान्याहुः सप्त यमानि वाचः', 'तिष्ठो वृत्तीरुपदिशन्ति वाचो विलम्बिता मध्यमां च द्रुतां च' इति १३-४२ & ४६. (Benares Edition) ‡ 'येन वषट्कारेण षडपि शब्दधर्मान् शिक्षाशास्त्रप्रसिद्धान् वर्णस्वरमात्रावलसामसन्तानाख्यानं अवराध्नोति व्यर्धयति अवहीनान् करोति स वषट्कारो रिक्तो नाम' इति भट्टभास्करः. 'षट्शब्दो वषट्कारमभिधत्ते येनैवोच्चारणेन षडवराध्नोति वषट्कारोऽवराधं समृद्धयभावं प्राप्नोति । नीचोच्चारणेन वषट्कारस्य समृद्धयभावः' इति सायण. 'षडिति वषट्कारमन्तः तस्य अवराधः ऋक्स्वरार्त्तचैरुच्चारणम्' इति गोविन्दस्वामी.

“पापीयान् निःश्रीकः ॥

॥ तस्मात् तस्याशां नेयात् ॥

इच्छानिषेधे निषिद्धा दण्डापूर्पिकया क्रिया ॥

॥ किं स यजमानस्य पापभद्रमाद्रियेतेतिहस्माह योऽस्य
होता स्यादिति । अत्रैवैनं यथा कामयेत तथा कुर्यात् ॥

† उक्तार्थम् ॥

॥ यं कामयेत यथैवानीजानोऽभूत् तथैवेजानः स्यादिति ॥

‡ ईजानः इष्टवान् ॥

तत्र,

॥ यथैवास्य ऋचं ब्रूयात् तथैवास्य वषट्कुर्यात् ॥

‡ ‘ऋत्यकः’ । अस्य यजमानस्य ॥

॥ सदृशमेवैनं तत् करोति ॥

तत् तेनानीजानेन । एनमीजानम् ॥

तथा,

॥ यं कामयेत पापीयान् स्यादिति ॥

तत्र,

॥ उच्चैस्तरामस्य ऋचमुक्त्वा शनैस्तरां वषट्कुर्यात् ।

पापीयांसमेवैनं तत् करोति ॥

तत् तत्र ॥

तथा,

॥ यं कामयेत श्रेयान् स्यादिति ॥

श्रेयान् प्रशस्यतरः ॥

तदा,

॥ शनैस्तरामस्य ऋचमुक्तोच्चैस्तरां वषट्कुर्यात् ॥

एतच्च,

॥ श्रिय एव ॥

स्यात् । तादर्थ्ये हे । इयद् । एव पुनः ॥

स्पष्टयति—

॥ एनं तच्छ्रियामादधाति ॥

तत् तत्र । श्रियां समृद्धौ ॥

ततश्च,

॥ संततमृचा वषट्कृत्यम् ॥

भावे क्तः संततं ङस्रुग् वषट् तुक् ऋषोः क्यपि* ।

वषट्कारस्य कर्तव्यं संश्लेषणमृचा सह ॥

किमर्थ,

॥ संतत्यै ॥

प्रजातिसमृद्धयर्थम् ॥

॥ संघीयते प्रजया पशुभिर्य एवं वेद ॥

सः । संघीयते सम्बध्यते ।

त्रिषु धामच्छदेवेह सम्यक् कर्तव्य ईरितः ।

अत एव हि सूत्र्यते - * 'उच्चैस्तरां बलीयान् याज्यायाः' इति ॥

सप्तमः खण्डः ।

अथ सम्यग् वषट्कर्तुर्देवताध्यानमुच्यते —

॥ यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं स्यात् तां ध्यायेद् वषट्करिष्यन् ॥

(पुरा देवैः ?) वेदितव्यं रूपवर्णायुधादिकम् ।

देवतानां नामपत्नीपुत्रभृत्यादिकं तथा ॥

ध्यायंश्च,

॥ साक्षादेव तद् देवतां प्रीणाति ॥

तत् ताम् । साक्षादव्यवधानेन ॥

स्पष्टयति —

॥ प्रत्यक्षाद् देवतां यजति ॥

टार्थे ङसिः, प्रत्यक्षेण । यजति सम्यक् प्रीणाति ॥

अथ वषट्कारानुमन्त्रणं विधातुमाह —

॥ वज्रो वै वषट्कारः ॥

* आ० श्रौ० मं० १-५-६. † 'यागकाले प्रत्यक्षेण पश्यतीत्यर्थः । ननु देवता चक्षुषा न दृश्यते । कथमस्याः प्रत्यक्षत्वमिति चेत्, नार्थं दोषः । मानसप्रत्यक्षस्य विवक्षितत्वात् । यथा पुरोवर्तिनी देवता चक्षुषा दृश्यते तथैव चिन्त्यमानापि मनसा दृश्यत एव' इति सायणः.

ततः किं,

॥ स एष प्रहतोऽशान्तो दीदाय ॥

प्रहतः, हृष् शब्दनार्थः, प्रयुक्तः । अशान्तः कुपितः दीदाय ।

दीदीतिधातुर्दीप्यर्थो ल(त? ति)णल् दीप्यते भृशम् ॥

॥ तस्य हैतस्य न सर्व इव शान्तिं वेद न प्रतिष्ठाम् ॥

तस्य वषट्कारस्य । शान्तिं शमनं प्रतिष्ठां सुखस्थितिं च* । सर्वो न जानाति । इव एव ॥

॥ तस्माद्धाप्येतर्हि भूयानिव मृत्युः ॥

तस्माद् तथाहि । एतर्ह्यस्मिन्नपि काले । स वषट्कारः भूयान् बहुतरः मृत्युरिव मरणहेतुः ॥

॥ तस्य हैषैव शान्तिरेषा प्रतिष्ठा ॥

चेति शेषः । एषा वक्ष्यमाणा ॥

सा च,

॥ वागित्येव ॥

वागोजइत्यादिमन्त्रः प्रोक्त आदिग्रहादिह ॥

॥ तस्माद् वषट्कृत्य वषट्कृत्य वागित्यनुमन्त्रयेत ॥

* 'प्रतिष्ठाम् अवसानम् । एतावत्येव दीप्यते नातः परमित्येतदपि न जानाति' इति भट्टभास्करः. † 'तस्माच्छान्तिप्रतिष्ठाज्ञानाभावादेतर्ह्यपीदानीमपि लोके मृत्युर्भूयानिव बहुभूत एव प्रवर्तते' इति सायणः. 'जीवनादपि बहुतरः प्रजानां मृत्युर्भवति हिंसकाक्रान्तत्वाद्' इति भट्टभास्करः.

‘वागोजः सह ओजो मयि प्राणापानौ’ इति वषट्कारमुक्तवोक्तवानु-
मन्त्रयते इत्यर्थः । वषट्शब्दस्य *साक्षात्प्रभृतित्वाद् गतित्वे कृष्णः क्तवो
ल्यप् तुक् ॥

अनुमन्त्रितश्च,

॥ स एनं शान्तो न हिनस्ति ॥

सः वषट्कारः । एनं वषट्कर्तारम् ॥

अनुमन्त्रणान्तरमाह—

॥ वषट्कार मा मां प्रमृक्षो माहं त्वां प्रमृक्षं बृहता मन
उपह्वये व्यानेन शरीरं प्रतिष्ठासि प्रतिष्ठां गच्छ प्रतिष्ठां मा
गमयेति वषट्कारमनुमन्त्रयेत् ॥

मृक्षिर्हिसार्थः ॥

एतन्न सुष्ठित्याह—

॥ तदु ह स्माह ॥

तत् अनुमन्त्रणम् उ निन्दयन् कश्चिद् ब्रह्मवादी आह स्म ह ॥

कथं,

॥ दीर्घमेतत् सदप्रभु ॥

इतीति शेषः । एतदनुमन्त्रणम् अप्रभु असमर्थम् । सत् भवत् । ‡दीर्घं
दुर्वचं चेति ॥

* पा० सू० १-४-७४ † ‘तदुह तत्रैवानुमन्त्रणे’ इति सायणः. ‡ ‘दीर्घं
दीर्घकालोच्चारणीयं सत् सद्यो वषट्कारं समयितुम्’ इति भट्टभास्करः.

केन तर्हि,

॥ ओजः सह ओज इत्येव वषट्कारमनुमन्तयेत ॥

स्तौति—

॥ ओजश्च ह वै सहश्च वषट्कारस्य प्रियतमे तन्वौ ॥

ओजो दीप्तिर्वलं चापि प्रसह्यकरणं सहः ।

तन्वौ शरीरे द्वे ॥

॥ प्रियेणैवैनं तद्धाम्ना समर्धयति ॥

*तत् तेन धाम्ना तेजसा । एनं वषट्कारम् । सम्यग् वर्धयति ॥

किञ्च,

॥ प्रियेण धाम्ना समृध्यते य एवं वेद ॥

श्वः इयन् । तिपस्तः । स वेदितर्धोति ॥

अथ पूर्वोक्तवागोजोऽन्वं वक्तुं ब्रवीति ह—

॥ वाक् च वै प्राणापानौ च वषट्कारः ॥

प्राणापानवाग्यतेन दोहना वाच्य इत्यतः ॥

ततः किं,

॥ त एते वषट्कृते वषट्कृते व्युत्क्रामन्ति ॥

वि नाना । ‡उत्क्रम ऊर्ध्वगतिः । §‘क्रमः परस्वैपदेशु’ इति शधि दीर्घः ॥

* ‘वषट्कार एनं होतारम् आत्मीयेन प्रियेण धाम्ना स्थानेन तेजसा वा’ इति भट्टभास्करः. ‘एनं वषट्कारः प्रियेण धाम्ना सर्वभूतानामनुपद्रवकारिणा प्रियेण स्वरूपेण समृद्धं करोति’ इति सायणः. † ‘वाक् च प्राणापानौ वा अयं वषट्कारः । तद्धेतुत्वात् ताच्छब्दम्’ इति भट्टभास्करः. ‘येन वागस्ति यौ च प्राणापाना तस्ते त्रयो वषट्कारस्वरूपम्’ इति सायणः. ‡ ‘व्युत्क्राम्य निष्क्रामन्ति’ इति भट्टभास्करः. § पा० सू० ७-३-७६.

तच्छान्तये,

॥ *ताननुमन्तयेत वागोजः स ह ओजो मयि
प्राणापानाविति ॥

तान् उत्क्रान्तान् ॥

॥ आत्मन्येव तद्धोता वाचं च प्राणापानौ च
प्रतिष्ठापयति ॥

तत् तेनानुमन्त्रणेन । होत्रादिर्वषट्कर्ता । आत्मनि स्वे देहे ॥

ततश्च,

॥ सर्वायुः सर्वायुत्वाय सर्वमायुरेति य एवं वेद ॥ †

‡उक्तार्थानि ॥

अष्टमः खण्डः ।

प्रेषं पुरोरुचं वेदिं ग्रहं निविदमेव च ।

पञ्च शब्दान्निर्बुवाणो रोचयंस्तौत्यथो पृथक्—

॥ यज्ञो वै देवेभ्य उदक्रामत् ॥

‡उक्तार्थम् ॥

॥ तं प्रैषैः प्रैषमैच्छन् ॥

प्रेषसूक्तसमाम्नातैर्होतायसत्पदादिकैः ।

ऽणमुल् तुमर्येऽन्वर्थे प्र प्रैच्छन्नन्वेष्टुमध्वरम् ॥

* ‘वागोजः स ह ओजो मयि प्राणापानाविति वषट्कारमुक्त्वानुमन्तयते’ इति
आ० श्रौ० सू० १-५-१७ † page 247. ‡ page 18. § ‘प्रेषम्
आह्वानम्’ इति सायणः.

॥ यत् प्रैषैः प्रैषमैच्छंस्तत् प्रैषाणां प्रैषत्वम् ॥

*नष्टान्वेषणहेतुत्वात् प्रैषत्वमिति गृह्यताम् ॥

किञ्च,

॥ तं पुरोरुग्भिः प्रारोचयन् ॥

पुरोरुचस्तु खैलिक्यः प्राक् तृचेभ्यो हि सप्त याः ।

वायुरग्रादिकाः शस्त्रे द्वितीये प्रउगाह्ये ॥

॥ यत् पुरोरुग्भिः प्रारोचयंस्तत् पुरोरुचां पुरोरुक्त्वम् ॥

अन्विष्यमाणे यज्ञे वै दीपा आसन् पुरोरुचः† । इत्यर्थः ॥

किञ्च,

॥ तं वेद्यामन्वविन्दन् ॥

अलभन्त ॥

॥ यद् वेद्यामन्वविन्दंस्तद् वेदेर्वेदित्वम् ॥

विदेरिचि कृते वेदिराधारे लभ्यतेऽत्र तत् ॥

॥ तं वित्तं ग्रहैर्व्यगृह्णत ॥

वित्तं लब्धम् । ग्रहैरेन्द्रवायवादिभिः । विग्रहो विभज्य ग्रहणम् ॥

॥ यद् वित्तं ग्रहैर्व्यगृह्णत तद् ग्रहाणां ग्रहत्वम् ॥

¶‘ग्रहवृद्धनिश्चि—’ इति करणेऽप् ॥

* ‘प्रैषन्त्याह्वानं कुर्वन्त्येभिरिति व्युत्पत्त्या मन्त्राणां प्रैषनाम सम्पन्नम्’, † तै० ब्रा० २-४-७ अनुवाके द्रष्टव्याः । ‘वायुरग्रे गा यज्ञग्रीरिति सप्तानां पुरोरुचां तस्यास्तस्या उपरिष्ठात् तृचं तृचं संसेत् । वायवायाहि दर्शतेति सप्त तृचाः’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१०-४, ५, ‡ ‘प्रारोचयन् यज्ञस्य रुचिमुत्पादितवन्तः । अतः पुरो रोचनाहेतुत्वात् पुरोरुगिति नाम सम्पन्नम्’ इति सायणः, § उणादिसू० ४-११८, इन् इत्यन्वयान्नामेव वेदिसब्दनिष्पत्तिर्मुद्रितोणादिषु दृश्यते. ¶ पा० सू० ३-३-५८.

॥ तं वित्त्वा निविद्भिर्न्यवेदयन् ॥

वित्त्वा लब्ध्वा । निवेदनं प्रकाशनम् ॥

॥ यद् वित्त्वा निविद्भिर्न्यवेदयंस्तन्निविदां निवित्त्वम् ॥

निपूर्वाद्विदेः प्रकाशनार्थात् करणे सम्पदादिकिप्* ॥

अथ प्रैषांस्तु वदतः प्रशास्तुः प्रहृतोच्यते—

॥ महद्वाव नष्टैष्यभ्यल्पं वेच्छति ॥

नष्टैषी नष्टान्वेषणकारी । अल्पं फलादि महद्द्रव्यादिकं वा अभी-
च्छति प्रार्थयते ॥

तत्र,

॥ यतरो वाव तयोर्ज्याय इवाभीच्छति स एव तयोः
साधीय इच्छति ॥

तयोर्मध्ये यतरः यः । ज्यायः महत् । इव एव । साधीयः अत्यर्थम् ।
वाढस्येयसुनि साधः† ॥

एवञ्च,

॥ य उ एव प्रैषान् वर्षीयसो वर्षीयसो वेद स
उ एव तान् साधीयो वेद ॥

वृद्धस्येयसुनि वर्षादेशः‡ । वृद्धतरान् । उ खलु । उ पुनः । वेद
जानाति ॥

* पा० सू० वा० ३-३-९४. † पा० सू० ५-३-६३. ‡ पा० सू०
६-४-१५७.

ततः किं,

॥ नष्टैष्यं ह्येतद् यत् प्रैषाः ॥

एतदेते । यत् ये । जसोऽम् । नष्टैष्याः । इपेः कर्मणि ण्यत्* ॥

॥ तस्मात् प्रह्वस्तिष्ठन् प्रेष्यति ॥

प्रह्वः अवनतगात्रः । तस्मात् तथाहि । सूत्र्यते हि—†‘दक्षिणो होतृषदनात् प्रह्वोऽवस्थाय वेद्यां दण्डमवष्टभ्य ब्रूयात् प्रैषांश्चादेशम्’ इति ॥

नवमः खण्डः ।

अथ निविदः स्तौति—

॥ गर्भा वा एत उक्थानां यन्निविदः ॥

यत् याः । उक्थानां शस्त्राणाम् । एते गर्भाः । लुप्तोपमम् । गर्भा इव ॥

कथं,

॥ तद्यत् पुरस्तादुक्थानां प्रातःसवने धीयन्ते

तस्मात् पराञ्चो गर्भा धीयन्ते पराञ्चः संभवन्ति ॥

यत्तदोर्व्यत्ययेऽत्र स्यात् पराञ्चस्तु पराङ्मुखाः ।

योनौ गर्भा निधीयन्ते सिक्ता वृद्धिं व्रजन्ति यत्‡ ॥

* ‘नष्टैष्यं नष्टस्यान्वेपणमाधनम् । करणे कृत्यः’ इति भट्टभास्करः. † आ० श्रौ० सू० ३-१-२०. ‡ ‘गर्भाः पराञ्चः शरीरे परमुत्कृष्टं पुरोभागमधन्तो गच्छन्तो धीयन्ते धार्यन्ते । प्रसवकालेऽपि पराञ्चः पुरोभागं गच्छन्त उत्पद्यन्ते प्रयुक्ताः’ इति सायणः. ‘यथा गर्भाः प्रथमं पार्श्वतः प्रविश्य ततो मध्ये स्थित्वा पश्चात् ततो गर्भान्निर्गच्छन्ति तद्वत् प्रथमं प्रातःसवने उक्थाना पुरस्तात् पूर्वस्मिन् पार्श्वे धीयन्ते स्थाप्यन्ते शस्यन्ते निविदो यस्मात् तस्मात् स्त्रीशरीरेषु पराञ्चः यावद् गर्भान्निर्गच्छन्त निपिच्यन्ते गर्भाः गर्भोपादानानि रेषासि । तत्र च पराञ्चोऽपुनरावृत्ता एव संभवन्ति संपद्यन्ते वर्धन्त इत्यर्थः’ इति भट्टभास्करः.

तस्मात् सूक्तस्य पुरतो निवित् प्रातर्निधीयते ।

उक्थं शस्त्रमवयवापेक्षं च बहुवद्वचः ॥

तत् तत्र ॥

किञ्च ,

॥ यन्मध्यतो मध्यंदिने धीयन्ते तस्मान्मध्ये गर्भा धृताः ॥

पूर्ववत् ॥

॥ यदन्ततस्तृतीयसवने धीयन्ते तस्मादमुतोऽर्वाञ्चो
गर्भाः प्रजायन्ते ॥

*अर्वाञ्चः अर्वाचीनाः । अमुतः मातुरुदरात् । अन्ततः प्रागन्त्यायाः ।

†‘एकां परिशिष्य तृतीयसवने’ इति हि वक्ष्यते ॥

विदुष आह—

॥ प्रजात्यै प्रजायते प्रजया पशुभिर्य एवं वेद ॥

अपरथा स्तौति—

॥ पेशा वा एत उक्थानां यन्निविदः ॥

यत् याः । पेशस् अलंकारः । जसि सलोपश्छान्दसः‡ ॥

॥ तद्यत् पुरस्तादुक्थानां प्रातस्सवने धीयन्ते यथैव
प्रवयणतः पेशः कुर्यात् तादृक् तत् ॥

* ‘अमुतो गर्भाशयाद् अर्वाञ्चः इतोमुखाः’ - इति भट्टभास्करः. † ऐ० ब्रा० ११-११. ‡ ‘पिश अवयवे । असुन्नन्ताज्जसः शौ शैश्छान्दसि बहुलमिति लोपः । यद्वा घञि रूपं द्रष्टव्यम्’ इति भट्टभास्करः.

तत् तत्र । तादृक् तादृशम् ।

वस्त्रादेर्वयनारम्भदेशं प्रवचनं विदुः ।

वेओ ल्युट् करणे ज्ञेयः प्रशब्दश्चादिकर्मणि ॥

॥ यन्मध्यतो मध्यंदिने धीयन्ते यथैव मध्यतः

पेशः कुर्यात् तादृक् तत् ॥

हारिद्रादिकमूत्रेण वस्त्रं मध्ये विभूष्यते ॥

॥ यदन्ततस्तृतीयनवने धीयन्ते यथैवावप्रज्जनतः

पेशः कुर्यात् तादृक् तत् ॥

*अवप्रज्जनेति वस्त्राद्यन्तर्देशोऽभिधीयते ॥

॥ सर्वतो यज्ञस्य पेशसा शोभते य एवं वेद ॥

यज्ञस्य सर्वालङ्कारैर्विद्वानपि स शोभते ॥

दशमः खण्डः ।

अथ ता एव निविदः पुनः स्तौति प्ररोचयन्—

॥ सौर्या वा एता देवता यन्निविदः ॥

* 'अवसितं प्रजननमवप्रजननम् अवसानम्' । द्वितीयो जकार उपजनः । यद्वा प्रतिमुखं जननं प्रजननम् । सर्वात्मना समाप्तिः । प्रतेरन्त्यलोपश्छान्दसः' इति भट्टभास्करः.

सूर्यादिवार्षेनष्टाप् (?) ता निविदः सूर्यसन्निभाः* ।

पूज्यत्वाद्देवता यद् याः सूर्यसादृश्यमाह ह—

॥ तद्यत् पुरस्तादुक्तानां प्रातस्सवने धीयन्ते मध्यतो मध्यन्दिनेऽन्ततस्तृतीयसवन आदित्यस्यैव तद् व्रतमनु पर्यावर्तन्ते ॥

तत् तत्र । तत् तेन । व्रतं कर्म । परि सर्वतः । अनु लक्ष्मीकृत्य । आवर्तन्ते कुर्वन्ति ॥

अथ निविदां पच्छस्तामाह—

॥ पच्छो वै देवा यज्ञं समभरन् ॥

†‘ऋचः श’ इति पादस्य पञ्चावे पच्छ उच्यते ।

‡‘ऋचां त्व’ इत्यृचः पादैश्चतुर्वर्गाभिधायिभिः ॥

§पुरा यज्ञं सुरा जञ्जुरिति श्रौती कथोच्यते॥ ।

भृञ् ज्ञानार्थः ॥

॥ तस्मात् पच्छो निविदः शस्यन्ते ॥

यथापाठं पादेष्ववसाय ॥

* ‘या निविदः सन्ति ता एताः सूर्यसम्बन्धिन्यः’ इति सायणः. ‘सूर्यस्य व्रतं सौर, तत्र साध्यः सौर्याः सूर्येण तुल्यव्रताः । निविदो नाम सौर्याः सूर्येण तुल्यकर्माणो भवन्ति । तदेवाह—आदित्यस्यैव तद् व्रतं कर्मानु पर्यावर्तन्ते पर्यायेणानुवर्तन्तेऽनुगच्छन्ति । तत्प्रकारश्च तद्यत् पुरस्तादित्यादिना दर्शितः । यदा पुनः सूर्यस्येमा इत्यर्थे तस्येदमित्यण् क्रियते तदापि ङीप् सूर्यतिष्यागस्येति यलोपे सौर्यो निविदः स्युः न सौर्याः । तस्मात् सौरे कर्मणि साध्य इति तत्र साधुरिति यद् भवति इति वेदितव्यम्’ इति भट्टभास्करः. † पा० सू० ६-२-५५. ‡ ऋक्सं० ८-२-२४-६. § ‘देवाः खलु यज्ञं निविदात्मकं पच्छः पादशः पदे पदेऽवसाय समभरन्’ इति भट्टभास्करः. ‘देवाः पुरा यज्ञं पच्छः पादशः समभरन् एकैकं पादं क्रमेण संपादितवन्तः’ इति सायणः. ॥ कथा चेयं मृग्या.

शंसित्रे निविदामश्वं देयं वक्तुं कथोच्यते—

॥ यद्वै तद्वेवा यज्ञं समभरंस्तस्मादश्वः समभवत् ।

तस्मादाहुरश्वं निविदां शंस्त्रे दद्यादिति ॥

यत् यत्र । वै पुरा । तत् ते । तस्मात् ऊच्यर्थे ऊसिः, तस्मिन् काले* ।
तस्मात् तथाहि । शंस्त्रे, इण्नां । शंसित्रे ॥

अश्वदानं स्तौति—

॥ तदु खलु वरमेव ददति ॥

उ अपि ।

क्रतोरुक्ता दक्षिणास्तु यजमाने ददत्यपि ।

तदश्वदानमधिकं वरणीयं वरं विदुः ॥

किञ्च,

॥ न निविदः पदमतीयात् ॥

अत्ययोऽतिक्रमः ॥

॥ यन्निविदः पदमतीयाद् यज्ञस्य तच्छिद्रं कुर्यात् ॥

यत् यदि । तदतिक्रमणं कर्तृ ॥

ततश्च,

॥ यज्ञस्य वै छिद्रं स्रवद् यजमानोऽनु पापीयान् भवति ॥

तुङ् नात्र वा पदान्तस्यो त्वधःकृतरसं स्रवत् ॥

* 'यद्वै यस्मिन्नेव देशे तत् तदा देवा यज्ञं संपादितवन्तस्तस्माद् देशात्' इति सायणः. 'यद्वै तदित्यादि । यदा खलु देवा यज्ञं निविदात्मकं तत् तेन प्रकारेण पच्छः समभरन् तदा तस्मात् तादृशाद् यज्ञात्' इति भट्टभास्करः. १ पा० सू० ७-२-३४.
२ पा० सू० ६-१-७६.

निगमयति—

॥ *तस्मान्न निविदः पदमतीयात् ॥

किञ्च,

॥ न निविदः पदे विपरिहरेत् ॥

विपरिहारो व्यत्यासः ॥

॥ यन्निविदः पदे विपरिहरेन्मोहयेद् यज्ञम् ॥

कर्तव्याज्ञानं मोहः ॥

ततश्च,

॥ मुग्धो यजमानः स्यात् ॥

व्याकुलचित्तः ॥

॥ तस्मान्न निविदः पदे विपरिहरेत् ॥

किञ्च,

॥ न निविदः पदे समस्येत् ॥

समासोऽनवसायोच्चारणम् ॥

॥ यन्निविदः पदे समस्येद् यज्ञस्य तदायुः संहरेत् ॥

यत् यदि । तत् तदा । अल्पकालतयायुषो नाशः ॥

ततश्च,

॥ प्रमायुको यजमानः स्यात् ॥

मायुदेशशब्दः । †‘यत् पशुर्मायुम्’ इति लिङ्गात् । मायुर्मरणमित्येके ॥

* ‘तस्मान्न निविद इति द्वितीयं निषेधवचनमवश्यपरिहारार्थम्’ इति भट्टभास्करः.

† तै० सं० ३-१-५.

॥ तस्मान्न निविदः पदे समस्येत् ॥

किन्तु,

॥ प्रेदं ब्रह्म प्रेदं क्षत्रमित्येते एव समस्येत् ॥

एते पदे ॥

किमर्थं,

॥ ब्रह्मक्षत्रयोः संश्रित्यै ॥

संश्रितिर्दुर्भेदः संश्लेषः ॥

॥ तस्माद् ब्रह्म च क्षत्रं च संश्रिते ॥

*सर्वस्य साधके इति शेषः । तस्मात् तथाहि ॥

किञ्च,

॥ न तृचं न चतुर्ऋचमतिमन्येत निविद्धानम् ॥

निविन्निधानं सूक्तं स्यात् तृचादि तु ततोऽल्पकम् ।

ऋचमेकर्चकं वापि कस्मादित्यत उच्यते—

॥ एकैकं वै निविदः पदमृचां सूक्तं प्रति† ॥

* 'तस्मादेव लोके जातिद्वयं परस्परमाश्रित्य तिष्ठति । ब्राह्मणो धर्मं प्रवर्तयति क्षत्रियस्तस्य रक्षां करोति' इति सायणः. † 'उक्तं प्रातस्सवने उक्थानां पुरस्तान्निविदो दध्यादिति । तृतीयसवने च वक्ष्यति एकामृचं परिशिष्य तत्र निविदो दध्यादिति । इदानीं तु माध्यंदिने सवने मध्ये निधीयमाना निवित् क प्रदेशे निधेया इति शङ्कायां तन्निर्णयः क्रियते—न तृचं न चतुर्ऋचमतिमन्येत निविद्धानमिति । माध्यंदिने सवने तृचं वा चतुर्ऋचं वातीय निविद्धानं न मन्येत । तृचचतुर्ऋचाभ्याधिकास्वृक्षु पञ्चपदसप्तादिषु निविद्धानं कर्तुं न मन्येत । अपितु तिसृषु चतसृषु वा ऋक्षु निविदं दध्यात् । त्रिचतुर्ग्रहणाद् द्वयोरेकस्यां च निविदं न दध्यादिति लभ्यते' इति भट्टभास्करः. ‡ 'ऋचं सूक्तं प्रति' इति सायणसम्मतः पाठः । तथाच तद्व्याख्या - 'निविद' सम्बन्धि 'यदेकैकमेव पदं तदेव प्रत्यृचं प्रतिसूक्तं च समर्थं भवति' इति.

ऋचां सम्बन्धि यत् सूक्तं तेन तुल्यं निवित्पदम् ।
एकैकमर्हन्तं नार्वाक् वोढु तृचचतुर्ऋचाम् (?) ॥

निगमयति—

॥ तस्मान्न तृचं न चतुर्ऋचमतिमन्येत निविद्धानम् ॥

किञ्च,

॥ निविदा ह्येव स्तोत्रमतिशस्तं भवति ॥

स्तोत्रमतिशंसनं चापि निविदा कृतमिष्यताम् ॥

किञ्च,

॥ एकां परिशिष्य तृतीयसवने निविदं दध्यात्* ॥

शिषः असर्वोपयोगे क्वो ल्यप् ॥

॥ यद् द्वे परिशिष्य दध्यात् प्रजननं तदुपहन्यात् ॥

यत् यदि । द्वे ऋचौ । प्रजननं योनिम्† ॥

व्याचष्टे—

॥ गर्भैस्तत् प्रजा व्यर्धयेत् ॥

गर्भैः सम्पाद्याः प्रजाः । द्विपरिशेषणं तत् । व्यर्धयेत् नाशयेत्‡ ॥

॥ तस्मादेकामेव परिशिष्य तृतीयसवने निविदं दध्यात् ॥

* ‘एकां शिष्ट्वा तृतीयसवने’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१४-२३.
† ‘द्वाभ्यामतिशंसनेन प्रजननस्य पीडितत्वात् प्रजननस्थानीयत्वाच्च ज्योतिष्टोमस्य । यथोक्तं प्रजननं ज्योतिरिति’ इति भट्टभास्करः. ‡ ‘प्रजननमुपहन्यादित्यनेन यजमानस्य प्रजोत्पादनराहित्यम् । प्रजा व्यर्धयेदित्यनेन पूर्वमुत्पन्नानां पुत्रादीनामपत्यराहित्यम्’ इति सायणः.

किञ्च,

॥ न सूक्तेन निविदमतिपद्येत ॥

*ङ्चर्थे टा । अतिपत्तिः स्वदेशात् प्रच्युतिः ॥

॥ येन सूक्तेन निविदमतिपद्येत न तत् पुनरुपनिवर्तेत ॥

वृतिरन्तर्णीतण्यर्थः । न पुनरावर्तयेत् ॥

कुतः,

॥ वास्तुहमेव तत् ॥

†‘प्रहीणं वास्तुहं च्युतम्’ इति निघण्टुः ॥

॥ अन्यत् तद्वैवतं तच्छन्दसं सूक्तमाहृत्य तस्मिन्निविदं दध्यात् ॥

‡‘अनसन्तान्पुंसकात् —’ इति टच् ॥

॥ §मा प्र गाम पथो वयमिति पुरस्तात् सूक्तस्य शंसति ॥

च्युतसूक्ततुल्यस्थानीयस्य पुरस्तान्मा प्रगामेति षष्ठ्यं शंसेत् ॥

कस्मादेवम्,

॥ पथो वा एष प्रैति यो यज्ञे मुह्यति ॥

१. ‘पुनरुपनिवर्तयेत्’ घ ड. पाठः

* ‘सूक्तेन निविद्वानीयेन’ इति भट्टभास्करः. † निघण्टुरयं मृग्यः. ‘वास्तुशब्देन निविदः स्थानमुच्यते तस्य स्थानस्य वातकम्’ इति सायणः. ‡ पा० सू० ५-४-१०३ § ऋक्सं० ८-१-१९-१. ॥ ‘स्थानं चेन्निविदोऽतिहरेन्मा प्रगामेति पुरस्तात् सूक्तं शस्त्वान्यस्मिन्स्तद्वैवते दध्यात्’ इति आ० श्रौ० सू० ६-६-१८. ‘निविदः स्थानातिहारो नामैवंरूपः । सूक्तस्य यस्मिन्नन्तराले निविद् धीयते तस्माद् या पूर्वा ऋक् तदन्तर्गतेन प्रणवेनाहावमकृत्वैवानन्तरामेव ऋचं सन्धाय तस्यामृचि चोदिते-ऽवसानेऽवसानपर्यन्तमुक्त्वा यदावस्येत् एवंप्रकार एव निविदतिहारो नान्यः प्रकार इति । अतोऽन्यथा यः प्रमादः स ऋग्दोष एव न निविदतिहारः’ इति तत्र गार्ग्यनारायणवृत्तिः.

यज्ञप्रयोगमूढो यः स मार्गाद् वैदिकाच्च्युतः ॥

॥ मा यज्ञादिन्द्र सोमिन इति ॥

प्रगामेत्यनुवर्त्य व्याचष्टे—

॥ यज्ञादेव तन्न प्रच्यवते ॥

तत् तत्र ॥

॥ मान्तःस्थुर्नो अरातय इति ॥

अरातयो नो न बाधेरन्नित्यर्थं मत्वा व्याचष्टे—

॥ अरातीयत एव तदपहन्ति ॥

*अरातिरसमृद्धिः । तां परस्येच्छतः । †‘छन्दसि परेच्छायाम्’ इति
क्यचः शतुः शस् । अपहन्ति बाधते ॥

॥ ‡यो यज्ञस्य प्रसाधनस्तन्तुर्देवेष्वततः ।

तमाहुतं नशीमहीति ॥

अत्र,

॥ प्रजा वै तन्तुः ॥

ततश्च,

॥ प्रजामेवास्मा एतत् संतनोति ॥

अस्मै अस्य । एतत् एतर्हि । सम्यग् विस्तारयति ॥

॥ §मनो न्वा हुवामहे नाराशंसेन सोमेनेति ॥

* ‘अरातीयतः शत्रुत्वमिच्छतः’ इति सायणः. † पा० सू० वा० ३-१-१०७.
‡ ऋक्सं० ८-१-१९-२. § ऋक्सं० ८-१-१९-३.

व्याचष्टे—

॥ मनसा वै यज्ञस्तायते ॥

*‘तनोतेर्यकि’ इत्यात्वम् ॥

स्पष्टयति—

॥ मनसा क्रियते । सैव तत्र प्रायश्चित्तिः प्रायश्चित्तिः ॥

प्रायो नाशस्तस्य चित्तिः समाधानमिदं भवेत् ।

†प्रायस्य चित्तिचित्तयोरिति सुङ् गणमूत्रतः ॥

तत्रातिपत्तौ निविदां द्विरुक्त्यर्थः समापनम् ॥

एकादशः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचितायां महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
सुखप्रदायामेकादशोऽध्यायः १ ॥

अथ द्वादशोऽध्यायः ।

अथाहावप्रतिगरं शस्त्वाजपविभेदतः ।

छन्दःसंकल्पनाद्देवविशां क्लृप्तिं ब्रवीति ह—

१. ‘इति षड्गुरुशिष्येण विरचितायां ब्राह्मणवृत्तौ एकादशोऽध्यायः’ घ. ङ.
पाठः.

* पा० सू० ६-४-४४. † पा० सू० ६-१-१५७.

॥ देवविशः कल्पयितव्या इत्याहुः । छन्दश्छन्दसि
प्रतिष्ठाप्यमिति ॥

*देवविशः देवसेनाः । †‘सर्वाणि वाव छन्दांसि च पृष्ठानि च’ इत्यत्र
छन्दसां देवपरिचारकत्वमुक्तमङ्गीकृत्योच्यते । ‡छन्दश्छन्दसि । सम्पत्त्या
देवसेना इह सङ्गमयितव्या इत्याहुरित्यर्थः ॥

कथं,

॥ शोसावोमित्याह्वयते प्रातस्सवने त्र्यक्षरेण § ।
शंसामोदैवोमित्यध्वर्युः प्रतिगृणाति पञ्चाक्षरेण ¶ ॥

होताह्वानस्य कर्तात्राध्वर्युः प्रतिगरस्य च ॥

॥ तदष्टाक्षरं सम्पद्यते ॥

त्रिभिश्च पञ्चभिश्चाष्टसंख्याभूदक्षरानुगा ॥

ततः किम्,

॥ अष्टाक्षरा वै गायत्री । गायत्रीमेव तत् पुरस्तात्
प्रातस्सवनेऽचीकलृपताम् ॥

पुरस्ताच्छस्त्रस्य । ॥ ‘कृपो रो लः’ । § ‘णौ चङ्चुपधाया ह्रस्वः’ ।
‡ ‘उर्कत्’ । तसस्ताम् । होत्रध्वर्युः अकल्पयताम् ॥

* ‘विशः सेनाः प्रजा वा’ इति भट्टभास्करः । ‘प्रजाः सैन्यरूपाः’ इति सायणः.
† page 98. ‡ ‘गायत्र्यादिकं सवनच्छन्दः उक्तादिजगत्यन्ते तस्मिन् छन्दसि
प्रतिष्ठाप्यम् अक्षरसम्पत्त्या संपाद्यम् । तदिदं देवविशां कल्पनम्’ इति भट्टभास्करः.
§ ‘शोसावोमित्युच्चैराह्वय तूष्णीं शंसं शंसेदुपांशु सप्रणवमसन्तन्वन् । एष आहावः प्रातस्सवने
शस्त्रादिषु’ इति आ० श्रौ० सू० ५-९-१, २. ¶ ‘अध्वर्यो शोसावोमिति होतुरभिज्ञाय
प्रदक्षिणमावर्तमानः शोसामोद इवेति प्रत्याह्वयते शंसामोद इवेति वा’ इति आप० श्रौ० सू०
१२-२७-१२. ॥ पा० सू० ८-२-१८. § पा० सू० ७-४-१. ‡ पा० सू० ७-४-७.

किञ्च ,

॥ उक्थं वाचीत्याह शस्त्वा चतुरक्षरम्* ॥

शस्त्रान्ते ॥

॥ ओमुक्थशा इत्यध्वर्युश्चतुरक्षरम् ॥

आहेत्येव ॥

॥ तदष्टाक्षरं सम्पद्यते । अष्टाक्षरा वै गायत्री ।

गायत्रीमेव तदुभयतः प्रातस्सवनेऽचीकलपताम् ॥

शस्त्रस्य पुरस्तात् परस्ताच्च । इति प्रातस्सवने ॥

॥ अध्वर्यो शोसावोमित्याह्वयते मध्यंदिने षष्ठक्षरेण† । शंसामोदैवोमित्यध्वर्युः प्रतिगृणाति पञ्चाक्षरेण । तदेकादशाक्षरं सम्पद्यते । एकादशाक्षरा वै त्रिष्टुप् । त्रिष्टुभमेव तत् पुरस्ता-
न्मध्यंदिनेऽचीकलपताम् । उक्थं वाचीन्द्रायेत्याह शस्त्वा सप्ताक्षरम् ॥

‡चि इन्द्रायेति व्यूहलेन ॥

॥ ओमुक्थशा इत्यध्वर्युश्चतुरक्षरम् । तदेकादशाक्षरं सम्पद्यते । एकादशाक्षरा वै त्रिष्टुप् । त्रिष्टुभमेव तदुभयतो मध्यंदिनेऽचीकलपताम् ॥

इति माध्यंदिने ॥

* ‘उक्थं वाचीत्येषां शस्त्वाजपः प्रातःसवने’, ‘उक्थं वाचीन्द्रायेति माध्यंदिने उक्थं वाचीन्द्राय देवेभ्य इत्युक्थेषु सपोडशिकेषु’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१०-२२, २४.

† ‘अध्वर्यो शोसावोमिति माध्यंदिने शस्त्रादिष्वह्वावः’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१४-३. ‡ ‘वाचि इन्द्रायेत्यत्र सवर्णर्दाघमकृत्वाक्षरगंख्या गणयितव्या’ इति भट्टभास्करः.

॥ अध्वर्यो शोशोसावोमित्याहुयने तृतीयसवने सप्ताक्षरेण* । शंमामोदैवोमित्यध्वर्युः प्रतिगृणाति पञ्चाक्षरेण । तद् द्वादशाक्षरं सम्पद्यते । द्वादशाक्षरा वै जगती । जगतीमेव तत् पुरस्तात् तृतीयसवनेऽचीकलृपताम् । उक्तं वाचीन्द्राय देवेभ्य इत्याह शस्त्वैकादशाक्षरम् ॥

†चि इन्द्रायेति व्यूहलेन ॥

॥ ओमित्यध्वर्युरेकाक्षरम् ॥

आहेत्येव ॥

॥ तद् द्वादशाक्षरं सम्पद्यते । द्वादशाक्षरा जगती । जगतीमेव तदुभयतस्तृतीयसवनेऽचीकलृपताम् ॥

पूर्ववत् ॥

॥ तदेतदृषिः पश्यन्नभ्यनूवाच ‡यद् गायत्रे अधि गायत्रमाहितं त्रैष्टुभाद्वा त्रैष्टुभं निरतक्षत । यद्वा जगज्जगत्याहितं पदं य इत्तद्विदुस्ते अमृतत्वमानशुरिति ॥

अर्थस्तु—गायत्रे छन्दसि गायत्रमध्याहितं यद् प्रातःसवने, यच्च त्रैष्टुभात् परं त्रैष्टुभं मध्यंदिने निरतक्षत अतिष्ठत्, यद्वा तृतीयसवने, (जगती?) जगदिति जगतीपर्यायः । जगत् जगती जगति जगत्याम् आहितं स्थापितम् । पदं उच्यते सुः, ऽपदे स्थाने । ये महात्मानः । इत् एव ।

* ‘अध्वर्यो शोशोसावोमिति तृतीयसवने सप्तादिष्वाहावः’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१८-४. † ‘अत्रापि पूर्ववद् वाचि इन्द्रायेत्यनयोः सवर्णदीर्घमकृत्वा देवेभ्य इत्यत्र च इत्यादिपूरणं कृत्वैकादशाक्षरत्वं सम्पाद्यम्’ इति भट्टभास्करः. ‡ ऋक्सं० २-३-१८-३. § ‘एतत् त्रिविधं पदं यदस्ति तत् पदम्’ इति सायणः.

तत् त्रिकालस्थानम् । विदुः जानन्ति । ते अमृतत्वं मरणाद्युपद्रव-
रहितत्वम् आनशुः । *‘अश्रोतश्च’ इति नुद् । आनशिरे प्राप्तवन्तः इति
गमयति ॥

॥ एतद्वै तच्छन्दश्छन्दसि प्रतिष्ठापयति ॥

होताध्वर्युसहितः । एतदेतेन प्रकारेण ॥

तत एव,

॥ कल्पयति देवविशः ॥

देवसेनाभूतानि छन्दांसि सम्पादयान्त होता † ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

प्रथमः खण्डः ।

अथानुसवनं छन्दो देवतं च प्रदर्शयन् ।

सवनादिमशस्त्राणामनुष्टुप्मुख्यतां तथा ॥

प्रजापतिर्विभागारुर्यामितिहासं ब्रवीति ह—

॥ प्रजापतिर्वै यज्ञं छन्दांसि देवेभ्यो भागधेयानि व्यभजत् ॥

यज्ञं सवनत्रयात्मकम् । छन्दांसि गायत्र्यादीनि । देवेभ्यः अग्न्या-
दिभ्यः । भागधेयानि भागान् । व्यभजत् पृथक्कृत्यादात् ॥

* पा० सू० ७-४-७२. १. ‘एतद् उपिप्रोक्तं मन्त्रवाक्यम्’ इति सायणः.

† कल्पयतीत्यादि विदुषः फलम् इति सायणभट्टभास्करौ.

कथं,

॥ स गायत्रीमेवाग्नये वसुभ्यः प्रातस्सवनेऽभजत्* ॥

†वीति शेषः ॥

॥ त्रिष्टुभमिन्द्राय रुद्रेभ्यो मध्यंदिने ॥

व्यभजत् ॥

॥ जगतीं विश्वेभ्यो देवेभ्य आदित्येभ्यस्तृतीयसवने ॥

व्यभजत् ॥

॥ अथास्य यत् स्वं छन्द आसीदनुष्टुप्

तामुदन्तमभ्युदौहदच्छावाकीयामभि ॥

श्रुत्यन्तरादनुष्टुप् तु स्वभूतासीत् प्रजापतेः ।

‡उदौहदस्थापयत् तामुदन्तं प्रति चान्ततः ॥

स्पष्टयति—अच्छावाकीयामभि । §‘ होत्राभ्यश्छः’ तस्येदमर्थे । प्रातः-
सवनान्ते ¶‘अच्छा वो अग्निमवसे’ इति यदच्छावाकेन वक्तव्यं
तत्रेत्यर्थः ॥

॥ सैनमब्रवीदनुष्टुप् ॥

कथं,

* ‘प्रातःसवनेऽभजदिति सामर्थ्यात् प्रातःसवनमपि व्यभजदिति गम्यते’,
† ‘केवलोऽपि भजतिः सामर्थ्याद् व्युपसृष्टस्यार्थे वर्तते’ इति भट्टभास्करः.
‡ ‘अपसारितवान्’ इति सायणः. ‘उदनैषीत्’ इति भट्टभास्करः. § ‘पा० सू०
५-१-१३५. ¶ ‘ऋक्सं० ४-१-१७-१. ‘अच्छावाक वदस्वेत्युक्तोऽच्छा वो अग्निमवसे
इति तृचमन्वाह’ इति आ० श्रौ० सू० ५-७-२.

॥ त्वं न्वेव देवानां पापिष्ठोऽमि यस्य तेऽहं स्वं
छन्दोऽस्मि यां मोदन्तमभ्युदाहीरच्छावाकीयामभीति ॥

नु इति खेदे । पापिष्ठोऽशुभकारी त्वं । याग ,
अवध्याहार आतो विज्यानेर्मापनुशायिनीम् (?) ।
अन्ते तु सवनस्य त्वं कौश्यादस्थापयः प्रभो ॥
त्वदीयत्वादहं ह्यग्रे निधातव्या त्वया खलु ।
तिरस्कृत्य स्थापितान्ते दुःस्वभावतया तव ॥

इति भावः ॥

॥ तदजानात् ॥

ज्ञातवान् स च तद्वाक्यं मयैव हि कृतं त्विति ॥

अथ ,

॥ स स्वं सोममाहरत् ॥

आहून् अनुष्ठानार्थः ॥

आहृत्य च ,

॥ स स्वे सोमेऽग्रं मुखमभिपर्षाहरदनुष्टुभम् ॥

अग्रमिति व्याचष्टे—मुखमिति ।

अनुष्टुभं स्थापितवान् सवनानां भुग्नेषु सः ॥

ततश्च ,

॥ तस्मादनुष्टुबश्या^१ मुख्या युज्यते सर्वेषां सवनानाम् ॥

*‘अग्राद्यन्’ । उ पुनः । ‘मुखमिति’ । ‘साखादिभ्यो यः’ । अग्रेति^२
व्याचष्टे—मुखमिति मुख्येति । युज्यते प्रयुज्यते । तस्माद् एवमित्यर्थः ॥

१. ‘अग्रिया’, २. ‘अग्रियेति’ क. न. पाठः.

* पा० सू० ४-४-११६. † पा० सू० ५-३-१०३. ‡ ‘तस्माद्
तस्मादेव कारणात्’ इति सायणः.

आज्ये मरुत्वतीये च वैश्वदेव इति त्रिषु ।

आद्या अनुष्टुभ ऋचः ^१प्रव ^२आत्वार ^३तत्सवि ॥

॥ अग्रयो^१ मुख्यो भवति श्रेष्ठतामश्नुते य एवं वेद ॥

सः ॥

किञ्च,

॥ स्वे वै स तत् सोमेऽकल्पयत् ॥

स्वे आत्मीये । सः प्रजापतिः । तत् अनुसवनम् अनुष्टुभमुखत्वम् ॥

॥ तस्माद्यत्र कच यजमानवशो भवति । कल्पत एव यज्ञः ॥

ऽयत्र कच देशे तत्रेति शेषः ॥

॥ ^१अपि तस्यै जनतायै कल्पते यत्रैवं विद्वान् यजमानो
वशी यजते ॥

यज्ञ इत्येव । यत्र जनताया वशी स्वतन्त्रः ॥

द्वितीयः खण्डः ।

१. 'अग्रियो' क पाठः.

* ऋक्सं० ३-१-१३-१ † ऋक्सं० ६-५-१-१ ‡ ऋक्सं० ४-४-२५-१.
§ 'यत्र क्वापि देशे काले वा यजमानवशो यजमानविधेयो यज्ञो भवति स एव यज्ञः
कल्पते एतस्य यजमानस्य । यद्वा यत्र यज्ञे कस्मिंश्चिदपि यज्ञावयवे प्रवृत्तौ निवृत्तौ वा
यजमानवशं यजमानस्य वशं स्वातन्त्र्यं भवति तादृशस्य यजमानस्य सम्बन्धी यज्ञः कल्पत
एव' इति भट्टभास्करः. 'यत्र क्वापि यागे यज्ञो यजमानवशो भवति स यज्ञोऽपि कल्पत
एव अवैकल्येनानुष्ठास्यामीत्यभिप्रेत्यानुष्टुभः सवनानामार्दा प्रयोगे सति यज्ञस्य यजमानवशलं
तत्र यज्ञो वैकल्यरहितो भवतीत्यर्थः' इति सायणः. ¶ अपिशब्दस्य पूर्ववाक्येनान्वयः
सायणमते.

अथाज्यादिषु शस्त्रेषु या या प्रतिपदुच्यते ।
सर्वास्ता मृत्युपाशानां मोचन्य इति कथ्यते —

॥ अग्निर्वै देवानां होतासीत् ॥

वै पुरा ॥

॥ तं मृत्युर्वहिष्पवमानेऽसीदत् ॥

मृत्युर्निषण्णवानग्निं जिघृक्षुः कुपितोऽध्वरे ॥

अत्रान्तरे,

॥ सोऽनुष्टुभाज्यं प्रत्यपद्यत ॥

।प्रबोदेवायमप्तर्चं मूक्तवानुष्टुभं खलु ॥

॥ मृत्युमेव तत् पर्यक्रामत् ॥

तत् तेनानुष्टुप्प्रपदनेन । परिरतेरर्थे ॥

॥ तमाज्येऽमीदत् ॥

होतुराज्ये स्तूयमाने पुनर्मृत्युर्निषण्णवान् ॥

॥ स प्रउगेण प्रत्यपद्यत ॥

शंभनं प्रतिपद्वार्थेऽमोऽशंसत् प्रउगं स तु ॥

॥ मृत्युमेव तत् पर्यक्रामत् ॥

तत् तेन प्रउगशंसनेन ॥

* उपास्मै गायता नर इत्याद्युगाश्रयणेन प्रातस्सवने गीयमानं स्तोत्रं बहिष्पवमानः.

† ऋक्सं० ३-१-१३-१. 'उत्तमेन पदेन प्र बो देवायेत्याज्यमुपसन्तनुयात्' इति
आ० श्रौ० सू० ५-९-१५.

॥ तं माध्यन्दिने *पवमानेऽसीदत् ॥

स्तूयमाने ॥

॥ सोऽनुष्टुभा मरुत्वतीयं प्रतिपद्यत ॥

†‘आत्वा रथम्’ इत्येषा ऋनुष्टुप् ॥

॥ मृत्युमेव तत् पर्यक्रामत् ॥

किञ्च,

॥ तं माध्यन्दिने बृहतीषु नाशक्रोत् सत्तुम् ॥

बृहतीषु निष्केवल्यार्थं स्तूयमानासु । †सत्तुं, सदेस्तुमुन् अभिभवितुं
नाशक्रोत् ॥

कृत एवं,

॥ प्राणा वै बृहत्यः ॥

§‘प्राणो बृहती’ इत्यारण्यके हि वक्ष्यते ॥

ततः किं,

॥ प्राणानेव तन्नाशक्रोद् व्यवैतुम् ॥

तत्तत्र । (व्यवैन्नाभि ? व्यवैणोऽभि) भवार्थात् तुमुन् । अभिभवितुम् ॥

॥ तस्मान्माध्यन्दिने होता बृहतीषु स्तोत्रियेणैव प्रतिपद्यते ॥

* उच्चा ते इत्यारभ्य माध्यन्दिने गीयमानं स्तोत्रं माध्यन्दिनपवमानः. † ऋक्सं०
६-५-१-१. ‘आत्वा रथं यद्योतये इदं वसो सुतमन्व इति मरुत्वतीयस्य प्रतिपदनुचरौ’
इति आ० श्रौ० सू० ५-१४-४. ‡ ‘सत्तुं प्राप्तुम्’ इति सायणः. § ऐ० आ०
२-१-६. ¶ ‘व्यवैतुं वियोजयितुम्’ इति सायणः.

तस्मात् तथाहि । स्तोत्रिये ग । 'अभि त्वा शूरे'ति बृहतीः सतो-
बृहत्यात्मकेन रथन्तरपृष्ठत्वे बृहत्पृष्ठत्वे तु 'त्वामिद्धीति' प्रतिपद्यते
निष्केवल्यम् ॥

॥ प्राणा वै बृहत्यः ॥

ततश्च,

॥ प्राणानेव तदभिप्रतिपद्यते ॥

तत् तत्र ॥

॥ तं तृतीयपवमानेऽसीदत् ॥

तमग्निं गृहीतं मृत्युराभवे पवमाने' ॥

॥ सोऽनुष्टुभा वैश्वदेवं प्रत्यपद्यत ॥

§ 'तत्सवितुर्वृणीमहे' इत्यनुष्टुप् ।

॥ मृत्युमेव तत् पर्यक्रामत् । तं यज्ञायज्ञीयेऽसीदत् ॥

‡ अग्निष्टोमसाम्नि गीयमाने ॥

॥ स वैश्वानरीयेणाग्निमाहृतं प्रत्यपद्यत ॥

॥ 'वैश्वानराय पृथु पाजमे' इति ।

॥ मृत्युमेव तत् पर्यक्रामत् ॥

* 'यमिस्त्वृच्ये साजगेः स्तोत्रं सातं नोऽयं व्युचः स्तोत्रियः' इति सायणः ।
† ऋक्सं० ५-३-२१-२ । सतोबृहती लभ्येविशेषः । तत्क्षणं यथा - 'युग्मावष्टाक्षरौ
पादावयुजौ द्वादशाक्षरौ । सा सतोबृहती नान' इति (ऋक्प्रा० १६-५३) § ऋक्सं०
४-७-२७-१. 'निष्केवल्यस्य । अभित्वा शूर नो नुमोऽभित्वा पूर्वपीतये इति प्रगाथौ
स्तोत्रियानुरूपौ यदि रथन्तरं पृष्ठम् । यत्तु वै बृहत् त्वामिद्धि हवामहे त्वं ह्येहि चेरव इति'
इति आ० श्रौ० सू० ५-१५-१, २, ३. 'स्वादिष्टयेत्यारभ्य तृतीयसवने गेयं
स्तोत्रमाभवेपवमानः' § ऋक्सं० ४-४-२५-१. 'तत्सवितुर्वृणीमहेऽद्या नो देव
सवितरिति वैश्वदेवस्य प्रतिपदनुचरौ' इति आ० श्रौ० सू० ५-१८-५. ‡ साम्प्रानेनाग्नि-
ष्टोमस्य नन्वाहृतं तदग्निं गीयमाने' इति । ऋक्सं० २-८-२०-१

कुत एतत् ,

॥ वज्रो वै वैश्वानरीयम् ॥

वै इव । तीव्रत्वात् ॥

॥ प्रतिष्ठा यज्ञायज्ञीयम् ॥

*प्रतिष्ठाफलत्वात् ॥

ततः किं ,

॥ वज्रेणैव तत् प्रतिष्ठाया मृत्युं नुदते ॥

तत् तेन । प्रतिष्ठायाश्च्यावयति मृत्युम् ॥

एवं ,

॥ स सर्वान् पाशान् सर्वान् स्थाणून् मृत्योरतिमुच्य
स्वस्त्येवोदमुच्यत ॥

पाशान् बन्धनार्था रज्जूः । स्थाणून्† शङ्कून् । अतिमुच्य विधूय
स्वस्ति अविनष्टम् । अमुच्यत योगबलेन स्वयमेव गलितोऽभूत् ॥

ततश्च ,

॥ स्वस्त्येव होतोन्मुच्यते सर्वायुः सर्वायुत्वाय
सर्वमायुरेति य एवं वेद ॥

‡उक्तार्थानि ॥

तृतीयः खण्डः ।

* 'प्रतिष्ठा समाप्तेर्हेतुः' इति सायणः. 'प्रतिष्ठास्थानीयम्' इति भट्टभास्करः.
† 'स्थाणून् काष्ठोपलक्षितगदायायुधानि' इति सायणः. ‡ page 247.

मरुत्वतीयशस्त्रार्थमितिहासं ब्रवीत्यय ---

॥ इन्द्रो वै वृत्रं हत्वा नास्तृषीति मन्यमानः
पराः परावतोऽगच्छत् ॥

अस्तृषि अवधिषम् । स्तृब् हिंसायाम् । लुङ् इट् सिच् । *परावदिति
दूरनाम । †पराः बह्वीः ॥

व्याचष्टे—

॥ स परमामेव परावतमगच्छत् ॥

अतिदूरं गतवान् ॥

स्पष्टयति—

॥ अनुष्टुब् वै परमा परावत् ॥

ततः किं,

॥ वागू वा अनुष्टुप् ॥

‡अनुष्टुप् इति वाङ्नामसु पाठात् ॥

॥ स वाचं प्रविश्याशयत् ॥

अशेत । शीङ् स्थित्यर्थः ।

वाक्ष्यस्य शब्दशेषो भविष्यत्यर्थे इष्यताम्(?) ॥

एवं स्थिते,

॥ तं सर्वाणि भूतानि विभज्यान्वैच्छन् ॥

* या० निघ० ३-२६. । 'परा. प्रकृष्टाः' इति भट्टभास्करः. ॥ या०
निघ० १-११.

भूतानि गणशोऽन्विष्य दिदृक्षन्ते स्म तं प्रभुम् ॥

॥ तं पूर्वेषुः पितरोऽबिन्दन् ॥

दृष्टवन्तः ॥

॥ उत्तरमहर्देवाः ॥

तमबिन्दन्नित्येव ॥

॥ तस्मात् पूर्वेषुः पितृभ्यः क्रियते ॥

पिण्डपितृयज्ञाभ्युदयश्राद्धादि ॥

॥ उत्तरमहर्देवान् यजन्ते* ॥

इष्ट्यादिभिः ॥

॥ तेऽब्रुवन् ॥

ते दृष्टेन्द्रकाः ॥

कथम्,

॥ अभिषुण्वामैव तथा वाव न आशिष्ठमागमिष्यतीति ॥

अभिषुण्वाम अभिषवं करवाम ।

सुवो लोडाङ् गुणः पितृवान्नोऽस्मान् प्रति स वै द्रुतम् ।

आशोरिष्टुनि टेर्लोप आगमिष्यति खल्विति ॥

॥ तथेति तेऽभ्यषुण्वन् ॥

लङ् ॥

---

* 'इन्द्रो वृत्रं हत्वा परां परावतमगच्छदपाराधमिति मन्यमानस्तं देवताः प्रैषमैच्छन् सोऽब्रवीत् प्रजापतिर्यः प्रथमोऽबुविन्दति तस्य प्रथमं भागधेयमिति तं पितरोऽन्वबिन्दन् तस्मान् पितृभ्यः पूर्वेषुः क्रियते सोऽमावास्यां प्रत्यागच्छन् तं देवा अभिसमगच्छन्तामा वै नः' इति तै० सं० २-५-३.

सुते,

॥ त आ त्वा रथं यथोतय इत्येवैनमावर्तयन् ॥

आगन्तुमिन्द्रं प्रतिपत्तृचेन प्रैरयन् द्रुतम् ॥

॥ †इदं वसो सुतमन्ध इत्येवैभ्यः सुतकीर्त्यासाविरभवत् ॥

‡अनुचरतृचे सुतकीर्त्या (स्तु ? सु)तशंसके' सति ।

एभ्यः एषामर्थाय । आविरभवत् ॥

॥ §इन्द्र नेदीय एदिहीत्येवैनं मध्यं प्रापादयन्त ॥

एनमिन्द्रं यज्ञस्य मध्यदेशमिन्द्रनिदवाख्यखैलिकवृचतृचप्रगाथेन^१
प्रापादयन्त प्रवेशितवन्तः ॥

ततश्चात ऊर्ध्वम् ,

॥ आगतेन्द्रेण यज्ञेन यजते ॥

आगत इन्द्रो यस्मिन् तेन ॥

विदुषः फलमाह—

॥ सेन्द्रेण यज्ञेन राध्नोति य एवं वेद ॥

सः ॥

चतुर्थः खण्डः ।

१ 'स्तुतसंगच्छके' क स पाठः. २ 'पृचतृचेन' य. ड. पाठः.

* ऋक्सं० ६-५१-१ † ऋक्सं० ५-७-१७-१. ‡ येन वृचचेन शस्त्रं
प्रारभते सोऽयं वृच. प्रतिपत् । तदनन्तरभावी वृचोऽनुचरः. § ऋक्सं० ६-४-२३-१.
'आ त्वा रथं यथोतय इदं वसो सुतमन्ध इति मरुत्वतीयस्य प्रतिपदनुचरौ । इन्द्र नेदीय
एदिहीतीन्द्रनिहवः प्रगाथः' इति आ० श्रौ० सू० ५-१४-४, ५.

अथेन्द्रनिहवस्याङ्गमास्वापे स्वापिभिस्त्विति ।

तं स्तोतुमाहेतिहानं सम्यगेव प्ररोचयन्—

॥ इन्द्रं वै वृत्रं जघ्निवांसं नास्तृतेति मन्यमानाः

सर्वा देवता अजहुः ॥

अस्तृत । *‘ह्रस्वादङ्गात्’ । हतवान् । अजहुः त्यक्तवन्तः ॥

ओ हाक् त्यागे †सिजभ्यस्तविदिभ्यश्चेति लङ्ङिजुम् ।

जघ्निवांसम्, लिटः कसुः‡ । §‘विभाषा गमहनविदविशाम्’ इतीद् ॥

॥ तं मरुत एव स्वापयो नाजहुः ॥

¶आपिराप्तो बन्धुः ।

॥ प्राणा वै मरुतः स्वापयः§ ॥

वै इव ॥

स्पष्टयति—

॥ †प्राणा हैवैनं तन्नाजहुः ॥

तत् तदा । इव एव ॥

* पा० सू० ८-२-२७. † पा० सू० ३-४-१०९. ‡ पा० सू० ३-२-१०७.
§ पा० सू० ७-२-६८. ¶ ‘स्वापयः स्वापिनामानो मरुतः’ इति भट्टभास्करः.
‘सुषुप्तिकालेऽपि वर्तमानाः’ इति सायणः. § ‘प्राणा एव खलु स्वापिनामानो मरुतः’
इति भट्टभास्करः. ‘प्राणा एव स्वापयो मरुतः. स्वापयः खलु स्वापिनामानो मरुतः’
तत्कालानुवृत्तिभाष्यप्रसिद्धाः प्रश्नोत्तराभ्यामात्मनस्ति—अथैवैतस्मिन् पुरुषे कानि स्वपन्ति
कान्यस्मिन् जाग्रतीति प्रश्नः । प्राणान्नय एवैतस्मिन् पुरे जाग्रतीत्युत्तरम्’ इति सायणः.
‡ ‘प्राणा हैवैनम्’ इति व्याख्यानसारी पाठः स्यात्.

॥ तस्मादेषोऽच्युतः स्वापिमान् प्रगाथः* शस्यत
आस्वापे स्वापिभिरिति ॥

स्वापिमान् स्वापिशब्दवान् ॥

अतीव स्तौति—

॥ अपि ह यद्यैन्द्रमेवात ऊर्ध्वं छन्दः शस्यते तद्ध
सर्वं मरुत्वतीयं भवत्येव चेदच्युतः स्वापिमान् प्रगाथः शस्यत
आस्वापे स्वापिभिरिति ॥

छन्दः वेदः । मरुत्वानिन्द्रस्तदीयम् ॥

पञ्चमः खण्डः ।

अथ ब्राह्मणस्पत्यं प्रगाथमाह—

॥ ब्राह्मणस्पत्यं प्रगाथं शंसति ॥

† ‘प्र नूनम्’ इति ॥

स्तौति—

॥ ‡ बृहस्पतिपुरोहिता वै देवा अजयन् स्वर्गं लोकम् ॥

* ‘द्वयोर्केचो समूहः प्रगाथः । तथावाश्वलायन आह—‘तृचाः प्रतिपदनुचरा वृचाः प्रगाथाः’ (५-१४-७) इति । ‘तस्मादेषोऽच्युतः’ इत्युच्यते तस्मादयं प्रगाथ इत्युच्यते’ इति सायण. कृष्ण० १-३-२० ५ ‘प्र नूनं ब्रह्मणस्पतिरिति ब्राह्मणस्पत्यः’ इति आ० श्रौ० सू० ५ १४-६ ‡ देवानां बृहस्पतिपुरोहितत्वं पुरोहितार्थं बृहस्पतेः पदानुष्ठानं च तैत्तिरीयमहितायामाम्नातम् । यथा—‘बृहस्पतिर्देवानां पुरोहित आसीत्’, ‘बृहस्पतिरकामयत श्रन्मे देवा दधीरन् गच्छेयं पुरोधामिति स एतं चतुर्विंशतिरात्रमपश्यत् तमाहरत् तेनायजत ततो वै तस्मै श्रदेवा अदधतागच्छत् पुरोधाम्’ (६-४-१०, ७-४-१) इति.

बृहस्पतिः पुरोहितो येषां ते स्वर्गं वशीकृतवन्तः ॥

किञ्च,

॥ व्यस्मिन् लोकेऽजयन्त ॥

तडत्र *विपराभ्यां जेः पृथिव्यां व्यजयन्त ते ॥

॥ †तथैवैतद्यजमानो बृहस्पतिपुरोहित एव जयति
स्वर्गं लोकं व्यस्मिन् लोके जयते ॥

एतदेतर्हि । इव एव ।

वशीकुर्याद् दिवं यष्टा भूम्यां विजयते तथा ॥

अथ चोदयितुं स्थलमुपन्यस्यति—

॥ तौ वा एतौ प्रगाथावस्तुतौ सन्तौ पुनरादायं शस्येते ।
तदाहुर्यज्ञ किञ्चनास्तुतं सत् पुनरादायं शस्यते ॥

किञ्चन किञ्चित् ॥

॥ अथ कस्मादेतौ प्रगाथावस्तुतौ सन्तौ पुनरादायं
शस्येते इति ॥

§ 'एवमेतत्पृष्ठेष्वहःस्विन्द्रनिहवत्राह्यमस्पत्यान्' इति पुनरादानं हि
सूत्र्यते । यथास्तुतं तथाहि शंसितव्यमिति भावः ॥

अथान्यच्चोदयितुं स्थलमाह—

॥ पवमानोक्थं वा एतद्यन्मरुत्वतीयम् ॥

* पा० सू० १-३-१९. † 'तथैवैतदि'ति व्याख्यानुसारी पाठः स्यात्. ‡ 'प्रकृतयोः
प्रगाथयोः प्रगाथान्तरवैलक्षण्यं दर्शयितुमाह—एतौ खल्विति' इति भट्टभास्करः.
§ आ० श्रौ० सू० ५-१५-१०. ¶ 'वैलक्षण्यं समर्थयितुमाह—पवमानोक्थं वा
इत्यादि' इति भट्टभास्करः.

मरुत्वतीयशस्त्रार्थं हि माध्यंदिनपवमानः क्रियते ॥

किमतो यद्येवं,

॥ षट्सु वा अत्र गायत्रीषु स्तुवते ॥

उच्चातासु गायत्रामहीयवाभ्यां सामभ्यां सामगाः ॥

॥ षट्सु बृहतीषु ॥

स्तुवत इत्येव । पुनानःसोमासु गौरवर्यौधाजयाभ्याम् ॥

॥ तिसृषु त्रिष्टुप्सु ॥

स्तुवत इत्येव । प्रतुद्रयामु औशनेन साम्ना ॥

एवञ्च,

॥ स वा एष त्रिच्छन्दाः पञ्चदशो माध्यंदिनः पवमानः ॥

पञ्चदशसम्बन्धी पञ्चदशः* । छन्दो डः । गायत्रीत्रिष्टुब्बृहतीच्छन्द-
स्त्रिकयुक्तः ॥

ततः किम् । अत्र होतारं प्रति,

॥ तदाहुः ॥

चोद्यस्वरूपमाह—

॥ कथं त एष त्रिच्छन्दाः पञ्चदशो माध्यंदिनः

पवमानोऽनुशस्तो भवतीति ॥

हे होतः । ते त्वया ॥

* ‘पञ्चदश स्तोत्रियाः परिमाणमस्येति स्तोत्रेण अविधिः’ इति भट्टभास्करः।
तस्य च स्तोमस्य प्रकारश्छन्दोगब्राह्मणे (ताण्ड्यब्रा० २-४) एवमाग्नायते—‘पञ्चभ्यो
हिकरोति स तिसृभिः स एकया स एकया पञ्चभ्यो हिकरोति स एकया स तिसृभिः
स एकया पञ्चभ्यो हिकरोति स एकया स एकया स तिसृभिः’ इति । अस्यायमर्थः—
व्युच्चात्मकमेकं सूक्तं त्रिरावर्तनीयम् । तत्र प्रथमावृत्तौ प्रथमाया ऋचस्त्रिरभ्यासो विधेयः
द्वितीयावृत्तौ मध्यमायाः, तृतीयावृत्तौ चरमायाः । एवं प्रतिसाम सावृत्ताभिः पञ्चदशभिर्ऋग्भि-
रुपेतत्वात् पञ्चदश स्तोमाः’ इति सायणः । ‘कथं पुनस्ते पक्षे’ इति भट्टभास्करः।

इति चोद्यद्वयं कृत्वा चोद्यमाद्यं प्रसङ्गतः ।

नोत्स्यामीति मन्यमानो द्वितीयं तु निरस्यति—

॥ ये एव गायत्र्या उत्तरे प्रतिपदो यो गायत्र्योऽनुचर-
स्ताभिरेवास्य गायत्र्योऽनुशस्ता भवन्ति ॥

आ त्वा रथादिप्रतिपदाख्यवृचस्याद्याया अनुष्टुभ उत्तरे *‘तुविशुष्म’
†‘यस्य त’ इति ये द्वे गायत्र्यौ, यश्च ‡‘इदं वसो’ इत्यनुचरवृचो
गायत्रः ताभिः पञ्चभिरस्यानेन गायत्र्योऽनुशस्ताः स्युः§ ॥

॥ एताभ्यामेवास्य प्रगाथाभ्यां बृहत्योऽनुशस्ता भवन्ति ॥
एताभ्यामिन्द्रनिहवब्राह्मणस्पत्याभ्यां बृहतीसतोबृहतीरूपवृचवृचाभ्याम् ॥

अत्राद्यचोद्यं प्रसङ्गात् कौशलेन निरस्यति—

॥ तासु वा एतासु बृहतीषु सामगा रौरवयौधाजयाभ्यां
पुनरादायं स्तुवते ॥

‘‘रौरवयौधाजये बार्हते वृचे भवतः’ इति सामगा आहुः । एतासु
पुनानःसोमासु । रौरवर्मित सामनाम यौधाजयवत् ॥

ततश्च,

॥ तस्मादेतौ प्रगाथावस्तुतौ सन्तौ पुनरादायं
शस्येते तच्छस्त्रेण स्तोत्रमन्वैति ॥

* ऋक्सं० ६-५-१-२. † ऋक्सं० ६-५-१-३ ‡ ऋक्सं०
५-७-१७-१. § ‘ताभिः पञ्चभिरवास्य पवमानस्य षड् गायत्र्योऽनुशस्ता भवन्ति ।
छत्रिन्यायेन प्रतिपदोऽपि गायत्रीत्वात्’ इति मट्टभास्करः. ॥ श्रुतिरियं ताण्ड्यब्राह्मणगतेति
वाचस्पत्यबृहदभिधानम् । मुद्रितग्रन्थेषु तु नोपलभ्यते.

तस्मादेवञ्चेत्यर्थः । अनु आ एति स्तोत्रगतबृहतीषु पुनरादाय गीतिं
शस्त्रगतबृहतीषु पुनरादाय शंसनं भिन्नदेशगतमप्यनुकरोत्येवेत्यर्थः ॥

प्रासङ्गिकं समापय्य प्रकृतं त्वनुवर्तते—

॥ ये एव त्रिष्टुभौ धाय्ये यत् त्रैष्टुभं निविद्धानं
ताभिरेवास्य त्रिष्टुभोऽनुशस्ता भवन्ति ॥

*‘अग्निर्नेता’ †‘त्वं सोमे’ति त्रिष्टुभौ धाय्ये । जनिष्ठीयमेकादशर्चं
त्रैष्टुभम् । ताभिस्त्रयोदशभिः ॥

॥ एवमुहास्यैष त्रिच्छन्दाः पञ्चदशो माध्यंदिनः
पवमानोऽनुशस्तो भवति ॥

अस्यानेन होत्रा ॥

॥ य एवं वेद ॥

तेनापि ॥

प्रष्टुः स्वण्डः ।

‡अग्निस्त्वं सोम पिन्वती तिस्रो धाय्या ब्रवीत्यथ—

॥ धाय्याः शंसति ॥

* ऋक्सं० ३-१-२०-४. † ऋक्सं० १-६-१९-२. ‡ ‘अग्निर्नेता त्वं सोम
ऋतुभिः पिन्वन्त्यप इति धाय्याः’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१४-१७. § ‘यद्यप्ययं
धाय्याशब्दः पाठ्यसान्नाय्येत्यत्र समिधामाधानमन्त्रेषु सामिधेनीषु निपात्यते,
तथाप्यत्रान्यासा कासाश्चिदृचां वाचको द्रष्टव्यः’ इति भट्टभास्करः.

धाय्याशब्दं निराह—

॥ धाय्याभिर्वै प्रजापतिरिमाँल्लोकानधयत् ॥

*धेडत्र प्राप्त्यर्थः ॥

॥ यं यं काममकामयत् ॥

तं तं चाधयदितीत्येव ॥

॥ तथैवैतद् यजमानो धाय्याभिरेवेमाँल्लोकान् धयति ॥

एतदेतर्हि । धयति प्राप्नोति ॥

किञ्च,

॥ यं यं कामं कामयते ॥

तं तं च धयति ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

॥ यदेव धाय्याः ॥

†प्लुतोऽभिपूजिते यद् यास्ता धाय्या अभिपूजिताः ।

इति धेटो निरुक्तात्र ‡धाय्या युक् करणे ण्यति ॥

किञ्च,

॥ यत्र यत्र वै देवा यज्ञस्यच्छिद्रं निरजानंस्तद्

धाय्याभिरपिदधुस्तद् धाय्यानां धाय्यात्वम् ॥

* ‘अधयत् अपिवत्, लोकशब्देन जलम्’ इति सायणः. ‘यद्यपि धयतिः पाने पथ्यते, तथापीह पानजन्या व्याप्तिः पानेन लक्ष्यते । इमान् लोकानाभिव्याप्तवान्’ इति भट्टभास्करः. † पा० सू० ८-२-१००. ‡ ‘धयत्याभिरिति करणेऽचो यदिति यत्तं बाधित्वा छान्दसो ण्यत् । पाय्यसान्नाय्येति निपातनादेव वावगम्यते । अतोऽन्यत्रापि दृश्यते धाय्याः शंसतीति । आतो युक् चिण्कृतोरिति युक् । एवमग्निर्नेता त्वं सोम क्रतुभिरित्यादय ऋचो धाय्या उच्यन्ते नतु सामिधेन्यः’ इति भट्टभास्करः.

छिद्रं सुषिरं निरजानन् निर्ज्ञातवन्तः । अपिदधुराच्छादयन् ॥

ततश्च,

॥ अच्छिद्रेण हास्य यज्ञेनेष्टं भवति य एवं वेद ॥
अस्यानेन वेदित्रा ।

इति धात्रो निरुक्तात्र धाय्या* यूक् करणे ण्यति ॥

॥ यद्वेव धाय्याः ॥

†उ पुनः । यत् याः ॥

किञ्च,

॥ स्यूम हैतद् यज्ञस्य यद् धाय्याः‡ ॥

§स्यूम तुन्दकरणम् । यत् याः ॥

स्पष्टयति—

॥ तद्यथा सूच्या वासः सन्दधदियादेवमेवैताभि-
र्यज्ञस्यच्छिद्रं सन्दधदेति ॥

तत् तत्र संदधत् संधानं कुर्वन्नियात् निर्वहेत् । एताभिः धाय्याभिः एति
निवर्हति होता ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

* 'अत्रोपमर्गाणां धात्वर्थस्यैव द्योतकत्वादनुपमृष्टोऽपि दधातिरपिधाने वर्तते । तस्मात् पूर्ववत् करणे ण्यत्' इति भट्टभास्करः । † 'यद्वेत्यत्र सोऽयमुकारः सोऽयं पूर्वेण फलेन समुच्चयार्थः । न केवलं पूर्वं फलं किन्त्वदमपीत्यर्थः' इति सायणः. ‡ 'अत्राप्यनुपमृष्टोऽपि दधातिः समुपमृष्टस्यार्थे वर्तते पूर्ववत् ण्यत्', § 'सीव्यते संधीयतेऽनेनेति स्यूम सूच्यादिकमुच्यते' इति भट्टभास्करः.

॥ यद्वेव धारया३ः ॥

उ पुनः । एव खलु ॥

॥ तान्यु वा एतान्युपसदामेवोक्तानि यद् धारयाः ॥

यत् याः । उ खलु । उक्तानि शस्त्राणि ॥

कथम् ,

॥ *अग्निर्नेतेत्याग्नेयी प्रथमोपसत् तस्या एतदुक्तम् ॥

प्रथमा उपसत् । उपसदाहुतिराग्नेयी †‘अग्निर्वृत्राणि’ ‡‘य उग्र’ इति कार्या । तस्या अग्निर्नेतेत्युक्तं शस्त्रम् ॥

॥ §त्वं सोम क्रतुभिरिति सौम्या द्वितीयोपसत्

तस्या एतदुक्तम् ॥

॥ ‘त्वं सोम’ ¶‘गयस्फान’ इति कार्योपसदाहुतिर्द्वितीया सौमी ।
§सोमादृचणष्टाप् । तस्यास्त्वं सोमेति शस्त्रम् ॥

॥ || पिन्वन्त्यप इति वैष्णवी तृतीयोपसत्

तस्या एतदुक्तम् ॥

‡‘इदं विष्णुः’ ¶‘त्रीणि पदा’ इति कार्योपसदाहुतिस्तृतीया वैष्णवी ।
तस्याः पिन्वन्तीति शस्त्रम् ॥

वैष्णवीत्वं’ §वक्ष्यतेऽस्या विनयन्तिपदान्वयात् ॥

१. ‘वैष्णवीयं’ घ. ड. पाठः

* ऋक्सं० ३-१-२०-४   † ऋक्सं० ४-५-२७-४.   ‡ ऋक्सं० ४-५-२८-४.
§ ऋक्सं० १-६-१९-२ || ऋक्सं० १-६-१९-५.   ¶ ऋक्सं० १-६-२१-२.
§ पा० सू० ४-२-३०. || ऋक्सं० १-५-७-१.   ‡ ऋक्सं० १-२-७-२.
¶ ऋक्सं० १-२-७-३.   § page 479.

ततश्च,

॥ यावन्तं ह वै सौम्येनाध्वरेणेष्टा लोकं जयति
तमत एकैकयोपसदा जयति य एवं वेद ॥

सौम्याध्वरः सोमयागः । अतः, टार्थे तमिल्, अनया' । सः वेदिता ।
तावन्तं लोकं वशीकरोति ॥

॥ यश्चैवं विद्वान् धार्याः शंसति ॥

स च होता ॥

मतान्तरमाह—

॥ तद्धैक आहुस्तान्वो मह इति शंसेदेतां वाव
वयं भरतेषु शस्यमानामभिव्यजानीम इति वदन्तः ॥

पिन्वन्त्यपक्रुचः स्थाने शंसेत् 'तान् वो महे'त्यृचम् ।

कुतः । भरतेषु भरतदेशस्थहोतृषु एतां तान् व इति विशेषेणाभि-
जानीमः । लघ्व्यद् छान्दसः । इति हेतुं वदन्त आहुः । तत् तत्र ॥

॥ तत् तच्चादृत्यम् । यदेतां शंसेदीश्वरः पर्जन्योऽवर्ष्टोः ॥

यत् यदि । ईश्वरे तोसुन तुमर्थे* । इण् (?) । अवर्ष्टोः वर्षणमकर्तु-
मीश्वरः समर्थः स्यात् ॥

ततश्च,

॥ पिन्वन्त्यप इत्येव शंमेत् ॥

न तु तान्व इत्येवशब्दार्थः ॥

१. 'अनेन' क. ग. पाठः.

* ऋक्सं० २-७-२१-१ + 'विभक्तिं फलमिति भरो यज्ञः, तं भरं
तन्वन्तीति भरता ऋत्विजः, तेषु पूर्वकालीनेषु' इति सायणः. ‡ पा० सू० ३-४-१३.

अत्र च ,

॥ वृष्टिवनि पदम् ॥

अप इत्यस्तीति शेषः । *वृष्टिवनि वृष्टेः प्रदातृ । वनु दाने । †‘छन्दसि
वनसन—’ इति इन् ॥

॥ मरुत इति मारुतम् ॥

मरुद्देवत्यं मरुत इति चास्ति ॥

॥ अत्यं न मिहे विनयन्तीति विनीतवत् ॥

विपूर्वणीब्धातुमत् ॥

ततः किं ,

॥ यद्विनीतवत् तद्विक्रान्तवत् ॥

तत् तेन । विनयस्य शिक्षणस्य फलं विक्रम इति ॥

ततोऽपि किं ,

॥ यद्विक्रान्तवत् तद्वैष्णवम् ॥

विष्णोस्त्रिविक्रमयोगात् ॥

किञ्च ,

॥ वाजिनमिति ॥

अस्ति ॥

१. ‘वलं’ घ. ड. पाठः.

* ‘अत्र पिन्वन्त्यप इति पदं श्रूयते तत् सेचनार्थम् । पिवि सेचने इत्यस्माद्धातो-
रुत्पन्नत्वात् । अत इदं पदं वृष्टिवनि वृष्टिसंभजनकारि’ इति सायणः. ‘वृष्टेः संभक्तु
वृष्टिकारणत्वेनापेक्षमाण पदम् अप इत्येव शब्दोऽस्ति । अर्थस्य वृष्टिकारणत्वात् तद्वाचि पदमपि
वृष्टिवनि इत्युच्यते’ इति भट्टभास्करः. † पा० मू० ३-२-२७.

॥ इन्द्रो वै वाजी ॥

वाजो हवीरूपमन्नं, तद्वान् ॥

एवञ्च,

॥ तस्यां वा एतस्यां चत्वारि पदानि ॥

एतस्यां पिन्वन्तीति ॥

॥ वृष्टिवनि मारुतं वैष्णवमैन्द्रम् ॥

इति चत्वारि ॥

॥ सा वा एषा तृतीयसवनभाजना सती मध्यंदिने शस्यते ॥

भाजनं स्थानम् । जगतीत्वात् तृतीयसवनं ह्येषार्हति ॥

अत्रापि भरतदेशसमाचारः प्रदर्श्यते—

॥ तस्माद्धेदं भरतानां पशवः मायंगोष्ठाः

सन्तो मध्यंदिने सङ्गविनीमायन्ति ॥

तस्मात् एवञ्च । इदमाचरणम् । 'संगविनीं दोहशालामायन्ति
आगच्छन्ति ॥

॥ सो जगती ॥

सा उ खलु ॥

॥ जागता हि पशवः ॥

उक्तार्थम् ॥

॥ आत्मा यजमानस्य मध्यंदिनः ॥

आत्मा मध्यमः कायः ॥

* 'मध्याह्निकाले घर्मकालानमन्तापनिवारणाय निर्मिता सङ्गविकालयोग्या शालाम्'
इति सायणः. † page 36.

ततः किं,

॥ तद् यजमाने पशून् दधाति ॥

तत् तेन । पिन्वन्तीति जगत्या मध्यंदिने शंसनेन ।

अग्निस्त्वं सोम पिन्वन्ति धाययास्तिस्र इति स्थितम् ॥

सप्तमः खण्डः ।

मरुत्वतीयं प्रगाथं बार्हतं विदधात्यथ—

॥ मरुत्वतीयं प्रगाथं शंसति ॥

*प्र व इन्द्रायेति ऋचम् ॥

स्तौति—

॥ पशवो वै मरुतः ॥

मतुपो लुक् । पशुमन्तः ।

वैश्यत्वात् कृषिगोरक्षवाणिज्यं मरुतां खलु ।

†श्रुता वेदे हि वसवो ब्राह्मणाः क्षत्रियाः पुनः ॥

आदित्या मरुतो वैश्याः शूद्रौ चैवाश्विनाविति ।

किञ्च वृष्टेः प्रेरकत्वात् पशूनां पोषका' इमे ॥

१. 'प्रेरकाः' ड. पाठः 'प्रेपका.' घ. पाठः.

* ऋचम् ० ६-६-१२-३ 'प्र व इन्द्राय वृहत इति मरुत्वतीयः प्रगाथः' इति आ० श्रौ० सू० ५-१४-१८. † शतपथब्राह्मणे वृहदारण्यकोपनिषदि च वस्वादित्य-मरुता वैश्यत्वं पूष्णश्च शूद्रत्वमाम्नायते. "आदित्याः क्षत्रियास्तेषां विशश्च मरुतस्थथा । अश्विनौ च स्मृतौ शूद्रो तपस्युग्रे समास्थितौ । स्मृतास्त्वाङ्गिरसा देवा ब्राह्मणा इति निश्चयः । इत्येतत् सर्वदेवानां चातुर्वर्ण्यं प्रकीर्तितम्" इति च महाभारते शान्तिपर्वणि अध्या० २०७, श्लो० २५-२६. Edited by T R Krishnacharya, Kumbakonam.

॥ पशवः प्रगाथः ॥

*पशुवद् बहुपादयोगात् प्रगाथस्य ॥

॥ पशूनामवरुध्यै ॥

तस्य शंसनं स्यात् ॥

॥ †जनिष्ठा उग्रः सहसे तुरायेति सूक्तं शंसति ॥

एकादशर्चम् ॥

स्तौति—

॥ तद्वा एतद् यजमानजननमेव सूक्तम् ॥

करणे ल्युट् ॥

व्याचष्टे—

॥ यजमानं ह वा एतेन यज्ञाद् देवयोन्यै प्रजनयति ॥

ऋसेर्ऋ, देवयोनेः‡ ॥

किञ्च,

॥ तत् संजयं भवति ॥

समित्युपलक्षणं वेरपि ॥

तदाह—

॥ सं च जयति वि च जयते ॥

* 'पशूनां प्रावरणराहित्येऽप्यरण्ये सञ्चारकाले वायवोऽनुगृह्य न तान् बाधन्ते । तत्संबन्धान्मरुतां पशुत्वम् । प्रगाथस्य च पशुप्राप्तहेतुत्वात् पशुत्वम्' इति सायणः.
'मरुतां प्रगाथस्य च वृष्ट्यादिद्वारेण पशुहेतुत्वात् तान्छव्यम्' इति भरभास्करः. † ऋक्सं०
८-३-३-१ ‡ 'देवयोन्ये देवलोकस्थानार्थम्' इति सायणः

*विपराभ्यामिति तु तद् शेषः सूक्तेन चेति ह ।

विजयो युद्ध उत्कर्षः संजयस्तु वशीकृतिः† ॥

किञ्च,

॥ एतद् गौरिवीतम् ॥

†तेन दृष्टम् । गौरिवीतेः तस्येदमणः ॥

स्पष्टयति—

॥ गौरिवीतिर्ह वै शाक्त्यो नेदिष्ठं स्वर्गस्य
लोकस्यागच्छत् ॥

शक्तेर्यच् । नेदिष्ठम् अन्तिकस्येष्टुनि नेदादेशः॥ वशीकृतोपनतस्वर्गो-
ऽभूत् ॥

॥ स एतत् सूक्तमपश्यत् ॥

एतद् जनिष्ठीयम् ॥

॥ तेन स्वर्गं लोकमजयत् ॥

वशीकृतवान् ॥

॥ तथैवैतद् यजमान एतेन सूक्तेन स्वर्गं लोकं जयति ।
तस्यार्धाः शस्त्वार्धाः परिशिष्य मध्ये निविदं दधाति ॥

* पा० सू० १-३-१९. † 'यस्मादेतेन सूक्तेन संयुज्यापि शत्रून् यजमानो जयति वियुज्यापि जयति तस्मात् सूक्तं संजयं समीचीनो जयो येन सूक्तेनेति समासः' इति सायणः. 'संजयति च सम्यक् शत्रून्भिभवति च विजयते च व्यावृत्त्य च सर्वस्माद् जेता भवति' इति भट्टभास्करः ‡ 'जनिष्ठा एकादश गौरिवीतिः' इति सर्वा० म० १० सू० ७३. § पा० सू० ४-३-१२०. ॥ पा० सू० ५-३-६३.

॥ तामाक्रममाण इव शंसेत् ॥

*आङ उद्गमने तद् तु निविदं तां क्रमेण वै ।

†उच्चैरुच्चैस्तरामुच्चैस्तमां ब्रूयात् पदे पदे ॥

॥ उपैव यजमानं निगृहीत योऽस्य प्रियः स्यात् ॥

‡यो यष्टा होतुरिष्टः स्यात् तं समीपं स चानयेत् ।

ग्रहिरानयनार्थः ॥

॥ इति नु स्वर्गकामस्य ॥

होतुस्तु स्वर्गकामस्य प्रयोगोऽयमुदीरितः ॥

॥ अथाभिचरतः ॥

प्रयोगो वक्ष्यते हिंसाभिचरेरर्थ इष्यताम् ॥

कथं,

॥ यः कामयेत क्षत्रेण विशं हन्यामिति ॥

राजजात्या वैश्यजातिं पीडयेयमिति स्मरन् ॥

॥ त्रिस्तर्हि निविदा सूक्तं विशंसेत् ॥

तर्हि तदानीम् । वि नाना ।

* पा० सू० १-३-४०. † 'यथा लोके सोपानारोहणे श्रमेण पुनः पुनः श्वासं करोति तदनुकारिणं स्वरं कृत्वा तथैव पठेत्' इति सायणः. 'आक्रममाण इव उपर्युपरि स्ववीर्येणाभिभवन्निव शंसेत् । यथा सोपानमाक्रममाणः प्रतिसोपानक्रमं प्रयत्नातिरेकं करोत्येवमुपर्युपरि निवित्पदान्युच्चैस्तरां शंसेत्' इति भट्टभास्करः. ‡ 'अस्य यजमानस्य यः पुमान् प्रियः स्यात् स पुमानेतं यजमानमुपैव समीप एव निगृहीत स्वीकुर्यात्' इति सायणः.

सूक्तस्यान्तादिमध्येषु होता त्रिर्निविदं वदेत् ॥

॥ क्षत्रं वै निविद् विट् सूक्तम् । क्षत्रेणैव तद् विशं हन्ति ॥

तथा,

॥ यः कामयेत विशा क्षत्रं हन्यामिति । त्रिस्तर्हि
सूक्तेन निविदं विशंसेत् ॥

निविदोऽन्तादिमध्येषु शंसेत् सूक्तं त्रिरेव हि ॥

॥ क्षत्रं वै निविद् विट् सूक्तम् । विशैव तत् क्षत्रं हन्ति ॥

तत् तत्र ॥

॥ य उ कामयेतोभयत एनं विशः पर्यवच्छिनदानीति ॥

उ पुनः । एनं यजमानम् । विशः बन्धून् । *उभयतः पूर्वान् परांश्च
परि सर्वतः । अवच्छेदश्च्यावनम् ।

लोटः पिच्चान्न †शसोरल्लोपो ‡मेर्निः श्रमाद् छिदः ॥

॥ उभयतस्तर्हि निविदं व्याह्वयीत ॥

* 'उभयतः पूर्वोत्तरभागयोः सम्बन्धिनीः विशः प्रजाः पर्यवच्छिनदानीं परितो विच्छिन्नाः करवाणि स्वस्मान् पूर्वभाविन्यः' इति सायणः । याः प्रजाः स्वस्योत्तर-भाविन्यः पुत्रजामात्रादयो याः प्रजाः तामां सर्वामामवच्छेदं करवाणीत्यर्थः । यद्वा उभयतो मातृपक्षे पितृपक्षे च विद्यमानानां प्रजानामवच्छेदं विरोधं करवाणि' इति सायणः । 'उभयतः प्राक् पश्चाच्चास्य यजमानस्य सम्बन्धिनीः पूर्वोत्पन्ना उत्पत्त्यमानाश्च विशः प्रजाः पर्यवच्छिनदानीं पर्यवच्छिन्नाः संकुचिताः क्षीणभूयिष्ठाः करवाणि' इति भट्टभास्करः । † पा० सू० ६-४-१११. ‡ पा० सू० ३-४-८९.

सः । एत ईत् । व्याह्वयेत् ।

आदावन्ते च निविदः शोसावोमिति वै वदेत् ॥

॥ उभयत एवैनं तद् विशः पर्यवच्छिनत्ति ॥

तत् तत्र । च्यावयेत् ॥

॥ इति न्वभिचरतः ॥

प्रयोग उक्तः ॥

॥ इतरथा त्वेव स्वर्गकामस्य ॥

यथापूर्वमवोचाम ॥

॥ * वयः सुपर्णा उपसेदुरिन्द्रमित्युत्तमया परिदधाति ॥

सूक्तस्यैकादश्या ॥

॥ प्रियमेधा ऋषयो नाधमानाः । अप ध्वान्तमूर्णुहीति ॥

ध्वान्तशब्दप्रदर्शनार्थः पाठः ॥

॥ येन तमसा प्रावृतो मन्येत तन्मनसा गच्छेत् ॥

ध्वान्तोक्तिकाले स्वकृतं पापं होता प्रचिन्तयेत् ।

† तमः पापं ध्वान्तमुक्तं प्रावृतश्छादितो दृढम् ॥

॥ अप हैवास्मात् तल्लुप्यते ॥

* ऋक्सं० ८-३-४-६. † 'अक्षिणी मृजानः परिदध्याद् ध्यायन्नेन आत्मनः' इति आ० श्रौ० सू० ५-१४-२४ ‡ 'तमो हि बहुविधं दृष्टिनिरोधकमेकं, मोहरूपं द्वितीयम्, पापरूपं तृतीयम् । तेषां येन स्वस्य बाधस्तत् तमः' इति सायणः.

तत् तमः । अपलुप्यते छिद्यते निवर्त्यते ॥

॥ पूर्धि चक्षुरिति ॥

अस्ति । एतच्च पदं त्रिष्वपि वचनेषु ॥

॥ चक्षुषी मरीमृज्येत ॥

मृजेर्यद् रीक् छिङ् ॥

॥ आजरसं ह चक्षुष्मान् भवति ॥

होता । जरसिनि जरापर्यायः । जरामभिव्याप्य आ मरणादित्यर्थः ॥

॥ य एवं वेद ॥

सोऽपि ॥

॥ मुमुग्ध्यस्मान्निधयेव बद्धानिति ॥

व्याचष्टे—

॥ पाशा वै निधा मुमुग्ध्यस्मान् पाशादिव
बद्धानित्येव तदाह ॥

•टार्थे ङसिः, पाशेन ।

मुमुग्धि मोचय णिचो लुग् द्वे श्लो शस्य हेश्च धिः ॥

तत् तत्र ॥

अष्टमः खण्डः ।

मरुत्वतीयशस्त्रस्य याज्यां वक्तुं प्ररोचयन् ।

कथामाह ययेन्द्रस्य मरुद्भिः सख्यमीक्ष्यते—

॥ इन्द्रो वै वृत्रं हनिष्यन् सर्वा देवता अब्रवीत् ॥

*‘ऋद्धनोः स्ये’ इतीदृ’ ॥

कथम्,

॥ अनु मोपतिष्ठध्वमुप मा ह्वयध्वमिति ॥

अनु सम्यक् मा माम् । उपतिष्ठध्वम् उपह्वयध्वं स्तुत च ॥

॥ तथेति तं हनिष्यन्त आद्रवन् ॥

तथेति निश्चित्य तं वृत्रम् । आद्रवो धावनम् ॥

एवं देवगणोपेत इन्द्रे सन्नद्ध एव च ।

वृत्रस्त्वतिबलः शूरः सर्वं विज्ञातवानिदम् ॥

इत्याह—

॥ सोऽवेत् ॥

स वृत्रः अवेत् ज्ञातवान् ॥

१. ‘इतीदृ’ । अनु’ घ. ङ. पाठः.

* पा० सू० ७-२ ७०. । अत्र भट्टभारकरव्याख्या त्वेवं दृश्यते । तथाहि—
‘मामेवानुगम्योपतिष्ठध्वं सदा मयैव सङ्गता वर्तध्वं सङ्गतकरण आत्मनेपदम् ।
कृत्स्नेषु अनुगम्येणु मामेव सहायत्वेनोपह्वयध्वमाह्वयत निसमुपविभ्यो ह इत्यात्मनेपदम् ।
अथ ते देवास्तथेति कृताभ्यनुज्ञा दुष्टाभिप्रायास्तमेवेन्द्रं हनिष्यन्तो हन्तुकामा आद्रवन्
इन्द्रसकाशमागच्छन् । स चेन्द्रस्तेनामभिप्रायज्ञोऽवेत् अजानात् इत्थमपश्यत् । कथमित्याह—
मामेव खल्वेते देवा हन्तुकामा आद्रवन् अतोऽहमिमान् एवमसम्यङ्मन्यमानान् भीषयै
भीतान् करवाणि इति । हन्तेत्यभिप्रायवेदने सूचने । अथ तान् देवानभिलक्ष्य प्राश्वसीत्
प्रकर्षेण श्वासवायुं प्रावर्तयत् येन प्रणुनास्ते विडुताः स्युः । तदेवाह—तस्य श्वसथादित्यादि ।
ईषमाणाः बिभ्यत इत्यर्थः । मरुतो हेत्यादि । मरुत एव खलु तदानीमेनमिन्द्रं नाजहुः’ इति.

कथं,

॥ मां वै हनिष्यन्त आद्रवन्ति हन्तेमान् भीषया इति ॥

वै इत्यमर्षे । 'हन्तेति स्वसत्त्वाभिमुखीकरणे(?) । भीषयै प्राप्तकाळे लोद् । णिचि "भियो हेतुभये पुक्' । भीतान् करवाणि ॥

इत्युक्त्वा,

॥ तानभि प्राश्वमीन् ॥

सेन्द्रान् देवान् प्रति महाश्वासं वृत्रोऽथ मुक्तवान् ॥

॥ तस्य श्वनश्चादीपमाणा विश्वे देवा अद्रवन् ॥

श्वसेरथो भावे, श्वासान् । दीपमाणाः इप गतौ यक्ः शप् । दीर्घ-
श्छान्दसः । प्रेर्यमाणाः । विश्वे गर्वे देवाः अद्रवन्' पलायन्त ॥

॥ मरुतो हैनं नाजहुः ॥

ह तदानीम् । एनमिन्द्रम् ॥

किञ्च,

॥ प्रहर भगवो जहि वीर्यम्वेत्येवैनमेतां वाचं वदन्त
उपातिष्ठन्त ॥

हे भगवः भगवन् । 'मतुवसो रु सम्बुद्धौ छन्दसि' ।

"ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः ।
ज्ञानवैराग्ययोश्चैव पण्णां भग इतीरणा ॥ "

इति पुराणम्^१ ।

१. 'सर्वे अद्रवन्' क. ग. पाठः

* 'हन्त सम्यग् जातम् । देवानवारणोपायस्य प्रणिगृह्यन्' इति सायणः ।
१. पा० सू० ७-३-४० । 'प्रेर्यमाणाः अभूताः' इति सायणः । २. पा० सू०
८-३-१. ॥ विष्णुपुराण अंश० ३. पर्व० १०. सू० १३.

“ भगं योन्यां भगोऽन्नेऽग्नौ^१ यशोवीर्यार्कभूतिषु ।
कान्तीच्छाज्ञानवैराग्यधनैश्वर्य^२तपस्सु च ॥ ”

इति निखण्डुः* ।

एवं भगाख्येन गुणराशिना परिपूरितः ।
प्रहर क्षिप वज्रं त्वं शत्रूणां शिरसि प्रभो ।
हन्तेर्जो हो जहि रिपून् वीरकर्माणि चाचर ॥
चुरादेवीर विक्रान्तौ लोणिचश्चेति† तद् तथा ।
‡उपेति वार्त्तिकात् तद् स्थः सङ्गतो ह्यो निसादिवत् ॥
इत्यादिकां वदन्तस्तु वाचं तं ते सिषेविरे ॥

॥ तदेतदृषिः पश्यन्नभ्यनूवाच ॥ वृत्रस्य त्वा श्वसथा-
दीषमाणा विश्वे देवा अजहुर्ये सखायः । मरुद्भिरिन्द्र सख्यं
ते अस्त्वथेमा विश्वाः पृतना जयासीति ॥

अर्थस्तु—हे इन्द्र त्वा त्वां वृत्रस्य श्वसथात् श्वासेनेषमाणा विश्वे सर्वे
अजहुः त्यक्तवन्तः । अतस्ते सख्यं मरुद्भिरेवास्तु, ये सखायः । अथ
तथा सति, विश्वाः सर्वाः इमाः पृतनाः सेनाः जयासि जेष्यसि । लेद्
इति ॥

॥ सोऽवेत् ॥

स इन्द्रो ज्ञातवान् ॥

१. ‘ भगो यज्ञे ’, २. ‘ धर्मैश्वर्य ’ इति मुद्रितपाठः.

* वैजयन्ती । अक्षरकाण्डे नानालिङ्गाध्याये श्लो० ५८. † पा० सू० ६-४-३६.
‡ पा० सू० १-३-७४. § पा० सू० वा० १-३-२५. ¶ ऋक्सं० ६-६-३३-२.

कथम्,

॥ इमे वै किल मे सचिवा इमे माकामयन्त
हन्तेमानस्मिन्नुक्थ आभजा इति ॥

इमे मरुतः । किल अहो । सचि(व?): संश्लेषः । वो मत्वर्थीयः । मा माम् ।
अकामयन्त अस्माकमनेन भवितव्यमित्येच्छन् । हन्तेति हर्षे । अस्मिन्नुक्थे
शस्त्रे आभजै आगतभागान् करवाणि । भजेर्लोट् ॥

अथ,

॥ तानेतस्मिन्नुक्थ आभजत् ॥

ननु पूर्वमेव मरुत्वतीये सन्ति मरुतः, नेत्याह—

॥ अथ हैते तर्ह्युभे एव निष्केवल्ये उक्थे आसतुः ॥

अथह पुरा तर्हि तदानीम् । एते उभे उक्थे शस्त्रे मरुत्वतीयनिष्केवल्य-
ख्ये निष्केवल्ये आसतुः केवलेन्द्रदेवत्ये वभूवतुः । छन्दस्त्वान्नास्तेष्टः(?) ।

इन्द्रो निष्केवलख्यातो निर्गतः केवलः शुभः ।

*भवार्थे यनीन्द्रशस्त्रं निष्केवल्यं निरुच्यते ॥

आभजनप्रकारमाह—

॥ मरुत्वतीयं ग्रहं गृह्णाति ॥

अध्वर्युः ॥

॥ मरुत्वतीयं प्रगाथं शंसति ॥

होता ॥

स एव,

॥ मरुत्वतीयं सूक्तं शंसति ॥

स एव,

॥ मरुत्वतीयां निविदं दधाति । मरुतां सा भक्तिः ॥

*भक्तिः प्रसादलाभः ॥

॥ मरुत्वतीयमुक्थं शस्त्वा मरुत्वतीयया यजति ॥

होता ॥

॥ यथाभागं तद्देवताः प्रीणाति ॥

तत् तत्र । देवता मरुत इन्द्रश्च ॥

†शस्त्रयाज्यामाह—

॥ ‡ये त्वाहिहत्ये मघवन्नवर्धन् ये शम्बरे हरिवो
ये गविष्टौ । ये त्वा नूनमनुमदन्ति विप्राः पिबेन्द्र सोमं
सगणो मरुद्भिरिति ॥

अर्थस्तु—ये मरुतः त्वा त्वामहिहत्ये वृत्रवधे,

§हनस्त चेति हत्या स्त्री पुंस्त्वं व्यत्ययतस्त्वह ।

* ‘भक्तिः भजनप्रकारः’ इति भट्टभास्करः. ‘भागः’ इति सायणः.

† ‘ये त्वाहिहत्ये मघवन्नवर्धन्निति याज्या’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१४-२६ ‡ ऋक्सं०
३-३-११-४. § पा० सू० ३-१-१०८.

हे मधवन् अवर्धन् । अन्तर्णीतण्यर्थः, अवर्धयन् । ये च शाम्बरे
 *‘यः शम्बरं पर्वतेषु क्षियन्तं चत्वारिंश्यां शरघ्नन्विन्दत्’ इति
 महायज्ञवति शम्बरसम्बन्धिनि युद्धे त्वामवर्धयन् । हे हरिवः । †‘छन्दसीरः’
 इति वत्वम् । ‡‘मतुवसो रु सम्बुद्धौ---’, हरिमन् । ये च
 गविष्टौ बृहस्पतेर्गोषु बलेनाग्रहतासु देवशुन्या सरमयेन्द्रप्रेषितया बलपुरे
 दृष्टासु त्वया तदन्वेषणे क्रियमाणे त्वामवर्धयन्[§] । ये च त्वा त्वां नूनं
 सदा अनुमदन्ति । श्यनः शप्, अनुमाद्यन्ति । विप्रा मेधाविनः । तैरेवं-
 भूतैर्मरुद्भिः सगणः सन् हे इन्द्र सोमं पिबेति मत्वा ॥

तात्पर्यतो व्याचष्टे—

॥ यत्र यत्रैवैभिर्व्यजयत यत्र यत्र वीर्यमकरोत् तदेवैतत्
 समनुवेद्येन्द्रेणैनान् स सोमपीथान् करोति ॥

एभिर्मरुद्भिः । विजयो वशीकरणम् । वीर्यं सामर्थ्यम् । तत् तत्र ।
 सं सम्यक् । अनुवेदनं विज्ञापनम् । पीथः पानम् । एनान् मरुतः । ॥सः
 अनया यजन् होता करोति सम्पादयति ॥

नवमः खण्डः ।

* ऋक्सं० २-६-९-१. † पा० सू० ८-२-१५. ‡ पा० सू० ८-३-१.
 § वृत्रवधादिकं च ‘इन्द्रस्य तु वीर्याणि’ (ऋक्सं० मं० १ सू० ३२) इत्यादिसूक्तेषु
 द्रष्टव्यम्. ॥ ‘ससोमपीथान् समानसोमपानान्’ इति भट्टभास्करः.

मरुत्वतीयमित्युक्तं निष्केवल्यमथाच्यते ।

किञ्चेन्द्रस्य महेन्द्रत्वसंपत्त्यै चोच्यते कथा—

॥ इन्द्रो वै वृत्रं हत्वा सर्वा विजितीर्विजित्याब्रवीत्
प्रजापतिम् ॥

*विजितीः विजेतव्याः सेनाः । विजित्य वशीकृत्य वृत्रं हत्वातिसमर्थः
सन् प्रजापतेर्गृहमेत्य तमब्रवीत् ॥

कथम्,

॥ अहमेतदसानि यत् त्वम् ॥

यद्वस्तु त्वं महद् देव तदसानि भवान्यहम् ।

अस्तेर्लोद *मेर्निः' ।

कोऽर्थः । अत आह—

॥ अहं महानसानीति ॥

महान् भवानि त्वमिव प्रभोऽहं सर्वपूजितः ॥

अथ,

॥ स प्रजापतिरब्रवीदथ कोऽहमिति ॥

यदहं तत् त्वं यदि स्यास्तदा कोऽहं हि वृत्रहन् ॥

इति प्रजापतिप्रोक्तः सहासं त्विन्द्र आह ह—

॥ यदेवैतदवोच इत्यब्रवीत् ॥

* 'विजितीः विजयप्रकारान्' इति भट्टभास्करः 'जेतव्या भूमीः' इति
सायणः । पा० सू० ३-४-८९.

यद्वोचस्त्वं क इति तदेव त्वमभूः प्रभो ।

अस्मिन्नुक्ते' कोऽन्य इति प्रसिद्धेः को भवान् खलु ॥

॥ ततो वै को नाम प्रजापतिरभवत् ॥

प्रसिद्ध इति शेषः ॥

आदरात् पुनराह —

॥ को वै नाम प्रजापतिः* ॥

न चैतदप्रसिद्धमित्यर्थः ॥

॥ यन्महानिन्द्रोऽभवत् तन्महेन्द्रस्य महेन्द्रत्वम् ॥

प्रजापतिसंवादात् ॥

॥ स महान् भूत्वा देवता अब्रवीदुद्धारं म उद्धरतेति ॥

इन्द्रः प्रजापतिगृहान्निर्गत्येत्यब्रवीत् सुरान् ।

उद्धारमुद्धरत मे पृथक्कृत्य प्रयच्छत ॥

उद्धारं कर्मणि घञ् । उद्धार्ये सारवस्तु† ॥

॥ यथाप्येतर्हीच्छति ॥

१. 'अस्मिन्नुक्ते' घ. ड. पाठः.

* 'को ह वै नाम प्रजापतिः' इति तै० ब्रा० २-८-१०. † 'इन्द्रो वृत्रमहन् तं देवा अब्रुवन् महान् वा अयमभूद् यो वृत्रमवधीदिति तन्महेन्द्रस्य महेन्द्रत्वम्' इति तै० सं० ६-५-५. ‡ 'सर्वेभ्यो भागेभ्यो य उद्भ्रियते ज्येष्ठाय दातुं सोऽधिकोऽश उद्धारो नाम' इति भरुभास्करः. 'उत्कर्षे निनिर्गृह्यत यः पुंसा पूजाविशेषो हियते सम्पाद्यते सोऽयं मन्त्र उद्धारः' इति सायणः.

एतर्हि अस्मिन्नपि काले । कृतकार्यः । अपि किञ्चित् । सारवस्तु
इच्छति प्रार्थयते । यथा तथा ॥

व्याचष्टे—

॥ यो वै भवति यः श्रेष्ठतामश्नुते स महान् भवति ॥

*यो वै भवतीति व्याचष्टे—यः श्रेष्ठतामश्नुत इति । स महान् कृतकार्यो
भवति । सारवस्त्वर्थयते ॥

॥ तं देवा अब्रुवन् स्वयमेव ब्रूष्व यत् ते भविष्यतीति ॥

त्वदर्हं नैव जानीमस्तु स्वयं ब्रूहि नः स्फुटम् ।

ब्रूजः कर्त्रभिप्राये तद् ॥

ततः,

॥ स एतं माहेन्द्रं ग्रहमब्रूत ॥

स इन्द्रः । उद्धारतया ।

निष्केवल्यशस्त्रयोगी माहेन्द्राख्यो ग्रहो मतः ॥

॥ माध्यंदिनं सवनानाम् ॥

सोऽब्रूतेत्येव । †‘माध्यंदिनं सवनं केवलं ते’ ‡‘अथो इदं सवनं
केवलं ते’ इति मन्त्रलिङ्गं चास्ति ॥

१. ‘तद् । स एतम्’ घ ड. पाठः.

* ‘यः खलु भूषणत्वेनात्मधर्मेण युज्यते यश्च श्रेष्ठतां विद्यादिभिः प्रशस्ततामश्नुते
स खलु महान् भवति’ इति भट्टभास्करः. ‘यो वै भवति यः पुमान् भवत्यैश्वर्यं प्राप्नोति
यश्च श्रेष्ठतां विद्याचारादिप्रयुक्तवैशिष्ट्यमश्नुते स प्राप्तैश्वर्यो विशिष्टश्च सर्वेषां मध्ये महान्
भवति’ इति सायणः. † ऋक्सं० ३-७-६-२ ‡ ऋक्सं० ८-५-७-३.

॥ निष्केवल्यमुक्थानाम् ॥

पूर्ववत् । उक्थं शस्त्रम् ॥

॥ त्रिष्टुभं छन्दमाम् ॥

पूर्ववत् ॥

॥ षष्ठं साम्नाम् ॥

पूर्ववत् ॥

तत्तस्ते देवाः,

॥ तमस्मा उद्धारमुदहरन्* ॥

अस्मै इन्द्राय मारवस्तु प्रायच्छन् ॥

॥ उदस्मा उद्धारं हरन्ति य एवं वेद ॥

अस्मै वेदित्रे । उद्धरन्ति पृथक्कृत्य दद्युः ॥

॥ तं देवा अब्रुवन् सर्वं वा अवोचथा अपि नोऽत्रास्त्विति ॥

सारवस्तु सर्वमुक्तवानग्नि । 'अभ्यर्तिर्वाक्ति—' इत्यङ् । *वच
उम्' । कर्त्रभिप्राये तद् । अत्र त्वदुक्तेषु नोऽस्माकमपि किञ्चिदस्तु ॥

॥ स नेत्यब्रवीत् । कथं वोऽपि स्यादिति ॥

क्षेपे किम् । न कथञ्चित् ॥

* 'स एतं माहेन्द्रमुद्धारमुदहरन् यत्र उद्वान्यासु दवतास्वधि यन्माहेन्द्रो
गृह्यत उद्धारमेव तं यजमान उद्धरतऽन्नासु प्रजापतिर' इति वै० सं० ६-५-५.
१ पा० सू० ३-१-५२. २ पा० सू० ७-४-२०.

॥ तमब्रुवन्नप्येव नोऽस्तु मघवन्निति ॥

अपीतित्वे(?) किञ्चित्त्वे च । हे मघवन् नोऽस्त्वेवेति ॥

अथ स इन्द्रः,

॥ तानीक्षतैव ॥

अडभावश्छान्दसः । ऐक्षतैव न किञ्चिदुक्तवान् ॥

दशमः खण्डः ।

अथ यद्वावानधाव्यां वक्तुमाह कथां शुभाम्—

॥ ते देवा अब्रुवन्नियं वा इन्द्रस्य प्रिया जाया वावाता
प्रासहा नामास्यामेवेच्छामहा इति ॥

ते केवलेक्षणोत्पन्नलाभशङ्कान्विताः सुराः ।

* वावाता तु द्वितीयोक्ता प्रियेष्टा प्रासहा पुनः ॥

प्रसह्यकारिणी स्नेहाज्जाया भार्येन्द्रसम्पता ।

अस्यां कार्यस्य संधाव्यां कार्यमिच्छाम शक्रतः ॥

लोढो मसो महिङ् आडेत् ऐं व्यत्ययादिह ॥

॥ तथेति तस्यामैच्छन्त ॥

तस्यां तत्समीपमेत्य ऐच्छन् ॥

* ‘वावाता भोग्या नतु व्यूढा’ इति भट्टभास्करः. ‘वावाता मध्यमजातीया । राज्ञां हि त्रिविधाः स्त्रियः । तत्रोत्तमजातेर्महिषीति नाम । मध्यमजातेर्वावातेति । अधमजातेः परिवृत्तिरिति । अत एवाश्वमेधेऽश्वं प्रति राजस्त्रीणां कर्तव्यविशेष एतैर्नामभिराप्नातः—भूरिति महिषी भुव इति वावाता सुवरिति परिवृत्ती (तै० ब्रा० ३-९-४) इति’ इति सायणः. † पा० सू० ३-४-९३.

॥ सैनानब्रवीत् प्रातर्वः प्रतिवक्तास्मीति ॥

इदानीं गच्छत सुरा निशायामागने प्रभा ।

अहं विज्ञाप्य वः कार्यं प्रातर्वक्तास्मि खल्विति ॥

लुट् तास् मिप् ॥

युक्तमुक्तमित्याह -

॥ तस्मात् स्त्रियः पत्याविच्छन्ते ॥

*तस्मात् तथाहि पत्यौ धर्तुः ऐहिकमापुष्मिकं चेति सुखं स्त्रिय इच्छन्ति ।

द्रौपद्या सत्यमामा हि संप्रोक्तारण्यपर्वणि । —

“नैतादृशं दैवतमस्ति किञ्चित् सर्वेषु लोकेषु सदैवतेषु ।

यथा पतिस्तस्य हि सर्वकामा लभ्याः प्रसादे कुपितश्च हन्यात् ॥

तस्मादपत्यं विविधाश्च भोगाः शय्यासनान्यद्भुतदर्शनानि ।

वस्त्राणि माल्यानि तथैव गन्धाः स्वर्गश्च लोको विविधा च' कीर्त्तिः ॥”

किञ्च,

॥ तस्मादु स्यनुरात्रं पत्याविच्छते ॥

१. ‘स्वर्गे लोके विविधा वा च’ पा. ड. पाठः.

* ‘यस्मादेवं प्रासह्य स्वयमेवेन्द्राभिप्रायं निश्चेतुं शक्ता हि रात्रौ पत्युर्मुखादेव श्रुत्वा प्रातर्वः प्रतिवक्तास्मीत्यब्रवीत् गतुः स्वयमेव तदभिप्रायमाविष्कृतवती तस्मादिदानीमपि सर्वाः स्त्रियः पत्यावेवेच्छन्ते पतिभुजादेव तदभिप्रायं ज्ञातुमिच्छन्ति ज्ञातमप्यर्थं तमेव पृच्छन्ति’ इति भट्टभास्करः. ‘यस्मादेवं तस्माद्लोकेऽपि प्रिया. स्त्रियः सर्वमवगन्तव्यं वृत्तान्तं पत्याववगन्तुमिच्छन्ति’ इति सायणः. † अध्या० २३५, लो० २, ३.
Edited by T. R. Krishnacharya, Kumbakonam.

तस्मात् तथाहि । उ पुनः । अनुरात्रं, रात्रेरच् समासान्तश्छान्दसः ।
रात्रावेव । *इच्छति निर्वध्नाति । उक्तं हि—

†“दिवा कार्यव्याकुला वै पुमांसो रात्र्यां हि संभोगपरा भवन्ति ।
तान् कामान्धान् स्वेषु कार्येषु गमा निर्वध्नन्ति दुःशका तन्निवृत्तिः ॥”
इति ॥

एवं प्रासह्योक्तास्ते गत्वा स्वं स्वं गृहं पुनः,

॥ तां प्रातरुपायन् ॥

किमिन्द्रायेयमवददस्मान् किं वेन्द्र उक्तवान् ।

इति ज्ञातुं सुराः प्रातः प्रासह्यं तां प्रपेदिरे ॥

॥ सैतदेव प्रत्यपद्यत ॥

प्रतिपत्तिरुक्तिः । एतद् ऋग्रूपं वाक्यम् ॥

॥ ‡यद्वावान पुरुतमं पुराषाळा वृत्रहेन्द्रो नामान्यप्राः ।

अचेति प्रासहस्पतिस्तुविष्मानिति ॥

§इतिराद्यर्थः । अर्थस्तु—यत् सारभूतं वस्तु । ववान् ।

साहितो ह्यभ्यासदीर्घः॥ प्रासहेति प्रदीर्घवत् ।

स्वयमेवेन्द्रः संभक्तवान् । पुरुतममितिप्रहत् । §पुराषाळ् । †‘छन्दसि
सहः’ इति ण्विः । असुरपुराणामभिभविता । आ अप्रा इत्यन्वेति ।

* ‘पत्याविच्छते स्वाभिमतानि प्रार्थयितुं यतते । एकाकिन्येव रात्रौ पत्या
सह वसतीत्येकवचनम्’ इति भट्टभास्करः. † पद्यमिदं मृग्यम्. ‡ ऋक्सं० ८-३-५-६.
§ ‘इत्यभिप्रायमुक्तवती इत्यर्थः.’ इति भट्टभास्करः. ॥ ऋक्प्राति० ९-४, २५.
Benares Edition. § ‘पुरातनानां पुरुषाणां मध्ये सहिष्णुः पुरुषः’ इति सायणः.
‡ पा० सू० ३-२-६३.

वृत्रहा वृत्रं हतवानिति । तदर्थं 'नामानि वमूनि अप्राः । प्राति-
रुक्त्यर्थः । आ अप्राः सम्यगुक्तवान् । 'मन्त्रे घस—' इति
लेर्लुक् । तिपस्सिप् । अचेति चितेः ज्ञानार्थात् कर्तरि चिण् । तद्
ज्ञातवान् । प्रासहस्पतिः प्रनहाया मम पतिः । अल्लोपश्छान्दसः ।
स्तुविष्मान् बहुबलः । यत् कार्यम् ई खलु । उश्मसि कामयामहे ।
॥ 'इदन्तो मसि' । ॥ ग्राह्य्यादिसम्प्रसारणम् । कर्तृवे कर्तुम् । करत् कृञ्
संवादार्थः । ॥ 'कृमृदुरुहि—' इति च्छेत्कृञ् न । समवादीत् ।

मया निर्वन्ध्य वः कार्यमुक्तं तच्चापि सोऽकरोत् ।

इत्यर्थः ॥

तृतीयपादं किञ्चिज्ज्ञानघ्रे

॥ इन्द्रो वै प्रासहस्पतिस्तुविष्मान् ॥

अत्रास्ति—

॥ यदीमुश्मसि कर्तृवे करत्तदिति ॥

व्याचष्टे—

॥ यदेवैतद्वोचामाकरत्तदित्येवैनांस्तदब्रवीत् ॥

तत् तदा ॥

* 'माहेन्द्रग्रहो माभ्यंदिनमित्यादीनि स्वामीष्टनामान्या समन्तात् पूरितवान्' इति सायणः. † पा० सू० २-४-८०. ‡ 'प्रकृष्टं सहो बलं येषां ते प्रासहाः तेषां पतिः', § 'स्तुविष्मान् बहुबलवान्' इति सायणः. ¶ पा० सू० ७-१-४६. § पा० सू० ६-१-१६. † पा० सू० ३-१-५९.

अथ लब्धकामाः,

॥ ते देवा अब्रुवन्नप्यस्या इहास्तु या नोऽस्मिन्न
वै कमविददिति ॥

नः अस्माकं मध्ये कर्माणि कञ्चन (न) याविदत् । शबलुगुण-
वच्छान्दसः । *न ज्ञातवती । तस्या अस्या इह शस्त्रे किञ्चिदस्त्विति ॥

॥ तथेति तस्या अप्यत्राकुर्वन् ॥

निश्चित्यास्यै भागं दत्तवन्तः ॥

॥ तस्मादेषात्रापि शस्यते †यद्वावान पुरुतमं पुराषाळिति ॥

अत्र शस्त्रे । एषापि ॥

अथ प्रसङ्गान्मध्ये तु पुरुषार्थं ब्रवीति ह —

॥ सेना वा इन्द्रस्य प्रिया जाया वावाता प्रासहा नाम को
नाम प्रजापतिः श्वशुरः ॥

*परसेनायां प्रासहादृष्टिः कार्यी । के श्वशुरदृष्टिः । इति दृष्टिविधिरयम् ॥

ततः किं,

॥ तद्यास्य कामे सेना जयेत्तस्या अर्धात्तिष्ठंस्तृणमुभयतः
परिच्छिद्येतरां सेनामभ्यस्येत् प्रासहे कस्त्वा पश्यतीति ॥

* 'नाविदन्नैव लब्धवती' इति सायणः. † ऋक्सं० ८-३-५-६.
‡ 'प्रासहा नामेति यैवमुक्ता सेयं लोकव्यवहारे सेना वै युद्धार्थोद्यतसेनारूपेण वर्तते
इन्द्रजायायाः सेनाभिमानित्वात् । तच्च शाखान्तरे समाम्नातम्—'इन्द्राणी वै सेनायै
देवता' (तै० सं० २-२-८) इति । प्रजापतिस्तस्या इन्द्रजायायाः श्वशुरः प्रजापते-
रिन्द्रोत्पादकत्वात् । तथाचान्यत्र श्रूयते—प्रजापतिरिन्द्रमसृजतानुजावरं देवानाम् (तै० ब्रा०
२-२-१०) इति' इति सायणः.

तत् तत्र सो(डिं) कामः । या सेना जयेदित्यस्य काम इच्छा तस्या
अर्धात् मध्यं प्राप्य स अस्येत्युक्तः उभयतः आदावन्ते च । तृणं
छित्त्वा छिन्नोभयशिरस्कं तृणमादाय इतरां शत्रुसेनामभि प्रति अस्येत्
क्षिपेत् । *प्रासहे परसेने कस्त्वा पश्यति श्वशुरः त्वा ' पश्यति ततो-
ऽन्तर्धत्स्वेति वदता मन्त्रेण ॥

॥ तद्यथैवादः स्नुषा श्वशुराल्लज्जमाना निलीयमानैत्येव-
मेव सा सेना भज्यमाना निलीयमानेति । यत्रैवं विद्वांस्तृण-
मुभयतः परिच्छिद्येतरां सेनामभ्यस्यति प्रासहे कस्त्वा
पश्यतीति ॥

तत् तत्र । अदः प्रासह्यं निलीयमाना भयेन लीनाङ्गा
लज्जमाना व्रीळान्विता एति पलायते । भज्यमाना ताड्यमाना ॥

प्रासङ्गिकं समापय्य प्रकृतं त्वनुवर्तते

॥ तानिन्द्र उवाचापि वोऽत्रास्त्विति ॥

तान् देवान् ॥

॥ ते देवा अब्रुवन् ॥

ते प्रासहंक्तेन्द्रवाक्यविपाकदर्शितया हृष्टाः ॥

कथं,

॥ विराड्याज्यास्तु निष्केवल्यस्य या त्रयस्त्रिंशदक्षरा ॥

१ 'कः श्वशुरस्त्वा' क. ख. पाठः.

* 'प्रासहे प्रासह्ये इन्द्रजाते' इति सायण. 'अदः अनुना' इति
महभास्करः. 'अदः निर्दग्धम्' इति सायण. 'भज्यमाना तप्यत्पत्निकरा' इति
महभास्करः.

दशाक्षरा विंशतिका त्रिंशद्वर्णा तु या विराट् ।

चत्वारिंशत्कापि नुन्ना त्रयस्त्रिंशद्विशेषणात् ॥

कस्मादेवं ,

॥ त्रयस्त्रिंशद्वै देवा अष्टौ वसव एकादश रुद्रा द्वादशा-
दित्याः प्रजापतिश्च वषट्कारश्च । देवता अक्षरभाजः करोति ।
अक्षरमक्षरमेव तद् देवता अनुप्रपिबन्ति । देवपात्रेणैव तद्
देवतास्तृप्यन्ति ॥

*उक्तार्थानि ॥

यं कामयेतानायतनवान् स्यादित्यविराजास्य यजेत् ॥

होता यदीच्छेद् यष्टायमप्रतिष्ठो भवेदिति ।

अविराजा यजेदस्य यष्टुः स्थाननिवृत्तये ॥

स्पष्टयति—

॥ गायत्र्या वा त्रिष्टुभा वान्येन वाच्छन्दसा †वषट्-
कुर्यादनायतनवन्तमेवैनं तत् करोति ॥

तत् तत्र । एनं यष्टारम् ॥

॥ यं कामयेतायतनवान् स्यादिति विराजास्य यजेत्
‡पिबन्ना सोममिन्द्र मन्दतु त्वेत्येतयायतनवन्तमेवैनं तत् करोति ॥

* pages 68 & 69. † 'वषट्कुर्याद् यजेदित्यर्थः । यागस्यासमीचीनतां ह्यापयितुं यजेदिति नोक्तम् । विराड्व्यतिरिक्तेन केनचिच्छन्दसा वषट्कारमात्रमिव कुर्यादित्यर्थः ' इति भट्टभास्करः ' गायत्र्यादिच्छन्दोयुक्ता याज्यां पठित्वा तदन्ते वषट्कुर्यात् ' इति सायणः.
‡ ऋक्सं० ५-३-५-१ ' पिबन्ना सोममिन्द्र मन्दतु त्वेति याज्या ' इति आ० श्रौ० सू० ५-१५-२३.

तत् तत्र । अस्य यष्टुः आयतनं प्रतिष्ठा ।

त्रयस्त्रिंशदक्षरत्वं *व्यूहेनास्य भवेदिह ॥

एकादशः खण्डः ।

निष्केवल्यं पञ्चभक्ति वक्तुं दृष्टान्तसिद्धये ।

तृचे गीतस्य साम्नस्तु पञ्चभक्तित्वमुच्यते—

॥ ऋक् च वा इदमग्रे साम चास्ताम् ॥

इदं इमे । अग्रे प्रथमम् ॥

अथ सामेत्येकपद ऋक्सामास्तित्वमुच्यते—

॥ सैव नाम ऋगासीत् ॥

†नाम शब्दः । ‡‘ऋत्यकः’ ॥

॥ अमो नाम साम । सा वा ऋक् सामोपावदत् ॥

वै पुरा । साम कर्मभूतम् । §उपावदः सान्त्ववादः ॥

कथम्,

॥ मिथुनं संभवाव प्रजात्या इति ॥

मिथुनं स्त्रीपुंसकर्म । संभवः कृतिः, करवाव । ¶प्रजातिः समृद्धिः
तदर्थम् ॥

* ‘यद्यप्यस्या याज्यायामत्रयस्त्रिंशदक्षराणि साक्षान्न दृश्यन्ते तथापि संयोगाक्षरादि-
विभागेन संख्या पूरणीया’ इति सायणः. † ‘सैव नाम ऋगेव खलु’ इति भट्टभास्करः.
‡ पा० सू० ६-१-१२८ § ‘उपावदत् उपेत्याब्रवीत्’ इति भट्टभास्करः.
¶ ‘समीपमागल्लोक्तवती’ इति सायणः. ॥ ‘प्रजात्ये प्रजाना प्रजननाय’ इति भट्टभास्करः.

॥ नेत्यब्रवीत् साम ॥

कर्तुं ॥

केन भावेन,

॥ ज्यायान् वा अतो मम महिमेति ॥

अतः ऋचः मम महिमा महत्त्वं वै ज्यायान् प्रवृद्धतरः ॥

ततः,

॥ ते द्वे भूत्वोपावदताम् ॥

ते ऋचौ । साम प्रति मिथुनं संभवाव प्रजात्या इत्युपवादः ॥

॥ ते न प्रति चन समवदत ॥

ते ऋचौ चन अपि न समवदत । *‘भासन—’ इत्युपमन्त्रणे तद्ध ।
द्वे अपि प्रति साम नेत्यवोचदित्यर्थः ॥

॥ तास्तिस्रो भूत्वोपावदन् ॥

ता ऋचः ॥

॥ तत् तिसृभिः समभवत् ॥

तत् साम कर्तुं तिसृभिर्ऋग्भिः सङ्गममन्वभूत् ॥

॥ यत् तिसृभिः समभवत् तस्मात् तिसृभिः स्तुवन्ति ॥

व्याचष्टे—

॥ तिसृभिरुद्गायन्ति ॥

उपपादयन्ति -

॥ तिसृभिर्हि माम संमितम् ॥

संमानं संश्लेषः* ॥

॥ तस्मादेकस्य बह्व्यो जाया भवन्ति । नैकस्यै बहवः
‡सह पतयः ॥

तस्मात् तथाहि ।

एकस्य भर्तुर्भार्याः स्युर्वहव्य एकत्र जन्मनि ।

नैकस्याः स्युश्च भर्तागो बहवस्त्वेकजन्मनि ॥

एकस्यै एकस्याः ।

एकजन्मनि यत् काचिदृषीन भेजे प्रचेतसः§ ।

भर्तृन् दश तथा यच्च द्रौपदी पञ्च पाण्डवान् ॥

* 'तिसृभिरुद्गायन्तीति । औद्गात्रं कर्म कुर्वन्तीत्यर्थः । अत एव शास्त्रान्तरे श्रूयते—
'एकं साम तृचे क्रियते स्तोत्रियम्' इति । यद्यपि छन्दःसामनामके ग्रन्थे एकस्यामृचि
सामोत्पन्नं तथाप्युत्तराख्ये ग्रन्थे आम्रातेषु व्युत्पेषु प्रयोगकाले साम गानव्यम् । तत्र प्रथमायामृचि
योनिरूपायः यत् सामोत्पन्नं छन्दःसामग्रन्थे समाम्राते तदवलोक्य तस्मादृश्येन द्वितीयतृतीययो-
र्ऋचोर्गानं समूहनीयम् । एतदपि शास्त्रान्तरे विहितं—'यद् योन्या तदुत्तरयोर्गीयति' इति ।
तस्माद् औद्गात्रं कर्म तिसृभिर्ऋग्भिर्गानायते' इति सायणः । 'संमितं निर्वर्तितम्' इति
भट्टभास्करः. 'तिसृभिः ऋग्भिः साम संमितं साम एकस्य महिमा तुल्यः संवृत्तः' इति सायणः.
‡ 'सह पतय इत्यत्र सहप्रदणं क्रियतेत्युच्यते । पर्यायेण बहवः पतयो यथा स्युरिति ।
तथाहि—'दत्तामपि हरेत् कन्या श्रेयाश्चेद्वर आव्रजेत्' इति श्रेयसोऽन्यस्य वरस्य लाभे
वाग्दत्ताया अक्षतयोन्याश्च पूर्वपतित्यागेनान्यं परिमच्छन्ति । तथा प्राजापत्यं वचन—
'नष्टे मृते प्रव्रजिते क्लीबेऽथ पतिते पते । परस्वापत्सु नारीणां पतिरन्यो विधीयते' इति ।
तस्मात् सह बहवः पतयो न स्युरिति प्रतिपादनार्थं सहप्रदणम् .... एवं स्थिते
'तस्मान्नैका द्वौ पती विन्दते' इति या श्रुतिः, 'न द्वितीयो हि साध्वीनां कचिद् भर्तोपदिश्यते'
इति या च स्मृतिः, तत् सर्वं सहाभिप्रायं वेदितव्यम्' इति भट्टभास्करः. 'एकस्य पुरुषस्य
सामस्थानीयस्य बह्व्यो जाया ऋक्स्थानीया भवन्ति नतु विपर्ययेणैकस्याः स्त्रिया बहवः पतयः
परस्परैकमत्येन वर्तमाना दृश्यन्ते' इति सायणः. § भागवते (४ स्क० ३० अ०) द्रष्टव्या.

युक्तं तदेहभेदेन शंभोश्च वरदानतः* ।

“तेषां तेजोविशेषेण प्रत्यवायो न विद्यते ॥

तदन्वीक्ष्य प्रयुञ्जानः सीदत्यवर” इत्यपि ।

†स्मर्यते तदिह प्रोक्तमविशङ्क्यं विदुर्बुधाः ॥

॥ यद्वै तत् सा चामश्च समभवतां तत् सामाभवत् तत् साम्नः
सामत्वम् ॥

सामशब्दप्रवृत्तेर्हि निमित्तमिदमिष्यताम् ॥

॥ सामन् भवति य एवं वेद ॥

‡‘तत्र साधुः’ इति यतो लुक् । सामन्यः§ ॥

स्पष्टयति—

॥ यो वै भवति यः श्रेष्ठतामश्नुते स सामन् भवति ॥

‘यो वै भवतीति व्याचष्टे—श्रेष्ठतामिति । सामन् सामन्यः पूज्यः ॥

किं खलु भोः सामन्यशब्दः पूज्यवाची । ओमित्याह—

॥ असामन्य इति हि निन्दन्ति ॥

* महाभारते आदिपर्वणि २१३ अध्याये (Edited by T. R. Krishnacharya, Kumbakonam) द्रष्टव्या. † आपस्तम्बधर्मसूत्रं प्र० २ प० ६ सू० ९, १०. ‡ पा० सू० ४-४-९८. § ‘य एवं साम्नः सामत्वं वेद होता वा यजमानो वान्यो वा स सामन् साम्नि साधुर्निपुणतरो भवति’ इति भट्टभास्करः. ‘ऋक्सामयोरेकत्ववेदिता यः स सर्वैरभ्यर्हितैः सहितो भवति’ इति सायण. ¶ यो वै.... भवति । भूषणत्वलक्षणात्म-धर्मवान् भवति यश्च श्रेष्ठतां वंशविद्याचारैः प्रशस्ततमतामश्नुते स एव खलु साम्नि साधुर्भवति । तस्मात् सर्वोऽयं गुणगणो वेदितुर्भवति .....यो ह्युक्तगुणरहितो निन्द्यः पुरुषः तं खलु विद्वांसोऽसामन्योऽयमिति निन्दन्ति गर्हन्ते । साम्नि साधुः सामन्यः तत्र साधुरिति यत् । अत एव ज्ञायते सामन् भवति इत्यत्रापि सामविषयं साधुत्वमेवाभिप्रेतमिति’ इति भट्टभास्करः. ‘यः पुमान् भूतिमैश्वर्यं प्राप्नोति यश्च विद्यावृत्ताभ्यां श्रेष्ठत्वं प्राप्नोति स सर्वोऽपि सामन् भवति । सर्वेषु स्वकीयत्वबुद्ध्या समदृष्टिर्भवति । अन्यथा सर्वेऽपि जनास्तमसामन्यः पक्षपातीति निन्दन्ति’ इति सायणः.

असामन्येति निन्दोक्तेः सामन्यः पूज्य इष्यताम् ॥

॥ ते वै पञ्चान्यद् भूत्वा पञ्चान्यद् भूत्वाकल्पेताम् ॥

ते ऋक् च साम च । *अकल्पेताम् कलृप्तिः संश्लेषः ॥

पञ्चताभूत् कथमृचां साम्नां वा पञ्चतोच्यते—

॥ आहावश्च हिंकारश्च प्रस्तावश्च प्रथमा च ऋगुद्गीथश्च
मध्यमा च प्रतिहारश्चोत्तमा च निधनं च वषट्कारश्च ॥

†‘ऋत्यकः’ । अन्यत् अन्या एका ।

आहावः प्रथमा चैव मध्यमा चोत्तमा तथा ।

वषट्कारश्च विज्ञेया ऋचां वै पञ्च भक्तयः ॥

‡हिंकार आदौ प्रस्ताव उद्गीथप्रतिहारकौ ।

निधनं चेति विज्ञेयाः पञ्च साम्नां तु भक्तयः ॥

इति ॥

ऋक्सामपञ्चसंख्याभ्यां पशुयज्ञौ स्तुवन्ति च ।

इत्याह—

॥ ते यत् पञ्चान्यद् भूत्वा पञ्चान्यद् भूत्वाकल्पेतां

तस्मादाहुः पाङ्क्तो यज्ञः पाङ्क्ताः पशव इति ॥

लभ्यन्त इति शेषः । ते ऋक्सामे । ‡अग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ
चातुर्मास्यानि पशुः सोम इति यज्ञः पञ्चविधः ।

पशुः पञ्चविधः पादाश्चत्वारो मुखमित्यपि ॥

* ‘अकल्पेता कार्यविशेषकरणात् समये अभवताम्’ इति मद्रभ-स्वरः. † पा०
सू० ६-१-१२८. ‡ उद्गात्रा साम आदौ पठितव्यो हिमिलेवंशब्दो द्विहारः । प्रस्तोत्रा
गातव्यः सामावयवः प्रस्तावः । उद्गात्रा गातव्य उद्गाथः । प्रतिहर्त्रा गातव्यः प्रतिहारः ।
अन्ते सर्वैर्गातव्यो भागो निधनम्. § ‘स एष यज्ञः पञ्चविधोऽग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ
चातुर्मास्यानि पशुः सोमः’ इति ऐ० आ० २-३-३.

पुनः स्तौति—

॥ यदु विराजं दशिनीमभि समपद्येतां तस्मादाहु-
विराजि यज्ञो दशिन्यां प्रतिष्ठित इति ॥

एते ऋक्सामगतपञ्चसंख्ये *दशिनीं दशसंख्यां । †व्रीह्यादीनेर्डीप् ।
उ खलु । अपद्येतां प्राप्तवत्यौ । यद्विराजि दशसंख्यायां यज्ञः
प्रतिष्ठित इति ततो हि वदति ‡‘दशाक्षरा विराद्’ इति श्रुतेर्दशिनी विराद् ॥

एवं पञ्चविधे यद्वद्वक्सामे तद्वदेव तु ।

निष्केवल्यं पञ्चभक्तियुक्तमित्याह रोचयन्—

॥ आत्मा वै स्तोत्रियः ॥

यजमानस्यात्मा देहः ॥

॥ प्रजानुरूपः पत्नी धार्या पशवः प्रगाथः ॥

सामप्रगार्थैकदेशः प्रगाथ इति कीर्तितः ॥

॥ गृहाः सूक्तम् । स वा अस्मिंश्च लोकेऽमुष्मिंश्च
प्रजया च पशुभिश्च गृहेषु वसति य एवं वेद ॥

सः वेदिता ॥

फलं ज्ञातृगतं कर्तुर्दण्डापूर्पिकया भवेत् ।

निष्केवल्ये पाञ्चविध्यमिति सम्यक् प्रवर्णितम् ॥

द्वादशः खण्डः ।

* ‘दशपरिमाणवतीम् । दश परिमाणमस्या इति शनूशतोर्दिनिः इति डिनिः’
इति भट्टभास्करः. ‘दशानामक्षराणां समूहो दशिनी’ इति सायणः. † पा० सू०
५-२-११६. ‡ तै० सं० ५-२-३.

*स्तोत्रियादिपञ्चकस्य स्वरांस्तु विदधात्यथ—

॥ स्तोत्रियं शंसति ॥

पृष्ठे रथन्तरेऽभित्वा त्वामिद्धीति बृहत्यसौ ॥

॥ आत्मा वै स्तोत्रियः । तं मध्यमया वाचा^१ शंसति ॥
तत् स्तोत्रियम् ॥

॥ आत्मानमेव तत् संस्कुरुते ॥

तत् तत्र संस्कुरुते भूपयति ॥

॥ अनुरूपं शंसति ॥

पृष्ठे रथन्तरेऽभि वा पू ज्त्वं ह्येहि बृहत्यसौ ॥

॥ प्रजा वा अनुरूपः ॥

पितुरनुरूपः सदृशो हि पुत्रः ॥

॥ स उच्चैस्तराभिवानुरूपः शंसतव्यः ॥

सः अनुरूपः । इव एव । शंसितव्यः ॥

॥ प्रजामेव तच्छ्रेयसीमात्मनः कुरुते ॥

श्रेष्ठतामात्मनः सर्वः प्रजाया अभिकाङ्क्षते ।

न त्वन्यस्य कश्चिदपि तेनोच्चैस्त्वं प्रजार्हति ॥

* यस्मिंस्तृते छन्दोगा. स्तुतये स तृताः शम्भादिः स्तोत्रियः । स्तोत्रियतृचसमान-
च्छन्दःप्रमाणलिङ्गदेवतार्थस्तृचोऽनुष्णः. १ क्र.सं० ५-३-२१-२. २ क्र.सं० ४-७-२७-१.
'निष्केवल्यस्य अभित्वा शूर नोनुमोऽभित्वा पूर्वपीठे' इति प्रगायो स्तोत्रियानुरूपौ यदि
रथन्तरं पृष्ठं यद्युर्वे बृहत् त्वामिद्धी हवामहे त्वं ह्येहि चेत् ' इति आ० श्रौ० सू० ५-१५-१,
२, ३. ३ 'या दीक्षितविमितदेशस्था एव' इत्यन्तं नाम तस्मा वाक' इति मडभास्करः.
१ क्र.सं० ५-७-२६-२. २ क्र.सं० १-४-३७-२.

॥ धाय्यां शंसति ॥

यद्वावानेत्येताम्[†] ॥

॥ पत्नी वै धाय्या ॥

धीयतेऽस्यां गर्भे इति धावोऽधिकरणे ण्यति ॥

॥ सा नीचैस्तरामिव धाय्या शंस्तव्या ॥

‘नीचैस्तराम् उपांशु । इव एव । शंसितव्या ॥

॥ अप्रतिवादिनी हास्य गृहेषु पत्नी भवति यत्रैवं

विद्वान् नीचैस्तरां धाय्यां शंसति ॥

अस्य विदुषो होतुः । प्रतिवदनं प्रतिकूलभाषणम् ॥

॥ प्रगाथं शंसति ॥

सामप्रगाथम् ।

रथंतरं चेत[‡] पिवासु बृहच्चेदुभयं शृणु[§] ॥

॥ स स्वरवत्या वाचा शंस्तव्यः ॥

स्वरो महाध्वनिः[¶] ॥

॥ पशवो वै स्वरः ॥

ध्वनिकारित्वात् ॥

* ऋक्सं० ८-३-५-६. ‘यद्वावानेति धाय्या’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१५-२१.
† ‘यां दीक्षितविमितस्थानस्था अपि न शृण्वन्ति सा नीचतरा वाक्’ इति भट्टभास्करः.
‡ ऋक्सं० ५-७-२५-१. ‘पिवा सुतस्य रसिन इति सामप्रगाथः’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१५-२१. § ऋक्सं० ६-४-३६-१. ¶ ‘त्रैस्वर्यवती वाक् स्वरवती’ इति भट्टभास्करः. ‘स्वरवत्या स्वरयुक्तया’ इति सायणः. † ‘स्वरस्य पशुत्वं संख्यासाम्यात् चत्वारः स्वराः पशवोऽपि चतुष्पदाः’ इति सायणः.

॥ पशवः प्रगाथः पशूनामवरुध्यै ॥

तत् स्वरवत्त्वं स्यात् ॥

॥ *इन्द्रस्य नु वीर्याणि प्रवोचमिति सूक्तं शंसति ॥

पञ्चदशर्चं निविद्धानम् । अत्राष्टौ शस्त्वा निवित् ॥

॥ तद्वा एतत् प्रियमिन्द्रस्य सूक्तं निष्केवल्यं हिरण्यस्तूपम् ॥

हिरण्यस्तूपाधिकारे 'इन्द्रस्य पञ्चाना' इति । इह सर्वानुक्रमणीः ॥

व्याचष्टे—

॥ एतेन वै सूक्तेन हिरण्यस्तूप आङ्गिरस इन्द्रस्य
प्रियं धामोपागच्छत् ॥

धाम स्थानम् ॥

किञ्च,

॥ स परमं लोकमजयत् ॥

सः हिरण्यस्तूपः । जयो वशीकरणम् ॥

॥ उपेन्द्रस्य प्रियं धाम गच्छति जयति परमं लोकं
य एवं वेद ॥

स वेदितोपगच्छति जयति च ॥

॥ गृहा वै प्रतिष्ठा सूक्तम् ॥

* ऋक्सं० १-२-३६-१ । 'इन्द्रस्य नु वीर्याणि प्रवोचमिन्द्र' निविदं
दध्यात्' इति आ० श्रौ० सू० १-१-१-२२ । सं० १, सू० ३२.

गृहस्य सम्यक् प्रतिष्ठारूपत्वात् । *‘मोदमानौ स्वे गृहे’ इति हि लिङ्गम् ॥

॥ तत् प्रतिष्ठिततमया वाचा शंसितव्यम् ॥

तत् सूक्तं शंसितव्यम् ।

प्रतिष्ठिततमा वाक् स्यादुत्तमस्वरसंयुता† ॥

॥ तस्माद् यद्यपि दूर इव पशून् लभते गृहानेवैना-
नाजिगमिषति ॥

तस्मात् प्रतिष्ठारूपत्वादेव । इव एव । एनान् पशून् । जीवर्थो गमिः
आनिनीषति ॥

स्पष्टयति—

॥ गृहा हि पशूनां प्रतिष्ठा प्रतिष्ठा ॥

प्रवृत्तिभूमिः प्रतिष्ठा द्विरुक्त्यर्थः समापनम् ॥

त्रयोदशः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचितायां महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
सुखप्रदायां द्वादशोऽध्यायः^१ ॥

१. ‘इति ब्राह्मणवृत्तौ द्वादशोऽध्यायः’ घ, ङ, पाठः.

* ऋक्सं० ८-३-२८-२. † ‘प्रतिष्ठिततमा अव्यग्रतमा रमणीया वाक्’ इति
भट्टभास्करः. ‘प्रतिष्ठिततमया द्रुतविलम्बितत्वादिदोषरहितया श्राव्येण ध्वनिनोपेतया’
इति सायणः.

अथ त्रयोदशोऽध्यायः ।

गायत्र्याः सवनव्याप्तिं वक्तुं सोमकथोच्यते —

॥ सोमो वै राजामुष्मिन् लोक आसीत् ॥

अमुष्मिन् स्वर्गे ॥

॥ तं देवाश्च ऋषयश्चाभ्यध्यायन् कथमयमस्मान्

सोमो राजागच्छेदिति ॥

*उक्तार्थम् ॥

॥ तेऽब्रुवन् छन्दांसि ॥

गायत्र्यादीनि ॥

कथं,

॥ ययं न इमं सोमं राजानमाहरतेति ॥

नः अस्मदर्थम्^१ आहरत आनयत ॥

॥ तथेति ते सुपर्णा भूत्वोदपतन् ॥

त इति पुंस्त्वं सुपर्णापेक्षम् । तानि छन्दांसि तथेति निश्चित्य सुपर्णाः
श्येना[†] भूत्वोत्पतनमकुर्वन् ॥

१. 'नः अस्माक' घ. ङ. पाठः,

* page 168. † 'सुपर्णाः सुपर्णाक्ष्यपक्षितुल्यवेगाः तत्तुल्यरूपा वा' इति
भट्टभास्करः. 'ते लोकप्रसिद्धाः पक्षिणः' इति सायणः.

॥ ते यत् सुपर्णा भूत्वोदपतंस्तदेतत्
सौपर्णमित्याख्यानविद् आचक्षते ॥

एतदेतर्हि । आख्यानमितिहासपुराणम् ॥

॥ छन्दांसि वै तत् सोमं राजानमच्छाचरन् ॥

तत् तदानीं सोममच्छ प्राप्तुमचरन् अगच्छन् ॥

॥ तानि ह तर्हि चतुरक्षराणि चतुरक्षराण्येव छन्दांस्यासन् ॥

ह पुरा तर्हि तदानीम् ।

चत्वार्येवाक्षराण्यासन् सर्वेषां छन्दसामिह ॥

तत्र,

॥ सा जगती चतुरक्षरा प्रथमोदपतत् । सा पतित्वा-
र्धमध्वनो गत्वाश्राम्यत् ॥

सा जगत्यध्वनोऽर्थं तु गत्वा श्रान्ता बभूव ह ॥

॥ सा परास्य त्रीण्यक्षराण्येकाक्षरा भूत्वा दीक्षां
च तपश्च हरन्ती पुनरभ्यवापतत् ॥

तत्रस्थे *दीक्षातपसी गृहीत्वा सा न्यवर्तत ॥

॥ तस्मात् तस्य वित्ता दीक्षा वित्तं तपो यस्य
पशवः सन्ति ॥

तस्मात् तथाहि । तस्य तेन । वित्तं लब्धम् ।

* ' दीक्षां दीक्षणीयेष्ट्यादिरूपां क्षीरपानादिरूपं तपश्च ' इति सायणः.

दीक्षां तपश्चैव' कर्तुं पशुमन्तः क्षितौ क्षमाः ॥

॥ जागता हि पशवः ॥

कुतः,

॥ जगती हि तानाहरत' ॥

तान् पशून् ॥

॥ अथ त्रिष्टुबुदपतत् ॥

अथोत्पपात वेगेन त्रिष्टुप् सोमजिघृक्षया ॥

॥ सा पतित्वा भूयोऽर्धादध्वनो गत्वाश्राम्यत् ॥

'किञ्चिदर्धात्रिकं गत्वा पथि श्रान्ता बभूव सा ॥

॥ सा परास्यैकमक्षरं व्यक्षरा भूत्वा दक्षिणा हरन्ती
पुनरभ्यवापतत् ॥

गवाद्या दक्षिणाः ॥

॥ तस्मान्मध्यंदिने दक्षिणा नीयन्ते त्रिष्टुभो लोके ॥

लोकं स्थानम् ॥

१. 'तपश्च वै' क. रा. पाठः.

* 'जगत्युदपतत् चतुर्दशाक्षरा सती साप्राप्य न्यवर्तत तस्यै द्वे अक्षरे अमीयेतौ सा पशुभिश्च दीक्षया चागच्छत् तस्माज्जगती छन्दसा पशव्यतमा तस्मात् पशुमन्तं दीक्षोपनमति' इति तै० सं० ६-१-६. 'भूयो भूयः पतित्वापि मार्गस्यार्धादेवाश्राम्यत्' इति सायणः. 'अध्वनोऽर्धाद् भूयो बहुतरमभ्यधिकमगत्वा गन्तुमशक्ता जगतीवाध्वमध्येऽश्राम्यत्' इति भट्टभास्करः.

कुतः,

॥ त्रिष्टुब्भि ता आहरत्* ॥

ता दक्षिणाः । †‘श्रयो होऽन्यतरस्याम्’ ॥

प्रथमः खण्डः ।

एवं त्रिष्टुभ्यशक्तायां जगत्या सह वै खलु,

॥ ते देवा अब्रुवन् गायत्रीम् ॥

कथं,

॥ त्वं न इमं सोमं राजानमाहरेति ॥

प्रार्थनायां लोट् ॥

॥ सा तथेत्यब्रवीत् । तां वै मा सर्वेण

स्वस्त्ययनेनानुमन्तयध्वमिति ॥

तां युष्मदुक्तकारिणीम्‡ । सर्वस्वस्त्ययनसंज्ञेन मन्त्रेण । अनुमन्तयध्वम्
अनुगृहीत ॥

॥ तथेति सोदपतत् । तां देवाः सर्वेण स्वस्त्ययनेना-
न्वमन्तयन्त प्रेति चेति चेति । एतद्वै सर्वं स्वस्त्ययनं यत् प्रेति
चेति चेति ॥

* ‘त्रिष्टुगुदपतत् त्रयोदशाक्षरा सती साप्राप्य न्यवर्तत तस्यै द्वे अक्षरे अमीयेतां
सा दक्षिणाभिश्च तपसा चागच्छत् तस्मात् त्रिष्टुभो लोके माध्यंदिने सवने दक्षिणा नीयन्ते’
इति तै० सं० ६-१-६. † पा० सू० ८-४-६२. ‡ ‘सर्वेण सर्वप्रकारोपद्रवशमनेन
स्वस्त्ययनेन कल्याणप्रापणेन मन्त्रेण’ इति भट्टभास्करः. ‘क्षेमप्रचरणं स्वस्त्ययनं,
तदर्थमाशीर्वादरूपेण मन्त्रेण’ इति सायणः.

प्रेति चेति चेति मन्त्रः सर्वस्वस्त्ययनाख्यकः ॥

मध्ये पुरुषार्थमाह—

॥ तद् योऽस्य प्रियः स्यात् तमेतेनानुमन्तयेत प्रेति
चेति चेति ॥

तत् तत्र ॥

अस्यैतन्मन्त्रमाहात्म्यविदः स त्वनुमन्वितः,

॥ स्वस्त्येव गच्छति स्वस्ति पुनरागच्छति ॥

स्वस्तीत्यविनाशिनाम । फलतो मन्त्रो व्याख्यातः* । प्र एति आ एति
पररूपं छान्दसम् ॥

॥ सा पतित्वा सोमपालान् भीषयित्वा पञ्चां

च मुखेन च सोमं गजानं समगृभ्णात् ॥

§ 'हग्रहोर्भः' । 'भियो हेतुभये पुक्' ।

देवैरनुगृहीता सा प्राप्य सोमस्य रक्षकान् ॥

भीतान् कृत्वाथ पादाभ्यां मुखेनाप्यग्रहीतु तम् ॥

* 'अस्यार्थः—प्रेति च सायमर्थे प्रत्यविघ्नेन गच्छति च । ततः कृतकार्यः सञ्जेति च स्वदेशं प्रति निर्बाधमागच्छति कार्यार्थे गन्ता जनः' इति भट्टभास्करः. 'प्रशब्द एको मन्त्रः आशब्दो द्वितीयो मन्त्रः तदुभयजदन्तिनार्थमतिशब्दद्वयम् । उभयसमुच्चयार्थं चकारद्वयम् । क्षेमण सोमं प्राप्नुहि पुनरपि क्षेमण पुनरेतन्मन्त्रं स्यात्' इति सायणः. † 'अत्र एतेन मन्त्रेण इत्येतद् व्याख्या व्यत्ययेन एति पररूपम् इत्येतत् प्रवर्तते । एति इत्यस्य चकारदेशस्य पूर्वं प्रत्यन्तवद्भावेन आङ्ग्रहणेन ग्रहणात् । तस्मिन् परतश्च-शब्दाकारस्य ओमाङ्गोऽथेति पररूपत्वम्' इति भट्टभास्करः. ‡ 'गायत्र्युदपतश्चतुरक्षरा सत्यजया ज्योतिषा तमस्या अजाभ्यसन्ध तदजाया अजत्वं सा सोमं चाहरच्चत्वारि चाक्षराणि साष्टाक्षरा समपद्यत', 'पञ्चां द्वे सवने समगृह्णान्मुखेनैकम्' इति तै० सं० ६-१-६ § पा० सू० वा० ८-२-३२. ¶ पा० सू० ७-३-४०. ‡ 'सोमपालाश्च स्वानभ्राजादयः । तथाच तै० सं० १-२-७ 'स्वान भ्राजाहारे वम्भारे हस्त सुहस्त कृशानवेते वः सोमक्रयणास्तान् रक्षध्वम्' इति, 'स्वानभ्राजेत्याह एते वा अमुष्मिन् लोके सोममरुतान् तेभ्योऽथ सोममाहरन्' इति च (३-१-१०)

किञ्च,

॥ यानि चेतरे छन्दसी अक्षराण्यजहितां तानि
चोपसमगृभ्णात्* ॥

अजहिताम् । लङि †‘जहातेश्च’ इतीत्वम् । त्रीणि जगती त्यक्तवती
एकं त्रिष्टुबिति । तानि चत्वारि । ‘हृग्रहोर्भः’ ‡ ॥

॥ तस्या अनुविसृज्य कृशानुः सोमपालः सव्यस्य
पदो नखमच्छिदत् ॥

अनुविसृजिरनुधावनार्थः§ । पदः पादस्य । अच्छिदत् ¶इरित्वादङ् ।
छिन्नवान् शरेण ।

कृशानोः सोमरक्षित्वं श्रीमद्रामायणे श्रुतम्—

§ “ गुप्तं कुशिकपुत्रेण ज्वलनेनामृतं यथा । ” इति ।

‘ ज्वलन्तमग्निं त.....मभिप्रशाम्य ’ इति च भारते‡ ॥

॥ तच्छल्यकोऽभवत् ॥

* ‘साध्या वै नाम देवा आसंस्ते सर्वेण यज्ञेन सह स्वर्गं लोकमायंस्ते
देवाश्छन्दास्यनुवन् सोममाहरतेति ते जगतीं प्राहिण्वन् सा त्रीण्यक्षराणि हित्वैकाक्षरा
भूत्वागच्छत् त्रिष्टुभं प्राहिण्वन् सैकमक्षरं हित्वा व्यक्षरा भूत्वागच्छत् गायत्रीं प्राहिण्वन्
चतुरक्षराणि वै तर्हि छन्दास्यासन् सा तानि चाक्षराणि हरन्त्यागच्छदष्टाक्षरा भूत्वा
त्रीणि च सवनानि हस्ताभ्यां द्वे सवने दन्तैर्दृष्ट्वा तृतीयसवनं तस्माद् द्वे अंशुमती
सवने’ इति ताण्ड्यब्रा० ८-४. † पा० सू० ६-४-११६. ‡ पा०
सू० वा० ८-२-३२. § ‘अनुविसृज्य ताम् अनुगम्य विसृज्य काञ्चिदिष्टुं
तयाच्छिदत् । कुत एतद्विद्यते । सो सा तथेषुरभवदित्युपसंहारे तस्याः श्रुतत्वात्’ इति
भट्टभास्करः. ¶ पा० सू० ३-१-५७ § बालकाण्डे स० २१ श्लो० ९. ‡ आदि-
पर्वणि अ० ३२ श्लो० २५ (Edited by T. R. Krishnacharya, Kumbakonam).

तत् छिन्ननखम् । शल्यकः मृचीवराहः* ॥

॥ तस्मात् स नखमिव ॥

तस्मात् तथाहि । स शल्यकः नखमिव नखवर्णिरोमभिश्चितत्वात् ॥

॥ यद्वशमस्त्रवत् सा वशाभवत् ॥

व्रणात् स्तुतं वशं मेदो वशा बन्ध्याथ गौरभूत् ॥

॥ तस्मात् सा हविरिव ॥

तस्मात् तथाहि । मांसबहुलत्वात् सा वशा हविरिव† ॥

॥ अथ यः शल्यो यदनीकमासीत् स सर्पो
निर्देश्यभवत् ॥

अथेति चार्थे ।

शरस्यास्थमनीकं स्याच्छल्यः कार्णायसं मतम् ।
निर्देशिसर्पो मृद्धधी दंशनाक्षमदन्तकः‡ ॥

१. 'वर्णिसृचिरोमभिः' क पाठः.

* 'शल्यको मर्कटशरीरपरिमितः शल्लव्याद्या मृग आसीत् । यस्य मृगस्य पुच्छसमीपे बहवो रोमविशेषाः प्रादेशपरिमितास्तीक्ष्णाः लोहमया उत्पद्यन्ते स शल्यकः',
† 'नखमिव तीक्ष्णाग्ररोमोपेत.' इति सायणः. 'तस्मान्नखपरिणामित्वात् स शल्यको नखमिवामेध्योऽभवत् । यद्वा नखमिव शुक्लवर्णोऽभवत् शुक्लवर्णेनखवर्णिरसौ रोमभि-
राचितशरीरो भवति । यद्वा नखममष्टिरिव भवति । यद्वा इवशब्दोऽवधारणं नखमेव भवति ।
तस्य शरीरे रोमाणि न सन्त्येव नखान्येव सर्वाङ्गानां रोमस्थानायां प्ररोहन्ति तस्मान्नखमय एव भवति' इति भट्टभास्करः. ‡ 'तस्माद् गायत्र्या उत्पन्नत्वात् सा वशा हविरिव देवतायोग्यं हविरेवासीत् । तस्या हविश्च शास्त्रान्तरे श्रूयते—'एतामेव वशामादित्येभ्यः कामायालभेत' इति' इति सायणः. § 'अथ विमृष्टाया इषोर्यः कार्णायसो भाग आसीत् यच्चानीकं मुखमासीत् । उभयोः सहोपादानं तत्परिणामयोः सर्पयोः सहोत्पत्तिख्यापनार्थम् । निर्देशी नाम सर्पविशेषः नितरां दंशनशीलः स्वजो नामोभयतश्शिराः सर्पः । तावेकस्मादण्डात् सह जायेते । अनेनाभिप्रायेण सहग्रहणं करोति । एतदुक्तं भवति—यः शल्यः स निर्देशी नाम सर्पोऽभवत् । यदनीकं स स्वजो नाम सर्पोऽभवत् । (आर्वेण?) सर्पेण सहैव यः आर्वेण सर्पेण सहोत्पत्तिक इत्यर्थः' इति भट्टभास्करः.

॥ *सहसः स्वजः ॥

अभवदित्येव । सहः वेगः । ङसिः । स्वज इत्युभयशिरःस्थूल-
सर्पाख्या ॥

॥ यानि पर्णानि ते मन्थावलाः ॥

†महावाग्गुदा अभवन् ॥

॥ यानि स्नावानि ते गण्डूपदाः ॥

स्नावानि पत्रचित्रपट्टबन्धनानि । अवस्करदेशजाः सर्पा गण्डूपदाः‡ ॥

॥ यत् तेजनं सोऽन्धाहिः ॥

§तेजनमिति यष्टिनाम । सा उ अपि ¶अन्धाहिर्निर्नेत्रसर्पजातिः ॥

एवं,

॥ सो सा तथेष्टुरभवत् ॥

सा उ च सा ।

॥इषेः किञ्चेत्युरत्रेषुशब्दः स्त्रीपुंसलिङ्गकः ।

सा सा जातिरभूत् सेषुर्या वै क्षिप्ता कृशानुना ॥

द्वितीयः खण्डः ।

* सह सः स्वज इति भट्टभास्करव्याख्यानुसारी पदच्छेदः । तद्व्याख्या च पूर्वस्मिन् पुटे (५२२) दर्शिता. † ‘मन्थावला नाम महावाग्गुदा जन्तुविशेषाः । सर्पविशेषा एवेत्येके’ इति भट्टभास्करः. ‡ ‘अवस्करादिस्थानेषु ये सर्पवजायन्ते ते गण्डूपदाः’ इति सायणः. § ‘तेजनं ज्यानिधानस्थानम् । मुखनैशित्यमित्येके’, ¶ ‘अर्धाहिर्नाम महासर्पः’ इति भट्टभास्करः. ॥ उणादिसू० १-१३.

पद्यां मुखेन चागृह्णात् सा सोममिति वर्णितम् ॥

तत्र,

॥ सा यद् दक्षिणेन पदा समगृह्णात् तत्
प्रातस्सवनमभवत् ॥

पदा पादेन । *‘हृग्रहोर्भः’ ॥

॥ तद् गायत्री भवमायतनमकुरुत ॥

तत् प्रातस्सवनम् । स्वमात्मीयम् ॥

॥ तस्मात् तत् समृद्धतमं मन्यन्ते सर्वेषां सवनानाम् ॥

स्वयं गायत्र्या गृहीतत्वात् । तस्मात् तथाहि । मध्ये ॥

॥ अग्न्यो मुख्यो भवति श्रेष्ठतामश्नुते य एवं वेद ॥

सः । †अग्न्य इति व्याचष्टे— मुख्य इति ॥

॥ अथ यत् सव्येन पदा समगृह्णात् तन्माध्यंदिनं
सवनमभवत् ॥

*‘हृग्रहोर्भः’ ॥

॥ तद्विस्त्रंसत ॥

लङ्घ्यन् न । तन्माध्यंदिनं सवनं विस्त्रंसतमभवत् ॥

* पा० सू० वा० ८-२-३२. † ‘अग्न्यः अग्रगण्यः, मुख्यः प्रधानभूतः, श्रेष्ठः प्रशस्यतमः’ इति भट्टभास्करः.

॥ तद्विस्रस्तं नान्वाप्नोत् पूर्वं सवनम् ॥

*अन्वाप्तिः समत्वम् ।

प्रातस्सवनेन नाभूत्तुल्यं माध्यंदिनं त्विह ॥

॥ ते देवाः प्राजिज्ञासन्त ॥

प्रातस्सवनतुल्यत्वमैच्छन् माध्यंदिनस्य ते ॥

तदर्थं,

॥ तस्मिंस्त्रिष्टुभं छन्दसामदधुः ॥

तस्मिन् माध्यंदिने सवने । मध्ये ॥

किञ्च,

॥ इन्द्रं देवतानाम् ॥

मध्ये अदधुरित्येव ॥

॥ तेन तत् समावद्दीर्यमभवत् पूर्वेण सवनेन ॥

तेन त्रिष्टुबिन्द्रस्थापनेन ॥

ततश्च,

॥ उभाभ्यां सवनाभ्यां समावद्दीर्याभ्यां समावज्जामीभ्यां
राप्नोति य एवं वेद ॥

†जामिः स्निग्धस्वसा पूर्वनिपातश्छान्दसस्त्वह ।

तुल्यवीर्यस्निग्धसुहृत्समाभ्यामश्नुते सुखम्(?) ॥

* ‘अनुगमनाय शक्तं नाभूत्’ इति सायणः. † ‘जामीशब्दो जातिवचनः’
इति सायणभट्टभास्करौ.

॥ अथ यन्मुखेन समगृभ्णात् तत् तृतीयसवनमभवत् ।

तस्य पतन्ती रसमधयत्* ॥

तस्य तृतीयसवनां-भूतमोमस्य । पतन्ती गायत्री ॥

॥ तद्धीतरसं नान्वाप्नोत् पूर्वे सवने ॥

*‘नपुंसकाच्च’ इति शी । धीतः पीतो रसो यस्य तत् कर्तुं ।

नाभूत् तृतीयसवनं प्रातर्मध्यंदिनोपमम् ॥

अथ,

॥ ते देवाः प्राजिज्ञासन्त तत् पशुष्वपश्यन् ॥

टार्थे सुप् । तत् निर्वहणम्† ॥

कथं,

॥ तद्यदाशिरमवनयन्त्याज्येन पशुना चरन्ति तेन तत्

समावद्दीर्यमभवत् पूर्वाभ्यां सवनाभ्याम्‡ ॥

तत् तत्र । आशिरं पयः । अवनयन्ति सोमे प्रक्षिपन्ति पशुना पश्वङ्ग-
हृदयादिना॥ ॥

* ‘धीतं तृतीयसवनं दन्तैर्हि तद् दंष्ट्रा नयन्त्यहरत्’ इति ताण्ड्यब्रा० ८-४.
† पा० सू० ७-१-१९ । ‘तत् साधनं पशुष्वपश्यन्’ इति सायणभट्टभास्करौ.
‡ तथाच तै० सं०—‘ब्राह्मवादिनो वदन्ति कस्मात्सत्याद् गायत्री कनिष्ठा छन्दसौ
सती यज्ञमुखं परीयायेति यदेवादः सोममाहरत् तस्माद् यज्ञमुखं पर्येत् तस्मात्
तेजस्विनीतमा पञ्चा द्वे सवने समगृह्णात् मुखेनैकं यन्मुखेन समगृह्णात् तदधयत्
तस्माद् द्वे सवने शुक्रवती प्रातःसवनं च माध्यंदिनं च तस्मात् तृतीयसवनं ऋजीपमभिषुण्वन्ति
धीतमिव हि मन्यन्ते आशिरमवनयति सशुक्रत्वाय’ इति ६-१-६. ॥ ‘पूतभृतो बिल
उदीचीनदशं पवित्रं वितत्य तस्मिन् यजमानः पुरस्तात् प्रत्यङ् तिष्ठन् सह पत्न्याशिर-
मवनयत्यस्मे देवासो वपुषे चिकित्सतेति चतसृभिः’, ‘शृतं हविः शमितरित्येतदादि
पाशुकं कर्म प्रतिपद्यत एडायाः’ इति आ० श्रौ० सू० १३-१०-१०, १३-११-३.

॥ सर्वैः सवनैः समावद्ध्यैः समावज्जामिभी राक्षोति

य एवं वेद ॥

स्निग्धस्वसृसमैस्तुल्यवीर्यै राक्षोति वेदिता ।

फलं ज्ञातृगतं कर्तुर्दण्डापूर्पिकया भवेत् ॥

तृतीयः खण्डः ।

प्रातस्सवनभागिन्या गायत्र्याः स्थितिरुच्यते ।

मरुत्वतीयशस्त्रे च वैश्वदेवे तथैव च—

॥ ते वा इमे इतरे छन्दसी गायत्रीमभ्यवदेताम् ॥

गायत्र्या सोष आनीते सवनत्रययोगिनि ।

तां प्रत्यवदतां त्रिष्टुब्जगत्यौ *भासनेति तद् ॥

कथं,

॥ वित्तं नावक्षराण्यनुपर्यागुरिति ॥

अगुर्गतिस्थेति† सिचो लुक्पात‡ इति श्वेर्जुसि ।

यान्यक्षराणि नौ मार्गे गळितानि पुराभवन् ॥

तानि त्वया गृहीतानि तद्धनं नौ न तत् तव ॥

॥ नेत्यब्रवीद् गायत्री यथावित्तमेव न इति ॥

* पा० सू० १-३-४७   † पा० सू० २-४-७७.   ‡ पा० सू० ३-४-११०.

त्यक्तं युवाभ्यां दौर्बल्याद् गृहीतं तन्मया बलात् ।
चतुरक्षरकं तत्र युवयोः किं समैव तत् ॥

॥ ते देवेषु प्रश्नमैताम् ॥

त्रिष्टुब्जगत्यौ ते रुष्टे गायत्र्यात्ताक्षरे उभे ।
देवेष्वगच्छतां न्यायं प्रष्टुं किञ्चत्र साध्विति ॥

॥ ते देवा अब्रुवन् यथावित्तमेव व इति ॥

यद् गायत्र्या गृहीतं तन् तस्याः स्याद् युवयोर्न तत् ।
यद् येन लब्धं तन् तस्य नान्यस्येव्यवदन सुराः ॥

॥ तस्माद्धाप्येतर्हि वित्त्यां व्याहुर्यथावित्तमेव न इति ॥

तस्मात् तथाहि । एतर्हि अस्मिन्नपि काले वित्त्यां लब्धौ सत्यामपि
विचार्य यथावित्तं यथालब्धम् ॥

निराशे ते ततोऽभूतां जगती त्रिष्टुवेव च ॥

॥ ततो वा अष्टाक्षरा गायत्र्यभवत् ॥

स्वकीयचतुरक्षराधिकान्यचतुरक्षरनिग्नवादत्वात् ॥

॥ त्र्यक्षरा त्रिष्टुप् ॥

त्यक्तैकाक्षरत्वात् ॥

॥ एकाक्षरा जगती ॥

त्यक्तत्र्यक्षरत्वात् ॥

॥ साष्टाक्षरा गायत्री प्रातस्सवनमुदयच्छत् ॥

उद्यमो निर्वाहः । लङ् । *‘इषुगमि—’ इति छः ॥

॥ नाशक्रोत् त्रिष्टुप् त्र्यक्षरा माध्यंदिनं सवनमुद्यन्तुम् ॥

निर्वोदुम् । †‘शकृष्टुष—’ इति तुमुन् ॥

॥ तां गायत्र्यब्रवीदायान्यपि मेऽत्रास्त्विति ॥

आयानि लोट् । आगच्छानि । अत्र माध्यंदिने सवने ॥

॥ सा तथेत्यब्रवीत् त्रिष्टुप् तां वै मैतैरष्टाभिरक्षरैरुपसंधेहीति ॥

वै इति सान्त्वे । मा माम् । एतैस्त्वदीयैः । उपसंधेहीति सङ्गमय ॥

॥ तथेति तामुपसमदधात् ॥

तां त्रिष्टुभम् । अष्टाभिरक्षरैरित्येव । सेति च ॥

॥ एतद् वै तद् गायत्र्यै मध्यंदिने यन्मरुत्वतीयस्योत्तरे
प्रतिपदो यश्चानुचरः ॥

तत् तत्र । ‡एतल्लब्धं स्थानम् । गायत्र्यै । वसो वः, गायत्र्याः ।
प्रतिपत्तृचस्य §‘आ त्वा रथा’देः द्वे उत्तरे ¶‘तुविशुष्म’ §‘यस्य त’ इति ।
‡‘इदं वसो’ऽनुचरतृचः ॥

* पा० सू० ७-३-७७. † पा० सू० ३-४-६५. ‡ एतद् एतेन खलूप-
सन्धानोपकारेण इति भट्टभास्करः. § ऋक्सं० ६-५-१-१. ¶ ऋक्सं० ६-५-१-२.
§ ऋक्सं० ६-५-१-३. ‡ ऋक्सं० ५-७-१७-१. ‘आ त्वा रथं यथोत्तय इदं
वसो सुतमन्ध इति वैश्वदेवस्य प्रतिपदनुचरौ’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१४-४.

॥ सैकादशाक्षरा भूत्वा माध्यंदिनं सवनमुदयच्छत् ॥

आत्मीयत्र्यक्षरगायत्रीदत्ताष्टाक्षरयोगात् ॥

किञ्च ,

॥ नाशक्नोज्जगत्येकाक्षरा तृतीयसवनमुद्यन्तुम् । तां
गायत्र्यब्रवीदायान्यपि मेऽत्रास्त्विति । सा तथेत्यब्रवीज्जगती
तां वै मैतैरेकादशभिरक्षरैरुपसंधेहीति ॥

एतैः त्रिष्टुभि त्वया संपादितैः ॥

॥ तथेति तामुपसमदधात् । एतद्वै तद् गायत्र्यै तृतीयसवने
यद् वैश्वदेवस्योत्तरे प्रतिपदो यश्चानुचरः ॥

प्रतिपत्तृचस्य 'तत् सवितु'रादेरुत्तरे द्वे । 'अस्य हि स्वयशस्तरं'
‡ 'सहि रत्नानि' इति । § 'अद्यान' इत्यनुचरतृचः ॥

सा द्वादशाक्षरा भूत्वा तृतीयसवनमुदयच्छत् । ततो वा
अष्टाक्षरा गायत्र्यभवदेकादशाक्षरा त्रिष्टुप् ॥

अभवदित्येव ॥

॥ द्वादशाक्षरा जगती ॥

पूर्ववत् ॥

* ऋक्सं० ४-४-२५-१. † ऋक्सं० ४-४-२५-२. ‡ ऋक्सं० ४-४-२५-३.
§ ऋक्सं० ४-४-२५-४. 'तत् सवितुर्गुणीमरेऽद्यानो देवमवितरिति वैश्वदेवस्य प्रतिपदनुचरौ'
इति आ० श्रौ० सू० ५-१८-५.

॥ सर्वैश्छन्दोभिः समावद्ध्यैः समावज्जामिभी राक्षोति
य एवं वेद ॥

*उक्तार्थप्रायम् ॥

॥ एकं वै सत् तत् त्रेधाभवत् ॥

वै एवम् । †‘एधाच्च’ ।

गायत्र्याख्यं तु यच्छन्दस्तदेवं त्रिविधं बभूव ॥

॥ तस्मादाहुर्दातव्यमेवंविदुष इति ॥

गायत्रीवेदिने देयं समृद्ध्या इति वै विदुः ॥

॥ एकं ‡हि सत् तत् त्रेधाभवत् ॥

त्रिशन्दो बह्वर्थः^१ । अभवत् लिङ्गे लङ् । भवेत् ॥

गोभूतिलहिरण्यादि दत्तं बहुविधं भवेत् ।

गायत्र्यादिवेदविद्याविदे स्मरति गोतमः—

§‘समद्विगुणसाहस्रानन्त्यानि फलान्यब्राह्मणब्राह्मणश्रोत्रियवेदपारगेभ्यः’
इति ॥

चतुर्थः खण्डः ।

१. ‘हेत्वर्थः’ क. पाठः

* page 527. † पा० सू० ५-३-४६. ‡ ‘इदानीं हेतौ हिशब्दः पूर्वत्र
तु प्रसिद्धौ वैशब्दः इति विवेकः’ इति भट्टभास्करः. § धर्मसूत्रं प्र० १ अ० ५ सू० १८.

इत्थं सोमकथा प्रोक्ता सवनत्रयसङ्गतिः ।
गायत्र्याश्चोच्यतेऽथात्र तृतीयसवनं परम्—

॥ ते देवा अब्रुवन्नादित्यान् ॥

कथं,

॥ युष्माभिरिदं सवनमुद्यच्छामेति ॥

उद्यमः आरम्भः । लोद् । आरभामहे ॥

॥ तथेति ॥

तैश्चोक्तमिति शेषः ॥

॥ तस्मादादित्यारम्भणं तृतीयसवनम् ॥

भवति । आदित्येनारभ्यत इत्यादित्यारम्भणम्* । कर्मणि ल्युटि
† 'रभेरशान्लिटोः' इति नुम् ॥

कुत एतत्,

॥ आदित्यग्रहः पुरस्तात् तस्य‡ ॥

यस्मादिति शेषः । ‡ तृतीयसवनस्यादावादित्य इज्यते ॥

कथं,

॥ यजत्यादित्यासो अदितिर्मादयन्तामिति॥ मद्यत्या
रूपममृद्धया ॥

* 'आदित्यारम्भणं तृतीयसवनम्' इति आप० श्रौ० सू० १३-१-१. † पा० सू० ७-१-६३. ‡ तस्येत्यस्योत्तरवान्वयो भट्टभास्करमते । तथाच तद्व्याख्या—'तस्य यजतीत्यादि । यजेश्व करण इति करणे तृतीया । तेन यजति होता आदित्यास इत्यनयर्चा' इति. § 'अथ तृतीयसवनमुत्तमस्यरेण । आदित्यग्रहेण चरन्ति' इति आ० श्रौ० सू० ५-१७-१, २. ¶ ऋक्सं० ५-४-१८-२. 'आदित्यासो अदितिर्मादयन्तामिति नैतं प्रहमीक्षेत हूयमानम्' इति आ० श्रौ० सू० ५-१७-३.

प्रशस्त्रा प्रेषितो होतानुवाक्याप्रैषवादिना ।

मद्वती मद हर्ष इति धातुमती ॥

॥ मद्वद्वै तृतीयसवनस्य रूपम् ॥

*रूपमनुरूपं योग्यम् ।

मध्यंदिने भुक्तवन्तस्ततो माद्यन्ति खल्विति ॥

अत्र च,

॥ नानुवषट्करोति ॥

‘आदित्यग्रहसावित्रौ तान् स्म मानुवषट्कृथाः’ ।

इति हि †सूत्रपठिता यज्ञगाथा ॥

॥ न भक्षयति ॥

कुतः,

॥ संस्था वा एषा यदनुवषट्कारः ॥

यत् यः ॥

॥ संस्था भक्षः ॥

ततः किं,

॥ प्राणा आदित्या नेत् प्राणान्संस्थापनीयानीति ॥

‡इत् एव । भावेन ॥

* ‘तृतीयसवनस्य स्वरूपमपि मद्वद्वै हर्षोपेतमेव तत्समाप्तौ देवतानां यजमानाना-
मृत्विजां हर्षोत्पत्तेः’ इति सायणः. ‘ऋत्विग्यजमाना देवताश्चास्मिन् माद्यन्ति इति कृत्वा
मद्वत् तृतीयसवनस्य रूपम्’ इति भट्टभास्करः. † आ० श्रौ० सू० ५-५-२१.
‘नानुवषट्करोति यदनुवषट्कुर्याद् रुद्रं प्रजा अन्ववसृजेत्’ इति तै० सं० ६-१-६.
‘सर्वत्रानुवषट्कारो द्विदेवत्यर्तुग्रहादित्यसावित्रपानीवतवर्जम्’ इति आप० श्रौ० सू० १२-२४-२.
‡ ‘नेदिति भयद्योतनार्थो निपातः’ इति सायणः.

इत्यादित्यग्रहः प्रोक्तः सावित्रग्रह उच्यते—

॥ त आदित्या अनुवन् सवितारम् ॥

कथं,

॥ त्वयेदं सह सवनमुद्यच्छामेति । तथेति ॥

तेनाप्युक्तमिति शेषः ॥

॥ तस्मात् सावित्री प्रतिपद्यति वैश्वदेवस्य ॥

शस्त्रस्य । ‘‘तत्सवितुर्वृणीमह’ इति प्रतिपत्तृचः ॥

किञ्च,

॥ सावित्रग्रहः पुरस्तात् तस्य ॥

तस्य वैश्वदेवस्य पुरस्ताद्भवति ॥

कथं,

॥ यजति दमूना देवः सविता वरेण्य इति मद्दत्या

रूपममृद्धया ॥

प्रशास्त्रा प्रेषितो होतानुवाक्याग्रैषवादिना ।

सूत्रपठिता चेयम् ॥

॥ मद्दद्यै तृतीयसवनस्य रूपम् । नानुवषट्करोति । न
भक्षयति । संस्था वा एषा यदनुवषट्कारः संस्था भक्षः प्राणः
सविता नेत् प्राणं संस्थापयानीति ॥

भावेन ॥

सावित्रग्रह इत्युक्तो होतुः शस्त्रमथोच्यते ।
 वैश्वदेवं निविद्धानचतुस्सूक्तसमन्वितम् ॥
 पञ्चधाऽयान्वितं यावदाग्नेयी प्रथमेति वै ।
 तत्राभूद्देव*सावित्रे निविदं स्तोतुमाह ह—

॥ उभे वा एष एते सवने विपिबति यत् सविता
 प्रातस्सवनं च तृतीयसवनं च ॥

यत् यः । विशेषेण ॥

कथं,

॥ तद्यत् पिबवत् सावित्र्यै निविदः पदं पुरस्ताद्भवति
 मद्दुपरिष्ठादुभयोरेवैनं तत्सवनयोराभजति प्रातस्सवने च
 तृतीयसवने च ॥

सावित्र्यै सावित्र्याः । 'सविता देवः सोमस्य पिबति'ति पुरस्तात्-
 पदं पिबवत् पिबशब्दवत् । 'सविता देव इह श्रवदिह सोमस्य मत्स-
 दि'त्युपरिष्ठात्पदं मद्दत् मदधातुमत् । तत् पदद्वयं कर्तुं । एनं सवितारम्
 आभजति सवनद्वयमनुभावयति । †'पीतवद्वै प्रातस्सवनं' ‡'समेव
 तृतीयसवने मादयन्ते' इति च वक्ष्यते ॥

अथैकयेति खैलिक्या धाट्यायाः श्रैष्ठ्यमाह ह—

॥ बह्वयः प्रातर्वायव्याः शस्यन्त एका तृतीयसवने ॥

* ऋक्सं० ३-८-५-१. 'सावित्रेण ग्रहेण चरन्त्यभूद् देवः सविता वन्द्यो नु नः'
 इति आ० श्रौ० सू० ५-१८-१, २. † ऐ० ब्रा० १६-४. ‡ ऐ० ब्रा० २८-३.

प्रउगे वायुरग्रेणा पुरोरुग्वायवास्तृचः ।
आभिश्चतसृभिस्तुल्या वायव्यात्रैकयेति वा ॥

अत्र दृष्टान्तमाह—

॥ तस्मादूर्ध्वाः पुरुषस्य भूयांसः प्राणा यच्चावाञ्चः ॥

तस्मादिति यथेत्यर्थो यच्चेति त्वल्पवाचकः ।
नाभेरूर्ध्वं नव प्राणा द्वौ स्तन्यौ सप्त मूर्धनि ॥
त्रयोऽवाञ्चस्तु रेतस्यः पुरीष्यो मूत्र्य एव च ।
नवभ्योऽपि हि देहस्य त्रयः खलु सुखप्रदाः ॥
सत्स्वेव नवसु त्वेषामभावे दुःखदर्शनात् ।
एवमेकापि वायव्या चतसृभ्योऽतिरिच्यते ॥

॥ द्यावापृथिवीयं शंसति ॥

*पञ्चर्चं दैर्घ्यतमसं यत् । प्रद्यावा ऋता वृधा ॥

स्तौति—

॥ द्यावापृथिवी वै प्रतिष्ठे ॥

कथम्,

॥ इयमेवेह प्रतिष्ठा ॥

‡इह अस्मिन् लोके ॥

॥ असावमुत्र ॥

प्रतिष्ठेत्येव । असौ स्वर्गः । ‡अमुत्र परलोके ॥

* ‘प्रद्यावा पञ्च द्यावापृथिवीयं तु जागतं तु’ इति सर्वा० म० १ सू० १५३.
‘प्रद्यावेति दैर्घ्यतमम्’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१८-५. † ऋक्सं० २-३-२-१.
‡ ‘इह मनुष्यजन्मनि’, ‡ ‘अमुत्र जन्मान्तरे’ इति सायणभट्टभास्करौ.

॥ तद्यद् द्यावापृथिवीयं शंसति प्रतिष्ठयोरेवैनं
तत् प्रतिष्ठापयति ॥

तत् तत्र । एनं यजमानम् । शंसति यत् प्रतिष्ठापयति तत् ॥

पञ्चमः खण्डः ।

प्रथमे दशके खण्डाः संख्याता एकसप्ततिः ।

द्वितीय एकान्नत्रिंशदिति खण्डशतं गतम् ॥

॥ आर्भवं शंसति ॥

*तक्षन् रथेति पञ्चर्चं सूक्तमत्रर्भुदैवतम् ।

अत्रेतिहासं कथयन्ति विप्रा महात्मानस्त्वार्भवं वेददृष्टम्† ।

आसन् सुतास्त्वङ्गिरःपुत्रकस्य सुधन्वनो वाजविभ्वर्भुसंज्ञाः ॥

तपश्चेरुर्मानुषा वै सुरत्वं यज्ञे भागं चेप्सवो वर्षपूगान् ।

प्रजापतेर्वचनादग्निरेतानुवाचेष्टं क्रियतां देवशिल्पम् ॥

रथाद्यथो वो भविता समृद्धिरित्युक्तास्ते चक्रिरे देवशिल्पम् ।

सुदुष्करं चाद्भुतं चित्तयोज्याविन्द्रस्याश्वावश्विनोर्वै रथं च ॥

बृहस्पतेरमृतस्राविणीं च शुक्लां धेनुं पितरौ स्वौ युवानौ ।

कृतं त्वष्ट्रा चमसं चैक्रमेव प्रचक्रिरे चतुरो विद्ययैव ॥

तदद्भुतं प्रेक्ष्य सुरास्तु हृष्टाः सुरानेतांश्चक्रिरे यज्ञियांश्च ।

प्रजापतिप्रमुखास्तेऽथ वेदे स्तुत्या आसन् बहुशो यज्ञभाजः ॥

* ऋक्सं० १-७-३२-१. † इतिहासश्चायमृक्संहितायां (म० ४. सू० ३५, ३६)
दृश्यः.

जरां मृत्युं मानुषत्वं च तीर्णाः प्रजापतेः सवितुश्चैकभक्ताः ।
 ऋभुर्विभ्वा वाज एकेन चापि नाम्नोच्यन्ते साहचर्यात्तु सर्वे ॥
 इत्यार्भवः सर्वसमृद्धिकारी प्रवर्णितश्चेतिहासो महार्थः ।
 यस्य स्मृतेः श्रवणाच्छ्रावणाच्च भवेद्रूपमायुरारोग्ययुक्तम् ॥

अत्र विशेषमाह—

॥ ऋभवो वै देवेषु तपसा सोमपीथमभ्यजयन् ॥

वै पुरा । पीथः पानम् । अभिजयः प्राप्तिः । *नियमेषु तपश्शब्दः ॥
 ततो देवाः,

॥ तेभ्यः प्रातस्सवनेऽवाचिकल्पयिषन् ॥

शसो भ्यस्, तान् । णिचः सनो लङ् । †अवकलृप्तिरनुभवः । अव-
 कल्पयितुमैच्छन् ॥

॥ तानभिर्वसुभिः प्रातस्सवनादनुदत् ॥

तिपस्तः, अनुदत् निराकृतवान् ॥

॥ तेभ्यो माध्यंदिने सवनेऽवाचिकल्पयिषन् । तानिन्द्रो
 रुद्रैर्माध्यंदिनात् सवनादनुदत् । तेभ्यस्तृतीयसवनेऽवाचि-
 कल्पयिषन् । तान् विश्वेदेवा अनोनुद्यन्त ॥

ऋभूनत्यर्थमनुदन् यद् ‡गुणो यद्भुकोर्लङ् ॥

* तथाचापस्तम्बग्रन्थसूत्रमात्रेण — 'नियमेषु तपश्शब्दः' (प्र० १ पट० २ सू० १)
 इति. † 'अवकलृप्तिः सम्भावना' इति मद्रसाहस्यः. ‡ पा० सू० ७-४-८२.

कथं,

॥ नेह पास्यन्ति नेहेति ॥

इह प्रदेशे पानं प्राप्तिः ॥

एवं तेषु द्रावितेषु सवनत्रयतोऽपिच,

॥ स प्रजापतिरब्रवीत् सवितारम् ॥

स ऋभूणां बन्धुः ॥

कथं,

॥ तव वा इमेऽन्तेवासाः । त्वमेवैभिः संपिबस्वेति ॥

वै इव । एव तावदित्यर्थः । एभिः सं सह पिबस्व । सर्वस्य बन्धो ।
अन्तेवासाः । *‘शयवास—’ इत्यलुक् ।

तव भक्तास्तपोयोगाच्छिष्यवत् संप्रियास्तव ।

अतो द्यावापृथिव्यात् तु परं स्थापय तानृभून् ॥

॥ स तथेत्यब्रवीत् सविता ॥

किन्तु,

॥ तान् वै त्वमुभयतः परिपिबेति ॥

सविताब्रवीदित्येव ॥

॥ तान् प्रजापतिरुभयतः पर्यपिबत् ॥

परिपानं संश्रयः ॥

कथं,

॥ ते एते धाय्ये अनिरुक्ते प्राजापत्ये शस्येते
अभित आर्भवम् ॥

के ते,

॥ *सुरूपकृत्नुमूतये†‡यं वेनश्चोदयत् पृश्निगर्भा इति ॥

‡नन्वैन्द्रीयं सुरूपाद्यायमाद्या वेनदेवता ।

सत्यमाद्यानुक्तदेवा द्वितीयास्पष्टदेवता ॥

‘अनिरुक्तं प्राजापत्य’मित्यत्र खलु वक्ष्यते§ ।

‘धाय्यात्वं सूच्यते चात्र “धाय्याश्चात्रैकपातिनीः”-॥

॥ प्रजापतिरेवैनांस्तदुभयतः परिपिबति ॥

तत् तेन प्रकारेण । सूच्यते हि—‘सुरूपकृत्नुमूतये तक्षन् रथमयं
वेनश्चोदयत् पृश्निगर्भाः’ इति ॥

॥ तस्मादु श्रेष्ठी पात्रे रोचयत्येव यं कामयते तम् ॥

तस्मात् तथाहि श्रेष्ठी तु प्रशस्यगुणसंयुतः ।

स्वगमीपम्यापनेन प्रकाशयति सत्सु तम् ॥

यं श्रद्धधाति पुनरु पात्रे पानादिकर्मणि ।

विदुषा पूजितं तं तु लोकोऽथ बहुमन्यते‡ ॥

* ऋक्सं० १-१-७-१. । ऋक्सं० ८-७-७-१ ‡ तथान्न सर्वानुक्रमणी—
‘सुरूपकृत्नुं दशैन्द्रम्’, ‘अयं वेनो वैन्यम्’ इति म० १ सू० ४, १०-१२३. § ऐ०
ब्रा० २९-४. ॥ आ० श्रौ० सू० ५-१८-११. § आ० श्रौ० सू० ५-१८-५.
‡ ‘श्रेष्ठी कश्चिद् धनपतिर्य स्वर्कायं भृत्यमितैररक्षाकृतमपि सर्वेभ्यो रोचयितुं कामयते तं
सत्यमाचारहीनं पात्रे न शिष्टो देवैः तं बलात् सर्वेभ्यो रोचयत्येव’ इति सायणः.

॥ तेभ्यो वै देवा अपैवावीभत्सन्त मनुष्यगन्धात् ॥

वै इति खेदे । एव पुनः । तेभ्यः । *‘जुगुप्सा’विराम—’
इत्यपादानम् । †मनुष्यगन्धाद्धेतोः अपावीभत्सन्त ‡‘मान्वध—’ इति
सनो कङ् ।

॥ त एते धाय्ये अन्तरदधत ॥

मध्ये न्यदधुः ॥

के ते,

॥ येभ्यो मातैवा पित्र इति ॥

सूत्र्यते हि§—‘येभ्यो माता मधुमत् पिन्वते पय एवा पित्रे विश्वदेवाय
वृष्ण (आनो भद्राः क्रतवो यन्तु विश्वतः?)’ इति ॥

षष्ठः खण्डः ।

॥ वैश्वदेवं शंसति ॥

॥ आनो भद्रा दशर्चं सन्नवर्चं तु भवेदिह ।

‡‘आनो दश वैश्वदेवम्’ इति हि सर्वानुक्रमणी । ॥ ‘आनो भद्राः
क्रतवो यन्तु विश्वत इति नव वैश्वदेवम्’ इति च सूत्र्यते । अत्राहुः—
आनो भद्रा दशर्चं सन्नवर्चत्वेन खण्डितम् ।

१. ‘तेभ्य इति जुगुप्सा’ क. पाठः.

* पा० सू० वा० १-४-२४. † ‘मनुष्यगन्धाद् ईषन्मनुष्यत्वात् । गन्धशब्दो-
ऽल्पवचनः’ इति भट्टभास्करः. ‡ पा० सू० ३-१-६. § आ० श्रौ० सू० ५-१८-५.
॥ ऋक्सं० १-६-१५-१ ‡ म० १ सू० ८९. ॥ आ० श्रौ० सू० ५-१८-५.

सूत्रे महित आहावाभून्निविच्चाभिचारिकी ।
 दशत्वेऽभित आहावादितिर्योः प्राङ् निविद् भवेत् ॥
 नवत्वे शतमिच्चस्याः प्रागाद्याहावयुङ् निवित् ।
 आद्याहावादितिर्योश्च वैश्वदेवान्तिमा सदा* ।
 यं कामयते तं तेति पूर्वमत्राध्यगीष्महि(?) ॥

अथ वैश्वदेवं शस्त्रं स्तौति—

॥ यथा वै प्रजा एवं वैश्वदेवम् ॥

राष्ट्रं प्रजाः ॥

॥ तद् यथान्तरं जनता एवं सूक्तानि ॥

तत् तत्र । अन्तरम् अं ङ्यर्थे । अन्तरे मध्ये जनताः जनसमूहाः,
 एवं तथा ॥

॥ यथारण्यान्येवं धाय्याः ॥

अरण्यं वनम् ॥

॥ तदुभयतो धाय्यां पर्याह्वयते ॥

तत् तत्र । धाय्यामुभयतः ॥

॥ तस्मात् तान्यरण्यानि सन्त्यनरण्यानि मृगैश्च
 वयोमिश्रोतिहस्माह ॥

* 'अदितिर्योरदितिरन्तरिक्षमिति परिदध्यान् सर्वत्र वैश्वदेवे' इति आ० श्रौ०
 गू० ५-१०-१२. † page 540.

तस्मात् तथाहि । सन्ति । शतुर्जसः शि शुम् । मृगैर्वराहादिभिः
वयोभिः पक्षिभिरनरण्यानि त्यक्तप्राण्यगोचरत्वानि । इति कश्चिद्
ब्रह्मवाद्याह स्म ॥

पुनः स्तौति—

॥ यथा वै पुरुष एवं वैश्वदेवम् ॥

कथं,

॥ तस्य यथा वान्तरमङ्गान्येवं सूक्तानि ॥

*वा खलु । अन्तरे मध्ये ॥

॥ यथा पर्वाण्येवं धाय्याः ॥

अङ्गुल्यादिगतः सन्धिः पर्व ॥

॥ तदुभयतो धाय्या पर्याह्वयते ॥

तत् तत्र ॥

॥ तस्मात् पुरुषस्य पर्वाणि शिथिराणि सन्ति दृढाणि ॥

तस्मात् तथाहि । दृढानि ॥

कुत एतत्,

॥ ब्रह्मणा हि तानि धृतानि ॥

†ब्रह्म वेदः ॥

सप्तसंस्थान्विते सोमे सर्वधाय्यास्तु विंशतिः ।

त्रयस्त्रिंशच्छस्त्रयाज्या सदासां तुल्यतोच्यते ॥

* 'अवान्तरमभ्यन्तरप्रवेशाङ्गान्यवयवा यथा', † 'ब्रह्म वा आहाव इति
श्रुतत्वादाहारूपेण ब्रह्मणैव' इति सायणः.

॥ मूलं वा एतद् यज्ञस्य यद्धाय्याश्च याज्याश्च ॥

यत् याः ॥

॥ तद्यदन्या अन्या धाय्याश्च याज्याश्च कुर्युरुन्मूलमेव
तद् यज्ञं कुर्युस्तस्मात् ताः समान्य एव स्युः ॥

तत् तत्र । यत् यदि । उन्मूलमुद्धृतमूलम् । *‘केवलमापक—’
इति ङीष् ॥

पुनः स्तौति—

॥ पञ्चजन्यं वा एतदुक्तं यद् वैश्वदेवम् ॥

द्वितार्ये यत् पञ्चजनास्ततस्त्वार्यं कृतस्त्विह ॥

स्पष्टयति—

॥ सर्वेषां वा एतत् पञ्चजनानामुक्तं देवमनुष्याणां
गन्धर्वाप्सरसां सर्पाणां च पितॄणां च ॥

एको राशिस्तु गन्धर्वा अप्सरोभिः समन्विताः ॥

निगमयति—

॥ एतेषां वा एतत् पञ्चजनानामुक्तम् ॥

१. ‘पुनः शस्त्रं स्तौति’ घ. छ. पाठः.

* पा० सू० ४-१-३०. । ‘इदमथे ताद्वित इति ख्यापनपरमिदं पुनर्वचनम् । तत्रैव पञ्चैव जनाः पञ्चजना इति द्विकसंख्ये संज्ञायामिति समानाधिकरणसमासः । तत्र सर्वेषां प्रत्येकं पञ्चजना इति संज्ञा समर्पितवत् । तत इदमथे छान्दसः ध्वज्’ इति भट्टभास्करः.

किञ्च,

॥ सर्व एनं पञ्चजना विदुः ॥

एनं होतारम् ॥

॥ एनं पञ्चिन्यै जनतायै हविनो गच्छन्ति ॥

पञ्चत्वं पञ्च मत्वर्थे *व्रीह्यादीनेष्टिलोपङ्गीप् ।

†जनात् समूहे तल् ताभ्यां तादर्थ्ये ङे हवोऽध्वरः ॥

ये पञ्चजनसंप्रीत्यै कर्म यज्ञादि कुर्वते ।

त एनमागच्छेयुर्वै वैश्वदेवस्य शंसकम् ॥

॥ य एवं वेद ॥

तमपि ॥

दिग्ध्यानार्थमाह—

॥ सर्वदेवत्यो वा एष होता यो वैश्वदेवं शंसति ॥

तादर्थ्ये यत्‡ । सर्वदेवतानां स्तावकत्वात् ॥

ततश्च,

॥ सर्वा दिशो ध्यायेच्छंसिष्यन् ॥

होता ॥

॥ सर्वास्वेव तद् दिक्षु रसं दधाति ॥

* पा० सू० ५-२-११६. † पा० सू० ४-२-४३. ‡ पा० सू० ५-४-२४.

दिग्ध्यानेन तु तत् तेन रसं लाभं हि दिग्गतम् ॥

लभते कोणरहिता दिश ऐन्द्रादिका मताः ॥

॥ यस्यामस्य दिशि द्वेष्ट्यः स्यान्न तां ध्यायेत्* ॥

अस्य होतुर्यष्टुर्वा । द्वेष्ट्यः शत्रुः । तां दिशम् ॥

॥ अनुहायैवास्य तद्दीर्यमादत्ते ॥

अनुहानमभिभवः । तत् तेन । अस्य शत्रोः ॥

॥ †अदितिर्यौरदितिरन्तरिक्षमित्युत्तमया परिदधाति‡ ॥

व्याचष्टे—

॥ इयं वा अदितिरियं द्यौरियमन्तरिक्षम् ॥

॥ अदितेः पृथिवीनामसु पाठात् । तदाश्रयत्वाच्च सर्वस्य ॥

॥ अदितिर्माता स पिता स पुत्र इति । इयं वै माते-
यं पितेयं पुत्रः । विश्वेदेवा अदितिः पञ्चजना इति । अस्यां वै
विश्वेदेवा अस्यां पञ्चजनाः ॥

पूर्वमुक्ताः पञ्चजना वर्णा वा सनिषादकाः ॥

* ‘सर्वा दिशो ध्यायेच्छंमिष्यन् । यस्या द्वेष्ट्यो न ताम्’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१८-३. † ‘अनुहायैव द्वेष्ट्यस्य पृष्ठतो गत्वंव’ इति सायणः. ‘अनुहाय अनुक्रमेण स्याजयित्वैव । यद्वा अनुगम्यैव घन्धुभावमाचरन्नेव’ इति भट्टभास्करः. ‡ ऋक्सं० १-६-१६-५. § ‘अदितिर्यौरदितिरन्तरिक्षमिति परिदध्यात् सर्वत्र वैश्वदेवे’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१८-१२. ¶ या० निघ० १-१. ‘अखण्डितत्वाददीनत्वाद्वा भूमिरेवादितिरित्युच्यते । सेयं भूमिरेव तुल्योक्तरूपान्तरिरित्युच्यते च । अस्या भूमौ कर्म कृत्वा तत्तल्लोकप्राप्तेः सम्पादयितुं शक्यत्वात्’ इति सायणः.

॥ अदितिर्जातमदितिर्जनित्वमिति । इयं वै जातमियं
जनित्वम् ॥

भविष्यति जनेरित्वो* जनित्वं यज्जनिष्यते ।
जातं वस्तु समुत्पन्नं तद् द्वयं चेयमेव हि ॥

तत्र,

॥ द्विः पच्छः परिदधाति ॥

ततः किं,

॥ चतुष्पादा वै पशवः ॥

अन्त्यालोपश्छान्दसः ॥

॥ पशूनामवरुध्यै ॥

तद् द्विःपच्छस्त्वं स्यात् ॥

॥ सकृदर्धर्चशः† ॥

परिदधातीत्येव ॥

तच्च,

॥ प्रतिष्ठाया एव ॥

स्यात् ॥

॥ द्विप्रतिष्ठो वै पुरुषः । चतुष्पादाः पशवः ।

यजमानमेव तद् द्विप्रतिष्ठं चतुष्पात्सु पशुषु प्रतिष्ठापयति ॥

‡उक्तार्थम् ॥

* उणादिसू० ४-१०६. † 'द्विः पच्छोऽर्धर्चशः सकृद् भूमिमुपस्पृशन्' इति
आ० श्रौ० सू० ५-१८-१२ ‡ pages 298 & 299.

॥ सदैव पञ्चजनीयया परिदध्यात् ॥

प्रकृतौ विकृतौ चेयं वैश्वदेवेऽन्तिमा भवेत् ।

अदितिर्द्यौर्गहादिच्छाष्टापः पञ्चजनात्तु टा ॥

॥ तदुपस्पृशन् भूमिं परिदध्यात् ॥

तत् तथा । छिद्दृष्टोर्व्यत्यामः† ।

तया परिदधच्छस्त्रं स्पृशेद् भूमिं तु पाणिना ॥

॥ तद्यस्यामेव यज्ञं संभरति तस्यामेवैनं तदन्ततः

प्रतिष्ठापयति ॥

तत् तथासति । सम्भरत्याग्भवे । तत् तेन भूमिस्पर्शनेन । अन्ततः
अन्ते ॥

शस्त्रयाज्यामाह—

॥ †विश्वेदेवाः शृणुतेमं हवं स इति वैश्वदेवमुक्थं शस्त्वा
वैश्वदेव्या यजति‡ ॥

उक्थं शस्त्रम् ॥

॥ यथाभागं तद् देवताः प्रीणाति ॥

तत् तथा याज्यया ॥

सप्तमः खण्डः ।

* पा० सू० ४-२-१३८. † 'भूमिं हस्तेनोपस्पृशन् परिदध्याद्' इति
भट्टभास्करसायणौ. ‡ ऋक्सं० ४-८-१६-३. २ 'विश्वेदेवाः शृणुतेमं हवं स इति
याज्या' इति आ० श्रौ० सू० ५-१८-१३.

वैश्वदेवं शस्त्रमुक्तं चरुः सौम्योऽथ कथ्यते ।
 पुरस्ताच्च परस्ताच्च चरोः सौम्यस्य खल्विमे ॥
 घृतयाज्ये क्रमादग्निविष्णुदैवतसंयुते* ।
 विद्येते ते समाश्रित्य रोचयन् प्रब्रवीति ह—

॥ आग्नेयी प्रथमा घृतयाज्या ॥

‘घृताहवन’ इति सूत्रपठिता† अग्निदेवत्या पुरस्तात् सौम्यस्य
 भवति ॥

॥ सौमी सौम्ययाज्या ॥

‡‘त्वं सोमे’ति सौमी सोमदेवत्या§ मध्ये ¶सोमादृथणो ङीप् ।
 \$‘हलस्तद्धितस्य’ ॥

॥ वैष्णवी घृतयाज्या ॥

‘उरु विष्णो वी’ति सूत्रपठिता† उपरिष्ठात् सौम्यस्य घृतयाज्या
 विष्णुदेवत्या ॥

तत्र ,

॥ ‡त्वं सोम पितृभिः संविदान इति सौम्यस्य
 पितृमत्या यजति ॥

अमो ङस् । सौम्यम्‡ ॥

* ‘तं घृतयाज्याभ्यामुपांशुभयतः परियजन्ति’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१९-२.
 ‘आज्येनोपांशुभयतः सौम्यं परियजति । अन्यतरतो वा’ इति आप० श्रौ० सू० १३-१३-२०.
 † आ० श्रौ० सू० ५-१९-३. ‡ ऋक्सं० ६-४-१३-३. § ‘त्वं सोम पितृभिः
 संविदान इति सौम्यस्य याज्या’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१९-१. ¶ पा० सू०
 ४-२-३०. \$ पा० सू० ६-४-१५०. ‡ ‘सौम्यस्य चरोर्यजति । यजेश्च करण
 इति षष्ठी सौम्येन चरुणा यजति’ इति भट्टभास्करः.

पितृमत्त्वं स्तौति—

॥ घ्नन्ति वा एतत् सोमं यदभिषुण्वन्ति ॥

अभिषवं कुर्वन्तीति यत् सोमं घ्नन्त्येतत् ॥

ततः किं,

॥ तस्यैतामनुस्तरणीं कुर्वन्ति यत् सौम्यः ॥

यत् यः । तस्य मृतकल्पस्य ।

गौरनुस्तरणी ज्ञेया पितृमेधेषु कीर्तिता ।

मृतस्य यजमानस्य छाद्यतेऽङ्गं यदङ्गकैः ॥

सूत्र्यते हि गृह्ये—“अनुस्तरण्या वपामुत्खिद्य—” इत्यादि ॥

कुत एतत्,

॥ पितृभ्यो वा अनुस्तरणी ॥

आमो भ्यस्, पितृणाम् । प्रीतिकरीति शेषः ॥

निगमयति—

॥ तस्मात् सौम्यस्य पितृमत्या यजति ॥

किञ्च,

॥ अवधिपूर्वा एतत् सोमं यदभ्यसुपवुः ॥

श्रोः श्लुः । अभ्यषुण्वन् । यत् सोममवधिपुरेतत् ॥

ततः किं,

॥ तदेनं पुनः सम्भावयन्ति पुनराप्याययन्त्युपसदां रूपेण ॥

संभावनं सजीवत्वं वृद्धिराप्यायनं तथा ।

तत् तैः अग्निसोमविष्णुदेवत्ययोगैः । रूपं प्रकारः ॥

कथम्,

॥ उपसदां किल वैतद्रूपं यदेता देवता अग्निः

सोमो विष्णुरिति ॥

सूत्र्यते हि—*‘अग्निं सोमं विष्णुमित्यावाह—’ इति ॥

॥ प्रतिगृह्य सौम्यं होता पूर्वछन्दोगेभ्योऽवेक्षेत† ॥

‘यत्ते चक्षु’रिति सूत्रपठितेन‡ घृतपूर्णे सौम्यचरावात्मच्छायां पश्येत् । अत्राहुः—

§“छन्दोगा बह्वृचाश्चैव यजुर्वेदविदस्तथा ।

घृतपूर्णे सौम्यचरौ छायां पश्यन्ति शुद्धये ॥

आरोग्यायायुषे चैव पुत्रयज्ञादिसिद्धये ॥”

इति ॥

॥ तं हैके पूर्वं छन्दोगेभ्यो हरन्ति तत् तथा न कुर्यात्¶ ॥

एके अध्वर्यवः । कृष् संवादनार्थः । न संवदेत् ॥

कुतः,

॥ वषट्कर्ता प्रथमः सर्वभक्षान् भक्षयतीतिहस्माह

तेनैव रूपेण ॥

* आ० श्रौ० सू० ४-८-६. † ‘आहृतं सौम्यं पूर्वमुद्रातृभ्यो गृहीत्वावेक्षेत’ इति, ‡ आ० श्रौ० सू० ५-१९-४ § वचनमिदं मृग्यम्. ¶ ‘वषट्कृते हुत्वा प्रत्याक्रम्याज्येन चरुमभिपूर्य । उद्रातृभ्यो हरन्ति । तदुद्रातारोऽवेक्षन्ते सत्रो त एतद्यदुत इहेति’ इति आप० श्रौ० सू० १३-१३-२२, १३-१४-१, २.

*‘वषट्कर्तुः प्रथमभक्ष’ इति श्रुतेः सर्वत्र वषट्कर्ताग्रे भक्षयति । तेन रूपेण प्रकारेणात्रापि होतुः पूर्वत्वमिति कश्चिद् ब्रह्मवाद्याह स्मेत्यर्थः ।

भक्षणे यस्य पूर्वत्वं सर्वैरभ्युपगम्यते ।

दण्डापूर्पिकया सिद्धा दर्शने तस्य पूर्वता ॥

इति भावः ॥

निगमयति—

॥ तस्माद्वषट्कर्तैव पूर्वोऽवेक्षेताथैनं छन्दोगेभ्यो हरन्ति† ॥

एनं सौम्यम् ॥

अष्टमः खण्डः ।

इति सौम्यश्वरुः प्रोक्तोऽथाग्निमारुतमुच्यते ।

तत्र कथामाह—

॥ प्रजापतिर्वै स्वां दुहितरमभ्यध्यायत् ॥

अत्यर्थं चकमे पुत्रीं संभोगाय प्रजापतिः ।

मन्त्रश्चास्ति ः‘पिता यत् स्वां’ ‘कामं कृण्वान’ इत्यपि ॥

दुहितृत्वात् स्वता सिद्धेत्येवं चेत् पृच्छ तां श्रुतिम् ।

बुध्यस्व प्रतिवक्तारो न कर्तारो वयं त्विति ॥

* ‘होताग्रे भक्षयेदिति गौतमो भक्षस्व वषट्कारान्वयित्वान्’ इति आ० श्रौ० सू० ५-६-२२. ‘पात्रे समवेतानां वषट्कर्ता पूर्वो भक्षयति’ इति आप० श्रौ० सू० १२-२४-६. † ‘अद्भुतोपकनिष्ठिकाभ्यामाज्येनाक्षिणी अज्यं छन्दोगेभ्यः प्रयच्छेत्’ इति आ० श्रौ० सू० ५-१९-३. १. कृष्णं० ८-१-२७ २, १. २. ‘दुहितृशब्दस्य सम्बन्धिशब्दत्वादेव स्वत्वमिद्धं स्वग्रहणमौपचारिकव्युदासेन साक्षाद् दुहितृत्वप्रतिपत्त्यर्थम् । प्रजापतेः साक्षादेव सर्वपितृत्वात् । तच्च दोषानिश्चयव्यापनार्थम्’ इति मट्टभास्करः.

का नामेयं,

॥ दिवमित्यन्य आहुः ॥

दुहितरमित्येव ॥

॥ उषसमित्यन्ये ॥

अन्ये केचित् ॥

॥ तामृश्यो भूत्वा रोहितं भूतामभ्यैत् ॥

ऋश्यः कृष्णमृगो लोपस्त्वस्य रोहिन्मृगी तथा ।

भू प्राप्ता सोऽभिगतवांस्तां मृगीत्वमुपागताम्* ॥

तदा च ,

॥ तं देवा अपश्यन् ॥

तं दुहित्रा सङ्गच्छमानम् ॥

कथम्,

॥ अकृतं वै प्रजापतिः करोतीति ॥

अन्यैरकृतपूर्वं यत्तद् गुह्यं प्रकरोत्ययम् ॥

अथ,

॥ ते तमैच्छन् य एनमारिष्यत्† ॥

एनं प्रजापतिम् आ सम्यक् रिष्यत् । एकारस्याकारः । रिष्येत्
हिंस्यात्‡ यस्तमैच्छन् ॥

* ‘रोहितं लोहितं भूता प्राप्ता । ऋतुमती जातेत्यर्थः’ इति सायणः. रोहितं भूतां रोहिद्रूपेणावस्थितां प्राप्तार्त्वा मृगी रोहित् तद्रूपेणावस्थितां तां दुहितरं ऋश्यस्तरुणो मृगो भूत्वा’ इति भट्टभास्करः. † आरिष्यत्येतम् इति सायणीयपाठः । तथाच तद्व्याख्या— ‘आरिष्यति आर्तिं प्रापयितुं क्षमः’ इति. ‡ ‘आरिष्यत् आर्तिं प्रापयिष्यत् प्रापयेत् । अर्तेराङ्पूर्वादन्तर्णातण्यर्थाल्लृङ् । यद्वा रिष्यतेस्तादृशाल्लेटि रूपम्’ इति भट्टभास्करः.

*विदुषोऽतिक्रमे दण्डभूयस्त्वं स्मर्यते यतः ॥

॥ ते तमन्योन्यस्मिन्नाविन्दन् ॥

नालभन्तास्य हन्तारं तेऽन्योन्यं वै तदा सुराः ॥

॥ तेषां या एव घोरतमास्तन्व आसंस्ता एकधा समभरन् ॥

शिवघोरात्मके तन्वौ देवानां भवतः खलु ।

†तस्यैते तनुवौ घोरान्या शिवेत्याग्रधीयते ॥

उग्राः संभृतवन्तस्ते स्वास्तनूस्तु सुरास्तदा ॥

॥ ताः संभृता एष देवोऽभवत् ॥

भवतिरधिष्ठानार्थः ।

‡एष देवोऽध्यतिष्ठत् तां संभृतां तनुसंहतिम् ॥

॥ तदस्यैतद् भूतवज्राम ॥

प्रथितं सर्वलोकेषु भूताधिपतिनाम यत् ।

तस्मात्तदस्य देवस्य नाम रुद्रस्य चाभवत् ॥

§यो भूतानामधिपती रुद्रस्तेत्यभिधीयते' ॥

१. 'रुद्रस्तस्याभिधीयते' घ ड. पाठः.

* तथाच सरस्वतीविलासव्यवहारकाण्डे साहसप्रकरणे—'विष्णुस्तु जातिप्रग्रहेणापि विशेषमाह—उक्तो दण्डः शत्रूणां तेषां विदुषा स्तेये द्विगुणोत्तराणि किल्बिषाणि' इति. मनुष्ये—'अष्टापादं तु रुद्रस्य स्तेने भवति किल्बिषम् । पौंडरीकं तु वैश्यस्य द्वात्रिंशत् क्षत्रियस्य च । ब्राह्मणस्य चतुष्पष्टिः पूर्णं वापि शतं भवेत् । द्विगुणा वा चतुष्पष्टिस्तदोषगुणविद्धि सः' ८-३३७, ३३८ इति. † तै० सं० ५-७-३. ‡ 'ननु कथमेष देव इति प्रागेव पुरः स्थितमिव देवं ब्रवीति ? उच्यते । सदा पुरःस्थितत्वादेव । तथाहि श्रूयते—'अथौषधय इमं देवं व्यम्वर्करजयन्त प्रथेमहीति' (तै० ब्रा० १-४-१०) 'अस्य देवस्य भीदुषो वया' (ऋक्सं० ५-४-७-५) इत्यादि । य एष सर्वैः सर्वदानुभूयते श्रुतिस्मृतिशास्त्रेषु च प्रसिद्धदेवो देवनशीलः निरतिशयदीव्यलक्षणपटुसमन्वितो भगवान् रुद्रः स पूर्वोक्तसारसमष्टिशरीर आविरभूत्' इति भट्टभास्करः. § तै० ब्रा० ३-३-२.

॥ भवति वै स योऽस्यैतदेवं नाम वेद ॥

योऽस्यैवं नाम जानाति संपदं स समश्नुते ॥

॥ तं देवा अब्रुवन् ॥

कथम्,

॥ अयं वै प्रजापतिरकृतमकरिमं विध्येति ॥

अकः करोति । विध्य ताडय ।

व्यधेः श्यनो लोड(तो) हे*ग्रहिज्यादिसंप्रसारणम्† ॥

॥ स तथेत्यब्रवीत् । स वै वो वरं वृणा इति ॥

स रुद्रः । सः युष्माभिः प्रार्थितः वः युष्मान् वरम् अभिमतं
वृणै संभजानि ॥

॥ वृणीष्वेति ॥

तेऽब्रुवन्निति शेषः ॥

॥ स एतमेव वरमवृणीत ॥

किं तत् ,

॥ पशूनामाधिपत्यम् । तदस्यैतत् पशुमन्नाम ॥

पशुशब्दयुतं नाम तस्माद्रुद्रस्य खल्वभूत् ।

पशुमानिति तन्नाम यद्वा पशुपतिस्त्विति ॥

सूत्र्यते हि—‡‘रुद्रः पशुमान् पशुपतिर्वा’ इति ॥

॥ पशुमान् भवति योऽस्यैतदेवं नाम वेद ॥

पशुयुक्तं नाम जानन् समृद्धः पशुभिर्भवेत् ॥

* पा० सू० ६-४-१०५. † पा० सू० ६-१-१६. ‡ आ० श्रौ० सू०
४-११-५.

॥ तमभ्यायत्याविध्यत् ॥

तमभि तं लक्षीकृत्य ।

आयत्य धनुराकर्णपूर्णमाकृष्य विद्धवान् ।

शरेण *वा ल्यपि यमेर्लोपे तुकि वै पदम् ॥

॥ स विद्ध ऊर्ध्व उदप्रपत^१ ॥

स विद्धस्तेनोर्ध्वमुखः प्रकर्षेणापतद्विवि ।

पतेर्लङ् तिपो लोप उत्प्रयोर्मध्यतोऽडभूत् ॥

॥ तमेतं मृग इत्याचक्षते ॥

रोहिण्याद्रोभयोर्मध्ये मृगशीर्षेति नाम भम्[†] ।

ज्योतिश्शास्त्रविदः प्राहुर्मृग इत्येकदेशतः ॥

॥ य उ एव मृगव्याधः स उ एव सः ॥

उ खलु । उ पुनः^२ ।

*मृगव्याधो यस्तु देवः स एवाद्रेति नाम भम् ।

§ 'यदार्द्रानक्षत्रं रुद्रो देवतेति' व्यधीयते ॥

॥ या रोहित् सा रोहिणी ॥

प्रजापतिसुता रोहिद्रोहिणी नाम भं त्वभूत् ॥

१. 'उदप्रपतत्' इति सुद्रितपाठः. २. 'पुनः आदरात् मृग' क. पाठः.

* पा० सू० ६-४-३८. † 'मृगशीर्षं नक्षत्रमित्येके । हिताहितज्ञानरहिता मृगजातिरित्यन्ये', ‡ 'य एव खलु मृगव्याधोऽद्याप्याकाशे कदाचिद् दृश्यते स एव देवः स इत्याचक्षते । लोकप्रसिद्धा मृगव्याधजातिः स एव देवो बहुधा गिन्यमाना वर्तते इत्यन्ये' इति भट्टभास्करः. § तै० सं० ४-४-१०.

॥ यो एवेषुस्त्रिकाण्डा सो एवेषुस्त्रिकाण्डा ॥

यासयोरुवा सह *‘आद् गुणः’ । काण्डं पर्व ।

दृश्यन्त इषुरूपाणि यानि भानि नभस्तले ।

त्रिपर्वकः शरः सोऽस्य देवस्येत्यवगम्यताम् ॥

॥ तद्वा इदं प्रजापते रेतः सिक्तमधावत् ॥

इदं जगत्तदा व्याप्नोत् सिक्तं रेतः प्रजापतेः ॥

॥ तत् सरोऽभवत् ॥

लुप्तोपमम् ।

तत् प्रजापतिना सिक्तं रेतः सर इवाभवत् ॥

॥ ते देवा अब्रुवन् ॥

कथम्,

॥ मेदं प्रजापते रेतो दुषदिति ॥

†माङ्गि लुङ् दुष वैकृत्ये ‡पुषाद्यङ् माश्रुतेश्च नाट् ।

§मा स्म भूद्विकृतं दुष्टमिदं रेतः प्रजापतेः ॥

॥ यदब्रुवन् मेदं प्रजापते रेतो दुषदिति

तन्मादुषमभवत् तन्मादुषस्य मादुषत्वम् ॥

अयं मादुषशब्दस्य प्रवृत्तेर्हेतुरिष्यताम् ॥

* पा० सू० ६-१-८७. † पा० सू० ३-३-१७५ ‡ पा० सू० ३-१-५५.

§ ‘मा दुष्टपरिणामं लोकगर्हितमभूत्’ इति भट्टभास्करः. ‘मा दुषद् दुष्टमस्पृश्यं मा भूत्’ इति सायणः.

किमिदं मादुषं नाम,

॥ मादुषं हवै नामैतद्यन्मानुषम् ॥

मानुषं त्विति यल्लोके मादुषं तन्निदानतः ॥

कथं,

॥ तन्मादुषं सन्मानुषमित्याचक्षते परोक्षेण ॥

दकारस्य नकारेण पारोक्ष्यमिह साध्यते ॥

किमित्येवम्,

॥ परोक्षप्रिया इव हि देवाः ॥

*रूपनामजपारोक्ष्यं देवानां सुप्रियं किल ।

समामनन्ति ह्यन्ये तु प्रत्यक्षद्विष इत्यपि† ॥

नवमः खण्डः ।

प्रजापते रेतामि वै मरोवद्विषुले सति ।

तद्रक्षायै कृतं यत्तु देवैस्तत् संव्रवीत्यथ —

॥ तदग्निना पर्यादधुः ॥

* ‘यस्माल्लोके देववत् पूज्या उत्तमाः पुरुषाः परोक्षप्रिया इव हि प्रत्यक्षे मातापितृनिर्मिते देवदत्तादिनाम्नि न प्रीतिं कुर्वन्ति किन्तूपाध्यायाचार्यस्वामीत्यादिके मातापित्रादीनामकलप्तत्वेन परोक्षे नाग्निं प्रीतिं कुर्वन्ति तस्मात् परोक्षत्वाय नकारप्रक्षेपो युज्यते’ इति सायणः. ‘अत्र सर्वमानुषकारणत्वादुपचारेण प्राजापत्यं रेतो मानुषमुच्यते इति वेदितव्यम्’ इति भट्टभास्करः. † ‘परोक्षप्रिया इव हि देवा भवन्ति प्रत्यक्षद्विषः’ इति गो० ब्रा० पूर्वभागः १-१.

तत् रेतः परि सर्वतः अग्निना आदधुः । कोष्ठकीकृत्यादहन* ॥

॥ तन्मरुतोऽधून्वन् ॥

तत् तदा मरुतोऽग्निमधून्वन् । रेतःशोषाय ॥

॥ तदग्निर्न प्राच्यावयत् ॥

च्युतिर्दाहः । नादहत् ॥

॥ तदग्निना वैश्वानरेण पर्यादधुः । तन्मरुतोऽधून्वन्

तदग्निर्वैश्वानरः प्राच्यावयत् ॥

प्रादहत् ॥

॥ तस्य यद्रेतसः प्रथममुददीप्यत तदसावादित्योऽभवत् ॥

वैश्वानराग्निदग्धस्य रेतसो यदभूत् पुरा ।

सारवस्तु तत्तदाभूदसौ सूर्यो महाद्युतिः ॥

॥ यद् द्वितीयमासीत् तद् भृगुरभवत् ॥

रेतस इत्येव ॥

यत् सारवस्तु द्वितीयं तद् भृगुर्नाम वै मुनिः ॥

॥ तं वरुणो न्यगृह्णीत ॥

श्रद्धया मम पुत्रोऽयमिति तं वरुणोऽग्रहीत् ॥

॥ तस्मात् स भृगुर्वारुणिः ॥

* ‘परिवेष्टितवन्तः’ इति भट्टभास्करः. ‘परितो वेष्टितवन्तः । सरोरूपेणावस्थितस्य रेतसो दाहेन द्रवीभावं निवारयितुं परितोऽग्निं प्रज्वलितवन्त इत्यर्थः’ इति सायणः.

तस्मात् तथाहि । यजुर्विदो हि समामनन्ति —* ‘भृगुर्वै वारुणिर्वरुणं पितरम्’ इत्यादि ॥

॥ अथ यत् तृतीयमदीदेदिव त आदित्या अभवन् ॥

इव एव । अदीदेत् दीप्तिम(द)भूत् । † ‘अग्निर्नादीदेच्चित इद्ध’ इति यथा । आदित्या द्वादश ॥

॥ येऽङ्गारा आमंस्तेऽङ्गिरसोऽभवन् ॥

येऽत्र चाङ्गारा अङ्गिरःसंज्ञकर्षयः ॥

॥ यदङ्गाराः पुनरवशान्ता उददीप्यन्त तद् बृहस्पतिरभवत् ॥
यत् ये । तत् ते ।

शान्तोद्विक्ताङ्गारराशिर्वभूवाथ बृहस्पतिः ॥

॥ यानि परिक्षाणान्यासंस्ते कृष्णाः पशवोऽभवन् ॥

तप्तं शान्तं कृष्णरूपं परिक्षाणं तु कथ्यते ।

कृष्णवर्णास्तु पशवो वराहमहिषादयः ॥

॥ या लोहिनी मृत्तिका ते रोहिताः ॥

पशवोऽभवन्नित्येव ।

अग्निदाहेन या भूमिलोहिनी रक्तवर्णयुक् ।

‡ ‘वर्णादनुदात्तात् —’ इति ङीबन्कारौ । पश्वपेक्षं बहुत्वम् ।

रक्तवर्णास्तु पशवः सिंहशार्दूलकादयः ॥

* तै० आ० ५-१५ (Govt. Oriental Library Series, Mysore.)

† ऋक्सं० १ ७-३६-२. ‡ पा० मृ० ४-१ ३९.

॥ अथ यद् भस्मासीत् तत् परुष्यं व्यसर्पद् गौरो
गवय ऋश्य उष्ट्रो गर्दभ इति ये चैतेऽरुणाः पशवस्ते च ॥

*परुष्यं प्राप्तपारुष्यं यद्व्यसर्पत् समन्ततः ।
गौरादिरूपं तद्भूद्रक्ताश्चैव वृकादयः ॥

॥ तान् वा एष देवोऽभ्यवदत् ॥

सूर्याद्यरुणपश्वन्तान् प्रति देवोऽवदद्वचः ।
प्रजापतिमविध्यद् यो भासनेति वदस्तु तद् ॥

कथम्,

॥ मम वा इदं मम वै वास्तुहमिति† ॥

ऽयेन यद्वस्तु निहतं ततो जातं तु तस्य हि ।
चित्तवस्तुजमित्यर्थे(?) वास्तुहं निर्ब्रुवन्ति वै ॥
हीयते यद् वास्तुनि वै तद् वास्तुहमथापरे ।
सूर्याद्यरुणपश्वन्तं ममेदमिति सोऽब्रवीत् ॥

॥ तमेतयर्चा निरवादयन्त यैषा रौद्री शस्यते ॥

तस्मिन्निर्वादं तेऽकुर्वस्तद् †णिचश्चेति णिज् वदेः ॥

एषेत्युक्तामाह —

॥ §आ ते पितर्मरुतां सुम्रमेतु मा नः सूर्यस्य सन्दृशो युर्योथाः ॥

इतीति शेषः ॥

* ‘परुष्यं परुषवर्णं स्वार्थिको यत् । परुषे रूपे स्थितं वा’ इति भट्टभास्करः. † पा० सू० १-३-४७. ‡ तथाच तै० सं० — ‘पशुभिश्चरन्तं यज्ञवास्तौ रुद्र आगच्छत् सोऽब्रवीन्मम वा इमे पशव इत्यदुर्वै मह्यमिमानित्यब्रवीत् नवै तस्य त ईशत इत्यब्रवीद् यद्यज्ञवास्तौ हीयते मम वै तदिति तस्माद्यज्ञवास्तु नाभ्यवेत्यं सोऽब्रवीद्यज्ञे माभजाथ ते पशून्नाभिमंस्य इति’ (३-१-९) इति. § तथाच मनुः—‘यो यज्जयति तस्य तत्’ (७-५६) इति. ¶ पा० सू० १-३-७४. § ऋक्सं० २-७-१६-१.

अर्थस्तु—

हे पितर्मरुतां सुस्रं मुख तावकमदयम् ।

संविदेकरसं नन्नाभास्तुयान्मुक्तिलक्षणम् ॥

अपि च त्वं प्रसन्नः स्या मा नः मूयस्य संदृशः ।

सदृक संदर्शनं तस्माद्यौतिगत्र पृथक्कर्तौ ॥

*माङ्गि लुङ् लुङ् मिचो द्वित्वं(?) गुणो निर्वचनं त्विदम् ।

युयोथा मा. पृथक्कार्पीर्जविमाविकलेन्द्रियाः ॥

†अपि चार्वति युद्धादी वीरोऽस्माकं सुतो रिपून् ।

अभिक्षमेताभिभवेज्जायेमाह च मन्तौ ॥

नन्वस्य सर्वनातस्य मरुतां पितृता कथम् ।

*अत्रेतिहासं कथयन्ति विप्रा यथा रुद्रो मरुतां दे पितासीत् ॥

इन्द्रस्य शूरस्य वधाय यु हा दिति तु गर्भं लभते स्म भर्तुः ।

शुश्रूपमाणः किल तामथेन्द्रो मायाविदाभप्रणी रन्ध्रदर्शी ॥

प्रकीर्णकेशां तु दितिं प्रमुष्णामालक्ष्य वज्री ह्यणुमात्ररूपः ।

प्रविश्य कुक्षिं प्रविधेद गर्भं मा रोद रोदेति वदन्नधीक्ष्णम् ॥

भित्त्वा गर्भं निर्गते वै महेन्द्रे प्रवुद्धा मा प्ररुरोदार्तरूपा ।

अत्रान्तरे त्वन्तरिक्षे वदाभूजगज्जनित्री ह्यखिलेशपत्नी ॥

वृषेन्द्रमारुह्य गिरीन्द्रपुत्री सुरेन्द्रवृन्दं गमिवन्त्यमाना ।

नन्याहृतैः पङ्कजकुण्डलाद्यैर्हरिण संभूषितमर्बदेहा ॥

संसारवृक्षस्य कुठारकेण जगाम नूडामणिमण्डितेन ।

देवेन सार्धं सुरसिद्धसंघः सम्प्रीगणैश्चाप्यमिवन्त्यमाना' ॥

१. 'सेव्यमाना' घ. ड. पाठः

* पा० सू० ३-३-१७५. । 'अत्रात पश्चादवस्तुनि क्षमेयाः सहिष्णुर्भव
अस्मदीयानि पश्चादिवस्तूनि मा विवासयेत्यर्थः' इति मायण. । 'सर्वानुक्रमणीवृत्तौ
वेदार्थदीपिकायामपि पद्यानीमानि दृश्यन्ते । मरुता मद्रुत्रत्वं यद्यपि रामायणादौ न दृश्यते-
ऽथापि तेषा रुद्रानुग्रहीतत्वं ब्रह्मपुराणे गौतमीयब्राह्मणे (अ० ५४) उपलभ्यते.

आर्तध्वनिं साध दितेर्निशम्य सुराङ्गनानामवलोक्य बृन्दम् ।
 दयानिधिः सा च हरं ययाचे मदर्थमेतत् क्रियतां महेश ॥
 गर्भं भिच्वा सप्तधैकैकशस्तु पुनः सप्तभेदतः खण्डराशौ ।
 बहूनि खण्डानि तनूनि सन्ति ह्येकैकमेषां भवतां शरीरम् ॥
 खलंकृतास्तव पुत्रा भवन्तु स्युश्चैव सर्वे तरुणाः सदैव ।
 मारोदवादान्मृतियोगतो वा समाख्याता मरुतश्चेति शुभ्राः ॥
 सख्यं च तैरस्तु सुरेश्वरस्य सुरैरतुल्यं नियतं महेश ।
 न ज्येष्ठता नापि कनिष्ठतैषां वेषो वयश्चैव समानमेषाम् ॥
 स्थानं चैषामन्तरिक्षे सदा स्याद्वर्षस्यैते दायका रक्षकाश्च ।
 घृणाब्धित्वं व्यक्तमेवं ततः स्यान्मयि प्रीतिश्चातुला वै घृणाब्धे ॥
 तथेति देवः प्रतिपन्नवाक्यो देव्या यथोक्तं प्रचकार सर्वम् ।
 * अथापरे वर्णयन्तीतिहासं यथा रुद्रो मरुतां वै पितासीत् ॥
 इमां हि गोरूपधरां तु पृश्निं वृषोऽथ भूत्वारमयन्महेशः ।
 अजीजनन्मरुतः पृश्निपुत्रा रुद्रस्य पुत्रा अपि ते बभूवुः ॥
 † रौद्रेषु मन्त्रेष्वथ मारुतेषु कथाद्वयं श्रूयते तत्र तत्र ।
 इत्थं तु सिद्धं मरुतां पितृत्वं जगद्गुरोर्देवदेवस्य शम्भोः ॥

अथास्याः शंसने विशेषमाह—

॥ त्वं नो वीरो अर्वति क्षमेथा इति ब्रूयान्नाभि न इति ॥

अभेः स्थाने त्वंपदं स्यात् तस्य स्थाने च था इति ॥

अभिज्ञब्दनिवृत्तेर्गुणमाह—

॥ अनभिमानुको ह्येष देवः प्रजा भवति ॥

* अयमितिहासो मृग्यः. † ऋक्संहितायां १-८-६-१; २-७-१६-१; ४-३-२१-१, २ द्रष्टव्यः.

मनोरुक्ञ् हिंसको न प्रजाः प्रति भवेद्यम्* ॥

किञ्च,

॥ प्रजायेमाहि रुद्रिय प्रजाभिरिति ब्रूयान्न रुद्रेति ॥

किमित्येवमित्याह—

॥ एतस्यैव नाम्नः परिहृत्यै ॥

परिहृतिर्वर्जनम् ।

न स्वरूपेण रुद्रेति नाम व्रयाज्जगद्गुरोः ।

आपस्तम्बः स्मरति हि गुरोर्नामादिवर्जनम्—

‘व्युपतोदव्युपजापोदामन्वणं नामधेयग्रहणप्रेषणानीति गुरोर्वर्जयेद्’ इति ।

पारोक्ष्याय रुद्रियेति रुद्रात् स्वार्थे तु घं वदेत् ॥

१. ‘जापव्यतिहासोदामन्वणं’ मुद्रितधर्मेणूज्जगत्.

* ‘यदा अभिशब्दः प्रयुज्यते तदाभिगच्छत्याभिमुख्यप्रसित्वादाभिमुख्यस्य च मननरूपत्वादाभिधमेत इति पदद्वयस्याभिमन्यमान धर्मेण इत्यर्थः स्यात् । ततो देवोऽस्य प्रजा अभिमन्येत मर्मताः सन्ति । तन्नायांश्याः स्युः अस्य प्रजा अभिवृद्धिशीलाश्च । अभिशब्दाभावे तु शमने नाभिममानुषो भवति अभिमननशीलवान् न भवति प्रजासु’,
† ‘एतस्यैव नाम्नः परिहृत्या इति । एतस्यैव नाम्नः शमनकालेऽमन्त्रिधानाय । कोऽस्यापराध इति चेद्, उच्यते । रोद्रियत्वापि प्रजा रुद्रो रुद्रः स च कूरो भवति । रुद्रो वै कूर इति च श्रुतिः । करोतीति कूरः । यः सति तस्मिन् पित्रृगजन्त्रिक्रिष्मकवत् विनयनं करोत्येव तस्य तादृशप्रवृत्तेर्देवस्येदं नामधेयम् । अत एव न परिहृत्यै । ततः प्रजा न वर्धेरन् । अतः किमनेनेदृग्व्यगमनहेतुना नाम्ना इमेतन् परिहर्तव्यं मन्यते । ननु रुद्रिय इत्याद्युच्यमाने समान एवायं दोष इति चेत्, अयमभिप्रायः— आ ... रुद्रार्थस्य तद्वितार्थं प्रत्युपसर्जनत्वात् प्राधान्यं, तद्वितार्थस्य प्राधान्येन प्रतिपाद्यत्वान् । तत्र रुद्रभावाद्देवत्वस्मिन्नर्थे छान्दसो घप्रत्ययः । यद्वा ये देवेन सृष्टाः शतं रुद्रास्तेषां पित्रृत्वेन भवः, तेषु वा साधुः, तेभ्यो वा हितो रुद्रियः भवाद्यर्थे छान्दसो घः । एतस्या व्युत्पत्तौ विनेतुर्देवस्य वाचकं यद् रुद्रपदं तदेतस्मिन् पदे वर्जनतयापि न प्रयुज्यते इति तत्परिहारसिद्धिः’ इति भट्टभास्करः ‡ धर्मसूत्रं प्र० १ ख० ८ सू० १५.

दूषयति—

॥ तदु खलु ॥

तदातेपितरित्यस्या इहायुक्तं तु शंसनम् ।

*न कुर्यात् खलु नेत्यर्थ उज्ज्वलरुचिमूचकः ॥

किं तर्हि,

॥ †शं नः करतीत्येव शंसेत् ॥

एवेति नित्यार्थः । सूत्र्यते हि—‡‘वैश्वानराय पृथुपाजसे शन्नः
करत्यर्वते प्रत्वक्षस’ इति ॥

स्तौति—

॥ शमिति प्रतिपद्यते ॥

अस्यामृचि शमित्यारभते ॥

तच्च,

॥ सर्वस्मा एव शान्त्यै ॥

स्यात् ॥

॥ नृभ्यो नारिभ्यो गव इति ॥

एत ईत् (?) ॥

॥ पुमांसो वै नरः ॥

नृशब्दाज्जसि §‘ऋतो ङि—’ इति गुणः ॥

* ‘तदु खलु तत्रैव’ इति सायणः. ‘तत्र खलु’ इति भट्टभास्करः.

† ऋक्सं० १-३-२७-१. ‡ आ० श्रौ० सू० ५-२०-६. § पा० सू० ७-३-११०.

॥ स्त्रियो नार्यः ॥

‘नृनरयोर्वृद्धिश्च’ इति *शार्ङ्गरवादिङीन् ॥

॥ सर्वस्मा एव शान्त्यै ॥

इयमृक् स्यात् । अर्थस्तु—

शन्नः करोतु गोमेषमेषीनारीनरस्य तु ।

अश्वस्य + सुगं भोगं पुष्टिं चैव महेश्वरः ॥

इति ॥

॥ सोऽनिरुक्ता रौद्री शान्ता ॥

सा उ पुनः । अनिरुक्ता । न ‘ओत्’ इति प्रगृह्यत्वम् । अप्रकाशित-
देवताभिधाना । रौद्री वस्तुतः । ५ ‘कटुद्राय नव रौद्रम्’ इति
सर्वानुक्रमणी । शान्ता मुखकरी ॥

सा च,

॥ सर्वायुः सर्वायुत्वाय सर्वमायुरेति य एवं वेद ॥

॥ उक्तार्थानि ॥

१ ‘शार्ङ्गरवाद्यजो ङीन्’ च उ पाठः.

* पा० सू० ४-१-७३. † ‘अत्र सा (उ) सो इति निपातानिपातयोरेकादेशस्य पूर्व प्रत्य-
न्तवद्भावेनानिपातत्वात् सोऽनिरुक्ता इत्यत्र णङ् पदान्तादति इति पूर्वरूपत्वम् । कथमवगम्यते
इयं रौद्रीति । अत एव वचनात् इति चेत् कस्मात् पुनः कारणादेवमृषिराह । अयमभिप्रायः—
शङ्करोतीत्याभ्यां पदाभ्यां शङ्करोऽस्या देवतेति गम्यत एव । तेनैवाभिप्रायेण खल्वस्या ऋचो
वैशिष्ट्यं प्रतिपादयितुं शमिति प्रतिपद्यत इति ब्रवीति । नहि शंशब्दमात्रवत्त्वमस्या वैशिष्ट्य-
हेतुः शङ्करणशालिदेवोपक्रमत्वशीलमेव । तादृशश्च देवो रुद्र एवेति रौद्रीयं भवत्यनिरुक्ता’
इति भट्टभास्करः. ‡ पा० सू० १-१-१५. § म० १ सू० ४३ ॥ page 247.

॥ सो गायत्री ॥

*सा उ पुनः ॥

॥ ब्रह्म वै गायत्री ब्रह्मणैवैनं तन्नमस्यति ॥

तत् तया । एनं रुद्रम् । †‘नमसः पूजायाम्’ इति क्यच् ।

इत्थमातेपितरितिस्थाने शन्नःकरत्यभूत् ॥

दशमः खण्डः ।

॥ वैश्वानरीयेणाग्निमारुतं प्रतिपद्यते ॥

आग्निमारुतशस्त्रं तु सूक्तेनारभते खलु ।

‡वैश्वानराय पृथ्वेकादशर्चेन निविद्युजा ॥

स्तौति—

॥ वैश्वानरो वा एतद् रेतः सिक्तं प्राच्यावयत् ॥

अदहत् ॥

॥ तस्माद् वैश्वानरीयेणाग्निमारुतं प्रतिपद्यते ॥

वैश्वानराद् गहादिछः§ ॥

॥ अनवानं प्रथम ऋक् शंस्तव्या ॥

¶‘ऋत्यकः’ । सूच्यते हि—§‘तस्याद्यां पच्छ ऋगावानं पच्छः
शस्या चेत् । अर्धर्चश इतराम्’ इति ॥

* ‘उकारस्तुशब्दस्यार्थे’ इति भट्टभास्करः. † पा० सू० वा० ३-१-११०.
‡ ऋक्सं० २-८-२०-१. § पा० सू० ४-२-१३८. ¶ पा० सू० ६-१-१२८.
§ आ० श्रौ० सू० ५-२०-३, ४.

स्तौति—

॥ अग्नीन् वा एषोऽर्चीष्यशान्तान् प्रसीदन्नेति य
आग्निमारुतं शंसति ॥

अर्चीषि ज्योतिर्भूतान् अशान्तान् प्रज्वलितान् प्रसीदन् प्रशमयन् एति
निर्वहति ॥

॥ प्राणेनैव तदग्नींस्तरति ॥

तत् तेनानवान्येन प्राणेन प्रा(पण?णन)वलेन तरत्यतिक्रामति ॥

किञ्च ,

॥ अधीयन्मुपहन्यादन्यं विवक्तारमिच्छेत् ॥

इहेह्धार्योरिति* शतृ लुङ् च सम्भावने हनः ।

उपघातो भ्रेषः । अन्यं । वि सुष्टु वक्तारं स्वाध्यायदक्षमिच्छेत् ।
भ्रेषशान्तये ॥

॥ तमेव तत् सेतुं कृत्वा तरति ॥

तत् तं सेतुं कृत्वाग्निमारुतार्णवं तरति ॥

॥ तस्मादाग्निमारुते न व्युच्यम् ॥

तस्मात् ङ्थर्थे ङसिः । तस्मिन्नाग्निमारुते शस्त्रे वि सुष्टु वचनं न कार्यम्† ।
वचेर्भावे क्यप् ॥

* पा० सू० ३-२-१३०. । 'विवक्तारं महते ख्यापयितारं विरुद्धवादिन-
मिच्छेत् । न तु स्वयं विवृणोति उपरति न ख्यापयेत्' इति मट्टभास्करः † 'न व्युच्य
न पश्चाद् विवक्तव्यम्' इति सायणः.

निगमयति

॥ एष्टव्यो विवक्ता ॥

एष्टव्यः श्रद्धेयः । वि सुष्ठु ॥

॥ मारुतं शंसति ॥

* प्रत्वक्षसो निविद्धानं शंसेत् षष्ठ्यमञ्जसा ॥

स्तौति—

॥ मरुतो हवा एतद् रेतः सिक्तं धून्वन्तः प्राच्यावयन् ॥

अदहन् ॥

॥ तस्मान्मारुतं शंसति ।

† यज्ञायज्ञा वो अग्नये ‡ देवो

वो द्रविणोदा इति मध्ये योनिं चानुरूपं च शंसति ॥

यज्ञा योनिर्ऋचतृचो देवादिस्त्रिरूपकः ।

अयं ऋचतृचो मध्ये शस्त्रस्यास्येति गृह्यताम् ॥

स्तौति—

॥ तद्यन्मध्ये योनिं चानुरूपं च शंसति तस्मान्मध्ये

योनिर्धृता ॥

तत् तत्र । यन् यथा । तस्माद् तथाहि ।

स्त्रीदेहस्य यथा मध्ये धृता योनिस्तथा त्विह ।

योनिं चैवानुरूपं च शंसतीतीह गृह्यताम् ॥

* ऋक्सं० १-६-१३-१. † ऋक्सं० ४-८-१०-१. ‡ ऋक्सं० ५-२-२२-५.
'यज्ञायज्ञा वो अग्नये देवो वो द्रविणोदा इति प्रगाथौ स्तोत्रियानुरूपौ' इति आ० श्रौ० सू०
५-२०-६.

अथ सः ,

॥ ता अद्भिरभ्यपिञ्चत ॥

नामामृषिर्जलं मिक्तवान् ॥

॥ तस्मादुपरिष्ठाज्जातवेदस्यम्यापोहिष्ठीयं शंसति ॥

मतौ तृचे छच्छान्दसः । तस्मान् तथाहि ।

आपोहिष्ठनृचं शंसेज्जातवेदस्यतः परम् ॥

॥ तस्मात् तच्छमयनेव शंस्तव्यम् ॥

शमयता शान्तिं कुर्वतेव । मृच्यते हि — ‘ आपोहिष्ठेति तिस्रो वियतमप
उपस्पृशन ’ इति । वियतं विलम्बितमित्यर्थः ॥

अथ सः ,

॥ ता अद्भिरभिपिच्य निजा स्यैवामन्यत ॥

स्या ताः । जमः सुः । याः (?) । ताः ,

शीतीकृत्य जले होता आत्मीया इत्यमन्यत ॥

एव अनन्तरम् ॥

॥ तासु वा अहिना बुध्न्येन परोक्षात् तेजोऽदधात् ॥

* ‘ मतौ छः सूक्तनामोः छप्रत्ययः ’ इति भट्टभास्करः । † ऋक्सं०
७-६-५-१. ‘ आपो हि ष्ठा मयोभुव इत्यभिशाप्तो विधिवन् ’ इति आप० श्रौ०
सू० १३-१५-१३. ‡ आप० श्रौ० सू० ५-२०-६. § ‘ निजास्य नितरा शासयित्वा
हिसित्वैव शैत्यातिशयेन पीडयित्वैवामन्यता पीडिता नश्यताः प्रतीकारः सर्वथा कर्तव्य इत्यमन्यत ।
आत्मीयाः प्रजाः पीडयित्वा यथा मन्तव्यं तथा मन्यत । स च प्रकारः प्रतीकारविधानकाम-
नैवेति भावः । तासु ताडने, चौरादिकृष्यन्ताल्लभ्यम् । यद्वा ताः शीतार्ताः प्रजा अनु-
जिघृक्षया तां तां प्रजां प्रत्येकममन्यत । स्यात्तत्र प्रजा निजा मर्दायैव इयं च मर्दायैव इति ।
तस्मादार्तेः प्रतीकारः कर्तव्यः इत्यमन्यत ’ इति भट्टभास्करः.

तासु प्रजासु । परोक्षात् । अमो ङसिः, अप्रत्यक्षम् । “उत नोऽहिर्बुध्न्य”
इत्यृचा । अहिना बुध्न्येन तेजः स्थापितवान् ॥

कोऽयमहिर्बुध्न्यो नाम,

॥ एष हवा अहिर्बुध्न्यो यदग्निर्गार्हपत्यः ॥

यत् यः ॥

॥ अग्निनैवासु तद् गार्हपत्येन परोक्षात् तेजो दधाति ॥
आसु प्रजासु ॥

॥ तस्मादाहुर्जुहदेवा जुह्वतो वसीयानिति ॥

तथा ह्याहुर्महात्मानो मुख्यो जुह्वदजुह्वतः ।

वसोरीयसुन् । †“नाभ्यस्ताच्छतुः” । ‡“हुश्रुवोः—” इति यण् ।

अत्राग्निपरिचर्योक्ता तेजःसम्पत्तिकारिणी ॥

द्वादशः खण्डः ।

॥ देवानां पत्नीः शंसति ॥

ऽदेवानां पत्नीरुत शा इति शंमेदचावथ ॥

अनूचीः(?) । ताश्च,

॥ अनूचीरग्निं गृहपतिम् ॥

अनूचीरनुगन्त्रीः । अग्निम् अग्ने. ‘उत न’ इत्यृगुक्तस्य । शंसतीत्येव ॥

* ऋक्सं० ४-८-१०-४. † पा० सू० ७-१-७८. ‡ पा० सू० ६-४-८७.
§ ऋक्सं० ४-२-२८-७, ८.

स्तौति—

॥ तस्मादनूची पत्नी गार्हपत्यमास्ते ॥

तस्मात् तथाहि ।

पश्चात्तु गार्हपत्यस्य पत्न्युपास्ते सदा खलु ।

गार्हपत्यमिति ङसोऽम् ।

॥ तदाहू राकां पूर्वां शंसेज्जाम्यै वै पूर्वपेयमिति ॥

वदन्त इति शेषः ॥

देवपत्नीञ्चान् पूर्वं वाचद्राकाञ्चं विदुः ।

जाम्यै स्वस्ते पूर्वपानं खलु राका सुरस्वसा ॥

भर्तारं भोजयित्वाग्रे तत्स्वसाग्मथ स्वयम् ।

भुञ्जाना दृश्यते पत्नी तद्वद्वन्ति तेऽवदन् ॥

॥ तत्तज्जादृत्यम् । देवानामेव पत्नीः पूर्वाः शंसेत् ॥

अमः शम् । पूर्वम् (?) ।

अहिर्बुध्न्यात् परं शंसेद्देवपत्नीञ्चं पुनः ॥

कृतः,

॥ एष हवा एतत् पत्नीषु रेतो दधाति यदग्निर्गार्हपत्यः ॥

यत् यः । एतत् एतर्हि ॥

॥ अग्निनैवासु तद् गार्हपत्येन पत्नीषु प्रत्यक्षाद्रेतो
दधाति ॥

तत् तत्र । प्रत्यक्षात् प्रत्यक्षम् । आसु पत्नीषु ॥

॥ प्रजात्यै प्रजायते प्रजया पशुभिर्य एवं वेद ॥

उक्तस्य लोकाचारस्य प्रत्याचारं ब्रवीत्यथ —

॥ तस्मात् समानोदर्या स्वसान्योदर्यायै जायाया
अनुजीविनी जीवति ॥

तस्मात् तथाहि । ङसोर्ङेद्वयम् । अन्योदर्या भ्रातृजाया । समानोदर्या
भगिनी । अनुजीविनी अनुसृत्य भुञ्जाना जीवति वर्तते ।

स्वभ्रातृभार्यानुगुण्ये स्वसा भ्रातृगृहे वसेत् ॥

अथ ,

॥ राकां शंसति ॥

*राकामहमृचं शंसेद् देवपत्नीवृचात् परम् ॥

स्तौति—

॥ राका हवा एतां पुरुषस्य सेवनीं सीव्यति यैषा शिश्वेऽधि ॥

वितता सिरिति शेषः । अधि उपरि ।

सिरा सा सेवनी नाम गुदान्तवल्यादिका ।

आ शिश्वाद्वितता ह्यन्तः प्रनाळी रेतसस्तु या ॥

राका देवी सिरां तां वै सम्यक् क्षारयति स्फुटम् ॥

॥ पुमांसोऽस्य पुत्रा जायन्ते य एवं वेद ॥

अस्य वेदितुः ॥

॥ पावीरवीं शंसति ॥

राकावृचात् परं होता शंसेत् †पावीरवीत्यृचम् ॥

* ऋक्सं० २-७-१५-४. त्रिं 'सीव्यति दृढबद्धा करोति' इति सायणः.
'सन्तनोति' इति भट्टभास्करः. † ऋक्सं० ४-८-६-२.

॥ तस्मात् काव्यानामनूर्चीं शंसति ॥

पितृभ्यः पूर्वमिति शेषः ॥

अथ,

॥ *उदीरतामवर उत्परास इति पित्र्याः शंसति ॥

इतिराद्यर्थः ।

उदीरतामाहंपितृनिदं निस्त्रो वदेद्वचः ॥

॥ उन्मध्यमाः पितरः सोम्यास इति ॥

अस्ति ॥

व्याचष्टे—

॥ ये चैवावमा ये च परमा ये च मध्यमास्तान्
सर्वाननन्तरायं प्रीणाति ॥

अवरोऽवमः प्रथमः । परः परमः श्रेष्ठः । मध्यलोकस्थो मध्यमः ।
अनन्तरायं निरवशेषम् ॥

॥ †आहं पितृन् सुविदत्राँ अबित्सीति द्वितीयां शंसति ॥

अत्रास्ति—

॥ बर्हिषदो ये स्वधया सुतस्येति । एतद्ध वा एषां
प्रियं धाम यद्वर्हिषद इति ॥

* ऋक्सं० ७-६-१७-१. † ऋक्सं० ७-६-१७-३.

बर्हिषदपदे यद् बर्हिरिति तद्धाम स्थानं प्रियम् ॥

ततश्च,

॥ प्रियेणैवैनाँस्तद्धाम्ना ममर्धयति ॥

तत् तेन बर्हिरुच्चारणेन एनान् पितॄन् समृद्धान् करोति ॥

॥ प्रियेण धाम्ना समृध्यते य एवं वेद ॥

तिपस्त । श्रौर्यक । ऋध्नोति । स वेदिता ॥

॥ *इदं पितृभ्यः ॥

इति तृतीयां शंसेदिति शेषः ॥

अत्रास्ति—

॥ नमो अस्त्वद्येति ॥

ततश्च,

॥ नमस्कारवतीमन्ततः शंसति । तस्मादन्ततः पितृभ्यो
नमस्क्रियते ॥

तस्मात् तथाहि । पिण्डपितृयज्ञादौ । ‘नमो वः पितर’ इत्यादिभिः ॥

॥ तदाहुर्व्याहावं पित्र्याः शंसेत् । अव्याहावाश्मिति ॥

विचारे प्लुतौ । वि नाना ।

शंसावोमिति चाहावास्तिसृणां त्रय आदितः ।

स्युर्वादौ तिसृणामेकः स्यादित्यत्र विचार्यते ॥

* ऋक्सं० ७-६-१७-२. ‘अथैनानुपतिष्ठेत् नमो वः पितर इषे—’ इति
आ० श्रौ० सू० २-७-७ ‘नमो वः पितरो रमायेति नमस्कारान् जपन्ति’ इति आप०
श्रौ० सू० १३-१२-१०.

सिद्धान्तयति—

॥ व्याहावमेव शंसेत् ॥

सूच्यते हि—*‘प्रतिप्रतीकमाह्वानम्’ इति ॥

कुतः,

॥ असंस्थितं वै पितृयज्ञस्य साधु ॥

भावे क्तः । असंस्थानं समाप्तिरहितत्वम् । साधु मङ्गलम् ॥

स्पष्टयति—

॥ असंस्थितं वा एष पितृयज्ञं संस्थापयति यो व्याहावं
शंसति ॥

अनेकाहाववचनाद् बह्वारम्भत्वसूचनात् ।

सं सम्यक् स्थापयति वै निदधाल्येष’ शंसकः ॥

निगमयति—

॥ तस्माद् व्याहावमेव शंस्तव्यम् ॥

त्रयोदशः खण्डः ।

१. ‘निदधाल्येव’ घ. पाठः.

* आ० श्रौ० सू० ५-२०-६. † ‘पितृयज्ञस्य सम्बन्धि यदङ्गमसंस्थितमेव वर्ततेऽसमाप्तं तिष्ठति तदङ्गं साधु समाप्तं कर्तव्यम्’ इति सायणः.

॥ *स्वादुष्किलायं मधुमाँ उतायमितीन्द्रस्यैन्द्रीरनुपानीयाः
शंसति ॥

पानं परं भोजनाद् यदनुपानं तु यासु वै ।

इन्द्रस्य स्तूयते नात्र चतस्रः स्वादुर्गादिकाः ।

शंसैदैन्द्रीणिन्द्रसोमसंश्लेषपःवादिनीः ।

पिवतेः करणेऽनीयग्निद्रान् तस्येदमणं तु डीप् ॥

सूत्र्यते हि—*‘स्वादुष्किलायमिति चतस्रः’ इति ॥

स्पष्टयति—

॥ एताभिर्वा इन्द्रस्तृतीयमवनमन्वपिवत्
तदनुपानीयानामनुपानीयात्वम् ॥

किञ्च ,

॥ माद्यन्तीव वै तर्हि देवता यदेता होता शंसति ॥

यत् यदा । तर्हि तदानीम् । माद्यन्ति हृष्यन्ति ॥

॥ तस्मादेतासु महत् प्रतिगीर्यम् ॥

मद्वत् मदिधातुमन् । सूत्र्यते हि -- ‘‘मदाप्रो देव मोदाप्रो देवोमित्यासां
प्रतिगरौ’ इति । प्रतिगीर्यम् । गृ अच्चे ण्यति आत् ईत् ।

शंसितुः प्रोत्साहनं तु प्रोक्तं प्रतिगृणानिना ॥

* ऋक्सं० ४-७-३०-१ । पा० सू० ४-३-१२०. । आ० श्रौ० सू०
५-२०-६. ‘स्वादुष्किलायं मधुमाँ उतायमित्यामिजायोमयतो मोदं प्रतिगृणाति मदा
मोद इव मोदा मोद इवेत्या व्याख्यावान्’ इति आप० श्रौ० सू० १३-१५-१४.

॥ ययोरोजसा स्कमिता रजांसीति वैष्णुवारुणीमृचं शंसति ॥

छन्दस्त्वान्नानङ्त्राभूदणि वृद्धिः पदद्वये ।

खैलिकी सूत्रपाठिता ययोरित्यृग् भवेदियम् ॥

स्तौति—

॥ विष्णुर्वै यज्ञस्य दुरिष्टं पाति वरुणः स्विष्टम् ॥

पाति रक्षति दुर्योगं विष्णुस्तं वरुणः शुभम् ॥

॥ तयोरुभयोरेव शान्त्यै ॥

शान्तिः प्रीतिः । तयोर्विष्णुवरुणयोः ॥

॥ *विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचमिति वैष्णवीं शंसति ॥

स्तौति—

॥ यथा वै मत्स्यमेवं यज्ञस्य विष्णुः ॥

कृष्टभूमेः साम्यकरं मत्स्यं† कृषिविदां मतम् ।

यथा क्षेत्रस्य तद् विष्णुस्तथा यज्ञस्य साधकः ॥

स्पष्टयति—

॥ तद्यथा दुष्कृष्टं दुर्मती कृतं सुकृष्टं सुमती कृतं
कुर्वन्नियादेवमेवैतद्यज्ञस्य दुष्टुतं दुश्शस्तं सुष्टुतं सुशस्तं कुर्वन्नेति
यदेतां होता शंसति ॥

* आ० श्रौ० सू० ५-२०-६. † ऋक्सं० २-२-२४-१. ‡ 'मतौ बुद्धौ
सम्यक्त्वेन प्रतिभातं कार्यं मत्स्यम् । अयं दृष्टान्तः । विष्णुर्दार्ष्टान्तिकः । यथा मत्स्यं कार्यं
लोके फलपर्यवसायि भवति तथा विष्णुरपि फलपर्यवसायीत्यर्थः' इति सायणः.

टा पूर्वसवर्णः । दुर्मत्या, सुपत्या । कुर्वन् । दस्य नः । इयात् गच्छेत् ।
तत् मत्यम् । निर्वहेत्* । यत् यः एतत् एषः होता । अर्थस्तु—

विष्णोर्व्योपनशीलस्य नु मिप्रं कं मुखं यथा ।

वीर्याणि वीरकर्माणि वोचं वक्ष्यामि यः पुरा ॥

भूखद्युसंज्ञकान् लोकान् विशेषेण ममेऽकरोत् ।

लोका रजश्शुभं स्थानं पृथिवीं ह्यणुमंश्रये ॥

योऽस्थापयत् स्वर्गलोकं स्थापनार्थः स्कभिः परम् ।

सह तिष्ठति यत्रेति सहस्य स्ये सधः । कृतः ॥

उरुगायो महाकीर्तिः परिच्छिन्दंस्त्रिधा पदा ।

अस्य विष्णोस्तु वीर्याणि प्रवक्ष्यामि मुखं त्विति ॥

॥ तन्तुं तन्वन् रजमो भानुमन्विहीति प्राजापत्यां शंसति ॥

अत्र,

॥ प्रजा वै तन्तुः । प्रजामेवास्मा एतत् संतनोति ॥

एतदेतया । अस्मै अस्य यष्टुः ॥

॥ ज्योतिष्मतः पथो रक्ष धिया कृतानिति । देवयाना

वै ज्योतिष्मन्तः पन्थानः । तानेवास्मा एतद्वितनोति ॥

तान् पथः । एतदेतर्हि ॥

* 'यथा लोके दुष्कृतं कर्षकः नस्यस्थाने दोषयुक्तं यथा भवति तथा कर्षणं कृतं, मत्किञ्चिद् राजकार्यमन्यतः कर्षकः दुष्टं मतयन्त्या तानिनिर्वातं, पूर्वं तत्कार्यमदुर्मतं सत् पश्चाद् बुद्धिप्रमादाद् दुर्मतं रंभादित, तत्र कश्चिद् बुद्धिमान् कर्षकः कृष्टस्थाने दुष्टस्य तृणादेरपनयनेन सुकृष्टं कुर्वन्निघात् कर्षकस्य पृष्ठतो गच्छेद्, राजकार्यमपि दुर्बुद्धिनामाख्येन दुर्मतीकृतं कश्चित् बुद्धिमान् सुमतीकुर्वन् गच्छेन् । यथैतदुभयं लोके एवमेव' इति सायणः. † रजःशब्दो लोकवार्त्ता । तथान्न यास्कः— 'लोका रजास्युच्यन्ते' इति (निरु० ४-१९). ‡ पा० सू० ६-३-९६. § ऋक्सं० ८-१-१४-१.

॥ अनुल्बणं वयत जोगुवामपो मनुर्भव जनया दैव्यं
जनमिति । एवैनं तन्मनोः प्रजया संतनोति ॥

म(नवः ? नोः) सम्बन्धिन्या प्रजया सन्तनोत्येव । एनं यजमानम् ।
होता ॥

॥ प्रजात्यै प्रजायते प्रजया पशुभिर्य एवं वेद ॥
सः ॥

॥ *एवा न इन्द्रो मघवा विरप्शीत्युत्तमया परिदधाति ॥
ऐन्द्रीमुपस्पर्शनाय भूम्यां योजयतीह तु ॥

॥ इयं वा इन्द्रो मघवा विरप्शी ॥

विविधं रपणं विरप् । मत्वर्थे शः । †अत इनिः । ‡विरप्शी
स्तोत्रकार्युक्तः । इन्द्र ईश्वरः । मघवा अन्नवा(न्) ॥

॥ करत् सत्या चर्षणीधृदनर्वेतीयं वै सत्या चर्षणी-
धृदनर्वा ॥

चर्षणीनां मनुष्यजातीनां धारयित्री । अनर्वा अगन्त्री§ ॥

॥ त्वं राजा जनुषां धेह्यस्मे इति । इयं वै राजा जनुषाम् ॥

¶जनेरुसिः । जनुर्जातः । जातानाम् ॥

॥ अधि श्रवो माहिनं यज्जरित्र इति । इयं वै माहिनं
यज्ञश्रवः ॥

* ऋक्सं० ३-५-२४-५. † पा० सू० ५-२-११५. ‡ 'विरप्शी रभ
राभस्ये इत्यस्माद्धातोरुत्पन्नोऽयं शब्दः । विशेषेण राभस्यवान् सर्वदोषुक्त इत्यर्थः',
§ 'अनर्वा ह्यं परित्यज्य यागभूमावुपविष्टत्वादश्वरहितः' इति सायणः. ¶ उणादिसू०
२-११५.

माहिनें महत्त्वम् । महिनो महदर्थान् त्वर्थेऽण् । *‘इण्यनपत्ये’ ।
श्रवः कीर्त्तिः ॥

॥ यजमानो जरिता ॥

जीर्यतेः स्तुत्यर्थान् वृचि इट् ॥

॥ यजमानायैवैतामाशिपमाशास्ते ॥

आशास्त एव ॥

॥ तदुपस्पृशन् भूमिं परिदध्यात् ॥

त्रिर्वदेत् ॥

॥ तद्यस्यामेव यज्ञं संभर्गन् तस्यामेवैनं तदन्ततः
प्रतिष्ठापयति ॥

*उक्तार्थम् ॥

॥ अग्ने मरुद्भिः शुभयद्भिर्ऋकभिरित्याग्निमारुतमुक्थं
शस्त्वाग्निमारुत्या यजति ॥

आग्निमारुतशस्त्रान्ते यजेदग्ने मरुत्स्विति* ॥

॥ यथाभागं तद् देवताः प्रीणाति प्रीणाति ॥

॥उक्तार्थम् । द्विरुक्तिरुक्तार्थाः ॥

* पा० सू० ६-४-१३ । ‘यजमानो जरिता’ इति आ० श्रौ० सू० १-२-२३ । ‘तदुपस्पृशन् भूमिं परिदध्यात्’ इति आ० श्रौ० सू० ४-३-२५-८ । ‘अग्ने मरुद्भिः शुभयद्भिर्ऋकभिरित्याग्निमारुतमुक्थं’ इति आ० श्रौ० सू० ५-३-२३ । ‘तदन्ततः’ इति आ० श्रौ० सू० ५-३-२३ । ‘प्रतिष्ठापयति’ इति आ० श्रौ० सू० ५-३-२३ ।

इति त्रयोदशाध्यायैरग्निष्टोमाख्यसंस्थकः ।
ज्योतिष्टोमो वर्णितोऽत्र यस्यान्ते ह्याग्निमारुतम् ॥

चतुर्दशः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचितायां महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
सुखप्रदायां त्रयोदशोऽध्यायः^१ ॥

अथ चतुर्दशोऽध्यायः ।

अथ त्रयोदशाध्यायैर्यस्य रूपं प्रवर्णितम् ।
संस्तोतुमग्निष्टोमं तमितिहासं ब्रवीति ह—

॥ देवा वा असुरैर्युद्धमुपप्रायन् विजयाय ॥

सह कर्तुमिति शेषः । वै पुरा ॥

॥ तानग्निर्नान्वकामयतैतुम् ॥

तान् युयुत्सून् सुरानग्निर्नैच्छदन्वेतुमञ्जसा ॥

॥ तं देवा अब्रुवन् ॥

कथम्,

॥ अपि त्वमेह्यस्माकं वै त्वमेकोऽसीति ॥

१. 'इति ब्राह्मणवृत्तौ त्रयोदशोऽध्यायः' घ. ङ. पाठः.

त्वमप्यस्माकमेकोऽसि तदेह्यस्मत्समीपतः ॥

॥ स नास्तुतोऽन्वेष्यामीत्यब्रवीत् । स्तुत नु मेति ॥

सोऽब्रवीत् । स्तुत लोद् । नु क्षिप्रम् ।

अन्वेष्यामि नास्तुतोऽहं यदीच्छा स्तुत मां द्रुतम् ॥

॥ तथेति तं ते समुत्क्रम्योपनिवृत्त्यास्तुवन् ॥

उत्क्रम उत्थानम् । उपनिवृत्तिर्गर्भमुग्न्यम् । तमग्निम् ॥

॥ तान् स्तुतोऽनुप्रैत् ॥

तान् देवान् । अनुप्रैदन्वगच्छत् ॥

कथं ,

॥ स त्रिश्रेणिर्भूत्वा व्यनीकोऽसुरान् युद्धमुपप्रायद्विजयाय ॥

युद्धं योद्धुं तुमर्धे क्त आयदैष्टुः शपो न लुक् ॥

त्रिश्रेणीति व्यनीकेति' व्याचष्टे द्वितयं स्वयम्—

॥ त्रिश्रेणिरिति च्छन्दांस्येव श्रेणीरकुरुत ॥

श्रेणीः व्यूहान् गायत्रीत्रिष्टुब्जगतीरूपान् ॥

॥ व्यनीक इति सवनान्येवानीकानि ॥

अकुरुतेत्येव । अनीकं मुखम् ॥

एवमग्निः,

॥ तानसम्भाव्यं पराभावयत् ॥

तानसुरान् ।

पुनः समृद्धिः *संभाव्यं यथा तद्रहितं तथा ।

पराभावयत् व्यनाशयत् ॥

॥ ततो वै देवा अभवन् परासुराः । भवत्यात्मना
परास्य द्विषन् पाप्मा आतृव्यो भवति य एवं वेद ॥

† उक्तार्थम् ।

इत्यग्नेः स्तुतियोगेन त्वग्निष्टोमः ऋतुः स्मृतः ॥

किञ्च,

॥ सा वा एषा गायत्र्येव यदग्निष्टोमः ॥

यत् यः ॥

कथं,

॥ चतुर्विंशत्यक्षरा वै गायत्री चतुर्विंशतिरग्निष्टोमस्य
स्तुतशस्त्राणि ॥

पादैरष्टाक्षरैर्युक्ता गायत्री त्रिभिरेव हि ।

स्तोत्राणि द्वादशोद्गातुः शस्त्रं होत्रादिगं तथा ॥

पवमानास्त्रयश्चत्वार्याज्यानि स्युश्च पृष्ठवत् ।

यज्ञायज्ञीयमन्त्यं च स्तोत्रद्वादशकं त्विदम् ॥

आज्यं होतुः सप्रउगं होत्रकाणां त्रिकं ततः ।

होतुर्मरुत्वतीयं च निष्केवल्यं च वै ततः ॥

होत्रकाणां त्रिकं होतुर्वैश्वदेवाग्निमारुते ।

इति शस्त्रद्वादशकमग्निष्टोमे व्यवस्थितम् ॥

* 'असंभाव्यं पुनरुज्जीवनसम्भावनापि यथा न भवति तथा । यद्वा अन्यत्राननुभूत-
पराक्रमम्' इति भट्टभास्करः. † page 281.

॥ तद्वै यदिदमाहुः सुधायां ह वै वाजी सुहितो
दधातीति ॥

*सुधामृतं तद्युक्तायां दिवि वाजीव वेगवान् ।
देवो दधानि सुहितो यष्टुन ह्येः किपि तुक् शसि ॥
इति सन्तस्तु यत् प्राहुस्तदिदं संभवत्यपि ॥

कथं,

॥ गायत्री वै तत् । न ह वै गायत्री क्षमा रमते ॥

ऋलुक् । क्षमायां भूम्याम् ॥

किं तर्हि,

॥ ऊर्ध्वा हवा एषा यजमानमादाय स्वरेतीति ॥

स्वः स्वर्गम् । इतिः समाप्त्यर्थः ।

किञ्च,

॥ अग्निष्टोमो वै तत् । न ह वा अग्निष्टोमः क्षमा रमते ।

ऊर्ध्वो हवा एष यजमानमादाय स्वरेति ॥

ऊर्ध्वः उन्मुखः ॥

किञ्च,

॥ स वा एष संवत्सर एव यदग्निष्टोमः ॥

यत् यः ॥

* 'सुष्टु धीयन्ते मुकृतिनोऽस्या दिवि वा जीः सुधा । तस्यामेव वाजी वाजोऽन्नं सोमरूपं यस्मिन्नस्तीत्यग्निष्टोम उच्यते । न च सुहितः मादृण्येनावुष्टितो दधाति सुधाशब्दवाच्यायां दिवि यजमानं ग्राहयति' इति सायणः. 'वाजी वेगवान् हविलक्षणेनात्रेन तद्वान् वा सुहितः हविर्भिः सुष्टुम् । आन जीव वाजी तै० सं० ५-५-१०) इति च ब्राह्मणान्तरम् । अग्निः खल्वीदृशो भूत्वा यजमान स्वर्गे स्थापयति इत्यनेन श्रुति-वचनेनोच्यते' इति भट्टभास्करः.

कथं,

॥ चतुर्विंशत्यर्धमासो वै संवत्सरः । चतुर्विंशतिरग्निष्टोमस्य
स्तुतशस्त्राणि ॥

*व्याख्यातम् ॥

॥ तं यथा समुद्रं स्रोत्या एवं सर्वे यज्ञक्रतवोऽपियन्ति ॥

†‘स्रोतसो विभाषा ड्यङ्ङ्यौ’ । स्रोत्याः नद्यः । यज्ञक्रतवो यागाः ।
अपियन्ति उपगच्छन्ति ॥

प्रथमः खण्डः ।

उक्तमर्थं स्पष्टयति वदन्निदमिदं त्विति—

॥ दीक्षणीयेष्टिस्तायते ॥

कृत्वर्थे तनिः । कर्मणि लट् । यक् । ‡‘तनोतेर्यकि’ इत्यात् ।

प्रथमं दीक्षणीयेष्टिरग्निष्टोमे प्रयुज्यते ॥

ततः किं,

॥ तामेवानु याः काश्चेष्टयस्ताः सर्वा अग्निष्टोममपियन्ति ॥

तामनु लक्षीकृत्य । अत्रेष्टयो विकृतयः उत्तरत्र दर्शपूर्णमासयोरुक्तेः ॥

किञ्च तत्र,

॥ इळामुपह्वयते ॥

होता ॥

॥ इळाविधा वै पाकयज्ञाः* ॥

इळान्नं तत्प्रकारा हि पाकयज्ञास्तु सप्त वै ।

हृतः प्रहुत आहुतो बलेर्हरणमेव च ॥

प्रत्यवरोहोऽष्टका च तथा शूलगवोऽन्तिमः । ॥

॥ इळामेवानु ये के च पाकयज्ञास्ते सर्वेऽग्निष्टोममपियन्ति ॥

किञ्च,

॥ सायंप्रातरग्निहोत्रं जुहति ॥

अत्र च,

॥ सायंप्रातर्व्रतं प्रयच्छन्ति ॥

दीक्षिताय । † पयो व्रतं ब्राह्मणम्यैतादृशास्तितं (?) भक्ष्यं व्रतम् ॥

किञ्च,

॥ स्वाहाकारेणाग्निहोत्रं जुहति ॥

मन्त्रान्तेऽस्ति हि स्वाहाकारः‡ ॥

॥ स्वाहाकारेण व्रतं प्रयच्छन्ति^१ ॥

* ‘इळा खलु त्रैधा पाकयज्ञः’ इति तै० सं० १-७-१ । ‘सोऽयं सूत्रान्तरकारस्य पक्षः । पाकयज्ञास्तु हृतावाहूनिव पाकयज्ञानाह’ इति सायणः ।
 † तथाच तै० आ०—‘पयो ब्राह्मणस्य व्रतं यवागु गजन्यम्यामिक्षा वेश्यस्याथो सौम्येऽप्यध्वर एतद् व्रतं व्रयात्’ इति (२-८-१). ‘पयो दीक्षामु’ इतिच आ० श्रौ० सू० १२-८-२९. § तथाच तै० ब्रा०—‘अग्निज्योतिर्ज्योतिर्गग्नि स्वाहेति सायं जुहोति । सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातः’ इति (२-१-१०). ¶ ‘ये देवा मनोजाता मनोयुजः सुदक्षा दक्षपितारस्ते नः पान्तु ते नोऽवन्तु तेभ्यो नमस्तेभ्यः स्वाहा’ (तै० सं० १-२-३) इति दीक्षितो व्रतयति । तथाच आप० श्रौ० मृ०—‘ये देवा मनोजाता मनोयुज इति दक्षिणेनाहवनीयं परिश्रिते व्रतयति’ इति (१०-१७-९).

ततश्च,

॥ स्वाहाकारमेवान्वग्निहोत्रमग्निष्टोममप्येति ॥
अग्निहोत्रं कर्तुं ॥

किञ्च,

॥ पञ्चदश प्रायणीये सामिधेनीरन्वाह पञ्चदश
दर्शपूर्णमासयोः ॥

सामिधेनीरन्वाहेत्येव ॥

ततश्च,

॥ प्रायणीयमेवानु दर्शपूर्णमासावग्निष्टोममपीतः ॥
प्रायणीयं यागम् । इतः उपगच्छतः ॥

॥ सोमं राजानं क्रीणन्ति ॥

सोमक्रयं कुर्वन्ति ॥

॥ औषधो वै सोमो राजा ॥

ओषधिरूपत्वादोषधीशत्वाच्च सोमस्य ॥

॥ ओषधिभिस्तं भिषज्यन्ति यं भिषज्यन्ति ॥

+++++ कृतं कर्तुमिच्छन्ति बन्धवः ।

तं भिषज्यन्त्योषधिभिर्भिषक् *कण्ठादियक् झि लट् ॥

ततश्च,

॥ सोममेव राजानं क्रीयमाणमनु यानि कानि च
भेषजानि तानि सर्वाण्यग्निष्टोममपियन्ति ॥

क्रयः स्वीकारः । यानि कानि च सर्वाणि आयुर्वेदः सर्वरोग....गतः(?) ॥

॥ अग्निमातिथ्ये मन्थन्ति ॥

आतिथ्ये कर्मणि ॥

॥ अग्निं चातुर्मास्येषु ॥

मन्थन्तीत्येव । वैश्वदेवे यवेणि ॥

॥ आतिथ्यमेवानु चातुर्मास्यान्यग्निष्टोममपियन्ति ।

पयसा प्रवर्ग्ये चरन्ति ॥

‘पयो हि गव्यमाजं च महावीरं निधीयते ॥

॥ पयसा दाक्षायणयज्ञे ॥

चरन्तीत्येव ।

‘मैत्रावरुण्यस्त्वामिक्षा तप्ते क्षीरे हि सा दधि ॥

॥ प्रवर्ग्यमेवानु दाक्षायणयज्ञोऽग्निष्टोममप्येति ॥

किञ्च,

॥ पशुरूपवमथे भवति ॥

पशुरौपवसथ्येऽहन्यस्त्यग्नीषोमदेवतः ॥

* ‘इन्द्राश्विना मधुन सारयन्तामनामन्तरे गोषा आनयन्ति’, ‘मधु हविरर्सात्यजापय.’ इति आप० ब्र० सू० १५-१० १, ३ । ‘तनु सर्वाणामिष्टीनां प्रकृतिविकृतीनामग्निष्टोमेऽनुप्रवेण उक्तं एव । अत्र सिमित्यस्या दाक्षायणयज्ञस्य पृथगन्तर्भावो विधीयते । उच्यते । नायं प्रहर्षित्वापि विकृतः । किं तर्हि दर्शपूर्णमासयोरेव गुणफलाधिकारोऽयम् । द्वे पौर्णमास्यो द्वे अमासा हि यजेत इति प्रयोगविशेषस्य दाक्षायणयज्ञ इति संज्ञा’ इति भट्टभास्करः । ‘दर्शपूर्णमासयोरेव गुणविकृतितः कश्चिद् दाक्षायणाख्यो यज्ञः । तथाच शाखान्तरे दर्शपूर्णमासमग्निर्वो ऋयो—‘दाक्षायणयज्ञेन स्वर्गीकृतो यजेत’ (तै० सं० २-५-५) इति’ इति सायणः । ‘सैत्रावरुण्यममावास्यायाम्’ इति आप० श्रौ० सू० ३-१७-६. ‘सैत्रावरुण्यममावास्यायाम्’ इतिच आप० ब्र० सू० २-१४-१०.

॥ तमेवानु ये के च पशुबन्धास्ते सर्वेऽग्निष्टोममपियन्ति ॥

ये के च सर्वे पशुबन्धाः पशुयागाः ॥

॥ इळादधो नाम यज्ञक्रतुः ॥

सूत्र्यते हि—*“प्राजापत्य इळादधः” इति ॥

॥ तं दध्ना चरन्ति ॥

तस्य हविर्दधीत्यर्थः ॥

अत्र च,

॥ दध्ना दधिघर्मे ॥

चरन्तीत्येव ॥

॥ दधिघर्ममेवान्विळादधोऽग्निष्टोममप्येति ॥

द्वितीयः खण्डः ।

॥ इति नु पुरस्तात् ॥

उक्तः प्राक्तनयज्ञानाग्निष्टोमे समागमः ॥

॥ अथोपरिष्ठात् ॥

उक्थयादीनां परेषां तु सङ्गमोऽथात्र वक्ष्यते ॥

* आ० श्रौ० सू० २-१४-११.

तत्र,

॥ पञ्चदशोक्थ्यस्य मन्त्रेऽत्राग्नि पञ्चदश शस्त्राणि ॥

उक्थ्यस्यैव' । अग्निष्टोमादूर्ध्वमुक्थ्यस्तोत्रिय....विषयम् (?) ॥

ततः किं,

॥ स मासः ॥

द्विपञ्चदशसंघातस्त्रिंशत्त्वान्मासवद् भवेत् ॥

॥ मासधा संवत्सरो विहितः ॥

*छान्दसो धा । विधा प्रकारः । विहितः कलृप्तः ।

मासप्रकारेण पुनः कलृप्तो देवैर्हि वत्सरः ॥

॥ संवत्सरोऽग्निर्वैश्वानरः ॥

वैश्वानराग्निरूपेण श्रुतो संवत्सरः श्रुतः' ॥

॥ अग्निर्गग्निष्टामः ॥

अग्निस्तुतिरूपत्वान् ॥

॥ संवत्सर्गमेवानृक्थ्योऽग्निष्टोममप्येति ॥

संवत्सररूपेऽन्तर्भावान् ॥

१. 'उक्थ्यस्यैवेति' क. ग. पाठः.

* 'वाप्साया छान्दसो धाप्रत्ययः, स मासः मासः, अनेके मासाः सम्भूय संवत्सरो विहितः' इति भट्टभास्करः । तत्रैव त्रि. पाठः 'संवत्सरो वा अग्निर्वैश्वानरः' इति २-२-५.

तत्र च,

॥ उक्थ्यमपियन्तमनु वाजपेयोऽप्येति ॥

अग्निष्टोमेन साम्योक्त्या वाजपेयोऽनुयास्यपि ॥

कुतः,

॥ अत्युक्थ्यो हि स भवति ॥

उक्थ्यपरभूतषोळश्याश्रयत्वात् । सूच्यते हि—*‘षोळशी त्विह । तस्मादूर्ध्वम्—’ इत्यादि ॥

आहाथाग्निष्टोमयोगमप्तोर्यामातिरात्रयोः—

॥ द्वादश रात्रेः पर्यायाः† सर्वे पञ्चदशाः ॥

‡ ‘(स्तो)मे ङविधिः पञ्चदश(ध्यर्थे ? व्यर्थः ’ ।) पञ्चदशावृत्तिकः ॥

तत्र च,

॥ ते द्वौ द्वौ सम्पद्य त्रिंशत् ॥

त्रिंशद्रूपास्तु संघाताः षडासन् द्वादशस्यपि ।

क्तार्थे ल्यप् । सम्पन्नाः ॥

॥ एकविंशं षोळशिसाम त्रिवृत्‍§ सन्धिः । सा त्रिंशत् ॥

सम्पद्येत्येव ।

* आ० श्रौ० सू० ९-९-९, १०. † ‘अतिरात्रे च द्वादश रात्रेः पर्यायाः । ते चापस्तम्बेन स्पष्टीकृताः—‘अतिरात्रश्चेत् षोडशचमसानुन्नयंस्त्रयोदशभ्यश्चमसगणेभ्यो राजानमतिरेचयति । षोडशिता प्रचर्य रात्रिर्मर्यादः प्रचरति । होतृचमसमुख्यः प्रथमो गणो मैत्रावरुणचमसमुख्यो द्वितीयो ब्राह्मणाच्छंसिचमसमुख्यस्तृतीयोऽच्छावाकचमसमुख्यश्चतुर्थः । प्रथमाभ्या गणाभ्यामध्वर्युश्चरत्युत्तराभ्यां प्रतिप्रस्थाता । एष प्रथमः पर्यायः । एवं विहितो द्वितीयस्तृतीयश्च’ इति (१४-३-८, ९, १०, १४, १५, १६). ‡ पा० सू० वा० ५-१-५८. § त्रिवृत्तास्त्रयोऽवयवा यस्य स त्रिवृत् । नव स्तोत्रिया इत्यर्थः.

सन्धिषोडशसंघातत्रिंशत्संख्योऽन्यतोऽभवत् ॥

॥ स मामः ॥

स संघातो माम इव त्रिंशत्संख्यान्वयाद्भूत् ॥

॥ त्रिंशन्मामस्य रात्रयो मामघा संवत्सरो विहितः
संवत्सरोऽग्निर्वैश्वानरोऽग्निर्गग्निष्टोमः संवत्सरमेवान्वतिरात्रोऽग्नि-
ष्टोममप्येति ॥

किञ्च,

॥ अतिरात्रमपियन्तमन्वतोऽर्याभोऽप्येति ॥

कुतः,

॥ अत्यतिरात्रो हि स भवति ॥

अतिरात्राश्रयत्वादसौर्यामस्य । सूच्यते हि — ‘‘ अतिरात्रस्त्वह ।
अद्वैपदोऽवध्यश्चेद् वैपुनं तृतीयमवन्त । अर्धमाश्विनादतिरिक्तोऽथानि ’
इति ॥

निगमयति—

॥ एतद् वै ये च पुरस्ताद् ये चोपरिष्ठाद् यज्ञक्रतवस्ते
सर्वेऽग्निष्टोममपियन्ति ॥

ये यज्ञक्रतवः पूर्वे तेऽग्निष्टोमा । परे च ये ।
यज्ञक्रतव आयान्ति सर्वे + + + ते यत् ॥

१. ‘संख्यातत्रिंशत्संख्यान्वितो’ क. प. ड.

पुनः स्तौति—

॥ तस्य संस्तुतस्य नवतिशतं स्तोत्रियाः ॥

स्तोत्राद् घः । *‘संख्याया अल्पीयस्याः’ इति नवतेः पूर्व-
निपातः ।

कथं संख्यैवमिति चेच्छ्लोकौ शृणु पुरातनौ†—

“त्रिवृद् बहिष्पवमाने नव स्युश्चतुर्षु चाज्येषु हि षष्टिरेवम् ।

माध्यंदिने पवमाने दशाथ पञ्चाधिकाः स्तोत्रियाः स्युस्तथैव ॥

चतुर्षु पृष्ठेषु तथाष्टषष्टिः सप्तार्धवे पवमाने दशाथ ।

अग्निष्टोमं त्वेकविंशं वदन्तीत्येवं संख्या नवतिर्वै शतं च ॥”

इति । अर्थस्तु—बहिष्पवमाने स्तोत्रियास्त्रिवृन्नव । पञ्चदशाज्यानि चत्वारि
इति षष्टिः । माध्यंदिने पवमाने पञ्चदश । सप्तदशानि पृष्ठानि चत्वारि
इत्यष्टाषष्टिः । आर्धवे पवमाने सप्तदश । एकविंशं यज्ञायज्ञीयसामेति ॥

अथावयुत्य स्तौति—

॥ सा या नवतिस्ते दश त्रिवृतः ॥

शतात् पूर्वा तु नवतिर्नवका दश वै मताः ॥

॥ अथ या नवतिस्ते दश ॥

त्रिवृत इत्येव । अथ शतात् परा नवतिर्दश नवकाः ॥

॥ अथ या दश तासामेका स्तोत्रियोदेति त्रिवृत् परिशिष्यते ॥

मध्ये नवत्योर्दश याः स्तोत्रियास्तासु चान्ततः ।

ए(का)तिरिच्यते ह्यन्यो नवकस्त्रिंशति) त्रिष्टुत् ॥

॥ सोऽमात्रेकविंशोऽध्याहितस्तपति ॥

अधि इव । स शिष्टनवकसंघातः । आहितः स्थितः तपति दीप्यते ।
असौ सूर्य इव ॥

कथं,

॥ विषुवान् वा एष स्तोमानाम् ॥

विषुः कालो मध्यवर्ती तद्योगी विषवान् रविः ।

वै इव । वत्वं छान्दसम् ।

मध्यवर्तिसूर्य(नि)भा नवत्योर्मध्यगा त्रिष्टुत् ॥

उपपादयति—

॥ दश वा एतस्मादर्वाश्चस्त्रिष्टुतः ॥

एतस्मान्मध्यनवकान् । अर्वाश्चः पूर्वभृता नवकदशकाः ॥

॥ दश पराश्चः ॥

त्रिष्टुत इत्येव । परभृताः ।

॥ मध्य एष एकविंश उभयतोऽध्याहितस्तपति ॥

अधि इव । 'द्वादश मान्वाः पञ्चतेवस्त्रय उमे लोका असावादित्य
एकविंशः' इत्युक्त एकविंशतेः पूरणः सूर्य उर्वेष नवक इत्यर्थः ॥

१. 'स्तोमानाम् । विषुवान्' प्र. ३. ५०३.

॥ तद्यासौ स्तोत्रियोदेति सैतस्मिन्नध्यूहळा ॥

उदेति अतिरिच्यते । एतस्मिन्नादित्यसमे नवके । साध्यूहळा । उपरि निहिता ॥

॥ स यजमानः ॥

(आ?) टापो लुक् । सा ॥

किञ्च,

॥ तद् दैवं क्षत्रं सहो बलम् ॥

यजमान इत्येव । आश्रित इति शेषः । तत् सूर्याख्यं ज्योतिर्दैवं सर्व-
देवसम्बन्धि, क्षत्रं राजरूपम् । सहः अभिभवितृ, बलं बलवत् ॥

॥ अश्नुते ह वै दैवं क्षत्रं सहो बलम् ॥

यजमान इत्येव ॥

॥ एतस्य ह सायुज्यं सरूपतां सलोकतामश्नुते य एवं वेद ॥

सः ॥

तृतीयः खण्डः ।

त्रिवृदादिस्तोमयोगमसिद्धोमे ब्रवीत्यथ —

॥ देवा वा असुरैर्विजिग्याना ऊर्ध्वाः स्वर्गं लोकमायन् ॥

सह युद्ध इति शेषः । वै पुरा ऊर्ध्वाः ऊर्ध्वमुखाः ।

* सन्लिटोर्जोर्लिटः कानच् विपराभ्यां तङ्गे च ।

विजयं कृतवन्तः ॥

॥ सोऽग्निर्दिविस्पृगूर्ध्व उदश्रयत ॥

*‘हृद्युभ्यां डेः’ इत्यलुक् । उत प्रथमम् । नः प्रसिद्धः ॥

॥ स स्वर्गस्य लोकस्य द्वाग्भवृणोत् ॥

अग्निः प्रविश्य स्वर्गस्य प्रादाद् (?) द्वारं ततो दृढम् ॥
कथमस्य प्रवेशः प्रागत उत्तरमुच्यते - -

॥ अग्निर्वै स्वर्गस्य लोकस्याधिपतिः ॥

आनीतं ह्यग्निना सर्वा त्विगश्चानि देवताः ॥

॥ तं वसवः प्रथमा आगच्छन् ॥

वा सर्वनाम प्रथमचरमेति जमो न शी ॥

आगत्य च.

॥ त एनमब्रुवन् ॥

ते अष्टौ वसवः ॥

कथम्,

॥ अति नोऽर्जस्याकाशं नः कुर्विति ॥

अर्जेः प्रवेशार्थोलोढो लट् । अत्यर्जेः प्रवेशः । नः^१ अस्मान् ।

आकाशमवकाशं तु द्वारे(लो ? द्वा)टनतः कुरु ॥

१. ‘अत्यर्जनं प्रवेशनम्’ ग. उ. पाठः.

* पा० सू० वा० ६-३-१.   पा० सू० ३ १-३३.

॥ स नास्तुतोऽतिस्रक्ष्य इत्यब्रवीत् । स्तुत नु मेति ॥

अतिसर्गः प्रवेशनम् ॥

॥ तथेति तं ते त्रिवृता* स्तोमेनास्तुवन् ॥

स च,

॥ तान्थस्तुतोऽत्यार्जत ॥

प्रावेशयत् ॥

॥ ते यथालोकमगच्छन् ॥

लोकं स्थानम् ॥

॥ तं रुद्रा आगच्छन् ॥

एकादश ॥

॥ त एनमब्रुवन्नति नोऽर्जस्थाकाशं नः कुर्विति । स नास्तुतोऽतिस्रक्ष्य इत्यब्रवीत् स्तुत नु मेति । तथेति तं ते पञ्चदशेन† स्तोमेनास्तुवन् । तान्थस्तुतोऽत्यार्जत । ते यथालोकमगच्छन् ॥

॥ तमादित्या आगच्छन् ॥

द्वादश ॥

* 'तिसृभ्यो हिकरोति स प्रथमया तिसृभ्यो हिकरोति स मध्यमया तिसृभ्यो हिकरोति स उत्तमयोद्यती त्रिवृतो विष्टुतिः' इति त्रिवृत्स्तोमविधायकं ताण्ड्यब्राह्मणम् (२-१). † पञ्चभ्यो हिकरोति स तिसृभिः स एकया स एकया पञ्चभ्यो हिकरोति स एकया स तिसृभिः स एकया पञ्चभ्यो हिकरोति स एकया स एकया स तिसृभिः' इति पञ्चदशस्तोमविधायकं ताण्ड्यब्राह्मणम् (२-४.)

॥ त एनमब्रुवन्नति नोऽर्जस्याकाशं नः कुर्विति । स नास्तुतोऽतिस्रक्ष्य इत्यब्रवीत् स्तुत नु मेति । तथेति तं ते सप्तदशेन* स्तोमेनास्तुवन् । तान्थस्तुतोऽत्यार्जत । ते यथालोकमगच्छन् ॥

॥ तं विश्वेदेवा आगच्छन् ॥

दश ॥

॥ त एनमब्रुवन्नति नोऽर्जस्याकाशं नः कुर्विति स नास्तुतोऽतिस्रक्ष्य इत्यब्रवीत् स्तुत नु मेति । तथेति तं त एकविंशेन† स्तोमेनास्तुवन् । तान्थस्तुतोऽत्यार्जत । ते यथालोकमगच्छन् ॥

एवम्,

॥ एकैकेन वै तं देवाः स्तोमेनास्तुवन् । तान्थस्तुतोऽत्यार्जत । ते यथालोकमगच्छन् । अथैहैनमेव एतैः सर्वैः स्तोमैः स्तौति यो यजते ॥

अथह एवांह । यो यजते स एव सर्वस्मिन्पञ्चदशसप्तदशैकविंशैः ॥

॥ यश्चैनमेवं वेद ॥

सोऽपि ॥

* 'यमभ्यो हिं करोति स एकया स एकया यमभ्यो हिं करोति स एकया स तिसृभिः स एकया यमभ्यो हिं करोति स एकया स तिसृभिः' इति सप्तदशस्तोमविधायकं तण्ड्यब्राह्मणम् (२-२१) । † 'यमभ्यो हिं करोति स तिसृभिः स एकया यमभ्यो हिं करोति स एकया स तिसृभिः स तिसृभिः स एकया यमभ्यो हिं करोति स एकया स तिसृभिः स तिसृभिः' इति सप्तदशस्तोमविधायकं तण्ड्यब्राह्मणम् (२-३४) ।

॥ अती तु तमर्जातै ॥

तं यष्टारं वेदितारमपि^१ सोऽग्निः प्रवेशयेत् ।

अतेर्दीर्घश्छान्दसः । अर्जेर्लेट्^२ । ‘आत ऐ’ । †‘वैतोऽन्यत्र’ । अर्जेत
दुःखमतिक्रमय्य सुखं प्रवेशयेत् ॥

स्पष्टयति—

॥ अति ह वा एनमर्जते स्वर्गं लोकमभि ॥

एनं यष्टारम् । स्वर्गमभि प्रति अर्जते प्रवेशयति ॥

॥ य एवं वेद^३ ॥

चतुर्थः खण्डः ।

पुनः स्तौति—

॥ स वा एषोऽग्निरेव यदग्निष्टोमः ॥

यत् यः ॥

कथं,

॥ तं यदस्तुवंस्तस्मादग्निस्तोमस्तमग्निस्तोमं सन्तमग्नि-
ष्टोम इत्याचक्षते परोक्षेण परोक्षप्रिया इव हि देवाः ॥

१. ‘होतारमपि’ क. पाठः. २. ‘अर्जेर्लेट्’ ड. पाठः. ३. ‘वेद ।
सोऽपि ॥’ क. पाठः.

* पा० सू० ३-४-९५. † पा० सू० ३-४-९६.

* अग्नेः स्तोमस्तोमसोऽयं पत्वं नाम तिरोहितम् ।

अग्नेः स्तोमा अत्र गन्तीत्यग्नेः स्तोमः कतुर्मतः ॥

॥ तं यच्चतुष्टया देवाश्चतुर्भिः स्तोमैरस्तुवंस्तस्माच्चतुस्तोमः ॥

‘संख्याया इति सूत्रेण चतुरोऽवयवे नयन् ।

वा सर्वनाम ‘प्रथमचरमेति जगो न थी ॥

अग्नेः स्तोमास्तु चत्वारः सन्त्यत्रेति कर्ता पदम् ॥

॥ तं चतुस्तोमं सन्तं चतुष्टोम इत्याचक्षते परोक्षेण

परोक्षप्रिया इव हि देवाः ॥

५ सुषामादिषु चेत्येवं पत्वं नाम तिरोहितम् ॥

॥ अथ यदेनमूर्ध्वं सन्तं ज्योतिर्भूतमस्तुवंस्तस्माज्ज्योति-
स्तोमस्तं ज्योतिस्तोमं सन्तं ज्योतिष्टोम इत्याचक्षते परोक्षेण
परोक्षप्रिया इव हि देवाः ॥

ज्योतिर्भूतपतिप्रकाशमानम् ।

* ज्योतिरायुषः स्तोमेति पत्वं नाम तिरोहितम् ।

ज्योतिष्टोमो ज्योतिषोऽग्रेरिह स्तोमा इति कतुः ॥

१. ‘अग्निष्टोमोऽग्निमेत’ २. ॥ ५४॥

* पा० सू० ८-३-८२. १. पा० सू० ५-२-८२ ; पा० सू० १-१-३३.
५ पा० सू० ८-३-९८. १. पा० सू० ८-३-१३.

पुनः स्तौति—

॥ स वा एषोऽपूर्वोऽनपरो यज्ञक्रतुर्यथा
रथचक्रमनन्तमेवं यदग्निष्टोमः ॥

यत् यः^१ । अग्निष्टोमो नाम एष यज्ञः (पूर्व)पररहितः । यथा
रथचक्रमनन्तमाद्यन्तरहितम् एवं तथा ॥

स्पष्टयति—

॥ तस्य यथैव प्रायणं तथोदयनम् ॥

प्रायणमारम्भः । उदयनं समाप्तिः ।

*याः प्रायणीयस्येत्यादि प्रागगतं ह्यध्यगीष्महि ।

सूच्यते च—‘उदयनीयया—’ ॥

॥ तदेषाभि यज्ञगाथा गीयते ॥

तत् उक्तमर्थरूपम् । एषा वक्ष्यमाणा अभि प्रति । यज्ञगाथा
यज्ञविषया गाथा । आत्मगपदकमिता(?) । गीयतेऽधीयतेऽध्येतृभिः ॥

॥ यदस्य पूर्वमपरं तदस्य यद्वस्यापरं तद्वस्य पूर्वम् ।
अहेरिव सर्पणं शाकलस्य न विजानन्ति यतरत् परस्तादिति ॥

अर्थस्तु—अस्याग्निष्टोमस्य (यत्) पूर्वं प्रायणीयाख्यकं तदेवास्यापर-
मुदयनीयाख्यम् । व्यत्यस्योक्तिराद्वयार्था । उ पुनः । उ खलु । अहेः
सर्पस्य । ‡सर्पणम् । ड्यर्थेऽम्, सर्पणे गमने ।

१. ‘यः एष’ घ. ड. पाठः.

* page 73. † आ० श्रौ० सू० ६-१४-१. ‡ ‘सर्पणं सर्पणशीलं
शरीरमिव तद्यथा शिरःपुच्छविवेकरहितं सर्पति तद्वत्’ इति भट्टभास्करः.

सर्पः शाकल्यनामा तु बालं दृष्ट्वा दृढं मुखे ।
चक्रवन्मण्डलीभूतः सर्पन हि (प)रिदृश्यते ॥
दर्शनमृगपुच्छाग्रमध्योः नल्यसन्निभः ।
न विजानन्ति यतस्तु परस्तायत्र पुस्तान् ॥

निगमयति -

॥ यथाह्येवाग्न्य प्रायणमेवमुदयनम् ॥

उक्तं दृषयतीत्याह --

॥ 'अमदिति तदाहुः । यत् त्रिवृत् प्रायणमेकविंशमुदयनं
केन ते समे इति ॥

यत् यदि ।

आदौ वहिष्यवमानस्त्रिदन्तोमोऽन्तमस्तथा ।
एकविंशोऽग्निष्टोमाग्न्यः कथमय ? मायन्त)तुल्यता ॥
अत आहुः + + + + + प्रोक्तमग्नेव तत् ॥

परिहरति—

॥ यो वा एकविंशस्त्रिद्वै भः ॥

एकविंशे द्वे नवके विद्येते त्रिद्वै त्रिकम् ।
अवयुत्य त्रिद्वैतोऽपि त्रिद्वैत्वं न मुञ्चति ॥
नवकाग्न्यस्त्रिद्वैति केचिदग्नेऽन्यथोचिरे' ।

१. 'अन्यथोचिरे । त्रिद्वैति श त्रिद्वैतो । अतः ।' क. पाठः.

* सायणभट्टभास्करौ तु अमादि यस्य पुनरास्येनान्वयं कृत्वा यथाह्येवाग्निष्टोमस्य
प्रवर्तने द्वे द्वे त्रिद्वैतोऽपि त्रिद्वैत्वं न मुञ्चति इति व्याश्रितं व्याचक्षते

अतश्च त्रिवृदाद्यन्तयोगादाद्यन्ततुल्यता ॥

॥ अथो यदुभौ तृचौ तृचिनाविति ब्रूयात् तेनेति ॥

अथो अपिच । उभौ बहिष्पवमानयज्ञायज्ञीयाख्यस्तोमौ । अर्शआद्यच्च ।

व्याचष्टे—तृचिनौ । तुल्यतेति ब्रूयादित्यर्थः ।

ऋतुरेषोऽपरिच्छिन्नो दुर्ज्ञानाद्यन्तको महान् ।

इति भावः ॥

पञ्चमः खण्डः ।

पुनः स्तौति—

॥ यो वा एष तपत्येषोऽग्निष्टोम एष साहः ॥

यः अग्निष्टोमः स एषः । यस्तपति दीप्यते साहश्च सूर्यः तद्वत् पूज्यः । इषेः कर्मणि घञ् । श्रद्धेयः । अहा सह वर्तते साहः ।

*अहादेशश्छान्दसः ॥

ततश्च,

॥ तं सहैवाहा संस्थापयेयुः ॥

तमग्निष्टोमम् । ऋत्विजः ॥

॥ साहो वै नाम ॥

साहेति नाम चास्यास्ति यः श्रुतौ† श्रूयते मुहुः ॥

* ‘अहोऽह एतेभ्य इत्यहादेशः । वोपसर्जनस्येति सहस्य सभावः’,

† ‘एष खल्वग्निष्टोमः साहो भवति तस्मादहोऽतिक्रमं न सहते’ इति भट्टभास्करः.

‡ ‘तिस्र एव साहस्योपसदः’ (तै० सं० ६-२-५) इत्यादौ.

॥ तेनासंत्वरमाणाश्चोर्युर्थयैव प्रातस्सवन एवं माध्यंदिन
एवं तृतीयमवने ॥

अव्यग्राः कुर्युः ॥

॥ एवमु ह यजमानोऽप्रमायुको भवति ॥

एवमुह एवञ्च । अप्रमायुको दुष्कीर्तिरहितः आयुष्मान् वा ॥

द्रढयति—

॥ यद्धवा इदं पूर्वयोः सवनयोगान्तरमाणाश्चरन्ति
तस्माद्धेदम्* ॥

इवेति शेषः । असंत्वरमाणाः अव्यग्राः चरन्ति यत्र तस्माद् । (एतद्)
अव्यग्रानुष्ठा(नम्) इदमिव भवति ॥

किं तत्,

॥ प्राच्यो ग्रामता बहुलाविष्टाः ॥

प्राच्यो ग्रामताः प्रा(नस)मृदाः । 'ग्रामजन--' इति तत् । बहुलाविष्टाः
निविष्टाः । प्राच्यः सद्यपर्वतान् प्राग्भूताः ॥

॥ अथ यद्धेदं तृतीयमवने संत्वरमाणाश्चरन्ति तस्माद्धेदम् ॥

इवेति शेषः । संत्वरमाणाः (अ?) व्यग्राः ॥

किं तत्,

॥ प्रत्यञ्चि दीर्घारण्यानि भवन्ति ॥

* 'असंत्वरमाणाः पूर्वाभ्यां सवनं कृतं यजमानः । अत्र तत्र सवनं कृतं ।' इति
आप० श्रौ० सू० १२-१९, ३२. ॥० १० ४-२, ४२.

सह्यपर्वतात् प्रत्यश्चि प्रत्यग्देशवर्तीनि दीर्घारण्यानि महान्ति दुष्प्रवेश-
नानि^१ वनानि । एतद् व्यग्रानुष्ठानमिदमिव स्यात् ॥

॥ तथा ह यजमानः प्रमायुको भवति ॥

निगमयति—

॥ तेनासंत्वरमाणाश्चरेयुर्यथैव प्रातस्सवन एवं माध्यंदिन
एवं तृतीयसवन एवमु ह यजमानोऽप्रमायुको भवति ॥

एवं तृतीयसवने त्वरा त्याज्येति वर्णितम्^२ ॥

॥ स एतमेव शस्त्रेणानु पर्यावर्तेत ॥

अनुपर्यावृत्तिरनुसारः । एतम् आदित्यम् । सः शस्त्रं शंसन् ॥

कथं,

॥ यदा वा एष प्रातरुदेत्यथ मन्द्रं तपति । तस्मान्मन्द्रया
वाचा प्रातस्सवने शंसेत् ॥

उदेति ऊर्ध्वं गच्छति । अथ तदा । तस्मात् । ऊर्ध्वे ङसिः ।
एवमुत्तरत्रापि । तस्मिन् प्रातस्सवने शंसेत् ॥

॥ अथ यदाभ्येत्यथ बलीयस्तपति तस्माद्
बलीयस्या वाचा मध्यंदिने शंसेत् ॥

अभ्येव मध्यगमनम् । बलीयः दृढम् । बलीयसी म(ध्यम)स्वरवती
च वाक् ॥

१. 'दुष्प्रवेशानि' घ, ड, पाठः. २. 'वर्णितम् । किञ्च स एतमेव' क, पाठः.

॥ अथ यदाभिनगमेत्यथ बलिष्ठतमं तपति
तस्माद् बलिष्ठतमया वाचा तृतीयमवने शंमेत् ॥

बलिष्ठतमं तीव्रम् । बलिष्ठतमोत्तमस्वरवती वाक् । सूच्यते हि—
*‘परं मन्द्रेण प्रातस्सवनं च’ ‘मध्यमस्वरेणेदं सवनम्’ ‘उत्तमस्वरेण’
इति च ।

एवमादिन्यगमनं शस्त्रिणानुस्मृतं भवेत् ।

इति भावः ॥

पुनः स्तौति—

॥ एवं शंमेद्यदि वाच ईशीत ॥

‘यदीच्छेद्वाच ईशः स्यामिति शंमेत्यथेति ॥

॥ वाग्धि शस्त्रम् ॥

शस्त्रं शस्यं पूजनीयं वाग्धित्वं सर्वदा खलु ।

भद्रैषां लक्ष्मीर्निहिताधिवाचीत्यव्यगीष्महि ॥

किञ्च,

॥ यथा तु वाचोत्तरोत्तरिण्योऽत्महेतु ममापनाय
तथा प्रतिपद्येत ॥

* आ० श्रौ० सू० ५-१-३, ८, ५-१२-८ ५-१७-१ । ‘यद्ययं होता वाच ईशितेश्वरो
भवेत् वश्यवाक् स्यात् छेप्मादिदोषेण चनेमान्यं न प्राप्नुयात्’ इति सायणः । ‘यद्ययं वाचो
विविधोच्चारणयुगस्य कृत्स्नस्य वाक्तामसोऽजिता ईश्वरः स्यात् । ‘यस्य सर्वाणि नानाविकल्पा
वाग् विधेया भवेदिति यावत्’ इति मन्त्रासारः । १ । ५-२-२३-२.

आदौ मृदु ततस्तीव्रं व्यक्तं व्यक्ततरं ततः ।

ततो व्यक्ततमं चेति वाचैवं तु समीरयेत् ॥

समापनं सम्यक् प्राप्तिः ॥

॥ एतत् सुशस्ततममिव भवति ॥

इव एव । एतदेतया वाचा शंसने सुशस्ततममेव ॥

नन्वस्तं यन्नानुसृत उत्तरोत्तरवादिना ।

अस्तं यतोऽस्ति क्षीणत्वमत उत्तरमुच्यते—

॥ स वा एष न कदाचनास्तमेति नोदेति । तं यदस्त-
मेतीति मन्यन्तेऽह एव तदन्तमित्वाथात्मानं विपर्यस्यते ।
रात्रीमेवावस्तात् कुरुतेऽहः परस्तात् ॥

यत् यदा तत् तदा । *‘उपसर्गादस्थत्यूर्ध्वार्वा’ इति तद् । आत्मानम् ।
मन्यन्ते रात्रिं पूर्वमहरुपरिष्ठादिव । अहो दिनार्हत्रिशन्नाडिकाख्यस्य
कालस्यान्ते समाप्तौ । (इ? कि)च्चा(द)गुणः । इत्वा गत्वा ॥

॥ अथ यदेनं प्रातरुदेतीति मन्यन्ते रात्रेरेव तदन्त-
मित्वाथात्मानं विपर्यस्यतेऽहरेवावस्तात् कुरुते रात्रिं परस्तात् ॥

अहः पूर्वं रात्रिमुपरिष्ठात् ॥

॥ स वा एष न कदाचन निम्रोचति ॥

निम्रोचनमस्तगमनम् ॥

॥ न ह वै कदाचन निम्रोचत्येतस्य ह मायुज्यं
मरूपतां मलोकतामश्नुते य एवं वेद य एवं वेद ॥

सूर्यो विराजति मदेत्यथेमायभटोऽन्नवीन* —

“उदयो यो लङ्कायां सोऽस्तमयः सवितुरेव सिद्धपुरे ।

मध्याह्नो यवकोट्यां ओमकाविषयेऽर्थरात्रं स्यात् ॥”

इति । अर्थस्तु—यदा पुरुषो दक्षिणस्यां दिशि लङ्कास्थ उदेतीति मन्यते
तदैवोदीच्यां सिद्धपुरसंज्ञके स्थितोऽस्तमेतीति, तदैव च प्राच्यां यवकोटि-
संज्ञपुरीस्थो मध्यंदिन इति, तदैव च प्रतीच्यां ओमकराष्ट्रे स्थितोऽर्थ-
रात्रमिति ।

अतः सूर्यो महादीप्तिः सदैव खलु वर्तते ।

द्विरुक्तित्वमर्थः † ॥

पृष्ठः खण्डः ।

इति षड्गुरुशिष्यविरचिताया महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
मुख्यप्रश्नायां चतुर्दशोऽध्यायः ॥

१. “इति ब्राह्मणवृत्तौ मुखप्रश्नायां” (प. ८. पाठः).

* गोलपादे श्लो० १३. † सिद्धपुर्यादित्यर्थमन्यमानं च सूर्यसिद्धान्ते स्पष्टं
प्रदर्शितम् । यथा—“समन्तान्नेवमभास्तु तुल्यमग्नेषु तोयधे । द्वीपेषु दिक्षु पूर्वोदि-
नगर्भो देवनिर्मिताः ॥ भूवृत्तपादे पूर्वस्यां यवकोट्यां विद्युता । भद्राश्वर्ये नगरी स्वर्णप्राकार-
तोरणा ॥ याम्यायां भारते वर्षे लङ्का तद्वन्महापुरी । पश्चिमे केतुमालाख्ये रोमकाख्या
प्रकीर्तिता ॥ उदक् सिद्धपुरी नाम कुसुवर्षे प्रकीर्तिता । तस्यां सिद्धा महात्मानो निवसन्ति
गतव्यथाः ॥” इति भूगोलाध्याये श्लो० ३७-४०. ‡ page 44

अथ पञ्चदशोऽध्यायः ।

दीक्षणीयादिकेष्टीनां संस्था वक्तुं कथोच्यते—

॥ यज्ञो वै देवेभ्योऽन्नाद्यमुदक्रामत् ॥

यज्ञस्त्वन्नाद्यभूतः सन् देवेभ्योऽगात् पराङ्मुखः ।

आद्यं भक्ष्यं प्रधानत्वादन्नस्यात्र पृथग् ग्रहः ॥

॥ ते देवा अब्रुवन् ॥

कथं,

॥ यज्ञो वै नोऽन्नाद्यमुदक्रमीदन्विमं यज्ञमन्नमन्विच्छामेति ॥

नः अस्मत् उदक्रमीत् उत्क्रान्तवान् । इमं यज्ञम् अनु लक्षीकृत्यान्नमनु संततमिच्छाम* । प्राप्तकाले लोद् ॥

॥ तेऽब्रुवन् कथमन्विच्छामेति । ब्राह्मणेन च
छन्दोभिश्चेत्यब्रुवन् । ते ब्राह्मणं छन्दोभिरदीक्षयन् ॥

ब्राह्मणोऽधिकारी^१ । क्षत्रियवैश्यावपि दीक्षितौ ब्राह्मणावेव । †‘स ह दीक्षमाण एव ब्राह्मणतामभ्युपैति’ इति वक्ष्यते । छन्दोभिर्गायत्र्यादिभिस्तद्युक्तमन्त्रैश्च । अदीक्षयन् दीक्षितमकुर्वन् ॥

॥ तस्यान्तं यज्ञमतन्वत ॥

---

१. ‘ब्राह्मणोऽधिकारी’ घ. पाठः.

---

* ‘अन्विच्छाम अन्वेषणं करवाम’ इति सायणः. † ऐ० ब्रा० ३४-५.

यज्ञं दीक्षणीयेष्टिम् । आन्तम् आ अन्तम् । आममाप्ति अतन्वत
अकुर्वन् ॥

एवञ्च ,

॥ अपि पत्नीः नमयाजयन् । तस्माद्धाप्येतर्हि
दीक्षणीयायामिष्टावान्तमेव यज्ञं तन्वतेऽपि पत्नीः संयाजयन्ति* ॥

इदानींतनाः ॥

एवञ्च ,

॥ तमनु न्यायमन्ववायन् ॥

लटो लङ् । तं न्यायं प्रकाग्मनुयन्ति ॥

॥ ते प्रायणीयमतन्वत । तं प्रायणीयेन नेदीयोऽन्वागच्छन् ॥

नेदीयः प्रत्यामन्नतरम् ॥

॥ ते कर्मभिः समत्वरन्त ॥

सुपो भिस् । व्यापारेषु त्वगमकुर्वन् ॥

॥ तच्छंखन्तमकुर्वन् ॥

तत् प्रायणीयाख्यं कर्म ॥

॥ तस्माद्धाप्येतर्हि प्रायणीयं शंखन्तमेव भवति† ।
तमनु न्यायमन्ववायन् ।

* 'पत्नीसंयाजान्ता दीक्षणीया मान्तष्टते' इति आप० श्रौ० सू० १०-४-७.
† 'अन्ववायन् अवगतवन्तः, अनुष्ठितवन्तः' इति मायण . ‡ 'शंखन्तेयम्' इति
आ० श्रौ० सू० ४-३-२. 'शंखन्ता संयाप्या वा', 'पत्नीस्तु न संयाजयेत्' इति आप०
श्रौ० सू० १०-२१-१३, १४.

त आतिथ्यमतन्वत । तमातिथ्येन नेदीयोऽन्वागच्छन् ।
ते कर्मभिः समत्वरन्त । तदिळान्तमकुर्वन् । तस्माद्धाप्येतर्ह्या-
तिथ्यमिळान्तमेव भवति* । तमनु न्यायमन्ववायन् ।

त उपसदोऽतन्वत । तमुपसद्भिर्नेदीयोऽन्वागच्छन् ।
ते कर्मभिः समत्वरन्त । ते तिस्रः सामिधेनीरनूच्य तिस्रो देवता
अयजन् । तस्माद्धाप्येतर्ह्युपसत्सु तिस्र एव सामिधेनीरनूच्य
तिस्रो देवता यजन्ति ॥

उपसद्यायेति तिस्रः सामिधेन्य इमामपि ।

अग्निः सोमो विष्णुरिति देवतास्तिस्र एव च† ॥

॥ तमनु न्यायमन्ववायन् ।

त उपवसथमतन्वत ॥

‡ नान्नोपवसथं तत् स्यात् प्राग्यथागदिनार्दितम् ॥

॥ तमुपवसथ्येऽहन्यामुवन् ॥

तं यज्ञमुपवसथ्येऽहनि । स्वार्थे यः । सदोहविर्धानाग्नीषोमीयप्रणयन-
वसतीवरीपरिहारैः प्राप्तवन्तः ॥

॥ तमाप्तवान्तं यज्ञमतन्वत ॥

* ‘अथातिथ्येळान्ता’ इति आ० श्रौ० सू० ४-५-१. ‘इडान्ता संतिष्ठते’ इति
आप० श्रौ० सू० १०-३१-१५. † ‘उपसद्याय मीह्लुष इति तिस्र एकैकां त्रिरनवानं
ताः सामिधेन्यः’, ‘तासामुत्तमेन प्रणवेनाग्निं सोमं विष्णुमित्यावाह्य’, ‘इमां मे अग्ने
समिधमिमामिति तु सामिधेन्यः’ इति आ० श्रौ० सू० ४-८-५, ६, ११.
‡ ‘उपवसथशब्देन सोमयागसमीपवासितत्वात् पूर्वस्मिन्नहन्यनुष्ठेयोऽग्नीषोमीयपशुर्विवक्षितः’
इति सायणः.

एवञ्च,

॥ अपि पत्नीः ममयाजयन् । तस्माद्भाष्येतर्ह्युपवसथ
आन्तमेव यज्ञं तन्वतेऽपि पत्नीः मयाजयन्ति ॥

तमनु न्यायमित्यत्र नास्ति ॥

॥ तस्मादेतेषु पूर्वेषु कर्मसु शनैस्तरां शनैस्तरामिवानुब्रूयात् ।
*अनूत्सारमिव हि ते तमायन् ॥

वने जिघृक्षुः शकुनिं यथा छद्मगतिर्भवेत् ।
एवं शनैस्तु गच्छन्तः सुरा यज्ञं प्रपदिरे ॥
(उत्)सृ छद्मगतौ भावे घञ्यनोर्दीर्घ एव च ॥

॥ तस्मादुपवसथे यावत्या वाचा कामयीत तावत्यानुब्रूयात् ।
आप्तो हि म तर्हि भवतीति ॥

तर्हि तदानीम् । एत ईन्, कामयेत । वक्तुमिति शेषः । सूच्यते हि—
†‘इदंप्रभृति कर्मणां शनैस्तराम्’ इत्यादि ॥

॥ तमाप्त्वाब्रुवन् ॥

कथं,

॥ तिष्ठस्व नोऽन्नाद्यायेति ॥

‡प्रकाशने तद् श्लाघद्बुद्ध्यस्येति स्यात् सम्प्रदानता ।

+++++ नोऽन्नाद्यायेति तेऽब्रुवन् ॥

* ‘उत्तरोत्तरभावी सार उ० २२-२३-२४ नुनं दे’ तस्यार्थः । दीक्षणीयेष्टेः सारभूता प्रायणीयेष्टिः । तदपेक्षया सोमयागस्य सनीपवतिवत्वात् । एवमानिध्यादिषु द्रष्टव्यम्’ इति सायणः । आ० श्रौ० सू० ४-१-२३ । पा० मृ० १-३-२३ । पा० मृ० १-६-३४.

॥ स नेत्यब्रवीत् । कथं वस्तिष्ठेयेति तानीक्षतैव ॥

ककुथाद् न ।

स नेत्युक्त्वाथ युष्मभ्यं तिष्ठेयाहं कथं न्विति ॥

॥ तमब्रुवन् ब्राह्मणेन च नश्छन्दोभिश्च सयुग्ं भूत्वान्नाद्याय
तिष्ठस्वेति । तथेति ॥

यज्ञोऽब्रवीदिति शेषः ॥

॥ तस्माद्धाप्येतर्हि यज्ञः सयुग्ं भूत्वा देवेभ्यो हव्यं वहति
ब्राह्मणेन च च्छन्दोभिश्च ॥

ब्राह्मणेन ऋत्विजा । छन्दोभिर्गायत्र्यादिभिर्देविकादेविभूतैः ॥

प्रथमः खण्डः ।

ब्राह्मणेनर्त्विजेत्युक्तं तत्र कांश्चित्तु निन्दति—

॥ त्रीणि ह वै यज्ञे क्रियन्ते जग्धं गीर्णं वान्तम् ॥

‘जग्धमास्ये तु विक्षिप्तं गीर्णं स्याज्जठरं गतम् ।

उदरस्थं छर्दितेन निष्क्रान्तं वान्तमुच्यते ॥

जग्धगीर्णवान्तशब्दा इह लुप्तोपमा मताः ।

जग्धगीर्णवान्तनिभा त्रियन्ते कुत्सितर्त्विजः ॥

* ‘जग्धं भक्षितान्निष्ठं भोजनपात्रे स्थितम्’ इति सायणः.

विविच्याद्—

॥ तद्धैतदेव जग्धम् ॥

जग्धं तदेतदेव^१ ॥

किं तत्,

॥ यदाशंसमानमार्त्विज्यं कारयत उत वा मे दद्यादुत
वा मा वृणीतेति ॥

आशंसमानं प्रार्थयमानम् । प्रार्थनावपमाद्—दक्षिणां मे दद्यात्,
पश्यत्स्वन्येषु मां वृणीतेति । कारयते *‘णिचश्च’ इति तङ् ॥

॥ तद्ध तत् पराङ्मेव यथा जग्धम् ॥

तत् तत्र । तदार्त्विज्यम् । पराङ्कारः पराङ्, अशुभम् । ॥

॥ न हैव तद् यजमानं भुनक्ति ॥

*‘भुजोऽनवने’ । हितं रक्षति ॥

॥ अथ हैतदेव गीर्णम् ॥

किं तत्,

॥ यद् विभ्यदार्त्विज्यं कारयत उत वा मा न बाधेतोत
वा मे न यज्ञवेशमं कुर्यादिति ॥

वेशसः श्रेषः ॥

१. तदेतदेव । यदाशंसमानम् । १. उ. पठ .

* पा० सू० १-३-७४ । ‘निकृष्टम्’ इति मायणः । २. पा० सू० १-३-६६.

॥ तद्ध तत् पराङ्मेव यथा गीर्णम् । न हैव तद् यजमानं
भुनक्ति ॥

॥ अथ हैतदेव वान्तं यदभिशस्यमानमार्तिवज्यं कारयते ॥
अभिशंसनमसतो दोषस्याध्यारोपः ॥

॥ यथा ह वा इदं वान्तान्मनुष्या बीभत्सन्त एवं
तस्माद् देवाः ॥

तस्माद्वतिजो वान्तादिष । *‘जुगुप्साविराम—’ इत्यपादानत्वम् ।
बीभत्सन्ते अरुच्या वर्जयन्ति ॥

॥ तद्ध तत् पराङ्मेव यथा वान्तम् । न हैव तद् यजमानं
भुनक्ति । स एतेषां त्रयाणामाशां नेयात् ॥

एष्विच्छामपि नो गच्छेद् दण्डापूपिकया कृतिम् ॥

॥ तं यद्येतेषां त्रयाणामेकंचिदकाममभ्याभवेत् तस्यास्ति
वामदेव्यस्य स्तोत्रे प्रायश्चित्तिः ॥

तमकामं त्रयाणामेकं कर्तुं अभि उपरि (आ)भवेत् पतेत् । वामदेव्यस्य
स्तोत्रे †कयानस्तृचे गीयमाने प्रायश्चित्तिः समाधानमस्ति । वामदेवेन दृष्टं
साम वामदेव्यम् । ‡‘वामदेवाहुचहुचौ’ ॥

अथ वामदेव्यं सौति—

॥ इदं वा इदं वामदेव्यम् ॥

* पा० सू० वा० १-४-२४, † ऋक्सं० ३-६-२४-१, ‡ पा० सू०
४-२-९.

वामदेव्यमिदं सर्वमात्मनि स ऋषिः खलु ।

एवं ब्रह्मविदा दृष्टं वामदेव्यं हि पूजितम् ॥

किञ्च,

॥ यजमानलोकोऽमृतलोकः स्वर्गो लोकः ॥

यजमानागृन्गुग्म्यानन्वेन वृचस्तुतिः ॥

॥ तत् त्रिभिर्क्षरैर्न्यूनम् ॥

तत् तत्र वृत्ते । ‘अभीषुण’ इति तृतीयमृगवाच्यमङ्गैस्त्रिभिर्न्यूनम् ।
त्रयः सप्तकाः पादनिचृत् । ‘अभीषु पादनिचृत्’ इति सर्वानुक्रमणी ॥

॥ तस्य स्तोत्र उपसृप्य त्रेधात्मानं विगृह्णीयात् पुरुष इति ॥

वि नियमेन गृह्णीयात् । अन्तर्णीतण्यर्थः, ग्राहयेत् । स्तावयेत्
पुरुषाक्षराणि प्रतिपदम् । यथा अभीषुणः सखीनां पु, अविता जरितृणां
रु, शतं भवास्पृतिभिः ष इति ॥

॥ स एतेषु लोकेष्वारानं दधाति । अस्मिन्नयजमान-

लोकेऽस्मिन्नमृतलोकेऽस्मिन् स्वर्गे लोके ॥

त्रिलोकरूपे वृत्ते आत्मानं स्थापयति ॥

किञ्च,

॥ स सर्वा दृष्टिर्मत्येति ॥

ऽदृष्टिं दृष्ट्विगगाननिमित्तं दोषम् । अत्येत्यतिक्रामति ॥

* ऋक्सं० ३-६-२४-३. † तत्रायनं ऋग्यजुर्वेदोपासने ४-४ ‡ म० ४
सू० ३१. § ‘दृष्टिं दोषोपेतं यज्ञम्’ इति सायणः.

॥ अपि यदि समृद्धा इव ऋत्विजः स्युरितिहस्माहाथ
हैतज्जपेदेवेति ॥

यद्यृत्विजः समृद्धाः स्युस्तदापि स्यादयं जपः ।
पुरुषेणान्वित इति *ब्रह्मवाद्याह कश्चन ॥

द्वितीयः खण्डः ।

छन्दस्ययुक्तयज्ञस्य कथामाह प्ररोचयन्—

॥ छन्दांसि वै देवेभ्यो हव्यमूढा श्रान्तानि जघनार्थं
यज्ञस्य तिष्ठन्ति यथाश्चो वाश्चतरो वोहिवांस्तिष्ठेदेवम् ॥

ऊढोहिवानिति वहेः क्वावसू सम्प्रसारणम् ।
ढधुष्टुत्वढलोपेषु †वस्वेकाजाद्वसामिति ॥

अधोदेशे जघनदेशे ।

अश्वायां गर्दभाज्जातं वदन्त्यश्वतरं नराः ।
त्रिंशद्भरधृतौ दक्षं ‡वत्सोक्षष्टरजश्वतः ॥

॥ तेभ्य एतं मैत्रावरुणं पशुपुरोळाशमनु देविकाहवींषि
निर्वपेत् ॥

* 'ऐतरेयो मुनिराह स्म' इति सायणः. † पा० सू० ७-२-६७. ‡ पा०
सू० ५-२-९१.

अवभृथादूर्ध्वमुदयनीयेष्यन्ते । अनूवन्ध्याग्न्यपशोः पशुपुरो-
ळाशस्यानन्तरं यानानुमतीगानिनीवालीकृत्वाग्न्यदेवतापञ्चकम्य हवींषि
निर्वपेत्* ॥

विचित्र्याह—

॥ धात्रे पुरोळाशं द्वादशकपालम् ॥

निर्वपेदित्येव ॥

॥ यो धाता स वषट्कारः ॥

सर्वच्छन्दोन्वयी ॥

॥ अनुमत्यै चरुम् ॥

निर्वपेत् ॥

॥ यानुमतिः सा गायत्री ॥

प्रातस्मन्नभाक् ॥

॥ राकायै चरुम् ॥

निर्वपेत् ॥

॥ या राका सा त्रिष्टुप् ॥

सवनत्रयभाक् ॥

॥ सिनीवात्यै चरुम् ॥

निर्वपेत् ॥

* ‘यद्यनूवन्ध्वे पशुपुरोळाशमनु देविकाग्न्यापि निर्वपेयु र्गतानुमती राका सिनीवाली
कुहूः’ इति आ० श्री० मृ० ६-१४-१५. ‘देविकाग्न्यापि निर्वाता । धात्रे पुरोळाशं
द्वादशकपालमिति पञ्च’ इति आप० श्री० मृ० १३-२८-१, २.

॥ या सिनीवाली सा जगती ॥

तृतीयसवनभाक् ॥

॥ कुह्वै चरुम् ॥

निर्वपेत् ॥

॥ या कुहूः सानुष्टुप्* ॥

सवनत्रयमुखभाक् ॥

श्रुतिप्रसिद्धात्रादिवषडाद्यैक्यमुच्यते—

॥ एतानि वाव सर्वाणि च्छन्दांसि मायत्रं त्रैष्टुभं
जागतमानुष्टुभम् ॥

† ‘छन्दसः प्रत्ययविधाने नपुंसके स्वार्थे उपसंख्यानम्’ इत्यण् ॥

ननु,

छन्दश्च हि यज्ञे कस्य (?) कथं सर्वत्वमुच्यते—

॥ अन्वन्यानि ॥

कर्मप्रवचनीयोऽनुर्हीनः इत्येव तद्यथा ।

शब्दविद्याकारिणोऽन्ये ह्यनु पाणिनिमञ्जसा ॥

कथम्,

॥ एतानि हि यज्ञे प्रतमामिव क्रियन्ते ॥

प्रक्रियन्तेतमाम् ॥

* ‘गायत्री वा अनुमतिस्त्रिष्टुग् राका जगती सिनीवालीनुष्टुप् कुह्वर्धाता वषट्कारः’
इति तै० सं० ३-४-९. † पा० सू० वा० ४-२-५५. ‡ पा० सू० १-४-८६.

॥ एतैर्हवा अस्य छन्दोभिर्यजनः सर्वेऽछन्दोभिरिष्टं
भवति ॥

अस्य अनेन ॥

॥ य एवं वेद ॥

तेनापि ॥

पुनः स्तौति—

॥ तद्वै यदिदमाहुः सुधायां ह वै वाजी सुहितो दधातीति ॥

*उक्तार्थम् ॥

कथं,

॥ छन्दांसि वै तत् ॥

तत् सर्वम् ॥

॥ सुधायां ह वा एनं छन्दांसि दधति ॥

स्वर्ग एनं स्थापयन्ति ॥

॥ अननुध्यायिनं लोकं जयति य एवं वेद ॥

सः ।

वेदिता मनसा ध्यातुमशक्यं पदमाप्नुयात् ॥

॥ तद्वैक आहुर्धातारमेव सर्वासां पुरस्तात्
पुरस्तादाज्येन परियजेत् तदासु सर्वासु मिथुनं दधातीति ॥

धातारमाज्येन यजेत् प्रत्येकं त्वग्रतश्चतुः ।
 प्रत्येकमभिसंश्लेषा(द्) धातुश्च मिथुनं भवेत् ॥
 इति केचिद्वदन्त्यन्ये नैवमित्येवमूचिरे—

॥ तदु वा आहुः ॥

(उ वा आहुः । ?) तत् तत्र ॥

॥ जामि वा एतद् यज्ञे क्रियते यत्र समानीभ्यामृग्भ्यां
 समानेऽहन् यजतीति ॥

(जामि) अश्रद्धा आलस्यम् । अहन् अहनि । समानी तुर्या ।
 *‘केवलमामरु—’ इति ङीष् ।

† धातादधातुधाताप्रयुगले चतुरीरिते ।
 अश्रद्धा स्यादतो धाता चतुर्भ्यः प्राक् सकृद्भवेत् ॥

सदृष्टान्तमाह—

॥ यदि ह वा अपि बह्व्य इव जायाः पतिर्वाव तासां
 मिथुनं तद् यदासां धातारं पुरस्ताद् यजति तदासु सर्वासु
 मिथुनं दधाति ॥

पुरुषो बहुभार्योऽपि करोत्यासु हि मैथुनम् ।
 तद्वद्भातानुमत्यादिचतुष्के मैथुनं चरेत् ॥

* पा० सू० ४-१-३०, † तै० सं० ३-३-११.

प्रागेकधातृपक्षं तु सूत्रकारोऽप्यमूत्रयत्* ।
तद्धातानुमती राका सिनीवाली कुहूरिति ॥

॥ इति तु देविकानाम् ॥

देवीनां देविकाख्यानामेवं कर्म समीरितम् ॥

तृतीयः खण्डः ।

॥ अथ देवीनाम् ॥

अनूवन्ध्यायाः पशुपुरोळाशमनु हवींषि निर्वपेदिति शेषः ।

देव्यो नाम देवताः स्युः सूर्यश्च यौरुषा अपि ।
गौश्चैव पृथिवी चैव हवींष्यासां तु निर्वपेत् ॥

विविक्त्याह —

॥ सूर्याय पुगेळाशमेककपालम् ॥

निर्वपेत् ॥

देविकाभिः समा देवीरुक्त्वा छन्दस्त्वमुच्यते—

॥ इयः सूर्यः स धाता । स उ एव वपटूकारः ॥

उ खलु ।

* आ० श्रौ० सू० ३-१४-१५ । 'देवीनां चेत् सूर्यो यौरुषा गौः पृथिवी'
इति आ० श्रौ० सू० ६-१४-१७ । 'स य. स धातासो स आदित्यः' इति शत०
ब्रा० ९-५-१-३७.

ऐक्यं चासां श्रुतौ* सम्यक् प्रसिद्धमिति गृह्यताम् ॥

॥ दिवे चरुम् ॥

निर्वपेत् ॥

॥ या द्यौः सानुमतिः । सो एव गायत्री ॥

सा उ सो । †‘ओत्’ इति प्रगृह्यत्वम् ॥

॥ उषसे चरुम् ॥

निर्वपेत् ॥

॥ योषाः सा राका सो एव त्रिष्टुप् ।

गवे चरुम् ॥

निर्वपेत् ॥

॥ या गौः सा सिनीवाली । सो एव जगती ।

पृथिव्यै चरुम् ॥

निर्वपेत् ॥

॥ या पृथिवी सा कुहूः सो एवानुष्टुप् । एतानि वाव सर्वाणि च्छन्दांसि गायत्रं त्रैष्टुभं जागतमानुष्टुभमन्वन्यान्येतानि हि यज्ञे प्रतमामिव क्रियन्ते । एतैर्ह वा अस्य च्छन्दोभिर्यजतः सर्वैश्छन्दोभिरिष्टं भवति य एवं वेद । तद्वै यदिदमाहुः सुधायां ह वै वाजी सुहितो दधातीति । छन्दांसि वै तत् सुधायां ह वा

* तथाच शत० ब्रा०—‘ता वा एता देव्यो दिशो ह्येताश्छन्दांसि वै दिशश्छन्दांसि देव्योऽथ कः प्रजापतिस्तद्यद् देव्यश्च कश्च तस्माद् देविकाः’ इति ९-५-१-३९. † पा० सू० १-१-१५.

एनं छन्दांसि दधत्यननुध्यायिनं लोकं जयति य एवं वेद ।
 तद्धैक आहुः सूर्यमेव सर्वासां पुरस्तात् पुरस्तादाध्येन परि-
 यजेत् तदासु सर्वासु मिथुनं दधातीति तद् वा आहुर्जामि वा
 एतद्यज्ञे क्रियते यत्र समानीभ्यामृग्भ्यां समानेऽहन् यजतीति
 यदि ह वा अपि बह्व्य इव जायाः पतिर्वाव तासां मिथुनं
 तद्यदासां सूर्यं पुरस्ताद्यजति तदासु सर्वासु मिथुनं दधाति ॥

उक्तार्थानि* ॥

॥ ता या इमास्ता अमूः ॥

देविकाः अमूः । इमाः देव्यः ॥

॥ या अमूस्ता इमाः ॥

व्यत्यस्तोक्तिरादरात् ॥

ततश्च,

॥ अन्यतराभिर्वाव तं काममाप्नोति य एतामूभयीषु ॥

देवीनां देविकानां च विकल्पः स्यात् फलैक्यतः ॥

॥ ता उभयीर्गतश्रियः प्रजातिकामस्य संनिर्वपेत् ॥

‘त्रयो वै गतश्रियः शुश्रुवान् ग्रामणी राजन्यः’ इति यजुर्वेदे
 गतश्रियः श्रुताः ।

साङ्गोपाङ्गचतुर्वेदयुक्तो विप्रस्तु शुश्रुवान् ।

वृत्तवान् कोटिसारश्च ग्रामणीर्वैश्यजातिकः ॥

नृपोऽभिषिक्तो निर्लोभो राजन्य इति ते त्रयः ॥

सं सह । उभयीर्देविका देवीश्च । प्रजातिः प्रतिष्ठा सन्ततिश्च ॥

॥ न त्वेषिष्यमाणस्य ॥

उभयीः संनिर्वपेदित्येव ।

एषिष्यमाणः संतोषरहितो धनवानपि ।

इषेर्लृद् । शतुश्शानच् मुक् । स्य इद् । गुणः । (एवं स निन्दति ?) ॥

॥ यदेना एषिष्यमाणस्य संनिर्वपेदीश्वरो हास्य वित्ते

देवा अरन्तोऽर्थद्वया अयमात्मनेऽलममंस्तेति ॥

एनाः उभयीः । सं सह । जसस्सु , ईश्वराः । वित्ते धने । अरन्तोः
रतिमकर्तुम् । * 'ईश्वरे तोसुन्—' ।

लोभाभिभूतचित्ताय सत्ये चासत्यवादिने ।

सन्तोषगुणहीनाय देवा दद्युर्धनं नहि ॥

अत्रेतिहासमाह—

॥ ता ह शुचिवृक्षो गौपालायनो वृद्धद्युम्नस्याभिप्रतारिणस्यो-
भयैर्यज्ञे सं निरुवाप ॥

पुत्रनप्तृगृहे त्वश्वामद्वे पौत्रापि (?) गृह्यते ।

*कीलन्तौ पुत्रैर्नप्तृभिर्मोदमानौ यथा खलु ॥

आसुः बभूवुः ॥

अनूबन्ध्यापुरोळाशगान्वायत्या इतीरिताः ।

अग्निष्टोमान्त इत्युक्तो ज्योतिष्टोमः सपुच्छकः ॥

चतुर्थः खण्डः ।

अथोक्थ्यसंस्थामाख्यातु^१मितिहासं ब्रवीति ह—

॥ अग्निष्टोमं वै देवा अश्रयन्त ॥

अग्निष्टोममिति यज्ञायज्ञीयसामनाम ॥

॥ उक्थान्यसुराः ॥

अश्रयन्तेत्येव । उक्थानि नाम साकमश्वसौभरनार्मेधानि सामानि ॥

॥ ते समावद्वीर्या एवासन्न व्यावर्तन्त ॥

^१उक्तार्थम् ॥

॥ तान् भरद्वाज ऋषीणामपश्यत् ॥

उक्थाश्रितांस्तानसुरान् भरद्वाजो ददर्श ह ।

ऋषीणां मध्ये ॥

१. संस्था व्याख्यातुम्' क. पाठः.

कथम्,

॥ इमे वा असुरा उक्थेषु श्रितास्तानेषां न कश्चन
पश्यतीति ॥

एषां देवानां मध्ये न कश्चिदपीति ज्ञात्वा ॥

॥ सोऽग्निमुदह्वयत् ॥

उत् उच्चैः अह्वयदाहृतवानग्निम् ॥

कथम् .

॥ *एह्यूपु ब्रवाणि ते अग्न इत्थेतग गिर इति ॥

अनेनार्धर्चेन ॥

व्याचष्टे—

॥ असुर्या ह वा इतरा गिरः ॥

†‘असुरस्य स्वम्’ इति यत् । आ इहि आगच्छ । उ पुनः । सु साधु
ब्रवाणि ते । हे अग्ने इत्था सत्यम् । इतराः अन्याः गिरः वाचः वर्तन्त
इति शेषः । इति ह्यर्थः ॥

॥ सोऽग्निरुपोत्तिष्ठन्नब्रवीत् ॥

आहृतः सोऽग्निः । उप किञ्चित् ॥

कथं,

॥ किंस्विदेव मह्यं कृशो दीर्घः पलितो वक्ष्यतीति ॥

* ऋक्स० ४-५-२४-१ । य० सू० ४-४-१२३. † ‘इत्था इत्थमनेन प्रकारेण
श्रुत्यन्तरादिति शेषः । इतरा देवतास्यार्थव्यतिरिक्ता गिराऽसुरवाचः’, इति ‘तत्समीपं
प्रत्यागन्तुम्’ इति सायणः.

मह्यं ममार्याय । खिदित्यज्ञाने । कृशस्तपसा क्षिप्रतनुः दीर्घः प्रकृत्यै-
वोच्चैर्भूतः पलितः जरान्वितः ॥

उपपादयति —

॥ भरद्वाजो ह वै कृशो दीर्घः पलित आस ॥

बभूव ॥

॥ सोऽब्रवीत् ॥

लब्धाभिमुख्यः स ऋषिरग्निं प्रत्यब्रवीदिदम् ॥

॥ इमे वा असुरा उक्थेषु श्रितास्तान् वो न कश्चन
पश्यतीति ॥

वो युष्माकं मध्ये ॥

अथ ,

॥ तानग्निरश्वो भूत्वाभ्यत्यद्रवत् ॥

तानसुरान् । अभि प्रति अति सुष्ठु ॥

॥ यदग्निरश्वो भूत्वाभ्यत्यद्रवत् तत् साकमश्वं सामाभवत् ॥

सामविदां प्रसिद्धम् *‘ एहूपु ’ इत्युत्पन्नम् ॥

॥ तत् साकमश्वस्य साकमश्वत्वम् ।

तदाहुः साकमश्वेनोक्तानि प्रणयेदप्रणीतानि वाव
तान्युक्तानि यान्यन्यत्र साकमश्वेनादिति ॥

प्रणयेदारभेत । दार्थे ब्रह्, अन्येन आरब्धानि अनारब्धान्येवेति ॥

॥ *प्रमंहिष्ठीयेन प्रणयेदित्याहुः ॥

उक्त्यानीत्येव ॥

कुतः,

॥ प्रमंहिष्ठीयेन वै देवा असुरानुक्थेभ्यः प्राणुदन्त ॥

प्रणोदो द्रावणम् ॥

॥ तत् प्राहैव प्रमंहिष्ठीयेन नयेत् प्र साकमश्वेन ॥

अह वेत्यर्थः ।

उक्त्यानि साकमश्वेन प्रमंहिष्ठीयतोऽपिवा ।

आरभ्येन द्वोत्रकाणां स्तोत्राणीति विनिर्णयः ॥

पञ्चमः खण्डः ।

अथ होत्रकशस्त्राणि त्रीणि। चोक्त्ये ब्रवीति ह—

॥ ते वा असुग भैत्रावरुणस्योक्थमश्रयन्त ।

मोऽब्रवीदिन्द्रः कश्चाहं चेमानितोऽसुगन् नोत्स्यावहा इति ॥

* 'प्रतिष्ठापनाय' (१०-६-१८-६) अथवा नृद्व्युत्पन्नं मान प्रम-
त्यम्, तं तथा वाचस्पतिः— 'तं प्रतिष्ठितं नृद्व्युत्पन्नं मानप्रम-
त्याजानमतिरेचयति' इति श्रौ० सू० १४-१-६.

इतः मैत्रावरुणस्योक्थात् । नोत्स्यावहै । वसो वहि , नोत्स्यावः ।

निश्चित्यात्मानमकरोत् सहायान्वेषणं पुनः ।

उत्तर्यः ॥

॥ अहं चेत्यब्रवीद् वरुणः ॥

नोत्स्यावहा इत्येव । अहं च त्वं च ॥

॥ तस्मादैन्द्रावरुणं मैत्रावरुणस्तृतीयसवने शंसति ॥

* 'इन्द्रावरुणा युवम्' इति ॥

॥ इन्द्रश्च हि तान् वरुणश्च ततोऽनुदेताम् ॥

तस आताम् । †अनुदताम् । ततः प्रशास्तुरुक्थात् ॥

॥ ते वै ततोऽपहता असुरा ब्राह्मणाच्छंसिन उक्थमश्रयन्त ।
सोऽब्रवीदिन्द्रः कश्चाहं चेमानितोऽसुरान् नोत्स्यावहा इति ।
अहं चेत्यब्रवीद् बृहस्पतिः । तस्मादैन्द्राबार्हस्पत्यं ब्राह्मणा-
च्छंसी तृतीयसवने शंसति ॥

(प्रमंहिष्ठाय?) ‡ 'उदमुत' इति ॥

॥ इन्द्रश्च हि तान् बृहस्पतिश्च ततोऽनुदेताम् ।

ते वै ततोऽपहता असुरा अच्छावाकस्योक्थमश्रयन्त ।

* ऋक्सं० ५-६-२-१. 'इन्द्रावरुणा दशैन्द्रावरुणं जागते तु' इति सर्वानुक्रमणा
म० ७. सू० ८२. † 'अपनुदेताम्' इति सायणः. ‡ ऋक्सं० ८-२-१७-१.

सोऽब्रवीदिन्द्रः कश्चाहं चेमानिनोऽमुराक्षोत्स्यावहा इति । अहं
चेत्यब्रवीद्विष्णुः । तस्मादैन्द्रावैष्णवमच्छावाकस्तृतीयगवने
शंसति ॥

*‘सं वां कर्मणा’ इति ॥

॥ इन्द्रश्च हि तान् विष्णुश्च ततोऽनुदेताम् ॥

एवं,

॥ इन्द्रमिन्द्रेण देवताः शस्यन्ते ॥

देवता इन्द्रसहिताः शस्यन्ते तिस्र एषु हि ।

वरुणो वाक्पनिर्विष्णुर्इन्द्रं गर्हितमुच्यते ॥

॥ इन्द्रं वै मिथुनम् ॥

मिथुनं मेथुनं द्वा द्वि कुरुतः स्त्री पुमानिति ॥

॥ तस्माद् इन्द्रान्मिथुनं प्रजायते ॥

मिथुनं जायते इन्द्रादुहिता स्त्री सुतः पुमान् ॥

॥ प्रजात्यै प्रजायते प्रजया पशुभिर्न एवं वेद ॥

सः ॥

शस्त्रत्रयं होत्रकाणामुक्त्याख्यं नैऋतीग्निसम् ।

अथ पौतुश्च नेष्टुश्च प्रमदाश्च किञ्चिदुच्यते

॥ अथ हैते पोषीयाश्च नेष्ट्रीयाश्च चत्वार

ऋतुयाजाः पलृचः ॥

* ऋक्सं० ५-३-१३-१. ‘सं वागशोऽन्द्रावैष्णवम्’ इति अतोऽनुदेताम्. म० =
सू० ६९.

भवन्तीति शेषः ।

पोतुर्नेष्टुश्चेदमित्थं 'होत्राभ्यश्छस्तु टाब्जसि ।

ऋतुयाजद्वादशके द्वौ द्वितीयाष्टमौ तु यौ ।

पोतुस्तौ नेष्टुरेतौ हि तृतीयो नवमश्च यः ॥

ते 'होता यक्षन्मरुतः पोत्राद्' 'देवं द्रविणोदाम्' इति च । 'ग्रावो नेष्ट्राद्' 'देवं द्रविणोदाम्' इति च ।

द्वयोः प्रस्थितयाज्याः षट् तिस्रस्तिस्र ऋचस्त्विति ।

† 'मरुतो यस्य हि क्षये' ‡ 'अर्वाडेहि सोमकामं त्वाहुः' § 'आ वो वहन्तु' इति पोतुः । ¶ 'अग्ने पत्नीरिहावह' § 'तवायं सोमः' ॥ 'अमेव नः सुहवा' इति नेष्टुः ‡ ॥

ततः किं,

॥ सा विराड् दशिनी ॥

दशत्वयुक्ता दशिनी विराड् व्रीह्यादिङीबिनेः (?) ॥

* पा० सू० ५-१-१३५. † ऋक्सं० १-६-११-१. ‡ ऋक्सं० १-७-१९-४. § ऋक्सं० १-६-९-६. ¶ ऋक्सं० १-२-५-४. § ऋक्सं० ३-२-१८-१. ॥ ऋक्सं० २-७-२५-३. ‡ तथाच आ० श्रौ० सू०—'मरुतो यस्य हि क्षयेऽग्ने पत्नीरिहावह .....इति प्रातस्सवनिक्यः प्रस्थितयाज्याः' 'अर्वाडेहि सोमकामं त्वाहुस्तवायं सोमस्त्वमेष्ट्राद् .....इति माध्यंदिन्यः' 'आवो वहन्तु सप्तयो रघुष्पदोऽमेव नः सुहवा आहिगन्तन .....इति तार्तीयसवनिक्यः' इति ५-५-१८, १९. 'मरुतो यस्य हि क्षये इति पोता यजति अग्ने पत्नीरिहावहेति नेष्टा' 'अर्वाडेहि सोमकामं त्वाहुरिति पोता तवायं सोमस्त्वमेष्ट्राडिति नेष्टा' 'आ वो वहन्तु सप्तयो रघुष्पद इति पोता यजति अमेव नः सुहवा आहि गन्तनेति नेष्टा यजति' इति गो० ब्रा० २-२-२०, २१, २२.

॥ तद् विराजि यज्ञं दशिन्यां प्रतिष्ठापयन्ति
प्रतिष्ठापयन्ति ॥

पोत्रा नेष्टा च सम्बद्धैश्चतुर्भिः पद्भिरेव च ।
दशत्वसंख्यायोगेन विराज्येवं महाध्वरम् ।
सर्वे प्रतिष्ठापयन्ति मन्त्रा अप्यृत्विजोऽपि वा ॥

*द्विरुक्तिरुक्तार्था ॥

षष्ठः खण्डः ।

इति षड्गुरुणिष्यविरचितायां महिदासैतरेयब्राह्मणवृत्तौ
मुख्यप्रश्नायां पञ्चदशोऽध्यायः* ॥

तृतीयपञ्चिका समाप्ता ।

प्रथमः संपुटः समाप्तः ॥

॥ शुभं भूयात् ॥

ॐ ॥ २२

N42.1

१. 'इति ब्राह्मणवृत्तौ पञ्चदशोऽध्यायः' घ. पाठः.

•

1

1

